

วิเคราะห์วรรณกรรมจีน (แปล) ประเภทกำลังภายใน

ปริญญานิพนธ์

ของ

เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์

15 S.A. 2524

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะศึกษาศาสตร์
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

.....คุณหญิง สุกัญญา..... ประธาน
.....คุณ อรุณ..... กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือความกรุณาจากศาสตราจารย์กุลหลาบ มัลลิกะมาส ประธานกรรมการ อาจารย์สุภา ปานเจริญ กรรมการ ที่กรุณาให้ข้อคิด คำแนะนำตลอดจน สละเวลาตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนปริญญานิพนธ์สำเร็จลงด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ดวงเดือน พันธุมนาวิน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง และ อาจารย์สมัย เหล่าวาณิชย์ ที่กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือในด้านการวิชาการและการออกแบบ สอบถาม อาจารย์พินิจ บุรณวิทย์วิฑูรย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง อาจารย์ขวัญฤดี รักพงศ์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อาจารย์กรรณิการ์ ฤทธิเดช วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมจีน รวมทั้งเรื่องราวที่เกี่ยวกับจีน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้แปลทั้งสามท่าน คือ คุณจำลอง พิศนาคะ คุณ ว. ณ เมืองสูง และ คุณ น. นพรัตน์ ที่กรุณาให้ความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมจีนกำลังภายใน และขอขอบคุณ คุณถาวร สิกขโกศล ที่ช่วยแปลเอกสารภาษาจีนให้ คุณศักดา บัญจมนัส ร้านบริการเช่าหนังสือ ปิงอะแซง ๒ ลากพร้าว คุณชุมพล พลฤทธิพงษ์ ที่ช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลจากผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ขอขอบคุณ คุณประยงค์ อุปถัมภ์ คุณสารภี จินจุ คุณสาคร บุญเลิศ คุณจรรยา แสนจิต คุณวงศ์แซ่ ภัทรนิตย์ คุณวิภา มีสวัสดิ์ คุณมัทนา นาคะบุตรและคุณพิณทิพย์ พลฤทธิพงษ์ ที่ให้กำลังใจและเป็นกำลังสำคัญในการพิมพ์ เรียบเรียงปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ รวมทั้งขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับพี่ ๆ น้อง ๆ และเพื่อนที่ไม่ได้เอ่ยนาม ณ ที่นี้ ได้ให้ความช่วยเหลือจนปริญญานิพนธ์สำเร็จลงเรียบร้อย ผู้วิจัยขอจารึกในน้ำใจและความกรุณาของทุกท่านตลอดไปมิรู้ลืม

อนึ่ง ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณสันติ จันจตุรพันธ์ คุณยุวดีและคุณเสาวนิต ภู่วิวัฒนา ผู้คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือการเขียนปริญญานิพนธ์มาตลอดจนปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จสมบูรณ์ลงด้วยดี.

เอื้อนจิต จันจตุรพันธ์

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑ บทนำ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	๑๑
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	๑๑
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	๑๒
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	๑๒
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ.....	๑๓
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	๑๔
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	๑๖

๒ ธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน..... ๓๓

ความหมายของธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรม.....	๓๓
เกณฑ์ทั่วไปในการวิจารณ์นวนิยาย.....	๓๖
ศึกษารวมธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมจีนกำลังภายใน.....	๕๔
เนื้อเรื่องย่อ.....	๕๕
ลักษณะโครงเรื่อง.....	๖๗
การเปิดเรื่อง.....	๗๐
การพัฒนาเรื่อง.....	๗๗
การปิดเรื่อง.....	๘๘
โครงเรื่องรอง.....	๙๕
ความลึกลับ.....	๑๐๐
เรื่องลึกลับ.....	๑๐๐
ตัวละครลึกลับ.....	๑๐๕
ฉากลึกลับ.....	๑๐๕

เรื่องเหนือธรรมชาติ.....	๑๑๔
การใช้วิชาตัวเบา.....	๑๑๕
การใช้พลังฝีมือจากพลังภายใน.....	๑๒๐
การส่งเสียงทางลมปราณ.....	๑๒๔
เหตุประจวบ.....	๑๒๖
ลักษณะแก่นเรื่อง.....	๑๓๒
ลักษณะตัวละคร.....	๑๓๓
ตัวละครที่เป็นมนุษย์.....	๑๓๓
ตัวละครฝ่ายธรรมะ.....	๑๓๓
ตัวละครฝ่ายอธรรมะ.....	๑๓๓
ตัวละครกับลักษณะพิเศษ.....	๑๔๓
ตัวละครที่เป็นสัตว์.....	๑๕๒
ลักษณะบทสนทนา.....	๑๕๖
การเรียกชื่อตัวละครในบทสนทนา.....	๑๕๖
เรียกตามลำดับญาติ.....	๑๕๖
เรียกชื่ออย่างยกย่องนับถือ.....	๑๖๑
เรียกตามแซ่ของตัวละคร.....	๑๖๔
การถามชื่อแซ่ของตัวละครในบทสนทนา.....	๑๖๖
คำคม คำพังเพยและคำอุปมาอุปไมยในบทสนทนา.....	๑๗๐
การใช้คำบริภาษในบทสนทนา.....	๑๗๔
ลักษณะฉาก.....	๑๗๕
เวลา.....	๑๗๕
สถานที่.....	๑๘๑
การคมนาคม.....	๑๘๕
ความเป็นอยู่ลักษณะชีวิตทั่วไป.....	๒๐๐

บทที่

หน้า

กลวิธีเสนอเรื่อง	๒๐๖
กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง	๒๐๖
กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง	๒๐๘
กลวิธีสร้างตัวละครในเรื่อง	๒๑๕
ท่วงทำนองแต่ง	๒๒๓
การสรรคำใช้	๒๒๓
ท่วงทำนองเกี่ยวกับโวหาร	๒๒๖
ท่วงทำนองในการบรรยายและพรรณนาความ	๒๓๐

๓	สภาพสังคมและค่านิยมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในและคุณค่า ของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน	๒๓๓
	สภาพสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน	๒๓๔
	สภาพสังคมทางการปกครองและเหตุการณ์บ้านเมือง	๒๓๔
	สภาพสังคมทางลัทธิศาสนา	๒๔๐
	การนับถือฟ้าดิน	๒๔๑
	การบูชาบรรพบุรุษ	๒๔๕
	ลัทธิขงจื้อ	๒๔๘
	ลัทธิเต๋า	๒๖๓
	ศาสนาพุทธ	๒๗๓
	บทบาทของศาสนาที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน	๒๘๒
	สภาพสังคมและการศึกษาวิทยายุทธ	๒๘๓
	ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน	๒๘๔
	วิชาที่เรียน	๓๐๐
	สถานที่เรียน	๓๒๓
	เวลาเรียน	๓๒๕
	กฎระเบียบต่าง ๆ	๓๒๙

ค่านิยมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกล่าวถึงภายใน.....	๓๓๐
มีความกตัญญูต่อบุคคลในที่.....	๓๓๑
มีความซื่อสัตย์และรักษาสัจจะ.....	๓๓๓
ยกย่องผู้มีวิชาคุณสูงและผู้กล้าหาญ.....	๓๓๖
นับถือผู้อาวุโส.....	๓๓๘
นับถือเพื่อนเป็นพี่น้องร่วมสาบาน.....	๓๔๒
ยกย่องฐานะและบทบาทของสตรี.....	๓๔๖
นับถือ "ากิน".....	๓๕๑
ยกย่องเงินตรา.....	๓๕๓
ยกย่องอำนาจ.....	๓๕๕
การยอมรับความอาสาศักดิ์.....	๓๕๘
มีความขอมทน.....	๓๖๑
คุณค่าของวรรณกรรมจีนกล่าวถึงภายใน.....	๓๖๒
คุณค่าทางวรรณศิลป์.....	๓๖๒
คุณค่าทางจริยธรรม.....	๓๗๒
๔ สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	๔๐๕
บรรณานุกรม.....	๔๑๑
ภาคผนวก.....	๔๑๓

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑	แสดงจำนวนร้อยและอันดับที่ของเหตุผลที่ผู้อ่านชอบอ่านวรรณกรรมจีน กำลังภายใน โดยแยกเนื้อหา.....	๓๖๔ - ๓๖๕
๒	แสดงจำนวนร้อยละของเหตุผลที่ผู้อ่านชอบอ่านวรรณกรรมจีนกำลัง ภายใน โดยเรียงตามอันดับความชอบ.....	๓๖๖ - ๓๖๗
๓	แสดงจำนวนร้อยละของความพึงเห็นของผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลัง ภายในต่อพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง.....	๓๗๖ - ๓๗๗
๔	แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่มีต่อ แต่ละองค์ประกอบของวรรณกรรมประเภทนี้.....	๓๘๔
๕	แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่มีต่อ ประเภทของเนื้อเรื่อง.....	๓๘๕
๖	แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านที่มีต่อการแสดงออกของตัวละครในเรื่อง	๓๘๖
๗	แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านที่มีต่อคุณสมบัติของตัวละครในเรื่อง.....	๓๘๗
๘	แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านต่อคุณธรรมที่เห็นว่าสำคัญในวรรณกรรม จีนกำลังภายใน.....	๓๘๘
๙	แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านที่มีต่อข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณกรรม จีนกำลังภายใน.....	๓๘๙
๑๐	แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านที่มีต่อประโยชน์จากการอ่านวรรณกรรม จีนกำลังภายใน.....	๔๐๐
๑๑	แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านต่อวรรณกรรมจีนกำลังภายในทั้ง ๆ ที่ เป็นเรื่องที่มีขนาดยาว.....	๔๐๑
๑๒	แสดงความพึงเห็นของผู้อ่านในค่านิยมวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีส่วน ส่งเสริมศีลธรรมในสังคมไทย.....	๔๐๒
๑๓	แสดงความพึงเห็นของผู้อ่านถึงความเหมาะสมของวรรณกรรมจีนกำลัง ภายในต่อชีวิตปัจจุบัน.....	๔๐๒

ภูมิหลัง

วรรณกรรมจีนเข้ามามีบทบาทในวรรณกรรมไทยตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น กล่าวคือ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลังทรงอำนวยการแปลเรื่องไซ่ฮั่นและให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการแปลเรื่องสามก๊ก นับว่าเป็นการนำพงศาวดารจีนมาแปลเป็นภาษาไทยเป็นครั้งแรก จึงจัดว่า "งานแปลในครั้งนั้นเป็นงานใหญ่ของราชบัณฑิตทั้งฝ่ายไทยและจีนโดยแท้" ผู้อุปถัมภ์การแปลเป็นองค์พระมหากษัตริย์เอง ผู้แปลเป็นนักปราชญ์จีนแล้วยังมีนักปราชญ์ฝ่ายไทยเป็นผู้จัดเรียบเรียงและกล่าสดำนวน ผลงานจึงออกมาอย่างประณีตจนเป็นแบบฉบับของการแปลเรื่องจีนเรื่อยมา"

ต่อมาความนิยมในการแปลพงศาวดารจีนมีมากขึ้น ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยมีการแปลเรื่องเล็กก๊ก ห่องสินและตั้งฮั่น ส่วนในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวปรากฏว่าไม่มีการแปลพงศาวดารจีนเลย อย่างไรก็ตาม ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้มีการแปลพงศาวดารจีนอีกหลายเรื่อง เช่น ไซ่ฮั่น ตั้งฮั่น น้ำซ่ง ซุยถัง น้ำบั๊กซ่ง ซวงจ๊กและซ่งกั๊ก เป็นต้น ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีการแปลเรื่องโคเก็ก เส้าบั๊ก ซียินก๊วย อิวกั๊กหน่า ไต้ฮังเม่าและไซ่ฮั่ว เป็นต้น ความนิยมในเรื่องจีนนี้มีมาถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว คือมีการแปลเรื่องเซ่งเฉียว ง้วนเฉียว บูเซ็กเทียนและโหวงไฮั่วเพ็งบั๊ก พงศาวดารจีนที่กล่าวมาแล้วตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกจนถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีทั้งหมด ๓๔ เรื่อง^๑ เป็นการแปลเพื่อมุ่งให้เป็นบันทึงคลีมี

^๑ ชาญฉิ รัถพงศ์ "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน แบบจีนและเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย" ธรรมศาสตร์ ๗ : ๑๐๓ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๒๐

^๒ คุรุสภารวบรวมได้ ๓๕ เรื่อง คือเพิ่มเรื่องไต้ฮั่น ดังปรากฏในคำนำ หน้า ๖ ของหนังสือพงศาวดารจีนที่พิมพ์ขึ้นใหม่

^๓ สมเด็จพระยาคำรงราชานุภาพ ตำนานสามก๊ก หน้า ๕

ทั้งเรื่องเวทย์มนตร์คาถาและอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ดังเช่น ลำหับ กล่าวว่า

ผู้ที่เคยอ่าน "โหงวโ้วเพงไซ" "บ้วยฮวยเหลา" หรือ "ห้องสิน" มาแล้ว คงจะ
จดจำกันได้ถึงวิชายุทธของตัวละครในเรื่องเป็นอย่างดีว่า มีความเก่งกาจปาน
เทพดาทีเดียว โดยเฉพาะบทบาทของ "เตียวเจียน" หรือ "โลเจีย" ทหารเอก
ของเกียงจูหยกที่ซื่ออกบัวจำแลงแปลงกายเข้าประหัดประหารกองทัพอัน
กระเจิดกระเจิงนั้น คุ ๆ ไปแล้วเกือบจะไม่มีอะไรแตกต่างไปจากความสามารถ
ของพระเอกในวรรณกรรมบู๊ลิ้มปัจจุบันแต่อย่างใดเลย^๑

สิทธา พิณีภูวกล ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับพงศาวดารจีนว่า

การเขียนพงศาวดารจีน ส่วนมากมีสไลด์คล้าย ๆ กัน เช่นในเรื่องซ่งกั๋ง (แห่ง
ราชวงศ์ซ่ง) ซึ่งมีเนื้อเรื่องยืดยาวมากเป็นหนังสือถึง ๔ เล่ม มีตัวละครมากมาย...
เรื่องราวที่เขียนเป็นรายละเอียดของเหตุการณ์ประกอบด้วยชีวิตและ
ขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน ภูมิปัญญาของคนตามเมืองต่าง ๆ การแก้
ปัญหาเฉพาะของแต่ละคนซึ่งขาดความรอบคอบ ทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ประทับใจ
ตื่นเต้นและสนุกสนาน ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า เหตุใดพงศาวดารจีนมีผู้
เฝ้าคอยติดตามอย่างแพร่หลาย^๒

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว นอกจากจะมีการแปล
พงศาวดารจีนเรื่องต่าง ๆ แล้ว ยังมีการนำเนื้อเรื่องเฉพาะตอนในพงศาวดารจีนที่แปล
เป็นภาษาไทยแล้วมาแต่งเป็นกลอนสุภาพ ได้แก่เรื่อง ห้องสิน จูเน่สนานูชิต (เจต) แต่ง
ค้างอยู่ เป็นหนังสือ ๓ เล่มสมุดไทยและเรื่อง สามก๊ก ตอนนางเตียวเสี้ยนลงตั้งโต๊ะ
หลวงธรรมาภิรักษ์ (ถึก จิตรกถึก) แต่ง พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕^๓ นอกจากนี้มีการแต่ง

^๑ลำหับ (นามแฝง) "ในโลกของบู๊ลิ้ม" รัฐวิสาหกิจ ๒๓ : ๗๔ มีนาคม ๒๕๒๑

^๒สิทธา พิณีภูวกล วรรณคดีเปรียบเทียบ หน้า ๒๔๙ - ๒๕๐

^๓สมเด็จพระพุทธเจ้าทรงพระราชทานภาพ ตำนานเรื่องสามก๊ก หน้า ๑๔

เป็นบทละครก๊วย คือ แต่งเป็นบทละครร่ำและบทละครร้อง สำหรับบทละครร่ำนั้นใช้เล่นละครนอก มี ๓ เรื่อง ได้แก่ เรื่องห้องสิน โกธัน สามก๊ก ชูยถึง หงอโต บัวนฮวยเหลา และชวยงัก แต่ละเรื่องเหล่านี้ผู้แต่งเลือกแต่งเฉพาะตอนเท่านั้น เช่น เรื่องห้องสิน แต่งตอนพระเจ้าติวอ่องไปไหว้เทพารักษ์ที่เขาฮิซานจนถึงพระเจ้าบูอ่องตีไค้เมืองฮิวโก้ หลวง-พัฒน์พงศ์ภักดี (ทิม สุขยางค์) แต่งให้เจ้าพระยามหินทรศักดิ์ธำรงเล่นละคร เป็นหนังสือ ๔ เล่มสนุกไทยซึ่งยังไม่ได้พิมพ์^๑ ส่วนบทละครร้องนำมาจากเรื่อง สามก๊ก มี ๓ ตอน ได้แก่ ตอนนางเตียวเสี้ยนลงตังโต๊ะ ผู้แต่งใช้นามปากกาว่า "นายบุญสอาด" พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕^๒ นอกจากนี้มีการแปลเรื่องจีนประเภทอิงพงศาวดารลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เช่น สยามราษฎร์ ศรีกรุง ศัพท์ไทย ไทยเขมมและสารานุกรม เป็นต้น ปรากฏว่าได้รับความนิยมจากผู้อ่านกันมาก จนต้องนำเรื่องจีนอิงพงศาวดารนี้มาลงพิมพ์เป็นประจำ เช่น ในปี พ.ศ. ๒๔๖๕ หนังสือพิมพ์ "สยามราษฎร์" ได้ลงพิมพ์เรื่อง ชิกแซววน ชังมุยชิววนและเล่าเม่งจู โดยเฉพาะเรื่อง "เล่าเม่งจู" นั้น เป็นที่ติดอกติดใจผู้อ่านกันมาก ถึงข้อความที่ปรากฏในบทคำนำของเรื่องว่า

เราได้รับจดหมายจากบรรดาสมาชิกที่เคยมีใจเอื้อเฟื้อบำรุงหนังสือพิมพ์สยามราษฎร์เป็นอันมาก ขอร้องให้เรานำเรื่อง "เล่าเม่งจู ภาค สอง" ลงสู่กันฟัง ก๊วยเรื่องเล่าเม่งจู ภาคหนึ่งนั้น เป็นเรื่องที่ประกอบด้วยลักษณะอันน่าอ่านน่าฟังก๊วยประการทั้งปวง ซึ่งท่านทั้งหลายที่ได้อ่านที่เคยลงมาแล้วนั้น ย่อมซึมซาบอยู่โดยตลอดแล้ว อาศัยเหตุทั้งนี้เราจึงพยายามสืบเสาะค้นหาต้นฉบับเล่าเม่งจูภาษาจีนอย่างเต็มกำลัง สามารถ แลบัดนี้ก็ได้สมประสงค์โดยซื้อไว้ในราคาสูงลิ่วผิดกว่าเรื่องจีนธรรมดาเป็นอันมาก...

^๑ สมเด็จพระยาคำรงราชานุภาพ ตำนานเรื่องสามก๊ก หน้า ๑๖

^๒ ก. หน้า ๑๔

^๓ "คำนำเรื่องชิกแซววน" สยามราษฎร์ ๑๔ มีนาคม ๒๔๖๕

จากการที่มีผู้นิยมนำเรื่องแปลจากวรรณกรรมจีนกันมาก จึงทำให้เกิดการแต่ง เลียนเกีร็ดพงสาวการจีนกันขึ้นมา เช่นเรื่องเงงของเฮาของเจ็กมันและชั้นบ่อเหมาของ ฮ่วนเลียง โขประการ^๑ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนใช้จินตนาการของตนเอง แต่ก็เขียนได้ แนบเนียนมากจนดูเหมือนเป็นเรื่องจีนแท้ ๆ

ครูสุภาได้เล็งเห็นว่า วรรณกรรมจีนเป็นที่นิยมนำกันมาก ดังนั้นในปี พ.ศ.๒๕๐๖ เป็นต้นมา จึงได้นำพงสาวการจีนทั้ง ๓๕ เรื่องมาพิมพ์ใหม่ทั้งหมดและได้เขียนถึงความ นิยมในการอ่านพงสาวการจีนไว้ใน "คำนำ" ของทุกเล่มไว้ว่า

ความจริงหนังสือพงสาวการจีนไม่ว่าประเภทใดก็มีผู้นิยมนำกันมาก ในสมัยก่อน ชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปติดตามพงสาวการจีนเหมือนกับการรับประทานอาหาร ฉะนั้นจึงปรากฏว่าบรรดาหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ-เกล้าเจ้าอยู่หัว จะต้องลงเรื่องจีนอย่างน้อยหนึ่งเรื่องเป็นประจำ นักอ่านจะ ชื้อหนังสือพิมพ์รายวันเพื่ออ่านเรื่องจีนต่อวัน เรื่องที่ลงพิมพ์นั้นบางเรื่องก็เป็น เรื่องที่เคยพิมพ์เป็นเล่มมาแล้ว แต่หาอ่านไม่ได้ เพราะต้นฉบับเก็บหายากและ มิได้มีการพิมพ์ขึ้นใหม่ บางเรื่องก็เป็นเรื่องที่นักประพันธ์ไทยแต่งขึ้นเอง ทว่าองแต่่งนวนิยายพงสาวการจีน เรื่องอิงพงสาวการจีนที่น่าอ่านเพราะเป็น เรื่องที่มีคติแกชีวิตและครอบครัวก็มีหลายเรื่อง เช่น จอฮุยเหมิง เป็นต้น^๒

สรุปกล่าวได้ว่า นับตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นเรื่อยมาจนถึงประมาณปี พ.ศ.๒๕๐๐ มีการแปลวรรณกรรมจีนเป็นภาษาไทยมาแล้วได้ประมาณ ๑๙๐ ปี และได้เริ่ม นิยมแปลกันตั้งแต่สมัยที่ยังไม่มีการพิมพ์ ต้องใช้วิธีการคัดลอกจากต้นฉบับจนกระทั่งถึงสมัย ที่มีการพิมพ์ซึ่งทำให้วรรณกรรมจีนยิ่งแพร่หลายออกไป

๑ "ขวัณฎี รักพงศ์ "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน แบบจีนและเกี่ยวกับจีนใน ภาษาไทย" วารสารธรรมศาสตร์ ๙ : ๑๒๖ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๒๐

๒ ใคเก็ก หน้า คำนำ ก.

ต่อมาไถ่ระยะเวลาร่วมสมัยนี้มีวรรณกรรมจีนอีกประเภทหนึ่งที่มีความนิยมจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก คือ "วรรณกรรมจีนกำลังภายใน" หรือ "นวนิยายจีนกำลังภายใน" หรือ "หนังสือจีนกำลังภายใน" ได้เข้ามามีบทบาทในวรรณกรรมไทยประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๐^๑ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน นับว่า "วรรณกรรมไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามสมัย ทั้งในด้านรูปแบบ เนื้อหา แนวความคิดมีวิวัฒนาการขึ้นตามสภาพสังคม วัฒนธรรม ความนิยม และอิทธิพลที่ได้รับจากต่างประเทศ"^๒

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นวรรณกรรมประเภทเรื่องแปลที่แปลมาจากนวนิยายจีนซึ่งมีแนวนิยมแตกต่างจากวรรณกรรมจีนที่เคยแปลและเขียนกันมา ลักษณะของเรื่องโดยทั่วไปเป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ การชิงดีชิงเด่น การตามล่าหรือการล้างแค้นกัน ตัวละครในเรื่องมีการฝึกฝนปรารถนาด้วยการเข้าสมาธิ ทำจิตให้บริสุทธิ์เพื่อให้เกิดพลังภายในกายหรือสามารถทำให้ตัวเขาลอยขึ้นไปสูง ๆ ได้ ทั้งมีการฝึกฝนการต่อสู้ด้วยมือเปล่าในท่าต่าง ๆ และฝึกเพลงอาวุธต่าง ๆ สำหรับใช้ในการต่อสู้กันด้วย บางครั้งอาจจะมีการใช้ของวิเศษหรืออาวุธวิเศษและอาวุธลอบกระทำความร้ายเป็นอาวุธลับ บางคนเรียกวรรณกรรมจีนกำลังภายในนี้ว่า วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือนิยายบู๊ลิ้มซึ่งแปลเป็นภาษาไทยว่า วรรณกรรมแห่งวงยุทธจักร

ยอ ภูอักษร ได้ให้ความหมายของคำบู๊ลิ้มว่า "คำว่า บู๊ลิ้ม หากแปลตามตัวจะได้ว่าป่านักสู้หรือป่าแห่งกำลัง บู๊ ตรงข้ามกับ บุน ซึ่งหมายถึง อักษรหรือตำรา สิทธิพล นิธิวัฒนา เคยแปลคำว่า บู๊ลิ้ม ว่า วงการยุทธจักร จึงน่าจะหมายถึง วงการของผู้มีฝีมือเข้มแข็งทั้งกำลังภายนอก - ภายใน"^๓

^๑ ขวัญดี รักพงศ์ "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน แบบจีนและเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย" วารสารธรรมศาสตร์ ๙ : ๑๒๑ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๒๐

^๒ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ "หัวใจของวรรณกรรมไทย" ใน วรรณไวทยาการ : วรรณคดี หน้า ๕๕

^๓ ยอ ภูอักษร "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน" โลกหนังสือ
๑ : ๖๘ ตุลาคม ๒๕๒๐

นักเขียนวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ส่วนใหญ่เป็นชาวไต้หวันและฮ่องกง มี กิมย้ง กอหยง โกวเล้ง จูทวิงแซ่ซุน อ้อเล่งเซ็ง ตังแซ่ซุน ลีซังเฮียง อึ้งเอี๊ยะ กังน่ำลิว ตังฮึงเจ็ก และเขาเยียกปิง เป็นต้น ในปัจจุบันนี้มีการแปลงานของนักเขียนเหล่านี้ออกเป็นภาษาไทย จนเป็นที่นิยมอ่านกันโดยทั่วไป นักแปลซึ่งเป็นที่รู้จักกันก็มี จำลอง พิศนาคะ ว. ฒ **เมืองสูง**

น. นพรัตน์ ส. สมสกุล ส. เรื่องอริย พ. รุ่งโรจน์และนาคราช เป็นต้น วรรณกรรมจีนกำลังภายในบางเรื่องสร้างชื่อเสียงให้กับผู้เขียนและผู้แปลมาก ได้แก่ เรื่อง "มังกรหยก" ซึ่ง กฤษณ์ วรางกูร กล่าวว่า

ตลาดหนังสือจีนมาเฟื่องฟูขึ้นอีกครั้งก็เมื่อประมาณ ปี พ.ศ. ๒๕๐๑ - ๐๒ เมื่อ จำลอง พิศนาคะ แปลเรื่อง มังกรหยก ของ กิมย้ง นักเขียนฮ่องกงออกมา จำหน่าย ปรากฏว่าเป็นที่นิยมอ่านกันแพร่หลายอย่างที่กล่าวไว้ว่าไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย ผู้อ่านชาวไทยได้รู้จักกำลังภายใน" (โล่ง) จาก มังกรหยกนี้ เป็นครั้งแรก?

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเรื่องมังกรหยกนี้ สำนักพิมพ์เพลินจิตต์เป็นผู้จัดพิมพ์เป็นครั้งแรก ปรากฏว่าได้รับความนิยมจากผู้่านมาก ยอด ภูอักษร ได้ให้ความเห็นว่า "สำหรับนักอ่านรุ่นเก่า ๆ หรือรุ่นที่ติดใจจนหันกลับไปอ่านเรื่องเก่า ๆ ต่างยกนิ้วให้กับกิมย้ง ผู้แต่งนิยายชั้นคลาสสิกเรื่องมังกรหยก ที่ว่าคลาสสิกก็เพราะหนังสือชุดนี้อ่านกันแล้วอ่านกันอีก ผู้ที่เคยอ่านแล้วก็มักหวนกลับไปอ่านอยู่เสมอ ส่วนนักอ่านหน้าใหม่ก็มักจะได้รับคำแนะนำเชิงถามไถว่าได้อ่านแล้วหรือยัง"^๒

^๑ กฤษณ์ วรางกูร "นิยายจีนในเมืองไทย" จุรัส ๒ : ๔๔ กันยายน ๒๕๑๔

^๒ ยอด ภูอักษร "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน" โลกหนังสือ

ต่อมา ว. ๗ เมืองลุง นักแปลอีกผู้หนึ่งซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างยิ่งจากผู้อ่าน ได้นำเรื่อง "มังกรหยก" มาแปลใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยให้ชื่อเรื่องใหม่ว่า "มังกรจ้าวยุทธจักร" ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน "แนวหน้าแห่งยุคเคลวินส์" ฉบับที่ ๑๐๔๕๒ ประจำวันศุกร์ที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๑ ลงตีพิมพ์ต่อเนื่องมาจนกระทั่งถึงฉบับวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ ได้มีการเปลี่ยนผู้แปลใหม่ คือ ศ. อักษรวัฒน์และเปลี่ยนชื่อเรื่องใหม่ว่า "มังกรยอกยุทธจักร"

งานแปลวรรณกรรมจีนกำลังภายในเรื่องอื่น ๆ ที่ จำลอง พิศนาคะ แปลและรวมพิมพ์เป็นเล่มแล้วยังมีอีกหลายเรื่อง เช่น คาบประกาศิต แม่เสือขาว มังกรแก้วและเลือกมังกร เป็นต้น ส่วนงานแปลวรรณกรรมจีนกำลังภายในเรื่องอื่น ๆ ของ ว. ๗ เมืองลุง มีฤทธิ์มีกลิ่น ฟ้าสังหาร มัจจุราชคนอง กระบี่จอมภพ พิฆาตทรชน จอมโจรจอมใจ เพชฌฆาตหน้าหยก จอมคาบหิมะแดง เทพบุตรจอมสังหารและเขี้ยวฮือฮี้ เป็นต้น

น. นพรัตน์ เป็นนักแปลวรรณกรรมจีนกำลังภายในอีกผู้หนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงจนเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักอ่านเรื่องจีนกำลังภายใน มีงานแปลหลายเรื่อง เช่น จัปอิกนึ่ง เพชฌฆาตควากก กระบี่ดาวรุ่ง หงส์ผงาดฟ้า จอมโจรจอมสังหาร พิฆาตโลหิต วีรบุรุษสำราญ เทพอสันบาต อินทรีผงาดฟ้าและกระบี่ไร้เทียมทาน เป็นต้น

เสถียร จันทิมาธร กล่าวถึงการแปลวรรณกรรมจีนกำลังภายในว่า "...เป็นงานที่ทำทั้งเงินและทำทั้งชื่อเสียงให้กับผู้แปล ก่อให้เกิดการแปลหนังสือกำลังภายในติดตามาอีกอย่างมากมาย..."^๑ นอกจากนี้วรรณกรรมจีนกำลังภายใน ยังช่วยให้ร้านเช่าหนังสือมีรายได้จากการที่เปิดให้ผู้อ่านเข้าไปอ่านด้วย วิภาณันท์ รังสิต^๒ ได้กล่าวถึงผู้อ่านวรรณกรรมประเภทนี้ว่า น่าแปลกใจอย่างยิ่งที่วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นที่นิยมอ่านกันมาก คือ ผู้อ่านมีตั้งแต่บุคคลในวงการทหาร แพทย์ พยาบาล นักเรียนนักศึกษา ตลอดจนพ่อค้าและคนขับรถ แม้แต่พระสงฆ์ก็ยังแอบอ่านกัน

^๑ เสถียร จันทิมาธร นวนิยายจีน หน้า ๑๖๑ - ๑๖๒

^๒ Vibhanand Rangsit. "Rent-a-book for real heroes and villians," Bangkok Post. July 22, 1979. p.16.

ขวัญดี รักพงศ์ กล่าวถึงความนิยมอ่านของกลุ่มนักอ่านตามร้านเช่าหนังสือในเขต กรุงเทพมหานครว่า "...ทุกเย็น ร้านให้เช่าหนังสือส่วนใหญ่จะแน่นจนเข้าไปค้ำยนักอ่านหนังสือประเภทนี้ บางคนเช่าแล้วไม่อาจรอจนถึงบ้าน ต้องนั่งลงอ่านในร้านนั้นเลยที่เดียว เพื่ออ่านจบจะไ้เช่าเล่มต่อไปติดกลับไปอ่านที่บ้านอีก ลักษณะของแต่ละคนที่อ่าน ดูคล้ายกับถูกสะกดด้วยมนตร์ให้เข้าไปอยู่ในอีกโลกหนึ่ง..."^๑ และ นิพันธ์ ผู้เขียนคอลัมน์ "พบนักเขียน" ใน นิตยสาร "สกุลไทย" ยังกล่าวด้วยว่า "คุณลองเดินไปดูตามร้านเช่าหนังสือแถวบางลำภู กิ่งเพชร พระโขนง เอาเถอะ คุณจะพบพวกเขาจำนวนมากมายกหมอนั่งอ่านทั่วหนังสือที่อยู่ข้างหน้า หายเข้าไปในวงยุทธจักรที่จำลองอยู่ในรูปเล่มขนาดกระทัดรัด ภายใต้ปกสีฉูดฉาดบาดตา"^๒

ความนิยมในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ได้ปรากฏอยู่ทางสื่อสารมวลชนมาเป็นเวลานาน ทั้งด้านหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์และโทรทัศน์อีกด้วย ดังเช่น ในปี พ.ศ.๒๕๒๒ นี้ มีหนังสือพิมพ์ไทยหลายฉบับได้นำวรรณกรรมจีนกำลังภายในมาลงพิมพ์เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่าน บางฉบับก็ลงพิมพ์เรื่องที่แปลใหม่ มี หนังสือพิมพ์ "ไทยรัฐ" ลงพิมพ์เรื่อง "เหยียบยอกยุทธจักร" ของอุ้ยเชียวป้อ (น. นพรัตน์ แปล) หนังสือพิมพ์ "เดลินิวส์" ลงพิมพ์เรื่อง "มังกรเจ้ายุทธจักร" หรือ "มังกรยอกยุทธจักร" ของกิมย้ง (ว. ณ เมืองลุง แปล จากนั้นเปลี่ยนผู้แปลใหม่เป็น ศ. อักษรวิวัฒน์ แปล) นอกจากนี้ หนังสือพิมพ์บางฉบับก็นำเรื่องที่เคยรวมพิมพ์เป็นเล่มมาแล้วมาลงพิมพ์ใหม่เป็นตอน ๆ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ "ปวงชน" ลงพิมพ์เรื่อง "ฤทธิ์มีดสั้น" ของโกวเล้ง (ว. ณ เมืองลุง แปล) และหนังสือพิมพ์ "พิมพ์ไทย" ลงพิมพ์เรื่อง "มังกรหยก ภาค ๒" ของกิมย้ง (จำลอง พิศนาคะ แปล) ในปีเดียวกันนี้ ทางด้านภาพยนตร์และโทรทัศน์ก็ได้รับความนิยมมากเช่นกัน เช่น ภาพยนตร์เรื่อง ไอ้หนุ่ม-พันธุ์มือ ไอ้หนุ่มหมัดเมา เป็นต้น ในระยะหลังจึงนิยมตั้งชื่อเรื่องภาพยนตร์จีนกำลังภายในว่า

^๑ขวัญดี รักพงศ์ "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน แบบจีนและเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย" วารสารธรรมศาสตร์ ๙ : ๑๒๑ - ๑๒๒ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๒๐

^๒นิพันธ์ (นามแฝง) "พบนักเขียน ว.ณ เมืองลุง " สกุลไทย ๒๔ :

"ไอ้หนุ่ม" นำหน้าอยู่หลายเรื่อง เช่น ไอ้หนุ่มพันเงา ไอ้หนุ่มหมักทะเล้น ไอ้หนุ่มมีคบังคอง และไอ้หนุ่มหมักปลาไหล เป็นต้น นอกจากนี้ มีเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง เช่น กุทธีคามวงพระจันทร์ มังกรหยก เชนนางพญาธำมรงค์ กิษุทธจักรวังทอง จอมคามเจ้ายุทธจักร และมีคั่นสะท้านฟ้า เป็นต้น ส่วนความนิยมทางด้านโทรทัศน์นั้น มีการจัดฉายภาพยนตร์จีนกำลังภายในและแสดงละครจากเรื่องจีนกำลังภายใน โดยเฉพาะภาพยนตร์จีนกำลังภายในนั้น ปรากฏว่าได้รับความนิยมจากผู้ชมทางบ้านมากจนสถานีไทยโทรทัศน์สี่ช่อง ๓ สถานีไทยโทรทัศน์สี่ช่อง ๘ และสถานีไทยโทรทัศน์สี่ช่อง ๙ ต่างนำภาพยนตร์จีนกำลังภายในมาฉายเป็นตอน ๆ หลายเรื่องด้วยกัน คือ สถานีไทยโทรทัศน์สี่ช่อง ๓ ฉายภาพยนตร์เรื่อง กุทธี-มีคั่น พยัคฆ์ล่าพอง เพ็กฮ่วยเกี่ยม จั๋วฮิดนึ่ง นักสู้พิชิต เขียวฮ้อฮี้ ฉั่วเขี้ยวบ้อ-จอมลวดลายและคามมังกรหยก สถานีไทยโทรทัศน์สี่ช่อง ๘ จัดฉายภาพยนตร์จีนเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ - ภาค ๒ นางพญาผมขาว เจ้าจ้าวยุทธจักร ยุทธจักรหมัดเมา หลวงจีนชั้นเต๋อ จึงจอกกุเซาหิมะและกุทธีคามวงพระจันทร์ ส่วนสถานีไทยโทรทัศน์สี่ช่อง ๙ จัดฉายภาพยนตร์จีนกำลังภายในเรื่อง ราชายุทธจักร สำหรับการแสดงละครนั้น สถานีไทย-โทรทัศน์สี่ช่อง ๓ เคยจัดแสดงละครเรื่อง เทพบุตรผู้ไร้ทวน ส่วนในปี พ.ศ.๒๕๒๓ ทาง สถานีไทยโทรทัศน์สี่ช่อง ๓ ได้นำภาพยนตร์จีนกำลังภายในมาฉายเพิ่มอีกหลายเรื่อง เช่น หงส์ฟ้าปกากิต สีกว้างน้ำทิพย์ จอมใจจอมยุทธ เพชฌฆาตคาบคอก พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม กระบี่-ไร้เทียมทานและยอดยุทธจักรมังกรฟ้า เป็นต้น

อาจกล่าวได้ว่า เรื่องจีนประเภทกำลังภายในนี้ได้รับความนิยมจากคนไทยหลายล้านด้วยกัน กล่าวคือ ล้านหนังสือพิมพ์ หนังสือรวมพิมพ์เป็นรูปเล่ม ภาพยนตร์และโทรทัศน์ จุกมุ่นหมายก็เพื่อความบันเทิงเป็นสำคัญ โดยเฉพาะด้านหนังสือหรือวรรณกรรมนั้นได้รับความนิยมมาตลอด ดูจากจำนวนครั้งที่พิมพ์ของวรรณกรรมจีนกำลังภายในบางเรื่อง เช่น เรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๑ โดยมีสำนักพิมพ์เพลินจิตต์เป็นผู้จัดพิมพ์ ต่อมาเมื่อมีการพิมพ์ใหม่อีกหลายครั้งด้วยกันจนกระทั่งในปี พ.ศ.๒๕๒๒ มีการพิมพ์เป็นครั้งที่ ๕ แล้ว โดยมีสำนักพิมพ์บัณฑิตสาส์นเป็นผู้จัดพิมพ์

ข้อที่น่าสังเกตเกี่ยวกับวรรณกรรมจีนกำลังภายในนี้คือ มักจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นวรรณกรรมที่ไม่มีคุณค่า ทั้งเป็นเรื่องประเภทการต่อสู้ ล้างแค้นและชิงก๊ิ๊งเก้น ไม่ได้เสริมสร้างศีลธรรมอันดีงาม แต่ก็ยังมีผู้นิยมอ่านกันมาก ขวัญฤกษ์ รักพงศ์ ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า "นวนิยายจีนกำลังภายในหรือหนังสือเรื่องกำลังภายใน เป็นวรรณกรรมยอดนิยมของผู้อ่านทั่วไป แต่ขณะเดียวกันก็ดูเหมือนจะเป็นหนังสือประเภทเดียวกับที่นักวิชาการหรือนักวิจารณ์วรรณกรรมยังไม่ได้แตะต้อง เพื่อแยกแยะประเภทหรือประเมินค่าแต่อย่างใด"^๑ นอกจากนี้ ลำหับ ได้ให้ข้อคิดเห็นเป็นท่านองเดียวกันว่า

กล่าวได้ว่า นิยายกำลังภายในเป็นงานเขียนที่อาภัพที่สุดและรุ่งโรจน์ที่สุดในขณะเดียวกันอาภัพในแง่ที่ว่า เป็นนิยายประเภทเดียวกับที่นักวิจารณ์วรรณกรรมไม่เคยสนใจแตะต้องหรือแม้แต่แนะนำให้อ่านและรุ่งโรจน์ในแง่เป็นวรรณกรรมยอดนิยมของคนอ่านทุกระดับตั้งแต่นายพลจนถึงคนชั้นบรพรรทุก นอกจากนี้ ยังเป็นนิยายประเภทเดียวที่สามารถดึงดูดใจผู้อ่านให้ครี้งคิดอยู่กับที่ได้นานที่สุดและเป็นจำนวนมากที่สุดยิ่งเสียกว่าหนังสืออื่นทุกประเภทและที่แปลกก็คือ หนังสือกำลังภายในนี้เป็นหนังสือประเภทเดียวที่สร้างธุรกิจการเช่าหนังสือให้เป็นปึกแผ่นมั่นคงได้ด้วยตัวของมันเอง ในขณะที่หนังสือประเภทอื่น ๆ จะได้รับความสนใจจากการเช่าเพียงไม่เกิน ๓๐% ^๒

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในวรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นอย่างยิ่งและมีความคิดเห็นว่า ถ้าหากมีการศึกษากันอย่างจริงจังแล้ว จะช่วยให้เข้าใจวรรณกรรมประเภทนี้ได้ดียิ่งขึ้น เช่น จะทำให้ทราบลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมจีนกำลังภายในและช่วยให้เข้าใจเหตุผลของผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในว่า เหตุใดจึงมี

^๑ ขวัญฤกษ์ รักพงศ์ "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน แบบจีนและเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย" วารสารธรรมศาสตร์ ๙ : ๑๒๑ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๒๐

^๒ ลำหับ (นามแฝง) "ในโลกของบู๊ลิ้ม" รัฐวิสาทกิจ ๒๓ : ๙๔ มีนาคม ๒๕๒๑

ผู้นิยามอ่านกันมาก ทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นว่า วรรณกรรมจีนกำลังภายในก็เป็นวรรณกรรมที่มีคุณค่า เหมือนดังคำกล่าวที่ว่า "ของที่ดำรงคงอยู่ได้ ย่อมต้องมีคุณค่าการดำรงอยู่ของมัน"

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมของเรื่องแปลจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในซึ่งจะทำให้เห็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมประเภทนี้เด่นชัดขึ้น
๒. เพื่อศึกษาคุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน
๓. เพื่อศึกษาสภาพสังคมและค่านิยมทางสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ทำให้เห็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมจีนกำลังภายในซึ่งจะช่วยให้เข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะของวรรณกรรมประเภทนี้ได้ดียิ่งขึ้น
๒. ทำให้เห็นคุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เพื่อเป็นการขยายแนวทางการศึกษาเกี่ยวกับวรรณกรรมปัจจุบันประเภทเรื่องแปล
๓. ทำให้ทราบสภาพสังคมและค่านิยมทางสังคมของจีนที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในเพื่อเป็นแนวทางเปรียบเทียบกับสภาพสังคมและค่านิยมทางสังคมของไทย

๑๖. ฅ เมืองลุง (นามแฝง) "ก่อนจะมาเป็นมังกรเจ้าวายุทธจักร - มังกรเจ้าวายุทธจักร" แนวหน้าแห่งยุคเคลวินส์ ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๑ หน้า ๑๑

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. "วรรณกรรมจีน (แปล) ประเภทกำลังภายใน" ในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จะได้ว่า "วรรณกรรมจีนกำลังภายใน"

๒. การศึกษาธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมของเรื่องแปลจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในในครั้งนี้ จะศึกษาจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในฉบับแปลเป็นภาษาไทย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาจะศึกษาจากเรื่องต่อไปนี้ คือ

๑. เรื่อง "มังกรหยก ภาค ๑" ของ กิมย้ง (จำลอง พิศนาคะ แปล)
๒. เรื่อง "แม่เสือขาว" ของ เนี่ยอู่เซ็ง (จำลอง พิศนาคะ แปล)
๓. เรื่อง "ฤทธิ์มีดสั้น" ของ โกวเล้ง (ว. ณ เมืองลุง แปล)
๔. เรื่อง "ก่าเทียนลก ภาค ๑" ของ กอหย่ง (ว. ณ เมืองลุง แปล)
๕. เรื่อง "กระบี่ดาวรุ่ง" ของ ทั้งตงเพ้ง (น. นพรัตน์ แปล)
๖. เรื่อง "สะพานแปดทิศ" ของ อ้อเล้งเซ็ง (น. นพรัตน์ แปล)

โดยจะศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. ลักษณะโครงเรื่องและแก่นเรื่อง
๒. ลักษณะตัวละครและบทสนทนา
๓. ลักษณะฉาก
๔. กลวิธีในการเสนอเรื่อง
๕. ท่วงทำนองเขียน
๖. คุณค่า สภาพสังคมและค่านิยมทางสังคมในวรรณกรรม

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

"วรรณกรรมจีนกำลังภายใน" หมายถึง วรรณกรรมที่แปลมาจากนวนิยายจีนประเภทกำลังภายใน

"ธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรม" กุหลาบ มลลิกะมาส^๑ ใช้ว่า "ธรรมเนียมนิยมในการแต่ง" (Literary Conventions) หมายถึง แนวปฏิบัติในการแต่งวรรณกรรมที่เป็นที่ยอมรับและยึดถือปฏิบัติกันมาเป็นเวลานานเดียวกันในวงการแต่งหนังสือของแต่ละชาติหรือแต่ละสมัย ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งพิจารณาศึกษาลักษณะที่ปรากฏซ้ำ ๆ กันทางเค้าโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร แบบสนทนา ฉาก กลวิธีในการเสนอเรื่องและท่วงท่าของเขียน จากวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

"คุณค่า" หมายถึง การพิจารณาวรรณกรรมทางวรรณศิลป์และจริยธรรมตามที่ยอมรับในสังคมของจีน

คุณค่าทางด้านวรรณศิลป์ ในการศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาตามความหมายที่ **ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ** กล่าวว่า "คุณค่าทางวรรณศิลป์ คือ คุณค่าทางกลวิธีนั่นเอง ได้แก่ ...ใช้ถ้อยคำที่กระชับใจคน เสริมสร้างความประณีตทางอารมณ์ มีตัวละครที่มีอุปนิสัยน่าพิจารณาศึกษา มีเหตุการณ์ในเรื่องที่เร้าใจและถูกใจผู้อ่านไว้ได้ โครงเรื่องและเนื้อเรื่องไม่ขัดกับลักษณะนิสัยของตัวละคร..."^๒

ส่วนคุณค่าทางจริยธรรมนั้น เป็นการพิจารณาในความหมายที่ว่า หมายถึง

ลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์และมีขอบเขตรวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่าง ๆ ด้วย ลักษณะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม จะมีคุณสมบัติประเภทใดประเภทหนึ่งในสองประเภท คือ เป็นลักษณะที่สังคมต้องการให้มีอยู่ใน

^๑กุหลาบ มลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๕๒ - ๕๔

^๒ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ "หัวใจของวรรณคดีไทย" ใน วรรณไวทยาการ : วรรณคดี หน้า ๑๔๔ - ๑๔๕

สมาชิกในสังคมนั้น คือ เป็นพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ ให้การสนับสนุน...
ส่วนอีกประเภทหนึ่ง คือ ลักษณะที่สังคมไม่ต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคม
เป็นการกระทำที่สังคมลงโทษหรือพยายามกำจัด*

ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งพิจารณาถึงการเลือกหรือการตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำ
อย่างใดอย่างหนึ่งของตัวละครในเรื่องที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

"ค่านิยมทางสังคม" หมายถึง "สิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่คนปรารถนาจะได้ ปรารถนา
จะเป็นหรือกลับกลายมาเป็น เป็นสิ่งที่คนถือว่าเป็นสิ่งบังคับต้องปฏิบัติ เป็นสิ่งที่คนบูชายกย่อง
และมีความสุขจะได้เป็น ได้ฟัง ได้เป็นเจ้าของ"^๒ ในการศึกษาครั้งนี้ จะใช้ความหมายตาม
นัยที่อธิบายข้างต้น โดยเฉพาะในค่านิยมพฤติกรรมที่ตัวละครส่วนใหญ่ยึดถือปฏิบัติและยกย่องตาม
ที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

๑. ศึกษาภูมิหลังเกี่ยวกับวรรณกรรมจีนกำลังภายในเพื่อเป็นพื้นฐานในการ
วิเคราะห์ โดยศึกษาจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในทั่ว ๆ ไป รวบรวมข้อมูลจาก
วรรณกรรมและเอกสารต่าง ๆ ตลอดจนสัมภาษณ์วิทยากรซึ่งเป็นผู้แปลวรรณกรรมจีนกำลัง-
ภายในด้วย

๒. ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในจำนวน ๖ เรื่อง ตามที่
กำหนดไว้ในขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

*ทองเคื่อน พันธุมนาวันและเพ็ญแข ประจันปัจจุบันิก จริยธรรมของเยาวชนไทย

หน้า ๓

๒ ไพฑูรย์ เกื้อแก้ว ลักษณะสังคมไทย หน้า ๔๔

๒.๑ ศึกษาธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมของเรื่องแปลจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในเพื่อให้ทราบลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมประเภทนี้ในคำต่อไปนี้ คือ

๒.๑.๑ ลักษณะโครงเรื่องและแก่นเรื่อง

๒.๑.๒ ลักษณะตัวละครและแบบสนทนา

๒.๑.๓ ลักษณะฉาก

๒.๑.๔ กลวิธีในการเสนอเรื่อง

๒.๑.๕ ท่วงทำนองเขียน

๒.๒ ศึกษาคุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายในโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง นำไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.๒๕๒๓ ไม่คำนึงถึงอายุ เพศและระดับการศึกษา ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นจำนวน ๑๕๐ ชุด โดยแจกชุดละ ๑ คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ๑๓๘ ชุด จากนั้นผู้เขียนได้คัดเลือกแบบสอบถามที่มีคำตอบที่สมบูรณ์ไว้ได้ ๑๓๕ ชุด ขึ้นสุดท้ายก็ได้นำแบบสอบถามขึ้นมาเป็นตัวอย่างในการวิจัย โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายเป็นจำนวน ๑๐๐ ชุด

ลักษณะของแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น ๓ ตอน ดังนี้คือ

ตอนที่ ๑ ถามเหตุผลของการชอบอ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ลักษณะแบบสอบถามเป็นชนิดเลือกตอบมีจำนวน ๑๕ ข้อและแบบสอบถามชนิดปลายเปิดอีก ๑ ข้อ

ตอนที่ ๒ ถามความคิดเห็นของผู้อ่านที่เกี่ยวกับเรื่องจริยธรรมของตัวละครในเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ลักษณะแบบสอบถามเป็นชนิดเลือกตอบมีจำนวน ๑๕ ข้อ

ตอนที่ ๓ ข้อ ก. ถามความชอบของผู้อ่านต่อเรื่องต่าง ๆ ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน โดยให้ผู้อ่านจัดอันดับความชอบ มีอยู่ ๔ อันดับ จากอันดับ ๑ - ๔ ตามลำดับ มีจำนวน ๘ ข้อ

ข้อ ข. ถามความคิดเห็นของผู้อ่านที่มีต่อวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ลักษณะแบบสอบถามเป็นชนิดเลือกตอบ มีจำนวน ๒ ข้อ

การศึกษาคุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายในนี้ ผู้เขียนใช้วิธีการแบบพรรณนาวิเคราะห์เข้าประกอบกับแบบสอบถามด้วย ส่วนการศึกษารวมเนื้อมนินยทางวรรณกรรมของเรื่องแปลจากวรรณกรรมจีนกำลังภายใน สภาพสังคมและค่านิยมทางสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมนั้น จะใช้วิธีการแบบพรรณนาวิเคราะห์

แหล่งศึกษาค้นคว้า

๑. หอสมุดกลางแห่งชาติ
๒. หอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
๓. หอสมุดกลางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
๔. หอสมุดกลางมหาวิทยาลัยรามคำแหง
๕. หอสมุดกลางจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๖. วิทยากร
 - ๖.๑ คุณจำลอง พิเศษาคะ
 - ๖.๒ คุณ ว. ณ เมืองสูง
 - ๖.๓ คุณ น. นพรัตน์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในปัจจุบันนี้ มีผู้ให้ความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรมอย่างกว้างขวางและแตกต่างกันออกไปหลายแนว ดังเช่น

วิทย์ กิระศรียานนท์ ได้ให้ความหมายของการวิจารณ์วรรณกรรมว่า "การวิจารณ์ คือการแสดงให้เห็นว่าหนังสือนั้นมีลักษณะอย่างไร ทั้งในส่วนเนื้อเรื่อง ความคิด ความเห็นและท่าของแต่ง เมื่อได้อธิบายลักษณะของหนังสือให้ผู้อ่านเข้าใจแล้วจึงวินิจฉัยไปว่า หนังสือนั้นดีไม่ใช้อย่างไร ควรจัดไว้ในชั้นไหน"^๑

^๑วิทย์ กิระศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๒๔๕

สรุปว่าการวิจารณ์วรรณกรรมควรจะทำในลักษณะ ๒ ขั้นตอน คือการอธิบาย
ลักษณะของวรรณกรรมนั้นและการประเมินคุณค่าหรือการวินิจฉัยของวรรณกรรม วิทย์
ศิวัชรยานนท์ ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า

การวินิจฉัยคุณค่าเป็นการวินิจฉัยเกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึกและรสนิยม ส่วนการ
เข้าใจและอธิบายลักษณะของหนังสือ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหา เหตุผล เหตุการณ์
และเรื่องราวที่เป็นหลักฐานจริง ๆ การอธิบายลักษณะหนังสืออาจทำให้ละเอียดถูกต้อง
ตามหลักวิทยาศาสตร์ได้ แต่การวินิจฉัยคุณค่าไม่สามารถจะทำให้แน่นอนตายตัว
ไปได้ คนสองคนที่เข้าใจลักษณะหนังสือเล่มหนึ่งก็เท่า ๆ กันอาจจะวินิจฉัยค่า
ของหนังสือเล่มนั้นต่างกันก็ได้ คนหนึ่งอาจชอบ อีกคนหนึ่งอาจชังหนังสือเล่มเดียว
กันนั้น^๑

กุหลาบ มลลิกะมาส กล่าวถึงการวิจารณ์ว่า "การวิจารณ์เป็นธรรมชาติธรรมดาของมนุษย์ การวิจารณ์วรรณคดีเป็นกิจกรรมที่เป็นสากลนิยม แต่ถ้ากระทำโดยอาศัยอารมณ์
แต่ละคนในการวิจารณ์ก็อาจเป็นจิตวิสัยเกินไป จึงต้องมีระบบและหลักเกณฑ์ในการวิจารณ์
ระบบและหลักเกณฑ์บางประการของการวิจารณ์ในปัจจุบันนี้ มีรากฐานมาจากการวิจารณ์
วรรณคดีตะวันตกเป็นส่วนใหญ่"^๒ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้กล่าวถึงการวิจารณ์ของกลุ่มนัก
วิจารณ์ใหม่ (The New Critics) ว่า

แนวความคิดในการวิจารณ์ของกลุ่มนี้ ค่อนข้าง ๆ เริ่มก่อตัวขึ้นมาโดยลำดับจากนัก
วิจารณ์อเมริกัน อังกฤษและเยอรมันนี้เมื่อประมาณ ค.ศ. ๑๙๓๐ และต่อมาประมาณ
ค.ศ. ๑๙๔๖ - ๑๙๔๘ ก็มีหลักเกณฑ์สำหรับเป็นแนวทางพิจารณาวรรณคดีอย่างแน่นอน
ชัดเจนและเป็นแนวที่มีอิทธิพลต่อการวิจารณ์เป็นอันมาก นักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียงเด่น

^๑วิทย์ ศิวัชรยานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๒๑๔

^๒กุหลาบ มลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๑๑

ในกลุ่มนี้ได้แก่ ไอ.เอ. ริชาร์ดส์ (I.A. Richards) ที.เอส. อีเลียท (T.S. Eliot) วิลเลียม เอมพสัน (William Empson) จอห์น ไครว (John Crowe) และ แอลเลน เทต (Allen Tate) เป็นต้น
หลักเกณฑ์ที่กลุ่มนักวิจารณ์ใหม่ (The New Critics) ใช้เป็นแนวทาง
พิจารณาวรรณคดี มีดังนี้

๑. การศึกษาวรรณคดีโดยแบ่งออกเป็นยุคสมัยตามลำดับกาลเวลาก็ดี
การเน้นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในสังคมจนเกินไปก็ดี ทำให้การวิจารณ์ไม่ได้
ผลดี เพราะฉะนั้นควรศึกษาและวิจารณ์วรรณคดีเรื่องใด ๆ ก็ตามเป็นเอกเทศ
โดยเฉพาะ ไม่ควรเพ่งเล็งให้ความสำคัญแก่สมัยที่แต่ง ผู้แต่ง ตลอดจน
ลักษณะสังคมของวรรณคดีเรื่องนั้น ๆ จนเกินไป คุณค่าอันแท้จริงของวรรณคดี
นั้น อยู่ที่ตัววรรณคดีเรื่องนั้น องค์ประกอบอื่น ๆ เป็นแต่การช่วยให้เข้าใจ
วรรณคดีนั้นดีขึ้นเท่านั้น จึงมีความสำคัญเป็นรองและนักวิจารณ์จะต้องวางน้ำหนัก
ความสำคัญของการวิจารณ์ให้ถูกต้องเสียตั้งแต่ในขั้นต้น มิฉะนั้นการวิจารณ์นั้น
จะผิดวัตถุประสงค์ในการวิจารณ์ จะกลายเป็นการศึกษาเรื่องสมัยแต่งหรือ
ประวัติผู้แต่งไป

๒. นักวิจารณ์กลุ่มนี้ถือว่า วรรณคดีเป็นเครื่องให้ความบันเทิงใจ
การให้ความบันเทิงใจ คือหน้าที่สำคัญที่สุดของวรรณคดี นักวิจารณ์จึงไม่ควร
ห่วงศีลธรรม คติสอนใจเหมือนอย่างกลุ่มนักศีลธรรมนิยม (Moralists)
ซึ่งถือว่า นักเขียนจะต้องยึดถืออยู่เสมอว่าเป็นหน้าที่ของตนที่จะต้องทำให้โลกนี้
ดีขึ้น " it is always a writer's duty to make the world better"
เพราะฉะนั้นนักวิจารณ์ในกลุ่มใหม่นี้ มีความเห็นว่า ถ้าเรื่องใดแต่งดีประกอบ
ด้วยศิลปะการแต่งให้ความอภิรมย์แก่ผู้อ่านแล้ว แม้มิใช่เรื่องที่เป็นคติปลูกใจ
ที่เร้าความรู้สึกในแง่ศีลธรรมก็ตาม ก็จัดว่าเป็นวรรณคดีที่ดี

๓. นักวิจารณ์ในกลุ่มใหม่ เน้นศิลปะของการแต่งว่า สำคัญกว่าเนื้อเรื่อง
เรื่องจะเป็นอะไรก็ได้ แต่ถ้ามีวิธีการเรียบเรียงอย่างมีศิลปะ แม้เรื่องง่าย ๆ

พื้น ๆ ก็จะมีคามหมายอย่างย้งในวงการวรรณคดี เพราะฉะนั้น นักวิจารณ์
กลุ่มนี้จึงสนใจวิเคราะห์ส่วนต่าง ๆ ของวรรณคดีอย่างละเอียดลึกซึ้ง การใช้
คำและความหมาย การใช้ลักษณะการแต่ง โครงสร้าง สัญลักษณ์ สไตล์
เทคนิค ตลอดจนแนวคิด (ปรัชญา) ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในวรรณคดีนั้น ๆ จะเป็น
เรื่องที่นักวิจารณ์นำมาพิจารณา ทำนองอธิบายลักษณะ (Interpretation)
จนสามารถชี้แจงได้อย่างชัดเจน

๔. นักวิจารณ์ในกลุ่มนี้เห็นว่า การวิจารณ์ก็เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง มี
หน้าที่ให้ความเข้าใจในคุณสมบัติของวรรณคดีและขณะเดียวกัน บทวิจารณ์นั้นก็
ยังเป็นเครื่องให้ความบันเทิงใจ เช่นเดียวกับวรรณคดีเรื่องนั้น ๆ อีกด้วย
หน้าที่ของการวิจารณ์จึงกว้างขวางขึ้น ในฐานะที่มีคุณค่าทางศิลปะประกอบ
อยู่ด้วย

๕. นักวิจารณ์ในกลุ่มนี้มีเจตนาจะแนะแนวทางให้คิดมากกว่าการพยายาม
วางกฎเกณฑ์ใด ๆ ตายตัว เน้นการปฏิบัติมากกว่าการวางทฤษฎีและสนใจใน
การวิจารณ์ด้วยหลักวิชาและเหตุผลมากกว่าที่จะให้เป็นการวิจารณ์ด้วยจิตวิสัย
ของผู้วิจารณ์และยังถืออีกด้วยว่า นักวิจารณ์ย่อมมีเสรีภาพในการเลือกวิธีการ
ของตนตามความพอใจ

เจตนา นาควัชร กล่าวถึงแนวโน้มการวิจารณ์ของนักวิจารณ์ยุคใหม่ว่า "นัก
วิจารณ์ยุคใหม่จะไม่ให้ความสนใจมากนักต่อเรื่องภูมิหลังของวรรณกรรมหรือเรื่องอิทธิพล
ของสังคม เพราะถือว่าสิ่งเหล่านี้จะเบนความสนใจของผู้อ่านไปเสียจากคุณค่าทางวรรณคดี
ที่แท้จริงของงานประพันธ์"^๒ นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงกลุ่มนักวิจารณ์ที่ตั้งลัทธิ "New
Criticism" ว่า

^๑ ภูธราภ มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๑๗ - ๑๘

^๒ เจตนา นาควัชร "วรรณคดีวิจารณ์และวรรณคดีศึกษา" วรรณไวทยาการ :
วรรณคดี หน้า ๓๕

...New Criticism จึงถูกเป็นของแปลกใหม่ หลักการใหญ่มีอยู่ว่า การศึกษาวรรณคดีควรจะมุ่งพิจารณาวรรณกรรมในแง่ที่เป็นวรรณศิลป์เท่านั้น โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงเนื้อหาให้มากเกินไป หน้าที่ของวรรณคดีวิจารณ์ไม่ใช่การเสาะแสวงหาวรรณกรรม "บอก" อะไรเราบ้าง แต่มีหน้าที่ชี้ให้เห็นว่าวรรณกรรม "เป็น" อย่างไร ซึ่งเป็นเรื่องของการค้นหาเอกภาพแห่งวรรณกรรม นักวิจารณ์กลุ่มนี้ เช่น J.C.Ransom, A.Tate, Cleanth Brooks และ R.P.Warren มักจะสนใจศึกษาเรื่องของการเขียน โครงสร้าง หรือลักษณะที่เป็นสุนทรียะของวรรณกรรมต่าง ๆ °

ลิตธา ฟีนิจวอลและนิตยา กาญจนวรรณ กล่าวถึงหลักการวิจารณ์แนวใหม่ว่า ควรพิจารณาสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. ไม่ควรเพ่งเล็งการวิจารณ์วรรณคดีตามแนวยุคสมัย แต่ควรเน้นตามลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมชิ้นนั้น ๆ
๒. ไม่ควรเน้นปัญหาศีลธรรมหรือปรัชญา จนลืมลักษณะอันแท้จริงของวรรณคดีซึ่งเป็นศิลปะที่มุ่งให้ความเพลิดเพลินเจริญใจ
๓. ให้ความสำคัญในแง่เทคนิคการแต่งยิ่งกว่าเนื้อเรื่อง
๔. ให้ความสำคัญของการวิจารณ์วรรณกรรมในฐานะที่เป็นศิลป์หรือวรรณศิลป์อีกประเภทหนึ่ง^๒

° เจตนา นาควิริยะ "วรรณคดีวิจารณ์และวรรณคดีศึกษา" วรรณไวทยาการ : วรรณคดี หน้า ๔๑

^๒ ลิตธา ฟีนิจวอลและนิตยา กาญจนวรรณ ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย หน้า ๓๔๕

รัฐจวน อินทรกำแหงและชลธิรา กลัฏอยู่^๑ ได้กล่าวถึงแนวการพิจารณา
วรรณกรรมในขั้นต้นซึ่งจะช่วยให้การวิจารณ์หรือการประเมินค่าเป็นไปอย่างยุติธรรม พอ
สรุปได้ว่า

๑. ควรพิจารณาถึงรูปแบบและโครงสร้างเฉพาะตัวของวรรณกรรมซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงไปได้ตามความนิยมหรือความตั้งใจของนักเขียนเฉพาะบุคคล ดังนั้นจึงไม่ควรใช้กฎเกณฑ์
ทางด้านรูปแบบหรือโครงสร้างที่ตายตัวมาวิจารณ์หรือประเมินค่าวรรณกรรมชิ้นนั้น

๒. ไม่ควรนำมาตรฐานที่ต่างกันไปใช้ในการประเมินค่า เช่น ใช้หลักความจริง
ไปวิจารณ์งานเขียนแบบเหนือจริง ก็จะเป็นการไม่ยุติธรรมต่องานชิ้นนั้นเพราะ นักเขียนแต่ละ
คนย่อมมีแนวการเขียนเฉพาะตน ทั้งในด้านการใช้ภาษา สำนวนโวหาร การวางเค้า
โครงเรื่อง การเสนอแนวคิด ในกรณีนี้ควรพิจารณาในด้านความสามารถในการประพันธ์
มากกว่าความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

๓. ควรคำนึงถึงว่า งานเขียนมีระดับ ผู้อ่านก็มีระดับ ไม่ควรเอางานเขียน
ต่างระดับมาเปรียบเทียบกัน นอกจากพิจารณาเห็นว่างานเขียนชิ้นนั้น ๆ สามารถสื่อให้คน
หลาย ๆ ระดับเข้าใจได้ตามขอบเขตของตน

๔. ผู้ประเมินควรมีความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ มากพอสมควร โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งก่อนการประเมินค่างานเขียนชิ้นหนึ่ง ๆ ควรศึกษาวิเคราะห์งานเขียนชิ้นนั้น ๆ
อย่างละเอียดทุกแง่ทุกมุม รวมทั้งควรหาความรู้เกี่ยวกับตัวนักเขียนและงานเขียนชิ้นอื่น ๆ
ของนักเขียนผู้นั้นด้วย

๕. ควรจะตระหนักว่า หัวใจสำคัญที่สุดของการประเมินค่าวรรณกรรม คือ
ความเป็นธรรม ดังนั้นผู้ประเมินควรคำนึงว่า การวิพากษ์วิจารณ์ควรเป็นไปเพื่อ "การ
สร้างสรรค์" มิใช่เป็นการทำลายหรือบั่นทอนจิตใจของนักเขียนอย่างรุนแรง จึงควรจะใช้
กรวยและไทร่ครอบอย่างรอบคอบ

๖. ผู้ประเมินควรมีเกณฑ์การประเมินค่าไว้บ้าง เกณฑ์การประเมินค่าจะเป็น
เช่นใดนั้นยากที่จะหาข้อยุติได้เพราะขึ้นอยู่กับ "อัตตา" ของแต่ละบุคคล

รัฐจวน อินทรกำแหงและชลธิรา กลัฏอยู่ "การประเมินค่าวรรณกรรมปัจจุบัน"
วรรณกรรมไทยปัจจุบัน หน้า ๔๔ - ๔๖

การวิจารณ์วรรณกรรมมิได้มีกฎเกณฑ์ตายตัวเสมอไป สำหรับการวิจารณ์วรรณกรรมประเภทนวนิยายนี้ มีข้อเสนอแนะเกณฑ์ในการวิจารณ์หรือวิเคราะห์ไว้หลายท่าน เช่น

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ^๑ ได้เสนอแนะแนวทางในการวิจารณ์นวนิยายว่า อาจวิจารณ์ตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ

๑. โครงเรื่อง
๒. เนื้อเรื่อง
๓. แนวคิด
๔. ตัวละคร
๕. ฉาก
๖. ทัศนะหรือปรัชญาของผู้ประพันธ์
๗. สำนวนภาษา
๘. คุณค่าของนวนิยาย

เจือ สตะเวทิน^๒ ได้เสนอแนวทางการวิจารณ์นวนิยายว่า อาจพิจารณาตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. ความคิดของเรื่อง
๒. โครงเรื่อง
๓. ตัวละคร
๔. ฉาก
๕. บทสนทนา
๖. ท่วงทำนองการเขียนของผู้แต่ง
๗. ผลต่อสังคมหรือผู้อ่าน

^๑ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ แนะแนวทางศึกษาวรรณคดี หน้า ๒๕ - ๓๒

^๒เจือ สตะเวทิน วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๑๓๔

กุหลาบ มัลลิกะมาส^๑ กล่าวถึงการวิเคราะห์วรรณกรรมว่า อาจวิเคราะห์ออกเป็น ส่วน ๆ ได้ดังต่อไปนี้

๑. โครงเรื่องและเหตุการณ์ในเรื่อง
๒. สารัตถะหรือแก่นเรื่อง
๓. เวลาและสถานที่
๔. ตัวละครในเรื่องและบทสนทนา
๕. เทคนิคหรือกลวิธีในการแต่ง
๖. สไตล์
๗. ทางเสียงของผู้แต่ง
๘. แนวคิดหรือปรัชญาในการแต่ง

ประทีป เหมือนนิล^๒ กล่าวถึงการวิจารณ์วรรณกรรมไว้ว่า

๑. การตั้งชื่อเรื่องเป็นอย่างไร เหมาะสมหรือไม่
๒. เนื้อเรื่องดีหรือไม่ โดยใช้ลักษณะของวรรณกรรมชนิดนั้น ๆ มาพิจารณา
๓. ส่วนวนภาษา การใช้ถ้อยคำ
๔. ศิลปะการประพันธ์นั้น ๆ ตั้งแต่การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่องว่า น่าสนใจเพียงใด
๕. ความสมจริงของเรื่อง
๖. คติธรรมหรือคุณธรรมแก่ผู้อ่าน
๗. โลกทัศน์ของผู้ประพันธ์
๘. ความสะเทือนใจที่ผู้อ่านได้รับ
๙. ความรู้สึกของผู้วิจารณ์ที่มีต่อวรรณกรรมนั้น

ฯลฯ

^๑กุหลาบ มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๗๘ - ๗๙

^๒ประทีป เหมือนนิล วรรณกรรมไทยปัจจุบัน หน้า ๒๐๑ - ๒๐๒

ชลธิรา กลัศอยู่ กล่าวถึงเกณฑ์การวินิจฉัยคุณค่าวรรณกรรมว่า

เมื่อกล่าวถึงงานเขียนวรรณกรรมหรือวรรณคดี เราจะเห็นได้ว่ามีแง่มุมที่น่านำมาพิจารณาได้หลายประเด็น เป็นต้นว่า วรรณกรรมจักเป็นศิลปะของการเลียนแบบ (Imitation) เป็นศิลปะของการแสดงออก (Expression) เป็นศิลปะที่ประกอบด้วยโครงสร้างต่าง ๆ (Structure) และเป็นศิลปะที่ก่อให้เกิดผลสะท้อน (Effect) ต่อผู้อ่าน แง่มุมทั้งสี่ประการนี้อาจนำมาพิจารณารายละเอียดเพื่อวินิจฉัยคุณค่าได้ทั้งสิ้น กล่าวคือ

ในแง่ของการเลียนแบบ หากพิจารณางานเขียนจากเนื้อเรื่อง (Content) แก่นเรื่อง (Theme) หรือลักษณะตัวละคร เราจะเห็นได้ว่างานเขียนส่วนใหญ่กล่าวถึงชีวิตมนุษย์ โลก สังคมและสิ่งแวดล้อม... การวินิจฉัยคุณค่าในแง่นี้ก็อาจจะทำได้โดยการพิจารณาเปรียบเทียบกับแง่มุมต่าง ๆ ในชีวิตจริงที่เรารู้จักประสบพบเห็นหรือเคยได้ยินมา อย่างไรก็ตาม หากใช้เกณฑ์นี้ก็มีข้อสังเกตที่จะต้องระมัดระวังในการวินิจฉัยหลายประการ เช่น

ประการที่หนึ่ง เราควรจะตระหนักว่า "ความจริง" มีหลายโฉมหน้า ความจริงบางอย่างหรือบางแง่มุมอาจจะไม่ตรงกับประสบการณ์ของผู้อ่านบางคนเลยก็ได้ การตัดสินตามเกณฑ์นี้ จึงค่อนข้างจะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษก่อนที่จะตัดสินงานเขียนขึ้นใจ ตอนใดว่า "ไม่สมจริง" เพราะนักเขียนหรือกวีบางคนอาจจะกล่าวถึงความจริงในแง่มุมที่กว้างและลึกด้วยทัศนะที่แปลกและใหม่ก็ได้...

ประการที่สอง ในงานเขียนบางชิ้นอาจจะมีบางส่วนที่มีลักษณะเกินความจริงไปบ้าง เช่น ตัวละครอาจจะดีเกินไป สวยเกินไปหรือร้ายกาจเกินไป แต่ตัวละครเหล่านี้ก็ได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นมาอย่างจงใจให้มีลักษณะเช่นนั้น เราจะถือว่าเป็นความบกพร่องของงานเขียนขึ้นนี้หรือไม่...

ประการที่สาม งานเขียนบางชิ้นมีความสมจริงเป็นอย่างยิ่ง ทั้งในแง่เนื้อเรื่อง แก่นเรื่องและลักษณะตัวละคร เช่น ในแง่ตัวละคร คนแก่ก็เฉื่อยชา

งุ่มง่าม...แต่ความสมจริงจนเกินไปก็อาจทำให้เรื่องนั้น ๆ ดูสิ้น ง่ายและไม่น่าสนใจเพราะตัวละครมีลักษณะตายตัวจนเกินไป...

ในแง่ของการแสดงออก เกณฑ์การวินิจฉัยคุณค่าของวรรณกรรมอีกแง่หนึ่งคือการพิจารณาวรรณกรรมหรืองานเขียนว่าเป็นผลิตผลหรือเป็นการแสดงออกของนักเขียน ดังนั้นคุณค่าที่ควรจะสนใจ คือความคิดริเริ่มและความจริงใจของนักเขียน...

ในแง่ของโครงสร้าง หากพิจารณางานเขียนตลอดทั้งเรื่องโดยส่วนรวม เราจะเห็นได้ว่า งานเขียนชิ้นหนึ่ง ๆ เป็นโครงสร้างของส่วนต่าง ๆ หลายส่วนมาประกอบกันเข้า ส่วนต่าง ๆ นั้น คือโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ลักษณะตัวละคร ฉาก สัญลักษณ์ แนวการเขียน อารมณ์และทัศนคติของนักเขียน สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะเฉพาะในงานเขียนแต่ละชิ้น...

ในแง่ของผลสะท้อน นอกเหนือจากเกณฑ์ต่าง ๆ ดังกล่าวมาทั้งสิ้น เราอาจจะพิจารณาคูณค่าของวรรณกรรมได้อีกแง่หนึ่งซึ่งค่อนข้างจะเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล แต่ก็พอจะกำหนดเป็นเกณฑ์ได้ กล่าวคือ เราอาจจะพิจารณาได้ว่างานเขียนชิ้นหนึ่ง ๆ อาจจะมีผลสะท้อนต่อผู้อ่านได้สองประการใหญ่ ๆ คือ ผลสะท้อนทางด้านความเพลิดเพลินทางอารมณ์และผลทางด้านสติปัญญา^๑

เอกสารการค้นคว้า

วรรณกรรมจีนที่แปลเป็นภาษาไทยได้รับความนิยมจากผู้อ่านมาช้านาน 'เริ่มตั้งแต่ความนิยมในเรื่องพงศาวดารจีนเรื่อยมาจนถึงความนิยมในวรรณกรรมจีนกำลังภายในซึ่งมีผู้เขียนถึงไว้หลายท่าน เช่น

^๑ชลธิรา กลัทธิอยู่ "การวินิจฉัยคุณค่าวรรณกรรม" วรรณกรรมไทยปัจจุบัน

กฤษณ์ วรางกูร กล่าวถึงความนิยมในวรรณกรรมจีน ว่า

ความนิยมเรื่องจีนในหมู่ชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปดังกล่าวนั้น คงเป็นความจริง
อยู่เรื่อยมา แม้แต่เมื่อสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ.๒๔๗๕ ล่วงไปแล้ว
๓ - ๔ ปี ขณะที่ผู้เขียนเองอายุได้ ๓ - ๔ ขวบ ยังจำได้ว่า หนังสือพิมพ์
รายวันที่ขายดีสมัยนั้นฉบับหนึ่ง คือ สยามราษฎร์ ราคาจำหน่ายฉบับละสาม
สตางค์ ก็โคลงพิมพ์เรื่องจีนอิงพงศาวดารถึงสองเรื่อง คือ ทั้งซอซี เรื่องหนึ่ง
กับ อันปังเตี้ยก๊กจี อีกเรื่องหนึ่ง^๑

เรื่องจีนที่นิยมอ่านกันเป็นเรื่องที่แปลมาจากวรรณกรรมจีน สำหรับการแปล
วรรณกรรมจีนกำลังภายในที่เป็นที่นิยมอ่านกันนั้น เสถียร จันทิมาธร กล่าวว่า

งานแปลอีกกระแสหนึ่งที่สะพัดเข้ามาอย่างคึกคักในยุคมีคทางพุทธวิปโยชา คือการ
แปลหนังสือกำลังภายในจากฮ่องกง โดยเปิดศักราชจากมังกรหยกและตามด้วย
เจ็ดนักรบปี เรียกได้ว่าเป็นงานที่ทำทั้งเงินและทำทั้งชื่อเสียงให้กับผู้แปล
ก่อให้เกิดการแปลหนังสือกำลังภายในติดตามมาอีกอย่างมากมาย...นวนิยาย
กำลังภายในในยุคแรกนั้น แม้จะมีท่วงทำนองค่อนข้างจะจืดจืดแต่เนื้อหาเด่น
ค่านหนึ่งก็คือพยายามเน้นความรักชาติอย่างหนักแน่น...๒

ประจักษ์ ประภาพิตยากร กล่าวถึงความนิยมในการอ่านวรรณกรรมจีนกำลัง-
ภายในว่า "ในปัจจุบันนี้มีหนังสือจีนกำลังภายในเป็นที่นิยมต่อผู้อ่านกันมาก วรรณกรรมจีน
จึงขายดิบขายดีและปรากฏว่าผู้เรียบเรียงต้องเรียบเรียงโดยอาศัยเทป ผู้เรียบเรียงก็ไป
เปิดเทปฟังเอาอีกทีหนึ่ง"^๓

^๑กฤษณ์ วรางกูร "นิยายจีนในเมืองไทย" จุฬารัตน์ ๒(๖๔) : ๔๘ กันยายน
๒๕๑๔

^๒เสถียร จันทิมาธร นวนิยายจีน หน้า ๑๖๑ - ๑๖๒

^๓ประจักษ์ ประภาพิตยากร "วรรณกรรมจีนในภาษาไทย" จันทร์เกษม
๔๗ : ๔๖ พฤศจิกายน - ธันวาคม ๒๕๑๓

นอกจากนี้ ขวัญดี รักพงศ์ ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความนิยมในการอ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ว่า

ที่ว่า "หนังสือเรื่องกำลังภายใน" เป็นหนังสือยอดนิยมในปัจจุบันนี้นั้น คัดสินจากสถิติการขาย การเช่าและการที่สำนักพิมพ์ผลิตเป็นเล่มขนาดกระเป๋าออกมาเกือบทุกวัน...

จากการสัมภาษณ์สถิติการให้เช่าของร้านใหญ่สองร้าน ย่านบางลำพู ได้คำตอบที่ตรงกันว่า ขณะนี้ "เรื่องกำลังภายใน" มีผู้เช่าไม่ต่ำกว่าวันละ ๑๐๐ เล่ม ในขณะที่หนังสืออื่นรวมทั้งนวนิยายมีผู้เช่าไม่เกินวันละ ๓๐ เล่ม ผู้เช่า "เรื่องกำลังภายใน" เป็นชายถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ส่วนผู้เช่านวนิยายส่วนมากเป็นหญิง เจ้าของร้านแห่งหนึ่งถึงกับยอมรับว่า ถ้าไม่มี "เรื่องกำลังภายใน" แล้ว ร้านของตนจะตั้งอยู่ไม่ได้อย่างเด็ดขาด

ขอ ถูอักษร ก็กล่าวถึงวรรณกรรมจีนกำลังภายในว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอำนาจ - คุณธรรม - วีรบุรุษและบุญคุณ - ความแค้น ทั้งได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความนิยมในการอ่านวรรณกรรมประเภทนี้ว่า

ผู้อ่านนิยายกำลังภายในของไทยมักเป็นลูกกำที่ซื่อสัตย์ คือถ้าติดมาตั้งแต่เล็กจะอ่านกันจนโตและตามอ่านเรื่อยไป จึงไม่ต้องสงสัยว่าจำนวนนักอ่านจะไม่เพิ่มขึ้นทุกวัน...

ปัญหาที่น่าถามไถ่กันก็คือ อะไรทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องแบบนี้กันงอมแงม หรือผู้อ่านได้อะไรจากการอ่านเรื่องประเภทนี้ ถ้าลองเคา ๆ ถูเห็นจะได้ว่า หนึ่ง เป็นเรื่องโกหกที่สนุกก็เหมือนกับคนที่ชอบอ่านนิยายวิทยาศาสตร์นั่นแหละ เสียแต่ว่าพวกแรกชอบ "เดินทางเข้าไปหาความรู้เรื่องของอดีต" ในขณะที่

* ขวัญดี รักพงศ์ "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน แบบจีนและเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย" วารสารธรรมศาสตร์ ๙(๒) : ๑๒๑ - ๑๒๒ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๒๐

พวกหลังชอบ "ความไม่แน่นอนและอันตรายจากอนาคต" สอง พวกที่อ่านอย่าง
เอาจริงเอาจัง หวังจะเรียนรู้ชีวิตและประสบการณ์ต่อสุนัขเอนท์เหล็กเหล็ก
หักดู หยศหักหลังกัน ซึ่งไหวชิงพริบกันก็จะไม่ผิดหวัง และสาม พวกที่แสวง
หาเหตุผลสำหรับหลักหนีสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง ชั่วครั้งชั่วคราวโดยผนวกผัน
กลางวันของตัวเอง เข้าไปเพราะพระเอกนางเอกล้วนเป็นคนเก่งเหนือมนุษย์
มีอำนาจที่จะควบคุมโชคชะตาของตนเองได้และอยู่ในโลกที่มีกฎเกณฑ์แน่นอนว่า
ความดีจะต้องได้รับการตอบสนอง ความดีจักต้องชนะความชั่ว... ถ้าสมมุติฐาน
นี้เป็นจริง ก็อาจถือเป็นเครื่องชี้ได้อย่างหนึ่งว่าสังคมไหนที่มีคนอ่านนิยายกำลัง-
ภายในมาก สังคมนั้นคงมีสุขภาพที่ไม่ปกติสุขนัก แต่ที่อาจเป็นการประเมินที่
เกินเลยไปก็ได้^๑

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้จัดให้มีการสัมมนาการสอนวรรณกรรม
ไทยปัจจุบันระดับอุดมศึกษา ณ โรงแรมรถไฟเชียงใหม่ ระหว่างวันที่ ๓ - ๕ พฤษภาคม
๒๕๑๖ ได้มีการอภิปรายเกี่ยวกับวรรณกรรมจีนกำลังภายในด้วย ว่า

หนังสือกำลังภายในเป็นเรื่องตื่นเต้น โลกโชน แฉงการสั่งสอนไว้มาก อ่าน
แล้วเพลิดเพลิน หนังสือประเภทนี้มีกำเนิดที่สำนักพิมพ์เพลินจิตต์ เรื่องมังกรทอง
มังกรหยก เป็นเรื่องกำลังภายในชุดแรกที่แปลออกมาเป็นไทย ต้นฉบับพิมพ์ที่
ฮ่องกงได้รับความนิยมในเมืองไทยมาก... การที่คนอ่านเรื่องกำลังภายในมาก
อาจแสดงให้เห็นความสับสนในจิตใจและการพยายามหาทางออกของคน ถ้าศึกษา
วิเคราะห์ปรากฏการณ์นี้อาจจะรู้สาเหตุของความสับสนนั้นได้ หนังสือพวกนี้อาจ
จัดไว้ในกลุ่มแนวคิดใหม่อีกแนวหนึ่งต่างหากจากที่จัดไว้แล้ว เพราะมีลักษณะ
พิเศษเฉพาะตน^๒

๑ ยอ ภูอักษร "วรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือยุทธจักรกำลังภายใน" โลกหนังสือ
๑(๑) : ๓๐ - ๓๔ ตุลาคม ๒๕๒๐

๒ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ "แนวคิดของนักเขียนวรรณกรรม-
ไทย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ - ๒๕๔๔" วรรณกรรมไทยปัจจุบัน หน้า ๕๐ - ๕๑

จากที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าเป็นที่ยอมรับกันในวงการวรรณกรรมส่วนใหญ่ว่า วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นที่นิยมของผู้่านจำนวนมาก ดังที่ ม.ร.ว. วิกานนท์ รั้งสิท^๑ กล่าวถึงผู้อ่านหลาย ๆ อาชีพว่า วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นที่นิยมอ่านกันมากตั้งแต่นายทหาร รั้งกับนายพล แพทย์ พยาบาล นิสิตนักศึกษา ตลอดจนคนขับรถและจากการที่ได้ไปสัมภาษณ์ เจ้าของร้านเช่าหนังสือก็ได้รับการยืนยันว่า วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นหนังสือที่มีคนมา เช่าอ่านมากกว่าหนังสือนวนิยายประเภทอื่น ๆ การที่มีผู้นิยมอ่านกันมากนั้นเป็นเพราะว่า ผู้อ่าน ชอบการต่อสู้ ชอบตัวละครที่มีความเก่งกล้าสามารถ มีคุณธรรม มีไหวพริบดี คำนึงถึงเรื่อง ก็ถูกเรื่องไว้ดี นำอ่านทำให้ไม่น่าเบื่อ ชวนให้ติดตามตั้งแต่ต้นจนจบ ยังช่วยแก้เหงาได้ อีกทั้ง มีภาพยนตร์จีนกำลังภายในออกมาด้วย จึงเพิ่มความนิยมให้กับผู้อ่านมากยิ่งขึ้น

วรรณกรรมจีนกำลังภายในที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วและได้รับความนิยมเป็นที่รู้จักกันดี ในกลุ่มนักอ่านวรรณกรรมประเภทนี้มีอยู่มากมายหลายเรื่อง เช่น

เรื่องมังกรหยกของกิมย้ง (จำลอง พิศนาคะ แปล) เป็นวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ที่แปลเป็นภาษาไทยเป็นเรื่องแรก โดยแปลมาจากเรื่องเสี่ยวเตี้ยวเอ้งยั้งต้ง แปลว่า ชีวประวัติ วีรบุรุษชิงกอนันทวี ต่อมา ว. ณ เมืองลุง ได้นำมาแปลใหม่ใช้ชื่อว่า มังกรเจ้ายุทธจักร และ ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

จากนี้เป็นที่เห็นได้ "เสี่ยวเตี้ยวเอ้งยั้งต้ง" นับเป็นยุทธจักรนิยายที่ลึกลับประวัติกาล และสร้างประวัติศาสตร์ซึ่งเชื่อว่าคงไม่มีอีกแล้วในปัจจุบันและอนาคต

ความยิ่งใหญ่ของ "เสี่ยวเตี้ยว"^{*} มีมากมายจนพอจะเทียบขึ้นมาเช่าสู้กันยัง ได้ไม่เมื่อ

เป็นเรื่องเดียวที่สร้างนักเขียนจน ๆ ให้เป็นเกรงูเพราะสำนักพิมพ์ต่าง ๆ แย่งกันซื้อด้วยการประมูลราคาพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนนักเขียนรับค่าลิขสิทธิ์ปีละปีไปเรื่อย

^๑Vibhanand Rangsit, "Rent-a-book for real heroes and villians" Bangkok Post. July 22, 1979. p.16.

* เป็นภาษาแต้จิ๋ว หมายถึง ชิงกอนันทวีไทย

เป็นเรื่องเกี่ยวกับนักเขียนจบภาคหนึ่งไปแล้ว รวมสมัครพรรคพวกออกหนังสือพิมพ์รายวันหมิงเป้า เมืองไทยเรียก หม่งป้อ เขียนภาคสอง "เลี้ยว" หนังสือพิมพ์นั้นถึงสามปีจนเป็นหนังสือพิมพ์รายวันใหญ่ที่สุดฉบับหนึ่งของฮ่องกง เป็นเรื่องเกี่ยวกับหนังภาพยนตร์กว้างทุ่ง ภาษากลาง จั่ว (ในเมืองไทย) และแปลเป็นภาษาไทย เวียกนาม มาเลย์ อินโดนีเซีย เป็นเรื่องเกี่ยวกับ "โจรบรรณกรรม" บางคนจับตัวเค้น ๆ ในเรื่องมาเขียน เช่น เจ็ดวีรบุรุษกังหนำ อั้งฮิกก โดยใช้นามปากกา "กิมย้ง" อีกด้วย แต่ยังคงขายก็สนใจ^๑

กฤษณ์ วรางกูร ไก่กล่าวถึงเรื่องมังกรหยก ว่า

ลักษณะพิเศษของมังกรหยกนอกจากผู้ประพันธ์จะมีความสามารถเป็นพิเศษในการดำเนินเรื่องได้อย่างสนุกสนาน สร้างตัวละครสำคัญ ๆ ที่มีบุคลิกต่าง ๆ กันและมีส่วนวนเวียนแบบนวนิยายสมัยใหม่ พร้อมกับสอดแทรกคติพจน์ต่าง ๆ ที่คมคาย อาทิเช่น "โลกนี้ไม่มีอะไรลำบาก เว้นแต่ใจคนจะไม่มั่นคงเท่านั้น" หรือ "งาช้างไม่เคยงอกออกมาจากปากหมา" ฯลฯ แล้วก็ได้แก่นหัวใจของเรื่อง (Theme) ซึ่งมีความรักชาติเป็นแกนสำคัญ...มีเรื่องเล่ากันว่า เนื่องจากมังกรหยกเป็นเรื่องจีนที่แพร่หลายที่สุดและมีผู้นิยมอ่านมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้...^๒

^๑ว. ๗ เมืองลุง (นามแฝง) "ก่อนจะมาเป็นมังกรจ้าวยุทธจักร - มังกรจ้าวยุทธจักร" แนวหน้าแห่งยุค เกล็นิวส์ ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๑

^๒กฤษณ์ วรางกูร "นิยายจีนในเมืองไทย" จุดวิสัย ๒(๖๔) : ๔๔ - ๕๐ กันยายน ๒๕๑๔

ส่วนวรรณกรรมจีนเรื่องอื่น ๆ ที่มีผู้กล่าวถึง เช่น ลำหับ ไก่กล่าวถึงเรื่องอุทรีมีคัสสัน
ของโกวเล้ง (ว. ๗ เมืองลุง ผู้แปล) ว่า

ในภาคภาษาไทย งานชิ้นนี้เป็นงานระดมศาสตร์พิชิตที่สร้างชื่อเสียงให้ยูเขียนเป็นอย่างสูง
เนื้อหาเน้นถึงน้ำใจไมตรีระหว่างมิตรสหายว่า มีค่าเหนือสิ่งอื่นใด ขณะเดียวกันก็สะท้อน
ถึงความรัก ความสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ ของมนุษย์อย่างละเอียดละไม ชัดเจนและ
ที่สำคัญ อุทรีมีคัสสันได้แสดงถึงความหมายแห่งปรัชญา "เต๋า" ที่สอดแทรกเข้าไปใน
ชีวิตแบบจีนได้อย่างถึงแก่น นั่นคือความดีเด่นที่ทำให้งานชิ้นนี้ประสบความสำเร็จ
อย่างกว้างขวาง

นอกจากนี้ ลำหับ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะเนื้อเรื่องและโครงเรื่อง
ที่เป็นที่ดึงดูดใจผู้อ่านว่า

รากฐานของวิทยายุทธจีนซึ่งเมื่อมาถึงปัจจุบันได้ถูกแต่งเติมสีสันบนนิยายกำลัง-
ภายใน จนเหลือเชื่อด้วยเนื้อหาและโครงเรื่องที่วนเวียนจากที่อยู่เพียงคุณธรรม
และความแค้น แต่กระนั้น ก็ยังมีเส้นให้ชวนให้คนอ่านต้องติดตามอย่างชนิดลึ้ม
ข้าวปลาอาหารหรือแม้แต่ลึ้มหลับลิ้มนอน ทั้งนี้ โดยไม่รู้ลึกแยแสบกับฉากศพ
แขนขาและศีรษะซากที่กองทับถมกันระเนระนาดหรือหยาดโลหิตที่สาครกระจาย
แต่อย่างใดทั้งสิ้น นอกจากจะมุ่งอยู่แต่ว่าต่อไปจะเป็นอย่างไรเท่านั้น

วิเวก เอกคำรงค์ กล่าวถึงเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ของ ตั้งตงเพ้ง (น. นพรัตน์
ผู้แปล) ว่า

ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่งซึ่งเป็นเรื่องของการประจักษ์นิยายบู๊ลิ้มในได้วันเมื่อ
หลายสิบปีมาแล้ว เป็นเรื่องทาร์กใหญ่ที่อยู่กับบิดามารดาแต่เล็ก ไม่ทราบ

ลำหับ (นามแฝง) "ในโลกของบู๊ลิ้ม" รั้ววิสาหกิจ ๒๓ : ๗๓ มีนาคม

ความเป็นมาเกี่ยวกับเรื่องราวในยุทธจักร เนื่องจากบิดามารดาปลื้มทั่วสั่วรวม
คนเพื่อใช้ชีวิตในบั้นปลายอย่างสุขสม แต่ในที่สุดก็ไม่อาจรอดจากเงื้อมมือศัตรู
คู่แค้นที่เพาะไว้มือครั้งหนุ่มฉกรรจ์ได้ตัวเอกจึงต้องขึ้นหน้าอาจารย์เลิกลำเียง
ปรีณฝีมือ เพื่อล้างแค้นให้วิญญาณบิดามารดาความกำลังเสีย ขณะออกแค้นก็
ได้รับคำสั่งจากสำนักอาจารย์ให้สร้างคุณธรรมในยุทธจักร ศัตรูของคนยิ่งมาก
ยิ่งกล้าแข็ง แต่ตัวเอกก็ใช้อย่าง เจอความลำบากคราวใดก็มีสุดยอดฝีมือมาช่วย
ความช่วยเหลือตลอดนั้น จนกระทั่งกลายเป็นเอกในแผ่นดิน

ส่วนด้านคุณค่าวรรณกรรมเงินกำลังภายในนั้น วิเวก เอกคำรง ให้ความคิดเห็นว่า

นวนิยาย "กำลังภายใน" แม้เป็นเรื่องประเภท "หนีสังคม" (Escapism)
ทำให้คนหนีจากสภาพความเป็นจริงของสังคม ไม่ได้ทำให้เกิดความคิดทาง
การเมือง มุ่งเน้นในการให้การบันเทิงเพียงอย่างเดียว นวนิยายประเภทนี้
จึงไม่มีคุณค่าสำหรับนักอ่านที่ต้องการความรู้เนื้อหาเป็นสำคัญ แต่ยังมีประโยชน์
ในด้านการช่วยให้คนมีนิสัยรักการอ่านหนังสือและย่อมมีวันที่ผู้อ่านหนังสือประเภทนี้
จะได้อรรถาธิบายหนังสือมีคุณค่าในระดับที่เหนือขึ้นไปมากขึ้น^๒

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเงินกำลังภายในซึ่งที่กล่าวมานี้ ย่อมแสดง
ให้เห็นว่าวรรณกรรมเงินกำลังภายในเป็นวรรณกรรมที่นิยมกันแพร่หลาย มีอิทธิพลต่อความ
สนใจของผู้อ่านและวงการหนังสือเป็นอย่างมาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำวรรณกรรมเงินกำลัง-
ภายในมาศึกษาวิเคราะห์เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาทางวรรณกรรมปัจจุบันต่อไป

วิเวก เอกคำรง "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยาย "กำลังภายใน" "

โลกหนังสือ ๓(๓) : ๔๐ ธันวาคม ๒๕๒๒

^๒ก. หน้า ๔๔

บทที่ ๒

ธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นวรรณกรรมที่แปลมาจากนวนิยายจีน มีลักษณะเด่น และลักษณะเฉพาะหลายอย่างที่แตกต่างกันจากนวนิยายโดยทั่วไป การศึกษาวรรณกรรมเพื่อให้ เห็นลักษณะเฉพาะนั้น อาจศึกษาได้จากธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมที่ผู้ประพันธ์ต่างก็นิยม ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติในการแต่งเป็นแบบเดียวกันจนผู้อ่านสามารถมองเห็นวรรณกรรมนั้นมี ลักษณะปรากฏซ้ำ ๆ กันหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมประเภทนั้น ๆ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีลักษณะเฉพาะหลายอย่างที่น่าสนใจ ดังนั้น จึงได้ศึกษาธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมของวรรณกรรมประเภทนี้จะทำให้เห็น ลักษณะเฉพาะได้ โดยการศึกษาตามลักษณะองค์ประกอบของนวนิยาย เช่น คำนวณโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละครและแบบสนทนา เป็นต้น

การศึกษาในบทนี้ ผู้วิจัย จะศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้คือ

๑. ความหมายของธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรม
๒. เกณฑ์การวิจารณ์นวนิยายโดยทั่ว ๆ ไป
๓. ศึกษาธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมจากวรรณกรรมจีนกำลังภายใน
จำนวน ๒ เรื่อง

๑. ความหมายของธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรม

ธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรม (Literary Convention) คำนี้บางท่าน ใ้ว่า "ประเพณีวรรณกรรม"^๑ ขนบ^๒ และธรรมเนียมในการแต่ง^๓

^๑ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ "หัวใจของวรรณคดีไทย" วรรณไวทยาการ : วรรณคดีไทย หน้า ๒๘

^๒ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ วิเคราะห์วรรณคดีไทย หน้า ๑๐๒

^๓กุหลาบ มลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๘๒

บรูคส์และวาร์เรน (Brooks and Warren) ได้ให้ความหมาย Convention ว่า หมายถึง วิธีการ กลวิธีหรือกฎเกณฑ์ใด ๆ ก็ตามที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป งานศิลปะและบันเทิงคดีต่าง ๆ ล้วนแต่ใช้หลักธรรมเนียมนิยม (Convention) ทั้งสิ้น เช่น นักประพันธ์จะอาศัยธรรมเนียมนิยมทั้งเคยยัดเป็นแนวในการเขียน

อเบรามส์^๒ (Abrams) ก็ได้ให้ความหมาย Convention ว่าหมายถึง สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่ซ้ำซ้อนกันที่ปรากฏทางวรรณกรรมในด้านเนื้อเรื่อง รูปแบบ ตัวละคร กลวิธีการแต่งและท่วงทำนองแต่ง

กุหลาบ มลลิกะมาส ได้ให้ความหมายว่า "คำนี้บางท่านเข้าใจว่า สำนวน หมายถึง หลักเกณฑ์หรือแนวปฏิบัติในการแต่งวรรณคดีที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป"^๓

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้อธิบายคำ Convention ว่าเป็น "การกระทำที่ผู้อ่านและผู้วิจารณ์ประพันธ์ต่าง ๆ ของชาติหนึ่งชาติใดคุ้นเคยร่วมกัน...วรรณคดีไทยรุ่นเก่านิยมรักษาสเนบ ไม่ถือว่าการลอกแบบจากกวีเก่าก่อนนั้นเป็นการละเมิดสิทธิหรือแสดงถึงความอ่อนหัดของกวีที่เป็นคนรุ่นหลังลงมา"^๔

ส่วน เสริมจิตร สิงหนณี ได้อธิบายคำ Convention ไว้ว่าเป็น

กฎเกณฑ์บางประการที่ยอมรับและยึดถือกันอยู่ในวงวรรณคดี...บางครั้ง Convention ก็ออกมาในรูปเหตุการณ์ เช่น อมนุษย์มาหลงรักและลักพาณมนุษย์ไปสู่สม ในวรรณคดีกรีก เทพ Zeus แปลงเป็นกระตึงลักพานาง Europa ไป ในวรรณคดีไทยมีเรื่อง พระยาเวนไตย (ครุฑ) ลักตัวนางกาฬิพาไปสู่วิมานนิมพลีและนางผีเสื้อสมุทรลักตัวพระอภัยมณีไปไว้ในถ้ำ Convention ในรูปของเหตุการณ์ไม่ค่อยปรากฏในวรรณคดีสมัยหลัง ๆ^๕

Cleanth Brooks and Robert Penn Warren. Understanding Fiction. p. 683.

^๒M.H. Abrams. A Glossary of Literary Terms. p. 34.

^๓กุหลาบ มลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๕๖

^๔ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ วิเคราะห์วรรณคดีไทย หน้า ๑๐๒ - ๑๐๓

^๕เสริมจิตร สิงหนณี ความรู้เบื้องต้นในวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกา

หน้า ๕๒ - ๕๔

ธรรมเนียมทางวรรณกรรมในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัย หมายถึง หลักการ และแนวปฏิบัติในการแต่งวรรณกรรมที่เป็นที่ยอมรับและยึดถือปฏิบัติกันมาเป็นทำนองเดียวกัน ในวงการแห่งหนังสือของแต่ละชาติ แต่ละสมัยและแต่ละประเภท ในการศึกษาครั้งนี้มุ่ง พิจารณาศึกษาลักษณะที่ปรากฏซ้ำ ๆ กันของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ด้านโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร แบบสนทนา ฉาก กลวิธีในการเสนอเรื่องและท่วงทำนองเขียน

กุหลาบ มัลลิกะมาส^๑ ได้แบ่งธรรมเนียมนิยมในการแต่งออกเป็นลักษณะต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้

๑. ธรรมเนียมนิยมในการแต่งที่มีลักษณะเฉพาะหรือกฎบังคับของคำประพันธ์แต่ละ อย่าง เช่น ถิ่นที่ มีลักษณะบังคับคู่ - ลหุ ส่วนโคลงมีลักษณะบังคับเอก - โท ละครแบบ ต่าง ๆ ของไทยก็มีธรรมเนียมนิยมในการแต่งแตกต่างกันตามแต่ละประเภท

๒. ธรรมเนียมนิยมในการสร้างสารถะของเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละครและ ฉาก เช่น เรื่องประเภทจักร ๆ วงศ์ ๆ ของไทย มีสารถะของเรื่องเป็นการต่อสู้ระหว่าง ยักษ์กับมนุษย์ในทำนองธรรมะกับอธรรมะ ตัวเอกเป็นมนุษย์ที่เก่งวิเศษด้วยฤทธาานุภาพหรือ ด้วยอาวุธต่อสู้กับยักษ์ - ไค้ลูกสาวยักษ์เป็นคู่ - ฝ่ายยักษ์ตายและมักต่อด้วยเรื่องหึงหวง ระหว่างแม่เหสี การพลัดพรากจากกันของตัวเอกและในที่สุดก็จบลงด้วยดี

๓. ธรรมเนียมนิยมในการดำเนินเรื่องและศิลปะการแต่ง เช่น นิราศที่แต่งเป็น โคลง มีธรรมเนียมนิยมให้มีร่ายนำ ๑ บทและเนื้อความในร่ายจะต้องพรรณนาถึงความสุข สมบูรณ์และแสนยานุภาพของบ้านเมืองหรือในวรรณคดีประเภทร้อยกรองที่มีการแต่งบทชมโฉม ชมนกชมไม้ บทเกี้ยว บทคร่ำ ฯลฯ กวีมักนิยมพรรณนาคล้าย ๆ กัน แต่โดยเนื้อความ จะแตกต่างกันเฉพาะเรื่องของคำ

๔. ธรรมเนียมนิยมในการแต่งตามยุคสมัย ในประวัติวรรณคดีของแต่ละชาติจะมี ธรรมเนียมนิยมในการแต่งต่างสมัยก็ต่างความนิยม เช่น นิยมแต่งโคลงคั่นทำนองลิลิตในสมัย กรุงศรีอยุธยาตอนต้น นิยมแต่งกลอนในสมัยพระเจ้าบรมโกศ

^๑กุหลาบ มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๕๒ - ๕๔

การศึกษาธรรมเนียมนิยมในการแต่งหรือธรรมเนียมทางวรรณกรรมในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การวิจารณ์นวนิยายมาศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมจีนกำลังภายใน โดยถือว่าวรรณกรรมประเภทนี้เป็นวรรณกรรมแปลประเภทนวนิยาย โดยเฉพาะจะศึกษาลักษณะซึ่งเป็นองค์ประกอบของนวนิยายที่ปรากฏเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ๖ เรื่อง ได้แก่ องค์ประกอบด้านโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร แบบสนทนา ฉากกลวิธีการเสนอเรื่องและท่วงท่าของเขียน ซึ่งถ้าองค์ประกอบดังกล่าวข้างต้นนี้ปรากฏซ้ำกันหรือใกล้เคียงกันในวรรณกรรมหลายเรื่อง ก็แสดงให้เห็นวิธีการแต่งว่าเป็นไปตามธรรมเนียมนิยมหรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า การศึกษาธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมจะทำให้เห็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมจีนกำลังภายในจากองค์ประกอบเหล่านี้ได้ ดังนั้นผู้วิจัย จึงขอกล่าวถึงเกณฑ์การวิจารณ์นวนิยายที่ใช้กันอยู่โดยทั่ว ๆ ไปเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

๒. เกณฑ์ทั่วไปในการวิจารณ์นวนิยาย

ในปัจจุบันนี้ การวิจารณ์วรรณกรรมได้ขยายตัวอย่างกว้างขวาง โดยที่ถือกันว่าการวิจารณ์เป็นเรื่องของการประเมินคุณค่าอย่างหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจารณ์จึงอาจมองวรรณกรรมในแง่ต่าง ๆ กันทั้งในส่วนดีและส่วนบกพร่อง การวิจารณ์จึงมีประโยชน์ต่อผู้แต่งและผู้อ่านไปในตัวด้วย คือ ผู้แต่งจะได้ทราบข้อดีและข้อบกพร่องจากการประเมินค่าของวรรณกรรมชิ้นนั้น เพื่อจะได้ปรับปรุงงานเขียนของตนต่อไป ส่วนผู้อ่านก็จะได้เกิดแนวคิดที่กว้างขวางและเข้าใจวรรณกรรมได้ดียิ่งขึ้น การวิจารณ์วรรณกรรมจึงเป็นงานสร้างสรรค์ทางด้านคุณภาพและทำให้เห็นลักษณะรายละเอียดของวรรณกรรมนั้นชัดเจนขึ้น อย่างไรก็ตาม การวิจารณ์วรรณกรรมไม่มีหลักเกณฑ์ตายตัว มีผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านได้เสนอหลักเกณฑ์ในการวิจารณ์ไว้หลายประการ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะยึดเกณฑ์การวิจารณ์นวนิยายด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบต่าง ๆ ของนวนิยาย เพื่อศึกษาธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมอันจะทำให้เห็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมจีนกำลังภายในในขั้นสุดท้าย

องค์ประกอบของนวนิยายที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

๑. โครงเรื่องและแก่นเรื่อง
๒. ตัวละครและบทสนทนา
๓. นวนิยาย
๔. กลวิธีการเสนอเรื่อง
๕. ท่วงทำนองเขียน

๑. โครงเรื่องและแก่นเรื่อง

โครงเรื่อง (Plot) มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างต่าง ๆ กัน
แฮร์รี ชอว์ (Harry Shaw) ได้ให้ความหมายว่า "โครงเรื่องเป็นการลำดับเหตุการณ์ซึ่งหนึ่งและมีความเกี่ยวข้องกับบทบาทของตัวละครที่จะนำไปสู่การต่อสู้ ความขัดแย้งแล้วจึงไปถึงจุดสุดยอด (Climax) และจุดคลี่คลายของเรื่อง (Denouement) "^๑

วิทย์ ศิวะศรียานนท์ กล่าวว่า "โครงเรื่องก็คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ตัวละคร และการกระทำของตัวละคร"^๒

เพื่ออก กุสุมา ณ อยุธยา กล่าวถึง Plot ในความหมายของ "การดำเนินเรื่อง" ว่า

การดำเนินเรื่องที่ ผู้แต่งต้องค่อย ๆ คลี่คลายเรื่องออกไปได้เข้มข้นทุกที จนกระทั่งตอนจะจบก็ถึงขีดสูงสุด (Climax) แล้วก็คลี่คลายลงอย่างน่าดู การแต่งที่ดีผู้แต่งต้องพยายามให้ได้ไคลแมกซ์ในที่ถูกต้อง คือ ตอนใกล้จะจบ ถ้าไปถึงไคลแมกซ์เสียตอนต้นหรือตอนกลางของเรื่อง เรื่องก็จะลงเอยอย่างจืดชืด อนึ่งการผูกเรื่องนั้นผู้แต่งที่ดีต้องพยายามดำเนินเรื่องไม่ให้ผู้อ่านเดาได้ว่าควรจะไปทางไหนมิฉะนั้นเรื่องก็จะจืดชืดเช่นเคย"^๓

^๑Harry Shaw. Dictionary of Literature Terms. p. 289.

^๒วิทย์ ศิวะศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๑๑๒

^๓เพื่ออก กุสุมา ณ อยุธยา "เรื่องอ่านเล่นหรือนวนิยายในวรรณคดีไทย"

กุหลาบ มลลิกะมาส ได้ให้ความหมายว่า "โครงเรื่อง คือ ส่วนของเนื้อเรื่อง ที่แสดงถึงปัญหาหรือข้อขัดแย้ง (Conflict) อาจเป็นตอนเนื้อเรื่องมีปัญหาหรือข้อขัดแย้ง คำนึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตตัวละครหรือข้อขัดแย้งในจิตใจของตัวละครเอง"^๑

ดังนั้นโครงเรื่องจึงเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญในเรื่อง โดยมีความขัดแย้งหรือปมปัญหา ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร โครงเรื่องเป็นส่วนสำคัญของเนื้อเรื่อง ข้อขัดแย้งหรือปมปัญหาเป็น เครื่องดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้ติดตามทางออกหรือคลี่คลายของปัญหาในชั้นสุดท้าย

ความขัดแย้ง ที่กล่าวถึงในโครงเรื่องนี้ รื่นฤทัย สัจพันธ์ ได้ให้ความหมาย ไว้ว่า "หมายถึง อุปสรรคที่เกิดขึ้นแก่ตัวละครอันเป็นผลให้ตัวละครนั้นไม่สามารถบรรลุ ตามความปรารถนา มีความสำคัญในการกำหนดโครงเรื่อง เพราะแม้ว่าจะวางแผนให้ เรื่องดำเนินไปแล้วก็ตาม แต่ตัวละครจะประกอบพฤติกรรมใด ขึ้นอยู่กับความขัดแย้งอีกทีหนึ่ง"^๒ ความขัดแย้งอาจแบ่งออกได้หลายอย่าง เช่น ความขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเอง ความขัดแย้งในใจตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ความขัดแย้งระหว่าง ตัวละครกับธรรมชาติ เป็นต้น

โครงเรื่องของนวนิยาย แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. โครงเรื่องใหญ่ (Main plot) เป็นแผนการวางเรื่องที่ผู้แต่งต้องการให้ เรื่องดำเนินไป โดยอาศัยการสร้าง ความขัดแย้งและการผูกปมเรื่องให้ซับซ้อน แล้วจึง ค่อยคลี่คลายในตอนจบ

๒. โครงเรื่องย่อยหรือโครงเรื่องรอง (Sub plot) เป็นโครงเรื่องที่ซ่อน อยู่ในโครงเรื่องใหญ่ เป็นส่วนที่ช่วยเพิ่มความซับซ้อนให้กับเนื้อเรื่องและเสริมหรือสนับสนุน ให้โครงเรื่องใหญ่สมบูรณ์ขึ้น โครงเรื่องย่อยนี้จะซ่อนอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ เป็นนวนิยาย ขนาดยาวก็ยังมีโครงเรื่องย่อยซับซ้อนมากขึ้น

กุหลาบ มลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๓๘

๒ รื่นฤทัย สัจพันธ์ คำบรรยายวิชาอิทธิพลวรรณกรรมต่างประเทศใน วรรณกรรมไทย หน้า ๒๐๐

โครงเรื่องทั่ว ๆ ไป จะมีขั้นตอนในการดำเนินเรื่อง ดังต่อไปนี้

๑. การเปิดเรื่องหรือการเริ่มเรื่อง (Exposition) เป็นส่วนแรกที่เร้าถึงความรู้สึกจากผู้อ่าน อาจจะเริ่มด้วยวิธีการบรรยายหรือพรรณนา ไขว่หน่สนทนาหรือกล่าวถึงพฤติกรรมของตัวละคร ส่วนนี้จะเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของโครงเรื่องที่ดำเนินต่อไป อาจใช้วิธีการเปิดเรื่องอย่างช้า ๆ แล้วค่อยทวีความรุนแรงขึ้นเพื่อเร้าใจผู้อ่านก็ได้หรือนัยตรงกันข้ามให้ตื่นตาตื่นใจ

๒. การพัฒนาเรื่อง (Development) ในช่วงนี้เป็นการสร้างปมปัญหาข้อขัดแย้งหรืออุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้ตัวละครหาทางแก้ปัญหาหรือฟันฝ่าอุปสรรคไป ถ้าผูกเรื่องให้มีความซับซ้อนมากก็จะต้องมีเหตุการณ์ ปัญหาและข้อขัดแย้งมาก เป็นการคลี่คลายขยายเรื่องให้กว้างขวางขึ้น อาจต้องใช้กลวิธีหลายแบบในการพัฒนาเรื่อง เช่น การสร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไป (Suspense) การเล่าย้อนหลัง การสร้างปัญหาเพิ่ม สร้างตัวละครเพิ่ม และการสร้างฉากหลายแห่ง เหล่านี้เป็นต้น การพัฒนาเรื่องจะเป็นตอนสำคัญในวรรณกรรม เนื้อเรื่องส่วนใหญ่อยู่ในตอนนี้ก่อนที่เรื่องจะดำเนินเข้าสู่จุดจบ

๓. การปิดเรื่อง (Ending) คือ ตอนจบของเรื่องเป็นตอนที่ปัญหาต่าง ๆ ได้คลี่คลายลง อาจเป็นจุดสุดยอดของเรื่อง (Climax) ซึ่งสร้างความตื่นเต้นและอารมณ์ถึงขีดสุดให้กับผู้อ่าน จึงเป็นตอนที่แสดงผลของปัญหาหรือข้อขัดแย้ง วิธีการปิดเรื่องมีหลายวิธีด้วยกัน เช่น ปิดเรื่องแบบหักมุม แบบโศกนาฏกรรม แบบสุขนาฏกรรมหรือแบบทิ้งท้ายให้ผู้อ่านนึกเอา เป็นต้น

นวนิยายขนาดยาวที่มีเนื้อเรื่องซับซ้อนมาก อาจมีลักษณะต่าง ๆ เป็นส่วนขยายปรากฏอยู่ในเรื่อง ดังที่ กุหลาบ มลลิกะมาส ได้กล่าวเป็นข้อเสนอแนะในการวิจารณ์ว่า ควรจะพิจารณาเรื่องถึงลักษณะดังต่อไปนี้คือ

๑. โครงเรื่อง ซึ่งจำเป็นจะต้องประกอบด้วยปัญหาข้อขัดแย้ง ฉากพฤติกรรม ฉากเหตุการณ์หรือฉากอารมณ์ของตัวละคร

๒. โครงเรื่องรองหรือโครงเรื่องย่อย วรรณคดีเรื่องยาวมักมีโครงเรื่องย่อยเพื่อสนับสนุนให้โครงเรื่องใหญ่เด่นชัดขึ้น แต่ถ้าวรรณคดีนั้นเป็นเรื่องขนาดสั้น ก็ไม่มีโครงเรื่องย่อยแทรกซ้อนอยู่

๓. เรื่องเหนือวิสัย เป็นเรื่องเกินความเป็นจริงของลักษณะชีวิตจริง อาศัยจินตนาการสร้างขึ้นจากประสบการณ์ของชีวิตให้นอกเหนือออกไปอีกจากชีวิต (เช่น เรื่องมนุษย์คอมพิวเตอร์ การทำลายล้างโลกในหริบศาคัยวิทยาศาสตร์ การสร้างโลกมหัศจรรย์ขึ้นใหม่ เป็นต้น)

๔. เหตุประจวบ (Coincidence) ซึ่งเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้ แต่ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจําอยู่ในชีวิตของมนุษย์ทั่วไป

๕. ความลึกลับหรือสิ่งไม่กระจ่างใด ๆ ที่ผู้แต่งสร้างเงื่อนไขขึ้นไว้ให้ผู้อ่านสนใจใคร่รู้เรื่องต่อไป (Suspense)^๑

อุทลลภ มัลลิกะมาส^๒ ยังได้เสนอเกณฑ์การวิเคราะห์โครงเรื่องไว้อีกแบบหนึ่งว่าอาจทำได้ดังนี้

๑. การอธิบายถึงสถานการณ์ในตอนเปิดเรื่อง (Exposition)

๒. ปัญหาเริ่มปรากฏ (Inciting moments)

๓. การขยายตัวคลี่คลายของปัญหานั้น (Development)

๔. การที่ปัญหาได้รับการแก้ไขและเป็นระยะที่เรื่องเปลี่ยนแปลงไปทางใดทางหนึ่ง (Climax)

๕. การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ ช่วงเวลาของการแก้ปัญหานั้น (Denouement and final suspense)

๖. จุดจบของปัญหา (Conclusion)

^๑อุทลลภ มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๔๒

^๒ก. หน้า ๔๐

แก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่องนี้ยังมีผู้เรียกแตกต่างกันออกไปอีกหลายอย่างเช่นเรียกแนวเรื่อง^๑ สารัตถะ^๒ ท้นบท^๓ แก่นหรือแกนกลางของเรื่อง^๔ และหัวใจเรื่อง^๕

แก่นเรื่องเป็นความคิดสำคัญของเรื่องที่ผู้ประพันธ์ได้กำหนดไว้ก่อนลงมือเขียนเรื่อง เพื่อแสดงพฤติกรรมของมนุษย์แล้วถ่ายทอดความคิดนั้นสู่ผู้อ่าน แก่นเรื่องจึงเป็นสารที่สื่อให้ผู้อ่านเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ตามทัศนะของผู้ประพันธ์นั่นเอง กุหลาบ มลลิกะมาส^๖ ได้ให้ความหมายของแก่นเรื่องว่า หมายถึง ความคิดสำคัญของเรื่องซึ่งแสดงลักษณะอันเป็นวิสัยธรรมชาติของมนุษย์ ที่ผู้แต่งมองเห็นและมุ่งหมายจะเสนอลักษณะนั้นออกมาให้ปรากฏแก่ผู้อ่าน

ส่วน เสริมจิตร สิงห์เสนี กล่าวถึง Theme ในความหมายว่า

ใจความสำคัญของเนื้อเรื่องหรือข้อความ เช่น Theme ของเรื่อง Macbeth คือ ความพินาศ (Catastrophe) ที่เกิดขึ้นเพราะความทะเยอทะยานอันเกินขอบเขตของ Macbeth ความหมายอีกอย่างหนึ่งของ Theme คือ ข้อความ (Message) ที่ผู้ประพันธ์ต้องการจะแถลงแก่ผู้อ่าน เช่น ในเรื่องเต่าวิ่งแข่งกับกระต่าย Theme หรือบทสอนใจมีอยู่ว่า บุคคลไม่ควรประมาทผู้ที่มีความสามารถน้อยกว่า^๗

^๑ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ วิเคราะห์วรรณคดีไทย หน้า ๑๑๔

^๒กุหลาบ มลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๔๓

^๓ม.ล.คูป ชุมสาย วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา หน้า ๑๐๖

^๔สุวรรณา เกรียงไกรเพชร พระอภัยมณี : การศึกษาเชิงวรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๔

^๕แรงงาม บุญทวี เอกสารประกอบการเรียนวิชาวรรณคดีอังกฤษ ๒

นวนิยายเรื่องสั้น หน้า ๔

^๖กุหลาบ มลลิกะมาส ล.ก. หน้า ๔๔

^๗เสริมจิตร สิงห์เสนี ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดี

อเมริกัน หน้า ๔๓

สุวรรณา เกรียงไกรเพชร ได้ให้ความหมายและอธิบายคำว่า Theme ไว้ดังนี้

... Theme คือ แก่นหรือแกนกลางของเรื่องซึ่งปรากฏอยู่ตั้งแต่ต้นจนปลายเรื่อง เป็นสิ่งเชื่อมโยงเรื่องทั้งหมดเข้าด้วยกัน โครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร บท สนทนาและส่วนประกอบอื่น ๆ ล้วนเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อแสดงแก่นเรื่องที่ผู้แต่ง ต้องการ สิ่งเหล่านั้นจะต้องมีความผูกพันสอดคล้องกับแก่นเรื่องโดยตลอดถ้าผู้แต่ง สามารถสร้างสิ่งเหล่านี้ได้ดี ผู้อ่านก็จะสามารถมองเห็นและเข้าใจแก่นเรื่อง ตามที่ผู้แต่งต้องการ ไม่ว่าความต้องการของผู้แต่งนั้นจะเกิดจากจิตสำนึกหรือ จิตใต้สำนึกก็ตาม^๑

แก่นเรื่องในนวนิยายจะแสดงให้เห็นจุดมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ได้ว่า ต้องการจะแสดงให้เห็นชีวิตในแง่มุมไหนบ้าง เช่น ต้องการจะแสดงให้เห็นถึงความยากจน ของคนในแหล่งสลัม การต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิต ดังนั้นจึงวางโครงเรื่อง โดยการสร้างปมปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นขึ้น อย่างไรก็ตาม ส่วนที่เป็นแก่นเรื่องนี้ ผู้ประพันธ์จะเสนอต่อผู้อ่านโดยให้ผ่านทางองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น โครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและการบรรยายต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจเอาเองจากองค์ประกอบเหล่านี้

วิภา กงกะนันท์ กล่าวถึงการกำหนดแนวเรื่องหรือแก่นเรื่องว่า มีวิธีกำหนด ได้หลายวิธี เช่น

๑. ด้วยการให้ความสะเทือนอารมณ์เป็นหลัก คือ กำหนดแนวเรื่องให้เป็นเรื่องรักประเภทต่าง ๆ (เช่นรักระหว่างเพศ รักเพื่อน รักสัตว์ รักชาติ) เรื่องโศก เรื่องเศร้า เรื่องคลก เรื่องลึกลับ เรื่องสยองขวัญ เรื่องล้อ เรื่องเขาะเขี้ยวลีลยศิลป์ ฉากต่าง ฯลฯ

^๑สุวรรณา เกรียงไกรเพชร พระอภัยมณี : การศึกษาเชิงวรรณคดีวิจารณ์

๒. ถ้วยการกำหนดลักษณะของเนื้อหา เช่น เป็นเรื่องในแนวการเมือง
ประเภทต่าง ๆ เช่น การเมืองระหว่างประเทศ การเมืองภายในประเทศ...

เรื่องศาสนา ปรัชญา ท่องเที่ยว ฆราวาส คำสอน ชีวิต สังคม ฯลฯ

๓. ถ้วยการใช้แนวเรื่องแบบฉบับ (Type) เช่น แนวเรื่องศรีธนญชัย
เจ้าเงาะรองนา ซิลเคอเรลล่า พระยาทรงพระยาพาน แม่บัวลูกสะกั
เมียน้อยเมียหลวง ลูกเขยพ่อตา ชู้เกียจฉ่ำ ฯลฯ

๔. ถ้วยการใช้นามธรรมเป็นแนวเรื่อง เช่น การเสียสละ เสรีภาพ
ความกตัญญูต่อเวที ความอดทน ความเพียร ความเป็นธรรม ฯลฯ

จะเห็นได้ว่าการสร้างแก่นเรื่องนั้น ผู้ประพันธ์อาจคำนึงถึงความต้องการทาง
ด้านจิตใจของมนุษย์ เช่น ต้องการความรัก อาจจะเป็นความรักคนอื่นหรือให้ผู้อื่นรักตนก็ได้
ต้องการมีอำนาจอยากเป็นใหญ่เป็นโตหรืออาจจะคำนึงถึงอารมณ์สะเทือนใจต่าง ๆ อาจ
เป็นความรักความแค้น ความพยายาม ความขมขื่น ความว่าเหว เป็นต้น นอกจากนี้
อาจจะเอาเรื่องราวต่าง ๆ ของสังคมทั้งในแง่ดีและบกพร่องมาสร้างเป็นแก่นเรื่อง

กุหลาบ มัลลิกะมาส^๒ ได้เสนอเกณฑ์ในการพิจารณาประเมินค่าแก่นเรื่อง
พอสรุปได้ดังนี้

๑. แก่นเรื่องนั้นควรจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจมนุษย์และพฤติกรรมมนุษย์ได้
อย่างกว้างขวางลึกซึ้งและควรจะมีลักษณะสมจริงต่อสภาพของมนุษย์ด้วย

๒. แก่นเรื่องนั้นแสดงลักษณะได้ชัดเจนแจ่มแจ้งหรือคลุมเครือ

๓. แก่นเรื่องนั้นช่วยสร้างสรรค์ส่งเสริมยกระดับจิตใจของผู้อ่านหรือ
ช่วยให้เข้าใจในชีวิตและโลกเพียงใด

*วิภา กงกะนันท์ วรรณคดีศึกษา หน้า ๑๐๐

^๒กุหลาบ มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๔๔ - ๔๕

๓. ตัวละครและบทสนทนา (Character and Dialogue)

ตัวละคร เป็นผู้ที่มามีบทบาทในเนื้อเรื่องอาจจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของที่ไม่มีชีวิต หรือที่เป็นธรรมชาติอย่างอื่น ตัวละครเหล่านี้ผู้ประพันธ์เป็นผู้สร้างขึ้นโดยกำหนดให้มีชื่อ รูปร่างหน้าตา นิสัยใจคอและพฤติกรรมต่าง ๆ คือ เป็นการทำให้ตัวละครมีชีวิตชีวาหรืออาจสร้างให้มีลักษณะและพฤติกรรมแปลก ๆ เพื่อสร้างความตื่นเต้นให้กับผู้อ่านก็ได้ ทั้งนี้ต้องพิจารณาเนื้อเรื่องประกอบด้วย เพราะตัวละครกับเนื้อเรื่องนั้นมีความสัมพันธ์กัน ยากที่จะแยกให้ออกจากกันได้ โดยมากถ้าผู้อ่านสนใจตัวละครในเรื่องใดก็มักสนใจเนื้อเรื่องในเรื่องนั้นด้วย

ตัวละครในนวนิยาย อาจแบ่งตามบทบาทออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๑. ตัวละครเอก (Central character) หรือตัวละครสำคัญ คือ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่อง ไม่จำกัดว่าจะมีคุณสมบัติอย่างไร แต่ต้องเป็นตัวละครที่ดำเนินเรื่องอยู่โดยตลอดเวลา ผู้อ่านจะให้ความสนใจตัวละครประเภทนี้เป็นพิเศษ

๒. ตัวละครรอง (Minor character) หรือตัวละครประกอบ คือ ตัวละครที่มีบทบาทเป็นเพียงส่วนประกอบในการดำเนินเรื่องเท่านั้น มีความสำคัญน้อยกว่าตัวละครเอก แต่ก็ช่วยเสริมให้เนื้อเรื่องและตัวละครเอกเด่นขึ้น

ตัวละครที่จะให้มีบทบาทในเนื้อเรื่องนั้น อาจเป็นตัวละครประเภทคน สัตว์หรืออื่น ๆ อีกมากมายหลายอย่าง ดังที่ วิภา กงกะนันทน์^๑ ได้แบ่งเป็นประเภทไว้ดังนี้ เช่น

๑. คน

๑.๑ คนจริง เช่น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือผู้เขียนอาจใช้ตัวเองเป็นตัวละครอย่างเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยชัดเจนก็ได้ เช่น ผู้เขียนนิราศหรีดคำรำพึง ฯลฯ

๑.๒ คนสมมุติ เช่น จางวางหว่า พระอภัยมณี วาสสิกรู แม่พลอย ฯลฯ

^๑ วิภา กงกะนันทน์ วรรณคดีศึกษา หน้า ๑๐๒

๒. สัตว์

๒.๑ สัตว์จริง เช่น หมา ชีมอม ชื่อนิก ชีอพิม แมวชื่อ
สีสวาท นกกางเขนชื่อนิ่ม ม้าชื่อสีหมอก ลิงชื่อหนุมาน ฯลฯ

๒.๒ สัตว์สมมุติ เช่น ราชสีห์ ครุฑ พญานาค ม้ามังกร ฯลฯ
ส่วนเงือก ผีเสื้อสมุทร กินรี ฯลฯ อาจจัดอยู่ในจำพวกสัตว์สมมุติหรือคนสมมุติ
หรือครึ่งคนครึ่งสัตว์สมมุติก็ได้แต่ความพอใจของนักวิจารณ์แต่ละคน

โดยมากตัวละครที่เป็นคนหรือมนุษย์จะเป็นที่นิยมสร้างกันมากกว่าตัวละครประเภท
อื่น ดังนั้นเราจึงต้องศึกษาตัวละครประเภทนี้เช่นเดียวกับที่ศึกษามนุษย์จริง ๆ นับตั้งแต่
ต้องรู้จักชื่อ สกุล เพศ วัย เชื้อชาติ การศึกษา อาชีพ อุปนิสัย พฤติกรรมต่าง ๆ และ
ความคิดเห็นของตัวละครตลอดจนความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น ๆ เพราะตัวละครของเรื่อง
ประเภทนี้ "มุ่งที่จะเป็นตัวแทนของคนในชีวิตจริง ในสังคมจริง มีตัวตน สมจริง
ตัวละครของเรื่องประเภทนี้สะท้อน (Reflect and Represent) ให้เห็นคนและสังคม
จริง ๆ "๑ ดังนั้นการศึกษาตัวละครจึงต้องศึกษาถึงสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมเข้าประกอบ
ด้วย

กุหลาบ มัลลิกะมาส^๒ ได้เสนอเกณฑ์พิจารณาการสร้างตัวละครในนวนิยายไว้
อย่างกว้าง ๆ ๓ ประการ คือ

๑. ลักษณะนิสัยตัวละคร แบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ คือ ตัวละครที่มีลักษณะนิสัย
อย่างเดียวหรือน้อยอย่าง (Flat character) เป็นตัวละครซึ่งมีลักษณะนิสัยประจำ
เป็นประเภท ๆ ไปและตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลายอย่างหรือหลากหลาย (Round
character) เป็นตัวละครที่มีบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยใจคอคล้ายบุคคลในชีวิตจริง จึง
มีลักษณะสมจริงมากกว่าตัวละครประเภทแรก

^๑แรงงาม บุณทริก เอกสารประกอบการเรียนวิชา "วรรณคดีอังกฤษ ๒"
นวนิยายเรื่องสั้น หน้า ๑๖

^๒กุหลาบ มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๔๔

๒. ความเข้าใจในธรรมชาติจิตใจของมนุษย์ เพื่อให้ตัวละครมีลักษณะสมจริง เป็นที่น่าสนใจ จึงต้องใช้ความต้องการจำเป็นอย่างมนุษย์จริงเป็นแนวทางในการสร้างตัวละคร เช่น ต้องการความรัก ต้องการเพื่อนที่เข้าใจ ต้องการอำนาจ เป็นต้น

๓. การเปลี่ยนแปลงนิสัยและบุคลิกภาพของตัวละครจะต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล จึงอาจแบ่งตัวละครตามบุคลิกภาพเป็น ๒ ประเภทคือ ประเภทสถิต (Static character) เป็นแบบคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงและประเภทพลวัต (Dynamic character) เป็นประเภทที่เปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ชีวิตและสภาพแวดล้อมอย่างสมเหตุสมผล

บทสนทนา

บทสนทนาหมายถึงการสนทนาโต้ตอบกันระหว่างตัวละครในนวนิยาย เป็นส่วนที่ผู้ประพันธ์ใช้ดำเนินเรื่องสลับกับการบรรยายหรือการพรรณนา จึงเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนวิธีการเขียน ทำให้ไม่น่าเบื่อและดูคล้ายความสมจริงด้วย ตามลักษณะนิสัยของมนุษย์ที่ต้องมีการพูดจากัน ดังนั้นบทสนทนาจึงมีความสำคัญมากอีกส่วนหนึ่งของนวนิยาย ดังที่ ฤๅณา มัลลิกะมาส^๑ กล่าวถึงเกณฑ์ในการพิจารณาบทสนทนาไว้ดังนี้คือ

๑. ช่วยดำเนินเรื่อง แทนการบรรยายของผู้แต่งในบทละคร โดยเฉพาะบทสนทนา คือการดำเนินเรื่องโดยตรง
๒. ช่วยให้รู้จักตัวละครในเรื่อง ทั้งรูปร่างลักษณะหน้าตาและนิสัยใจคอ โดยผู้แต่งไม่ต้องชี้แจงตรง ๆ
๓. ช่วยให้มีความรู้วิธีการไม่ซ้ำซาก คือ เปลี่ยนเป็นสนทนาข้างเป็นการบรรยายบ้าง
๔. สร้างความสมจริง คำพูดที่สมมุติว่าเป็นถ้อยคำจริง ๆ ของตัวละคร ทำให้รู้สึกใกล้ชิดกับความเป็นจริงมากกว่าคำบรรยายของผู้แต่ง
๕. ทำให้บทประพันธ์น่าอ่าน น่าสนใจและมีชีวิตชีวาขึ้น โดยเฉพาะบทสนทนาที่คมคาย มีอารมณ์ขันหรือพูดได้ถูกต้องตามฐานะของตัวละครและสมกับบทบาทในตอนนั้น ๆ

บทสนทนากับตัวละครเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ได้ การสร้างบทสนทนาของตัวละครควรจะเลียนแบบชีวิตจริงมากที่สุด "วิธีเจรจาหรือสนทนาของตัวละคร นิยมให้เป็นไปตามฐานะตามวัยและพยายามวาดภาพให้เห็นอาการกิริยาของตัวละครให้ชัด"^๑ บทสนทนาจะเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของตัวละครได้อย่างดี โดยแสดงเพศ วัย ระดับสติปัญญา ความคิดเห็น ความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ตลอดจนระดับชั้นทางสังคมด้วย ดังนั้นการสร้างบทสนทนาจึงควรจะให้เหมาะสมกับสภาพของตัวละครและให้มีลักษณะเป็นธรรมชาติที่สุด คือ มีความคล้ายคลึงกับที่บุคคลพูดจากันในชีวิตจริง

๔. ฉาก (Setting)

ฉากเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกส่วนหนึ่งของนวนิยายที่ช่วยเสริมให้เรื่องน่าอ่านจินตนาการได้ดียิ่งขึ้น อันเป็นผลทำให้เรื่องมีศิลปะการแต่งทวิขึ้น ฉากในนวนิยายอาจจะปรากฏอยู่ในลักษณะการบรรยายหรือการพรรณนาไว้ตอนเริ่มเรื่องหรืออาจจะแทรกอยู่อย่างกระจ่ายไปตลอดเรื่อง คำว่าฉากมีความหมายกว้าง ลือโอ ฮามาเลียนและเฟรดเคอริคคาร์ล^๒ ได้ให้ความหมายว่า ฉาก คือ เวลา สถานที่ ทัศนคติและการดำเนินชีวิตของคนอันประกอบกันเข้าเป็นแนวคิดและโครงเรื่องของนวนิยายเรื่องนั้น ๆ

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ กล่าวถึง ฉาก ว่า

...ฉาก ในการแสดงละคร ฉาก หมายถึงอุปกรณ์ที่เป็นวัตถุ คือ สภาพภูมิประเทศหรือภาพในบ้านเรือนมีเครื่องประกอบย่อย คือ เครื่องเรือนหรือต้นไม้หรือน้ำตกและอื่น ๆ แต่ในนวนิยาย ฉาก ประกอบด้วยถ้อยคำของผู้ประพันธ์ อาจกล่าวถึงสถานที่หรือสมัยหรือสิ่งแวดล้อมที่เป็นบุคคลก็ได้ นวนิยายบางเรื่องอาจกว้างกว่าส่วนประกอบอย่างอื่นทำให้เนื้อเรื่องมีความหมาย บางเรื่องฉากเป็นส่วนประกอบที่ทำให้เห็นลักษณะวิถีชีวิตของตัวละครในเรื่อง^๓

^๑ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ วิเคราะห์วรรณคดีไทย หน้า ๑๑๖

^๒Leo Hamalian and Frederic R. Karl. The Shape of Fiction. p. 59 - 60

^๓ก. หน้า ๑๑๓ - ๑๑๔

วิชา กงกะนันท์ ก็ได้กล่าวถึง ฉาก ไว้ในความหมายกว้าง ๆ ว่า

ฉาก (Setting) หมายถึง เวลาและสถานที่อันเป็นสภาพแวดล้อมของเรื่อง และของตัวละคร สภาพแวดล้อมนี้ หมายถึง ทั้งที่เป็นวัตถุธรรมและนามธรรม อันได้แก่สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมทุกด้าน การศึกษาฉาก คือ การศึกษาสภาพทางสังคมของเรื่องทุกด้านรวมทั้งสภาพความรู้สึกนึกคิดของสังคมด้วย เช่น เราควรจะรู้ว่าตัวละครแต่ละตัวอย่างไร อาศัยอยู่ในอาคารบ้านเรือนหรือในเรือ เครื่องมือเครื่องใช้และพาหนะในการคมนาคมรวมทั้งขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ มีอะไรบ้างและมีลักษณะเป็นอย่างไร ฯลฯ นอกจากสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมดังกล่าวแล้ว เราจะต้องรู้ด้วยว่าเรื่องที่เรากำลังศึกษากำลังเกิดขึ้นเมื่อไร เช่น ปีไหน ศตวรรษไหนหรือในยุคใด อาจเป็นยุคทางการเมืองหรือยุคของประวัติศาสตร์^๑

นอกจากนี้ วิชา กงกะนันท์ ได้เสนอเกณฑ์การสร้างฉากด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

- สร้างเหมือนจริง
- สร้างตามอุดมคติ
- สร้างในลักษณะของมหัศจรรย์
- สร้างให้มีลักษณะเหนือจริง
- สร้างตามประเพณี^๒

คำว่าฉาก จึงมีความหมายกว้างมาก มิได้หมายถึงเวลาและสถานที่เท่านั้น แต่รวมความถึงสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องด้วย ดังนั้นเรามักพบว่าฉากในนวนิยายจะมีลักษณะใกล้เคียงความจริงมาก ทั้งนี้เพราะผู้ประพันธ์จะพยายามสร้างเรื่องที่ตั้งขึ้นให้คล้ายกับเป็นเรื่องจริงมากที่สุด เพื่อให้สอดคล้องกับโครงเรื่องและตัวละครด้วย

^๑วิชา กงกะนันท์ วรรณคดีศึกษา หน้า ๖๘

^๒ค. หน้า ๑๓๐

ผู้ประพันธ์จึงต้องเป็นผู้ที่มีความรอบรู้อย่างคึกยิ่ง ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตและปัจจุบัน เช่น ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา จิตวิทยาและศีลธรรม เป็นต้น การพรรณนามากในนวนิยายจึงประกอบด้วยรายละเอียดถึงที่ ประทีป เหมือนนิล^๑ กล่าวไว้ดังต่อไปนี้ คือ

๑. สภาพทางภูมิศาสตร์ที่เรื่องนั้นเกิดขึ้นอย่างละเอียด เช่น ลักษณะของบ้าน ประตู หน้าต่าง การตกแต่งห้อง เป็นต้น
๒. การประกอบอาชีพและการดำเนินชีวิตประจำวันของสมาชิกในสังคมที่ตัวละครมีชีวิตรอยู่
๓. ระยะเวลาที่เกิดขึ้น โดยอ้างถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ ฤดูกาลประจำปี
๔. สภาพแวดล้อมทางสังคมเกี่ยวกับการนับถือศาสนา ศีลธรรมจรรยา ระเบียบ สติปัญญาและสภาพทางอารมณ์โดยทั่วไป ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อลักษณะนิสัยและการดำรงชีวิตของตัวละครด้วย

ผู้ประพันธ์อาจใช้วิธีสร้างฉากจากที่มีอยู่จริงกับฉากจากการจินตนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฉากที่มีอยู่จริงนั้นช่วยให้เกิดความสมจริงขึ้น ดังนั้น จึงต้องคำนึงถึงความถูกต้อง ชัดเจนด้วย ฉากในนวนิยายมีความสำคัญพอสรุปกล่าวได้ ดังนี้คือ

๑. ใช้ในการดำเนินเรื่อง
๒. ช่วยให้เรื่องมีความสมจริงยิ่งขึ้น
๓. ช่วยให้ผู้อ่านเกิดมโนภาพและมีอารมณ์คล้อยตาม
๔. ช่วยสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมให้แก่เรื่อง
๕. ช่วยเสริมความสามารถของตัวละครให้เด่นขึ้น
๖. ช่วยให้เห็นสภาพสังคมและสภาพแวดล้อมธรรมชาติ
๗. ใช้ฉากให้มีบทบาทเสมือนเป็นตัวละครได้ ภูหลวง มัลลิกะมาส กล่าวว่า "ในบางกรณี ฉาก มีบทบาทเสมือนเป็นตัวละครด้วยตัวหนึ่งในเค้าโครงเรื่อง คือ มี

ความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับนาฏการ (Action) ของตัวละครในเรื่อง เช่น เรื่อง
 เฒ่าทะเล (The Old Man and the Sea) ของ เฮมมิงเวย์ (Hemmingway)
 ทะเลมืบทบาทเหมือนเป็นศัตรูที่จะติดตามผจญอย่างซิงไหวซิงพริบกับตัวละครเอกของเรื่อง
 คือ ตาเฒ่า..."^๑

๕. กลวิธีการเสนอเรื่อง (Technique)

"การทำอย่างไรงี้จะให้เนื้อเรื่องดำเนินไปตามโครงเรื่องที่ผูกไว้และให้
 บรรลุความมุ่งหมายของเรา"^๒ คำตอบต่อคำถามนี้ คือความหมายของคำว่า กลวิธี ดังนั้น
 กลวิธีการเสนอเรื่องของนวนิยายก็เป็นวิธีการที่จะให้นวนิยายเรื่องนั้นดำเนินไปอย่างมี
 ประสิทธิภาพ คือเป็นไปตามโครงเรื่องที่วางไว้และชวนให้น่าอ่านด้วย จึง "เป็นคุณสมบัติ
 สำคัญอย่างยิ่งในการทำให้เรื่องมีคุณค่า"^๓ กลวิธีการเสนอเรื่องเป็นวิธีการของผู้ประพันธ์
 ที่จะทำให้เรื่องของตนน่าสนใจและมีศิลปะในการแต่ง บางคนอาจใช้กลวิธีในแนวเดียวกัน
 หรือต่างแนวก็ได้ ขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องและความนิยมของผู้อ่านด้วย เราอาจศึกษา
 กลวิธีการเสนอเรื่องในก้านต่อไปนี้ คือ

๕.๑ กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง (Point of View) หมายถึง เรื่องที่
 เสนอแก่ผู้อ่านนั้น ผู้ประพันธ์กำหนดให้ใครเป็นผู้เล่าเรื่องหรืออาจกล่าวได้ว่า เรื่องนี้เล่า
 ตามทัศนะของใครนั่นเอง คือ อาจจะเป็นทัศนะของผู้ประพันธ์เองหรือทัศนะของตัวละคร
 ตัวใดตัวหนึ่งก็ได้ กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่องนี้ มีหลายแบบ คือ

๕.๑.๑ ผู้ประพันธ์เป็นผู้เล่าเรื่องเอง (Omniscient point of view) เป็นกลวิธีที่ผู้ประพันธ์เป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง คือ "ผู้ประพันธ์สามารถเล่า
 เรื่องของตัวละครได้ทุกตัว ไม่ว่าตัวละครนั้น ๆ จะคิดอะไร รู้สึกอย่างไรและทำอะไร

^๑ ภูหลวง มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๔๕

^๒ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ วิเคราะห์วรรณคดีไทย หน้า ๑๑๕

^๓ ภูหลวง มัลลิกะมาส ล.ก. หน้า ๕๐

ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ผู้ประพันธ์อาจจะเปิดเผยความคิดอ่านของตัวละครทั้งหมดก็ได้หรือปิดบังความคิดอ่านนั้นไว้บางส่วนหรือจะปิดบังไว้สักชั่วระยะหนึ่งแล้วค่อยเปิดเผยเมื่อถึงเวลาต้องการก็ได้"^๑

๕.๑.๒ ตัวละครสำคัญในเรื่องเป็นผู้เล่า (First person point of view) หรือตัวละครเอกเป็นผู้เล่านั่นเอง วิธีนี้ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครสำคัญในเรื่องตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามว่า ฉัน ข้าพเจ้า ผม คิฉัน เป็นต้น จึงเรียกวิธีเล่าแบบนี้อีกอย่างหนึ่งว่า "เล่าเรื่องแบบบุรุษที่ ๑" ^๒ การเล่าแบบนี้มีน้ำหนักมากพอที่จะให้ผู้อ่านเชื่อว่าเรื่องที่เล่านั้นเป็นจริง เพราะผู้เล่ากับตัวละครสำคัญในเรื่องเป็นบุคคลเดียวกัน

๕.๑.๓ ตัวละครรองในเรื่องเป็นผู้เล่า (Third person point of view) วิธีนี้คล้ายกับวิธีที่ ๒ เพียงแต่ใช้ตัวละครรองหรือตัวละครประกอบในเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่อง "มักจะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับตัวละครสำคัญ เพื่อจะได้เล่าเรื่องราวหรือแม้ความคิดเห็นที่ตนได้สังเกตหรือได้ฟังมาจากตัวละครสำคัญได้" ^๓ คือ ตัวละครตัวนั้นอยู่ร่วมในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและได้รับรู้มาบ้าง จึงรู้เรื่องราวต่าง ๆ ในเรื่องเป็นอย่างดี

๕.๑.๔ ผู้ประพันธ์ในฐานะที่เป็นผู้สังเกตการณ์เป็นผู้เล่า (Observer's point of view) วิธีนี้ "ผู้ประพันธ์ไม่สามารถเข้าไปอยู่ในจิตใจของตัวละครได้เลยแม้แต่ตัวเดียว หน้าที่ของผู้ประพันธ์ คือ...รายงานแต่เฉพาะสิ่งที่ตนเห็นหรือได้ยินได้ฟัง ได้สังเกตการณ์สนทนาหรือการกระทำของตัวละครเท่านั้น ไม่อาจทราบความรู้สึกและความคิดของตัวละครได้เลย ผู้ประพันธ์มีหน้าที่ประหนึ่งผู้สังเกตการณ์" ^๔

^๑ทองสุก เกตุโรจน์ การเขียนแบบสร้างสรรค์ หน้า ๒

^๒แรงงาม มุณฑริก เอกสารประกอบการเรียน "วรรณคดีอังกฤษ ๒"

นวนิยายเรื่องสั้น หน้า ๒๐

^๓ทองสุก เกตุโรจน์ ล.ก. หน้า ๒

^๔ล.ก. หน้า ๒ - ๓

๕.๑.๕ ผู้ประพันธ์เลือกผู้เล่าหลายแบบผสมกัน คือ ผู้ประพันธ์อาจเป็นผู้เล่าเรื่องเองบ้าง แล้วให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่าบ้างผสมกันไป เป็นกลวิธีที่ผู้ประพันธ์ต้องใช้ฝีมืออย่างเต็มที่เพื่อให้การดำเนินเรื่องมีความกลมกลืนกันเป็นอย่างดี

กุหลาบ มลลิกะมาส ได้เสนอแนะการวิจารณ์เกี่ยวกับกลวิธีผู้เล่าเรื่องว่า "ผู้วิจารณ์จึงควรคำนึงว่า ผู้แต่งเลือกกลวิธีใดที่เป็นประโยชน์ เปิดเผยให้เห็นสิ่งที่ผู้อ่านควรรู้ ควรทราบได้มากที่สุด สมจริงและเข้มข้นที่สุด ผู้แต่งที่สามารถทำให้ผู้อ่านตระหนักในคุณค่าข้อนี้ได้มากเพียงใด ก็เท่ากับเป็นการแสดงฝีมือของผู้แต่งได้มากเพียงนั้น"

๕.๒ กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง เป็นการพิจารณาว่าเรื่องที่เรารับอ่าน ตั้งแต่ตอนเริ่มเรื่องจนถึงตอนปิดเรื่องนั้น มีกลวิธีการดำเนินเรื่องอย่างไรบ้างในด้านการเรียงลำดับเหตุการณ์ การผูกปมเรื่องและการคลี่คลายปม โดยอาจพิจารณาวิธีการได้ดังนี้ คือ

๕.๒.๑ การเล่าเรื่องเรียงตามลำดับเหตุการณ์หรือเรียงตามปฏิทิน คือ เริ่มด้วยเหตุการณ์ที่เกิดก่อนตามด้วยเหตุการณ์ที่เกิดหลังไปตามลำดับจนจบ

๕.๒.๒ การเล่าเรื่องย้อนค้น (Flash back) เป็นวิธีการเล่าที่อาจเริ่มด้วยเหตุการณ์ตอนใดของเรื่องก็ได้ แล้วเล่าย้อนค้นกลับไปมากับเรื่องในปัจจุบัน คือ เป็นการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตแล้วย้อนกลับมาหาปัจจุบันนั่นเอง

๕.๒.๓ การเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมา เป็นการเรียงลำดับเหตุการณ์โดยการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดในสถานที่หนึ่งกับสถานที่อื่นที่เกิดในเวลาตรงกันหรือต่างกันสลับกันไป มักใช้สำหรับนวนิยายที่มีเรื่องขนาดยาว มีฉากและเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมาย

๕.๒.๔ การเล่าแบบป้อนเหตุการณ์ล่วงหน้า กลวิธีเล่าแบบนี้เหมือนกับเป็นการคาดคะเนล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น ทั้ง ๆ ที่เหตุการณ์นั้นยังมิได้เกิดขึ้น แต่ก็จะมีเกิดแน่ ๆ ในตอนใดตอนหนึ่งข้างหน้า วิธีนี้ทำให้ผู้อ่านลดความใคร่รู้เรื่องลงไปบ้าง

๕.๒.๕ การผูกเรื่องให้น่าสนใจด้วยการสร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไป วิธีนี้จะเป็นการดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านให้ติดตามเรื่องต่อไป โดยมากมักจะเกี่ยวข้องกับตัวละครในเรื่องด้วยอยากทราบว่า จะเกิดเหตุการณ์อะไรกับตัวละครบ้าง

๕.๒.๖ การสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่อง เป็นกลวิธีอีกอย่างหนึ่งที่จะเพิ่มความสนใจจากผู้อ่านให้เกิดความตื่นเต้นอยากรู้เรื่องต่อไป

๕.๒.๗ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องใหญ่กับโครงเรื่องย่อย ย่อมต้องใช้มากในเรื่องที่มีโครงเรื่องย่อยซับซ้อนมาก เพื่อให้สอดคล้องกับโครงเรื่องใหญ่และเสริมให้เรื่องเด่นชัดขึ้น

๕.๒.๘ การใช้เหตุบังเอิญหรือเหตุประจวบเหมาะหรือไม่ ช่วยให้การดำเนินเรื่องได้ผลมากขึ้นเพียงใด

๕.๒.๙ การคลี่คลายปมของเรื่องเป็นไปตามลำดับขั้นต่าง ๆ จนกระทั่งถึงเหตุการณ์อันเป็นจุดสุดยอดของเรื่องได้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๒.๑๐ การจบเรื่อง มีวิธีการจบได้หลายอย่าง เช่น จบแบบมีความสุข แบบเศร้าโศกและจบแบบหักมุม เป็นต้น ในการจบเรื่องนี้ควรจะได้สร้างความประทับใจให้กับผู้อ่าน

๕.๓ กลวิธีเกี่ยวกับการสร้างตัวละครในเรื่อง การสร้างตัวละครเป็นวิธีที่ผู้ประพันธ์ควรคำนึงเป็นอย่างยิ่งว่า จะต้องทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพตัวละครได้ชัดเจนว่า มีรูปร่างหน้าตาบุคลิกลักษณะและพฤติกรรมเป็นอย่างไร เหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือไม่ เราไม่อาจแยกตัวละครออกจากเนื้อเรื่องได้เพราะตัวละครเป็นผู้น่ามีบทบาทสำคัญในเรื่องนั่นเอง การสร้างตัวละครมีอยู่หลายวิธีดังนี้ คือ

๕.๓.๑ กลวิธีในการสร้างตัวละครให้สมจริง (Realistic) ผู้ประพันธ์ใช้แนวจิตวิทยาและความเป็นจริงในชีวิตมาสร้างเป็นตัวละครให้มีลักษณะนิสัยหลายอย่างและเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ จักว่าเป็นตัวละครประเภทหลายลักษณะ

วิชา กงกะนันท์ กล่าวถึงการสร้างตัวละครในลักษณะให้สมจริงว่า

...ถ้าตัวละครเป็นคน ไม่ว่าจะเป็นคนจริงหรือคนสมมุติ เราจะต้องแลเห็น ลักษณะและธรรมชาติของตัวละครว่ามีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางกาย อารมณ์ และปัญญาเมื่อเวลาและสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไป นอกจากนั้น ตัวละครที่เป็นคน จะถูกสมจริงก็ต่อเมื่อแสดงธรรมชาติของบุคลิคน คือ เป็นที่อาศัยของกิเลสและ อวิชชา คือ ความโลภ โกรธ หลง อิจฉา โง่เขลา ฯลฯ ในส่วนสัคที่ ต่างกันในแต่ละคน ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญสองปัจจัย คือ พันธุกรรม หรือกำเนิดของตัวละครนั้นกับสิ่งแวดล้อมอันได้แก่ การเลี้ยงดู การศึกษาอบรมและประสบการณ์ทั้งหมดทั้งทางตรงและทางอ้อม...

หากตัวละครเป็นสัตว์ ทั้งผู้ประพันธ์และผู้วิจารณ์ จำเป็นต้องรู้จักวิทยาและ ธรรมชาติของสัตว์เช่นกัน เพื่อจะได้วัดได้ว่าสัตว์ที่สร้างขึ้นเป็นตัวละครสมจริงหรือไม่

๕.๓.๒ กลวิธีในการสร้างตัวละครแบบเหนือธรรมชาติ

(Supernatural) คือ แปลกไปจากลักษณะปกติของมนุษย์ ผู้ประพันธ์มักสร้าง ตัวละครประเภทนี้โดยใช้จินตนาการประกอบ ถ้าสามารถใช้กลวิธีนี้ได้ผล คือ มีคุณภาพ ระหว่างความจริงและเหนือจริงรวมทั้งสอดคล้องกับเนื้อเรื่องแล้ว ผู้อ่านก็อาจยอมรับ ตัวละครแบบเหนือธรรมชาติที่สร้างขึ้น

๕.๓.๓ กลวิธีในการสร้างตัวละครตามอุดมคติ (Idealistic)

การสร้างตัวละครประเภทนี้ผู้ประพันธ์ "จะใช้ศรัทธา ความปรารถนาและระบบค่านิยม ส่วนตัวในเรื่องของความดี ความงาม ความถูกต้องและยุติธรรม เป็นเกณฑ์ในการสร้าง ตัวละคร"^๒ ดังนั้นตัวละครอาจจะขาดความสมจริงและความเป็นชีวิตชีวา คือ จะมีความตึงตัง

นิคธรรมคา จึงมักนิยมสร้างตัวละครประเภทนี้ในวรรณกรรมสำหรับเด็ก เพื่อจะได้เป็นแนวทางจริยธรรมโดยทางอ้อมแก่ผู้อ่าน

กลวิธีการสร้างตัวละครนี้ เป็นแนวทางที่ผู้ประพันธ์กำหนดตัวละครให้มีบุคลิกลักษณะ และพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้มีบทบาทไปตามเนื้อเรื่อง ผู้ประพันธ์จะนำตัวละครเหล่านั้นมาเสนอให้ผู้อ่านได้รู้จัก คือ เป็นวิธีการเสนอตัวละครหรือการเปิดตัวละครซึ่งมีกลวิธีหลายอย่างด้วยกัน ดังต่อไปนี้ เช่น

๑. กลวิธีการบรรยายแบบร่างภาพ (Sketch) คือ "วิธีบรรยายลักษณะและเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวละครอย่างละเอียด ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครนั้นถนัดหลายแง่หลายมุม แต่ไม่มีการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับตัวละครตัวนั้นอย่างใดในตอนนั้น จึงเป็นบทบรรยายให้รู้จักตัวละครอย่างชัดเจนถนัดเท่านั้น"^๑ วิธีนี้ผู้ประพันธ์จะใช้สรรพนามบุรุษที่ ๓ หรือเรียกชื่อตัวละครเมื่อกล่าวถึงในการบรรยาย

๒. กลวิธีในการอธิบายอย่างแนะนำภาพ^๒ (Suggest) หรืออาจจะเรียกว่า "ใช้ปฏิกริยาของตัวละครอื่นสร้างตัวละคร"^๓ เป็นวิธีที่ผู้ประพันธ์ไม่บรรยายเสียเองว่า ตัวละครนั้น ๆ มีบุคลิกลักษณะนิสัยใจคอเป็นอย่างไร แต่จะใช้วิธีการ "แนะนำให้ผู้อ่านเข้าใจ และรู้จักตัวละครได้เองจากตัวละครอื่น ๆ ซึ่งเป็นวิธีการที่นักเขียนสมัยใหม่นิยมใช้มาก"^๔ คือ ให้ตัวละครตั้งแต่ ๒ ตัวขึ้นไป มีปฏิกริยาต่อกัน เช่น อาจจะมีคนดูด้วยสายตาเหยียดหยาม ถูกดูหรืออาจจะให้ตัวละครตัวหนึ่งเล่าถึงอีกตัวหนึ่งก็จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้

๓. การใช้กลวิธีจากพฤติกรรมของตัวละครเอง ผู้อ่านจะรู้จักตัวละครได้จากการกระทำหรือจากคำพูดของตัวละครซึ่งแสดงไปตามบทบาทในเนื้อเรื่อง

^๑ ภูหลวง มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๕๔

^๒ ภู. หน้า ๕๕

^๓ วิชา กงกะนันท์ วรรณคดีศึกษา หน้า ๑๒๐

^๔ ภูหลวง มัลลิกะมาส ล.ภ. หน้า ๕๕

๖. ท่วงทำนองการแต่ง (Style)

ท่วงทำนองการแต่งที่ใช้ในวรรณกรรมนั้น บางท่านอาจใช้ว่า ท่วงทำที่แสดงออก^๑ หรือ สำนวน^๒ เป็นลักษณะหนึ่งที่ผู้แต่งแต่ละคนแสดงออกในงานประพันธ์

พระยาอนุมานราชชน กล่าวถึงท่วงทำนองการแต่งว่า "ท่วงทำที่แสดงออกของคนผู้นั้น (The style is of the man : Buffon) หมายความว่า สิ่งใดทั้งหมดซึ่งกวีหรือศิลปินมีอยู่ในตัวของตนเอง กล่าวคือ ปัญญาความรู้และความนึก มีมือทางเทคนิคและนิสัยใจคอของกวี..."^๓

ม.ล.คຸຍ จุมส่าย กล่าวถึง ท่วงทำนองการแต่งในความหมายของ สำนวน ว่า "สำนวน คือ การเลือกใช้ถ้อยคำที่มีประสิทธิภาพตามต้องการ เอามาผูกเป็นประโยคขึ้นให้เกิดความหมายอันแจ่มชัดเจนและให้สันทะเหือนอารมณ์ เพื่อให้สารที่ผู้ประพันธ์กำหนดไว้ไปถึงผู้อ่านอย่างเพียบพร้อมบริบูรณ์"^๔

ในการพิจารณาท่วงทำนองการแต่ง อาจพิจารณาได้ดังต่อไปนี้ คือ

๑. การสรรคำใช้ (Diction) คือ การเลือกใช้คำของผู้แต่งให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง กุหลาบ มัลลิกะมาส^๕ กล่าวว่า การสรรคำใช้อาจแยกย่อยเป็นคำที่มีความหมายเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง การเลือกเสียงของคำและคำที่มีความหมายเจาะจงเฉพาะที่ เป็นต้น

^๑พระยาอนุมานราชชน การศึกษาวรรณคดีในแง่วรรณศิลป์ หน้า ๑๒๕

^๒ม.ล.คຸຍ จุมส่าย วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา หน้า ๒๕

^๓พระยาอนุมานราชชน ล.ก. หน้า ๑๒๕

^๔ม.ล.คຸຍ จุมส่าย ล.ก. หน้า ๒๕

^๕กุหลาบ มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๔๖ - ๔๗

นอกจากนี้ เป็ลื่อง ณ นคร^๑ กล่าวถึงการสรรคำใช้ว่า การใช้ให้เหมาะกับหน้าที่ โดยพิจารณาคุณลักษณะของคำดังนี้ เช่น คำมีความหมายโดยตรง คำมีความหมายโดยนัย คำมีเสียงชักนำให้เกิดความรู้สึกได้ สักดิ์ของคำ คำแสดงภาพและคำแสดงอาการ เป็นต้น

๒. ห้วงทำนองที่เกี่ยวกับโวหาร

กุหลาบ มลลิกะมาส กล่าวว่า "ห้วงทำนองเกี่ยวกับโวหารเป็นเครื่องบอกห้วงทำนองการแต่ง เฉพาะตัวผู้แต่งได้เป็นอย่างดี"^๒ โดยแบ่งแยกย่อยออกได้ดังนี้

๒.๑ การสร้างภาพในจิต (Imagery) เป็นวิธีการใช้ภาษาที่สร้างให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการมีความรู้สึกเหมือนได้สัมผัส "ลักษณะบรรยายชนิดนี้จะไม่นั้นความสมจริง แต่จะเน้นภาพที่ปรากฏแก่ใจผู้อ่าน"^๓

๒.๒ ภาพพจน์ (Figure of Speech) เป็นการใช้อ้อยคำแบบโวหาร เช่น การกล่าวเปรียบเทียบเพื่อให้เกิดความเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น การสร้างภาพพจน์มีหลายวิธี เช่น

๒.๒.๑ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง เรียกว่า อุปมา (Simile) เป็นการเปรียบเทียบของสองสิ่งต่างชนิดกันโดยตรงไปตรงมา ในลักษณะเปรียบเทียบมักใช้คำว่า อนันต์ ประจุ เสมือน เหมือน กุจ กัง เจก เป็นเครื่องแสดงการเปรียบเทียบ

๒.๒.๒ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง เรียกว่า อุปลักษณ์ (Metaphor) เป็นการเปรียบเทียบที่เน้นลักษณะหนึ่งลักษณะใดของสิ่งที่กล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นโดยเปรียบเทียบว่าเป็นอีกสิ่งหนึ่ง

๒.๒.๓ การเปรียบเทียบโดยใช้สัญลักษณ์ (Symbol) เป็นการกล่าวถึงคำที่ใช้แทนสิ่งที่ต้องการจะกล่าว โดยมีความหมายในเชิงเปรียบเทียบ

^๑เป็ลื่อง ณ นคร คำบรรยายภาษาไทยชั้นสูงของชุมนุมภาษาไทยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หน้า ๑๓๗ - ๑๔๔

^๒กุหลาบ มลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๕๗

^๓ก. หน้า ๕๔

๓. ท่วงทำนองในการบรรยายและพรรณนาความเป็นการเขียนที่โจ่งตรง
 สลับกับบทสนทนา เช่น อาจพรรณนาลักษณะรูปร่าง ตัวละครหรือพรรณนาฉากในเรื่อง เป็นต้น
 ทั้งนี้เพื่อให้เข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ ถึขึ้น เกิดความรู้สึกและมโนภาพจากจินตนาการด้วย

๓. ศึกษารรรมเนียบนิมิตทางวรรณกรรมจากวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

จากเกณฑ์การวิจารณ์นวนิยายดังที่กล่าวมานี้ ผู้วิจัยจะใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์
 วรรณกรรมจีนกำลังภายในเพื่อศึกษารรรมเนียบนิมิตทางวรรณกรรม อันจะทำให้เห็นลักษณะเฉพาะ
 ของวรรณกรรมประเภทนี้ โดยผู้วิจัยได้เลือกวรรณกรรมจีนกำลังภายในจำนวน ๖ เรื่องที่เป็น
 ของผู้แต่งที่ไม่ซ้ำกัน คือ เลือกจากผู้แต่ง ๖ คน ได้แก่เรื่อง

๑. เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ของ กิมย้ง (จำลอง พิศนาคะ แปล) รวม ๑๐ เล่ม
๒. เรื่องแม่เสือขาว ของ เนี่ยอู่เซ็ง (จำลอง พิศนาคะ แปล) รวม ๓ เล่ม
๓. เรื่องอุทธีมีกส์สัน ของ โกวเล้ง (ว. ๓ เมืองสูง แปล) รวม ๖ เล่ม
๔. เรื่องกำเพียนลก* ของ กอหย่ง (ว. ๗ เมืองสูง แปล) รวม ๖ เล่ม
๕. เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง** ของ ตั้งตงเพ้ง (น. นพรัตน์ แปล) รวม ๕ เล่ม
๖. เรื่องสะพานมฤตพิศ ของ อ้อเอ็งเซ็ง (น. นพรัตน์ แปล) รวม ๖ เล่ม

การวิเคราะห์วรรณกรรมจีนกำลังภายในทั้ง ๖ เรื่อง จำนวน ๓๖ เล่มนี้ ผู้วิจัยจะ
 ศึกษารรรมเนียบนิมิตทางวรรณกรรมด้านโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา
 ฉาก กลวิธีการเสนอเรื่องและท่วงทำนองแต่ง โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ตามทฤษฎีที่กล่าว
 มาแล้วข้างต้น ดังต่อไปนี้

* แปลว่า แม่ฟ้ายังต้นต้น เป็นเรื่องชนะเลิศจากการประกวดเรื่องของไต้หวัน

** เรื่องชนะเลิศจากการประกวดเรื่องของไต้หวัน

เนื้อเรื่องย่อ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑

ก๊วยเซาเตียนและเอี้ยทิม เป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน วันหนึ่งคนทั้งสองได้ช่วยเหลือนักพรตคิวคู๋กึ่ง ซึ่งหนีทหารแมนจูมา จนเป็นเหตุให้ก๊วยเซาเตียนถูกทหารแมนจูฆ่าตาย เอี้ยทิมและภรรยา คือนางเปาตี รวมทั้งนางหลี่เพ็งภรรยาของก๊วยเซาเตียนต่างแยกไปคนละทิศคนละทาง นางเปาตีถูกอ้วนจ้วนเลือกจับตัวไปเป็นภรรยา อาศัยอยู่ในแมนจู นางได้กำเนิดเอี้ยคังซึ่งเป็นบุตรชายที่เกิดกับเอี้ยทิม ส่วนนางหลี่เพ็งได้กำเนิดก๊วยเซ็ง แล้วไปอาศัยอยู่ในมองโกล เมื่อก๊วยเซ็งอายุ ๖ ขวบ ได้มาตั้งเตียนฮวงสามีของนางบ๊วยทิวฮวงจนถึงตาย เมื่อคราวไปหาผู้ล่าหาหูกังเจ็ดแห่งแคว้นกั๋งหน้าบนภูเขาส่งหนึ่ง เพื่อฝึกเรียนวิทยายุทธจากผู้ล่าหาหูกังเจ็ดแห่งแคว้นกั๋งหน้าได้ตกลงกับนักพรตคิวคู๋กึ่งว่าต่างฝ่ายจะสอนวิทยายุทธให้แก่บุตรของก๊วยเซาเตียนและเอี้ยทิม แล้วอีก ๑๔ ปีข้างหน้าจึงจะได้คนทั้งสองเข้ามรดองฝีมือกัน โดยผู้ล่าหาหูกังเจ็ดแห่งแคว้นกั๋งหน้าสอนวิทยายุทธให้แก่ก๊วยเซ็ง และนักพรตคิวคู๋กึ่งสอนวิทยายุทธให้แก่เอี้ยคัง ก๊วยเซ็งอาศัยอยู่ในมองโกลมีฝีมือเข้มแข็ง จนเจงกิสข่านพอใจในฝีมือจึงยกวาเจงกิสข่านให้เป็นคู่หมั้นด้วย

เมื่อใกล้เวลาประลองฝีมือกัน ก๊วยเซ็งก็เดินทางเข้าสู่แผ่นดินจีน ได้พบกับฮึงย้งบุตรสาวของฮึงเอี้ยะซือเจ้าของเกาะหัดฮวยเต้า ทั้งสองคนถูกชะตากันมาก จึงเดินทางท่องเที่ยวไปด้วยกัน จนได้พบกับเอี้ยคังและนางมัวเนี่ยมซ้อบุตรสาวบุญธรรมของชายชราที่ชื่อมัวเอ็ก ทั้งนี้เนื่องจากนางมัวเนี่ยมซ้อประกาศลาผู้ด้วยการทำประลองฝีมือกับชายหนุ่มทุกคน ถ้าผู้ใดสามารถเอาชนะนางได้ นางก็จะยอมเป็นภรรยาของผู้นั้น ปรากฏว่าเอี้ยคังเข้าประลองฝีมือเป็นฝ่ายชนะ แต่เอี้ยคังไม่ยอมรับนางเป็นภรรยาเพราะต้องการประลองฝีมือเป็นการสนุกเท่านั้น ต่อมาเอี้ยคังรู้ว่ามัวเอ็กคือ เอี้ยทิมบิดาของตนและอ้วนจ้วนเลือกเป็นเพียงบิดาเลี้ยง เอี้ยคังเลือกที่จะอยู่กับอ้วนจ้วนเลือก ทำให้เอี้ยทิมและนางเปาตีเสียใจเลิกลำบากตายตามกัน

ทางฝ่ายก๊วยเซ็งเมื่อเข้าสู่แผ่นดินจีนแล้วยังมีความสามารถทางวิทยายุทธเพิ่มขึ้น กล่าวคือได้กินเลือดงูที่เหลียวโจงเลี้ยงไว้นานถึง ๔๐ ปี ด้วยความบังเอิญเพราะก๊วยเซ็ง

เข้าไปขอโยนยาในท้องเก็บยาจนถูกงูรัดจึงไขปากกัดแล้วกลืนเลือดงูเข้าไปทำให้ช่วยเพิ่มพลังกายได้มีมากขึ้น อึ้งวียกประมุขพรรคกระยาจกได้สอนวิชาฝีมือเพิ่มเติมให้เป็นการแลกกับอาหารที่อึ้งย้งจัดหาได้และจิ๋วแป๊ะหงก็เป็นผู้หนึ่งที่สอนวิชายุทธ์ให้กับก๊วยเจ๋ง เมื่อครั้งที่ก๊วยเจ๋งตามอึ้งย้งไปยังเกาะห่อฮวยเต้า นอกจากนั้นก๊วยเจ๋งยังได้รู้เคล็ดลับของคัมภีร์เก้าอิมจินเก็ง และได้ความรู้สึยของกรรมของภิกษุ ที่อ้วนง้วนเลียด เขาผู้นี้มีฝีมือจากที่ต่าง ๆ มาช่วยค้นหา ก๊วยเจ๋งจึงมีวิทยายุทธอยู่ในขั้นสูงผู้นี้รวมถึงอึ้งย้งด้วย ยิ่งก๊วยเจ๋งมีฝีมือสูงก็ยิ่งทำได้ตามที่ตามล่าตัวมากขึ้น คือนางบ๊วยทิวฮวงตามล่า เพราะต้องการแก้แค้นให้สามีซึ่งถูกก๊วยเจ๋งฆ่าตาย เหลียงจิวเองต้องการฆ่าก๊วยเจ๋งเพื่อกินเลือดแทนเลือดงู

ต่อมาก๊วยเจ๋งจับตัวผู้ที่ฆ่าก๊วยเขาเหียนบิดาของตนได้จึงรู้ว่าผู้ที่ฆาตกรให้ฆ่า คืออ้วนง้วนเลียด บิดาเลี้ยงของเจี๋ยคังคังนั้นก๊วยเจ๋งกับเจี๋ยคังก็ไล่สาบานเป็นพี่น้องกันและให้สัญญาว่าจะร่วมกันตามล่าอ้วนง้วนเลียดให้ได้ ปรากฏว่าเจี๋ยคังฝึกยุทธ์ไม่สามารถฆ่าอ้วนง้วนเลียดได้ จึงแอบหนีไป เจี๋ยคังร่วมมือกับชาวเจียงฮงฆ่าอาจารย์ของก๊วยเจ๋งตายไป ๕ คนที่เกาะห่อฮวยเต้า แล้วป้ายความผิดให้อึ้งย้งชื่อบิดาของอึ้งย้ง ก๊วยเจ๋งจึงเข้าใจผิด แต่แล้วอึ้งย้งก็สามารถพิสูจน์ว่าผู้ที่ฆ่าอาจารย์ของก๊วยเจ๋งนั้นคือเจี๋ยคัง ทำให้เจี๋ยคังโกรธเสียสติทำร้ายนาง จนถูกพิษที่ค้างอยู่ที่เนื้อเกราะขนเม่นได้รับบาดเจ็บ เจี๋ยคังเกิดสำนึกในความผิดที่ผ่านมาก็คิดจะแก้ตัวด้วยการฆ่าอ้วนง้วนเลียด แต่อ้วนง้วนเลียดได้หนีจึงหนีไม่ได้ นางมัวเฝ้าหมั่นชื่อมาพบเข้าจึงแทงเจี๋ยคังตาย แล้วนางก็ฆ่าตัวตายตาม ก๊วยเจ๋งหมกมุ่นประหลาดมีปมความสับสนระหว่างอาจารย์รวมทั้งเหลียงจิวเองก็ยุติการตามล่าก๊วยเจ๋ง เพราะได้หนีไปกับอ้วนง้วนเลียดเสียก่อน ก๊วยเจ๋งจึงกลับไปแผ่นดินมองโกล ได้ช่วยเจงกิสข่านสู้รบกับแมนจูจนได้ชัยชนะหลายครั้ง ต่อมาก๊วยเจ๋งรู้ความลับว่าเจงกิสข่านจะโจมตีแผ่นดินจีน โดยจะให้ก๊วยเจ๋งยกทัพไปกับเซลุยผู้เป็นบุตรชาย และเป็นน้องร่วมสาบานกับตนด้วย เจงกิสข่านจับตัวนางหลี่เพ็งไว้เป็นตัวประกัน ในที่สุดนางหลี่เพ็งหาทางออกใจบุตรชายโดยการฆ่าตัวตาย ก๊วยเจ๋งจึงหนีกลับแผ่นดินจีนไปยังกันเมืองเชียงเอียงไ้ว เซลุยเป็นผู้ยกทัพไปโจมตี แต่ก็ต้องยกทัพกลับแมนจูอย่างกะทันหันเนื่องจากเจงกิสข่านป่วยหนัก ทั้งได้ตามตัวก๊วยเจ๋งกลับแมนจูด้วย ก๊วยเจ๋งจึงชวนอึ้งย้งได้กลับไปหาเจงกิสข่านอีกครั้งหนึ่ง ได้ลั่นหน้าจนเข้าใจกันแล้วในที่สุดเจงกิสข่านก็เสียชีวิต ก๊วยเจ๋งจึงมีความสุขที่จะได้แต่งงานกับอึ้งย้ง

เรื่องแม่เหี่ยวขาว

เจ็กหล่อหวัะเป็นจอมโจรชาวซิงที่เป็นที่เกรงกลัวในหมู่โจรด้วยกัน เนื่องจากนางมีกำลังฝีมือสูง วันหนึ่งนางปล้นขุนนางลาพักราชการคือ โตะตงเสียม ปู่ของโตะอิกฮัง ตัวละครเอกของเรื่อง ในขณะนั้นมีกวางเหี่ยวขาว ศิษย์สำนักบู๊ตึ้งร่วมเดินทางด้วย ได้แสดงอาการโอ้อวดในฝีมือ เจ็กหล่อหวัะจึงท้ากวางเหี่ยวขาวและศิษย์บู๊ตึ้งอีก ๔ คนประลองฝีมือกัน ปรากฏว่านางเป็นฝ่ายชนะ ต่อมาเจ็กหล่อหวัะได้รู้จักกับโตะอิกฮังศิษย์บู๊ตึ้งอีกคนหนึ่งทั้งสองคนต่างถูกชะตากัน ได้ช่วยแสดงความรักชาติด้วยการกำจัดทหารและขุนนางที่ทรยศไปเข้ากับฝ่ายแมนจู โดยปู้มั่งคังศิษย์ของคักเหียนโตว สามีน้องเล้งมอกฮั่วอาจารย์ของเจ็กหล่อหวัะเข้าร่วมด้วย เจ็กหล่อหวัะได้มอบกับกั๊วเคล็ดลับเพลงกระบี่ให้ปู้มั่งคังนำไปคืนคักเหียนโตวตามที่อาจารย์ของตนสั่งไว้ ต่อมาปู้มั่งคังเล่าเรื่องราวของทัพยวเล้งมาช่วงจึงต่อเจ็กหล่อหวัะไปตามกั๊ว ทิมฮังบุตรสาวของทัพยวเล้งรู้เรื่องเกี่ยวกับเคล็ดลับเพลงกระบี่ไปด้วย แต่ไม่ได้นอกให้บิดาทราบทำให้ทัพยวเล้งโกรธมาก จึงไล่คนทั้งสองออกจากบ้าน เมื่อเข้าใจกับเจ็กหล่อหวัะแล้ว ทิมฮังเล้งก็รับนางเป็นบุตรบุญธรรมและช่วยกันติดตามหาคั๊วเคล็ดลับเพลงกระบี่ต่อไป

โตะอิกฮังได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง โดยแม่เจี๊ยะเต้าฮิน หนึ่งในผู้อาวุธทั้งห้าของบู๊ตึ้งก็ได้การสนับสนุนด้วย เพราะต้องการจะได้โตะอิกฮังมาเป็นบุตรเขย โดยคิดจะได้แต่งงานกับธิดากับบุตรสาวของตน ดังนั้นเมื่อโตะอิกฮังชอบพอกับเจ็กหล่อหวัะจนกลายเป็นความรัก แม่เจี๊ยะเต้าฮินก็คอยขัดขวางคนทั้งสองไว้ อีกทั้งเจ็กหล่อหวัะเป็นโจรและเคยทำกรรมเจ็บช้ำได้แก่สำนักบู๊ตึ้งมาก่อน ทางฝ่ายเจ็กหล่อหวัะได้พบกับทิมฮังบุตรสาวของทัพยวเล้ง จึงชวนไปอยู่ที่ค่ายโจรด้วยกัน ต่อมาค่ายโจรถูกทหารทำลาย นางจึงเลิกอาชีพโจร วันหนึ่งเจ็กหล่อหวัะแวะไปหาโตะอิกฮังที่สำนักบู๊ตึ้ง แต่ถูกผู้อาวุธทั้งห้าขัดขวางและนางถูกโตะอิกฮังยิงด้วยกระบี่สุณอย่างไม่ได้ตั้งใจ นางเข้าใจผิดคิดว่าโตะอิกฮังไม่รักนางจริง จึงวิ่งลงจากเขาไป ด้วยความเสียใจอย่างยิ่งทำให้ผมของนางกลายเป็นสีขาวหมด นางจึงหนีไปไม่ยอมพบหน้าผู้ใดอีกเลย ฝ่ายโตะอิกฮังได้เดินทางออกจากสำนักบู๊ตึ้ง เพื่อตามหาเจ็กหล่อหวัะ และได้ทราบข่าวคราวของนางจากปู้มั่งคัง ซึ่งบวชเป็นหลวงจีนชื่อว่าหลวงจีนฮ่วยเม้งเสียนชื่อนางมีผมสีขาว แต่อาจจะเปลี่ยนสีได้ ถ้าได้ดอกไม้วิเศษที่ ๒๐ ปีจึงจะ

บานครึ่งหนึ่ง โตะอีกข้างจึงได้ทองเพียวผาคอกไม้วิเศษนี้ และนางง้าย ปรากฏว่าพบ
คอกไม้วิเศษ แต่ยังไม่บาน และหลังจากนั้นก็โถมบงก้วย แต่นางไม่ยอมกันจึงใช้วิธี
อย่างสันโยธแต่เพียงผู้เดียว โตะอีกข้างจึงเฝ้าแต่รอคอยนางจนกว่านางจะเปลี่ยนใจ

เรื่องรักอันมีกลิ่น

ลัทธิมองเห็นยอดฝีมือในการไล่มีกลิ่นให้อย่างแม่นยำ ชอบใช้วิธีอย่างสันโยธ
และมีคุณธรรมยิ่ง ได้เสียสละนางลิ้มชิมกลิ่นได้แก่เงงโง้วฮั่นเพื่อนซึ่งเคยช่วยชีวิตตนไว้
ต่อมาลัทธิมองได้รู้จักกับเพื่อนอีกคนหนึ่งชื่ออาสุย ซึ่งเป็นยอดฝีมือในเพลงกระบี่ ทั้งสองคนถูก
จะตกกันมาก ต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่เสมอ ต่อมาลัทธิมองถูกกล่าวหาว่าเป็นโจร
บ้วยฮวยเต่าจึงถูกจับตัว โง้วฮั่นได้ให้ความร่วมมือทรยศต่อเพื่อนด้วย ลัทธิมองถูกส่งตัว
ไปยังวัดเสี้ยวลิ้มเพื่อพิจารณาโทษ เนื่องจากกัมภีร์สำคัญของวัดหายไป จึงเข้าใจว่าโจร
บ้วยฮวยเต่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับอาสุย อาสุยแสดงน้ำใจไปช่วยลัทธิมองที่วัดเสี้ยวลิ้ม ปรากฏว่า
กัมภีร์ของวัดที่หายไปเป็นการกระทำของหลวงจีนในวัดนั่นเอง ลัทธิมองจึงรอดพ้นจากข้อกล่าวหา
ของวัดไปได้ และรู้ว่าเรื่องโจรบ้วยฮวยเต่าเป็นแผนการของลิ้มเทียนยี่ภรรยาของอาสุยนั่นเอง
ทั้งนี้เพราะนางโกรธแค้นลัทธิมองที่ไม่ยอมสยบต่อนาง เมื่อครั้งตนางเห็นตัวเองเพื่อแลกกับ
เพื่อเกราะใบทองที่อยู่กับลัทธิมองในตอนนั้น แลลัทธิมองปฏิเสธไม่ยอมรับข้อกล่าวหาจึงทำให้
นางอาฆาตแค้น ส่วนอาสุยเมื่อรู้ความจริงเช่นนี้ก็ไม่สามารถจะนางได้ เพราะยังมีความรักนาง
อยู่ ต่อมาลัทธิมองหายเจียงป๋อหลายปีจนกระทั่งมีข่าวจดหมายนัดผู้ที่มีมือทางวิชายุทธโหด
มูมมู่ที่คุกหาสน์ของลิ้มเทียนยี่ที่ลัทธิมองบอกได้เป็นของชาวจีนแต่งงาน ข้อความในจดหมายชักชวน
ให้ผู้มีวิชายุทธรู้ว่าที่คุกหาสน์นี้มีทรัพย์สมบัติอยู่มากมาย ลัทธิมองขาดร่ายกายหลังจากซุนเฉียวยัง
หญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งเป็นหลานสาวของชายร่านก่เล่านิทานว่า เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นแผนของลิ้มเทียนยี่
เพื่อต้องการล่อให้ลัทธิมองปรากฏกายออกสู่วงนักเลง ทุกอย่างเป็นไปตามแผนของนาง
หลังจากนั้นลิ้มเทียนยี่ก็ใช้เสน่ห์ของนางผูกมัดให้ชายหนุ่มที่มีวิชายุทธสูง เกิดความหลงใหลใน
ตัวนาง เพื่อใช้เป็นเครื่องมือล่อลวงลัทธิมองเสีย อาสุยไม่สามารถทนดูความร้ายกาจของนางได้
จึงจากนางไป จนกระทั่งรู้ข่าวว่าลัทธิมองถูกเลี้ยงตัวกิมยังจับตัวเพื่อเอาไปมา อาสุยและ
ซุนเฉียวยังได้ตามไปช่วยรวมทั้งเงงโง้วฮั่นรู้สึกสำนึกผิดที่ได้ทรยศต่อเพื่อนจึงตามไปช่วยด้วย

อีกคนหนึ่ง แต่เล้งโซ่วฮุ้นไม่หันไปช่วยก็ถูกบรืวารของเซียงกั้วกิมฮังฆ่าตายเสียก่อนคงเหลือแค่อาฮุยและซุนเซียวฮังเท่านั้นที่ตามไปช่วย ปรากฏว่าลี้ทิมฮวงใช้ความสามารถในการชักนำคนของตนเองฆ่าเซียงกั้วกิมฮังตายก่อนที่จะมีคนมาช่วย ในตอนสุดท้ายลี้ทิมฮวงได้ขอแต่งงานกับซุนเซียวฮัง ซึ่งนางก็ไม่ปฏิเสธ

เรื่องกำเพี้ยนลก

เหาอู๋เกิดหนุ่มอายุ ๑๕ ปีเป็นหลานชายของเหาเทียนลี้มู่ประมุขบู๊ลิ้ม ผู้มีใจโหดเหี้ยม เหาอู๋ไม่เคยรู้ว่าผู้ใดเป็นบิดาของตนจึงออกสืบหาความจริงพร้อมด้วยสิ่งอันองอาจร่วมสามาน จนไปถึงเกาะแห่งหนึ่งก็พบกับชายธราชื่ออีกเท่ง เนื่องจากเหาอู๋มีหน้าตาคล้ายกับล้อฮุยผู้เป็นยอดฝีมือเมื่อ ๑๕ ปีก่อน ทำให้อีกเท่งเข้าใจผิดคิดว่าเป็นล้อฮุย อีกเท่งแนะนำเหาอู๋ให้ไปสืบความจริงจากเจ้าอาวาสวัดเสี่ยวลี้มู่และไถ่มอบคัมภีร์ป้อเพี้ยนลก ซึ่งล้อฮุยฝากไว้ได้เก็บรักษา ในที่สุดเหาอู๋ก็สืบรู้ว่าบิดาของตนคือล้อฮุยซึ่งถูกเหาเทียนลี้มู่เป็นตามาตาย เหาอู๋ต้องการแก้แค้นไต่บิดาจึงเริ่มฝึกวิทยายุทธจากคัมภีร์ที่อีกเท่งฝากไว้ และจากคัมภีร์ที่หญิงธราลี้กิมฮองฝากไว้ได้ เหาเทียนลี้มู่ได้นำภรรยาถึงป่ายแดงไปฆ่าตัวเหาอู๋กลับตลึงหาสนั่น แต่เหาอู๋ไม่ยอมกลับจึงเกิดการต่อสู้กับคนของตา ได้รับบาดเจ็บก็หนีกับเล้งโซ่วฮุ้นสาวเจ้าเกาะหื้อฮวยเท้าช่วยไว้ได้ทัน ขณะนั้นกำลังพยายามหาเหาอู๋นี้เอง เทียนเล้งซึ่งหลงรักนางอยู่มาพบเข้าจึงยอมบวชให้ช่วยรักษาเหาอู๋ ๓ เดือน เมื่อเหาอู๋กินยาเข้าไปแล้วจึงรู้ว่าเมื่อก่อนเป็นยาพิษเพราะเทียนเล้งต้องการให้เหาอู๋ช่วยผูกกับเล้งโซ่วฮุ้นยอมเป็นภรรยาของตน เหาอู๋ทำไม่ได้จึงแอมหนีไปเมื่อตอนเล้งโซ่วฮุ้นอยู่

เด็กหญิงเล็กสาวกำพร้าซึ่งอาศัยอยู่กับเหาอู๋ตามมาพบเหาอู๋นอนสลบอยู่กลางป่าจึงอุ้มไปซ่อนไว้ในโพรงต้นไม้ใหญ่ แล้วนางก็จากไปเพื่อจะหายามาช่วย ก็ไปพบกับเทียนเล้งนางถูกเทียนเล้งข่มใจ เมื่อนางตั้งครรภ์ได้ ๑ เดือนเหาอู๋ซึ่งหายจากพิษยาเพราะได้คัมภีร์นำจากอาชารน้ำแข็งบริเวณต้นไม้ใหญ่ก็รับมากจะเป็นสามีของนาง ดังนั้นเหาอู๋จึงตามหาเล้งโซ่วฮุ้นเพื่อจะบอกกับนางว่าตนไม่สามารถแต่งงานกับนางได้อีกแล้ว ทำให้เล้งโซ่วฮุ้นโกรธหนีกลับไปเกาะหื้อฮวยเท้า เด็กหญิงตามไปเกาะหื้อฮวยเท้าเพื่อขอได้เล้งโซ่วฮุ้นทราบความจริงเมื่อเล้งโซ่วฮุ้นเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดก็รับนางอยู่ที่เกาะหื้อฮวยเท้าด้วยกัน

ชาวมุสลิมฝ่ายธรรมะต่างพากันสนับสนุนให้เตาอุ้ก้าจัดเตาเทียนล้มเสีย เนื่องจาก
 ทนการปกครองที่ทารุณโหดเหี้ยมมานานถึง ๓๐ ปี ไม่ได้ ดังนั้นเตาอุ้ก้าจึงพาประลองฝีมือกับ
 เตาเทียนล้มตาของตนเอง โดยมีผู้ให้ความร่วมมือช่วยเหลือมากมาย เตาเทียนล้มมี
 ห่านักพรตชาวจีนก้าเป็นกำลังสำคัญอยู่ด้วย เพราะห่านักพรตชาวจีนก้าต้องการคัมภีร์
 ป้อเตียนลอกกลับคืนสำนักช้วนจินก้า เอี้ยะเพียะเด็กสาวซึ่งชาวมุสลิมเข้าใจว่าเป็นคนของ
 เตาเทียนล้มเข้ามาสืบทอดลับ ได้เป็นผู้วางแผนให้นักพรตชาวจีนก้าทั้งห้าคนแยกตัวจาก
 เตาเทียนล้มได้สำเร็จ โดยนักพรตทั้งห้ารู้ว่าคัมภีร์ป้อเตียนลอกไม่ได้อยู่ที่เตาอุ้ก้าแต่กลับอยู่ที่
 เกิงเตียนเล้งคัมภีร์ทรยศ เกิดการต่อสู้กันขึ้น เกิงเตียนเล้งถูกเล้งโซฟันแขนขาดหนีไปได้

ก่อนที่จะเข้าประลองฝีมือกับเตาเทียนล้มในวันรุ่งขึ้นนั้น เตาอุ้ก้าได้หลับนอนกับ
 เล้งโซทำให้สูญเสียพลังฝีมือจนหมดสิ้น หญิงชราลึกลับแอบเขียนหนังสือบอกวิธีแก้ไขให้พลัง
 ฝีมือกลับคืนมา เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นกับล่อฮุยมาแล้ว ในที่สุดเตาอุ้ก้าก็สามารถทำได้
 พลังฝีมือกลับคืนมาทันการต่อสู้กับเตาเทียนล้มได้สำเร็จ การต่อสู้ครั้งนี้เป็นผลให้นางเตาอุ้ก้า
 หรือหญิงชราลึกลับ ถูกเตาเทียนล้มจับถึงแก่ชีวิตเพราะนางเสียสละช่วยป้องกันชีวิตเตาอุ้ก้า
 บุตรชายของนางเอง ผลสุดท้ายเตาเทียนล้มสำนักในความผิดจึงจับมือตัวเองขาด แล้วปลีกลง
 ไปจากวงมุสลิม เช่นเดียวกับเตาอุ้ก้าก็เลิกอาฆาตแค้นตา ขอใช้ชีวิตอย่างสันโดษแก่เพียงผู้เดียว
 ทำให้เล้งโซผิดหวังในความรักไปด้วย

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง

ตั้งจิ้นจงกำพร้าบิดามารดาตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี เนื่องจากบิดามารดาถูก
 จอมมารทะเลใต้และบู๊สันโคมไทรราชุดฆ่าตาย ก่อนที่มารดาจะสิ้นใจได้สั่งเสียให้ตั้งจิ้นจง
 ฝึกเรียนวิชายุทธกับอาจารย์ที่มีวิชากำลังฝีมือดีและได้วางแผนที่แน่นอนด้วย ในขณะที่ตั้งจิ้นจง
 เสาะหาอาจารย์นั้นก็ยังถูกศัตรูตามล่า แต่เขียนมึนเมาและหลวงจีนรูปหนึ่งช่วยเหลือไว้
 ตั้งจิ้นจงเคยตกม้ามา ๒ ครั้ง ไม่ได้รับอันตรายแต่อย่างใด ครั้งแรกกลับได้กินปลาหมึกชื่อเงิน
 พันปีช่วยเพิ่มพลังภายในกาย และครั้งหลังได้พบกับจอมกระบี่ดาวรุ่งจึงได้สมัครตัวเป็นศิษย์
 ฝึกเรียนวิชายุทธอยู่ ๕ ปี จนสำเร็จวิชากระบี่ดาวรุ่ง ตั้งจิ้นจงก็ออกตามหาศัตรูแก้แค้น
 ให้บิดามารดาและช่วยปราบเหล่าธรรมะที่เป็นภัยต่อสังคมมุสลิมตามที่สัญญากับจอมกระบี่ดาวรุ่ง

ว่าจะมุงคณธรรมในสังคม ตั้งจึงจงออกสู่วงนักร้อง ได้รับฉายาว่านักศึกษาน้ำหยกสำหรับ
แก้แค้นศัตรูแค้นบิดามารดาและฉายาจอมกระบี่ดาวรุ่ง เมื่อสวมหน้ากากและเสื้อใยไหมฟ้าที่
จอมกระบี่ดาวรุ่งผู้เป็นอาจารย์มอบให้สำหรับปราบเหล่ามารร้าย

ตั้งจึงจูงจึกกับสตรี ๒ คน คือลี้มเยียมกับวีนัยสาวของแม่ชีเตี้ยชื้อชื่อได้ กับ
นางคราญเจ้าพิศดาร ทั้งสองนางต่างหลงรักตั้งจึงโดยเฉพาอย่างยิ่งนางคราญเจ้าพิศดาร
มีความสนิทสนมกับตั้งจึงมาก ทำให้ลี้มเยียมกับวีนัยถึงหัวจึงหนีไปด้วยความเสียใจ ตั้งจึง
เข้าประลองฝีมือเพลงกระบี่ที่สำนักมาครฐานจึกขึ้น โดยเข้าประลองในนามของนักศึกษาน้ำหยก
มีชัยชนะได้รับป้ายทองเป็นรางวัล จากนั้นได้ร่วมกับเขียนนินเภาวางแผนช่วงชิงมุกวิเศษจาก
เหล่าร้าย ปรากฏว่าสามารถชิงมุกได้ จึงนำผลศึกตัวไว้ป้องกันพิฆาตต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ช่วยให้ตั้งจึงพบกับเทพพญายมเมื่อครั้งที่ตั้งจึงเข้าไปในถ้ำพันโพรงเพื่อค้นหาที่มาของยาพิษ
หอมมอมประสาท เทพพญายมพอใจตั้งจึงมากจึงถ่ายทอดวิชาฝ่ามือพญายมและถ่ายหอกพลัง
การฝึกปรือเกือบ ๑๐๐ ปีให้ด้วยเพื่อให้ตั้งจึงช่วยกำจัดภัยอันตรายคือพญาโหดและปราบเหล่า
มารร้ายเหมือนอย่างที่ได้สัญญากับจอมกระบี่ดาวรุ่งมาแล้ว ตั้งจึงจึงออกจากถ้ำแล้วจึงตามหาเทพ
พญาโหด เพื่อแก้แค้นให้เทพพญายม จนสำเร็จ จากนั้นก็หบลี้มเยียมกับวีนัยซึ่งอยู่ในอาการถูก
ฤทธิ์ยาหอมมอมประสาทอยู่จึงใช้ไข่มุกวิเศษช่วย เมื่อนางรู้สึกตัวแล้วนางได้ขวาน้ำแกงเข้า
รองหัวหน้าพรทนต์ทองแดงมาตัวคายตาม เพราะถือว่าตัวเองมีผลพินกับน้ำแกงเข้า ตั้งจึง
นำศพไปฝัง ต่อมาภายหลังแม่ชีเตี้ยชื้อชื่อได้อาจารย์ของนางมาชุดศพหุ้มไว้ด้วยลี้มเยียมกับวีนัย
ขึ้นใหม่ แล้วนางก็มาชเป็นโจรอยู่กับอาจารย์เป็นการตัดจากตั้งจึงด้วย ตั้งจึงจึงยังมีสตรีอีก
หลายนางหลงรักอยู่อีกเช่น น้ำแกงยัง นวลนางคอกทองและเตี้ยชื้อเน้ย เป็นต้น ทุกคนล้วน
เป็นกำลังสำคัญในการปราบเหล่ามารร้าย อย่างเช่น สรรคบุษย์ทอง เทพร้อยพิงาต และ
สามารถแก้แค้นให้บิดามารดาได้สำเร็จด้วย ในที่สุดตั้งจึงจึงก็มีความสุขกับนางคราญเจ้าพิศดาร
และเตี้ยชื้อเน้ย เนื่องจากสตรีอื่น ๆ ยอมบ่รักตัวจากไปเอง

เรื่องสะต๋านแปดพิศ

ตั้งมั่งลั้งเป็นบุตรของตั้งเต๋าดั่งและตั้งฮูต๋นิน เจ้าของคณหาต๋นณคณธรรม เมื่อ
ตั้งมั่งลั้งอายุ ๑๐ ปีก็ถูกไล่เสียเวียงลอบวางยาพิษ ทำให้ตั้งฮูต๋นินต้องยอมเสียตัวให้ไล่เสียเวียง

เพื่อแลกกับยาชงชีพิธ หลังจากนั้นนางก็หนีออกจากบ้าน ตั้งเตาตั้งสามไม้ได้ออกหาหา แล้ว
 คนทั้งสองก็เลยสาบสูญไป ฝ่ายตั้งมั่งลี้ได้รับการดูแลจากลูกศิษย์ ๔ คนของบิดา ทั้งหมดหนีออก
 จากคฤหาสน์มฤตยูธรรมณะที่ถูกเหล่าร้ายบุกโจมตี โดยทิ้งะวันธงชัยคนโตของตั้งเตาตั้งเป็น
 ผู้พาหนีไปอาศัยอยู่กับผู้เฒ่าไม่อนาทรและได้ฝึกเรียนวิทยายุทธไปด้วย ตั้งมั่งลี้ฝึกเรียนวิชา
 เฒ่าว่าก็ใช้เวลา ๕ ปี จากนั้นจึงได้ออกตามหาบิดามารดาจนเข้าไปถึงคุกศิลาของท้าวนัก
 มังกรทอง ตามคำบอกเล่าของโตะหงสังข์หญิงสาวซึ่งมีวิทยายุทธสูงผู้หนึ่ง ตั้งมั่งลี้ก็พบกับยอดฝีมือ
 ๕ คน ถูกขังคุกอยู่ นายบราห്മิศาได้ถ่ายทอดวิทยายุทธและถ่ายทอดพลังภายในให้แก่ตั้งมั่งลี้
 เพื่อให้ช่วยแก้แค้นปราบท้าวนักมังกรทอง ทำให้ตั้งมั่งลี้มีฝีมือสูงเยี่ยมสามารถฝ่าออกจากคุกศิลา
 อย่างง่ายดาย ตั้งมั่งลี้รู้จักกับราชบุตรทักขิณ ซึ่งหลงรักโตะหงสังข์อยู่ฝ่ายเดียว ราชบุตรทักขิณ
 ใช้แมลงคุณไสยตำร้ายตั้งมั่งลี้ เพื่อให้ช่วยเขาจากกับโตะหงสังข์ได้ไปอยู่กับตน เมื่อโตะหงสังข์
 รู้ว่าตั้งมั่งลี้ถูกตำร้าย จึงยอมไปกับราชบุตรทักขิณเพื่อช่วยชีวิตคนที่นางรัก ต่อมาพี่น้อง
 กระดุกตั้งฮึง ซึ่งเป็นญาติกับนางไปชักชวนการเดินทาง ทำให้เกิดการต่อสู้กันขึ้น มกเอี้ยงอ่วงจือ
 ราชบุตรจากแคว้นไซฮวกเข้าห้ามไว้และแนะนำให้คนทั้งหมดเลิก враดกัน รักษาอาการบาดเจ็บ
 กันก่อน แล้วนัดต่อสู้กันใหม่ในอีกเจ็ดวันข้างหน้า

ถึงวันกำหนดนัดต่อสู้กันใหม่ที่วัดกัมมชวีย์ ราชบุตรทักขิณถูกตั้งฮึงนุญสะกดจิต
 จนสลบไป และตั้งฮึงนุญก็ถูกพิษแมลงคุณไสยของราชบุตรทักขิณได้รับบาดเจ็บ ปราบกว่า
 กิมชวียัมริวารของราชบุตรทักขิณเป็นผู้จัดพิษแมลงคุณไสยให้ตั้งฮึงนุญก่อน เมื่อตั้งฮึงนุญ
 หายแล้วก็ไม่คิดแก้ไขให้ราชบุตรทักขิณฟื้นขึ้นมา ตั้งมั่งลี้ต้องออกช่วยเขา นางจึงยอมแก้ไขให้
 ฝ่ายราชบุตรทักขิณเมื่อรู้ว่าตั้งมั่งลี้มีส่วนช่วยชีวิตตนไว้ จึงยินดีให้ความร่วมมือในการปราบ
 ท้าวนักมังกรทอง ตั้งมั่งลี้ยังได้รู้รายละเอียดเกี่ยวกับท้าวนักมังกรทองเพิ่มเติมจากเทพเจ้า
 ดุครเอียง ซึ่งหลงรักตั้งฮึงนุญ ต่อมาตั้งมั่งลี้ถูกพลังภรรณีสมมตภาพของเทพเจ้าดุครเอียง
 ทำให้พลังเริ่มอ่อนลง ตั้งฮึงนุญซึ่งหลงรักตั้งมั่งลี้จึงยอมรับปากตกลงแต่งงานกับเทพเจ้า
 ดุครเอียง เพื่อช่วยชีวิตของตั้งมั่งลี้ไว้

มกเอี้ยงอ่วงจือกลับมาช่วยตั้งมั่งลี้ปราบท้าวนักมังกรทอง ดังนั้นตั้งมั่งลี้
 ราชบุตรทักขิณและมกเอี้ยงอ่วงจือได้สามานเป็นพี่น้องกัน ตั้งมั่งลี้บอกว่าตั้งมั่งลี้หมดบุญค่าใหญ่
 ท้าวนักมังกรทอง สามารถทำให้นางเขียนผีเสื้อทองตัวหน้าคันทองส์เดินและมั่งเฮาเตียนหัวหน้า

คือมังกรเงิน ดังกัศำหนักมังกรทองกลับใจเข้าเป็นพวกด้วยโดยยอมทรยศต่อคำหนักมังกรทอง
ในที่สุดทั้งมังกรเงินสามารถปราบคำหนักมังกรทองได้สำเร็จ จึงรู้ว่าผู้หัวหน้าใหญ่คือขุนเขียงขุน
และไคแพร่พิชค้อย่า บิดามารดาของพี่น้องตระกูลตั้งชิง ทำให้พี่น้องตระกูลนี้ตกอยู่ในอำนาจ
ของคำหนักมังกรทองมานาน นอกจากนี้ทั้งมังกรเงินได้ทราบข่าวว่าบิดามารดาของตนยังมีชีวิตอยู่
คือตั้งอยู่บ้านเขาเป็นสี ส่วนตั้งเล่าล้งปลูกกระท่อมหน้าอารามนางสี ทั้งมังกรเงินรู้ว่าเรื่องนี้จึงคิด
ออกเดินทางไปหาบิดามารดา ทันใดนั้นลี้เสียวเค็งซึ่งเคยวางยาพิษทั้งมังกรเงินได้ปลอมตัวเป็น
ตั้งเล่าล้ง เพื่อคิดกำจัดทั้งมังกรเงินเสีย แต่ไคทะหงส์เป็นผู้เปิดเผยความลับ ลี้เสียวเค็งจึงถูก
ทั้งมังกรเงินฆ่าตาย ไคทะหงส์ยอมตกลงแต่งงานกับทั้งมังกรเงิน แต่นางขอตัวคนกว้าเพลงกระมีอีก
๓ เดือน ทั้งสองจึงจากกันชั่วคราว

ลักษณะโครงเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

วรรณกรรมจีนกำลังภายในมักจะมีโครงเรื่องสลับซับซ้อน คือ มีการสร้างปม
ปัญหาหรือข้อขัดแย้งไว้ตลอดเรื่องตั้งแต่เริ่มต้นเรื่องจนกระทั่งจบ เพื่อดึงดูดความสนใจ
ของผู้อ่านให้เกิดความสงสัยใคร่รู้ชวนให้ติดตามเรื่องอย่างตื้นตันต่อไป

โกวเล้ง นักเขียนวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ได้กล่าวถึงลักษณะโครงเรื่องของ
วรรณกรรมประเภทนี้ไว้ในคำนำของ เรื่อง วิชาญสำราญ ว่า "...สืบกว่าปีมานี้ เรื่อง
จีนกำลังภายในที่จัดพิมพ์จำหน่าย มีตรามี่จำนวนก็ร้อยก็พันเล่ม โครงเรื่องบางประการ
แทบยึดเป็นแบบฉบับ ผู้อ่านที่เจนจัดขอเพียงอ่านตอนแรกก็เริ่มคาดเดาเนื้อหาตอนอวดานได้"^๑
สิ่งที่ วิเวก เอกคำรง กล่าวว่าวรรณกรรมประเภทนี้ "เป็นเรื่องราวการล่าสังหาร ค้างแค้น
ความอาฆาตแค้นเก่าก่อนของตัวเอก ที่แบกความแค้นล้นฟ้าของบุพการี มีวิชาฝีมือเก่งกล้า...
เนื้อหาวนเวียนอยู่กับการต่อสู้ของคนในคดี ผู้รู้เรื่องราวการแก้แค้นให้สลับซับซ้อน..."^๒

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) วิชาญสำราญ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า คำนำ

✓ ^๒วิเวก เอกคำรง "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยาย กำลังภายใน"

ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะโครงเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีแนวซ้ำกันเป็นส่วนใหญ่ นั่นเอง เช่น การสร้างปมปัญหาโดยผูกเรื่องให้ตัวละครเอกถูกกระทำให้เจ็บช้ำน้ำใจ พอเมื่ออาจถูกฆ่าตายหรือถูกทรมารร่างกาย จึงใช้วิธีการล้างแค้นเพื่อทดแทนบุญคุณ ตัวเอกของเรื่องต้องได้รับการฝึกวิชาการต่อสู้จนเป็นยอดคนหรือมีพลังฝีมือยอดเยี่ยมหาญ ต่อต้านไค้ยาก ในที่สุดก็สามารถล้างแค้นได้สำเร็จ นอกจากนี้เป็นโครงเรื่องที่มิชอบขัดแย้ง ระหว่างตัวละครด้วยกันเอง เกิดการชิงดีชิงเด่นอยากเป็นผู้มีฝีมือยอดเยี่ยมเป็นหนึ่งใน บุตรจักรมูลิ้ม ดังนั้นเหตุการณ์ในเรื่องจึงต้องมีการต่อสู้ของตัวละครอยู่ทุกเรื่องเสมอ

ขอ ภูวอักษร ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะโครงเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลัง ภายในว่า "อาจจะด้วยภูมิหลังและแหล่งความรู้จากแห่งเดียวกันนี้เองกระมัง (ถ้าไม่ใช่ เกิดจากการลอกเลียนกัน) ที่ทำให้เรื่องกำลังภายในมีโครงเรื่องไม่แตกต่างกันมากนัก จนเรียกได้ว่าซ้ำกันเสียส่วนใหญ่"

โครงเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีการสร้างข้อขัดแย้งดังจะไ้กล่าวเป็น เรื่อง ๆ ต่อไปนี้ คือ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ แสดงให้เห็นถึงข้อขัดแย้งในเรื่องความรักชาติระหว่าง ตัวละคร คือ ระหว่างก๊วยเซ็งซึ่งเป็นบุตรชายของก๊วยเซาเทียนและเอี้ยก้งซึ่งเป็นบุตรชาย ของเอี้ยหิซิม โดยที่ก๊วยเซาเทียนและเอี้ยหิซิมเป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน ทั้งสองมีความรัก ชาติเป็นอย่างยิ่ง เมื่อถึงรุ่นลูกปรากฏว่า ถึงแม้มก๊วยเซ็งจะอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมองโกลเป็น เวลานาน คือตั้งแต่เล็กจนโตแต่ก็ยังมีความรักชาติต่อแผ่นดินจีนอยู่เสมอ ส่วนเอี้ยก้งซึ่งเป็น คู่ปรับของก๊วยเซ็งอยู่ที่แผ่นดินแมนจูในฐานะบุตรบุญธรรมของอ้วนจวนเลี้ยกหาบาท ของแผ่นดินแมนจูนั้น มิได้มีความรักชาติหรือจงรักภักดีแผ่นดินจีนเลย ทั้งฝ่ายมองโกลและ แมนจูต่อสู้กันเพื่อยึดครองแผ่นดินจีนไว้ในอำนาจ จึงมีบุคคลหลายฝ่ายที่ขัดแย้งกัน แต่ ในที่สุดก๊วยเซ็งก็ได้แสดงฝีมือวีรบุรุษช่วยป้องกันต่อแผ่นดินจีนไว้ ต่อต้านการรุกรานของ มองโกลจนสำเร็จ

ขอ ภูวอักษร "วรรณกรรมมูลิ้มหรือบุตรจักรกำลังภายใน" โลกหนังสือ

เรื่องแม่เสียขาว แสดงให้เห็นถึงข้อขัดแย้งของตัวละครด้วยกันเอง คือ เจ้าล่อชะว้ผู้เป็นจอมโจรสวและโตะอิกฮั้งผู้เป็นเจ้าของสำนักบู๊ตึ้ง ทั้งสองต่างก็มีความรักต่อกัน แต่เจ้าล่อชะว้มีอายุมากกว่าโตะอิกฮั้งและเป็นที่รังเกียจของผู้อาวุโสแห่งสำนักบู๊ตึ้ง เมื่อผมของเจ้าล่อชะว้กลายเป็นสีขาว นางไคหนีไปอยู่แถบภูเขาเทียนชานไม่ยอมพบหน้าผู้คนอีกเลย น่ายโตะอิกฮั้งมีความรักในตัวนางอย่างยิ่งจึงได้ออกติดตามหานาง ผลสุดท้ายเจ้าล่อชะว้ต้องการอยู่อย่างสันโดษ เป็นเหตุให้โตะอิกฮั้งได้แต่เฝ้าคอยนางแต่ผู้เดียว

เรื่องฤทธิ์มีคัสัน เป็นการแสดงให้เห็นข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเองคือระหว่างลี้กิมฮวงตัวละครเอกผู้รักสันโดษและมีคุณธรรมกับลี้มเหียนยี่สตร์ผู้ปรารถนาทำให้ผู้ชายทุกคนหลงใหลในเสน่ห์ของนาง ยกเว้นลี้กิมฮวงที่ไม่ได้ตกหลุมรักของนาง ทำให้นางเกิดความเคียดแค้นที่จะเอาชนะให้ได้ จึงวางแผนกำจัดลี้กิมฮวงหลายครั้ง เช่น สร้างสถานการณ์ทำให้เกิดมีโจรบ่วงฮวยเต่าเพื่อป้ายความผิดให้กับลี้กิมฮวงและการให้ผู้มีวิชายุทธสูงกว่าชาลี้กิมฮวงเสีย แต่ในที่สุดนางก็ไม่สามารถทำอันตรายลี้กิมฮวงได้ จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเป็นธรรมชาติของธรรมชาติ

เรื่องกำเทียนลก แสดงถึงข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเองและการต่อสู้ภายในจิตใจของตัวละคร คือ เทาอู้อูซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่องเป็นผู้ที่ไม่มีวิชาฝีมือ แต่เมื่อรู้ว่าเทาเทียนลี้มผู้เป็นตาได้ฆ่าบิดาของตนจึงคิดแก้แค้นแทนบิดา ปรากฏว่าเทาอูต้องต่อสู้กับความรู้ลี้กิมฮวงที่ถนัดภายในจิตใจอย่างหนัก เพราะศัตรูที่ต้องแก้แค้นแทนบิดานั้นเป็นตาของตนเอง จึงเกิดความสับสนวุ่นวาย หัดสับสนใจไม่ได้ว่าจะฆ่าเทาเทียนลี้มผู้เป็นตาซึ่งเคยเลี้ยงดูตนมาเป็นเวลาถึง ๑๕ ปีหรือไม่ ในที่สุดก็ตัดสินใจได้ว่าต้องฆ่าเทาเทียนลี้มประลองฝีมือกัน เพื่อแก้แค้นแทนบิดาให้ได้ ดังนั้นเทาอูจึงได้ฝึกวิชาฝีมือตามเคล็ดลับในคัมภีร์ที่ตกแห่งไฉนฉบับไว้ได้ เมื่อถึงคราวประลองฝีมือ ปรากฏว่าเทาเทียนลี้มบังเอิญพันถูกบุตรสาวของตนซึ่งเป็นมารดาของเทาอู ในขณะที่นางวิ่งเข้าไปกั้นกลางป้องกันบุตรชายไว้เป็นเหตุให้นางเสียชีวิตไปอีกคนหนึ่ง

เรื่องกระบี่ควารุ่ง แสดงให้เห็นข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเอง คือ
 ตังจิ้นจง ได้ฝึกวิชาฝีมือกับจอมกระบี่ควารุ่งจนสำเร็จแล้วก็ออกตามล่าศัตรูที่ฆ่าบิดามารดา
 ของตน จึงเป็นข้อขัดแย้งอันเกิดจากความเป็นศัตรูกัน ปรากฏว่า ตังจิ้นจงสามารถฆ่าศัตรู
 ได้สำเร็จและเป็นการช่วยสร้างความสงบสุขให้กับบู๊ลิ้ม เพราะศัตรูเหล่านั้นเป็นตัวละครฝ่าย
 อธรรมะก่อความเดือดร้อนให้กับสังคมอยู่เสมอ

เรื่องสะพานแปดทิศ แสดงให้เห็นถึงข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเอง คือ
 ระหว่างตัวละครฝ่ายธรรมะกับฝ่ายอธรรมะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวละครฝ่ายอธรรมะมัก
 จะต้องการอำนาจเพื่อปกครองบู๊ลิ้ม ดังนั้นตังมั่งลั้งผู้เป็นตัวละครเอกในเรื่องและเป็นตัว
 ละครฝ่ายธรรมะ จึงได้รวบรวมสมัครพรรคพวกออกปราบตัวละครฝ่ายอธรรมะจนสำเร็จ
 สร้างความสงบสุขให้กับบู๊ลิ้ม

โครงเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่กล่าวมานี้ส่วนมากเป็นการแสดงถึง
 ข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกัน มีเหตุการณ์และรายละเอียดต่าง ๆ คลี่คลายออกไปอีก
 มาก จึงทำให้เนื้อเรื่องมีขนาดยาว ในการพัฒนาเรื่องมีความลึกลับซับซ้อนชวนให้เกิด
 ความสงสัยใคร่รู้เรื่องต่อไปนับตั้งแต่การเปิดเรื่อง การพัฒนาเรื่องและการปิดเรื่อง
 ดังจะได้อธิบายต่อไป คือ

วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีขั้นตอนในการลำดับเรื่องอย่างกว้าง ๆ ดังนี้

๑. การเปิดเรื่อง
๒. การพัฒนาเรื่อง
๓. การปิดเรื่อง

๑. การเปิดเรื่อง

ลักษณะการเปิดเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีหลายวิธี ได้แก่ เปิดเรื่อง
 โดยใช้การพรรณนาฉากก่อนกล่าวถึงเหตุการณ์ ภูมิประเทศ สภาพบ้านเมืองและบรรยากาศ
 ในเรื่อง จากนั้นก็พรรณนาถึงตัวละครในเรื่อง อาจจะกล่าวถึงลักษณะรูปร่าง นิสัยใจคอ
 อารมณ์ความรู้สึกและพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง ดังตัวอย่าง คือ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เปิดเรื่องด้วยการพรรณานาฬิกาให้เห็นความงามของ
ธรรมชาติและสภาพบ้านเมืองของจีนสมัยที่ถูกแมนจูยึดครองไว้ครึ่งก่อนราชอาณาจักร ทั้งนี้
เพราะกษัตริย์ไม่เข้มแข็งและขุนนางมีการฉ้อราษฎร์บังหลวง เหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ต้นเรื่อง
นี้ จึงเป็นการสร้างให้ผู้อ่านเข้าใจสภาพและบรรยากาศของเรื่องโดยทั่ว ๆ ไปก่อน
จากนั้นจึงเสนอตัวละครซึ่งเป็นปิตามารดา ของตัวละครเอกในเรื่อง คือ ก๊วยเซาเทียน
กับนางหลี่เฟิงซึ่งเป็นปิตามารดาของก๊วยเจ๋งและเอี้ยทิมกับนางเป่าสี่ซึ่งเป็นปิตามารดา
ของเอี้ยคัง ตัวละครทั้งหมดต่างเป็นทุกข์ร้อนกับสภาพถูกยึดครองของบ้านเมือง
จีนในขณะนั้น ต่อมาทหารแมนจูได้มาบุกฆ่าครอบครัวทั้งสอง เป็นเหตุให้ก๊วยเซาเทียน
เสียชีวิตไป ส่วนตัวละครอื่น ๆ ก็แยกกันไปคนละทิศคนละทาง เป็นการปูพื้นเตรียมให้
รู้จักตัวเอกซึ่งจะปรากฏในตอนต่อไป ตัวอย่างข้อความการพรรณนาในตอนเปิดเรื่อง เช่น

เบื้องหลังขุนเขาหมื่นแลดิละลิว สลับซับซ้อน ไต่แผ่นฟ้าหลังคาโลกสี่ครามอ่อน
กวาดทั่วไปด้วยแสงสุริยันที่สาดส่องให้แสงสว่างดุจคังฉัพพรรณรังสี ประกาย
แวววับดุจแก้วเกล็ดกระยิระยับยังงามยามทิวา พันธุ์พฤกษาเสียดยอกส้างเขียว
ชุ่ม บางแห่งเป็นป่าโปร่งตา บางอาณาเป็นคังหีบ โชคธารละหานห้วยน้ำ
ใสไหลริน ทุกสิ่งล้วนเป็นธรรมชาติ อันสวยสดเหลือที่จะพรรณาน่าภิรมย์...
นับตั้งแต่พระเจ้าซ่งเกาโจวฮ่องเต้ ผู้สถาปนาราชวงศ์ไต้ซ่ง ปกครองแผ่นดิน
สืบต่อกันมาด้วยความร่มเย็นเป็นสุข แต่การที่มีสุขจนถึงที่สุดแล้วมันต้องสลายตัว
ไป นี่เป็นกฎธรรมชาติของความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลง จนกระทั่งถึงรัชสมัย
พระเจ้าฮุยเต้เป็นปลายแผ่นดินราชวงศ์ไต้ซ่ง เป็นเวลาเมื่อแปดร้อยปีก่อน...^๑

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ
หน้า ๓ - ๔

ส่วนตอนที่เสนอตัวละคร คือ ก๊วยเซาเทียนและเอี้ยทิม ซึ่งกำลังมีความทุกข์ร้อนใจในเหตุการณ์บ้านเมืองอยู่ คงข้อความว่า

ภายนอกกำแพงเมืองคานตะวันตก หมู่บ้านราษฎรที่ตั้งท่ามาหากินกันค้วย สัมมาอาชีพลอดกลามา ขณะนี้แทบทุกคนต่างสลกร้นทลใจถึงบ้านเมืองที่ได้ถูกรุกรานฉินแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลเข้ามาครั้งก่อน แต่พระเจ้าซ่งเหล่งจงฮ่องเต้เป็นประมุขของชาติหาได้สนพระทัยเกื้อคืบ ถึงแผ่นดินของบรรพบุรุษต้องมีทางสลายตัวไปอย่างน่าใจหายเช่นนั้นไม่ ภายในบ้านหลังหนึ่งของหมู่บ้าน ก๊วยเซาเทียนและเอี้ยทิมกำลังนั่งปรึกษารื้อเรื่องต่าง ๆ ตามอัธยาศัย เนื้อแท้ก็คือการปรับทุกข์ปรับร้อนถึงการแผ่นดินที่ทั้งสองมีส่วนได้ส่วนเสียอยู่ด้วย*

เรื่องแม่เสื้อขาว เปิดเรื่องด้วยการพรรณานาถกล่าวถึงฤดูกาล ภูมิประเทศ ทางภาคเหนือของจีนและเปิดเรื่องก๊วยตัวละครประกอบในเรื่อง คือ โต๊ะตงเลี่ยมผู้มีตำแหน่งเป็นเทศาภิบาลและเป็นปู่ของโต๊ะอิกฮังตัวละครเอกของเรื่อง โต๊ะตงเลี่ยมได้ลาพักราชการเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิม มีขบวนคุ้มกันการเดินทางเพื่อความปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย คงข้อความตอนเปิดเรื่องว่า

เคียนเก้าย่างเข้าฤดูชิวเทียนอันหนาวเย็น มวลหมู่แมกไม้ทางภาคเหนือร่วงหล่นอยู่เกลื่อนกลาด ลำต้นแลกิ่งก้านมองดูโปร่งตา เส้นทางนั้นมีขบวนเดินทางค้วยม้าแลคนหมู่หนึ่งกำลังลัดเลาะไปตามทิวเขาตัวป่าชั้วอันยาวเหยียด ทอดอยู่ระหว่างมณฑลเสฉวนกับเซียมไซแดนต่อแดนคิตคอกัน ม้านั้นควบบ้ายโถมไปทางคานตะวันตก ผู้ขับขึ้นำไปข้างหน้าเป็นพวกมู้อือ (ครูเพลงอาวุธ) แต่ละคนรูปร่างล่ำสันกว่า ท่ามกลางกระบวนเทียมล้อ ผู้ที่นั่งอยู่ในรถนั้นเป็นอ้วนวู้ (คหบดี) มีอายุในวัยห้าสิบ สวมเสื้อหนังสัตว์เพื่อความอบอุ่นของร่างกายในฤดูที่มีอากาศเยือกเย็น อ้วนวู้ผู้นี้มีท่าทางสุภาพเรียบร้อย และมี

*กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

แววอ่อนโยนอยู่ในที่ข้างรถเทียมล้อคันนั้น ขนาค้วยม้าสูงใหญ่อ้วนพี เบื้องหลัง
มีหนุ่มน้อยนั่งอยู่ แต่หน้าตาทั้งพิศมัยร้าย ขนคิ้วแหลมยาวเหมือนปลายกระบี่
ทั้งตนเองก็สพายกระบี่ควบจับเหยาะย่าง ม้าค้วยท่าทางอันสง่างาม เสียงดัง
กระบี่กระทบกับผนังอานม้าอยู่ไม่ขาดระยะ ทุกฝีเท้าม้าที่ชอยเท้าอยู่ในขบวน^๑

เรื่องฤทธิ์มีกลิ่น เปิดเรื่องด้วยการพรรณนาฉากและฤดูกาลอันเป็นช่วงฤดูหนาว
จึงเป็นการพรรณนาให้เห็นภาพหิมะโปรยปราย จากนั้นเปิดเรื่องด้วยตัวละครเอกของเรื่อง
คือ ลีคิมฮวง ในขณะที่กำลังเดินทางด้วยรถม้าท่ามกลางอากาศหนาวเย็นและกำลังมีความ
รู้สึกว้าวุ่นอย่างยิ่ง จึงเป็นการเปิดฉากให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงความรู้สึกของตัวละคร
ดังข้อความว่า

ลมหนาวร่ามมีคมกริบ ถือกุสุมะกว้างใหญ่ต่างเขียง เห็นชีวิตทั้งหลายเป็น
ปลาเป็นเนื้อหิมะโปรยปรายทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดิน ใช้ห้วงเวหาต่างเตาหลอม
ละลายทุกสรรพสิ่งให้กลายเป็นสีเงิน

หิมะยังโปรยปราย ลมยังไม่ซา รถม้าคันหนึ่งแล่นมาจากทางทิศเหนือ
กองล้อรถที่หมุนเร็ว บดหิมะที่แข็งตัวบนพื้นให้แตกกระจาย แต่ไม่อาจบอกความ
ว้าวุ่นของแผ่นฟ้าแผ่นดินให้กระจายไปด้วย

ลีคิมฮวงอ้าปากหายใจยาว ๆ เหยียดเท้าทั้งสองไปบนพรมขนสัตว์หนานุ่ม
จนเต็มที ในตัวรถม้าอบอุ่นอย่างยิ่ง สุขสบายอย่างยิ่ง แต่ระยะทางนั้นยาว
ยาวเกินไป เจ็บเหงาเกินไป จนมิเพียงรู้สึกอ่อนล้าระโหยอย่างยิ่งเท่านั้น
ยังรู้สึกเบื่อหน่ายรำคาญอย่างยิ่งด้วย เรื่องที่เกลียดที่สุดในชีวิตก็คือ ว้าวุ่น
แต่ลีคิมฮวงกลับพาลมักเป็นเพื่อนกับความว้าวุ่นอยู่เสมอมา^๒

^๑ เนียจูเซียง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๕ - ๖

^๒ โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง
หน้า ๓ - ๕

เรื่องกำเพี้ยนลก เปิดเรื่องด้วยการพรรณนาฉากกล่าวถึงฤดูกาลและภูมิประเทศของแคว้นกังหนำแถบภาคไต้ลุ่มแม่น้ำแยงซี จากนั้นได้เปิดด้วยตัวละครเอกของเรื่อง คือ เทาฮู้ ในสภาพของนักศึกษาหนุ่มวัย ๑๔ - ๑๕ ปี ทั้งได้พรรณาลักษณะรูปร่างว่าเป็นผู้ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาดี นอกจากนี้ตัวละครประกอบซึ่งเป็นผู้รับใช้เทาฮู้ คือ ผู่อี๋ เป็นชายวัยกลางคนและเทาเฮงเป็นชายชราหนุ่มสาวร่วมเดินทางด้วย ตัวละครทั้งหมดจะเดินทางไปภูคั่นที่ประจวบที่ชื่อมิ่ง ระหว่างทางได้แวะรับประทานอาหารที่เหลาแห่งหนึ่ง ดังข้อความตอนเปิดเรื่องว่า

เดือนสามของคืนแค้นกังหนำ (ภาคไต้ลุ่มน้ำแยงซีเกียง) เป็นฤดูที่สุกปรำราเริงไฟ หนูไม้ใบหญ้าเขียวชุ่ม สดใสไปทั่ว

บนทางหลวงสายยาวเหยียด มีเสียงฝีเท้ามาดังระรัวสับสน จวบจนกระทั่งใกล้แล้ว จึงเห็นเป็นม้าเร็วพ่วงสี่สามตัว

บนม้าตัวแรกเป็นบุรุษหนุ่มนักศึกษาอันอ่อนแอ ที่สวมใส่อาภรณ์แพรพรรณทรงค่า อายุประมาณสิบสี่สิบห้า ใบหน้าที่ขาวสะอาด เกลี้ยงเกลาล้อเหลา มีคิ้วเรียวงามจรดจอหนู ตาสุกใสปานดวงดาว ริมฝีปากแดงระเรื่อจุกจิ้งเต็มซาด

ที่คานหลังของบุรุษหนุ่มรูปเยาว์รูปงามนี้ มีบุรุษในอาภรณ์ที่รัดกุมสะพายกระบี่ติดตามมาอีกสองคน ทั้งสองคนมีหนึ่งนั้นมียกกลางคน ร่างกายลำลั่นสง่างาม บ่ากว้างเอวคอด ขมับทั้งสองสูงเด่น ส่วนอีกผู้หนึ่งเป็นชายชราผมหงอกขาวโพล่ง*

* กอฮยั้ง (นามแฝง) กำเพี้ยนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

เรื่องกระป๋อง เปิดเรื่องด้วยการพรรณานาถาให้เห็นธรรมชาติในยามพลบค่ำ และเปิดด้วยตัวละครของเรื่อง คือ ตังจิ้นจงในวัยเด็กอายุ ๑๒ ปี กำลังหาปลาอยู่ริมแม่น้ำ เมื่อกลับไปถึงบ้านก็พบว่ามีความผิดปกติถูกฆ่าตายเป็นการสร้างความแค้นให้กับตัวละครเอกและสร้างจุดสนใจความใคร่รู้เรื่องต่อไปให้กับผู้อ่านด้วย ทั้งข้อความตอนเปิดเรื่องว่า

อาทิตย์สนธยาลาลับ ทุกที่ทางเลือนสลัว หม่นกุ่มกามโอบนกลับรวงรังเป็นหมวกหมู่ ปีกของรัตติกาลค่อย ๆ กางอาอออกกลืนคลุม

บนก้อนหินริมแม่น้ำ ปรากฏเงาร่างเตี้ยเล็กสายหนึ่งห่อหุ้มขึ้น มือขวาบีคือนิ้วคั่นเบ็ดตกปลา - มือซ้ายจับปลาหลิ่วยาวเกือบหนึ่งเชียวสองตัว ปลาทั้งสองตัวยังสะบัดคิ้นรนตลอดเวลา

ภายใต้แสงเลือนสลัวสากสอ้ง เห็นเงาร่างเตี้ยเล็กนั้นเป็นเด็กชายอายุสิบสองปี ใบหน้างามคมคายปานหล่อเหลาจากหยก ลักษณะคล้ายทารกพิเศษของเทพยดาผู้หนึ่ง

เด็กชายยืนหยัคบนก้อนหิน เหลียวหน้ามองเหือกเขาพุ่งซังซัว ซึ่งใกล้กลืนหายกับม่านวิกาล ลมภูเขากรรโฆก ชายเสื้อน้อย ๆ พลั้วปลิวไสว...

เรื่องสะพานแปดทิศ เปิดเรื่องด้วยการพรรณานาถา กล่าวถึงสภาพบ้านเมืองของเมืองเชียงเอียงและคฤหาสน์มณฑลธรรมที่เป็นคฤหาสน์ของตังเต้าล้งซึ่งเป็นบิดาของตังมั่งล้งตัวละครเอกของเรื่อง นอกจากนี้ได้เปิดเรื่องด้วยตัวละคร คือ ตังมั่งล้งและศิษย์อีก ๔ คน โดยที่ตังเต้าล้งกำลังเตรียมตัวออกจากคฤหาสน์ไปพร้อมกับผู้รับใช้คือ จิวฮกเป็นการสร้างความสนใจให้กับผู้อ่านว่าเมื่อตังเต้าล้งไปแล้วจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นที่คฤหาสน์บ้าง ทั้งข้อความตอนเปิดเรื่องว่า

๑ตังเต้งเพ้ง (นามแฝง) กระป๋อง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

เชียงเอียง เป็นเมืองสำคัญของมณฑลไฉ่ชวัก อยู่ริมแม่น้ำอันจู๊ย ไม่เพียงเป็นเมืองยุทธศาสตร์สมัยโบราณ ทั้งยังเป็นเมืองท่าสำคัญของมณฑลไฉ่ชวัก อีก่อนหน้าชุมชนพ่อค้าวานิช ตัวเมืองก็เจริญรุ่งเรือง

เทือกเขาสูงคดงอ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของตัวเมือง เป็นสถานที่ทำไร่ไถนาของชนเผ่า ก่อนที่เล่าปี่จะเชื้อเชิญไปร่วมงานราชการแผ่นดิน ในเทือกเขามีร่องรอยหลงเหลือถึงยุคคนมาท่องเที่ยวค้าขาย

นอกเมืองเชียงเอียงก้านทิศใต้ ก่อสร้างตึกใหญ่ตระหง่านง่า หน้าประตูลงรักสีแสด ฐานโคกหินอ่อนเจ็ดชั้น สองฟากข้างประตูจกตั้งสิงโตหินสีเขียว มรกตข้างละตัว...

วันนี้อาทิตย์กระจ่างเจิดจ้า ลมโอบเย็นฉ่ำ ประตูที่ปิดสนิทของคุกหาสน์ฉงชวกรรมทั้งสองบาน พลันเปิดออก ชายกลางคนหน้าแดงระเรื่อ ไขว่คว้าหาฉลาก สวมชุดยาวสีเขียวน้ำเงิน อายุสี่สิบเศษคนหนึ่งเดินช้า ๆ ออกมา

จากวิธีการเปิดเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในตามที่ยกตัวอย่างมานี้ จะเห็นได้ว่ามีธรรมเนียมนิยมในการเปิดเรื่องด้วยการเปิดเรื่องด้วยการนิมิตพรรณนาฉากก่อนเสมอ อาจเป็นการพรรณนาถึงธรรมชาติ ภูมิประเทศและสภาพบ้านเมือง จากนั้นจึงจะเปิดเรื่องด้วยตัวละครในเรื่อง มีทั้งตัวละครเอกและตัวละครประกอบทั้งที่ได้กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้จึงกล่าวได้ว่าลักษณะเฉพาะของการเปิดเรื่องวรรณกรรมจีนกำลังภายในมักจะเริ่มด้วยการพรรณนาฉากก่อนแล้วจึงเริ่มด้วยบทบาทของตัวละครในเรื่อง

๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

๒. การพัฒนาเรื่อง หลังจากเปิดเรื่องเป็นการปูพื้นฐานอย่างใดอย่างหนึ่งให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องพอจะติดตามได้ด้วยความเข้าใจแล้ว ก็จะเป็นขั้นพัฒนาเรื่องซึ่งเป็นเนื้อเรื่องตอนที่สำคัญที่สุด คือ การสร้างปมปัญหา ข้อขัดแย้งหรืออุปสรรคต่าง ๆ ในเรื่อง การที่ตัวละครหาทางแก้ปัญหาก็หรือหันไปอุปสรรคไปและการคลี่คลายขยายเรื่องด้วยการสร้างปมปัญหาให้ซับซ้อนเพิ่มพูนปัญหาให้เข้มข้นขึ้น เนื้อเรื่องส่วนใหญ่จะอยู่ในตอนนี้นั่นก่อนที่เรื่องจะดำเนินเข้าสู่จุดจบ การพัฒนาเรื่องในวรรณกรรมมีลำดับขั้นตอน ดังนี้คือ

๒.๑ การสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้ง

๒.๒ การขยายตัวคลี่คลายของปัญหา

๒.๓ การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข

๒.๔ การคลี่คลายปัญหาเข้าสู่จุดจบ

จะกล่าวถึงการพัฒนาเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในตามที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ ดังนี้คือ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีลำดับขั้นการพัฒนาเรื่องดังต่อไปนี้

๒.๑ การสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้ง เป็นการสร้างความสนใจใคร่รู้ให้กับผู้อ่านเพื่อติดตามอ่านเรื่องต่อไป ข้อขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องนี้มี ๒ ประเภท คือ

๒.๑.๑ ข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครกับตัวละครซึ่งมีความเข้มข้น เป็นปมปัญหาที่ทำให้เนื้อเรื่องน่าสนใจ อันได้แก่

๒.๑.๑.๑ ข้อขัดแย้งระหว่างก๊วยเจ๋งกับเอี้ยคัง บุคคลทั้งสองเป็นตัวละครสำคัญของเรื่อง ทั้งสองเป็นชาวจีนและมีลักษณะหลายอย่างที่น่าสนใจให้เกิดความขัดแย้งขึ้น กล่าวคือ นับตั้งแต่ก๊วยเจ๋งเห็นบิดาของก๊วยเจ๋งและเอี้ยคังมีบิดาของเอี้ยคังถูกทหารแมนจูตามฆ่าถึงหมู่บ้านงูเห่าแล้วเป็นเหตุให้ก๊วยเจ๋งเห็นถูกฆ่าตาย นางหลี่ฟ่งจึงหนีไปทางแถบทะเลทรายใต้ให้กำเนิดก๊วยเจ๋ง แล้วนางไปอาศัยอยู่กับชาวมองโกลซึ่งมีเตมูจินหรือเจงกิสข่านเป็นผู้นำ ส่วนนางเป่าสิ้วถูกอ้วนจ้าวเสี้ยกแห่งแมนจูจับตัวไป ในขณะนั้นนางกำลังตั้งครรภ์ก๊วยเจ๋ง เมื่อไปอยู่ที่แมนจูนางจึงตกเป็นภรรยาของ

อ้วนจวนเสียด จนกระทั่งให้กำเนิดบุตรชายคือ เอี้ยคัง ก๊วยเซ็งและเอี้ยคังจึงเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน ก๊วยเซ็งมีความรักชาติรักแผ่นดินจีนอย่างยิ่ง เพราะนางหลี่เพ็งพร่ำสอนให้สำนึกในความเป็นชาวจีนอยู่เสมอ ส่วนเอี้ยคังไม่ได้มีความรู้สึกรักชาติเหมือนอย่างก๊วยเซ็ง เพราะนางเป่าลีไม่เคยบอกว่าเป็นชาวจีน ทำให้เอี้ยคังเข้าใจว่าตนเองเป็นแมนจู

นอกจากนี้ข้อขัดแย้งที่สำคัญระหว่างบุคคล ๒ ฝ่าย ซึ่งมีผลเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของก๊วยเซ็งและเอี้ยคัง อีกประการหนึ่ง คือ เมื่อนักพรตคิ้วงูก็ได้ประลองฝีมือกับผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำ ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดแพ้หรือชนะ นักพรตคิ้วงูก็นึกถึงก๊วยเซาเทียนและเอี้ยทิมซึ่งเคยช่วยชีวิตตนไว้เมื่อครั้งหนีทหารแมนจูจนก๊วยเซาเทียนไปถูกฆ่าตาย ณ ตำบลที่หนีไปเพื่อหลบหนีคุณุณ นักพรตคิ้วงูก็จึงขอให้ผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำรับบุตรของก๊วยเซาเทียนไว้เป็นศิษย์ ส่วนตนจะรับบุตรของเอี้ยทิมไว้เป็นศิษย์เช่นกันและทั้งสองฝ่ายตกลงกันว่า ต่อจากนั้นอีก ๑๘ ปีข้างหน้าจะให้ศิษย์ทั้งสองประลองฝีมือกันให้รู้แพ้รู้ชนะ เป็นอันว่าก๊วยเซ็งกับเอี้ยคังจึงเป็นผู้ที่จะต้องต่อสู้กันในอนาคต เป็นข้อขัดแย้งของตัวละคร เอกอันเนื่องก้วยการฝึกฝนอบรมของอาจารย์ที่ต่างกัน

๒.๑.๑.๒ ข้อขัดแย้งระหว่างก๊วยเซ็งตัวละครเอกของเรื่องกับนางบ๊วยทิวฮวง เป็นข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นตั้งแต่ก๊วยเซ็งยังเป็นเด็กวัย ๖ ขวบ ก๊วยเซ็งใช้กระบี่สั้นแทงตังเหียนฮวงสามีของนางบ๊วยทิวฮวงถึงแก่ความตาย เป็นเหตุให้นางบ๊วยทิวฮวงต้องการแก้แค้นแทนสามี จึงพยายามค้นหาศัตรูผู้ฆ่าสามีของนางเป็นเวลาถึง ๑๐ ปี จึงได้พบกับก๊วยเซ็งด้วยความบังเอิญ เมื่อสอบถามเรื่องราวในอดีตก็รู้ว่าก๊วยเซ็งเป็นผู้ฆ่าสามีของนาง นอกจากนี้ในครั้งนั้นนางยังถูกก๊วเต็งอ้ออาจารย์ของก๊วยเซ็งใช้กระบี่เหล็กเป็นอาวุธลับชักลิดจากทั้งสองข้าง ทำให้นางคาบอดตั้งแต่บัดนั้นมา จึงเป็นความแค้นซ้ำสองที่จะต้องแก้แค้นก๊วยเซ็งให้ได้

๒.๑.๒ ข้อขัดแย้งภายในจิตใจในเรื่องความรักของตัวละครเอก คือ ปัญหาความรักสามเส้าระหว่างก๊วยเซ็ง อึ้งย้งและวาเจินกงจู เมื่อครั้งที่ก๊วยเซ็งอาศัยอยู่ในแผ่นดินมองโกล ได้ทำความดีความชอบเป็นที่ถูกใจเจงกิสข่านมาก จึงได้จัดการยกภริกา

คือ วาเจนกงจูให้เป็นคู่หมั้นของก๊วยเซ็ง ครั้นเมื่อก๊วยเซ็งเดินทางออกจากแผ่นดินมองโกลไปยังแผ่นดินจีนก็พบกับอึ้งย้งบุตรสาวของอึ้งเอี๊ยะซือ (เจ้าของเกาะห้อฮวยเต้า) ทั้งสองมีความรักต่อกันจนเป็นปัญหาความรักที่ก๊วยเซ็งจะต้องตัดสินใจว่าจะแต่งงานกับคู่หมั้นหรือกับคนรักจึงจะดี ข้อขัดแย้งหรือปัญหาสำคัญทั้งที่กล่าวมาข้างต้น เป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของการพัฒนาเรื่องซึ่งต่อไปจะเป็นการคลี่คลายขยายตัวของปัญหาทั้งหลายเหล่านี้

๒.๒ การขยายตัวคลี่คลายของปัญหานั้น วรรณกรรมจีนกำลังภายในมักจะมีการสร้างปัญหาหรือข้อขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกันซ้อนขึ้นมา ในขณะที่ตัวละครกำลังแก้ปัญหาเดิมทำให้เรื่องมีความซับซ้อนและเข้มข้นยิ่งขึ้น นอกจากนี้มีปมปัญหาใหม่เกิดขึ้นอีกเมื่อปัญหาเก่าจบสิ้นลง ก็จะไต่แยกกล่าวเป็นข้อ ๆ คือ

๒.๒.๑ การสร้างข้อขัดแย้งซ้อนในขณะที่พฤติกรรมของตัวละครยังอยู่ในระหว่างการแก้ปัญหาเดิม เช่น

๒.๒.๑.๑ ข้อขัดแย้งซ้อนระหว่างตัวละครด้วยกันเอง เช่น ในตอนที่ก๊วยเซ็งไปกินเหล้าจนเผลอไปลักขโมยของเหลียงจื่อจงไว้ก๊วยยาเป็นเวลาถึง ๔๐ ปีด้วยความบังเอิญ ทั้งนี้เพราะก๊วยเซ็งถูกก๊วยต้วนันรักเมื่อแอบเข้าไปในห้องเก็บยาของเหลียงจื่อจงเพื่อขโมยยาไปช่วยรักษานักพรตผู้หนึ่ง เหล้าจี่งนี้มีอิทธิฤทธิ์แรงกล้า ทำให้เมื่อก๊วยเซ็งกลับมีโอกาสกินเหล้าจี่งเช่นนี้ เหลียงจื่อจงจึงโกรธแค้นก๊วยเซ็งมาก ถือว่าเป็นศัตรูคู่แค้นของตนที่ต้องตามล่าเอาชีวิตเพื่อหวังจะกินเลือดก๊วยเซ็งแทนเหล้าจี่งซึ่งเจ้าของดูล่าห์เลี้ยงไว้เพื่อกินเอง

๒.๒.๑.๒ ข้อขัดแย้งระหว่างเอี้ยคังกับสตรีนางหนึ่ง ชื่อ มัวเนี่ยมซื่อ เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความรัก นางมัวเนี่ยมซื่อเปิดให้มีการประลองฝีมือเลือกคู่ โดยนางจะยอมเป็นภรรยาของผู้ที่สามารถเอาชนะนางได้ เอี้ยคังได้เข้าประลองฝีมือด้วย และต่อสู้จนชนะนางมัวเนี่ยมซื่อ นางจึงตกลงเป็นภรรยาของเอี้ยคังด้วยความเต็มใจ แต่เอี้ยคังปฏิเสธไม่ยอมรับนางเป็นภรรยาเพราะตนประลองฝีมือกับนางเพียงเพื่อสนุกเท่านั้น ต่อมาเอี้ยคังรู้ความจริงว่าชายชราที่ชื่อมัวเอ็กซึ่งเป็นบิดาบุญธรรมของนางมัวเนี่ยมซื่อนั้น

คือบิดาที่แท้จริงของตน จึงเป็นข้อขัดแย้งซ้ำซ้อนภายในจิตใจของเอี้ยกังอย่างหนักว่า จะตัดสินใจอยู่กับอ้วนจ้วนเลี้ยกยู่เป็นบิดาเลี้ยงและเป็นทายาทของแผ่นดินแมนจู ได้รับความสุขสละกายสบายทุกอย่างหรือจะกลับไปอยู่กับบิดาที่แท้จริงซึ่งเป็นชาวจีน

๒.๒.๒ การสร้างปัญหาใหม่ขึ้นอีกเมื่อปัญหาเก่าจบสิ้นไป ได้แก่ ตอนที่ก๊วยเซ็งกลับไปแผ่นดินมองโกลอีกครั้งหนึ่ง เพราะนางหลี่เพ็งมารดาที่ยังอาศัยอยู่ปรากฏว่าไปขัดแย้งกับเจงกิสข่านผู้มีบุญคุณต่อกัน เจงกิสข่านต้องการให้ก๊วยเซ็งยกทัพไปโจมตีแผ่นดินจีนอันเป็นชาติกำเนิดของตน ก๊วยเซ็งมีความรักชาติรักแผ่นดินอย่างยิ่ง เนื่องจากมารดาพร่ำสอนให้ดำเนินในความเป็นชาวจีนมาตั้งแต่เล็ก ๆ ก๊วยเซ็งเกิดความปั่นป่วนในจิตใจเมื่อเจงกิสข่านให้ตัดสินใจเลือกระหว่างแผ่นดินมองโกลหรือแผ่นดินจีน เจงกิสข่านจับตัวมารดาของก๊วยเซ็งไว้เป็นข้อต่อรองว่า ถ้าก๊วยเซ็งไม่ปฏิบัติตามก็จะฆ่านางเสีย

๒.๓ การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข เมื่อปัญหาหรือข้อขัดแย้งต่าง ๆ ยังเกิดขึ้นมาหลายอย่างหลายประการแล้ว ก็ถึงระยะที่ปัญหาต่าง ๆ คลี่คลายไปในทางแก้ไข ขจัดให้ปัญหาสิ้นไป บรรณกรรมเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

ข้อขัดแย้งระหว่างก๊วยเซ็งกับเอี้ยกังซึ่งเริ่มขึ้นโดยอาจารย์ของทั้งสองฝ่ายกำหนดให้คนทั้งสองประลองฝีมือกันตามที่ให้สัญญาไว้ในวันนั้น เหตุการณ์ได้เปลี่ยนไปเมื่อเอี้ยกังมารู้ความจริงว่าบิดาที่แท้จริงของตนเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับบิดาของก๊วยเซ็ง และรู้ว่าผู้ที่ฆ่าบิดาของก๊วยเซ็งคือ ทวนเทียนเต็ก ซึ่งทำตามคำสั่งของบิดาเลี้ยงของตน นับว่าตนก็มีส่วนเกี่ยวข้องโดยปริยาย เอี้ยกังจึงได้สาบานเป็นพี่น้องร่วมกับก๊วยเซ็งและให้สัญญาว่าจะร่วมกันแก้แค้นอ้วนจ้วนเลี้ยกยู่ให้ได้ แต่เอี้ยกังไม่ได้ทำตามสัญญาและหนีแยกจากก๊วยเซ็งไป เพราะไม่อาจตัดสินใจฆ่าอ้วนจ้วนเลี้ยกยู่เป็นบิดาเลี้ยงได้ ชำยังช่วยชีวิตอ้วนจ้วนเลี้ยกยู่อีกก๊วย ในที่สุดเหตุการณ์ก็พลิกความคาดหมายของผู้อ่านเพราะเอี้ยกังพี่น้องร่วมสาบานของก๊วยเซ็งร่วมมือกับอาวเอี้ยงฮงฆ่าอาจารย์ทั้งหกคนของก๊วยเซ็งตายเสีย ๕ คนเหลืออยู่เพียงผู้เดียวที่รอดชีวิตกลับมาได้ ครั้นเมื่อยังเปิดเผยความลับนี้ทำให้เอี้ยกังทำร้ายนาง เอี้ยกังจึงถูกพิษงูของอาวเอี้ยงฮงที่ติดอยู่ที่เสื้อเกราะชนเม่น

ของยังยงมากเจ็บ ในที่สุดเอี้ยคังรู้สึกสำนึกตนจึงคิดฆ่าอ้วนง้วนเสียมิคาเสียงเสีย แต่ฆ่าไม่ได้ อ้วนง้วนเสียหนีไปเสียก่อนเป็นเวลาเดียวกับที่นางมีเนียมซึ่งเอี้ยคังเคยปฏิเสธแต่งงานด้วยได้เข้ามาพบเห็นเหตุการณ์ นางไม่สามารถทนดูเอี้ยคังได้รับความทรมานจากอาการบาดเจ็บครั้งนี้ จึงได้ฆ่าตัวตายโดยนางฆ่าเอี้ยคังก่อนแล้วจึงฆ่าตัวตายตามท้ายเชิงจึงหมดคู่กรณีที่ประลองฝีมือกันตามสัญญาเก่าก่อนของอาจารย์เมื่อ ๑๘ ปีมาแล้ว

เนื่องจากมีเหตุการณ์ที่พลิกชีวิตของเอี้ยคังไปเสียก่อน

นอกจากนี้คู่กรณีคนอื่น ๆ ของก๊วยเซ็ง ได้แก่ นางบ๊วยทิวฮวงซึ่งสามีถูกก๊วยเซ็งฆ่าตายและเหลียงจื่อองเจ้าของงูซึ่งก๊วยเซ็งกินเลือดงูที่เลี้ยงไว้เป็นยาเพิ่มกำลังภายในนั้น ทั้งสองคนโกรธแค้นก๊วยเซ็งมากจึงออกตามล่าก๊วยเซ็งเพื่อที่จะแก้แค้นให้ได้ แต่เหตุการณ์เปลี่ยนไปอีกเช่นเดียวกัน ทั้งสองไม่สามารถจะแก้แค้นได้เนื่องจากนางบ๊วยทิวฮวงเกิดสำนึกผิดในเรื่องที่นางทรยศต่ออึ้งเอี๊ยะซืออาจารย์ของตน โดยการขโมยคัมภีร์เก้าอิมจินเก็งออกไปจากเกาะห้อฮวยเต้า เมื่อนางได้พบกับอาจารย์อึ้งเอี๊ยะซืออีกครั้งหนึ่ง จึงได้ขอร้องโทษในความผิดนั้น โดยการทาลายมือทั้งสองข้างจนแตกละเอียดเป็นการสละความรู้หรือคัมภีร์ในคัมภีร์เก้าอิมจินเก็งที่ได้ขโมยมาเรียน ที่นางตั้งใจจะแก้แค้นก็ไม่ได้กระทำเพราะชีวิตของนางจบสิ้นลงเสียก่อน ก๊วยเซ็งจึงหมดคู่อาฆาตไปอีกหนึ่ง ส่วนเหลียงจื่อองเจ้าของงูที่ได้ติดตามหาเพื่อฆ่าก๊วยเซ็งก็ไม่ได้ฆ่า เพราะเหลียงจื่อองติดตามอ้วนง้วนเสียไปที่อื่นเสีย ก๊วยเซ็งจึงหมดปัญหาไประยะหนึ่ง

ส่วนข้อขัดแย้งในกรณีการตัดสินใจเลือกของก๊วยเซ็งว่า จะช่วยแผ่นดินมองโกลหรือแผ่นดินจีนและเจงกิสข่านจับตัวมารดาไว้เป็นประกันนั้น นางหลี่เพ่งผู้เป็นมารดาได้บอกกับเจงกิสข่านว่าจะขอเกลี้ยกล่อมก๊วยเซ็งเอง เมื่อนางอยู่ตามลำพังกับก๊วยเซ็งแล้ว นางรู้ว่าบุตรชายเกิดความลังเลใจในการที่จะช่วยป้องกันแผ่นดินจีนเพราะเป็นห่วงนางอยู่ เพื่อเป็นการตัดปัญหาทั้งปวงนางจึงใช้มีดแทงตัวเองตาย จึงเป็นการสละชีพเพื่อแผ่นดินจีนของนางให้บุตรตัดสินใจได้สะดวก ปัญหาของก๊วยเซ็งจึงคลี่คลายไปบ้างเพราะมารดายอมตายขจัดปัญหานั้น แต่ก๊วยเซ็งก็เกิดปัญหาในจิตใจขึ้นมาระยะหนึ่งเมื่อก๊วยเซ็งห้อยลอยไม่ยากฝึกฝีมือต่อไป ด้วยเห็นว่าเป็นเหตุให้ฆ่าฟันทำลายล้างกัน จึงเป็นสีกในใจของก๊วยเซ็งเมื่อ

ก็ถึงการมีวิชาฝีมือกับการทำลายล้าง สักในใจนี้ชนะได้ช่วยเมื่อนักพรตวิฑูรติชี้แจงให้
ก๊วยเซ่งฟังถึงวิธีการใช้วิชาฝีมือว่า ถ้าใช้ปรามอธรรมก็เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าใช้ฆ่ากันก็เป็น
สิ่งชั่วร้าย ดังนั้นก๊วยเซ่งจึงเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ก็คลี่คลายไปหมดสิ้น

๒.๔ การคลี่คลายปัญหาเข้าสู่จุดจบ เมื่อปัญหาต่าง ๆ ได้รับการแก้ไข
นางหลี่เพ่งซ่าตัวตายเป็นทางออกให้ก๊วยเซ่งตัดสินใจได้ง่ายขึ้น คือ ก๊วยเซ่งหนีออกจาก
แผ่นดินมองโกลกกลับสู่แผ่นดินจีนและมีความเข้าใจในการใช้วิชาฝีมือที่ถูกต้องแล้วจึงได้ช่วย
ม้องกันเมืองเซียงเอียงซึ่งเป็นเมืองที่เจงกิสข่านได้เชิญนำทหารเข้าโจมตี แต่เมื่อเชิญ
ยกทัพถึงหน้าเมืองเซียงเอียงนั้นก็ได้รับคำสั่งจากเจงกิสข่านให้ยกทัพกลับ

เรื่องแม่เลื้อขาว มีลำดับขั้นของการพัฒนาเรื่อง ดังต่อไปนี้

๒.๑ การสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้ง เรื่องแม่เลื้อขาวมีข้อขัดแย้งหรือ
ปัญหาสำคัญที่อาจยกมากล่าวได้ดังนี้

๒.๑.๑ ข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเอง คือ ระหว่าง
โตะอิกฮังกับนางเง็กล้อฮั่ว ทั้งสองรักชอบพอกันทั้ง ๆ ที่มีข้อขัดแย้งกันหลายอย่าง
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โตะอิกฮังมีศักดิ์เป็นเจ้าสำนักบู๊ตึ้งซึ่งเป็นยุทธจักรที่มีชื่อเสียงโด่งดัง
แต่นางเง็กล้อฮั่วเป็นโจรสล่านักบู๊ตึ้งยอมจะรังเกียจโจรทั้งหลาย นอกจากนี้นาง
เง็กล้อฮั่วยังมีอายุมากกว่าโตะอิกฮังอีกด้วย

๒.๑.๒ ข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครกับบุคคลแวดล้อม คือ ระหว่าง
นางเง็กล้อฮั่วกับผู้อาวุโสห้าคนแห่งสำนักบู๊ตึ้งซึ่งเป็นผู้คอยขัดขวางความรักของกันทั้งสอง
นอกจากจะรังเกียจว่านางเป็นโจรแล้ว นางยังเคยตักนิ้วมือคินยของสำนักบู๊ตึ้งจนขาด
จึงเป็นการสร้างความเคียดแค้นยิ่งขึ้นด้วย

๒.๒ การขยายตัวคลี่คลายของปัญหา เมื่อนางเง็กล้อฮั่วหลงรักโตะอิกฮัง
แล้ว นางได้ขึ้นไปหาถึงสำนักบู๊ตึ้งแต่ก็ถูกขัดขวางจากผู้อาวุโสทั้งห้าแห่งสำนักบู๊ตึ้งจนมี
การต่อสู้กันขึ้น จึงเป็นการเพิ่มพูนความรุนแรงของปัญหาก็ทวีขึ้น

ข้อขัดแย้งภายในจิตใจของโตะอิกยังระหว่างผู้อาวุโสและคนที่ตนรัก เมื่อเห็นผู้อาวุโสทั้งห้าแห่งบูตึงกำลังต่อสู้อยู่กับนางเง็กหล่อชะวะ โตะอิกยังเกิดความลึบสนในจิตใจจนตัดสินใจไม่ได้ว่าจะช่วยฝ่ายใดดี ในที่สุดก็ยืนบูตึงคนหนึ่ง คือ กวางเซียวน้ำซึ่งเคยถูกนางเง็กหล่อชะวะตักนิ้วจนขาดได้ยื่นคันกระสุนส่งให้เพื่อช่วยเหลือผู้อาวุโสทั้งห้า โตะอิกยังจึงได้ยิงกระสุนไปทางนางเง็กหล่อชะวะทันทีโดยอัตโนมัติมากกว่าการตัดสินใจช่วยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่เมื่อนางถูกโตะอิกยังทำให้เสียสมาธิ นางรู้สึกโกรธมากเพราะถือว่าโตะอิกยังช่วยเหลือผู้อาวุโส ดังนั้นนางจึงวิ่งลงจากเขาบูตึงไปด้วยความโกรธและเสียใจ เป็นการเพิ่มปัญหามาอีกอย่างหนึ่งเพราะนางเง็กหล่อชะวะไม่เข้าใจโตะอิกยังที่ใช้คันกระสุนยิงถูกนาง

๒.๓ การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข เมื่อนางเง็กหล่อชะวะหนีไปแล้ว ด้วยความเสียใจเป็นอย่างมาก ทำให้ผมของนางกลายเป็นสีขาว ซึ่งน่าจะเป็นสัญลักษณ์แห่งความท้อใจ คือ การเลิกเป็นโจรของนางและการถือชีวิตสันโดษอยู่ตามป่าเขา ส่วนโตะอิกยังเมื่อรู้ว่านางหนีไปและมีผมขาวแล้วจึงได้ออกติดตามหานาง

๒.๔ การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ การออกติดตามหานางเง็กหล่อชะวะครั้งนี้โตะอิกยังต้องผิดหวังเพราะนางไม่ยอมให้พบและตั้งใจไม่ยอมแต่งงานกับโตะอิกยัง แม้ว่า จะเคยรักกันมาก่อน

เรื่องฤทธิ์มิดสัน ภายหลังการเปิดเรื่องแล้วมีลำดับขั้นของการพัฒนาเรื่องฤทธิ์มิดสันดังต่อไปนี้

๒.๑. การสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้ง ฤทธิ์มิดสันมีข้อปัญหาขัดแย้งสำคัญของเรื่อง ดังนี้

๒.๑.๑ ข้อขัดแย้งระหว่างลี้คิมฮวงกับเล้งโช่วฮุ้น ทั้งสองเป็นเพื่อนกันโดยเล้งโช่วฮุ้นเคยช่วยชีวิตของลี้คิมฮวงไว้ ต่อมาเมื่อเล้งโช่วฮุ้น ขอ คู่มือนของลี้คิมฮวง คือ นางลี้มฮิม ลี้คิมฮวงก็ยกให้พร้อมทั้งยกทรัพย์สินสมบัติให้เป็นของขวัญการแต่งงานด้วย แต่แล้วเล้งโช่วฮุ้นก็คิดทรยศต่อลี้คิมฮวงวางแผนจับตัวลี้คิมฮวงไปขังไว้และกล่าวหาว่าเป็นโจรบ้ายฮวยเต้าซึ่งเคยออกอาละวาด ปัญหาสำคัญดังที่กล่าว คือ ปัญหาขัดแย้งระหว่างมิตรที่กลับกลายเป็นศัตรูกัน

๒.๑.๒ ข้อขัดแย้งภายในจิตใจสีลมอวซึ่งต้องตัดใจยกภูม้นให้กับ เล้งໂ໊วฮຸ່ນเพื่อนบุญเคยมีปัญหาคู่กับตน ถึงแม้ว่าจะเป็นภรรยาผู้อื่นแล้ว แต่สีลมอวก็ยังรักและระลึกถึงนางอยู่เสมอ เขาใช้เวลาและสลักรูปนางจากไม้ยูงแทบตลอดเวลา

๒.๒ การขยายตัวคลี่คลายของปัญหา สีลมอวรอดพ้นจากการถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรฉ้อโกงตัว เพราะอาฮุยซึ่งเป็นเพื่อนรักกับสีลมอววางแผนช่วยเหลือ ต่อมาเกิดปัญหาใหม่ซ้อนมาอีก เมื่อสีลมอวถูกเชื่อมโยงกับกิมฮังประมุขพรรคเหียบฮองจับตัวไป เชิญกิมฮังต้องการฆ่าสีลมอวเสียเพื่อตนจะได้เป็นหนึ่งในยุทธจักร จึงเป็นการเพิ่มปัญหาให้เรื่องอีกข้อหนึ่ง

๒.๓ การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข เมื่อหลายคนรู้ว่าสีลมอวถูกเชื่อมโยงกับกิมฮังจับตัวไปต่างก็พากันไปช่วยเหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เล้งໂ໊วฮຸ່ນเพื่อนเก่ามีความสำนึกในความผิดเดิมของคนจึงคิดช่วยสีลมอว แต่เล้งໂ໊วฮຸ່ນถูกบิรวารของ เชิญกิมฮังฆ่าตายเสียก่อน แต่ยังมีคนอื่น ๆ เช่น อาฮุยและซุนเซียวฮังซึ่งชอบพอกับสีลมอวก็ได้ตามไปช่วยเหลือ

๒.๔ การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ ในการต่อสู้กันสีลมอวสามารถขจัดมีดสั้นถูกคอของเชิญกิมฮังศัตรูของเขาตายทันที เป็นการขจัดปัญหาของสีลมอวให้สิ้นสุดลงด้วยการทำลายศัตรูลงได้ เป็นอันว่าสีลมอวสามารถปราบผู้มีอิทธิพลยิ่งใหญ่ในยุทธจักรที่เป็นฝ่ายอธรรมะได้สำเร็จ

เรื่องกวีเขียนลก มีลำดับขั้นการพัฒนาเรื่อง ดังต่อไปนี้

๒.๑ การสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้ง มีปมปัญหาสำคัญที่น่าสนใจดังนี้คือการสร้างข้อขัดแย้งในจิตใจของเทอาฮุ คือ เทอาฮุสืบทราบว่ามีคาของตนคือล่อฮุยซึ่งถูกเทอาเทียนลี้มฆ่าตาย เทอาฮุต้องการแก้แค้นให้มีคาแต่ก็รู้สึกหนักใจเพราะศัตรูผู้มีปัญญานั้นเป็นคาของตนเองและเป็นผู้มีบุญคุณที่ได้เลี้ยงตนมาเป็นเวลาถึง ๑๕ ปี การตัดสินใจฆ่าคาจึงเป็นความวิตกกังวลและว้าวุ่นใจอย่างหนัก

๒.๒ การขยายตัวคลี่คลายของปัญหานั้น เมื่อเหาอุรู้ว่าเหาเทียนลี้มฆ่าบิดาของตนก็ไม่ยอมกลับไปอยู่กับตาอีก ทำให้เหาเทียนลี้มโกรธมากได้ให้คนตามฆ่าเหาอุ จึงเป็นข้อขัดแย้งเพิ่มขึ้นระหว่างตัวละครด้วยกัน คือ ระหว่างเหาอุกับเหาเทียนลี้ม คนทั้งสองเป็นศัตรูกัน เหาอุฝึกวิชาฝีมือตามคัมภีร์ที่ได้รับจากชายชราชื่อกกเท่งและได้ฆ่าเหาเทียนลี้มให้ประลองฝีมือกันเพื่อแก้แค้นให้บิดาด้วย ยังมีการสร้างปัญหาใหม่ซ้อนขึ้นอีก คือ ก่อนที่เหาอุจะเข้าประลองฝีมือกับเหาเทียนลี้มนั้น ปรากฏว่าได้สูญเสียพลังฝีมือจนหมดสิ้นเพราะไปหลับนอนกับเล่งไซหญิงคนรัก ทำให้ไม่สามารถต่อสู้กับเหาเทียนลี้มด้วยวิชาฝีมือได้

๒.๓ การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข ในขณะที่ตัวละครเอก คือ เหาอุกำลังมีปัญหาย่างหนักนั้น มีหญิงชราลึกลับได้มาชี้แนะแนวทางแก้ปัญหานั้น เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นเหมือนกับเหตุการณ์ที่เคยเกิดกับล่อฮุยบิดาของเหาอุมาแล้วนั่นเอง เหาอุพยายามฝึกกำลังฝีมือให้กลับคืนมา เวลาที่จะประลองฝีมือกับเหาเทียนลี้มก็ใกล้เข้ามา ในที่สุดเหาอุก็สามารถฟื้นกำลังฝีมือกลับคืนได้สำเร็จเพราะได้กินไข่มุกวิเศษและคัมภีร์จากกล่าวชาราน้ำแข็งพันปีที่เล่งไซไปดักมาได้

๒.๔ การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ เหาอุได้ประลองฝีมือกับเหาเทียนลี้ม ผลการต่อสู้ในครั้งนี้ไม่มีผู้ใดแพ้หรือชนะ แต่เรื่องกลับกลายว่านางเหาซ่งอมารดาเหาอุถูกเหาเทียนลี้มผู้เป็นบิดาของนางเองจับด้วยกระบี่ถึงแก่ชีวิต เนื่องจากนางวิ่งเข้าไปกั้นกลางป้องกันเหาอุไว้ เมื่อเหตุการณ์กลายมาเป็นเช่นนี้เหาเทียนลี้มสำนึกตนได้ จึงจากไปขอใช้ชีวิตอย่างสันโดษจะไม่ปรากฏตนในวงยุทธจักรอีก ส่วนเหาอุก็เลิกคิดแก้แค้นตาและละไปใช้ชีวิตอย่างสันโดษเช่นเดียวกัน

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีการพัฒนาเรื่อง ดังต่อไปนี้

๒.๑ การสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้ง มีข้อขัดแย้งที่เป็นปัญหาสำคัญในเรื่องไก่อแก่

๒.๑.๑ ข้อขัดแย้งระหว่างตัวละคร คือ ตังจิ้นจงซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องกับฝ่ายอธรรมะ ไก่อแก่ จอมมารทะเลได้กับผู้สันโดษไตรชาตซึ่งร่วมมือกันฆ่าบิดามารดาของตังจิ้นจงตาย เป็นความแค้นที่ตังจิ้นจงมีอยู่ตั้งแต่อายุได้ ๑๒ ปี

๒.๑.๒ ข้อขัดแย้งในเรื่องความรักของตัวละคร คือ ความรักของสตรีหลายนาง ได้แก่ นางลิ้มเปี้ยกบ้วย นางราญเจ็ดพิสดาร น้ำแก้งยัง เชี่ยวเจ็ก นวล นางคอกท้อและเตียบอ้นัย ทุกคนต่างหลงรักผู้ชายคนเดียวกัน ต่างก็แก่งแย่งจะได้รับความรักตอบจากตังจิ้นจง

๒.๒ การขยายตัวคลี่คลายของปัญหา เมื่อตังจิ้นจงได้เรียนวิทยายุทธกับจอมกระบี่ดาวรุ่งจนสำเร็จแล้ว จึงได้ตั้งปณิธานว่าจะช่วยปราบเหล่าอธรรมะในยุทธจักร ดังนั้นนอกจากตังจิ้นจงจะมีศัตรูที่จะต้องแก้แค้นแทนบิดามารดาแล้ว ยังมีศัตรูอื่น ๆ ที่เป็นฝ่ายอธรรมะอีกด้วย เพราะเป็นการแน่ชัดว่าตังจิ้นจงจะต้องขัดแย้งกับบุคคลต่าง ๆ และตังจิ้นจงจะต้องต่อสู้และปราบปรามเขาเหล่านั้น

๒.๓ การที่ปัญหาได้รับการแก้ไข เมื่อตังจิ้นจงได้ฝึกวิชาเพลงกระบี่ดาวรุ่งจากจอมกระบี่ดาวรุ่งสำเร็จแล้ว ก็ออกตามหาศัตรูเพื่อล้างแค้นให้บิดามารดาจนสมหวัง ตังจิ้นจงยังได้รับการถ่ายทอดวิชาฝีมือและพลังฝีมือเกือบร้อยปีจากเทพพญายมด้วย จึงช่วยให้ตังจิ้นจงปราบปรามเหล่ามารร้ายได้ง่ายขึ้น

๒.๔ การคลี่คลายปัญหาเข้าสู่จุดจบ ตังจิ้นจงสามารถปราบศัตรูซึ่งเป็นพวกไร้คุณธรรม เช่น ประมุขพรรคมืดทอง เทพร้อยปีมาดและผู้ที่ทำบิดามารดาของตนได้สำเร็จ ผู้มีฝีมือฝ่ายอธรรมะอื่น ๆ ได้ให้ความร่วมมือในการปราบเหล่าอธรรมะทั้งนี้ด้วย

เรื่องสะพานแปดทิศ มีการพัฒนาเรื่อง ดังต่อไปนี้

๒.๑ การสร้างปมปัญหาหรือข้อขัดแย้ง มีการสร้างข้อขัดแย้ง ดังจะได้ยกตัวอย่างต่อไปนี้คือ

๒.๑.๑ ข้อขัดแย้งในจิตใจของตังฮูหยินมารดาของตังมั่งลั้งที่จะต้องตัดสินใจ ระหว่างการเป็นภรรยาที่ซื่อสัตย์ต่อสามีกับการเป็นมารดาที่เสียสละ ทั้งนี้เพราะลีเสียวเค็งซึ่งหลงรักตังฮูหยินมานาน ได้ลอบวางยาพิษตังมั่งลั้งบุตรชายของนาง ลีเสียวเค็งยื่นคำขาดกับตังฮูหยินว่า ถ้าต้องการยาสงชีตนางจะต้องยอมหลับนอนกับตนหนึ่งคืน ทำให้ตังฮูหยินเกิดเคียดแค้นใจเป็นอันมาก เป็นปัญหาสำคัญที่จะต้องพิจารณาแก้ไขให้ได้ที่สุดแก่บุตรและแก่ตนเอง

๒.๑.๒ ข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครคือระหว่างตั้งมั่งลั้งตัวเอกฝ่าย
ธรรมะกับฝ่ายอธรรมะที่ไปบุกทำลายคฤหาสน์ของตนและกับบุคคลที่ทำให้บิดามารดาต้อง
ออกจากคฤหาสน์ไป ดังนั้น เมื่อตั้งมั่งลั้งได้ฝึกเรียนวิทยายุทธสำเร็จแล้วจึงได้ออกแก้แค้น
แทนบิดามารดา

๒.๒ การขยายตัวคลี่คลายของปัญหา ในขณะที่ตั้งมั่งลั้งออกสืบหาบิดา
มารดาและศัตรูนั้น ก็ได้เรียนวิทยายุทธเพิ่มเติมจากผู้เพ่ายอดฝีมือทั้งห้า โดยมีข้อแม้ว่า
ตั้งมั่งลั้งจะต้องแก้แค้นศัตรูแทนพวกตนและช่วยปราบเหล่ามารร้ายของวงยุทธจักร จึงเป็น
การสร้างข้อขัดแย้งของตัวเอกให้เพิ่มมากขึ้น นั่นคือตั้งมั่งลั้งจะต้องมีศัตรูเพิ่มนั่นเอง เป็น
การขยายปัญหาทำให้เรื่องมีเหตุการณ์ขยายออกไปและทวีความเข้มข้นยิ่งขึ้น

๒.๓ การที่ปัญหาได้รับการแก้ไขไปบางส่วน ผู้ที่เป็นศัตรูกับตั้งมั่งลั้ง
ได้กลับใจ ส่วนนักบิก เช่น ราชนครหัตถิณ มกเอี้ยอ่วงจือและนางเขียนผีเสื้อทอง เป็นต้น
ดังนั้น ตัวละครที่เป็นคู่กรณีกับตั้งมั่งลั้งจึงได้กลับเป็นกำลังสำคัญในการปราบอธรรมะที่หลง
เหลืออยู่และตั้งมั่งลั้งต้องปราบปรามต่อไปแต่เป็นการผ่อนหนักเป็นเบาลงได้

๒.๔ การคลี่คลายปัญหาเข้าสู่จุดจบ เมื่อตั้งมั่งลั้งได้สมัครพรรคพวกเพิ่ม
ทั้งหมดได้ร่วมมือกันปราสาทนักกำหนดนังกรทองซึ่งเป็นฝ่ายศัตรูที่มีอำนาจในยุทธจักรและ
สามารถทำให้ภูมุนเชียงขุนหัวหน้ากำหนดนังกรทองเปิดเผยโฉมหน้าอันแท้จริงและความลับ
ทั้งปวงที่มื่อพี่น้องตระกูลตั้งอิงได้สำเร็จ เป็นการคลี่คลายปัญหาทั้งปวงได้หมดสิ้นในชั้น
สุดท้าย

การพัฒนาเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่กล่าวมานี้ เป็นการแสดงให้เห็น
ถึงการดำเนินเรื่องที่เริ่มด้วยปัญหาหรือข้อขัดแย้งเพื่อสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามที่ปรากฏ
ในเนื้อเรื่อง ปัญหาหรือข้อขัดแย้งดังกล่าวเป็นปัญหาระหว่างตัวละครคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่ง
จะต้องเผชิญกับคนอื่นหรือฝ่ายอื่นในลักษณะที่เป็นคู่ปรปักษ์ต่อกัน ยังมีข้อขัดแย้งภายในจิตใจ
ของตัวละครซึ่งเป็นการต่อสู้ภายในจิตใจของตัวละครเอง นอกจากนี้ยังมีปัญหาหรือข้อขัด
แย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครกับสภาพการณ์แวดล้อมของตน เช่น ตัวเอกที่เป็นคนจีนได้รับ
อุปการะจากคนต่างชาติ ทำให้เขากลายเป็นปรปักษ์กับคนในชาติของเขาเองไปโดยปริยาย

ข้อขัดแย้งเหล่านี้จะปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในตั้งแต่เริ่มต้นเรื่องเป็นต้นไปและจะขยายคลี่คลายปัญหานั้นออกไปอีกด้วยการเพิ่มข้อขัดแย้ง สร้างปัญหาให้มากขึ้นหรือการสร้างตัวละครหรือขยายสถานที่อื่นเป็นฉากให้กว้างขวางขึ้น วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นเรื่องขนาดยาว ดังนั้นจึงมีปัญหาคับซ้อน สร้างความใคร่รู้ให้กับผู้อ่าน การแก้ปัญหของตัวละครในกรณีที่ตัวละครเป็นอริต่อกัน ตัวละครฝ่ายธรรมะจะชนะฝ่ายอธรรมะเสมอ เมื่อปัญหาได้รับการแก้ไขและคลี่คลายไปแล้วก็จะเป็นตอนสิ้นสุดของปัญหาและของเรื่องนั้นด้วย

๓. การปิดเรื่อง เป็นตอนที่ปัญหาของเรื่องได้คลี่คลายจบสิ้นลงแล้ว ผู้อ่านทราบได้ว่าเรื่องนี้จะจบลง การจบเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในส่วนใหญ่มักจบลงด้วยความสำเร็จของตัวละครฝ่ายธรรมะ เช่น สามารถปราบตัวละครฝ่ายอธรรมะได้หมดและได้สร้างสรรคความสงบสุขในสังคมหรือตัวละครเอกที่ต้องการล้างแค้นเพื่อทดแทนบุญคุณผู้มีพระคุณก็จะล้างแค้นได้สำเร็จ ส่วนในเรื่องความรักของตัวละครเอกนั้น บางเรื่องก็จบไม่สมหวังเพราะเรื่องความรักในวรรณกรรมประเภทนี้โดยทั่วไปแล้วไม่ใช่แก่นเรื่องดังตัวอย่าง

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ปิดเรื่องด้วยการจบแบบสุขและแบบโศกร่วมกันอยู่ กล่าวคือ เมื่อท้ายเชิงตัวเอกของเรื่องสามารถเอาชนะศัตรูได้ด้วยการใช้วิชาฝีมือต่อสู้กันและชนะด้วยคุณงามความดีที่กระทำ แม้เจงกิสข่านเองก็พ่ายแพ้ต่อความดี ความกล้าหาญของก๊วยเซ็ง ดังนั้น ก่อนที่ข่านจะสิ้นชีวิตจึงมีคำสั่งให้ตามหาก๊วยเซ็งให้ไปพบกันที่มองโกลและได้สั่งให้เซดยุโอรสของข่านที่กำลังจะเข้าโจมตีเมืองเซียงเอี้ยงของจีน ในขณะนั้นได้ยกทัพกลับไปมองโกลด้วยเช่นกัน ก๊วยเซ็งกับอึ้งย้งจึงได้เดินทางกลับไปมองโกลอีกครั้งหนึ่งเพื่อพบกับเจงกิสข่าน ก่อนที่ข่านผู้นิ่งใหญ่แห่งมองโกลจะสิ้นชีวิต จากนั้นก๊วยเซ็งกับอึ้งย้งก็เดินทางกลับแผ่นดินจีน ทั้งสองคนมีความสุขที่จะได้เป็นคู่ครองกัน แต่ก็เศร้าใจเมื่อนึกถึงชีวิตของคนอีกมากมายที่ยังจมอยู่ในความทุกข์และความไม่สงบขัดข้องความดีบรรยายไว้ในตอนจบว่า

กายแข็งกับอึ้งบึ้ง เมื่อจัดการฝังศพขานผู้ยิ่งใหญ่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็เดินทางกลับสู่พื้นแผ่นดินใหญ่ ในวันนั้นตลอดทางที่คนทั้งสองผ่านมา เห็นแต่กระโหลก ศีรษะกับกระดูกของคนเรี่ยรายอยู่ตามทุ่งหญ้าและในที่ต่าง ๆ ลมที่รู้สึกสมเพชใจ เสียบมิไคและคิดอยู่ในใจว่า คนทั้งสองได้ตั้งสัจย์ที่จะเป็นคูครองกัน แม้ว่าได้มาอยู่ใกล้ชิดกันแล้ว ก็นับว่าหมดความกังวลอันใดไปได้ แต่ชีวิตในโลกมนุษย์เรานี้ ย่อมหลีกเลี่ยงความทุกข์ไปเสียมิได้ ยากที่จะคาดคะเนถึง มิทราบว่ามีวันใดจะมีความสงบ ให้คนทั้งผืนแผ่นดินมีความสุขสลับไปชั่วตลอดกาลนาน"

เรื่องแม่เสื้อขาว ปิคเรื่องด้วยการจากกันของตัวละครเอก คือ ตัวเอกของเรื่อง ไม่สมหวังในความรัก คือ ความรักระหว่างโตะอิกฮังกับนางเง็กล้อฮัว ความจริงคนทั้งสองรักใคร่กันเป็นอันมาก แต่มีอุปสรรคของความรักลหลายอย่าง เช่น ถูกผู้ใหญ่กีดกันและโดยอุปสรรคในตัวนางเง็กล้อฮัวเองซึ่งเป็นนางโจร ครั้นเมื่อนางมีเส้นผมกลายเป็นสีขาวหมดแล้ว นางจึงตัดใจไม่ยอมพบกับใครอีกเลย แม้กระทั่งโตะอิกฮังคนรักของนางซึ่งอุทิศสาคันคันทตามหานางอยู่และเมื่อรู้ตัวว่าหมดหวังที่จะได้พบกันเป็นอุปสรรคข้อสุดท้าย แม้กระนั้นโตะอิกฮังก็เฝ้ารอคอยนางอยู่ด้วยความหวังอย่างยิ่ง ถึงข้อความที่กล่าวบรรยายไว้ตอนจบว่า

นับตั้งแต่จาก ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีไ้ทราบข่าวคราว เพียงแต่ทราบข่าวจากคำลือก็แทบจะคันคันไปหา จะทราบความในใจนั้นก็แจ้งอยู่กับใจตนเอง ถึงแม้จะอยู่ดูชอบฟ้า ก็เหมือนได้มาอยู่เคียงข้างชีวิตนั้นได้ยามมาหมดสิ้น ปราศจากความที่จะเป็นอยู่และจะตาย ฟูยหิมะที่ไปรยปรายทำให้หัวใจนั้นหนาวแล้วเหว่ สายลมหนาวได้พัดกรรโชกจนดอกไม้ร่วงหล่นไปหมดสิ้น จะเหลืออยู่แต่กลิ่นหอมหวานติดตรึงใจ

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑๐ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ

เมื่อโตะอีกยังได้ใช้ปลายกระบี่แกะสลักเป็นคำกาพย์แล้ว ก็ได้เปล่งเสียงร้องของคำกาพย์นั้นออกเป็นเสียงที่ควรพูดถึงความในใจของตนอย่างแจ่มแจ้งทั่วทั้งวานทั่วทั้งยุคเขา เสียงนั้นได้ข้ามโกรกห้วยละหานลำธารน้ำ แต่คงความเหนือที่ลอยโผล่ขึ้นจากขอบฟ้า โตะอีกยังเห็นจ้องดูความนั้นเหมือนดังกับว่าได้เห็นดวงหน้าของเงือกน้อยจะอยู่มิใกล้ไกลกับตน อีกสักเมื่อโตะจะได้นางนั้นมาแนบข้าง^๑

เรื่องฤทธิ์มีคัล ปิดเรื่องด้วยการจบแบบสุข คือ ตัวละครเอกมีความสุขสมหวังในความรักของลี้กิมฮวงกับซุนเชียวฮัง เป็นตอนที่ลี้กิมฮวงสามารถฆ่าเซียงกัวกิมฮังประมุขพรรคกิมจีบั้งซึ่งเป็นฝ่ายอธรรมะได้สำเร็จ ทำให้ผู้ที่ติดตามจะมาช่วยเหลือ คือ อาสุย ซึ่งเป็นเพื่อนรักและซุนเชียวฮังซึ่งเป็นหญิงคนรักใหม่ของลี้กิมฮวง ต่างพากันชื่นชมในความสามารถของลี้กิมฮวง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาสุยมีความเลื่อมใสในตัวของลี้กิมฮวงเป็นอย่างมากที่ช่วยให้ตนมีชีวิตที่สดชื่นขึ้นและมีความซาบซึ้งในน้ำใจแห่งมิตรของลี้กิมฮวงด้วย เมื่ออาสุยเห็นว่าทุกอย่างจบสิ้นลงเรียบร้อย จึงได้ขอแยกจากไปตามทางของตน โดยให้สัญญากับลี้กิมฮวงว่า อีก ๓ ปีตนจะกลับมาและจะมาค้ำสุรามงคลของลี้กิมฮวงกับซุนเชียวฮังเพื่อให้คนทั้งสองได้แต่งงานกันนั่นเอง ลี้กิมฮวงตอบตกลงทันที ทำให้อาสุยยิ้มออกมาได้ ถึงข้อความที่บรรยายไว้ในตอนจบว่า

อาสุยก็ยิ้มยิ้มแล้ว

อาสุยไม่เคยยิ้มยิ้มเย้ยงั้นมานานเหลือเกิน

ยิ้มครั้งนี้ ทำให้รู้สึกรู้ว่า ตัวเองเยาว์วัยอีกหลายปี มีความกล้าหาญและเชื่อมั่นตัวเองอีกมากมาย ทั้งมีความหวังต่อชีวิตขึ้นอีกมากมาย

^๑ เนียอู่เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

กระทั่งหมู่ไม้ใบหญ้าที่ร่วงโรยตามกาลเวลา ในสายตาของอาชุนก่อนนี้
ยังเปี่ยมด้วยความกระปรี้กระเปร่าคึกคักเนื่องเพราะอาชุนทราบในนั้นยังมีชีวิต
ใหม่อยู่ อีกไม่นานก็จะงอกงามมาอีกได้

อาชุนไม่เคยทราบเลย การยืนจะมีผลนานภาพยิ่งใหญ่ถึงปานนี้

อาชุนไม่เพียงเลือกใส่สีส้มอ่อนเท่านั้น ยังค้นค้นอย่างยิ่ง เนื่องเพราะ
คนที่สามารถให้ตัวเองแยมยืนอยู่ตลอดกาลได้ มีใช้อย่างน้อยอย่างหนึ่งก็จริง
แต่หากยังสามารถให้ผู้อื่นแยมยืนนั้นจึงเป็นความยิ่งใหญ่อีก

ยืนคล้ายกับสุคนธรส ไม่เพียงให้ตัวเองหอมหวานเท่านั้น ยังสามารถ
ให้ผู้อื่นรู้สึกเบิกบานแจ่มใสด้วย

เรื่องกว่าเทียนลูก เป็นการปิดเรื่องด้วยการจบแบบเส้าโทก คือ ตัวละครเอก
ต้องสูญเสียมารดาและไม่สมหวังในความรัก สืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่เทอาซึ่งเป็นตัว
ละครเอกของเรื่องได้ประลองฝีมือกับเทอาเทียนลัมผู้เป็นตาของตนเอง ปรากฏว่าในขณะที่
กำลังต่อสู้กันอยู่นั้น นางเทอาซึ่งเกรงว่าบุตรชายคือ เทอาชุนจะได้รับอันตราย จึงวิ่ง
เข้าไปขวางกั้นการต่อสู้ เป็นเหตุให้นางถูกคมกระบี่ของเทอาเทียนลัมผู้เป็นบิดาถึงกับ
เสียชีวิตในที่ประลองนั้น ส่วนเทอาเมื่อเห็นเหตุการณ์เปลี่ยนไปเช่นนั้นก็เกิดความเสียใจ
จึงปลีบทัวหนีไปจากทุกคนโดยจะไปอยู่อย่างสันโดษตามป่าเขาแต่เพียงลำพังผู้เดียว ทำให้
เล่งไซซึ่งเป็นหญิงคนรักพลอยผิดหวังในความรักด้วย ก่อนที่เทอาจะจากไปได้แอบเขียน
จดหมายทิ้งไว้ให้เล่งไซ ถึงข้อความในตอนปิดเรื่องตอนจบว่า

เล่งไซทราบแน่ชัดว่าเป็นเรื่องเลวร้ายขึ้นแล้ว รีบกระโดดปราดไปกระซอกกระต๊าก
ออกจากคิลาด้วยมืออันสั้นเทอา คล้อกอ่านเสียงแผ่วเบาว่า

๑ โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีคัสัน เล่ม ๖ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

"พบกันโดยเร่งร้อน จากกันโดยฉุนเฉียว จำพวกกันยังมีปากฟ้างากกัน
อยู่ก็ขึ้น บัดนี้ขอรืมน้ำตาอาวลาไปแล้ว เสียใจที่อยู่ร่วมและจากกันอย่างหา
ความแน่นอนมิได้ ขอล้างล้างความอาลัยที่ยาวนานจุลจลายน้ำอันศักดิ์มีชาติ ขอ
หายหักจากน้ำใจที่สูงสุด"

อ่านถึงตอนนี้ น้ำตาก็พลันประดังขึ้นจนพรำพรำ แม้กระทั่งอักษรบนกระดาษ
ก็เลื่อนราว จนมิอาจจะอ่านต่อไปได้

ลมหนาวกรรโชกพัดมา กระดาษในมืออันสั่นเทา เป็นค่างวงเปียกชุ่ม
นางแยกมือออกมา นั่นเป็นน้ำจากหิมะที่ละลายหรือว่าเป็นน้ำตาของตน*

เรื่องกระบี่ควารุ่ง ปีกเรื่องด้วยการจบลงด้วยความสุข เป็นการจบที่ตัวเอง
ประสบความสำเร็จมีความสมหวังในชีวิต สามารถสำคัญไฉนและยังมีความสุขกับหญิง
คนรักอีกด้วย กล่าวคือ ทั้งจีนจงตัวละครเอกได้รวบรวมสมัครพรรคพวกปราบเทพร้อยพิฆาต
ผู้คิดครองความยิ่งใหญ่ในวงบูลิ้มได้สำเร็จ จากนั้นจึงมีความสุขกับหญิงคนรักซึ่งมีอยู่หลาย
คนแต่บางคนก็ยอมปลีกตัวจากไป คือลิ้มเยียนกับชายไปบวชเป็นชีคิตตามอาจารย์ของนางไป
เรื่อย ๆ น้ำแข็งยังและเขียวเจ็กก็ยอมปลีกตัวไปเช่นเดียวกัน ทั้งจีนจงมีความสุขกับ
นางคราญเจ้าพิศการและเตียอี่เน้ยสมตามความปรารถนาของทุกคน ทั้งข้อความในตอนจบว่า

ทั้งจีนจงค่อย ๆ หันกายกลับ เห็นนางคราญเจ้าพิศการ เตียอี่เน้ย เขียนมันเมา
ยื่นเรียงรายอยู่ด้านหลัง

เขียนมันเมาสืบทอดมาเก่าใหญ่กล่าวว่า

"หลานเรา ออกศัญญะมีอยู่สาม ไรมารยาทอยู่อันดับหนึ่ง เจ้าสมควร
ตกแกงกรรยาเก่าเนียบบุตรสืบทอด นงคราญเจ้าพิศการอ่อนโยนนุ่มนวล
เตียอี่เน้ยฉลาดปราดเปรื่อง พวกเจ้าทั้งสามสมควรอยู่ร่วมกันจรรโลงคุณธรรม
บูลิ้ม"

*ก้อยยัง (นามแฝง) กาเหสนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

ทั้งจริง หวนนึกถึงความรักผูกพันที่นางคราญเจ็ดพิศการและเคียดไฉนมีต่อคน
ต้องสาวเท้าไปยักยอกมือนุ่มนวลของครูทั้งสองไว้

เรื่องสะพานแปกทิต ปิดเรื่องด้วยการจบด้วยความสุขสม เป็นการจบที่ตัวเอง
มีความสมหวังในชีวิต สามารถปราบศัตรูซึ่งเป็นเหล่ามารร้ายได้สำเร็จและมีความสุขที่จะ
ได้แต่งงานกับคนรัก กล่าวคือ เป๊ตมั่งลั้งได้รวบรวมกำลังผู้มีฝีมือหลายคน เช่น ราชบุตร
ทักมิดและมกเอี้ยงอ่องจื่อไปปราบตัวนักมังกรทองได้เรียบร้อยแล้ว ก็ได้รับข่าวที่ว่าบิดามารดา
ของตนยังมีชีวิตอยู่ รวมทั้งข่าวดีจากหญิงคนรัก คือ โตะหงสังว่านางกกลงจะแต่งงานกับ
ตั่งมั่งลั้ง แต่ต้องรออีก ๓ เดือน เพื่อขอเวลาให้นางได้ศึกษาเพลงกระบี่เพิ่มเติม แล้ว
ทั้งสองคนก็จากกันชั่วคราว ถึงข้อความในตอนจบว่า

ตั่งมั่งลั้งจึงมองนางนึ่งนาน ค่อยกล่าวว่า

"หงสัง ท่านนอนตัว ข้าพเจ้าไปแล้ว"

กล่าวจบ ประสานมือคารวะต่อนาง

โตะหงสังเบี่ยงกายหลบเลี่ยง ยืนพลางกล่าวว่า

"ท่านพัวพันปานนี้ ไฉนไม่สร้างความลุ่มหลงมกแก่สตรี รีบไปเถะ
อีกไม่กี่วันพวกเราจะได้พบหน้าแล้ว"

ตั่งมั่งลั้งจึงมองโตะหงสังอีกครา ค่อยหันกายจากไป

โตะหงสังมองตามเงาหลังตั่งมั่งลั้งจนลับตา นางทราบถือว่า นี่เพียงเป็น
การแยกจากชั่วคราว ในอนาคตข้างหน้า ทั้งสองจะอยู่ร่วมกันชั่วกัลปาวสาน^๒

^๑ ตังตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่คาราวัง เล่ม ๕ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๒๑๖๗ - ๒๑๖๘

^๒ อ้อเล้งเซ้ง (นามแฝง) สะพานแปกทิต เล่ม ๖ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๒๒๓๘ - ๒๒๓๙

จึงสรุปได้ว่า การปิดเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่กล่าวมาทั้ง ๒ เรื่องนี้จบเรื่องสงเคราะห์ความสุขบ้าง ถ้วยการจากกันของตัวเอกบ้างหรือทั้งสองอย่างรวมกัน เป็นการแสดงให้เห็นในตอนสุดท้ายของเรื่องว่า ตัวละครที่มีบทบาทในเรื่องมาตลอดนั้น จะได้รับผลการกระทำอย่างไรบ้างและเป็นการแสดงให้เห็นถึงความศิวิไลซ์และความชั่วหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ธรรมะย่อมชนะอธรรมะเสมอ ดังปรากฏในการจบของเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ ฤทธิ์มีกลิ่น/กระบี่ดาวรุ่งและสะท้านแปดทิศ ตัวละครเอกประสบความสำเร็จและมีความสุขในชีวิต คือ เป็นการจบด้วยความสุขนั่นเอง ส่วนการจบที่เป็นความโศก ตัวเอกต้องสูญเสียหรือพลัดพรากจากคนรัก คือ เรื่องแม่เสื้อขาว ซึ่งแม้ว่าจะจบลงด้วยการที่ตัวเอกไม่สมหวังในความรักต้องพลัดพรากกัน แต่ทุกอย่างในก้านคุณธรรมนั้นกลับดีขึ้น

เรื่องก่าเหียนลกนั้น ดูเผิน ๆ แล้วจะดูประหนึ่งว่าปัญหาไม่ได้รับการแก้ไขแต่อย่างใด ยิ่งกลับซ้ำซ้อนขึ้นเพราะตาของเตาอุ้กลับมามีความสามารถของเขาตายลงอีกคนหนึ่ง แต่การที่เตาอุ้เลิกคิดต่อสู้กับตาและผลไปแสวงหาความสุขสันต์โดยในป่าเขา ละทิ้งแม่แต่สตรีที่รักไปเช่นนั้น เป็นการคิดได้ของเตาอุ้ที่เลิกคิดจองเวร สร้างความผิดซ้ำซ้อนยิ่งขึ้น ๆ โดยแก่นเก่าที่มีได้ถูกขจัดไปในขณะที่ตัวเอกในเรื่องอื่น ๆ ขจัดอธรรมะที่เป็นฝ่ายตรงกันข้าม เตาอุ้เป็นตัวเอกผู้เดียวที่ขจัดอธรรมะในใจของตนเอง ชุมสัทธในจิตใจของตนเองลงได้

เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่มีได้ "ล้างแค้น" ตามความหมายตรงไปตรงมา แต่เป็นการ "ล้างแค้น" ถ้วยการ "เลิกแค้น" ถ้วยคุณธรรมอยู่แต่เพียงเรื่องเดียว

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นเรื่องที่มีขนาดยาว มีเนื้อเรื่องซับซ้อนมาก จึงมีส่วนประกอบสำคัญปรากฏอยู่ในการพัฒนาเรื่องเสมอ ได้แก่การมีโครงเรื่องรองที่ช่วยเพิ่มความซับซ้อนให้เนื้อเรื่อง และเสริมหรือสนับสนุนให้เรื่องใหญ่ซึ่งเป็นภาพระชาชนนั้นสมบูรณ์ขึ้น นอกจากโครงเรื่องรองดังกล่าวแล้ว วรรณกรรมประเภทนี้ยังแทรกความลึกลับ เรื่องเหนือธรรมชาติและเหตุประจวบต่าง ๆ อีก เป็นการสร้างเนื้อเรื่องให้ตื่นเต้นและสนุกสนานยิ่งขึ้น ทำให้ผู้อ่านพอใจติดตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องไปจนถึงการคลี่คลายของปัญหาในชั้นสุดท้าย องค์ประกอบต่าง ๆ ที่เป็นส่วนขยายการพัฒนาเรื่องให้มีรสชาติขึ้นเหล่านี้ มีปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในทุกเรื่อง คงจะได้นามากล่าวความล้ากับดังนี้

๑. โครงเรื่องรอง
๒. ความลึกลับ
๓. เรื่องเหนือธรรมชาติ
๔. เหตุประจวบ

๑. โครงเรื่องรอง เป็นโครงเรื่องที่ซ่อนอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ ช่วยเสริมหรือสนับสนุนให้เรื่องใหญ่สมบูรณ์ขึ้น โครงเรื่องรองจึงต้องมีความสัมพันธ์โดยเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของโครงเรื่องใหญ่ วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีตัวละครและมีความขัดแย้งกันมาก ตัวละครและข้อขัดแย้งเหล่านี้จึงประกอบเป็นโครงเรื่องรองเพิ่มความซับซ้อนมากขึ้นด้วย ดังตัวอย่าง

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีความเป็นศัตรูกันระหว่างจีนกับแมนจู เป็นโครงเรื่องใหญ่ในการเป็นศัตรูแก่งกันนี้ ฝ่ายจีนจำเป็นต้องมีกบฏที่มีฝีมือเป็นหัวหน้า คือ ก๊วยเง้ง เรื่องที่มาสนับสนุนความสามารถทางกำลังฝีมือและความซื่อตรงจงรักภักดีต่อแผ่นดินจีน จึงเป็นโครงเรื่องรอง เช่น

โครงเรื่องรอง ๑ เรื่องของนางบ๊วยทิวฮวงกับตั้งเหียนฮวงซึ่งเป็นศิษย์ของอึ้งเอี๊ยะซือเจ้าของเกาะท้อฮวยเต้า ลักลอบได้เสียกันเกรงว่าจะถูกอาจารย์ลงโทษ จึงพากันหนีออกจากเกาะ โค้ชโมยคัมภีร์เก้าอิมจินเก็ง ตำราสำคัญในการฝึกฝนความรู้เพลงอาวุธของอาจารย์ไปด้วย ภายหลังมีเหตุการณ์ที่ทำให้นางบ๊วยทิวฮวงพัวพันกับก๊วยเง้ง

คือ ทั้งเห็นดวงตูกว๊วแข็งเข้าตาโดยไม่ไถ่ตั้งใจ ทำให้นางบ๊วยทิวสาวคิดตามแก้แค้น กว๊วแข็ง จนกระทั่งกว๊วแข็งไถ่คัมภีร์เก้าอิมจินเก็งมาไว้ในครอบครองและคัมภีร์นี้เองที่ได้ช่วยเสริมความสามารถของกว๊วแข็งไถ่เป็นผู้มีฝีมือยิ่งขึ้น ดังนั้น เรื่องของนางบ๊วยทิวสาว จึงเป็นโครงเรื่องรองที่มีส่วนสนับสนุนความเป็นเอกในค่านฝีมือของกว๊วแข็ง

โครงเรื่องรอง ๒ เป็นเรื่องของนางหลี่เฟิงมารดาของกว๊วแข็ง ซึ่ง เป็นชาวจีนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินมองโกล เจงกิสข่านผู้นำมองโกลทำการให้กว๊วแข็งยกทัพ เข้ายึดครองแผ่นดินจีน โดยใช้นางหลี่เฟิงเป็นตัวต่อรอง กว๊วความซื่อตรงจงรักต่อแผ่นดิน จีนอันเป็นบ้านเกิด นางหลี่เฟิงจึงฆ่าตัวตายเพื่อให้กว๊วแข็งคัดสินใจกลับไปช่วยแผ่นดินจีน โดยไม่ต้องกังวลกับนาง โครงเรื่องรองนี้แสดงให้เห็นความซื่อสัตย์ของนางต่อแผ่นดินจีน ที่ไปเสริมให้กว๊วแข็งมีโอกาสแสดงความซื่อตรงจงรักต่อจีนได้อย่างเต็มที่

เรื่องแม่เสียสาว มีความรักและอุปสรรคในรักของโตะอิกฮังกับนาง เจ็กหล่อหวัะจอมโจรสาว เป็นโครงเรื่องใหญ่ ดังนั้นโครงเรื่องรอง คือเรื่องราวที่มา เสริมความรักหรืออุปสรรคของตัวละครเอกให้เข้มข้นยิ่งขึ้น

โครงเรื่องรอง ๑ เป็นเรื่องของซันทีและขุนนางจีนที่แอบไปเข้าค่ายกับ ฝ่ายแมนจู เป็นเหตุให้นางเจ็กหล่อหวัะซึ่งเป็นชาวจีนเช่นกัน ไม่สามารถหนีความทรยศ ต่อชาติของบุคคลเหล่านี้ได้ จึงหาทางกำจัดเสีย โครงเรื่องรองตอนนี้เป็นการแสดงถึง ความรักชาติของนางโจรเจ็กหล่อหวัะ ที่ทำให้โตะอิกฮังเห็นความดีและรักนางยิ่งขึ้น

โครงเรื่องรอง ๒ เป็นเรื่องหนึ่งในห้าของผู้อาวุโสแห่งสำนักบู๊ตึ้ง ซึ่งมีบุตรสาวและตัวการจะไต่โตะอิกฮังเป็นบุตรเขย แต่โตะอิกฮังรักนางเจ็กหล่อหวัะ จึงหาทางชักชวนการคิดต่อของโตะอิกฮังกับนางเจ็กหล่อหวัะอยู่เสมอ โครงเรื่องรองนี้ เสริมโครงเรื่องใหญ่ให้เข้มข้นยิ่งขึ้น โดยที่อุปสรรคนี้เกิดขึ้นจากเหตุผลส่วนตัวอีกประการ หนึ่งของแป๊ะเจี๊ยะเต้าผืน นอกเหนือไปจากการที่ผู้อาวุโสทั้งห้าแห่งสำนักบู๊ตึ้งรังเกียจ การมีอาชีพโจรของนางเจ็กหล่อหวัะ

เรื่องอุทธีมีกลั่น โคร่งเรื่องใหญ่เป็นข้อขัดแย้งระหว่าง ลัทธิสมถะผู้รักสันโดษ และมีคุณธรรมกับลัทธิเชียนยี่ผู้มีคัมภีราราคะรุนแรง มีโครงเรื่องหลายเรื่องที่เสริมคุณธรรมของตัวละครเอกและสนับสนุนให้ข้อขัดแย้งรุนแรงยิ่งขึ้น

โครงเรื่องรอง ๑ เป็นเรื่องของเล้งโซ่วซุ่นผู้หลงรักลัทธิซื่อหมั่นของลัทธิสมถะ เล้งโซ่วซุ่นต้องการแต่งงานกับนาง จึงถือโอกาสขอคู่มั่นของลัทธิสมถะเพื่อนซึ่งตนเคยช่วยชีวิตไว้ ลัทธิสมถะให้ทั้งที่ยังรักนางอยู่เพื่อแสดงความมีคุณธรรมกตัญญูต่อเพื่อนผู้มีบุญคุณ โคร่งเรื่องรองนี้เสริมให้เห็นคุณธรรมของตัวละครเอกอย่างเด่นชัดและต่อมาลัทธิเชียนยี่ผู้คิดจะกำจัดลัทธิสมถะได้อาศัยความสัมพันธ์แต่เดิมของลัทธิสมถะกับลัทธิซื่อหมั่นรักเก่ามาใช้เป็นเครื่องมือหลอกล่อให้ลัทธิสมถะซึ่งหายหน้าไปจากวงการนักเลง ปรากฏตัวออกมาให้นางมีโอกาสแก้แค้น โดยการปล่อยข่าวให้ผู้มีวิชาฝีมือคิดว่า มีทรัพย์สินสมบัติมากมายในคฤหาสน์ที่ลัทธิสมถะยกให้ลัทธิซื่อหมั่นเป็นของขวัญ เมื่อนางแต่งงาน โคร่งเรื่องรองนี้จึงช่วยเสริมให้การต่อสู้ระหว่างลัทธิสมถะกับลัทธิเชียนยี่เข้มข้นขึ้น

โครงเรื่องรอง ๒ เป็นเรื่องของซิมก่าไค้ซื้อกับซิมไบ้ไค้ซื้อหลวงจีนวัดเสี่ยวลี้มียี่ซึ่งมีฝีมืออยู่ในชั้นสูงทั้งคู่ มีผู้ลอบให้ซิมก่าไค้ซื้อขโมยคัมภีร์ของวัดไป ซึ่งการกระทำนี้ซิมก่าไค้ซื้อรู้ว่าซิมไบ้ไค้ซื้อรู้เห็นอยู่ ดังนั้นเมื่อซิมไบ้ไค้ซื้อถูกพิษของเก็กลักตั้งในขณะที่ควบคุมตัวลัทธิสมถะซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรบวชยวดยิ่งไปที่วัดเสี่ยวลี้มียี่ จึงเป็นโอกาสเหมาะที่ซิมก่าไค้ซื้อได้กำจัดซิมไบ้ไค้ซื้อโดยวางยาพิษซ้ำเติมเข้าไปอีก โคร่งเรื่องรองตอนนี้มีส่วนช่วยเสริมให้โครงเรื่องใหญ่เข้มข้นยิ่งขึ้น คือ ลัทธิสมถะได้ข้อหาว่าเป็นผู้ฆ่าซิมไบ้ไค้ซื้อเพิ่มขึ้นอีกกระทงหนึ่ง นอกจากข้อหาที่ว่าเป็นโจรบวชเฒ่า จากการวางแผนของลัทธิเชียนยี่ ทำให้แผนการกำจัดลัทธิสมถะของลัทธิเชียนยี่ได้ผลยิ่งขึ้น

เรื่องก่าเตียนลก เป็นเรื่องของความขัดแย้งระหว่างคากับหลาน อันเนื่องมาจากตาเป็นคนฆ่าบิดาของหลาน มีโครงเรื่องรองสนับสนุนข้อขัดแย้งนี้หลายโครงเรื่อง เช่น

โครงเรื่องรอง ๑ เป็นเรื่องของความเกลียดชังที่ชนชาวนู๋ลิ้มมีต่อเทาเทียนลิ้ม ทั้งนี้เพราะเทาเทียนลิ้มใช้อำนาจของประมุข กกดขี่มเหศวรชาวนู๋ลิ้มให้ได้รับความเดือดร้อนเป็นเวลานานถึง ๓๐ ปี โครงเรื่องรองเรื่องนี้มีส่วนช่วยในการตัดสินใจของตัวละครเอกที่จะบงกชความเป็นธรรมในนู๋ลิ้มให้อยู่อย่างสงบได้

โครงเรื่องรอง ๒ นางเทาซ่งอุมารดาของเทาอู๋ ไม่สามารถเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับการตายของล่อซุยสามีของนางให้บุตรชายทราบได้ จึงได้แอบลอมตัวเป็นหญิงชราคอยช่วยเหลือเทาอู๋อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเทาอู๋สูญเสียพลังฝีมือไปหมดสิ้น เพราะหลับนอนกับเล่งไซคนรัก นางเทาซ่งอู๋เป็นผู้ที่ช่วยเสริมความสามารถของเทาอู๋ให้กลับคืนมา จึงเป็นโครงเรื่องรองที่เสริมโครงเรื่องใหญ่ได้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น คือนางเทาซ่งอู๋เกิดความคับข้องใจในกรณีที่น่าสงสารทำตัวเหมือนกับเป็นศัตรูของเทาเทียนลิ้มบิดาของนางเอง เนื่องจากนางคอยให้ความช่วยเหลือเทาอู๋เพื่อที่จะให้มีกำลังฝีมือสำหรับต่อสู้กับเทาเทียนลิ้ม โดยนางเป็นผู้มอบคัมภีร์ที่เป็นของล่อซุยให้เทาอู๋ไว้ฝึกฝนวิชาฝีมือ และเมื่อเทาอู๋สูญเสียวิชากำลังฝีมือ นางได้บอกวิธีที่จะให้กำลังฝีมือของเทาอู๋ฟื้นคืนมา เพื่อจะได้ไปประลองฝีมือกับเทาเทียนลิ้ม แต่ในที่สุดนางก็เสียชีวิตเพราะถูกเทาเทียนลิ้มจับในขณะที่กำลังประลองฝีมือกับเทาอู๋ เนื่องจากเกรงว่าเทาอู๋จะถูกตามล่าตาย

เรื่องกระป๋องน้ำ มีโครงเรื่องใหญ่เป็นเรื่องการตามล่าล้างแค้นศัตรูผู้ฆ่าบิดามารดาของตน และล้มล้างเหล่าอธรรมะ ส่วนโครงเรื่องรองที่ช่วยให้โครงเรื่องใหญ่นี้สมบูรณ์ขึ้น คือให้ตัวเอกของเรื่องล้างแค้นได้สำเร็จ เช่น

โครงเรื่องรอง ๑ ชุนอิกมั้งศิษย์พรรคกระยาจกทรยศต่ออาจารย์ไปเข้ากับฝ่ายอธรรมะ ความขัดแย้งที่เกิดจากศิษย์กับอาจารย์ทำให้ชุนอิกมั้งเกิดความเสียใจ ซึ่งชุนอิกมั้งหมายจะเอาชีวิตลงโทษชุนอิกมั้ง จึงต้องการความช่วยเหลือจากตั้งจิ้นจงตัวเอกของเรื่อง จึงเป็นโครงเรื่องรองที่เชื่อมโยงให้ตัวเอกเข้าไปพัวพัน จนกระทั่งได้รับตัวยาแปลงโฉมเป็นเครื่องมือทำให้สามารถปราบอธรรมะและแก้แค้นได้สำเร็จในภายหลัง

โครงเรื่องรอง ๒ แมว ๔ คนต่อสู้กับสัตว์ประหลาดที่เรียกกันว่า ม้าชน-
คอดกรไกร ซึ่งกำลังออกอาละวาด สัตว์ประหลาดไล่พันพิษไล่แมวทั้งสี่คนจนเกือบ ตังจิ้นจง
ช่วยแมวทั้งสี่ให้รอดชีวิตจากการต่อสู้ครั้งนี้ละซาสัตว์ประหลาดตาย ด้วยบุญคุณที่ตังจิ้นจงมีต่อ
ตน แมวทั้งสี่จึงเสนอตัวรับใช้ตังจิ้นจง และได้นำทางตังจิ้นจงไปเจอจอมมารทะเลได้ยังดูมเขา
แห่งความตาย ทำให้ตังจิ้นจงสามารถล้างแค้นให้กับบิดามารดาได้สำเร็จ

เรื่องสะพานแปกทิส การแก่งแย่งอำนาจเพื่อปกครองบู๊ลิ้มของเหล่าอธรรมะ
ทำให้ฝ่ายอธรรมะมุ่งหาทางที่จะแก้ไข ผลที่สุด ตังมั่งลั้งรวบรวมความรู้อย่างนี้ได้นำเรื่อง เป็น
โครงเรื่องใหญ่ที่มีโครงเรื่องรอง

โครงเรื่องรอง ๑ ชายชรา ๕ คน ผู้มีวิชาฝีมือเป็นเลิศ มีความกบฏต่อใจ
เนื่องจากถูกบีบบังคับให้บอกเคล็ดลับวิชาฝีมือของแต่ละคนให้กับหัวหน้าพรรคค่านักมังกรทอง
จึงทำให้ต้องการคนที่มีฝีมือมาปราบเหล่าร้าย เมื่อตังมั่งลั้งหาพบโคยบั้งเอี้ยจึงถ่ายทอด
เคล็ดวิชาให้กับตังมั่งลั้งจากโครงเรื่องรองนี้ช่วยให้ตังมั่งลั้งมีวิชาฝีมือเป็นเลิศ สามารถ
ปราบเหล่าอธรรมะเพื่อชิงงูสันตติบู๊ลิ้มได้

โครงเรื่องรอง ๒ เป็นเรื่องที่เกิดจากปัญหาของลีเสี่ยวเค็ง ที่บังคับให้
มารดาตังมั่งลั้งให้หลับนอนด้วย โคยวางยาพิษตังมั่งลั้ง นางจึงต้องยอมเพราะต้องการยาแก้พิษ
จากเหตุการณ์นี้ ทำให้บุคคลในครอบครัวตังมั่งลั้งต้องแยกจากกัน ภายหลังตังมั่งลั้งถูกคุกคาม
จากเหล่าอธรรมะจึงต้องหลบหนีไปหาเพื่อนของบิดา ตังมั่งลั้งจึงได้ศึกษาวิชาพลังลมปราณอัน
เป็นพื้นฐานที่ช่วยให้ได้เรียนวิชาอื่น ๆ ต่อไป จึงนับเป็นโครงเรื่องรองที่ช่วยเสริมให้ตัวละคร
เอกมีความสามารถยิ่งขึ้น ยังช่วยให้ได้ปราบอธรรมะในภายหลัง

๒. ความลึกลับ คือ เรื่องที่ซ่อนเงื่อนงำอย่างยากที่จะเข้าใจได้ เพราะไม่เปิดเผยเพียงพอ บรรณกรรมเงินก่าลังภายในมีการผูกเรื่องให้ลึกลับและซับซ้อน ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้เรื่องต่อไปนั่นคือ "การคาดคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปเป็นสิ่งสร้างความไม่แน่ใจหรือสร้างความสนใจของผู้อ่าน ทำให้ใคร่ติดตามเรื่องต่อไปจนกว่าจะได้รับคำอธิบาย"^๑ ดังนั้นความใคร่รู้เรื่องต่อไปจึงเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในบรรณกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บรรณกรรมเงินก่าลังภายในมีการสร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไปด้วยการผูกเรื่องให้ลึกลับ นอกจากนี้มีการสร้างตัวละครและฉากให้ลึกลับด้วย ดังจะได้กล่าวเป็นเรื่อง ๆ ต่อไปนี้

๒.๑ เรื่องลึกลับ

๒.๒ ตัวละครลึกลับ

๒.๓ ฉากลึกลับ

๒.๑ เรื่องลึกลับ คือ เรื่องที่มีข้อมูลแต่น้อยเจตนาปิดบังเรื่องส่วนใหญ่จากผู้อ่านไว้ เพื่อสร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไปถึงตอนเปิดเผยเรื่องราว บรรณกรรมเงินก่าลังภายในมีการผูกเรื่องให้ลึกลับซับซ้อนกันมาก เรื่องลึกลับจึงเป็นส่วนที่ดึงดูดใจผู้อ่านให้ติดตามอ่านเรื่องไปโดยตลอดจนถึงจุดคลี่คลายให้ความกระจ่างแจ้งในเรื่องนั้น ดังนั้นการให้ข้อมูลที่มีลักษณะปิดบังซ่อนเร้นนี้เองที่สร้างให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยใคร่รู้เรื่องต่อไปดังตัวอย่างเช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีเรื่องลึกลับหลายตอนเช่น เมื่อก๊วยเซ็งตัวเอกของเรื่องกับฮั้งย้งบุตรสาวเจ้าของเกาะท้อฮวยเต้า เดินทางท่องเที่ยวในแผ่นดินจีนก๊วยกันจนมาถึงทะเลสาบไท่โอว ก็ได้ยืมเรือของชาวประมงพายเล่นชมความงามธรรมชาติของทะเลสาบจนพบกับชายหาปลาแปลกหน้าคนหนึ่ง ซึ่งไค้เชิ๊วให้คนทั้งสองไปพักที่บ้าน ดังนั้น ก๊วยเซ็งกับฮั้งย้งจึงรับคำเชิญ ปรากฏว่า ในคืนนั้นคนทั้งสองได้พบกับเหตุการณ์ลึกลับอย่างหนึ่ง

จึงได้ออกไปแอบดูที่ริมทะเลสาบเห็นผู้คนและเรือหาปลามากมาย ก๊วยเจ๋งกับอึ้งย้งจึงเข้าไปที่เรือก็เห็นเด็กหญิงซึ่งเป็นผู้ชายของเจ้าของบ้านที่ตนพักอยู่กำลังพูดกับชายร่างผอมเล็กคนหนึ่ง คนทั้งสองจึงแอบฟังดูรู้ว่าที่แท้คนทั้งหมดนี้เป็นพวกโจร สลัดกำลังจะไปปล้นเรือของราชทูตแผ่นดินไต้กิมก๊กหรือแมนจู ปรากฏว่าผู้ที่ถูกปล้นในครั้งนี้และถูกจับตัว คือ อ้วนจวนคังหรือเอี้ยคังซึ่งเป็นบุตรบุญธรรมของอ้วนจวนเล็กทายาทแห่งแมนจูนั่นเอง เรื่องคำเนินไปอย่างค่อย ๆ สร้างข้อชวนงงเพิ่มขึ้น ๆ ครั้นแล้วจึงค่อย ๆ ขยายความทีละน้อย ๆ ให้อ่านค่อย ๆ เข้าใจและความลึกลับต่าง ๆ ก็กระจ่างออกเรื่อย ๆ เหตุการณ์ในตอนนีจึงเป็นการผูกเรื่องให้ลึกลับสร้างความใฝ่รู้ให้กับผู้อ่าน เช่นเดียวกับที่ตัวละครเอกในเรื่องก็ใฝ่รู้เรื่องด้วย ดังข้อความว่า

ครั้นนอนกันไ้ลึกลับหนึ่ง ทันใดได้ยินเสียงแว่วมาแต่ไกล วิสัยคนที่หักเพลงอาวซันคั้นไว่ จึงเอียงหูฟังดูเป็นเสียงเหมือนคนเป่าหอยสังข์ ครู่หนึ่งเสียงนั้นดังขึ้นอีกซอ ๆ กัน แต่มีระยะห่างไกลมาก แสดงให้เห็นว่ากำลังร้องเรียกและขานรับกันอยู่

อึ้งย้งกระซิบบว่า "พี่ก๊วยเจ๋งเราไปดูกันเถิด"

ก๊วยเจ๋งบอกว่า "อย่าออกไปหาเรื่องราวก็แล้ว"

อึ้งย้งว่า "ผู้ใดหาเรื่องราวเล่า เราไปดูกันต่างหาก"

คนทั้งสองวิ่งปีเท้าเบา เปิดหน้าต่างออกดูเหตุการณ์ภายนอก เห็นลานหน้าบ้านมีผู้คนถือโคมไฟและยังมีอีกหลายคนเดินไปมา ไม่ทราบจะทำอะไรอยู่ อึ้งย้งเงยหน้าขึ้นดูเห็นบนหลังคามีสาวคนคำตะคุ่มหมอบราบ ขณะที่โคมไฟเคลื่อนไหวแกว่งไกวฉายแสงสว่างเห็นอาวุธในมือของคนเหล่านั้นขาวแปลบปลาบ ครู่หนึ่งเห็นคนเหล่านั้นพากันออกจากหมู่บ้าน อึ้งย้งสงสัยระคนสนใจใคร่จะทราบเหตุผลค้นปลาย จึงจึงมือก๊วยเจ๋งอ้อมหน้าต่างไปทางตะวันตก เมื่อมองดูไม่มีผู้คนจึงจวนกันกระโดดออกไป..."^๑

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง

พิศนาคะ หน้า ๔๓๓ - ๔๓๔

เรื่องแม่เสือขาว มีเรื่องลึกลับเกิดขึ้นในขณะที่จะตงเลี่ยมขุนนางลาพักราชการ กำลังเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิม โดยมีกวางเขี้ยวน้ำเพื่อนของหลานชายและผู้คุ้มกันร่วมเดินทางด้วย ปรากฏว่าในขณะที่เดินทางกันอยู่นั้นได้เกิดเหตุการณ์อย่างหนึ่งขึ้น ถึงข้อความว่า "เวลานั้นไปอีกรูหนึ่ง เบื้องหลังมีม้าควบใกล้เข้ามาอย่างมีเท้าจึกอีก พอผ่านขบวนเดินทางก็เห็นแสงกลิ้งฟุ้งกลับ กวางเขี้ยวน้ำสังเกตได้ว่าคนบนหลังม้าทั้งสาม ไม่กล้าเหลียวหน้ามามองดูรถเทียมล้อกับขบวนเดินทางแบ่แค่นิดเดียว"^๑ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการสร้างความสนใจใคร่รู้เรื่องต่อไปให้กับผู้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีตัวละครเพิ่มขึ้นมาอีก คือ เฮ้งเจียวฮี้ซึ่งเดินทางร่วมไปกับโตะตงเลี่ยมด้วย เมื่อผู้เดินทางทั้งหมดเข้าพักที่โรงเคี่ยม เฮ้งเจียวฮี้จึงได้บอกว่าตนมีศรัทธิตามมาตลอดทาง ถ้ามีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นก็อย่าได้ตกใจ เหตุการณ์นี้กระจางขึ้นเมื่อปรากฏว่ามีโจรมาปล้นเพชรพลอย และเงินทองที่ซ่อนอยู่ในอานม้าของเฮ้งเจียวฮี้ไปจริง ๆ ของมีค่าเหล่านี้เป็นของกำนัลที่บิดาของเฮ้งเจียวฮี้ซึ่งเป็นโจรเหมือนกัน ให้นำไปมอบให้แก่เจ้าล่อฮั้วจอมโจรสาวเพื่อเป็นไมตรีต่อกันและการที่ผู้ซึ่งมาผ่านไปอย่างรวดเร็วก่อนหน้านั้น เพราะต่างก็หวาดกลัวเจ้าล่อฮั้วนั่นเอง แต่กว่าจะรู้ความจริงเช่นนี้ได้ ผู้อ่านถึงวยงสงสัยเรื่องลึกลับนี้อยู่ระยะหนึ่ง

เรื่องฤทธิ์มีกลิ่น มีเรื่องลึกลับที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านใคร่รู้เรื่องต่อไปให้ถึงที่สุด เช่น ตอนที่ผู้จดหมายลึกลับส่งไปถึงผู้มีวิชาฝีมือทุกคน ทำให้ผู้ได้รับจดหมายต่างมาชุมนุมกันที่เหลาสุราแห่งหนึ่งใกล้กับคุกหาสน์เอ็งฮุ้นจิงของลี้กิมฮวง ซึ่งยกให้เป็นของขวัญวันแต่งงานแก่ลี้มอชิตกู่หมั้นของคนแล้ว การที่มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องลึกลับที่ผู้อ่านเกิดความสงสัยใคร่รู้เรื่องต่อไปว่าผู้ใดเป็นผู้ส่งจดหมาย มีจุดประสงค์อะไร และข้อความในจดหมายมีว่าอย่างไร ถึงข้อความจากที่ตัวละครซึ่งเป็นชายชราตาเดียวกล่าวว่า "เท่าที่พวกเราทราบ ชนชาวนักเลงที่ได้รับจดหมายเยี่ยงเดียวกันนี้ อย่างน้อย

^๑ เนียฮูเซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

ต้องมากกว่าหนึ่งร้อยห้าพัน แต่กลับไม่มีผู้ใดทราบว่าเป็นใครเขียน พวกเราก็เลยออกสืบเสาะ
 ทั่วทุกแห่งหน กลับมีได้เบาะแสเลยสักน้อยนิด"๑ ต่อมาความคืบหน้ากระจ่างขึ้นว่าเหตุการณ์
 ที่เป็นเรื่องลึกลับนั้นเป็นการกระทำของลัทธิเซียนผู้เป็นภรรยาของอาสุย ซึ่งต้องการปล่อยข่าว
 ให้ผู้มีวิชาฝีมือที่มุ่งโจมตีคุณหาสน์ของลัทธิซิมซึ่งเป็นคนรักเก่าของลัทธิมอว โดยการบอกใน
 จกหมายว่ามีทรัพย์สินสมบัติมากมายที่คุณหาสน์หลังนี้ ทั้งนี้เพื่อหลอกล่อให้ลัทธิมอวซึ่งหายหน้า
 ไปจากวงนักเลงได้ปรากฏกายออกมาแล้วนางจะได้มาเสีย เพราะนางถือว่าลัทธิมอวเป็น
 ศัตรูคนสำคัญที่จะต้องถูกกำจัด

เรื่องเก่าเขียนนอก มีเรื่องลึกลับอยู่หลายตอนเช่น ตอนเริ่มเรื่องได้เกริ่นถึง
 เรื่องราวที่ชาวบูลิ้มพากันไปเช่นไหว้ดวงซุ้ยของลัทธิซิมเป็นประจำทุกปี โดยที่ผู้อ่านก็ไม่ทราบ
 ว่าลัทธิซิมคืออะไร มีความสำคัญอย่างไรที่มีผู้นับถือบูชาเช่นนี้ เป็นเรื่องลึกลับที่ผู้ประพันธ์เริ่ม
 สร้างเป็นจุดสนใจให้ผู้อ่านได้ติดตามเรื่องไป

ต่อมาในเรื่องลึกลับเกี่ยวกับเทอาอุ้วเอกของเรื่องเพิ่มเข้ามาอีก คือ เทอาอุ้วได้รับ
 การเลี้ยงดูจากมารดาและผู้เป็นตาเป็นอย่างดีถึง ๑๕ ปี แต่เทอาอุ้วไม่เคยรู้ว่าบิดาของตน
 นั้นคือใคร เนื่องจากทุกคนมีคัมภีร์ความลับนี้ไว้และเทอาอุ้วก็ไม่ได้ใช้แซ่ของบิดา แต่กลับใช้แซ่
 เทาของผู้เป็นตา เทอาอุ้วยังถูกห้ามไม่ให้ฝึกเพลงอาวุธ นอกจากนี้ชาวบูลิ้มบางคนก็กล่าว
 เสียดสีเทอาอุ้วว่านับถือมหาโจรเป็นบิดาท้าย ดังนั้นทุกอย่างที่เป็นความลับนี้จึงเป็นเรื่องลึกลับ
 ที่สร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไปให้กับผู้อ่านเป็นอย่างมาก จนกระทั่งเรื่องคืบหน้ากระจ่างแจ้ง
 ขึ้นมาบ้าง เมื่อเทอาอุ้วพยายามสืบสาวราวเรื่องจนได้ความว่า ลัทธิซิมเป็นบิดาของตนแต่ถูก
 เทาเทียนลัทธิผู้เป็นตาฆ่าตาย ดังนั้นเมื่อมีโอกาสพบกับมารดาที่ธวัชซุ้ยของลัทธิซิมบนเขาไฟซัว
 เทอาอุ้วจึงได้ระบายความในใจถามมารดาของตนถึงข้อความว่า

๑ โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๓ แปลโดย ว.ณ.เมืองลุง

เทวดาอุจกั้กับคลุ้มคลั่งพันเพือน สะอึกกายเข้าไปอีกหนึ่งก้าว กระซอกเสียง
เกรียวกราด กล่าววว่า

"บอกกับข้าพเจ้า บิดาทายอย่างไร ท่านผู้เฒ่าก่อนจะตายนั้น มารดา
ได้เหวี่ยงห่อผ้าลงมาจากฉานนี้ใช่หรือไม่ เหตุไฉนท่านจึงไม่ยินยอมให้ข้าพเจ้า
ฝึกปรีชาฝีมือ เหตุไฉนจึงอำพรางแซ่อันแท้จริงและชาติกำเนิดของข้าพเจ้า
เหตุไฉนในยามนั้นจึงไม่ห้ามปรามจ้ะวงงอย่างประหลาดรายค่อปิกา"^๑

นางเทวทูตผู้เป็นมารดาไม่ยอมตอบคำถามใด ๆ ทั้งสิ้น จึงเป็นกรรสร้าง ความ
ใคร่รู้เรื่องต่อไปให้กับผู้อ่านอีก เรื่องที่เป็นความลับอยู่นี้ได้คลี่คลาย กระจำจ้งไป
เรื่อย ๆ จนถึงตอนจบเรื่อง

เรื่องกระป๋อง มีเหตุการณ์ที่เป็นเรื่องลึกลับอยู่หลายตอน เช่น ตอนศพของ
ลัมเปียกบ๊วยหญิงคนรักของตั้งจิ้นจงผู้เป็นตัวละครเอกของเรื่องได้หายไปจากหลุมฝังศพ
จึงเป็นการสร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไปให้กับผู้อ่านว่าผู้ใดมาขุดศพของลัมเปียกบ๊วย เป็น
ศัตรูกับตั้งจิ้นจงหรือไม่และเหตุใดจึงต้องขุดศพไป จึงเป็นเรื่องลึกลับที่น่าสงสัยชวนให้
ติดตามอ่าน ทั้งข้อความในเรื่องว่า

แต่ก่อนออกเดินทาง ตั้งจิ้นจงยังคิดขึ้นเขาไว้อาลัยหลุมฝังศพลัมเปียกบ๊วย
ถึงนั้นพุงกายปรากฏสายฟ้าโลกลั่นสู่ยอดเขาสูงนั้น
ชั่วครู่ให้หลัง ขึ้นถึงบนยอดเขา มุ่งตรงมายังหลุมฝังศพลัมเปียกบ๊วย สายตา
ยามกวาดมอง ต้องอุทานอย่างแตกตื่น
ที่แท้หลุมฝังศพถูกขุดคุ้ย ซากศพลัมเปียกบ๊วยภายในหลุมกลับอันตรธานไป

^๑ กอฮยัง (นามแฝง) กำเทียนสกล เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

หลักหินที่หน้าหลุม คล้ายถูกพลังฝ่ามือกล้าแข็งกระแทกหลาย กลับกลายเป็น

ผุยผง

ทั้งจิ้งจอกหน้ามีควบบาบ ทั้งคืบแค่นรันทล ทั้งเคียดคาลทะยานจิต^๑

เรื่องลึกลับในตอนนี เขียนมีนเมาซึ่งเป็นผู้ชอบพอและคอยช่วยเหลือทั้งจิ้งจอกได้
สันนิษฐานว่า อาจารย์ของลี้มเยียกบ๊วยเองเป็นผู้มาจุดศัพไป เพื่อชุบชีวิตให้ฟื้นคืนมา
ด้วยการให้ยาเม็กคีนวิญญานที่มีประสิทธิภาพในการชุบชีวิตคนที่เพิ่งเสียชีวิตเท่านั้น เมื่อ
ทั้งจิ้งจอกออกสืบรู้ก็รู้ว่าทุกอย่างเป็นความจริงตามที่เขียนมีนเมาคาดการณ์ไว้ทุกประการ

๒.๒ ตัวละครลึกลับ คือ ตัวบุคคลที่มีบทบาทในเรื่องแต่มีข้อมูลน้อย เช่น ไม่มี
การเปิดเผยชื่อ - แซ่หรือรูปร่างหน้าตาอันแท้จริง ไม่ค่อยปรากฏตัวให้ผู้อื่นได้เห็น อาจจะ
มีการคลุมหน้าหรือสวมหน้ากากก็ได้ อาจมีพฤติกรรมชวนให้สงสัย หวกระแวงหรือบิดบัง
อำพรางความจริงตัวละครลึกลับทั้งบทบาทฝ่ายดีและฝ่ายร้าย ดังตัวอย่าง เช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีการสร้างตัวละครลึกลับ เช่น ตอนที่ก๊วยเซ็งมีอายุ
๖ ขวบ ได้เริ่มฝึกวิทยายุทธกับอุกฉัตรเจ้าแห่งหกละแ่นกั้งหน้าผู้เป็นอาจารย์ไปบ้างแล้ว
ต่อมาเมื่อนักพรตชราผู้หนึ่งซึ่งได้ช่วยเหลืออุกฉัตรหนีภัยจากหน้ามาลงมาให้ก๊วยเซ็งกับวาเจงกัจจุ
ธิดาคนเล็กของเจงกิสข่าน จนก๊วยเซ็งเกิดความเลื่อมใสในการใช้วิชาตัวเบาได้นั้นมา
จึงอ้อนวอนขอฝึกบ้างทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่านักพรตชราผู้นี้เป็นใครมาจากไหน ปรากฏว่า นักพรต
ชรารับที่จะสอนวิชาให้โดยกล่าวว่า "เราเองประจักษ์แจ้งในความบริสุทธิ์ใจของเจ้า
กระนั้นอีกสามวันเป็นวันกลางเดือน ยามนั้นพระจันทร์ขึ้นตรงศีรษะ เราจะคอยเจ้าอยู่
บนยอดเขานี้ แต่เราต้องกำชับเจ้าว่าบอกใครให้รู้มิได้เป็นอันขาด"^๒ นักพรตชราจึงกลาย

^๑ คังตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๓ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๘๘๘

^๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาทะ

เป็นตัวละครหลักของเรื่องไปทันที ผู้แต่งมีเจตนาจะเสริมสร้างความสามารถให้ตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้นักพรตชราคือใคร เหตุใดจึงต้องบิณฑังตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อผู้กล่าวหาทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำผู้เป็นอาจารย์รู้ว่าก๊วยเจ๋งไปแอบฝึกวิชากับผู้อื่นก็โกรธมาก จึงได้ช่วยกันสืบก็รู้นักพรตชราผู้นี้ชื่อ คันทันเอียงจือเป่เจ็ก เป็นศิษย์ผู้ของศิวกู๋ที่ซึ่งบิดาของก๊วยเจ๋งเคยช่วยชีวิตไว้และเป็นศิษย์เอกของเฮ้งตงเอี้ยงผู้เป็นประมุขนิกลายซวนจินก้า การที่ได้ช่วยสอนวิชาตัวเบาให้ก๊วยเจ๋งนั้นก็เพราะมีเจตนาที่จะขอกความว่า "...เห็นว่าป็นเด็กที่ซื่อสัตย์จิตใจบริสุทธิ์ดี จึงช่วยฝึกสอนอบรมจิตใจให้สะอาด เพื่อเป็นการรักษาชีวิตให้มีความสุขชั่ววันนิรันดร์..."^๑

เรื่องฤทธิ์มีก้าน มีตัวละครหลัก คือ โจรคอกเหมยหรือโจรบัวฮวยเต้า กล่าวกันในหมู่ชาวมุสลิมว่า โจรคอกเหมยซึ่งหายสาบสูญไปเมื่อ ๓๐ ปีก่อนได้กลับมาปรากฏตัวและฆ่าผู้คนอีกครั้งหนึ่ง ไม่มีใครรู้ว่าโจรคอกเหมยมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร เพียงแต่เล่ากันว่า ผู้ที่ถูกโจรคอกเหมยฆ่าตายจะไม่มีบาดแผล แต่มีคราบโลหิตเล็กละเอียดคราบบลายเข้มเป็นตำราในลักษณะคอกเหมย เป็นตัวละครหลักที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกในเรื่อง คือ ลี้กิมฮวงซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรคอกเหมยหรือบัวฮวยเต้า ดังข้อความว่า

ลี้กิมฮวงสวนคำ

"ไม่ได้ฝึก หรือเคยตัวเอี้ยเห็นว่าคุณแฮลคือบัวฮวยเต้า"

เคี้ยเจี้ยฮัวแคนหัวร่อกล่าว

"นั่นก็ยากจะกล่าวได้ พวกเราทั้งหลายเพียงทราบ บัวฮวยเต้ามีวิชาตัวเบาสูงส่งอย่างยิ่ง ลงมือรวดเร็วอย่างยิ่ง แต่มันจะเป็นคนแซ่เคี้ยหรือแฮล นั้นไม่มีผู้ใดล่วงรู้เลย"

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๘๐ - ๑๘๑

ลี้คิมคงกล่าวเสียงราบเรียบ

"ใช่ วิชาตัวเบาผู้แซ่ลไม่ต่ำ ลงมือก็ไม่ช้า บัวยฮวยเต๋ำปรากฏตัวใน
วงพวกนักเลงอีกครั้ง ก็เป็นเวลาที่คุณแซ่ลเข้าค่านอีกครั้ง หากลี้คิมฮวงมีโช
บัวยฮวยเต๋ำนั่นจึงเป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่ง"

เรื่องกำเหียนลก มีตัวละครลึกลับ คือ สตรีชราแต่งกายชุดดำซึ่งคอยติดตาม
ช่วยเหลือตัวละครเอกของเรื่อง คือ เทาอู๋อยู่เสมอ นางไม่ยอมเปิดเผยตนว่านางเป็นใคร
เป็นตัวละครลึกลับสำคัญที่มีบทบาทต่อตัวละครเอกมาก เช่น เมื่อเทาอู๋ประสบปัญหาหนักใน
ชีวิต ก็จะต้องมีสตรีชราลึกลับนี้ช่วยเหลือคลี่คลายโดยให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำจนเทาอู๋
ฝ่าฟันอุปสรรคไปได้ทุกครั้ง จึงนับว่าเป็นตัวละครลึกลับที่มีเจตนาที่ช่วยให้ตัวละครเอกประสบ
ความสำเร็จในชีวิต เทาอู๋ก็สงสัยว่านางเป็นใครจึงถามว่า

"ผู้เขาสั่งสอนมาถูกต้องที่เดียว ผู้เขารับรู้คุณประโยชน์มหาศาลนัก
ขอขมาถามนามของผู้มีอาวุโสถูกยกย่องว่ากระไร"

หญิงชรามีท่าทีเฉื่อยชาเป็นปกติ กล่าวว่า

"ชั่วชีวิตหนึ่งที่อยู่ในโลกนี้สั้น ๆ เพียงไม่กี่สิบปีเท่านั้น โยต้องทิ้งชื่อเสียง
เรียงนามเอาไว้ ท่านที่ถือเอาเป็นแซ่ ก็มีโชโต้มใหญ่มาจนเป็นเวลาถึงสิบหก
ปีคอกหรือ"

เทาอู๋ยิ่งตื่นตระหนกจนใจสั่นหัวน้ไหว เลือคลมในร่างพลุ่งพล่านคาลก็อกจน
ปั่นป่วน ลอบคิดอยู่ในใจว่า หญิงชรานี้คงเป็นยอดคนที่ไร้ร่างกายของผู้ลี้มแห่ง
ยุคมาตรมิเช่นนั้น นางโนนจึงมาทราบชาติกำเนิดของคนไก่อะเอียดถึถ้วนถึง
ปานนี้เล่า^๒

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) อุทธีมิดสั้น เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๕๖๓

^๒ก้อย่ง (นามแฝง) กำเหียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

ตัวละครหลักผู้หนึ่ง คือ นางเทาซุงอ มารดาของเทาซุงซึ่งปลอมตัวเป็นสตรีชรา
 นั่นเอง ความลับได้กระจ่างขึ้นในตอนท้ายของเรื่องเมื่อเทาซุงอยู่ในสภาพที่แท้จริง คือ
 สตรีวัยกลางคน ถูกเทาเทียนลิ้มบิณฑบาตของนางค้นคว้ากระป๋องที่กำลังทดลองฝีมือกับเทา
 จึงข้อความว่า

...ในท่ามกลางสถานการณ์อันสับสนอลหม่าน พลันได้ยินเสียงเทาซุงร้องขึ้นด้วย
 ความรันทดว่า

"อา มารดา ท่านผู้เฒ่าเอง..."

ในหมู่ผู้คนที่ถูกเสียงร้องนี้สะท้านอารมณ์ จะต้องระงับการเคลื่อนไหวไปทันที
 แต่ละคนต่างหยุดฝีเท้าเอาไว้ เหลียวมาเห็นเทาซุงกำลังโอบรับร่างสตรีวัยกลางคน
 ในอารมณ์สีกาไว้กับอกอย่างแนบแน่น มีกลางหลังของสตรีชุกคำ มีโลหิตคล ๆ
 พุ่งลึกอย่างเนืองนอง ลมหายใจร่อแร่แวววริน เห็นท่าไม่มีทางรอดตายได้แล้ว

เรื่องกระป๋อง มีตัวละครหลักในสภาพของผู้คลุมหน้าชุกคำ ซึ่งไม่ประสงค์
 จะเปิดเผยรูปร่างหน้าตาของตัวเอง มีบทบาทเป็นตัวละครฝ่ายร้ายในเรื่อง คือ เป็นฝ่าย
 ประท้วงกับตัวละครเอก จึงเป็นข้อขัดแย้งอย่างหนึ่งที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างความสามารถ
 พิเศษให้กับตัวละครเอก กล่าวคือ เมื่อตั้งเงินจูงตัวละครเอกในเรื่องพบว่า เขียนมีนเมา
 ผู้ซึ่งตนเคารพนับถือเสมือนญาติผู้ใหญ่ถูกผู้คลุมหน้าชุกคำทำร้ายได้รับบาดเจ็บ จึงเข้า
 ช่วยเหลือต่อสู้กับผู้คลุมหน้านั้น เพื่อที่จะดูโฉมหน้าอันแท้จริง แต่ปรากฏว่าเมื่อตั้งเงินจูง
 ฉวยผ้าคลุมหน้าออกมาได้ อีกฝ่ายก็หนีไปเสียก่อน ดังข้อความว่า

ผู้คลุมหน้าชุกคำ คล้ายมีต้องการพั่วพันนานไป พอเห็นว่ายากเอาชัย พลัน
 บังเกิดความคิดล่าถอย ฝากฝ่ามือออกสามฝ่ามือซ้อน ๆ คุกคามตั้งเงินจูงถลัน
 หลบมาทางขวา ลากพุงหลบหนีไป

ก้อยยัง (นามแฝง) กาเหสนก เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

ตั้งจึงงม้หลังเลี้ยวมาทางขวา แต่มือซ้ายกลับตะกุกฝ่าอากาศ ฝ่าคลุมหน้า
ของฝ่ายตรงข้าม ถูกตะกุกหลกลงมา
ผู้คลุมหน้าชุกค่า มีอาการปฏิกิริยารวดเร็วจุสหายฟ้า ในเสียงอุทานอย่างแตกตื่น
ร่างถอยห่างไปสิบวา ตั้งจึงยังไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริงของมัน
ตั้งจึงคำนึงถึงความปลอดภัยของเขื่อนมีนเมา ดังนั้นไม่ได้ล่าสัตว์ หยิบ
ฉวยฉาคำคลุมหน้าขึ้น ชุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ละลือลงถึงข้างกายเขื่อนมีนเมา^๑

ต่อมาตั้งจึงสืบรู้ว่าผู้คลุมหน้าชุกค่าก็คือพญามโหศ ซึ่งเป็นศิษย์ทรยศของ
เทพพญามผู้อาศัยอยู่ในถ้ำพันโพรงนั่นเอง ด้วยความบังเอิญที่ตั้งจึงเห็นลายแทงเข้า
ถ้ำพันโพรงในฝ่าคลุมหน้า ที่ได้จากการต่อสู้กับพญามโหศในสภาพของกวีละครลึกลับ
จึงทำให้ตั้งจึงเข้าไปในถ้ำได้และได้พบกับพญามโหศ เกิดถูกชะตากัน เทพพญาม
โหศจึงถ่ายทอดวิชาฝ่ามือหยกให้แก่ตั้งจึงเป็นวิชาฝ่ามือที่สูงล้ำอีกอย่างหนึ่งที่ตัวละครเอก
ได้รับ

๒.๓ ฉากลึกลับ คือ ความซับซ้อนปกปิดของสถานที่ชวนให้หลง ชวนให้เข้าใจ
ผิดเพราะจงใจปกปิดตัวละครอื่นเพื่อผลประโยชน์ในการดำเนินเรื่อง สถานที่ที่ใช้เป็นฉาก
ให้มีความลึกลับนี้ มักจะเป็นฉากที่เป็นจินตนาการ ด้วยการเพิ่มความลึกลับและกลไก
ต่าง ๆ ในสถานที่เหล่านั้น เช่น ถ้ำ หุบเหวหรืออุโมงค์ เป็นต้น นอกจากนี้มีฉากสถานที่
ที่สร้างเป็นค่ายกลตามหลักวิชาต่าง ๆ ทำให้มีความลึกลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีฉากสถานที่ที่ลึกลับหลายแห่ง เช่น

ฉากอุโมงค์ลึกลับ เป็นสถานที่ที่มีอยู่ริมกำแพงวังอึ้งอ้วนง้วนตั้ง
ปรากฏว่าก๊วยเจ๋งผู้เป็นตัวละครเอกของเรื่องตกลงไปในอุโมงค์นี้ เมื่อครั้งที่ถูก

^๑ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

เหลียงจื่อเองถามว่า เนื่องจากคนไปช่วงที่เลี้ยงก๊วยยามานานถึง ๔๐ ปี การที่ก๊วยเซ็ง
 ตกไปในอุโมงค์นี้ทำให้ได้พบกับนางบ๊วยทิวอวซึ่งแอบหลบซ่อนตัวอยู่ในอุโมงค์แห่งนี้ ดังนั้น
 นากลิลลับนี้จึงเป็นนากที่ช่วยในการดำเนินเรื่องให้ตัวละครได้พบกัน ทั้งนี้เพราะนาง
 บ๊วยทิวอวกำลังตามหาผู้เช่าสามี่ของนางเพื่อจะแก้แค้นให้ได้ ผู้เช่าสามี่ของนาง คือ
 ก๊วยเซ็งนั่นเอง ตัวอย่างข้อความที่กล่าวถึงนากอุโมงค์ลิลลับนี้ว่า

ก๊วยเซ็งวิ่งเร่ร่างกายไปครู่หนึ่ง บริเวณนั้นมีเตียงนอนอันเต็มและเต็มไปด้วยหมอน
 นอนอยู่ทั่วไป บางกอนตั้งสูงแหลมคมถึงกันหย่นโผล่พ้นพื้นดิน
 เหตุใดจึงมีหนามและกอนหินเกลื่อนกลาดเช่นนั้น แต่ก๊วยเซ็งไม่มีเวลา
 คิดใคร่ครวญ เห็นทั้งสองถูกหนามเกี่ยววุ่นเจ็บปวดยิ่งนัก ทันใดเท้าเหยียบ
 ถลาลงไป จึงร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจ ร่างของตนหล่นลงไปใน
 อุโมงค์ ก๊วยเซ็งเบ่งกำลังภายใน พยายามไถ้ไม่ให้หน้าหนักของร่างกระทบกับ
 พื้นดินเบื้องล่างเป็นอันตราย แกว่งเท้าทั้งสองยันพื้นที่มีฐานกลมกลื่นจึงทรงกาย
 ไว้มิอยู่ หงายหลังล้มฟาดลงไป พอลุกขึ้นนั่งดูบาดแผล ก๊วยเซ็งตกใจ
 สะอื้นที่สิ่งนั้นเป็นกระโหลกศีรษะมนุษย์ *

ปรากฏว่าเมื่อก๊วยเซ็งตกลงไปในอุโมงค์แล้ว เหลียงจื่อเองได้กระโดดตาม
 ลงไปด้วย จึงเป็นนากลิลลับที่สร้างความตื่นเต้นให้กับผู้อ่านมาก เพราะว่าถ้าอุโมงค์ต้น
 ก๊วยเซ็งก็คิดว่าตนเองจะเอาชีวิตไม่รอด ดังข้อความว่า

ก๊วยเซ็งร้อนใจยิ่งนัก ถ้าอุโมงค์นี้ตัน ตนเห็นที่จะสิ้นชีวิตเพราะฝีมือของ
 เหลียงจื่อเอง

ก๊วยเซ็งหนีไปได้อีกหลายวา ทันใดรู้สึกว่าย่างหน้าเป็นทีว่าง อุโมงค์ใกล้สิ้นสุด
 ลงที่ห้องใต้ดิน ชั่วพริบตาเดียวเหลียงจื่อเองได้ติดตามมาทัน...

* กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิธนาทะ

ทันใดมีเสียงดังกระดังงาออกมาว่า

"ผู้ใดมาส่งเสียงเอ็ดอีกอยู่ที่นี่"

เหลียวจื่อเองและก๊วยเซ็งไม่คิดว่าในอุโมงค์อันลึกล้ำและมีคิมิคเช่นนี้จะมีผู้ใดอาศัยอยู่...

ฉากที่สร้างเป็นค่ายกล ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีสถานที่ที่สร้างเป็นค่ายกลตามคัมภีร์เอ็กเก็งในวิชาป๋วยก้วยหรือวิชาแปดทิศ ผู้ที่เข้าไปในบริเวณที่เป็นค่ายกลนี้ หากไม่รู้แผนผังการเดินแล้วจะทำให้เดินหลงทางออกไม่ได้ ใช้เป็นกลดักศัตรูผู้บุกรุกได้เป็นอย่างดี เป็นสถานที่ที่มีความลึกลับซับซ้อนยิ่ง ดังที่กล่าวถึงเมื่อตอนก๊วยเซ็งเดินทางไปถึงเกาะท้อฮวยเต้าแล้ว เกิดหลงอยู่ในบริเวณที่สร้างเป็นค่ายกล ดังข้อความว่า

ก๊วยเซ็งเห็นนางวิ่งรวกเร็ว ลดเลี้ยวไปมาท่ามกลางกองและพุ่มไม้ ชั่วพริบตาเดียว ร่างที่วิ่งไปอย่างลึบโลดก็มองไม่ เห็นตัวเสียแล้ว แค่นวิ่งติดตามไปอย่างไม่ลกระเหมือนกัน

แต่พอวิ่งไปได้ราวสักสิบวา บังเอิญหลงทางและเห็นค้ำจันทะวันออกเฉียงใต้กับตะวันตกเฉียงเหนือมีเส้นทางเดินแคบ ๆ ไม่ทราบว่าจะตัดสินใจไปทางใดก็ก๊วยเซ็งสุมวิ่งไปสักพักหนึ่ง รู้สึกเหมือนกับว่าได้เดินทางกลับมาสู่ที่เดิมอีก ทันใดนั้นก็ถึงเพลาอยู่ที่บ้านบุษยสุนจิ่ง อึ้งย้งเคยพูดให้ฟังว่า บ้านหลังนั้นได้จัดวางไว้อย่างประหลาด มีทางเดินยอกย้อนพิกล ยังไม่เทียบเท่ากับความพิสดารของเกาะท้อฮวยเต้า พิจารณาไปว่าตนขึ้นเดินอยู่อย่างนี้ก็ร้อยปีก็ไม่พ้นออกไปจากกองไม้เหล่านี้ จึงทรุดกายนั่งลงอยู่โคนต้นท้อคอยให้อึ้งย้งหวนกลับมารับคนก๊วยเซ็งนั่งรอคอยครู่ใหญ่ก็ไม่เห็นอึ้งย้งหรือผู้ใดเลย^๒

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ หน้า ๑๔๔

^๒กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ หน้า ๔๓๔

เมื่อครั้งท้องยังและกายแข็งแรง ได้รับเชิญจากเล็กจึงจูงให้ไปพักที่บ้านริมทะเลสาบ
ไทโอวที่สร้างบริเวณเป็นค่ายกลตามหลักวิชาไปยักวั้นนั้น อึ้งย้งสามารถเดินได้อย่างสบาย
เพราะเป็นค่ายกลที่สร้างตามแบบเกาะทอดยวเฒ่า เนื่องจากเล็กจึงจูงเป็นศิษย์ของ
อึ้งเอี๊ยะซือ จึงข้อความที่ว่า

อึ้งย้งโบกมือให้กายแข็งแรงกลับไปทางหลังบ้าน หนทางในบ้านนั้นเลี้ยวซ้าย
วกขวาเวียนไปมาประหลาด คือตรงทางเลี้ยว ปลูกสร้างเก๋งเล็ก ๆ ไว้
เหมือนกันทุกแห่ง ถ้าเดินเลี้ยวไปเลี้ยวมาหลาย ๆ ครั้ง ไม่ทราบว่าจะทางไหน
เป็นทิศใด แต่ทว่าอึ้งย้งยังคงอยู่ในบ้านนางเอง อึ้งย้งไปอย่างรวดเร็ว
ไม่มีการวิรอลงสัย บางครั้งมองดูทางหน้าเป็นทางตันหมดหนทางไป แต่
นางลอคเข้ากุหาเงาจำลองไปแล้วอ้อมพุ่มไม้คอกเลี้ยวมาถึงระเบียบอีกด้านหนึ่ง
เมื่อเดินมาจนสุดหนทางแล้ว ด้านหลังของประตูกลับเป็นที่กว้าง*

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีสถานที่ในเรื่องบางตอนเป็นที่ลึกลับน่ากลัว คือ ถ้ำพันโพรง
ในหุบเขาตั้งเหินถึก ถ้ำนี้เป็นที่อยู่ของเทพพญายม คนเถื่อนหรือชาวป่าที่อยู่บริเวณนั้นต่าง
กลัวกันมาก ถึงกับมีพิธีบวงสรวงเทพพญายมเป็นประจำทุกปีในวันไหว้พระจันทร์ ชาวป่า
เล่าให้ฟังจนฟังว่า "มีอยู่คราวหนึ่งในพิธีบวงสรวง ชาวเผ่าเราคนหนึ่งบุกเข้าถ้ำไปมี
ถึงห้าก่าก็ล้มลง เหล่าภูธราวุธต้องสวดวิงวอนขอให้เทพพญายมอภัยละเว้น วันรุ่งขึ้นคน
ผู้นั้นมีชีวิตรอดกลับออกมา"^๒ และยังมีเล่าต่ออีกว่า "ภายในถ้ำมีทางแยกนับร้อยพันสาย
ผู้ใดหลงพลัดเข้าไปไม่มีวันกลับออกมา"^๓

* กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จั่วควง พิเศษกะ
หน้า ๔๓๔

^๒ กังตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๓๐๒

^๓ ก. หน้า ๓๐๓

ตั้งจันจงสืบหายามอมเมาประสาท จนกระทั่งได้มาถึงถ้ำพันโพรงก็เกิดความสนใจที่จะเข้าไปในถ้ำแห่งนี้ ทั้ง ๆ ที่มีสิ่งลึกลับพิสดารหลายอย่างตามที่ชาวป่าซึ่งอยู่ในบริเวณแถบนั้นเล่าให้ฟัง แต่ตั้งจันจงก็ไม่ละความพยายามจึงตัดสินใจเข้าไปในถ้ำพันโพรงดังข้อความว่า

ยิ่งเห็นเห็นเส้นทางยิ่งคับแคบ ชั่วครู่บรรลุถึงถ้ำถ้ำ เห็นปราศจากทางผ่าน พอยกมือเกาะผนังรู้สึกเนื้อหินหนักแน่น รีบถอยออกมาถึงปากทางสามแพร่ง เปลี่ยนเป็นลคเลี้ยวขวา

อย่างนั้นซ้ำ ทางแยกยิ่งมายิ่งมากมาย พอเลี้ยวโค้งหลายครา รู้สึกคล้ายหลงพลัดเข้ามาในวังมอมประสาท กระทั่งหนทางถอยก็หาไม่พบ

คำนวณนับเวลา คนเข้าถ้ำมาเกือบสามชั่วยามแล้ว สร้างความร้อนรนใจยิ่ง วังพลุ่งพล่านไปมาโดยไร้จุดหมาย

ตลอดรายทางพบเห็นถ้ำโพรงสาขาใหญ่น้อยมากมาย ล้วนเป็นไปตามธรรมชาติ เนื่องจากมีคูนเคยกับท่าเลสถานที่ จึงหลงพลัดอยู่ภายใน

รู้สึกมีกลิ่นหอมจาง ๆ โขยมา รีบวิ่งตะบึงไปตามทิศทางนั้น กลิ่นหอมยิ่งมา ยิ่งรุนแรง กลับสืบเสาะถึงทางแยกที่เข้าถ้ำมาตอนแรก^๑

ตั้งจันจงหาวิธีเข้าไปในถ้ำจนสามารถเดินเข้าไปได้โดยไม่หลงทาง ทั้งนี้เพราะอาศัยแผนผังทางเดินในถ้ำจากปากคูนหน้าของพญายมโหดที่ตั้งจันจงจดจำมาได้ เมื่อครั้งที่เกิดต่อสู้กันขึ้นก่อนที่จะเดินทางมาถึงถ้ำพันโพรง การที่มีฉากลึกลับอย่างเช่นถ้ำพันโพรงในเรื่องนี้ เป็นการช่วยส่งเสริมความสามารถให้กับตัวละครเอกเป็นอย่างดี คือ นอกจากตัวละครเอกจะได้แสดงสติปัญญาและความสามารถของตัวเองในการที่จะหาทางเข้าไปในถ้ำที่มีทางเดินหลายเส้นทางแล้ว ตัวละครเอกยังได้พบกับเทพพญายมผู้เป็นเจ้าของถ้ำ

^๑ ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ควมู้ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์

และมีวิชาฝ่ามือหยกพญายมด้วย ปรากฏว่าเทพพญายมพอใจที่จะถ่ายทอดวิชาฝ่ามือหยกพญายม และพลังภายในกายของตนให้แก่ตั้งจันจง จึงทำให้ตั้งจันจงมีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้นอีก วิชาหนึ่ง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความลึกซึ้งที่กล่าวมานี้ในค่านความลึกซึ้งของเรื่อง ความลึกซึ้งของตัวละครและความลึกซึ้งของฉาก ซึ่งในแต่ละเรื่องก็มีความลึกซึ้งทั้ง ๓ แบบนี้อยู่หลายตอน ความลึกซึ้งจึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยสร้างความสนใจใคร่รู้ให้กับผู้อ่านเพื่อที่จะติดตามเรื่องต่อไป ช่วยให้เกิดความตื่นเต้นสนุกสนานไปตามการดำเนินเรื่องด้วย ความลึกซึ้งจึงเป็นส่วนประกอบอีกส่วนหนึ่งที่ช่วยในการพัฒนาเรื่องจนกระทั่งเรื่องคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ

๓. เรื่องเหนือธรรมชาติ เป็นเรื่องที่มีการประสมประสานระหว่างเรื่องเกินจริงกับความจริงได้อย่างเหมาะสม คือเป็นเรื่องที่อาจจะเป็นจริงในชีวิตได้ วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีลักษณะที่เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติอยู่มากมาย ส่วนใหญ่เป็นค่านความสามารถของตัวละครที่มักจะทำอะไรได้เกินความสามารถของมนุษย์ทั่ว ๆ ไป คือ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่ตัวละครมีกำลังภายในและวิชาฝีมือที่พิสดารต่าง ๆ จนบางครั้งดูเหมือนว่าบุคคลธรรมดาไม่สามารถจะทำกันได้มากนัก เช่น การใช้พลังฝีมือจากกำลังภายใน การลงเสียงทางลมปราณ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาจิตวิทยาแผนใหม่ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับพลังงานของจิตในรูปต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากธรรมชาติของจิตของบุคคลบางคนและเกิดจากการฝึกจิตทางสมาธิ เรียกจิตวิทยาแผนใหม่สาขานี้ว่า ปรจิตวิทยา (Para Psychology)^{*} คือ หมายถึง "วิทยาศาสตร์ทางจิตเกี่ยวกับการจัดระบบจิตให้เกิดพลังงานโดยฝึกจิตทางสมาธิ เช่น ให้เกิดอำนาจตาทิพย์ หูทิพย์ ไทรจิต รู้เห็ดลวงหน้า เป็นต้น และการศึกษาค้นคว้าปรากฏการณ์ของจิตในลักษณะต่าง ๆ ที่แสดงออกเหนือธรรมชาติ ซึ่งไม่อาจให้คำตอบได้ตามหลักวิทยาศาสตร์ทางจิตโดยทั่วไป"^๒ ตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในทำจิตให้มีสมาธิ

* หรืออาจเรียกว่า จิตวิทยาเทียบเคียง

^{*}พ.ศ.๒๕๐๐ อุทกภาณ วิจัยพุทธปรัชญาเปรียบเทียบกับหลักวิทยาศาสตร์ หน้า ๔

^๒ค. หน้า ๔ - ๕

เพื่อให้เกิดพลังภายในกาย เช่นเดียวกับการศึกษาทางปริยัติวิทยา ดังนั้นวรรณกรรมจินก่าลังภายในจึงเป็นเรื่องที่มีลักษณะเหนือธรรมชาติอาจจะเป็นจริงได้ตามวิธีการศึกษาวิทยาศาสตร์ทางจิต

การแทรกเรื่องเหนือธรรมชาติในวรรณกรรมจินก่าลังภายในเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสามารถพิเศษของตัวละครในการฝึกวิทยายุทธจากสำนักอาจารย์ต่าง ๆ ส่วนมากจะนำมาใช้ต่อสู้ประลองฝีมือกัน จึงช่วยเพิ่มความเข้มข้น ตื่นเต้นและแปลกพิสดารให้กับเนื้อเรื่องมาก นับเป็นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของวรรณกรรมจินก่าลังภายใน ดังจะได้ยกตัวอย่างลักษณะที่เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติของวรรณกรรมประเภทนี้ ได้แก่

๓.๑ การมีวิชาตัวเบา เกิดจากการทำจิตให้มีสมาธิ คือ การกำหนดลมหายใจเข้าออก ส่วรวมจิตใจไม่ให้ฟุ้งซ่านเพื่อให้จิตตั้งมั่นอยู่ในความสงบ เรียกว่า เป็นการเดินก่าลังภายในหรือลมปราณจนถึงขั้นรังสรรค์หายใจเข้าออกได้ดังใจนึกก็จะทำให้เกิดวิชาตัวเบาได้ ตัวละครที่สามารถทำตัวเบาได้นั้นจะมีความสามารถเกินมนุษย์ธรรมดา ทั้งนี้เพราะว่าการมีวิชาตัวเบาในวรรณกรรมจินก่าลังภายใน ตัวละครสามารถกระโดดขึ้นไปที่สูง ๆ ไปได้ เช่นขึ้นบนหลังคก บนต้นไม้หรือหน้าผาที่สูงชันโดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์ใดช่วยพยุงขึ้น เพียงแต่ใช้ก่าลังภายในทำให้ตัวเบากระโดดลอยขึ้นไปได้ นอกจากนี้ วิชาตัวเบายังช่วยให้สามารถวิ่งไต่ราวเร็วยิ่ง ไม่ไต่ย่นเสียงฝีเท้าเพราะใช้เพียงปลายเท้าแตะพื้นเท่านั้น บางครั้งถ้าฝึกถึงขั้นสูงอาจจะเดินบนผิวน้ำหรือบนยอดหญ้าได้ด้วย

ตัวละครที่ฝึกวิทยายุทธจะมีการฝึกวิชาตัวเบาเป็นขั้นพื้นฐานก่อน ดังนั้นวรรณกรรมจินก่าลังภายในทุกเรื่องจะมีการใช้วิชาตัวเบาคด้วย ดังตัวอย่างได้แก่

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของตัวละครในการใช้วิชาตัวเบา เช่น ก๊วยเซ็งไ้ฝึกก่าลังภายในจากนักพรตชราโดยการฝึกนอนและนั่งสมาธิ จนสามารถทำตัวเบาเป็นขั้นหน้าผาได้อย่างรวดเร็ว ดังข้อความว่า

เมื่อคนทั้งสองเร่งฝีเท้าเร็วเข้า เห็นร่างของก๊วยเซ็งวิ่งไปสู่เชิงหน้าผาแห่งนั้น
แลมิได้หยุดยั้งแม้แต่ก้าวเดียว วิ่งเป็นปายไถ่ขึ้นไปเหมือนวิ่งอยู่ในทุ่งหญ้าแลพื้นที่ราบ
เวลานี้กำลังภายในของก๊วยเซ็งอยู่ตัวเต็มที่แล้ว ไม่ต้องให้นักพรตชราหย่อนเชือก
ลงมาช่วยรับตัวขึ้นไปเลย ก๊วยเซ็งสามารถขึ้นไปบนยอดผาได้อย่างคล่องแคล่ว^๑

เรื่องแม่เสื้อขาว มีการใช้วิชาตัวเบาของตัวละคร เช่น เจ้าถั่วชะตัวละครเอก
หญิงของเรื่องมีความสามารถในการทำตัวเบาได้เป็นเยี่ยม นางได้ทำหลวงจีนช่วยเม้ง
เปลี่ยนชื่อประลองฝีมือในการทำตัวเบา โดยนางจะแบกร่างของเลี่ยนเซี่ยะโ้วและให้
หลวงจีนช่วยเม้งเปลี่ยนชื่อแบกร่างของเด็กน้อย แล้วใช้วิชาการทำตัวเบาออกวิ่งแข่งกัน
หลวงจีนช่วยเม้งเปลี่ยนชื่อไก่ออกวิ่งก่อน ทั้งคนที่ว่า

ส่วนหญิงผมขาวก็ได้ไล่ติดตามไปเบื้องหลัง คล้ายกับเงาขาวสองเงากำลัง
หมุนกลิ้งไปบนทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล

ครั้นเมื่อวิ่งไปได้ประมาณสักครึ่งวัน ก็ค่อย ๆ เข้าไปใกล้ชายทุ่งหญ้า
แลถ้าข้ามไปอีกก็จะถึงที่ราบสูงแห่งพิคเขาเทียนชัว

หลวงจีนช่วยเม้งเปลี่ยนชื่อนั้น เนื่องจากตนไก่ออกวิ่งนำหน้ามาก่อน แล
ไก่อแบกร่างของเด็กน้อยซึ่งมีน้ำหนักเบากว่าหญิงผมขาวซึ่งไก่อแบกร่างของ
เลี่ยนเซี่ยะโ้วมีน้ำหนักมากกว่า ดังนั้นจึงไก่อมาถึงก่อนสิบก้าว^๒

คูเม้งตัว เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งในเรื่องแม่เสื้อขาว ที่มีวิชาตัวเบาสูง สามารถ
กระโดดขึ้นไปวิ่งบนหลังควาไ้ เช่น

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๕๔

^๒เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๓๖๑

คำหนักทุกหลังภายในราชวังนั้น ได้มุงด้วยแก้วกระจกสีเหลือง เมื่ออุ้มแก้ว
กระจกขึ้นไปนั้นรู้สึกว่ามันยังเท่ามียู่ หันไปมองดูรอบบริเวณนั้นก็เห็น
คำหนักสูงอยู่ติดต่อกันเป็นฟืด...แม้ว่ากระเบื้องกระจกที่มุงหลังคานั้น จะสิ้นจน
ไม่สามารถยังกายไว้อยู่ได้ แต่อาศัยที่มุงแก้วมีวิชาทำตัวเบาได้อย่างสูง เป็น
แต่เพียงปลายเท้าที่จรดเบา ๆ ก็ทำให้ร่างของตนนั่นลอยข้ามผ่านพื้นไปได้คล้าย
กับนกนางแอ่นที่อำพรางออกกลางอากาศอยู่บนยอดคลื่น"

เรื่องฤทธิ์มีกลิ่น ตัวละครมีความสามารถในการใช้วิชาตัวเบา เช่น ลีคิมฮวง
ตัวละครเอกของเรื่องใช้วิชาตัวเบาแบกร่างขึ้นไปได้ซื้อหลวงจีนซึ่งถูกยาพิษพากลับไปยังวัด
เสี่ยวลิ้มยี่ ทั้งข้อความว่า

ลีคิมฮวงใช้วิชาตัวเบาโคจรลื่นขึ้นไปบนไหล่เขา
คืบบันไดเชิงเขามีโบสถ์เล็ก ๆ อยู่หลังหนึ่ง หลวงจีนเสี่ยวลิ้มยี่จรเทาสูงเท้าขาว
หลายรูปกำลังนั่งเฝ้าอยู่ในโบสถ์ ยังมีสองรูปซ่อนตัวอยู่หลังประตู กวาดคาถา
เหอจุการณ์ทางภายนอก
เมื่อเห็นมีคนใช้วิชาตัวเบาขึ้นเขา สองรูปนั้นถลันออกมารับหน้าหน้าที่...

ลีคิมฮวงชะลอฝีเท้าลง เมื่อถึงเบื้องหน้าคนทั้งสอง พลันพุ่งตัวสูงกวา
ลอยละลือข้ามศีรษะทั้งสองไป ปลายเท้าสะกิดพื้นอีกครั้งก็ทะยานกายขึ้นอีกครา
บนทางภูเขาที่มีหิมะเกาะเป็นน้ำแข็ง ลีคิมฮวงถึงกับยังสามารถใช้วิชาตัวเบา
"แมลงปอสามโฉบน้ำ" อันยอดเยี่ยม หลวงจีนเสี่ยวลิ้มยี่มาครวว่าทะนงโอหังทุกรูป
ยังต้องคืนเต็นไปกับสุกยอควิชาตัวเบา^๒

^๑ เนียอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสี่ยวขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๒๒๔ - ๒๒๕

^๒ ไกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง
หน้า ๘๒๗ - ๘๒๘

เรื่องกำเทียนลก กล่าวถึงการใช้วิชาตัวเบาของตัวละคร เช่น ตอนเล่งโซ่รีบไป
เอาน้ำจากลำธารน้ำแข็งเพื่อช่วยฟื้นฟูพลังฝีมือของเทาดูตัวละครเอกของเรื่องให้กลับคืน
ก่อนที่จะมีการประลองฝีมือกับเทาดิณลิ้ม ดังนั้นเมื่อได้น้ำจากลำธารแล้วนางจึงใช้วิชา
ตัวเบารีบกลับไปหาเทาดูทันที ทั้งข้อความว่า

เล่งโซ่ใจจะผ่นว้างทั้งราวมีกองไฟสุ่มอยู่ ใช้วิชาทำร่างพุ่งปราดออกจากที่อย่าง
ไม่คิดชีวิต จิตใจของนางไค่พุ่งนําร่างไปก่อนจุจกั้เป็นประกายสายฟ้า จาก
ท้องทุ่งกว้าง จากเทือกทิวเขา จากหมู่ไม้อันรกทึบ ซ้ำมขุนเขาลำเนาไพร...
ผ่านจากเหาไมจุจกั้เป็นเนินบิน ผ่านไป ผ่านไป...

ในอุณูหนาวที่หิมะโหมกระหน่ำ บนท้องฟ้ามักจะมีหมู่เมฆเกาะกลุ่มกันจน
มืดครึ้มมิเห็นแสงตะวัน ดังนั้นนางจึงไม่มีปัญญาจะมากำนวณถึงเวลาอันแน่นอน
ได้ นางในขณะนี้มีน้ำลำธารน้ำแข็งบรรจุอยู่เต็มขวดในอ้อมอกความปรารถนา
เพียงประการเดียว คือ รีบร้อนให้ไปถึงที่ข้างกายเทาดูได้ตั้งใจหมาย
วิชาตัวเบาของท้อฮวยเต้า กล่าวได้อย่างภาคภูมิใจว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งของบู๊ลิ้ม
ผู้นี้ แต่เล่งโซ่กลับคำหิติดิณลิ้มว่าเขื่องช้าเกินไป เขื่องช้าเหลือประมาณได้...^๑

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง แสดงความสามารถของตัวละครในการใช้วิชาตัวเบา เช่น
ตังจิ้นจงตัวละครเอกของเรื่องและลิ้มเย็กบ๊วยใช้วิชาตัวเบาตีตัวขึ้นไปบนต้นไม้ เพื่อหา
ดูทางออกจากหุบเขาไร้โมตรี ทั้งข้อความว่า

ตังจิ้นจงหล่นทับเท้าพุ่งกายขึ้นสูงแปดวา ละลือลงบนคาคบไม้ กัมตีระดมมองดู
เห็นลำคั่นไม้ในถลงจริง ๆ เบื้องล่างมีคตหมื่น มีทราบลึกสักปานใด จึงกวักมือ
เป็นเชิงชักชวนลิ้มเย็กบ๊วย

^๑ กอฮย้ง (นามแฝง) กำเทียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

ลึ้มเยือกช่วยเกร็งลมปราณพุ่งปวากขึ้น ทะยานคราเกือบลอยสูงล้ำา ยืนเท้า
ซ้ายและหยังลำต้นไม่หีบยืมสภาวะพุ่งกายอีกครา^๑

เรื่องสะพานแปดทิศ มีการใช้วิชาตัวเบาช่วยเช่นกัน ดังตัวอย่างเช่น เมื่อ
ก๊วยจวนยังผู้เป็นศิษย์ตั้งเต้าลังใช้วิชาตัวเบาและมีมือเพลงกระบี่ฟันใบไม้ที่จอมขลุ่ยสำออง
ไปรยจนขาดหมดทุกใบ ดังข้อความว่า

ก๊วยจวนยังโน้มร่างท่อนบนไปเบื้องหน้า กุมคาบพุ่งเสียดดินขึ้นไป
เห็นประกายคามสายหนึ่งพุ่งวาวขึ้นไป ประกายคาบพอกวากผ่านใบไม้ถูกฟันเป็น
สองส่วน คาบคล้ายประกายสายฟ้า ท่วงร่างจุ่มังกรทองนภา พุ่งเฉียด ๆ ขึ้นไป
สองวา ความคล่องแคล่วสวยงามของวิชาตัวเบา ชวนให้ผู้ชมดูตาละลานพรวดพราย
ก๊วยจวนยังลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลันหกดพับสองเท้าเปลี่ยนเป็นสาคพุ่งร่าง
เท้าพอลัมผัสพื้น คาบก็สอตกกลับคืนผก
ภายใต้แสงสีสนรยาสาดส่อง เห็นใบไม้ เกือบกลากทั่วพื้นดิน ถูกคมคาบฟันเป็น
สองส่วน^๒

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในจะใช้วิชาตัวเบาใน
หลายโอกาส เช่น เมื่อมีการประลองฝีมือหรือต่อสู้กันเพื่อความคล่องแคล่วว่องไวใช้
ในการเดินทางให้รวดเร็วยิ่งขึ้น เป็นต้น เป็นการเสริมสร้างให้ตัวละครมีความสามารถพิเศษ
เกินกว่ามนุษย์ธรรมดาจะกระทำได้ เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติใช้มากในวรรณกรรมจีนกำลัง
ภายใน เพราะตัวละครที่เก่งทางวิชาฝีมือการต่อสู้มักจะมีวิชาการทำตัวเบาด้วย

^๑ ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๔๓๕

^๒ ออเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๕๒๕

๓.๒ การใช้พลังฝีมือจากกำลังภายใน เป็นการฝึกจิตทางสมาธิให้เกิดกำลังภายในมีกำลังกล้าแข็ง เพราะว่า "จิต คือพลังงานธรรมชาติชนิดหนึ่งและมีคลื่นความร้อนเจือปนอยู่ในกระแสจิตมนุษย์ (Psychic Heat) หากฝึกจิตทางสมาธิแบบโยคะอาจะรวมพลังงานของคลื่นความร้อนจากกระแสจิตก่อให้เกิดการเผาไหม้แก้วตาดูหรือนำมาเพิ่มพลังงานในร่างกายเพื่อต่อสู้กับอากาศอันหนาวเหน็บได้"^๑

ตัวละครในเรื่องที่มีวิชาฝีมือมักจะฝึกฝนตนให้เกิดกำลังภายในและใช้กำลังภายในนอกด้วย ทั้งนี้เพราะว่า "กำลังภายใน เป็นพลังประกอบสติปัญญาและความเชี่ยวชาญในการใช้เพลงอาวุธทั้งมวล ส่วนกำลังภายใน คือ การทำให้เลือดลมที่ฝืดคั่งแล้วมีกำลังกล้าแข็งสามารถต่อต้านทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น การต่อสู้เมื่อเกิดเพลิงพล้ำ กำลังภายในภายในก็แยกย้ายออกต้านทานเอาไว้ได้"^๒

ดังนั้นตัวละครที่ฝึกวิชาฝีมือจึงมักมีกำลังมากเป็นพิเศษ คือ มีกำลังภายในและกำลังภายในนอก กำลังทั้งสองฝ่ายนี้เป็นความสามารถพิเศษอย่างหนึ่งของตัวละคร โดยเฉพาะกำลังภายในเพราะตัวละครที่ใช้กำลังภายในจะมีความสามารถเกินกว่าบุคคลธรรมดาจะทำได้ จึงถือว่าเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติที่เพิ่มความแปลกพิสดารให้กับเรื่องได้มาก เพราะวิชาฝีมือหรือวิทยายุทธของตัวละครเป็นสิ่งหาดูไต่ยากหรือแทบจะไม่มีเลย ดังตัวอย่างเช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่ออึ้งย้งถึงซึ่งเป็นประมุขของทวนสอนวิชาฝีมือให้แก่ก๊วยเซ่ง โดยสอนทั้งวิชากำลังภายในและกำลังภายในนอกให้ จนก๊วยเซ่งสามารถตัดต้นไม้ด้วยการใช้ปลายมือกรีดเพียงเบา ๆ รอบลำต้นก็ทำให้ต้นไม้ล้มลงอย่างง่ายดาย ดังข้อความที่อึ้งย้งถึงกล่าวกับก๊วยเซ่งว่า

^๑พ.ท.อ.ชจร อุกทภาชน วิจัยพุทธปรัชญาเปรียบเทียบกับหลักวิทยาศาสตร์

หน้า ๑๐๔

^๒กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จ่าลอง พิสนาคะ

หน้า ๕๐

"เพลงมวยปราบมังกรสิบแปดท่า (ยังเล็งจับไปยเจีย) ที่เราสอนให้เจ้าเป็นวิชาใช้กำลังภายนอกสูงสุดยกแล้ว ส่วนเพลงมวยคงเม้งกุง (เพลงมวยความว่างสว่าง) เป็นที่รวมวิชาใช้กำลังภายในอย่างสูงสุดเช่นเดียวกัน กระบี่สั้นของเจ้าสามารถใช้ตัดทอนทำลายเพชรได้ เพียงแค่คิดค้นไม้จึงมีเห็นยากเป็นความสำคัญขึ้นอยู่กับกำลังแรงที่ใช้กับมือ ต้องจำหลักคำว่า คง (ว่าง) ไว้ประจำใจเสมอ"

ก๊วยเซ็งเข้าใจได้อย่างชัดเจน จึงกระโดดลงมาจากมันแล้วคลำดูต้นฉานา (ซัมซา) ขนาดกลางใต้ต้นไม้หนึ่งแล้วออกกำลังใช้เพลงมวยความว่างสว่าง จึงรบปลายมีกรรกีรอบลำต้นอย่างเบา ๆ ต้นไม้นั้นล้มลงอย่างง่ายดาย ก๊วยเซ็งยืนคั่นกรรกีไว้วิธีนั้นโค่นต้นไม้่อหลายสิบต้น ยังไม่ทันถึงรุ่งอรุณก็ขาดต้นไม้่อไม่กี่สิบท่อนจะครบจำนวนตามต้องการ"

เรื่องแม่เสื้อขาว ตอนที่ท๊วยเล้งใช้กำลังภายในรินน้ำชาใส่ในถ้วยซึ่งทำจากไม้เอียง มีความเหนียวและแข็งแกร่งยิ่ง ผลปรากฏว่า ถ้วยไม้นั้นแตกหักที่ ดังข้อความตอนที่ว่า

ท๊วยเล้งพุดไปพลางก็ได้รินน้ำชาออกมาพลาง น้ำชาอันร้อนนั้นก็ไหลรินลงสู่ถ้วยไม้พร้อมกับมีเสียงดังเปรียะ ถ้วยไม้นั้นก็ได้แตกแยกออกจากกันทันที แลเมื่อได้รินใส่ไปถึงสามถ้วย แต่ถ้วยทั้งสามใบก็แตกออกไปเช่นกัน น้ำชาอันร้อนนั้นก็ไหลนองบนพื้นโต๊ะ

เมื่อเป็นดังนี้ รุ่ยฮุนกับตังเกเปี้ยะต่างก็พากันตกใจยิ่งนัก การที่จะอาศัยกำลังฝ่ามือมาทำลายถ้วยไม้ใบนี้ ก็นับว่ายากอยู่แล้ว แต่เหตุใดนเพียงแต่อาศัยกำลัง

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๕ แปลโดย จวลอง พิศุนาคะ

เพียงรินน้ำชาเท่านั้น ด้วยไม้ก็แตกแยกออกไปได้เสียแล้ว อันกำลังฝ่ามือชนิดนี้ พวกคนก็มีเคยได้พบเห็นแลได้ยินมาก่อน*

เรื่องกำเทียนลูก ก็มีลักษณะเหนือธรรมชาติในด้านการใช้พลังจากกำลังภายใน อยู่หลายคน เช่น ตอนใช้กำลังภายในอุ่นสุราให้ร้อนได้ ดังตอนที่ว่า

ชายฉอมแห่งที่แต่งกายดูนักศึกษาถูกขึ้นยืนอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส รวบพิศในมือ ดังทวีปใหญ่ดวงขึ้นคลบหนึ่งแล้วก็ใช้คามพิศรับไหสุราที่พุ่งมาอย่างแรงเอาไว้ จนไหสุราตั้งอยู่บนคามพิศได้ง่ายดายดังราวกับงอกราก มนุษย์มือชั้นสูงเหนือศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พลังอันยอดเยี่ยมเทียมเทพคาของเปาเสียนและเอี้ยเสียนทั้งสองท่าน ข้าพเจ้าผู้เขลิมมีความเลื่อมใสนับถือจนหมดหัวใจ แต่ข้าพเจ้ามีนิสัยที่นิยมดื่ม แต่สุราอุ่นจนร้อน สุราให้ดื่มมาบรรณนั้นเย็นขึ้นเยี่ยม แต่เสียนคายที่มีไค่ฉุ่นไฟมาก่อน ข้าพเจ้าค่าค้อยไร้ฝีมือ ยินดีที่จะอุ่นสุราให้ให้แก่พวกท่านทั้งหลายด้วย" เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง ที่ปากไหสุราและศีรษะของนักศึกษา ต่างมีควันอันร้อนระอุ พวยพุ่งขึ้นมามีอากาศระยะ

อย่างเข้มข้น ความร้อนยิ่งนานยิ่งแผ่ววุ่นขึ้นไม่หยุดยั้ง...

ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ หน้าปากของนักศึกษาได้เริ่มปรากฏหยาดเหงื่อขึ้นแล้ว แต่ น้ำสุรารภายในไหก็ไค่เริ่มมีเสียงเคือกพล่านขึ้นมาทีละน้อย^๒

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีการถ่ายทอดกำลังภายในกายเพื่อเพิ่มพลังให้อีกผู้หนึ่ง โดย เทพพญายมใช้วิชาถ่ายหม่อมถ่ายทอดพลังการฝึกปรือเกือบร้อยปีแก่ตั้งจิ้นจงเพื่อให้ตั้งจิ้นจง มีพลังฝีมือในการใช้ฝ่ามือหยกพญายมซึ่งเป็นไม้ตายแขนงหนึ่งของบู๊ลิ้ม จัดเป็นสุดยอดของ

* เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๒ แปลโดย จ่าลอง พิศนาคะ หน้า ๕๔๔

^๒ กอหยัง (นามแฝง) กำเทียนลูก เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๓๖-๓๗

วิชาฝีมือ กังตัวอย่าง เช่น

ทั้งจีนจนบดเคี้ยวแล้วปิ้งกายขึ้นเกร็งลมปราณเล็กน้อย หุคเขียวที่สวมใส่ปล้นเบ่ง
พองราวถูกลมอึกค้อย ๆ รั้งสองมือขึ้น
พริบตาหนึ่งฝ่ามือทั้งสองข้างแปรเปลี่ยนเป็นขาวเรืองรองอุจหายกเนือก็ พวยพุ่ง
พลังสีขาวเป็นเส้นสาย พอลัดฝ่ามือออกนอกประทุ พลังสีขาวพลันแหวกฝ่า
อากาศกังวลิทวิว แว่เสียงระเบิดหนัก ๆ โตะเก้าอี้ที่ห้องคานนอกถูกบดขยี้
เป็นผุยผง ก๊วยพลังฝีมือเพียงห้าส่วนเท่านั้น*

เรื่องสะพานแปดทิศ มีการใช้พลังฝีมือในลักษณะเหนือธรรมชาติ เช่น ตอน
โตะหงสังหรือซาโกวเนี่ยสามารถใช้กำลังภายในทำให้ปลาหยุดว่ายน้ำได้ ถึงตอนที่ว่า

กรุณาลือครามพลันยื่นมือขาวผ่องออก ปลาน้อยในน้ำคล้ายถูกพลังเร้นลับไค้สะกดไว้
หยุดนิ่งอยู่ใต้ผิวน้ำ ไม่อาจแหวกว่ายไค้
ก๊วยจ้วนยังชมอุจจนใจสะท้อนอย่างรุนแรง จุกคิดขึ้น "หยุดปลาในน้ำ เป็นวิชา
ฝีมือลึกล้ำพิสดารเพียงใด"...

กรุณาลือครามพลันรั้งมือกลับ เบือนหน้ามายังทิศทางคานน้อยอย่างเข้มข้ม
ปลาน้อยในน้ำคล้ายหลุดพ้นจากห่วงพันขนากการที่ไร้สภาพ สะบัดหางมุกปราด
ลงใต้น้ำอย่างแรงร้อน^๒

จะเห็นได้ว่าการใช้พลังฝีมือจากกำลังภายในที่ยกตัวอย่างมานี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่ง
เท่านั้น ตัวละครสามารถใช้พลังภายในทำอะไรได้หลายอย่าง เช่น ตักต้นไม้ อุ้มนุสรณ์ ทำให้
ปลาหยุดว่าย เป็นต้น เป็นลักษณะเหนือธรรมชาติที่ช่วยในการเสริมสร้างความสามารถพิเศษ
ให้กับตัวละครโดยไม่จำกัดว่าจะเป็นตัวละครหญิงหรือชายก็ตาม ทั้งช่วยให้ผู้อ่านเกิดความ
เพลิดเพลินและตื่นเต้นกับเหตุการณ์ในเรื่องด้วย

* ตั้งตงเพ่ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๘๔๓

^๒ อ้อเล้งซึ้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๕๔๓ - ๕๔๔

๓.๓ การส่งเสียงทางลมปราณ เป็นการติดต่อสื่อสารกันวิธีหนึ่งที่ตัวละครใช้พลังจิตจากสมาธิติดต่อกันได้ในระยะที่ห่างกันโดยไม่ต้องออกเสียง เป็นการติดต่อภายใน คือไม่มีการออกเสียงในการศึกษาวิทยาศาสตร์ทางจิตเชื่อว่าวิชาการส่งเสียงทางลมปราณนี้ เกิดจากการใช้ฐานพิเศษหรือ Extra Sensory Perception ซึ่งทำให้เกิดอำนาจพิเศษ และโทรจิตได้ เป็นต้น การส่งเสียงทางลมปราณจึงเป็นลักษณะเหนือธรรมชาติอย่างหนึ่งที่ น่าสนใจ ดังตัวอย่าง เช่น

เรื่อง แม่เสื้อขาว ตัวละครมีวิชาส่งเสียงทางลมปราณ เช่น ตอนเจ็กหล่อหวัะ ผู้เป็นตัวละครเอกของเรื่องกำลังอยู่บนภูเขานั้น ก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่งส่งเสียงจากภูเขา ขึ้นไปจนนางได้ยินเสียงอย่างชัดเจนยิ่ง ดังข้อความว่า

เจ็กหล่อหวัะตกใจยิ่งนัก คิดว่าเป็นวิชาส่งเสียงอย่างพิสดาร (ท่วงอิมบิมแมง) ของการใช้กำลังภายในอย่างสูง การส่งเสียงลงไปจากข้างบนที่สูงนั้น ผู้ที่อยู่ข้างล่างย่อมได้ยินง่าย แต่การส่งจากข้างล่างขึ้นมาข้างบนนั้นย่อมได้ยินได้ยาก เมื่อได้ยินเสียงของคนนั้นแล้วใจแต่จะไม่มีเสียงดังกังวานไม่เกินไปแล้ว ก็คล้ายกับกำลังสนทนากันอยู่กับคนผู้หนึ่งที่กลางเขานั้นทีเดียว หากแต่ละถ้อยคำ ย่อมชัดเจนดี ๒

เรื่อง อุทธีมีดสั้น มีการกล่าวถึงการส่งเสียงทางลมปราณ เมื่อตอนลิ้มเทียนยี่ ซึ่งเป็นภรรยาของอาสุย กล่าวถึงคนที่ถูกอาสุยฆ่าตายว่าเป็นโจรร้ายฮวยเต๋าและเป็นผู้ที่ รู้จักใช้การส่งเสียงทางลมปราณด้วย ดังข้อความว่า

"มันมิใช่ปากกล่าววาจา แต่ใช้ท้องมาส่งเสียง ปากของมันมีไว้สำหรับฆ่าคน เท่านั้น"

พ.ศ.๒๕๐๒ อุตกฤษณ์ การวิจัยพุทธปรัชญาเปรียบเทียบกับหลักวิทยาศาสตร์
หน้า ๒๔๖

๒ เน้นดูเชิง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๒๒๓ - ๒๒๔

วาทานี้แม้ฟังแล้วจะรู้สึกเหลวไหลน่าหัวร่อ แต่ชนชาวนักเลงที่โชกโชนดุจซึ่งชกกลับไม่รู้ลึกล้ำน่าหัวร่อสักน้อยนัก เนื่องเพราะชนชาวนักเลงที่โชกโชนต่างทราบในโลกมีวิชาส่งเสียงจากห้องอันลึกลับอยู่จริง ๆ พึงว่าเป็นวิชาที่ถ่ายทอดมาจากปอซี (เปอร์เซีย) เทียนเต็ก (อินเดีย) ความจริงเป็นเพียงกลเม็ดของพวกเขาเล่นปาที่ร้อนเรพเนจรเท่านั้น และเสียงที่เปล่งออกจากห้องก็ออกจะซับซ้อนน่าหัวร่อ แต่หากเป็นยอดฝีมือผู้ลึกลับที่บังคับด้วยลมปราณภายใน เสียงที่เปล่งออกมาก็ต้องผิดแปลกกว่าพวกเล่นปาที่ไม่รู้หลวงแล้ว

เรื่อง กระบี่ควารุ่ง วิชาส่งเสียงทางลมปราณนี้ว่า เย็นย่องตง แปลว่า โสคติพยปรากฏเปรี๊ยะ เป็นวิชาที่จอมกระบี่ควารุ่งสอนให้แก่ทั้งจีนงิ้วตัวละครเอกของเรื่อง โดยการตั้งสมาธิให้รวมกับโสตประสาท ทั้งข้อความว่า

จอมกระบี่ควารุ่งกล่าวอีกว่า

"โสตทิพย์ปรากฏเปรี๊ยะมีอีกนามหนึ่งว่า ลักย่องเงงตง (หกประสาทปรากฏเปรี๊ยะ) พอฝึกปรี๊ยะวิชาสำเร็จ ค่อยให้เป็นสุมเสียงในระยะห่างหลายลี้ ก็สามารถไต่ขึ้นทั้งราวกับค้างที่ข้างกาย

เคล็ดสำคัญของวิชานี้คือ สกักรวมกับสำนึก สำนึกรวมกับลมปราณ ลมปราณรวมกับเรี่ยวแรง เรี่ยวแรงรวมกับจิตใจ จิตใจรวมกับสมาธิ สมาธิรวมกับโสตประสาท ผนึกเป็นอันหนึ่งอันเดียว"^๒

เรื่อง สะท้อนแปดทิศ ตัวละครอาจส่งเสียงทางลมปราณก็ได้ เช่น เมื่อตั้งมั่นตั้งตัวละครเอกของเรื่องถูกผู้ลอบวางยาพิษ ทำให้ตั้งอยู่ยืนผู้เป็นมารการ้อนรุ่มกลุ่มใจหาวิธีจะรักษา ก็ไต่ยินเสียงที่ส่งทางลมปราณว่าเป็นแพทย์สามารถรักษาโรคได้ ทั้งข้อความว่า

โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง
หน้า ๕๕๗ - ๕๕๘

^๒ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ควารุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๑๑๖ - ๑๑๗

ตั้งอยู่บนที่สวสศรกาย ร้อนรุ่มกังวลงในตัวบุตรรัก น้ำตาสุกใสเกลือกกลิ้งลง
อาบแก้ม พลันแว่วเสียงกระดิ่งรวิเร่รอน จากนั้นบังเกิดสุมเสียงห่มหนัก
เสียงหนึ่งดังว่า

"มุงบัวปักโรคลีลลับ ชำนาญรักษาอาการสลบไสล" สุมเสียงไม่ดังกระไร
ห้องนอนของตังกงจื่อก็ ปิดประตูหน้าต่าง แต่ยังคงกระทบโสตตั้งอยู่บนอย่างชัดเจน
แสดงว่าใช้วิชากำลังภายในอันลึกลับถ่ายทอดเข้ามา"

จากเรื่องเหนือธรรมชาติที่กล่าวมานี้เป็นเพียงตัวอย่างที่มีปรากฏอยู่ในวรรณกรรม
จีนกำลังภายใน ความจริงเรื่องเหนือธรรมชาติมีอีกมากมาย เพราะวรรณกรรมจีนกำลัง
ภายในมีวิชาลึกลับพิสดารหลายอย่าง ถ้าขาดเรื่องเหนือธรรมชาติแล้ววรรณกรรมประเภทนี้
ก็ขาดลักษณะประจำไป ดังนั้นจึงเป็นธรรมเนียมนิยมที่จะต้องแต่งให้มีเรื่องเหนือธรรมชาติ
และถือว่าเป็นลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งของวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่ช่วยให้เรื่องมีความ
เข้มข้นเพิ่มความสนุกสนานตื่นเต้นให้กับผู้อ่าน ทั้งเป็นการให้ความรู้ในเรื่องที่แปลกพิสดาร
ด้วย

๔. เหตุประจวบ หมายถึง "เรื่องที่เกิดขึ้นโดยไม่น่าจะเป็นไปได้ตามปกติวิสัย
ในชีวิตมนุษย์ทั่วไป... มักมีเมื่อผู้แต่งผูกพันปัญหาขึ้นแล้วไม่อาจจะหาวิธีการอันแยบคายที่จะ
แก้ไขปัญหานั้น จึงต้องใช้วิธีการตัดปัญหาให้ลุล่วงไปโดยใช้เหตุการณ์ที่ไม่สมจริงหรือเป็น
ไปได้โดยยากเป็นเครื่องแก้ไข..."^๒ วรรณกรรมจีนกำลังภายในมักเป็นเรื่องขนาดยาว
มีปัญหาลึกลับซับซ้อนและมีเรื่องราวแปลก ๆ พิสดารอยู่มาก การคลี่คลายปัญหาค่าง ๆ
มีการใช้เหตุประจวบบ้างเพื่อประโยชน์ในการดำเนินเรื่อง ส่วนมากจะใช้แก้ปัญห
บางอย่างของตัวละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อตัวละครตกอยู่ในที่คับขันอันตราย การใช้
เหตุประจวบจึงช่วยให้ตัวละครปลอดภัยได้ บางครั้งเป็นเรื่องที่ไม่สมจริงหรืออาจกล่าวได้ว่า

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๓๔

^๒ ภูหลวง มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๔๑

ไม่น่าเป็นไปได้ แต่เมื่อมีเหตุประจวบแล้วก็ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดให้กับผู้อ่านได้ด้วย เมื่อพบว่าตัวละครประสพปัญหาลำบากอยู่ ก็ดังตัวอย่างเช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีการใช้เหตุประจวบในตอนที่ตัวละครกำลังได้รับอันตราย เช่น ตอนก๊วยเซ็งกับอึ้งย้งเข้าไปในวังหลวงของอ้วนจวนคัง เพื่อเอายาขจัดพิษให้นักพรตเฮ้งชู่อีกซึ่งถูกฝ่ามือพิษของหลวงจีนริเบต ก๊วยเซ็งเข้าไปในห้องเก็บยาถูกงูตัวใหญ่ของเหลียงจื่อจงรัดแน่นตลอดลำตัว จึงใช้กำลังเค็มที่กัดลำคองูเค็มปากแล้วไถ่กลืนเข้าไป เหตุการณ์ตอนนั้นเองที่ผู้แต่งใช้เหตุประจวบที่ทำให้ก๊วยเซ็งรอดตายได้อย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งนี้เพราะผู้แต่งจงใจให้ก๊วยเซ็งซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่องมีความสามารถพิเศษ ด้วย จึงได้สร้างเหตุการณ์บังเอิญให้ไถ่กลืนเลื้อยงูพิเศษ ทำให้ก๊วยเซ็งเกิดมีพลังภายในเพิ่มขึ้นมาและงูก็เริ่มคลายตัวจากการรัดแล้วคายทันที เนื่องจากถูกก๊วยเซ็งกัดถูกคอ

งูตัวนี้เป็นงูที่เหลียงจื่อจงเลี้ยงควยว่านยามาเป็นเวลา ๔๐ ปี จนลำตัวคลายจากสีค่าเป็นสีแสด เหลียงจื่อจงตั้งใจว่าอีก ๒ - ๓ วันจะคุกกินเลือดของมันเพื่อให้ร่างกายเป็นหนุ่มขึ้นและช่วยเสริมพลังภายในให้มีมากขึ้นกว่าเดิมอีก ๑๐ เท่าตัว แต่งูก็ถูกก๊วยเซ็งฆ่าตายเสียก่อน ปรากฏว่าเมื่อก๊วยเซ็งกินเลื้อยงูเข้าไปแล้วพิษร้ายของงูก็ออกฤทธิ์ จึงทำให้ก๊วยเซ็งรู้สึกร้อนภายในกาย "อุปมาคังน้ำร้อนที่กำลังเคือกพล่าน มีความร้อนสุดจะทนทานได้ ทำให้ตระหนายน้ำเป็นกำลัง หัวร่างประหนึ่งว่าจะแตกแยกออกเป็นชิ้น ๆ และคันยุบยิบไปทั่วทุกซอกซอกในร่างกาย ก๊วยเซ็งทอดอาลัยตนเองว่า คราวนี้คงจะสิ้นชีวิตเป็นแน่แท้"๑

ขณะที่ก๊วยเซ็งกำลังเกิดอาการร้อนรุ่มและคันตามร่างกายนั้น ปรากฏว่าอ้วนจวนคังซึ่งเป็นบุตรบุญธรรมของอ้วนจวนเลี้ยกมาพบเข้าและมีเรื่องโกรธแค้นกับก๊วยเซ็งอยู่ก่อนแล้ว ก็ได้พุ่งเข้าคอยหมกไส้ร่างก๊วยเซ็งทำให้ก๊วยเซ็งรู้สึกสบายขึ้น จึงแส้งเปิดช่องว่างให้อ้วนจวนคังคอยตามสบาย ทั้งนี้เพราะว่าตำรับยาที่เหลียงจื่อจงได้มานั้นบอกไว้ว่า ผู้ที่กินเลื้อยงูนี้เข้าไปแล้ว ต้องหุบตามร่างกายให้ทั่วเสียก่อน เพื่อเป็นการระบายพิษร้ายและความร้อนออกมา ดังนั้นการที่อ้วนจวนคังชกต่อยก๊วยเซ็งในคราวนี้ก็บังเอิญ

๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ
หน้า ๕๕

ประจวบอีกครั้งหนึ่งที่ช่วยเสริมให้กายแข็งมีพลังในกายเพิ่มขึ้น ตรงกับคำรับยาของเหลียงจื่อเองที่ระบุไว้ ถึงแม้ว่าจะมีการใช้เหตุประจวบถึง ๒ ครั้งในตอนนี้ แต่ก็ใช้ได้สอดคล้องกับเหตุการณ์ในเรื่องเพราะผู้แต่งตั้งใจเสริมสร้างความสามารถพิเศษให้กับกายแข็งผู้เป็นตัวละครเอกของเรื่องและเป็นการช่วยชีวิตตัวละครเอกให้มีบทบาทดำเนินเรื่องต่อไปได้อีกด้วย

เรื่องกำเียนล่ง มีเหตุประจวบอยู่หลายตอนที่ช่วยแก้ปัญหาให้ตัวละครได้สำเร็จ เช่น ตอนเล่งไซกับเท้าอุ้วตัวละครเอกของเรื่องต้องการจะไปยิงเกาะท้อฮวยเต้าแต่ไม่มีเรือจะอาศัยไป ดังนั้น จึงอาศัยแพจากคันไม้ร่อนเร่ไปกลางทะเลเพียง ๒ คน ผู้แต่งตั้งใจให้มีเหตุประจวบเพื่อให้ตัวละครได้ไปถึงเกาะท้อฮวยเต้าสมปรารถนา โดยการกำหนดให้เรือของซิงตี้ซึ่งเป็นเพื่อนของเท้าอุ้วล่นผ่านมา คนทั้งสองจึงไปอาศัยเรือของซิงตี้ไปเกาะท้อฮวยเต้าได้ การใช้เหตุประจวบให้พบกับตัวละครที่รู้จักกันกลางทะเลนั้นไม่ค่อยสมจริงนัก เพราะโอกาสที่ผู้คนจะพบกันกลางทะเลที่เร่ร้างนั้นค่อนข้างเป็นไปได้ยาก แต่ก็เห็นแนวทางเดียวที่ช่วยให้ตัวละครไปถึงเกาะท้อฮวยเต้าและรอดชีวิตได้

นอกจากนี้ยังมีการใช้เหตุประจวบตอนอื่นอีก เช่น ตอนที่เล่งไซถูกเง็กเทียนล่งหลอกให้ยาแก้เท้าอุ้วตัวละครเอกซึ่งได้รับบาดเจ็บ ด้วยความหวังคืนางจึงเอายาที่เง็กเทียนล่งให้เท้าอุ้วกิน ปรากฏว่ายานั้นเป็นยาพิษเรียกว่า ยาเม็กลสาญดวงใจ เมื่อนางรู้ว่าถูกหลอกจึงทิ้งเท้าอุ้วไว้เพื่อไปเอายาขจัดพิษจากเง็กเทียนล่งมาช่วยเหลื่อ

เมื่อเล่งไซไปแล้ว เง็กเทียนล่งก็แอบมาบอกความจริงกับเท้าอุ้วว่า ที่ทำเช่นนั้นเพราะต้องการให้เท้าอุ้วช่วยเจรจากับเล่งไซให้เป็นภรรยาของตนถ้าช่วยได้ตนจะให้ยาขจัดพิษ แต่เท้าอุ้วทำไม่ได้เพราะหลงรักเล่งไซเช่นกัน จึงหนีไปนอนสลบอยู่กลางป่า ตอนนี้องที่ผู้แต่งตั้งใจให้เหตุประจวบช่วยเหลือตัวละครเอกให้หายจากพิษยาเม็กลสาญดวงใจด้วยการให้เต็กกุนงี้มาพบเข้า นางอุ้มเท้าอุ้วพาไปซ่อนไว้ในโพรงต้นไม้ใหญ่ แล้วใช้เปลือกไม้ปิดไว้เป็นการบังเอิญที่ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้มีน้ำจากลำธารน้ำแข็งซึมผ่าน จึงทำให้เท้าอุ้วได้รับความเย็นของน้ำจากลำธารน้ำแข็งนี้ช่วยขจัดพิษในกายออกไป เพราะน้ำจากลำธารน้ำแข็งมีประสิทธิภาพช่วยรักษาอาการที่ถูกยาพิษต่าง ๆ ได้ ทั้งยังได้เสริมพลังภายในให้กลับคืนมามากด้วย

ปรากฏว่า ผู้แต่งได้ใช้เหตุประจวบให้น้ำจากลำธารน้ำแข็งนี้ช่วยชีวิตเหาอู่อีกเป็นครั้งที่ ๒ เพื่อคราวที่เหาอู่อจะเข้าพิธีประลองฝีมือกับเหาเหียนลิมผู้เป็นตา ในคืนก่อนที่จะมีการประลองฝีมือนั้น เล่งโซยยอมเสียตัวให้กับเหาอู่อด้วยความรักแต่เหตุการณ์กลับเป็นเรื่องเลวร้าย เพราะจากการร่วมหลับนอนกันนั่นเอง ทำให้พลังฝีมือในกายเหาอู่อหมดไปสิ้นกลายเป็นบุคคลธรรมดาซึ่งไร้วิชาฝีมือ ผู้แต่งใช้เหตุประจวบเพื่อช่วยให้ตัวละครเอกมีพลังฝีมือกลับคืนมา โดยใช้เหตุประจวบให้มีหญิงชราสีกลับมาเขียนหนังสือทิ้งไว้บอกถึงวิธีการจะให้มีพลังฝีมือกลับคืนมาว่าจะต้องดื่มน้ำจากลำธารน้ำแข็งหรือกินบัวหิมะจึงจะช่วยฟื้นฟูกำลังกลับคืนมาได้ ดังนั้นเล่งโซยจึงรีบไปดื่มน้ำจากลำธารน้ำแข็งทันที ในเวลานั้นเป็นฤดูหนาวทำให้น้ำในลำธารเป็นน้ำแข็งไปหมดไม่สามารถจะชักใส่ขวดได้ นางหมดหวังที่จะช่วยเหาอู่อได้ บังเอิญในบริเวณนั้นมีหลุมฝังศพของลิมเจ็กอยู่ซึ่งนางสัญญาว่าจะถ่ายทอดวิชาเร้นลับสุดยอดของเกาะท้อฮวยเอาไว้ ดังนั้นนางจึงทำตามสัญญาโดยเขียนเคล็ดลับลงบนลำต้นไม้ใหญ่เป็นการบังเอิญอีกเช่นกันที่ต้นไม้ต้นนี้แตกกิ่งก้านโดยพาเหาอู่อมาซ่อนไว้ในโพรงไม้ใหญ่ จึงเป็นเหตุประจวบที่ผู้แต่งจงใจช่วยตัวละครเอกได้ให้มีโอกาสประลองฝีมือกับเหาเหียนลิม โดยให้เล่งโซยได้พบลำธารน้ำแข็งซึ่งแม้ว่าจะมีความเย็นมากแต่น้ำก็ไม่แข็งทั่วหมดที่เกี่ยว ถึงข้อความว่า "นางบังเกิดความรู้สึกพล่านยินดีจนใจสั่นตัวไหว รีบปากหิมะที่เกาะตัวอยู่บนพื้นน้ำออกไปเป็นกลีฏูจ่อ น้ำเบื้องล่างยังคงไหลรวรินแต่เหลือเพียงร่องน้อย ๆ เท่านั้นเอง แปลกอยู่ที่ว่า น้ำนี้มาจรมันมีความเย็นเฉียบจนมิกล้าสัมผัส แต่สายน้ำกลับไม่แข็งตัวไปตามฤดูกาลเพียงเห็นน้ำมีหิมะ เกาะจนกระทั่งเป็นน้ำแข็งอันเบาบางลอยอยู่ชั้นหนึ่งเท่านั้น"^๑

✓ เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีเหตุการณ์ที่เป็นเหตุประจวบที่น่าสนใจ เช่น ในตอนที่ตั้งจินจงตัวเอกของเรื่องเมื่อสมัยที่เป็นเด็กวัย ๑๒ ขวบ เดินทางร่อนเร่ไปพบผลไม้ริมชะง่อนผาก็ใจเข้าไปเก็บกิน แต่บังเอิญบริเวณนั้นมีงูใหญ่ตัวหนึ่งกำลังแผ่แม่เบี้ย เมื่อตั้งจินจงเห็นเข้าก็ตกใจพลัดตกจากริมชะง่อนผาทันที จากข้อความว่า "จงยัยกมือน้อย ๆ

ไขว่คว้าเป็นพัลวัน กลับมีอาจะปะปดถูกสิ่งใด ร่วงร่วงละลือลงสู่ลำธารน้ำเบื้องล่างดู
 คาวตก พลันรู้สึกเจ็บแปลบอย่างรุนแรงสิ้นสติสมประดีไป"^๑ และการบรรยายฉากใน
 บริเวณนี้ให้เห็นภาพว่า "...เบื้องหน้าปรากฏเป็นผาขาดแห่งหนึ่ง เบื้องล่างเป็นลำธาร
 น้ำเชี่ยวกราก ยิ่งตรงข้ามเต็มไปด้วยโขดหินระเกะระกะ"^๒ ดังนั้นถ้าหากใครสักคนหนึ่ง
 ตกจากหน้าผาลงไปแล้ว ชีวิตคงจะไม่รอดแน่ แต่ปรากฏว่า ตังจิ้นจงตกลงไปเกิดเหตุ
 บังเอิญถึงไม้เกี่ยวเสื่อผ้าไว้ จากข้อความว่า "ที่แท้เป็นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งงอกเงยจาก
 ชะง่อนหินริมลำน้ำยื่นขวางออกมา เสื่อผ้าพอดีถูกกิ่งไม้ไต่ผืนน้ำเกาะเกี่ยวไว้ปลายคาง
 สูงจากระดับน้ำจึงไม่จมน้ำตาย"^๓

เหตุประจวบถึงอย่างนั้นผู้แต่งจึงใจช่วยเหลือตัวละครเอกหลังจากที่สร้าง
 เหตุการณ์ให้ผู้อ่านตื่นเต้นกับการที่ตังจิ้นจงตกจากหน้าผาแล้ว เมื่อตังจิ้นจงช่วยตัวเอง
 จากการถูกกิ่งไม้เกี่ยวเสื่อไว้แล้ว ได้เข้าไปในถ้ำบริเวณนั้นรู้สึกหิวจึงได้จับปลากิน
 ปรากฏว่าปลาที่กินนั้นเป็นปลาเหลืออาหารที่ช่วยเพิ่มพูนพลังการฝึกปรือถึง ๒๐ ปี ดังนั้นการ
 ใช้เหตุประจวบในครั้งนี้จึงเป็นการเสริมสร้างความสามารถพิเศษให้กับตัวละครเอกด้วย
 ต่อมาหลังจากนั้นไม่นาน ตังจิ้นจงก็ตกจากหน้าผาอีกเพราะความหิวนี้เหล่าร้ายที่ตามไล่ล่า
 จนมาวิ่งตกหน้าผา ทำให้ตังจิ้นจงตกจากหน้าผาเป็นครั้งที่ ๒ ในครั้งนี้ผู้แต่งใช้เหตุ
 ประจวบเข้าช่วยอีกทำให้ตังจิ้นจงรอดตายได้ คือ ตังจิ้นจงมีความรู้ในการโคจรลมปราณ
 ทำให้ตัวเบา การตกจากหน้าผาครั้งนี้ทำให้ตังจิ้นจงได้พบกับจอมกระบี่ดาวรุ่งผู้เป็นยอด
 ฝีมือ ซึ่งเร้นกายอยู่ในถ้ำนานถึง ๓๐ ปี เพราะโคจรลมปราณผิดแนวทางทำให้ได้เฝ้าดู
 แดกร่างท่อนล่างกลายเป็นอัมพาตไป ตังจิ้นจงจึงกลายเป็นผู้โชคร้าย ที่ได้รับการถ่ายทอด
 วิชาจากจอมกระบี่ดาวรุ่ง ดังนั้นการตกหน้าผาครั้งที่ ๒ นี้ ก็เป็นเหตุประจวบที่ผู้แต่ง
 ตั้งใจให้เกิดขึ้นกับตัวละครเอก เพื่อจะได้พบกับจอมกระบี่ดาวรุ่งซึ่งอยู่ในถ้ำไม่ได้ออก
 ไปสู่โลกภายนอก เป็นการเสริมความสามารถพิเศษให้แก่ตัวละครเอกมากยิ่งขึ้น

^๑ ตังกงเพ่ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๓๕

^๒ ด. หน้า ๓๔

^๓ ด. หน้า ๔๐

ถ้าหากไม่มีเหตุประจวบเช่นนี้ก็เป็นไปได้ยากที่คนเราจะโชคร้ายตกจากหน้าผาถึง ๒ ครั้ง ในเวลาที่ห่างกันเพียงไม่กี่วัน เมื่อตกจากหน้าผาก็มีชีวิตรอดปลอดภัยและมีโชคทั้งสองครั้ง กว๊าน นับว่าเป็นโชควาสนาในเคราะห์ของตัวละครเอกในเรื่องนี้

จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมจีนกำลังภายในบางเรื่องจงใจสร้างให้มีเหตุประจวบเพื่อช่วยในการดำเนินเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ช่วยให้ตัวละครได้มีบทบาทที่จะดำเนินเรื่องต่อไปและบางครั้งก็ช่วยเสริมสร้างความสามารถพิเศษให้กับตัวละครเอก เพื่อให้สอดคล้องกับเรื่องที่มีการต่อสู้กันด้วยวิชาฝีมือและการชิงไหวชิงพริบกัน

สรุปได้ว่า ลักษณะโครงเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีธรรมเนียมนิยมในการผูกเรื่องให้มีข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกัน คือ มีการต่อสู้กันระหว่างตัวละครฝ่ายธรรมะกับฝ่ายอธรรมะและสร้างข้อขัดแย้งในจิตใจของตัวละคร ในการพัฒนาเรื่องนั้นมีการแทรกโครงเรื่องรองเพื่อช่วยเสริมให้โครงเรื่องใหญ่มีความสมบูรณ์ขึ้น นอกจากนี้ มีการสร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไปให้กับผู้อ่านด้วยการผูกเรื่องให้มีความลึกลับทั้งในเนื้อเรื่องตัวละครและฉาก มีการสร้างเรื่องเหนือธรรมชาติให้วรรณกรรมประเภทนี้มีลักษณะเด่นชัดและช่วยให้เรื่องมีความแปลกพิสดารรวมทั้งมีการใช้เหตุประจวบบ้างในบางครั้ง เพื่อช่วยแก้ปัญหาและช่วยเสริมความสามารถให้กับตัวละคร

ส่วนการเปิดเรื่องและการปิดเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน มีธรรมเนียมนิยมในการเปิดเรื่องด้วยการพรรณานานก ได้เห็นถึงธรรมชาติ สภาพบ้านเมืองและภูมิประเทศ ภูมิประเทศเป็นการปูพื้นฐานให้แก่ผู้อ่านก่อน จากนั้นจึงจะต่อกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในเรื่อง มีทั้งตัวละครสำคัญและตัวละครประกอบ ส่วนธรรมเนียมนิยมในการปิดเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในนั้นมักจะปิดเรื่องแบบจบคือ ตัวละครเอกสามารถปราบเหล่าร้ายได้หมดเป็นการปิดเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าธรรมะย่อมชนะอธรรมะเสมอ ตัวละครเอกมีความสมหวังในความรักกับหญิงผู้ที่ตนรัก แต่บางเรื่องก็ผิดหวัง ดังนั้น จึงมีการจบแบบโศกด้วย

ธรรมเนียมนิยมของลักษณะโครงเรื่องนี้จัดว่าเป็นลักษณะเฉพาะทางก้านโครงเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในด้วย

ลักษณะแก่นเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

แก่นเรื่อง คือ ความคิดที่สำคัญที่สุดของเรื่องที่ถูกประพันธ์เสนอต่อผู้อ่านซึ่งมักแสดงถึงธรรมชาติของตัวละครต่าง ๆ ของมนุษย์ วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีแก่นเรื่องที่เป็นความคิดสำคัญของเรื่องไม่แตกต่างกันมาก กล่าวคือ ส่วนใหญ่เป็นความคิดสำคัญเกี่ยวกับคุณธรรมและความสะท้อนอารมณ์ของตัวละคร ความคิดสำคัญเกี่ยวกับคุณธรรม เช่น ความกตัญญู-กตเวทิตะ ความซื่อสัตย์ ความเสียสละและความยุติธรรม เป็นต้น ส่วนความคิดสำคัญที่แสดงถึงความสะท้อนอารมณ์ของตัวละครในเรื่อง เช่น ความรัก ความอาฆาตแค้น ความเกลียดชังและความเศร้าเสียใจ เป็นต้น

ความคิดสำคัญของเรื่องที่กล่าวมาทั้งสองอย่างนี้มักจะมีความสัมพันธ์กัน เช่น ความอาฆาตแค้น ธรรมชาติของมนุษย์แสดงความกตัญญูต่อผู้มีบุญคุณหรืออาจกล่าวว่าเป็นบุญคุณความแค้นที่ต้องชำระ ดังนั้น มีการตามล่าฆ่าล้างแค้นกันหรือในเรื่องของความรัก ถ้ามนุษย์มีความรักต่อกันมากก็ย่อมเสียสละต่อกันได้ อย่างที่กล่าวว่า ความรักที่แท้จริงนั้นย่อมมีการเสียสละ

วรรณกรรมจีนกำลังภายในที่ใช้ศึกษาวิเคราะห์ในครั้งนี้มีแก่นเรื่อง ดังนี้คือ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความรักชาติของตัวละคร

ความรักชาติของตัวละคร เป็นความคิดสำคัญของเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ นับตั้งแต่ตอนเปิดเรื่องจนถึงตอนปิดเรื่อง ก็จะได้เห็นความคิดสำคัญอย่างเด่นชัดจากการแสดงออกของตัวละคร คือ ตัวละครที่เป็นชาวจีนได้แสดงความรักชาติของตนเองและเกลียดชังแมนจู นักพรตคิ่วชู่ก็แสดงความรักชาติด้วยการฆ่าขุนนางกังฉินผู้ทรยศต่อชาติ แล้วหนีจากแผ่นดินจีนทางเหนือมายังหมู่บ้านงูเถื่อนทางแผ่นดินจีนทางใต้ ได้พบกับก๊วยเซาเหียนบิดาของก๊วยเจ๋งและพบกับเอี้ยทิมบิดาของเอี้ยกั๋ง ทั้งก๊วยเซาเหียนกับเอี้ยทิมซึ่งเป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน ได้ช่วยเหลือคิ่วชู่ที่จมน้ำพ้นจากการถูกทหารแมนจูตามล่าตัว แต่ต่อมาก๊วยเซาเหียนกลับถูกฆ่าตายส่วนเอี้ยทิมหนีไปได้

เหตุการณ์ระยะหลังแสดงถึงความรักชาติของตัวละครในรุ่นลูก กล่าวคือ ก๊วยเซิ่ง กับนางหลี่เฟิงผู้เป็นมารดาอาศัยอยู่ในแผ่นดินมองโกล ส่วนเอี้ยคังกับนางเปาสีผู้เป็นมารดาอาศัยอยู่ในแผ่นดินแมนจู ทั้งก๊วยเซิ่งและเอี้ยคังต่างก็เติบโตในต่างแดน จึงเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นถึงการแสดงความรักชาติของคนทั้งสองได้อย่างดี ปรากฏว่า ก๊วยเซิ่งได้แสดงความรักชาติต่อแผ่นดินจีนที่เป็นแผ่นดินเดิมของบรรพบุรุษและของตนมาโดยตลอด ทั้งนี้เพราะนางหลี่เฟิงผู้เป็นมารดาได้ร่ำสอนให้มีความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ความคิดนี้จึงฝังใจก๊วยเซิ่งมาตั้งแต่เล็กจนโต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในตอนท้ายของเรื่องเมื่อเจงกีสข่าน ผู้นำมองโกลหวังจะยึดครองแผ่นดินจีนโดยจะให้ก๊วยเซิ่งยกทัพไปโจมตี ปรากฏว่านางหลี่เฟิงได้ช่วยในการตัดสินใจของก๊วยเซิ่งด้วยการใช้มีดแทงตัวเองตาย ก๊วยเซิ่งจึงหนีกลับไปช่วยป้องกันแผ่นดินจีน โดยมีอึ้งย้งหญิงคนรักเป็นคู่คิดตลอดเวลา ส่วนเอี้ยคังมีลักษณะที่ตรงกันข้ามกับก๊วยเซิ่งทุกประการ จึงเป็นตัวละครที่ช่วยให้เห็นความรักชาติของก๊วยเซิ่งซึ่งเป็นตัวละครเอกเด่นชัดขึ้น

เรื่องแม่เสื่อขาว มีแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นว่า ผู้ประกอบกรรมชั่วย่อมประสบความทุกข์และยังพานुकคนอื่นให้พลอยไร้สุขไปด้วย

ความคิดสำคัญในเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงผลของการมีอาชีพโจรของนางเจ็กล้อชะวักตัวเอกฝ่ายหญิงของเรื่อง ย่อมทำให้นางประสบความทุกข์และทำให้ผู้อื่นที่มาเกี่ยวข้องกับนางพลอยไม่มีความสุขไปด้วยเนื่องจากมาหลงรักนางเข้า คือ โต๊ะอิคฮังตัวเอกฝ่ายชาย มีตำแหน่งเป็นเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง ถึงแม้ว่านางเจ็กล้อชะวักจะมีอายุมากกว่าก็ตาม แต่ทั้งสองก็รักกันโดยไม่คำนึงถึงอายุ อาชีพรวมไปถึงบุคคลแวดล้อมผู้คอยขัดขวางความรักด้วย ต่อมานางเจ็กล้อชะวักเข้าใจผิดว่าโต๊ะอิคฮังไม่ไ่รักนางจริง ด้วยความโกรธและเสียใจทำให้ฉมของนางกลายเป็นสีชาวมืด นางไม่อาจทนต่อความรู้สึกของนางเองที่กลายเป็นหญิงชรา ผอมขาวทั้งที่มีพรณยังเป็นสาวรุ่นได้ ดังนั้นจึงตัดสินใจไม่ยอมอยู่พบหน้าผู้ใดอีกเลย โดยไปใช้ชีวิตอย่างสันโดษอยู่ตามป่าเขา ส่วนโต๊ะอิคฮังเมื่อรู้ว่านางเจ็กล้อชะวักเป็นนางผอมขาวและหนีจากไปแล้วก็ออกติดตาม แต่ก็ไม่สมหวังเพราะนางเจ็กล้อชะวักตัดสินใจแน่วแน่ที่จะให้เหลือเพียงความหวังฝังอยู่ในจิตสำนึกของนางตลอดไป ทำให้โต๊ะอิคฮังมี

ความทุกข์คอยเผ้าครวญหาแต่เพียงผู้เดียว ทั้งสองคนจึงต้องจมอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ ทั้งนี้เพราะนางเง็กฉั่วเคยปล้นเข้าหาгинกับบุคคลอื่นมาตลอด ความทุกข์นั้นจึงมาถึงนางบ้างและพลอยทำให้ผู้ที่หลงรักนางไม่มีความสุขไปด้วย

เรื่องทุพภิกขภัย มีแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าความเป็นมิตรแท้ย่อมคงมีน้ำใจ และเสียสละแก่กันได้

ความคิดสำคัญในเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงน้ำใจของความเป็นเพื่อนแท้ระหว่าง ลี้คิมฮวงกับอาฮุย ซึ่งทั้งสองคนได้คบหาเป็นเพื่อนกันเพราะถูกชะตากันหลายอย่าง ลี้คิมฮวงมีฝีมือดีเยี่ยมในการไถ่เกี๊ยว ส่วนอาฮุยมีฝีมือเยี่ยมในการใช้เพลงดาบ ปรากฏว่าคนทั้งสองต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่เสมอจนเป็นเพื่อนแท้ที่สามารถตายแทนกันได้

นอกจากนี้ลี้คิมฮวงยังแสดงน้ำใจต่อเพื่อนคนอื่นอีก ที่สำคัญ คือ เล้งโซ่วฮุ้นเพื่อนซึ่งเคยช่วยเหลือชีวิตของตนไว้ ทั้งนี้เมื่อเล้งโซ่วฮุ้นเอ่ยปากขอกู้หมั้นคือ ลี้มิม ลี้คิมฮวงก็ได้เสียสละยอมยกให้เพื่อตอบแทนบุญคุณ ทั้งได้ยกกฤดาสน์และทรัพย์สินให้เป็นของขวัญแต่งงานแก่ลี้มิมด้วย ปรากฏว่า ลี้คิมฮวงถูกเล้งโซ่วฮุ้นหักหลังโดยการร่วมมือกับบุคคลอื่นจับขังแล้วกล่าวหาว่าเป็นโจรขี้ขลาดเอาตัวไปฆ่า ครั้นเล้งโซ่วฮุ้นรู้ข่าวนี้ก็สำนึกตนได้ จึงตามไปช่วยเหลือเป็นการแสดงน้ำใจของความเป็นเพื่อนแท้อีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่ทันได้ช่วยก็ถูกบริวารของเซี่ยงกั๊กมึ้งฆ่าตายเสียก่อน นอกจากนี้อาฮุยก็เป็นอีกคนหนึ่งแสดงความ เป็นมิตรแท้ที่มีน้ำใจและเสียสละไ้ความไปช่วยลี้คิมฮวง จึงเป็นการแสดงให้เห็นความคิดสำคัญของเรื่องเกี่ยวกับน้ำใจของความเป็นเพื่อนซึ่งเป็นการแสดงออกของควมมีคุณธรรมอย่างหนึ่งด้วย

เรื่องกำเียนลก มีแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงบุญคุณและความแค้นควรจะแยกออกจากกันได้

ความกตัญญูในเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงการแยกบุญคุณและความแค้นออกจากกัน เนื่องจากตัวละครเอกของเรื่อง คือ เทาอุ้พึ่งรู้ว่าเทาเทียนลี้มู่เป็นตาโง่เขลาซึ่ง เป็นบิดาของตนเมื่อ ๑๕ ปีก่อน ดังนั้น เทาอุ้จึงถือเป็นความแค้นยิ่งใหญ่ที่ต้องชำระแทน บิดาให้ได้ แต่เทาเทียนลี้มู่ก็เป็นผู้มีบุญคุณเคยเลี้ยงดูตนมาเป็นเวลาถึง ๑๕ ปี ทั้งยังให้ ร่มไม้ไขแซ่ควย ดังนั้นเทาอุ้พยายามแยกบุญคุณและความแค้นออกจากกันเพราะถือว่าทั้งบิดา และตาต่างก็เป็นผู้มีบุญคุณทั้งสิ้น บิดาเป็นผู้ให้กำเนิดส่วนตาเป็นผู้เลี้ยงดู เมื่อตาโง่เขลา บิดาก็ต้องแก้แค้นทดแทนบุญคุณของบิดา ปรากฏว่าบรรดาผู้มีฝีมือฝ่ายธรรมะพากันสนับสนุน ให้เทาอุ้ทำประลองฝีมือกับเทาเทียนลี้มู่เพื่อกำจัดเสีย เนื่องจากเทาเทียนลี้มู่มีอิทธิพลทำให้ ชาวบู๊ลิ้มเคี้ยวร้อนอยู่เสมอ ดังนั้นเทาอุ้จึงแยกบุญคุณและความแค้นออกจากกันได้ โดย ถือว่าบุญคุณที่ไ้เลี้ยงดูตนมาเป็นเวลา ๑๕ ปีกับความแค้นที่ฆ่าบิดาเป็นอันขาดหักล้างกัน แล้วเทาอุ้ก็ทำประลองฝีมือกับเทาเทียนลี้มู่เพื่อกำจัดอิทธิพลและอำนาจศัตรูให้หมดไป สังคม บู๊ลิ้มจะโกล้งบสุขจึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของความกตัญญูเกี่ยวกับคุณธรรม และความสะเทือนอารมณ์ของตัวละครในเรื่อง

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นว่า กรรมใดใครก่อไว้ กรรมนั้น ย่อมตอบสนองและธรรมะย่อมชนะอธรรมะ

ความกตัญญูในเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ที่ก่อกรรม ทำชั่วไว้กรรมนั้นย่อมตอบสนอง กล่าวคือ เมื่อบิดามารดาของตงจิ้นจงถูกฆ่าตายแล้ว ตงจิ้นจงจึงได้ฝึกเรียนวิชาจอมกระบี่ดาวรุ่งจนสำเร็จ จากนั้นจึงออกตามหาศัตรูเพื่อแก้แค้น แทนบิดามารดา ปรากฏว่าสามารถตามหาศัตรูและแก้แค้นได้หมดทุกคน นอกจากนี้ยังได้ ช่วยปราบเหล่ามารร้ายที่ก่อความเดือดร้อนให้แก่สังคมบู๊ลิ้มด้วย เนื่องจากมุกกอลเหล่านี้ ได้ก่อความเดือดร้อนทุกข์ยากให้ผู้อื่นมาก่อน ดังนั้นความทุกข์จึงมาถึงตนบ้าง ทั้งนี้เพราะ ไม่มีใครหลีกเลี่ยงจากกรรมที่ตนก่อไว้ คือ กรรมใดใครก่อไว้ กรรมนั้นย่อมตอบสนอง จึง เป็นแก่นเรื่องที่ให้เห็นว่าความดีเท่านั้นที่ชนะความชั่วได้ คือ ธรรมะย่อมชนะอธรรมะเสมอ

เรื่องสะพานแปดทิศ มีแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นว่า การมีคุณธรรมสามารถชนะสิ่ง
ทั้งปวงได้

ความคิดสำคัญในเรื่องนี้ แสดงให้เห็นถึงคุณธรรมของตัวละคร เช่น
ปีความกตัญญู ความซื่อสัตย์และเสียสละ เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวละครเอกของ
เรื่อง คือคังมั่งซึ่งสามารถเอาชนะศัตรูได้ด้วยคุณธรรมของตนเอง คือหลังจากที่คังมั่งซึ่ง
ฝึกเรียนวิทยายุทธจากผู้เฒ่าไม่บวชและขายชรายลคืมือทั้งห้าคนในอุทิศจากงาช้างนักมังกร
ทองได้สำเร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ออกสู่วงนักเงงปีเพื่อเพื่อฝึกวิชาหาวิชาบารดาและนายที่ไ้ไ้ดูญา
กับเขาชรายลคืมือทั้งห้าว่าจะช่วยปราบเหล่าบรรดาในสังคม คังมั่งจึงมีศัตรูมากมาย
แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ด้วยความที่มีคุณธรรมของคังมั่ง จึงทำให้ศัตรูหลายคนกลาย
เป็นมิตรและกลับใจเป็นคนดีได้ด้วย เช่น ราชนครทกนิณ มดเอี้ยอ่วงจือและนางเขียนฉีเสื้อทอง
 เป็นต้น เป็นการใช้หลักคุณธรรมต่อทุกคน ดังนั้นแก่นเรื่องของเรื่องนี้ จึงเน้นให้เห็น
คุณธรรมของตัวละครที่สามารถเอาชนะสิ่งทั้งปวงได้

สรุปได้ว่า ลักษณะแก่นเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีธรรมเนียมนิยมในการ
แสดงความคิดสำคัญเกี่ยวกับคุณธรรมต่าง ๆ เช่น ความรักชาติ ความกตัญญู ความเสียสละ
และความยุติธรรม เป็นต้น นอกจากนี้ แสดงให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ในเรื่องที่เกี่ยวกับ
อารมณ์สะท้อนใจ เช่น ความรัก ความแค้น เป็นต้น.

ลักษณะตัวละครและบทสนทนา

ลักษณะตัวละคร

ตัวละครในวรรณกรรมจินก่าลังภายในมักจะมีเป็นจำนวนมาก และมีบทบาทต่าง ๆ กันไป ทั้งนี้เป็นเพราะเรื่องจินก่าลังภายในมีโครงเรื่องซับซ้อน มีปมปัญหาข้อขัดแย้งมากมาย และมีเหตุการณ์เกิดขึ้นหลายอย่าง ตัวละครในวรรณกรรมประเภทนี้อาจแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๑. ตัวละครที่เป็นมนุษย์
๒. ตัวละครที่เป็นสัตว์

๑. ตัวละครที่เป็นมนุษย์ เป็นตัวละครประเภทที่มีบทบาทมากที่สุด มีบุคลิกภาพ และลักษณะนิสัยคล้ายบุคคลในชีวิตจริง จึงเป็นตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลายอย่างหรือหลากหลายนั่นเอง ตัวละครที่เป็นมนุษย์นี้แบ่งออกเป็น ๒ ฝ่ายคือ

๑.๑ ตัวละครฝ่ายธรรมะ หมายถึง ตัวละครที่ประพฤติตนมีคุณธรรม เช่น มีความซื่อสัตย์ กตัญญู เมตตาและเสียสละ เป็นต้น ส่วนมากมักจะเป็นตัวละครเอกในเรื่อง

๑.๒ ตัวละครฝ่ายอธรรมะ หมายถึง ตัวละครที่ไม่มีคุณธรรม เช่น มีจิตใจ โหดเหี้ยมทารุณ ชอบแผ่อิทธิพลและข่มเหงผู้อื่น และอยากเป็นใหญ่ในบู๊ลิ้ม เป็นต้น

ตัวละครฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรมะนี้ยังแบ่งออกตามความสามารถทางวิทยายุทธ ได้เป็น ๒ ประเภทคือ

๑. ประเภทที่ไม่มีวิทยายุทธ หมายถึง ตัวละครที่ไม่มีวิชากำลังฝีมือคือ เป็นตัวละครที่เป็นบุคคลธรรมดา เช่น เจ้าของโรงเตี๊ยม ผู้รับใช้ คนขายอาหาร คนแจวเรือรับจ้าง เป็นต้น ถ้ามีความรู้ทางภาษาและแตกฉานในหนังสือก็มักจะเรียกว่าเป็นตัวละครที่มีวิชาฝ่ายบุ๋น โดยมากเป็นตัวละครที่อยู่ในระดับตั้งแต่ชั้นสูงคือ ตั้งแต่พระเจ้าแผ่นดิน เชื้อพระวงศ์ ขุนนางชั้นที่ จนถึงระดับชาวบ้าน

๒. ประเภทที่มีวิทยายุทธ หมายถึง ตัวละครที่มีวิชากำลังฝีมือ ซึ่งเป็นตัวละครที่มีลักษณะเด่นพิเศษ หรือมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากตัวละครในนวนิยายประเภทอื่น ๆ คือ

ตัวละครมีการฝึกวิชากำลังภายในโดยการฝึกสมาธิทางจิต เพื่อให้เกิดพลังภายในและฝึกวิชาฝีมือการต่อสู้แบบต่าง ๆ เช่น ท่าเพลงมวย ท่าเพลงอาวุธ เป็นต้น เรียกตัวละครประเภทนี้ว่าตัวละครที่มีวิชาฝ่ายบู๊ บางครั้งตัวละครฝ่ายบู๊ก็มีวิชาฝ่ายบุ๋นควบคู่ด้วย สามารถอ่านตำราคัมภีร์วิทยายุทธต่าง ๆ ได้

ตัวละครที่มีวิทยายุทธนี้เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องคือ มีตัวละครเอกและตัวละครประกอบทั้งหญิงและชาย ตัวละครเหล่านี้ไม่มีการประกอบอาชีพทำมาหากินเหมือนตัวละครที่ไม่มีวิทยายุทธหรือชาวบ้านทั่ว ๆ ไป มักใช้เวลาในการฝึกฝนวิทยายุทธ ซึ่งอาจจะเป็นเวลานานหลายสิบปีหรืออาจต้องเหิรไปในนรกชั้น สร้างวีรกรรมด้วยการช่วยกำจัดตัวละครฝ่ายอธรรม เพื่อความสงบสุขของสังคม ตัวละครที่มีวิทยายุทธอาจแบ่งออกได้เป็น ๒ จำพวกคือ

๒.๑ ตัวละครที่เป็นบรรพชิต

๒.๒ ตัวละครที่เป็นฆราวาส

๒.๑ ตัวละครที่เป็นบรรพชิต หรือนักบวช วรรณกรรมจีนกำลังภายในยังแบ่งออกได้เป็น ๓ จำพวกคือ หลวงจีน นักบวชและแม่ชี

๒.๑.๑ หลวงจีน เป็นตัวละครนักบวชที่นับถือศาสนาพุทธอาจเรียกเป็นภาษาจีนว่า ไต้ซือ หลวงจีนที่มีบทบาทสำคัญในวรรณกรรมจีนกำลังภายในคือ หลวงจีนแห่งสำนักวัดเลี้ยวลิ้มหรือวัดเจ้าผดุง ซึ่งเป็นสำนักมาตรฐานในวงบู๊ลิ้ม นอกจากนี้มีหลวงจีนสำนักเหียนเล้งและสำนักมิงจิงในธิเบต เช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีตัวละครที่เป็นหลวงจีน เช่น หลวงจีนอิกเต็งไต้ซือ หลวงจีนเล้งตี้เซียงหยิน หลวงจีนเกียวยี่ก เป็นต้น

หลวงจีนอิกเต็งไต้ซือ เดิมเป็นพระเจ้าแผ่นดินแห่งประเทศไคลี่ก๊ กายหลังได้สละราชสมบัติก็ออกบวชเป็นหลวงจีน และเป็นผู้ที่คอยช่วยรักษาซึ่งยังตัวเอกฝ่ายหญิงซึ่งถูกฝ่ามือพิณของก๊วเซยฮั่นได้หายเป็นปกติ

หลวงจีนเล้งตี้เซียงหยิน เป็นหลวงจีนมาจากสำนักมิงจิงในธิเบต เดินทางเข้าสู่แผ่นดินจีนตามที๋ว่นจ้วน เลี้ยงนิมนต์มาช่วยสืบหาตำราพิชัยสงครามของงักฮุยให้แก่แผ่นดิน

แมนจูเพื่อยึดครองแมนจูจีน

เรื่องแม่เสือขาว หลวงจีนที่มีบทบาทสำคัญในเรื่อง เช่น หลวงจีนเก้งเม้งเสียนซื่อ หลวงจีนเตียนเล้งเซียงหยิน หลวงจีนเตียนเต็กเซียงหยิน หลวงจีนลุยเม้ง หลวงจีนลาสา หลวงจีนเซียงคิมและหลวงจีนฮ้วยเม้งเสียนซื่อ เป็นต้น

หลวงจีนเก้งเม้งเสียนซื่อ เป็นหลวงจีนธราเจ้าสำนักวัคเสียวลิ้ม เป็นผู้ที่เคยช่วยกู๋เม้งกั๋วได้ร่างกระบี่วิเศษได้เล่มหนึ่งตามตำราสร้างกระบี่ของวัคเสียวลิ้ม จะสอนให้กู๋เม้งกั๋วฝึกเดินกำลังภายในตามวิชาของวัคกั๋ว

หลวงจีนลุยเม้ง เป็นศิษย์คนโตของหลวงจีนเตียนเล้งเซียงหยิน ผู้มีกำลังฝีมือสูงแรงสำนักเตียนเล้งในชีเบต หลวงจีนลุยเม้งได้ร่วมมือกับเจี๊ยะเซาชาวจีนผู้ทรยศต่อชาติไปเข้าช่วยกับฝ่ายแมนจู

เรื่องเทศีมีคัลัน มีหลวงจีนก๊วขาวหรือซิมไบไต่ซื่อ หลวงจีนซิมก่า หลวงจีนซิมโอ้ว เป็นต้น

หลวงจีนซิมไบไต่หรือซิมไบไต่ซื่อ เป็นหลวงจีนยอดฝีมืออันดับสองของสำนักวัคเสียวลิ้ม และเป็นผู้นำกำลังที่มธางตัวละครเอกของเรื่อง ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรบิวยววยเต่าไปพิจารณาโทษที่วัคเสียวลิ้ม เพราะเข้าใจว่าจะเป็นผู้เกี่ยวข้องกับคัมภีร์ของวัคที่สูญหายไป แต่ถูกหลวงจีนกั๋วเม้งกั๋ววางยาพิษถึงแก่กรรมภาพ

หลวงจีนซิมก่าหรือซิมก่าไต่ซื่อ เป็นหลวงจีนยอดฝีมืออันดับเจ็ดของสำนักวัคเสียวลิ้ม เป็นผู้มีเมตตาเกื้อหนุนสำคัญของวัคและวางยาพิษหลวงจีนซิมไบไต่เพื่อฝ่ายความผิดให้สืบทอด

เรื่องกระบี่ถาวรุ่ง มีหลวงจีนล้งอ หลวงจีนท้าว

หลวงจีนล้งอหรือล้งอไต่ซื่อ เป็นหลวงจีนธราเจ้าอาวาสวัดเล้งถึงยี่ ริมฝั่งไซไห้ว ได้ช่วยเหลือทั้งเงินจวงตัวละครเอกของเรื่อง เมื่อครั้งที่ถูกรังแกตามไล่ล่าทั้งเงินจวง

เรื่องสะพานแปดทิศ เป็นหนึ่งในห้าของยอดฝีมือซึ่งถูกขังอยู่ในคุกที่อาต๋านกั๋วมังกกรทอง หลวงจีนแปดทิศเป็นยอดฝีมือในวิชาสิบแปดไม้เท้าพาญ ต่อมาได้ถ่ายทอดวิชาให้แก่ทั้งมั้งลั้งตัวละครเอกของเรื่อง

จะเห็นว่า หลวงเงินที่มีบทบาทในวรรณกรรมเงินกำลังภายในมีทั้งหลวงเงินฝ่ายธรรมะ และฝ่ายอธรรมะ กล่าวคือ หลวงเงินฝ่ายธรรมะมักเป็นหลวงเงินวัด เขียวร่มหรือวัดที่ตั้งอยู่ใน แผ่นดินจีน หลวงเงินเหล่านี้ล้วนแต่มีวิทยายุทธสูง จึงเป็นผู้คอยช่วยเหลือหรือเสริมสร้างความ สามารถแก่ตัวละครเอกให้มีวิทยายุทธสูงขึ้น ส่วนหลวงเงินที่เป็นฝ่ายธรรมะมักจะเป็น หลวงเงินจากต่างแดน คือ เป็นหลวงเงินจากสำนักในธิเบต และมักเป็นกัณฑ์กับตัวละครเอกใน เรื่อง ดังนั้น ภาพพจน์ของตัวละครที่เป็นหลวงเงินซึ่งเป็นนักบวชในพุทธศาสนาจึงมีทั้งนาครัทธา ยกย่องนับถือและนำถูกเหยียดหยามตามบทบาทในแต่ละเรื่อง

๒.๑.๒ นักพรต เป็นตัวละครนักบวชในลัทธิเต๋าอาจเรียกว่าเต๋าดิน หรือเต๋าดั้ง วรรณกรรมเงินกำลังภายในมีค่านักพรตที่สำคัญ ๒ สำนักคือ สำนักนิกาย ช้วนจินก้าและสำนักบู๊ตึ้ง นักพรตในสำนักนิกายช้วนจินก้ามีปรากฏในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ และกำเตียนลกคือ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ตัวละครสำคัญมี นักพรตทิวชู่กี และตันเอ็งจือเบ่เจ็ก

นักพรตทิวชู่กี เป็นหนึ่งในเจ็ดของนักพรตช้วนจินก้า ซึ่งมีวิทยายุทธอยู่ในขั้นสูง เป็นผู้ที่มีความรักงามดีมาก และเป็นอาจารย์สอนวิทยายุทธให้แก่เซียวต้งบุตรชายของเอี้ยทิมมิง ซึ่งเป็นผู้ช่วยชีวิตตนไว้ เมื่อคราวถูกทหารแมนจูตามจับตัว เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนิน เรื่อง

ตันเอ็งจือเบ่เจ็ก เป็นนักพรตชราภิกษุเอกของเฮงต้งเอ็งจือ เป็นผู้ประมุขนิกาย ช้วนจินก้า เก่งสอนวิชากำลังภายในได้แก่ก๊วยเซ็ง ตัวละครเอกของเรื่องเป็นการช่วยเสริม ความสามารถให้แก่ให้กับตัวละคร เองนั่นเอง

เรื่องกำเตียนลก มีนักพรตเก่งเตียนเอ็งและนักพรตเจ็กเตี่ยว

นักพรตเก่งเตียนเอ็ง เป็นนักพรตหนุ่มค่อนข้างลึกลับจากการเป็นนักพรต มีความ ทะเยอทะยานอยากเป็นใหญ่ในบู๊ตึ้งและเป็นผู้รู้ลับเท่าตัวตัวละครเอกในเรื่อง

ส่วนนักพรตสำนักบู๊ตึ้ง มักจะเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญของวรรณกรรมเงินกำลัง ภายใน เพราะถือว่าสำนักบู๊ตึ้งเป็นสำนักมาตรฐานในบู๊ตึ้ง ถึงข้อความที่กล่าวยกย่องสำนักบู๊ตึ้ง ว่า "น้ำจะกล่าวถึงแสงกระมีแล้ว ต้องยกให้สำนักบู๊ตึ้งเป็นเอก" และ "พวกสำนักบู๊ตึ้งวางตน

เป็นกลางในบรรดาพวกบู๊ด้วยกัน ดังนั้นตลอดเวลาที่ผ่านไปมาสืบทอดกันเป็นทอด ๆ จึงมีระเบียบวางไว้ว่า ความมีไอ้คนของตนเป็นโจรผู้ร้ายข้อหนึ่ง และไม่ยอมให้คนอื่นเพียวชื่อ (ผู้กุมกันภัย)...”

ตัวละครที่มีบทบาทในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เช่น

เรื่องแม่เสื้อขาว มีตัวละครที่เป็นพวกสำนักบู๊ตึ้ง เช่น โต๊ะอิ๊กฮั้ง เป๊ะเจี๊ยะเต้าหยิน จินเคียนเต้าหยิน แซงจ้งเต้าหยิน และอั้งฮุ้นเต้าหยิน เป็นต้น

โต๊ะอิ๊กฮั้ง เป็นตัวละครเอกของเรื่องบู๊เป็นกิมย้งสำนักบู๊ตึ้งต่อมาได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง เป็นผู้ที่มีความเฉลียวฉลาดอยู่ในขั้นสูง ไปรักชอบหอเจิ้งก๊วยหะจอมโจรสาว ซึ่งเป็นศัตรูกับสำนักบู๊ตึ้ง

เป๊ะเจี๊ยะเต้าหยิน เป็นหนึ่งในห้าของผู้อาวุโสแห่งสำนักบู๊ตึ้ง ได้ตั้งตัวเป็นศัตรูคนสำคัญของเจิ้งก๊วยหะและคอยขัดขวางความรักของนาง เนื่องจากเป๊ะเจี๊ยะเต้าหยินต้องการจะได้โต๊ะอิ๊กฮั้งเป็นบุตรเขย

เรื่องกระบี่ท้าวรุ่ง มีแซ่เอี้ยงเต้าเจี้ยงเป็นตัวละครสำนักบู๊ตึ้งคือ เป็นประธานในพิธีประลองฝีมือ หรือพิธีวิจารณ์เพลงกระบี่จากทุกสารทิศเข้าร่วมประลองกัน

เรื่องสะท้านแปดทิศ ตัวละครที่สังกัดสำนักบู๊ตึ้งคือ นักพรตเอี้ยงเซียง และนักพรตเอี้ยงบู เป็นตัวละครที่ช่วยตัวละครเอกคือ ทั้งมั่งลิ้งทราบเหล่าอธรรมะจนสำเร็จ

/ ตัวละครที่เป็นนักพรตจึงมีบทบาทหลายอย่างแตกต่างกันไป ถ้ามีความสัมพันธ์กับตัวละครเอก ก็มักจะเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือตัวละครเอก เพราะนักพรตในวรรณกรรมจีนกำลังภายในส่วนใหญ่มักมีบทบาทเป็นตัวละครฝ่ายธรรมะ เช่นเดียวกับตัวละครเอกในเรื่อง

๒.๑.๓ แม่ชี เป็นตัวละครนักบวชหญิงในพุทธศาสนาสำนักชีที่สำคัญคือสำนักง่อไบ้ ถือว่าเป็นสำนักมาตรฐานในวงบู๊ลิ้ม มีศิษย์ทั้งหญิงและชายที่เป็นร้าวาสด้วย ต่างมีฝีมืออยู่ในขั้นไม่ประจบวีรกรรมในวงนักเลงได้ เช่น ในเรื่องกำลังภายในโลก ตัวละครกล่าวถึงสำนักง่อไบ้และบอกเบื้องวิทยายุทธอันสูงส่งของสำนักนี้ ดังข้อความว่า

“เนี่ยผู้เฒ่า (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แอลโอบ จ้างอง พิศุนากะ

เทาจับตามองจ้องขึ้นไป เห็นออกแสงอไบ้ดูกระจ่างนวล เข้าไปในหมู่เมฆบน
ท้องฟ้า ใจเธอยังมีบุบเมยนอกสอยกว้างกรอบคลุม... คิดแลนศักดิ์สิทธิ์ของ
สถาบันสงฆ์ที่เลื่องลือกระเดื่องไปทั้งแผ่นดินแห่งนี้ ไม่เคียงจะงามสง่าน่าเลื่อมใส
เท่านั้น ยังคล้ายังมีความลึกซึ้งอันซับซ้อนอย่างยิ่งด้วย

เสียใจยิ่งสมเชยขึ้นว่า

"มีนาเล่า อัจฉริยะในบุลิมของเสวณภาคใต้ จึงก่อกำเนิดมาได้ทุกยุคทุก
สมัย ยอดวิชาสูงส่งของง่อไบ้ ก็เป็นที่เลื่องลือกระเดื่องไปทั้งแผ่นดิน เพียงเห็น
ขุนเขาที่ศักดิ์สิทธิ์ตั้งราวกับเทพเจ้ามาจังก้านบนแผ่นดิน ก็ทราบแน่แท้ใจว่าเป็น
ภูมิประเทศอันมงคลสำหรับค่ายสำนักที่ประเสริฐ"

นกฮูกถอนหายใจแล้วกล่าวว่า

"วิชาฝีมือของง่อไบ้ อยู่ในหลักระหว่างกึ่งกลางของเสียดินและบู๊จึงคือ
ไม่แกร่งกร้าวและไปหยุนเหนียว พลังมีกรือฉุ่มนวล ไม่แหลมคม ดังนั้นไม่เพียง
หลวงจีนของง่อไบ้แต่ละรูปมีพลังฝีมือที่ฉิมกรือได้อย่างน่าตระหนกตกใจและยังว่า
ไว้มิได้ผู้ใดทราบใดอีกด้วย แม้เป็นศิษย์สรวาตของสำนักที่อาศัยวิชาฝีมือไปประกอบ
วีรกรรมในวงนักเลง จนมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือในบุลิมก็มีไม่น้อย..."

ตัวละครที่มีบทบาทในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เช่น

เรื่องแม่เหล็กขาว มีแม่ชื่อทิม เดิมชื่อว่าฮ้อฮ้อเสีย เป็นน้องสาวของแม่เจ้าเจียบเต้าหยิน
ได้มาเป็นชีวีร่างวิเวกพำนักอยู่บนยอดเขาให้ซึก และรับบุตรสาว ๒ คนของแม่เจ้าเจียบเต้าหยิน
มาเลี้ยงไว้ด้วย

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีตัวละครที่เขียนมาดี เช่น เคียวหยูชื้อไต้ เป็นเจ้าสำนักวัดเต๋ไต้ช้อ
บนภูเขาโดยจากตัวริมน้ำย้อยไต้ เขียวราวในการรบรมาเมื่อก่อนวิชาความสามารถช่วยลูกศิษย์
คือล้มเบียดมวยจึงเพิ่งเสียชีวิตได้กลับคืนมีชีวิตได้

ก๊กโป้ง (นามแฝง) ก๊วเทียนลก เล่ม ๕ แปลโดย ว. ๓ เมืองลุง

ตัวละครที่เป็นแม่ชื่อนี้มักจะมียศหม่าเป็นตัวละครฝ่ายธรรมะคอยช่วยเหลือผู้เป็นเลมอ แต่ก็เป็นแม่ชื่อนี้ที่มีวิทย์วิทยุทร เช่นเดียวกับหลวงจีนและนักพรต ดังนั้น ตัวละครที่เป็นบรรพชิต ในวรรณกรรมประเภทนี้จึงมีธรรมเนียมนิยมว่าต้องให้เป็นผู้ที่มีความรู้หรือวิชาทางด้านฝีมือเป็นสำคัญ สำหรับใจต่อผู้มองกันตัว ไ้บรรยายเล่ามารร้ายของสังคม และรักษาศักดิ์ศรี ความมีชื่อเสียงของแต่ละสำนักไว้ จึงมีลักษณะแตกต่างจากบรรพชิตโดยทั่ว ๆ ไป ที่เป็นผู้ละกิเลสแล้ว ไร้ชีวิตสันโดษคือสวดอย่างสงบเงียบเท่านั้น อย่างไรก็ตามตัวละครที่ละกิเลสไปใช้ชีวิตอย่างสันโดษจริง ๆ ก็มี เช่น ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่งคือ ล้มเขียบ้วย กนกรักของตังจิ้นจง ตัวละครเอก ไ้บวชเป็นชีโ้ชื่อว่า มีตั้ง หมายถึง ปลีกโลกีย์

๒.๒ ตัวละครที่เป็นฆราวาส หมายถึง ตัวละครที่เป็นผู้ครองเรือน ผู้ที่มีวิทย์วิทยุทร มักจะเป็นตัวละครที่มีฐานะระดับกลางคือ เป็นชาวบ้านธรรมดา จนถึงระดับต่ำคือ เป็นขอทาน

๒.๒.๑ ตัวละครที่เป็นชาวบ้านธรรมดา มีตัวละครมากที่สุดและมีบทบาทสำคัญทั้งตัวละครเอกและตัวละครประกอบในเรื่อง ตัวละครเอกชาย - หญิงในเรื่องต่าง ๆ มีดังนี้ เช่น

<u>เรื่อง</u>	<u>ตัวละครเอกชาย</u>	<u>ตัวละครเอกหญิง</u>
มังกรหยก ภาค ๑	ก๊วยเซ็ง	ฮึงย้ง
ฤทธิ์มีดสั้น	ลี้คิมฮวง	ซุนเซียงสั้ง
กำเตียนลก	เทาอู๋	เล่งไซ
กระบี่ดาวรุ่ง	ตังจิ้นจง	นงกราญเจ็ดพิสดาร
สะพานแปดทิศ	ตังมั่งลั้ง	โตะหงสั้ง

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑

ก๊วยเซ็ง เป็นเด็กหนุ่มอายุ ๑๘ ปี บุตรของก๊วยเซาเทียนกับนางตี่เพ็ง ชาวบ้านในหมู่บ้านงูเกซุน แ่่นคินจิ้น ก๊วยเซ็งกำพร้าบิดามาตั้งแต่เล็ก ๆ นางตี่เพ็งพาไปอาศัยอยู่ในแ่่นคินมอกลอ จนได้มีวิทย์วิทยุทรกับปู่กล้าหาญทั้ง สกแห่งแ่่นกั้งหน่า และบุคคลอื่น ๆ อีกหลายคน เช่น นักพรตเป่เจ็ก อั้งซิกกงและจิ่วแป๊ะหง เป็นต้น

อึ้งย้ง เด็กสาววัย ๑๘ ปี นุทรสาวของอึ้งเอี๊ยะซือ เจ้าของเกาะห้อฮวยเต้า
กำร้ามารดาตั้งแต่เล็ก ๆ มีความสามารถในทางวิทยายุทธอยู่ในขั้นสูง

เรื่อง เหม่ก๊อตัน

ลี้คิมฮวง เป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษในการใช้มือสั่นเขี่ยอาวุธ จนไม่มีใครวัดอย่าง
สันโดยไม่สนใจในทรัพย์สินทองการใด ๆ ทั้งสิ้น ขอบเสียดสีและแค้นกระทั่งงูมันได้แก่เพื่อนรักผู้มี
บุญคุณกับตน

หลินเปียวฮัง เป็นเด็กสาวอายุประมาณ ๑๕ ปี กำร้ามารดา อากัณยอยู่กับปู่
ซึ่งเป็นนักเล่านิทาน

เรื่อง กวาเทียนลก

เทาอู๋ เป็นเด็กหนุ่มวัย ๑๕ ปี กำร้ามารดา มารดามารดาตั้งแต่เล็ก ๆ อากัณยอยู่กับ
มารดาและตา ต่อมาเป็นศัตรูกับตาเพราะรู้ว่าตาฆ่ามารดาของตน

เล่งโช เด็กสาววัย ๑๕ ปี นุทรสาวของเจ้าของเกาะห้อฮวยเต้า (เข้าใจว่า
จะเป็นคนละบุคกับเกาะห้อฮวยเต้าในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑) กำร้ามารดา ได้ฝึกวิทยายุทธ
กับบิดาจนมีวิชาบุรุษสูงเยี่ยม

เรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง

ตังจิ้นจง เด็กหนุ่มวัย ๒๐ ปี กำร้ามารดาตั้งแต่อายุได้ ๑๒ ปี เนื่องจาก
บิดามารดาถูกฆ่าตาย ตังจิ้นจงพบกับจอมกระบี่ดาวรุ่งจึงขอสมัครเป็นศิษย์ เพื่อศึกษาวิทยายุทธ
นำไปแก้แค้นให้บิดามารดา

นงคราญเจ็กพิศดาร เป็นคนรักของตังจิ้นจง และเป็นผู้คอยติดตามช่วยเหลือทั้ง
กันและกันอยู่เสมอ รวมทั้งร่วมมือกันปราบเหล่ามารร้ายเพื่อความสุขของสังคมด้วย

จะเห็นว่า ตัวละครเอกเหล่านี้เป็นบุคคลที่อยู่ในระดับกลางและมักจะเป็นกำร้ามารดา
มารดามารดาตั้งแต่เล็ก ดังนั้นจึงไม่มีพี่น้องมากนักตัวละครเอกมักเป็นบุตรโอรสหรือเป็นบุตรคน
เดียวของบิดามารดา มีการฝึกวิทยายุทธจนมีความสามารถเหนือธรรมชาติคือ มนุษย์กระทำ
ให้เป็นจริงได้ยาก แต่ลักษณะนิสัยมีความสมจริงเหมือนบุรุษธรรมดาที่มีรัก โลภ โกรธ และ
หลงอยู่ด้วย

๒.๒.๒ ขอลาน ตัวละครที่เป็นขอลานในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นผู้ที่มีความสามารถสูงถึงพรตกระยาจกหรือพรตขอลาน ซึ่งเป็นพรตใหญ่ปกครองขอลานทั่วทั้งแผ่นดินจีนถือเป็นพรตมาตรฐานในวงบู๊ลิ้มเพราะมีคัมภีร์ในอุ้งศรวม ตัวละครขอลานจึงมักเป็นฝ่ายธรรมะ มีผู้นำหรือหัวหน้าของพรต เรียกว่าประมุขพรตกระยาจกถือไม้เท้าเป็นอาวุธ ประจำตัวเรียกไม้เท้านี้ว่า ไม้เท้าศิษย์ การแต่งตั้งประมุขพรตกระยาจกคนใหม่นั้น ประมุขพรตคนเก่าจะเป็นผู้พิจารณาแต่งตั้งโดยการมอบไม้เท้าศิษย์ให้เป็นสัญลักษณ์ เช่น ในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ อั้งซิดกง ประมุขพรตกระยาจกเห็นว่าอึ้งย้งตัวละครฝ่ายหญิงมีความสามารถสูงเหมาะสมที่จะเป็นประมุขพรตแทนตนได้ จึงแต่งตั้งให้เป็นประมุขพรตกระยาจกและมอบไม้เท้าศิษย์ให้ด้วย

พิธีแต่งตั้งประมุขพรตกระยาจก เมื่อมีประมุขพรตกระยาจกคนใหม่ พวกขอลานจะร่วมกันชุมนุมทำพิธี เช่น ในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ เมื่อเลี้ยคังชโมยไม้เท้าศิษย์ของอึ้งย้งมาได้ตัวก็หลอกลวงขอลานว่าอั้งซิดกงแต่งตั้งให้ตนเป็นประมุขแทน พวกขอลานพากันหลงเชื่อ จึงจัดให้มีพิธีแต่งตั้งประมุขพรตกระยาจก โดยการให้พวกขอลานรุมล้อมถ่มน้ำลายเข้าใส่ร่างของเลี้ยคัง ทั้งข้อความว่า

เลี้ยคังนึกสนใจว่า ชะรอยการที่ถ่มน้ำลายให้เรานั้นเป็นการนับถือ เคารพ เป็นอย่างยิ่งละระมัง เพราะสามารถทราบระเบียบของขอลานที่สืบทอดโบราณว่าเป็นอย่างไร ขณะที่ทำการแต่งตั้งหัวหน้าใหญ่ของขอลานในแผ่นดินนั้น จำเป็นจะต้องบ้วนน้ำลายใส่ตัวบังจู้ ทั้งนี้เนื่องจากพวกขอลานห้องเดี่ยวภิกษุจารกัณฐ์ทั่วทิศทาง จันต้องได้รับความดูหมิ่นเหยียดหยามจากคนทั้งปวง จึงควรจะต้องได้รับความดูหมิ่นเหยียดหยามจากพวกของตนเองเสียก่อน อันเป็นระเบียบที่มี ความหมาย อันลึกซึ้ง ของพวกขอลาน?

๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๗ แปลโดย จำลอง สีนาคะ
หน้า ๒๓๑

ประเภทของขอลาน เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ แบ่งขอลานออกเป็น ๒ พวกคือ พวกที่แต่งกายสะอาด กับพวกที่แต่งกายสกปรก ทั้งสองพวกมีความเป็นอยู่แตกต่างกัน พวกที่แต่งกายสะอาดมีความเป็นอยู่เหมือนบุคลลธรรมชา ส่วนพวกที่แต่งกายสกปรกมีความเป็นอยู่เหมือนขอทานทั่ว ๆ ไป ดังข้อความว่า

ความจริงพวกขอลานได้แบ่งแยกกันเป็นสองพวกคือ พวกเจ้งอึ้งฝ่าย (พวกแต่งกายสะอาด) กับพวกโหวอึ้งฝ่าย (พวกแต่งกายสกปรก) พวกเจ้งอึ้งฝ่ายนั้นไม่แต่แต่งกายสะอาดอย่างเลียบก็หาไม่ ยังมีความเป็นอยู่เหมือนกับผู้นครธรรมชาสามัญทั้งปวงอีกด้วย ส่วนพวกโหวอึ้งฝ่ายได้รักษาระเบียบอันบังคับอย่างเข้มงวด โดยไม่ได้ใช้เงินทองซื้อข้าวของ และไม่รับประทานอาหารกับผู้อื่น จะต่อสู้กับคนที่ไม่มีกำลังฝีมือไม่ได้ทั้งสองฝ่ายต่างก็ถือตัวคึกคักคนละอย่าง ได้แก่งแย่งทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ...

วรรณกรรมจีนกำลังภายใน มีการกล่าวถึงตัวละครที่เป็นขอลาน หรือพรรคขอลานไว้มาก ดังตัวอย่าง เช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีตัวละครที่เป็นขอลานคือ อั้งอิกกง ฉายาว่าเทพเจ้าขอลานเก๋ามัว เป็นผู้ที่วิเศษอายุสูงและมีบทบาทเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกในเรื่องทั้งหญิงและชายเป็นอย่างมากคือ เป็นผู้สอนวิชากำลังฝีมือให้แก่ฮั้งย้งและก๊วยเจ๋ง เพื่อแลกกับอาหารที่ฮั้งย้งหามาให้อั้งอิกกงได้แก่ตั้งให้อั้งย้งเป็นประมุขขอลานแคว้นตนเพราะเห็นว่าฮั้งย้งมีกำลังฝีมือที่สามารถปกครองขอลานทั้งแผ่นดินได้

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีขอลานเผ่าฮัวอิกกงและฮุนอิกมั้ง

ฮัวอิกกง เป็นพระพุทธรูปกระยาจก ฉายาว่า เทพเจ้าขอลานดาเถียว ซึ่งทั้งจีนจงตัวละครเอกเคยช่วยเหลือ ฮัวอิกกงจึงมอบประกาศิตไม้ขีดไว้ให้ทั้งจีนจงเพื่อแสดง

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิธนาถ

แก้ข้อหาทั่วไปในยามที่ต้องการความช่วยเหลือ

ขุนอินมั่ง เป็นศิษย์พรกกระยาจกที่ทรยศต่อพรกไปเข้าทางฝ่ายพรกฤทธิทอง ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายอธรรมะ แต่ในที่ลี้ภัยก็ถูกประมุขของพรรคและตั้งขึ้นจนกว่าจะเสีย

เรื่องของพรกขอทานนี้ ในเรื่องฤทธิ์มีดสั้นก็มีกล่าวไว้บ้าง เช่น เมื่อตอนที่ผู้หลานคุยกันถึงพรกเรียวทอง โดยผู้เป็นปู่กล่าวว่า "ชนชาวนักเลงทั้งหลายต่างต้องหวาดหวั่นพรันพริ้ง อาณาภพที่ยิ่งของของมันยังเหนือกว่าไต่บัง (พรกกระยาจก) เสียอีก"^๑ แต่ผู้เป็นหลานกลับแย้งว่า "พรกกระยาจกเป็นพรกใหญ่อันเกินหนึ่งของปู่ลิ้ม พวกมันที่เป็นเหล่าอวิชาชั่วร้ายไหนเลยจะเทียมเทียมได้"^๒

ในเรื่องสะพานแปดทิศ ประมุขเรือนแพ ได้กล่าวถึงพรกกระยาจกว่า "คนของพรกกระยาจกมีจำนวนนับหมื่นคน แต่ชนชั้นหัวหน้าหลายคนถูกสยบได้รับคำสั่งให้ยุติการเคลื่อนไหว พรกกระยาจกจึงคัดเลือกศิษย์ที่เจนจัดปลอมแปลงเป็นบุคคลประเภทต่าง ๆ ประปนอยู่ในกิจการทุกแขนง ชาวที่เรารับทราบมาล้วนได้รับความร่วมมือจากคนของพรกกระยาจก"^๓

ตัวละครขอทานในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นพวกที่เปี่ยมริวารเป็นจำนวนมาก ถึงแม้ว่าขอทานจะเป็นอาชีพต่ำเป็นที่ดูถูกเหยียดหยามของบุคคลอื่นทั่วไป แต่ขอทานในวรรณกรรมประเภทนี้ก็เป็นขอทานที่มีศักดิ์ศรีเป็นที่น่ายกย่องชมเชย เพราะพรกขอทานหรือพรกกระยาจกเป็นพรกใหญ่ในบู๊ลิ้ม เป็นพรกที่ยึดมั่นในคุณธรรม ถือเป็นตัวละครฝ่ายธรรมะนั้นเอง เป็นตัวอย่างอันดีงามในแง่ที่เป็นคนยากจนแต่มีน้ำใจที่มีคุณธรรม

ตัวละครกับลักษณะพิเศษ

ตัวละครวรรณกรรมจีนกำลังภายในมักจะมีลักษณะเด่นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว หรือเฉพาะกลุ่มจนไต่มาตามลักษณะนั้น ๆ อีกอย่างหนึ่งซึ่งแทนการเรียกชื่อ มีการเรียกฉายา

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีดสั้น เล่ม ๓ แปลโดย ว. ณ เมืองลุง หน้า ๑๑๔

^๒กุ.

^๓อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์

เป็น ๒ ประเภท คือ

๑. ฉายานามของตัวละครเดี่ยว

๒. ฉายานามของตัวละครกลุ่ม

๑. ฉายานามของตัวละครเดี่ยว ตัวละครเหล่านั้นนอกจากจะมีชื่อจริงแล้ว ยังมีฉายานามเรียกอีกชื่อหนึ่งด้วย ส่วนมากการตั้งฉายานี้อาจจะตั้งจากรูปร่างลักษณะ นิสัยใจคอ ความสามารถในวิชาฝีมือหรืออาวุธที่ใช้ เป็นต้น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑

ชื่อตัวละคร

ฉายา

อึ้งย้ง

เก้าชั้นห่าบ (เทพเจ้าขอทานเก้านิ้ว)

จิ่วแปะทง

เล่างวนทง (ผู้เฒ่าเด็กถือ)

อ้าวเอี้ยงฮง

ไซตัก (พิชรายตะวันตก)

อึ้งเอี๊ยะซือ

ทังเซียบ (ภูคกรายตะวันออก)

ก๊วยเซียม

ทึ่เจียจ๊วยเซียงเฟียง (ฝ่ามือเหล็กลอยน้ำ)

เรื่องแม่เสือขาว

ชื่อตัวละคร

ฉายา

เจ็กอว้ว๊ะ

แม่ฮว้กมอ้ง (นางมารยมขาว)

จิ่วทง

ฮวงฮัวโ้ว (พยัคฆ์พลิกภูเขา)

กงซุนตัวเนี้ย

อั้งฮวยลุยบิล (มารคาปีศาจดอกไม้แดง)

กิมตุ๊กเอ็ก

อิมฮวงตักฮัวเจียว (ฝ่ามือสมพิช)

โ้วโหวง

แม่เจียวจื่อ (แมวกกลางคืน)

เรื่องฤทธิ์มิกสัน

ชื่อตัวละคร

ฉายา

จูกั้ว

ก๊วยฮวงเกียน (กระบี่พายุ)

งอยซิงแซ

ซิงเกียบอเอีย (เทพเคียนไ้เงา)

ชื่อตัวละคร

แฉ่เม้ง

ทวนอูย

อีเข้า

ฉายา

กิมโต (ราชสีห์ทอง)

จิมยั้ง (คนหน้าสีม่วงที่สอง)

แหม่อฮั่ว (มือสุรเียว)

เรื่องกระบี่คารว่งชื่อตัวละคร

ตังจิ้นจง

จูเฮาสั่ง

ทวนเท้งเปี๊ยะ

ฮัมหงส์

ลีเอี้ยะเซ่ง

ฉายา

มูยว้อเซ็ง (นักศึกษาค้นาหยก)

ฉีกาเจ็กนึ่ง (นางกรวยเจ็กพิศดาร)

เซียวเอี้ยวกวงจื่อ (กงจื่อสวาราญ)

ไซ่ปายฮี้ (นางแอนเดิน)

เล่งเลียวเกี่ยมเซะ (มือกระบี่ทะยานเมฆ)

เรื่องสะพานแปดทิศชื่อตัวละคร

ลักฉีฮิน

ฉิวจิ้นบู

ทงอูย

ฉิวเซียงแซ

อี่พัว

ฉายา

โป้ยก้วยเตี้ย (ฝ่ามือแปดทิศ)

ทึเจียงชิ่งอง (เทพเจ้าไม้เท้าเหล็ก)

เคียงคุนทิว (มือจักรวาล)

เล่งคองอ้อโต้ว (ลอยไปในอากาศ)

แท้งเลอเลา (แม่เสาเก้านิ้ว)

๒. ฉายานามของตัวละครกลุ่ม เป็นการเรียกฉายาตัวละครตั้งแต่ ๒ ตัวขึ้นไป มักจะเป็นตัวละครกลุ่มที่มีการมีวิทยายุทธด้วยกัน อาจเป็นตัวละครที่รวมกันจากพี่น้องสายเลือดเดียวกัน ที่น้องร่วมสาบานหรือศิษย์อาจารย์เดียวกัน เป็นต้น เช่น

ในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ มีตัวละครพวกเดียวกันอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม มีฉายาเรียกว่า "ผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำ" * มีตัวละครดังนี้ คือ

อันผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำนี้ คนที่ตามออกชื่อโด่งดังมีฉายาว่า ปวยเทียนเปียนฮอก (กังคาวกลางหาว) เป็นพี่คนใหญ่ คนที่สองแต่งตัวเหมือนนักรบและถือพิทเป็นอาภรณ์แขวนบ่วง ฉายาว่าเมี่ยวฮิวจื่อเซ็ง (มิ้ววี่เซ็ง) เป็นพี่คนที่สอง ชายร่างอ้วนเตี้ยขี้มามาเป็นพี่คนที่สามแซ่ตันชื่อป้อก๊อ มีฉายาว่าเบอวอจั้น (เทพเจ้าแห่งม้า) คนที่ราบเป็นสี่เท้าชื่ออ้อฮ้อฮ้อ มีฉายาว่า น้ำข้าวเขียวจื่อ (กนดัดสี) พี่ห้าคือมีรูปร่างใหญ่คล้ายคนฆ่าสัตว์ แต่ใช้ชื่ออาแซฉายาว่า เจียมี้ทอ (พระอรหันต์ยิ้ม) พี่หกคนที่มีรูปร่างคล้ายกับพ่อค้าแซ่ช้วนชื่อกิมฮวัก มีฉายาว่าเน่าฉีเอียบฮุ้น (ผู้กล้าหาญที่ซ่อนกายอยู่ในตลาด) คนสุดท้ายหญิงสาวที่แต่งกายเป็นคนจับปลานั้นแซ่ตันชื่อเสี่ยวยั้ง มีฉายาว่า เวียกนึ่งเกี่ยม (กระป๋องสาวก้นเวียก) เป็นผู้กล้าหาญในเจ็ดคนซึ่งนางเป็นผู้มีอายุเยาว์กว่าทุกคน^๑

เรื่องฤทธิ์มีคี่ตัน มีตัวละครฉายาว่าคงจ้วนโปยหงีหรือแปดคุณธรรมแห่งคงจ้วน เป็นพี่น้องแปดคนต่างชื่อคุณธรรมเป็นหลักในการปฏิบัติ ประกอบกับตัวละคร ดังนี้

๑. หัวหน้าชื่อเอ็งเทียนเกียกตัวฉายาหงีมีคี่ตันเคียน (คุณธรรมเต็มคำ)
๒. หมออุตามาออกชื่อเอ็กเม้งโ้วฉายาซึ่งมีคี่ตันเคียง (เทพเจ้าราวสายฟ้า)

* ภายหลังเรียกว่า "ผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำ" เนื่องจากเตียวอาแซถูกตั้งเงื่อนไขรางวัลมีของนางบวชตัวนางฆ่าตาย

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พินาศะ

๓. คนเล่านิทานชื่อ กูลังบ่อ (มีตาไรแวว)
๔. หมอยาพเนจรชื่อ กิมฮวงเมะ ฉายา ป้อเน็งฮึงเจีย (น้ำวิเศษทวนเทพคา)
๕. คนขายสุราชื่อ เทียเซ่งอึ้ง ฉายา บ้วนแซฮึง (สวนตม้นสัตว์)
๖. คนถือไม้ ฉายา สีฮัวฮัว (พันหลายภูเขาฮัวฮัว)
๗. คนหน้าลายชื่อ กงซุนโหว (เด่น)
๘. คนขายเต้าฮู้ชื่อ โฮมึงเจียก ฉายา ฮู่ตึงเจียกฮ้วย (บุกดน้ำลุยไฟ)

เรื่องกำเทียนลก มีตัวละครฉายาร่วมกันว่า โฮ้เทียนชี่โฮว หรือชื่อปากกนก
ประกอบด้วยตัวละครดังนี้

๑. คนตาบอดชื่อ โกว้เซ้ง
๒. คนล่าสัตว์ชื่อ เอียเอียง
๓. คนถือพัดชื่อ ลิมเจ็กปอ
๔. คนตุ๊กต้ายชื่อ เปาเทียนลก

นอกจากนี้มีตัวละครพี่น้องตระกูลลุยเรียกฉายาว่า สามห่วงปลิดชีวิต ดังข้อความว่า

"ท่านอย่าได้ดูแลก่อนสามห่วง ปลิดชีวิตของพี่น้องตระกูลลุยเป็นอันขาด เล้งฮ้วง
(ห่วงมังกร) ลุยเม่งฮุ้น โฮ้วฮ้วง (ห่วงเสือ) ลุยเม่งเจียม เป่าฮ้วง (ห่วงเหล็กดาว)
ลุยเม่งบิณ สามพี่น้องนี้ ต่างฝึกเรื่อหลังฝีมือจนยอดเยี่ยมอย่างน่าตื่นตระหนกตกใจ
คอธรวโลกโดยเฉพาะสามห่วงเมื่อรวมมือกันทราโค ห่วงว่าทั่วทั้งแผ่นดินกว้างใหญ่
ยังไม่มีผู้ใดจะต้านทานรับไว้ได้..."

ก้อยัง (นามแฝง) กำเทียนลก เล่ม ๕ แปลโดย ว. ฒ เมืองสูง

วันละพันสี่ ชามเขาเงินเป็นใสล คงเค้นเห็นบนที่ราบ..."^๑ มักจะถูกเหล็กหรือมาตีถูกไธ้จี้วนี้
คงจี้จงได้ขอซื้อจากขอค้าเพื่อใช้เป็นพาหนะสำหรับตนเอง

ส่วนในเรื่องสะพานแปดทิศ มีม้าที่มีคุณสมบัติเหมือนกับม้าองก้วยเจิ้งในเรื่องมังกรหยก
และของตั้งจี้จง ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง คงข้อความว่า

นั่งอ้าวอยู่ในระหว่างร้อนรุ่มกระวนกระวาย พลันเห็นที่เหลาสุราอาหารที่มีม้าสีดำ
ผูกอยู่ตัวหนึ่ง เป็นม้าอันกำยำ หางพู่ สูงเจ็ดเชียว จากหัวจรดหางยาวร่วมยี่สิบ
เชียว มีแต่ที่เท้าทั้งสี่เท่านั้นเป็นขนสีขาวยาวนุ่มนวล กำลังแหงนหน้าส่งเสียงร้อง
ดังกึกก้องกังวานจนสะพานฟ้า

นั่งอ้าวพอได้เห็น รู้สึกนิยมชมชอบจนจับใจ ต้องร้องชมขึ้นว่า

"เป็นอาชาอันวิเศษเลิศล้ำ หากมันไฉนมา เราสองคนคงต้องติดตาม
สองพี่น้องแซ่เล็กกันอย่างแน่นอน"

แต่ทว่าเมื่อพลอยกล่าวขึ้นบ้างว่า

"อันม้านี้มีนามไธ้จี้วไธ้เสาะ (เมฆคำคลุมหิมะ) เป็นอาชาพันธุ์ที่มีความ

วิเศษสุด..."^๒

คาง

คางเป็นสัตว์ที่มีลักษณะคล้ายคน ดังนั้นจึงสามารถทำอะไรก็ได้ใกล้เคียงกับคนมาก
ที่สุด ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีคาง ๒ ตัว อาศัยอยู่กับจอมกระบี่ดาวรุ่งคอยปรนนิบัติรับใช้
เมื่อคางทั้งสองตัวได้พบตั้งจี้จงนอนสลบใสลอยอยู่เพราะตกจากหน้าผา จึงช่วยชีวิตไว้ คง
ข้อความว่า

^๑ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๕๑

^๒อ้อเล้งเจิ้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

วานรขนาดใหญ่ทั้งสองตัว ร้องเจี๊ยกเจี๊ยกสนทนากันชั่วคราว หนึ่งในสองพลันหมุน
กายพุ่งปราศไปยังทิศทางขวามือ อีกตัวหนึ่งเฝ้ารักษาอยู่ข้างกายจงยี้

มีนานให้หลัง วานรใหญ่ตัวนั้นไปแล้วย้อนหลังกลับมา กวักแกว่งแขนยาว
เหยียดส่งเสียงเจี๊ยกเจี๊ยกอย่างร่วนวาย

วานรอีกตัวหนึ่งยื่นแขนยาวเหยียดออก โอบอุ้มจงยี้ขึ้น พุ่งทะยานไปยังทิศ
ทางที่วานรตัวแรกจากไปด้วยความเร็วสุดสายลม

เมื่อถึงจันทราได้พบกับจอมกระปี่ดาวรุ่ง ก็ได้ โดยการแนะนำให้รู้จักกับค่างทั้งสองตัวว่า

ค่างวิเศษแขนยาวสองตัวนี้ เป็นเชื้อแม่ได้จากภูเขาดายล่อช้าเมื่อสามสิบปีก่อน
มีพลังกำลังมหาศาล สามารถฉีกกระชากสังขารพญามารร้าย แต่นิสัยจงรักภักดี
ชั่วชีวิตเพียงเคารพแต่คำสั่งเจ้านาย

เชื้อแม่เคลื่อนไหวไม่สะดวก ด้านอาหารการกินล้วนพึ่งพามันสองจักหาให้
ยี่สิบกว่าปีมานี้เรียนรู้วิชาฝีมือของสำนักเรามีน้อย โดยเฉพาะวิชาตัวเบาทำให้
เป็นยอดฝีมือแห่งยุค ก็ยากหัดเหินเบรียบติด"

สองค่างเข้าใจภาษามนุษย์ คล้ายตรามว่านายเหนือกำลังยกของชมเชย
ลิงโลดจนกระโดดโลดเต้นแยกเขี้ยวหัวร่อ

จอมกระปี่ดาวรุ่งกล่าวอีกว่า

"ในวงนักเองปิดถ้ำดำดัมเขาสำนักร่อนหลัง จงยี้ต้องเคารพตัวกิม
ทองใหญ่) ยี่กิม (ทองรอง) เป็นชื่อเสีย (ศิษย์ผู้พี่)

จงยี้จึงน้อมกายคารวะค่างทั้งสองตัว เรียกหาว่า "ชื่อเสีย"

สองค่างลิงโลดยินดีจนเกาหน้าเกาตา ร้องเจี๊ยกเจี๊ยกมิขาดหู

* ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระปี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๕๑ - ๕๒

๒. หน้า ๑๐๑ - ๑๐๒

จะเห็นได้ว่า ตัวละครประเภทสัตว์ที่กล่าวมานี้ ส่วนใหญ่จะนับบทบาทร่วมกับตัวละครเอกของเรื่อง ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ยังมีสัตว์อีกหลายชนิด เช่น มินกอินทรีขาว ซึ่งเป็นของก๊วยเซ็งกับวาเจนกงจูโดยที่นักพรตเบ๊เง็กได้จับไว้ได้เลี้ยงดู ต่อมาคนอินทรีขาวได้มีโอกาสช่วยเหลือก๊วยเซ็งหลายครั้งเพราะเป็นนกที่เชื่อง คอยติดตามก๊วยเซ็งไปไหนมาไหนอยู่เรื่อย เพียงเป่านกหวีดเท่านั้น นกอินทรีขาวก็จะมาหาเข้าของทันที

สรุปได้ว่าธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมเกี่ยวกับลักษณะตัวละครวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีจำนวนมาก ทั้งตัวละครที่เป็นประเภทคนและสัตว์ ตัวละครประเภทคนมักแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่ายคือ ฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรมะ ลักษณะเด่นของตัวละครในวรรณกรรมประเภทนี้ มักมีวิทยายุทธสำหรับใช้ต่อสู้ บางครั้งอาจใช้อาวุธพิเศษหรืออาวุธลับในการต่อสู้ นอกจากนี้ตัวละครบางตัวยังมีฉายานามเรียกตามลักษณะรูปร่าง นิสัย ใจคอและความสามารถในการวิทยายุทธหรืออาวุธที่ใช้ประจำตัว ส่วนตัวละครประเภทสัตว์มีคุณสมบัติพิเศษสามารถเข้าใจภาษาคนได้บ้าง

ลักษณะบทสนทนา

บทสนทนาเป็นคำพูดของตัวละคร วรรณกรรมจึงกำลังภายในมีแบบสนทนาที่มี
ธรรมเนียมนิยมหลายอย่างที่มีลักษณะเหมือนกันหรือซ้ำกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้ คือ

๑. การเรียกชื่อตัวละครในบทสนทนา มีวิธีการเรียกได้หลายอย่าง แล้วแต่
ความสัมพันธ์ของตัวละครที่สนทนากัน หรือถูกเอ่ยอ้างถึง ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษา
เกี่ยวกับบทสนทนาที่เป็นภาษาแปล คือ มักจะมีการทับศัพท์คำภาษาจีน ผู้แปลแต่ละคนอาจ
ใช้ภาษาเขียนแทนเสียงแตกต่างกันออกไปบ้าง อย่างไรก็ตามต่างถ่ายทอดเสียงมาจาก
ภาษาแท้จริง เช่น คำเรียกพี่สาว อาจเขียนว่า เจ้เจ้ เจ้เจ้ เป็นต้น ดังนั้นตัวอย่างที่ยก
มาจึงอาจจะมีการเขียนแตกต่างกัน

๑.๑. เรียกตามลำดับญาติหรือนับถือนันญาติ ตัวอย่างเช่น
คำเรียกบิดา ใช้คำว่า เตี่ยเตี่ย เช่น

"เตี่ยเตี่ยข้าพเจ้าเล็งเห็นอาการของนางแล้ว..."

(แม่เสื่อขาว)

"...เพราะกลัวว่าเตี่ยเตี่ยมียอมปล่อยให้มีชีวิต..."

(กัวเหียนลก)

คำเรียกพี่ชาย ใช้คำว่า กอหรือกอกอ เช่น

"คิ้วกอ ท่านจะไปทางไหนหรือ"

"ไอ้โง่ แพ่คิ้วกอมีความปรารถนาดีต่อเราต่างหาก

(มังกรหยก ภาค ๑)

"คิ้วกอ ท่านจะไม่กลับคืนไปเป็นความจริงหรือ"

"ก๊วงเฮีย (พี่แซ่ก๊วง) หากวาทะนี้จะโกรธ เคื่องข้าพเจ้าไม่"

(แม่เสื่อขาว)

"คิ้วกอ ข้าพเจ้าไม่ทราบจริง ๆ "

"จู๊ก๊ว ลุย แล้วหาที่ตายเอง ไหนเลยกล้าตำหนิ ลิเฮียได้"

(ฤทธิ์มีกลิ่น)

"เทาตัวกอ เสียงอะไรกำลังดังอยู่"

"อุกกอ เป็นข้าพเจ้ามีคี่เอง ข้าพเจ้าทำร้ายท่าน..."

(กำเทียนลก)

"กอกอ อย่าไ้ลงมืออีกเลย"

"จงกอกอ คิดเข้าร่วมพิธีวิจารณ์กระบี่บนไ้ชั่วคราวหรือไม่"

(กระบี่คารุ่ง)

คำเรียก น้องชาย ใช้คำว่า คี เช่น

"คีคี (น้องชายคนที่สี่) ชิกม่วย (น้องสาวคนที่เจ็ด) เจ้าทั้งสองมากันแต่

เช้าที่เคียว"

"ลักคี เจ้าจงไปคูทางโน้นหน่อยซิ"

(มังกรหยก ภาค ๑)

"คั้งคี คั้งคี พวกท่านฟังคูนั่นเป็นเสียงอะไร"

(กำเทียนลก)

"คีคี (น้องที่สอง) ท่านจัดการกับเหตุกระบี่เหล่านั้"

"ชาคี (น้องที่สาม) คีคี (น้องที่สี่) หลายวันมานั้เรามีลางสังหรณ์

อัปมงคลประการหนึ่ง"

(สะพานแปดทิศ)

คำเรียก พี่สาว ใช้คำว่า เจ้เจ้ เช่น

"เจ้เจ้ คนผู้นั้ข่มเหงท่านหรือ"

"มัวเจ้เจ้ ท่านเป็นอย่างไรหรือ"

(มังกรหยก ภาค ๑)

"เลี่ยนเจ้เจ้ ท่านจงฟังคำของข้าพเจ้าก่อน"

(แม่เสื้อขาว)

"เต็กเจ้เจ้ พวกท่านกำลังดูอะไรกัน"

(กำเทียนลก)

๑๕๘
"เคี้ยเจ้าเจ้ (พี่สาว) หากมิใช่ท่านเบิกโปงหน้าที่แท้จริงของสองมารบันฑิตะก..."

"นุ่นเจ้ ข้าพเจ้าจะคำนึงถึงท่านชั่วชีวิต"

(กระปี่คาวรุ่ง)

"กิมเจ้าเจ้ พวกเราคิดไปทีไร"

"เจ้าเจ้ นี่เป็นเรื่องราวใด ท่านไม่ได้รับมากเจ็บช้ำ ๆ "

(สะท้านแปดทิศ)

คำเรียก น้องสาว ใช้คำว่า ม่วย เช่น

"ซิกม่วย เจ้าต้องใจอ่อนจนไค"

(มังกรหยก ภาค ๑)

"ไซม่วย บอกกับข้าพเจ้า ท่านเห็นหน้ามารดาข้าพเจ้าหรือไม่"

(กำเทียนลก)

"ลั้งม่วย พวกเรากำลังมีชีวิตเป็นปกติสุข"

"ฮ้งม่วย พวกเราเข้าเมืองไปและพักรับประทานอาหารเถอะ"

(กระปี่คาวรุ่ง)

"พวกท่านคงพบหน้าแก่แรก ยังมีสี่ม่วย (น้องสาวที่สี่) คนหนึ่ง"

"ตัวม่วย (น้องสาวคนโต) ท่านเชื่อถือเรายักอ (พี่ที่สอง) หรือไม่"

(สะท้านแปดทิศ)

คำเรียก พี่ ใช้คำว่า เอี้ยเอี้ย เช่น

"ข้าพเจ้าต้องการหวนกลับคืนคงไม้กระห่อมสามเอี้ยเอี้ยของข้าพเจ้า"

(มังกรหยก ภาค ๑)

"เอี้ยเอี้ย ท่านโดนจึงออกกลิ่นคอกมา โฉนต้องรอนท่านวังวอนจึงยอมลงมือ"

(ฤทธิ์มีคสัน)

"เอี้ยเอี้ย ตกไปในทะเลแล้ว เอี้ยเอี้ยเออย"

(กำเทียนลก)

"เอี้ยเอี้ย ไม่คำหนิเจ้า จะอย่างไรเอี้ยเอี้ยใกล้จะตายแล้ว..."

(กระมีตาวรุ่ง)

"เอี้ยเอี้ย ให้ท่าพิทักษ์คุ้มครองข้าพเจ้า"

(สะท้อนแปกทิศ)

คำเรียก ย่า ใช้คำว่า โจ้วบ้อ เช่น

"โจ้วบ้อ (ย่า) และบิดามารดา ล้วนถูกเราแพร่พิษ อาจต้องตายทุกขณะจิต"

(สะท้อนแปกทิศ)

คำเรียก ตา ใช้คำว่า จั่วซุน เช่น

"ทุกผู้คนต่างก็บอกว่า จั่วซุน (หลานตา) และจั่วกง (ตา) สมควรมีส่วน
ละม้ายคล้ายคลึงกันบ้าง..."

(กล่าวเหียนลก)

คำเรียก ลุง ใช้คำว่า แปะแป๊ะ เช่น

"อึ้งย้งพูดว่า แปะแป๊ะ ภาตแผ่นดินกับคัมภีร์เก้าอิมจินเก็งเกี่ยวข้องกัน
อย่างใดหรือ"

(มังกรหยก ภาค ๑)

"ย่อมควรเรียกเป็นตั่วกอ และนับแต่นั้นบุตรก็ต้องเปลี่ยนคำเรียกท่านเป็น
แปะแป๊ะ (ลุง) แล้ว"

(ฤทธิ์มีคัสัน)

"พวกเราที่สมควรไปกราบพณแป๊ะแป๊ะ (ลุง) และแป๊ะบ้อ (ป้า) สักครั้ง..."

(สะท้อนแปกทิศ)

คำเรียก น้า ใช้คำว่า อาอี้ เช่น

"ลืมน้าอี้ (น้าหญิง) พ้นสาปสูญไปในคำคืนหนึ่งของเมื่อสองปีก่อน..."

(ฤทธิ์มีคัสัน)

คำเรียก อา ใช้คำว่า เจ็ก สำหรับอาชาย และคำว่า โกวโกว สำหรับอาหญิง เช่น
 "ลี้ทวเจ็กเป็นญาติผู้ใหญ่ของข้าพเจ้า..."

(ฤทธิมีคสัน)

"ข้าพเจ้าจะไครถามเจ็กเป่ (อา)..."

(แม่เสื่อขาว)

"ขอบคุณเจ็กเจ็ก (อา) ขอเฝ้าข้าพเจ้าไม่ขาดอีกแล้ว"

"เอ็งเจ็กเจ็ก (อา) ท่านไม่อาจลืมสุราใบไม้เขียวแล้ว"

(กระบี่คารวรุ่ง)

"เด็กน้อยนั้นได้อาปากพูดขึ้น โกวโกว (อาหญิง) ข้าพเจ้าขอบคุณท่านยิ่งนัก"

(แม่เสื่อขาว)

"นางคือ โกวโกว (อาหญิง) ของท่าน"

(สะพานแปกทิศ)

คำเรียก พ่อตา ใช้คำว่า จ๊กแป้ เช่น

"เล็งโจ้วเอี้ยง ความจริงเป็นจ๊กแป้ (พ่อตา) ของผู้เยาว์"

(กัวเทียนลก)

"ส่วนปักหงผู้เป็นจ๊กแป้ (พ่อตา) เจ้าฝึกปรีชาเอี้ยงซัวกง (ลมปราชญ์สุริยน)

(สะพานแปกทิศ)

คำเรียก พี่สะใภ้ ใช้คำว่า สอซ้อ, ซ้อ เช่น

"และเพ่งเพ่งจึงถามว่าสอซ้อ (พี่สะใภ้) นุ. รของท่านมิได้รับอันตรายอันใดคอกหรือ..."

(แม่เสื่อขาว)

"ตัวซ้อ (พี่สะใภ้) ท่านสบาย"

(ฤทธิมีคสัน)

"ตัวออกมาไค่พอกี้ ข้าพเจ้ากำลังปรึกษากับซ้อจ้อ (พี่สะใภ้)

(กัวเทียนลก)

คำเรียก ลูกพี่ลูกน้อง ใช้คำว่า เปียเฮีย เช่น

"ตัวเปียเฮีย (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นบุรุษคนโต) แล้วกันไปเถอะ"

"ยี่เปียเฮีย (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นบุรุษคนที่สอง)"

(กำเทียนลก)

"นั่นกลับมิใช่เปียเฮีย (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นบุรุษและอายุสูงวัยกว่า) ของข้าพเจ้าทั้งสอง..."

"ยามนี้คงมั่งคั่งเชื่อนั่นอยู่เจ็ดส่วนว่า คนผู้นี้คือ ตัวเปียเฮีย (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นบุรุษอันดับที่หนึ่ง) ของชาโกลาเนี่ย

(สะท้อนแปดทิศ)

๑.๒ เรียกชื่ออย่างยกย่องนับถือ อาจ เป็นการยกย่องว่าเป็นวีรบุรุษวีรสตรีเป็นผู้กล้าหาญ เป็นอาจารย์ เป็นบรรพทิศ เป็นต้น

คำเรียก ผู้กล้าหาญ

"ลี้...ลี้ไต้เฉียนน่ากลัวเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้า..."

(ฤทธิ์มีกลิ่น)

"เรียนกวนจู (เจ้าอาราม) คนที่ตั้งไต้เฉียนไข่มามีทั้งสิ้น ๕ คน"

"ตั้งเฉียวเฉียน ท่านยกเยี่ยงยิ่ง"

(สะท้อนแปดทิศ)

"ตั้งเฉียวเฉียน เห็นว่าพวกเราสมควรทำอย่างไร"

(กำเทียนลก)

คำเรียก อาจารย์

"ซือแป๋ (อาจารย์) ท่านอาวุโสผู้นี้ปรารถนาพบท่านแลถามหาตัวอาจารย์ท่านหลายครั้งแล้ว"

(มังกรหยก ภาค ๑)

"หากมีชื่อแป้ ท่านบอกว่า "วิถีกระบี่เป็นเสมือนสังคานคน"

(กำเทียนลก)

"ชื่อแป้ เสาะพบสมุนไพรหรือไม่"

(กระบี่คาวรุ่ง)

"มีทราบชื่อแป้ รุคมาชอภัยที่ศิษย์ไม่ได้ยกต้อนรับ"

(สะท้อนแปดทิศ)

คำเรียก ผู้เกี่ยวข้องกับอาจารย์

"ทั้งนี้เพราะเล็กแข่งดวง มีอาวุธคู่กับอึ้งย้ง เล็กคงเอ็งจึงต้องเรียกก๊วยเซ็ง เป็นชื่อเจ็ก (ศิษย์รุ่นน้องของบิดา)

(มังกรหยก ภาค ๑)

"อาตมาฉายาชื่อ เป็นชื่อเจ็ก (ศิษย์รุ่นน้องของอาจารย์) เจ้าอาวาสวัดเล่งอึ้งย้ง"

(กระบี่คาวรุ่ง)

"ชื่อเจ็กทั้งสองคนของท่านนั้นได้ชื่อว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรู"

(แม่เสื้อขาว)

"ศิษย์มีบาปกรรมอันหนักหนาสาหัส หวังว่าชื่อเจ็ก ผู้เจ้าสำนักโปรกได้ปรานีไต่การุณย์"

(กำเทียนลก)

"ชื่อเอี้ย (ศิษย์ผู้พี่) ปีศาจน้อยนั้นคล้ายเป็นเป้าหมายที่พวกเรากำลังสืบเสาะหา"

(กระบี่คาวรุ่ง)

"ชื่อเอี้ย (ศิษย์ผู้พี่) ของข้าพเจ้าทั้งสี่กำลังเปิดอบรมผู้คนชวบนหนึ่ง"

(สะท้อนแปดทิศ)

"พี่ชื่อเอี้ย (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง) โฉนดาคคิกเช่นนี้"

"หากมีชื่อเอกของข้าพเจ้าเล็งแข่งดวงได้ปฐตามคำรับของบิดาข้าพเจ้า"

"ศัตรูผู้ทำร้ายทั้งชื่อเอก มันคือผู้ใด ชื่อเจ้ล้างแค้นสนใจได้แล้วหรือ"

(กระบี่คาวรุ่ง)

"จับธำมณี (สิบสามองค์) ขอน้อมพมิข้อใจ (อาจารย์ของอาจารย์)"
(กระบี่ดาวรุ่ง)

"อันธำมณี ข้อใจ ถ้าจะนับกันแล้วควรเป็นข้อใจ (อาจารย์ของอาจารย์) ของเรา"
(มังกรหยก ภาค ๑)

คำเรียก บรรพชิต

"ท่านไต้ข้อ ค่อยมีอาการทุเลาคิดขึ้นแล้วหรือประการใด"
(มังกรหยก ภาค ๑)

"หรือไต้ข้อ ก็คิดลบคิมสักสองจอก ยินดียินดี"
(ฤทธิ์มีคั่น)

"ไต้ข้อ (ค่ายกบ่งหลวงจีน) โปรดแนะนำสั่งสอน"
สะท้านแปดทิศ)

"อนุชนรุ่นหลังผู้ล้มตังจันจงบุกรุกว่า หวังไต้ข้อ ให้อภัยด้วย"
(กระบี่ดาวรุ่ง)

คำเรียก นักพรต

"เต้าเจียง (ค่ายกบ่งนักพรต) คงเพ็งคำรงค์ตำแหน่งไม่นานเช่นกัน"
(กระบี่ดาวรุ่ง)

คำเรียก แม่ชี

"ขอถามข้อไต้ เสาหาสมุนไพรใด"
(กระบี่ดาวรุ่ง)

คำเรียก ตัวละครสตรี

"โกวเนี้ย ขอเชิญเถิด เชิญเข้ามาข้างใน"

"อึ้งโกวเนี้ย อยู่ที่ไหนหรือ"

(มังกรหยก ภาค ๑)

"โกวเนี้ย ท่านจงวางใจเถิด"

"เลียนโกวเนี้ย ท่านจงมานี่"

(แม่เสื้อขาว)

"โกวเนี้ย ชมเชยเกินความจริงแล้ว"

"ลีมโกวเนี้ย ท่านกลับมั่งงานยุ่งอย่างยิ่ง"

(ฤทธิมิกสัน)

"โกวเนี้ย โปรดสั่งมา"

"เล่งโกวเนี้ย อยู่ร่วมกับเหาตัวกอ"

(กัวเพียนลก)

"ขอถามสังกัคนักอาจารย์ของโกวเนี้ย"

"ลีมโกวเนี้ย โฉนถูกฝ่ายตรงข้ามคร่ำครวญ"

(กระบี่คารู้ง)

"โกวเนี้ย ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาทำร้ายท่าน"

"ลิ่งโกวเนี้ย มีวาจาใดโปรดบอกมา"

(สะพานแปดทิศ)

๑.๓ เรียกตามแซ่ของตัวละคร คำว่า "แซ่" นี้หมายถึงนามสกุล "เป็นคำที่ผสมจากคำว่า "หญิง" กับคำว่า "ก่าเน็ค"... "การก่าเน็คของคนจำต้องมาจากหญิง" ฉะนั้นคำว่า "แซ่" ก็คือนามของคนคนหนึ่ง ซึ่งเกิดจากหญิงคนหนึ่งนั่นเอง" คนจีนถือว่าชื่อ "แซ่" เป็นสิ่งสำคัญมาก โดยมารยาทในการถามชื่อแซ่นั้น มักจะถามว่าแซ่อะไร หรือถ้าถามชื่อ - แซ่ด้วย ผู้ตอบก็มักจะตอบโดยการบอก "แซ่" ของตน ดังนั้นบางครั้งเราจะพบว่าในบทสนทนาจะมีการเรียกนาม "แซ่" แทนการเรียกชื่อของตัวละคร ดังตัวอย่าง เช่น

"ข้าก่อนท่านแซ่เฮย ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีกับท่าน..."

"ได้การแล้ว น้องแซ่กวย คกลงเรายังมือของเจ้าไว้..."

(มังกรหยก ภาค ๑)

"กูเมื่อกี้ร้องทักขึ้นว่าท่านผู้เฒ่าอวูโศแซ่ติ..."

(แม่เฒ่าสาว)

"แต่เฒ่าแซ่ซ่งที่เล่านิทานและหลานหญิงของมันเล่า"

"ในสิบเจ็ดปีที่เราปรารภน่าจะได้เห็นหน้าผู้แซ่ติสักครา แต่เฝ้ายายที่ตอนนี้..."

(ฤทธิ์มีคั่น)

"ประสอแซ่ตั้ง โปรมอบกระบี่สั้นของท่านให้อาตมา รักษาไว้ชั่วคราว..."

"ผู้ใดทำร้ายผู้เฒ่าอวูโศแซ่ล่อได้"

(กำเพี้ยนลก)

"เฒ่าแซ่ซ่ง โฉนเอ๋ยปากขับไล่อาคันตุกะขึ้นมา"

"ศิษย์ได้รับคำสั่ง ผู้เฒ่าอวูโศแซ่ฮั่ว น้อมเชิญผู้เฒ่าอวูโศน้อยไปยังศาลเจ้าประจำเมือง"

(กระบี่ดาวรุ่ง)

"ผู้เฒ่าอวูโศแซ่กัว ขึ้นคืนสติในเทือกเขานั้น"

"แพทย์แซ่เบ ขบคิดแล้วกล่าว..."

(สะท้อนแปดทิศ)

๑.๔ เรียกผู้มีอายุน้อยกว่าด้วยความรักและเอ็นดู โดยการเรียกชื่อคำท้ายแล้วต่อด้วยคำว่า "ยี่" ใช้เรียกทั้งตัวละครหญิงและชายที่อยู่ในวัยเด็กจนถึงวัยรุ่น ทั้งตัวอย่างเช่น

"คิดถึงจิงยี่ (คำ "ยี่" เนกเช่นกับคำ "หนู" ของไทย) อายุเยาว์กลับได้รับปาฏิหาริย์..."

"บ๊วย จู่มาลงจากเขาเถอะ..."

(กระป๋องวุ้น)

"จู๋ ทารกอันประเสริฐ เจ้ากระทำได้ประเสริฐแล้ว..."

(กำเหียนลก)

"คิม ลีบป๋ามัน ห่านมีเพียงไม้อร่า กลับมายิ่งผูกนาศ"

(สะพานแปกทิศ)

๒. การถามชื่อแซ่ของตัวละครในบทสนทนา เป็นการแสดงมารยาทของตัวละคร กึ่งถือเป็นธรรมเนียมว่า ถ้ายังไม่รู้จักกันมักจะมีการถามชื่อ - แซ่กันเสียก่อนที่จะมีการสนทนากันต่อไปหรือก่อนที่จะมีการต่อสู้กัน นอกจากถามชื่อ - แซ่แล้ว บางครั้งอาจถามถึงชื่อบิดามารดาหรืออาจารย์ที่ฝึกวิชาฝีมือให้ ลักษณะการถามมีทั้งการถามแบบมีมารยาทสุภาพอ่อนน้อม จนถึงถามข่มขู่แบบนักเลง บทสนทนาที่มีการถามชื่อแซ่กันนี้ช่วยให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละครในเรื่องด้วย ดังตัวอย่าง เช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑

เมื่อก๊วยเจ๋งและฮั้งยังกำลังย่างโกอยู่ในปีนั้น ชายขอทานมาพบเข้า ฮั้งยังก็แบ่งโกให้รับประทานด้วยแล้วสนทนากันไปด้วย กังซ้อความว่า

ชายขอทานหัวเราะดังและว่า "เจ้าเด็กน้อยเข้าใจผิดถูกใจเรานัก เจ้ามีความปรารถนาสิ่งใดจงบอกมาเถิด"

ก๊วยเจ๋งไม่ตอบ ฮั้งยังรีบพูดว่า "ข้าพเจ้ามีฝีมือปรุงอาหารอีกหลายอย่าง และมีความปรารถนาจะให้ลิ้มรสชิมดู เราหากันไปตลาดเบื้องหน้า ท่านจะเห็นชอบด้วยหรือไม่"

ชายขอทานคิไฉนก็ร้องบอกว่า "ชอบแล้ว"

ก๊วยเจ๋งถามว่า "ท่านผู้เฒ่ามีชื่อแซ่ว่าอะไร"

ชายขอทานว่า "เราแซ่ช้งชื่อซิก แต่เจ้าเด็กน้อยทั้งสองจงเรียกเราว่า

อึ้งซิกกงเล็ก"

เรื่องแม่เสือขาว

เมื่อโตะตงเลี่ยม พูนนางผู้ใหญ่แห่งแผ่นดินจีน เดินทางกลับไปภูมิลำเนาเดิม เนื่อง
จากลาพักราชการ ระหว่างทางได้พบกับเฮ้งเจียวฮี้ผู้นำชาว ซึ่งเข้ามาขอร่วมเดินทางไปใน
ขบวนควย โตะตงเลี่ยมได้ซักถามชื่อ และประวัติของเฮ้งเจียวฮี้ ดังข้อความว่า

ชายหนุ่มมาชาวไค่ก่ายลงตอบว่า ข้าพเจ้าเรียนหนังสืออยู่ที่เมืองเอียนฮานฮู
รีบเดินทางไปสอบไล่ที่บ้านเดิม ตัวท่านเล่าเป๊ะมีชื่อแซ่ว่ากระไรหรือ ขอภัย
ควยเล็ก

โตะตงเลี่ยม หัวเราะเบา ๆ พลางบอกชื่อแซ่ของตนให้ชายหนุ่มมาชาว
มีสีหน้าตื่นเต้น พลางบอกว่า ท่านเล่าเป๊ะก็คือ โตะผู้เฒ่าบ้านเดียวกัน"

เรื่องทมิฬมีค้อน

เมื่อหลวงจีนซิมไบแห่งวัด เสียวลิ้มถูกพิษร้ายน้ำฉลิกเบญจพิษของเก็กลักตั้งจู ลี้คิมฮวง
ได้แบกร่างพาไปยังวัด เสียวลิ้มบนภูเขามงฮัว ปรากฏว่าเมื่อไปถึงบริเวณวัดก็ถูกหลวงจีน
ในวัดไล่ตาม ลี้คิมฮวงจึงเข้าทางคานหลังของวัด แต่ก็ต้องพบกับหลวงจีนอีก ดังข้อความว่า

ทันใดมีคนผู้หนึ่งส่งเสียงหนัก ๆ

"บุกรุกเขตหวงห้ามเสียวลิ้มโดยพลการ ประสกออกจะพยามคนจนมาก
เกินไปแล้ว"

ลี้คิมฮวงกล่าวเสียงกังวาน

"ฉิมไบ้ไต้ซือขาคเจ็บสาหัส ข้าพเจ้าคุ้มกันส่งมารักษาเป็นพิเศษ ขอให้

*กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๓๐๘

*เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๘

ท่านเจ้าสำนักประธานการพบค่าย"

ในเสียง ร้องที่ตื่นตระหนก หลวงจีนเสียวล้มทะยอยกันออกมาหลาย
ประนมมือกล่าว

"ขอบคุณประสกท่าน มิทราบมีชื่อแซ่ยิ่งใหญ่กว่าอะไร"

สีกิมฮวงถอนใจกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้าสีกิมฮวง"

เรื่องกำเตียนลก

นางเทาซ่งอู่เป็นมารดาของเทาจู้ ได้ปลอมตัวเป็นหญิงชราคอยติดตามช่วยเหลือ
และให้คำแนะนำบุตรชายอยู่เสมอ โดยที่เทาจู้จำไม่ได้ จึงได้ถามชื่อเสียงเรียงนามของนาง
ถึงข้อความว่า

"ผู้เฒ่าสั่งสอนมาถูกต้องที่เดียว ผู้เฒ่าได้รับคุณประโยชน์มหาศาลนัก ขอบังอาจ
ถามนามของผู้มีอายุโส ญายกย่องว่าอะไร"

หญิงชราที่เฉื่อยชาเป็นปกติ กล่าวว่า

"ชั่วชีวิตหนึ่งที่ยังอยู่ในโลกนี้ สั้น ๆ เพียงไม่กี่สิบปีเท่านั้น ไยต้องทิ้งชื่อเสียง
เรียงนามเอาไว้ ท่านที่ถือหาเป็นแน่ ก็มีไว้เก็บใหญ่มาจนเป็นเวลาถึงสิบหกปี
ดอกหรือ"๒

เรื่องกระบี่คารวรุ่ง

เมื่อทั้งจิ้งจกจากหน้าผาหลงนอนหลับอยู่ในหุบเหว มีค้าง ๒ ตัวได้พยายามและ
พาไปพบกับจอมกระบี่คารวรุ่งผู้ที่ทั้งจิ้งจกมองเห็นเป็นตัวประหลาด เมื่ออาการมากเจ็บใน

๑ โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๒ แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

หน้า ๘๓๐

๒ กอฮัง (นามแฝง) กำเตียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว. ณ เมืองลุง หน้า ๘๓๓

ร่างกายค่อยๆ เติบโตแล้ว ตั้งใจจึงก็กล่าวกับจอมกระบี่ว่า

"พระคุณช่วยชีวิตขอจารึกซึ่งใจ บัดนี้คิดขออาสา"

"ตัวประหลาดหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"เด็กน้อยข้างประหลาดนัก มีพันตามไล่ชื่อแถมความเป็นมาเรา ก็เกิดจากไป"

จึงหันหน้าแดงรูปด้วยความกะอาย กล่าว

"ขอเรียนถามนายนาญผู้อาวุโส"

"เจ้าอย่าเพิ่งถามไถ่ ลองบอกชาติกำเนิดของเจ้ามา"

"ข้าพเจ้าแต่ตั้ง นามจิ้งจอก ฟ่านักที่พุ่งอั้งฮั่ว บิดามารดาของเจ้ายังเขียน

(สองผู้กล้าก็เบือนหน้า)"

เรื่องสะพานแปดทิศ

เมื่อตั้งมั่งลี้เดินทางไปยังเมืองเชียงเอียง ตามที่ได้นัดกันไว้กับราชบุตรทักนิม ระหว่างทางได้พบสตรีหนึ่งกำลังจับปลาโดยใช้พลังจากฝ่ามือทำให้ปลาหยุดว่ายน้ำได้ ตั้งมั่งลี้เกิดความสนใจในความพิสดารของพลังฝ่ามือ จึงแวะเข้าทักทาย ตั้งข้อความว่า

ครุฑีเสื้อครามกล่าวว่า

"กงจื้อมีคำเรียกว่าอะไร"

"ข้าพเจ้าตั้งมั่งลี้"

ครุฑีเสื้อครามตาหอบประกายวูบ กล่าวซ้ำ ๆ

"ผู้กล้าคุณธรรมแห่งเมืองเชียงเอียงเป็น..."

ตั้งมั่งลี้กล่าวตามความสัตย์ "นั่นเป็นบิดา"

"ที่แท้เป็นตั้งกงจื้ออันสูงศักดิ์ เสียการระแล้ว"

พลางยกกายการระ

๑ ตั้งตงเพ่ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

ก็จะง่วนอยู่เห็นตั้งมั่งลึงตอบโต้กับครูนี้เสียคราม จึงรับหังอยู่บ้านข้างอย่างเงียบงัน

ตั้งมั่งลึงประสานมือ การวะ ตอบกล่าวว่า

"ชมเชยไปแล้ว มีทราบโกวเนี้ยม่นามสูงส่ง..."

ครูนี้เสียครามสอกล่าวขึ้น

"ทุกคนเรียกข้าพเจ้าเป็นอาโกวเนี้ย (ครูนี้อันกับสาม)"๑

๓. ถ้าพูดของตัวละครในบทสนทนามักจะมีคำคม คำพังเพยและอุปมาอุปไมย
แทรกอยู่เสมอ ทำให้ได้ข้อคิดและน่าอ่านเกิดความจับใจในข้อความ ดังตัวอย่าง เช่น

ก๊วย เริงพริกหน้ารับคำ จิวแปะเงงพูดว่า

"อันความรู้วิชาชั้นสูงของพวกนักพรตช้วนจินก้านั้น หลักประการสำคัญอยู่ที่
ความว่างเปล่ากับความอ่อนสอประการเท่านั้น สมดังคำที่กล่าวว่า ของใหญ่
ที่แห้วหรือขาดวินแล้วใช้ไม่เสีย สามใหญ่ใส่ของแล้วใช้ไม่สิ้น"

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๗ หน้า ๒๔)

หลวงจีนอีกเต็งไ้ช้อกล่าวต่อไม่ว่า "เมื่อการได้เป็นดังนี้ เราโกรธยิ่งนัก
จึงพูดด้วยเสียงดังว่า จิวช้อเฮียข้าพเจ้ายอมเสียละศักดิ์รักจากสตรีนางหนึ่งให้
ท่านยังจะมีความเห็นอย่างอื่นอีกหรือ การเป็นพี่น้องกันอุปมาเหมือนดังมือและ
เท้า ส่วนภรรยาเหมือนกับเสื้อผ้าที่สวมใส่ เพียงแต่สตรีนางหนึ่งที่จะเป็นเรื่อง
ใหญ่รักปานใด"

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๘ หน้า ๑๗๕)

ถึงยังถามไปอีกว่า "การทำลายความบริสุทธิ์ของหญิงสาว เป็นการสำนาง
ให้ลายไขหรือไม่"

๑ อ้อเล้งเง้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๕๔๔ - ๕๕๐

เจ้าชิดกงหัวเราะตอบว่า "มันเป็นเรื่องของการดื่มเหล้าที่ร้ายกาจยิ่งกว่า
ถูกฆ่าตายเสียอีก มีคำพังเพยกล่าวว่า การเสียความบริสุทธิ์เป็นเรื่องใหญ่
การอดอาหารเป็นเรื่องธรรมดา ความหมายของมันเป็นอย่างนี้"

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ หน้า ๓๕๖)

คาดไม่ถึงเลยว่า เจ้าล่อซำจะหัวเราะตลกเสียงยาวออกมาแล้วคำพูดที่ว่า
"อนันต์ของภพซึ่งอยู่ในบ่อลึกมีเนื้อที่เพียงเล็กน้อย โทนเลยจะรู้จักทะเลอันกว้าง
ใหญ่อันกว้างขวาง เอาเถิดข้าพเจ้าจะให้ท่านชมเป็นขวัญตา"

(แม่เสี่ยวขาว เล่ม ๓ หน้า ๒๑๔)

ดวงคำลี้มอวปรากฏแววปวคราวชมชื่นชวบทหนึ่ง แดกลีบล้อวอย่าง
ยิ้มแย้ม

"ในโลกนี้ไม่มีงานเลี้ยงที่มีแขกย้ายเลิกรา ในเมื่อพวกเราจะเร็วจะช้า
ก็ต้องแยกทางกัน เร็วหลายวัน ช้าหลายวัน ก็จะไม่แปลกอย่างไรงั้น"

(ฤทธิ์มิกสัน เล่ม ๒ หน้า ๕๐๔)

ลี้มอวตอบอย่างยิ้มแย้ม

"สุราถูกเรียกเป็น "เบ๊คตกกวี" และก็เรียก "ไม่กวาคกวาคทุกซ์" แต่
อ้าว! เจริญทั้งไม่มีทุกซ์พอจะกวาค ก็ว่าต้องไม่มีอารมณ์ที่พอจะตกด้วยคงเป็น
การดื่มเพื่อปลอบขวัญให้เข้มแข็งกระมัง"

(ฤทธิ์มิกสัน เล่ม ๒ หน้า ๕๐๖)

ลี้มอวยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึก เดี๋ยวนี้ท่านนั้นแม้มีเพลงกระบี่ที่สูงส่ง แต่จิตใจอาจจะ
คับแคบเกินไปบ้าง โยมิเคยได้ยินคำ สหายคู่มือเท้า ภรรยาจู๋เสือน้ำ ชาย
ชาตรีที่โอ้อวดอาจ โทนเลยจะเห็นแก่ความรักของบุรุษสตรี ไปทำอันตรายนำ
มิตรไมตรีได้"

(ฤทธิ์มิกสัน เล่ม ๒ หน้า ๕๑๔)

ฉันเม้มกล่าวเสียงดัง ๆ บ้าง

"โบราณว่าไว้ ทหารมากทัพต้าน น้ำมาสร้างท่านบ่กัน คนผู้นั้นหาก
ไม่มาก็แล้วกันไป หากมาจริง...เฮอะ...เฮอะ..."

(ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๓ หน้า ๑๑๐๕)

ลี้กิมฮวงกล่าวซ้ำ ๆ

"ความหมายของข้าพเจ้าเป็นว่ามีแต่ชายชาตรีเท่านั้น จึงถือสัจจะวาจา
ล้ำค่ากว่าเพชรทอง แม้ตายก็ไม่กลับกลายแปรเปลี่ยน มีแต่ชายชาตรีเท่านั้นจึง
ไม่ยินยอมรับบุญคุณผู้อื่น มีแต่ชายชาตรีเท่านั้นจึงยอมเสียสละเพื่อผู้อื่น"

(ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๓ หน้า ๑๓๔๔)

ลี้กิมฮวงฝันยิ้มกล่าว

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงนับถือเอี้ยเอี้ยท่าน ร่างดุษฎีเมฆ หัวใจดุจน้ำนิ่ง
ตามความพอใจในทุกเรื่องราว ไม่มีวิตก ไม่มีกังวล บุคคลเพียงนี้จึงนับว่า
ยอดเยี่ยมที่สุด"

(ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๖ หน้า ๒๓๔๑)

ลี้มเจ็กปอ พลันหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"ทะเลาะกันไว้วางคดี ตอยตีกันไว้มีื่องาม"

เอี้ยเอี้ย กระทำเรื่องราวออกจะคร่ำครึเกินไปแล้ว

(เกาเหียนลก เล่ม ๒ หน้า ๔๔๖)

เล็กอว่งแคนเสียงอันเย็นชา กล่าวว่

"แสงอันน้อยนิดของหิ่งห้อย ก็จะมาเปล่งประกายให้ยโสโอหังได้

หากไม่รีบหลีกออกไป อย่าได้ตำหนิว่า เราดูมีความโหดร้ายทารุณเลย"

(กำเหียนลก เล่ม ๒ หน้า ๖๐๖)

ใจจ้อเอ็งกล่าวอย่างเกรงขมจริงจังว่า

"ถนนหนทางนั้นสร้างขึ้นจากมือผู้คน ท่านขอเพียงตั้งปณิธานอันเด็ดเดี่ยว
มีเล่ห์ลม คร่ำเคร่งฝึกปรือฝีมืออย่างจริงจังไม่ละเลย ก็มีเห็นว่าจะค่อยไป
กว่าบวยสุนจึงรู้อยู่จบชั่วชาตินี้..."

(กำเทียนลก เล่ม ๒ หน้า ๔๓๗)

✓ คังจิ้นจง ขบคิดแล้วกล่าวว่า

"ไม่เข้าถ้ำเสือ ไหนจะได้ดูลูกเสือ อย่างว่าแต่การหลบ ๆ ซ่อน ๆ
หาใช่พฤติกรรมของผู้ชายชาตรีไม"

(กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๔ หน้า ๑๕๑๖)

คังมั่งล้งกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าเพิ่งรับรู้ถึงคำพิงเพย "หนึ่งวันยาวนานถึงสามปี"
การพรางจากของคนรัก นับว่ายากหนานรับได้ แม้เพียงหนึ่งหรือสอง
ชั่วยามก็ไม่อาจรอได้

(สะพานแปดทิศ เล่ม ๖ หน้า ๒๖๓๔)

กั๊วจ้งฮงฮงสะบัดคาบวิเศษหกบรรจบ กรีดเป็นประกายเย็นยะเยียบ
สายหนึ่งกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสความกล้าของคาบเล่มนี้ เลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน ผู้เยาว์เมื่อ
หุ่บเหวชีวิตเข้าหาเหตุก็ ผู้อาวุโสแม้ไม่ตายก็ต้องรับบาดเจ็บภายใต้คมดาบ
เหล่าน"

"นักศึกษาปากเหล็ก เจ้าเชื่อไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา ก็ทดลองดูเถอะ"

(สะพานแปดทิศ เล่ม ๖ หน้า ๒๓๓๐)

๔. มีการใช้คำบริภาษในการสนทนา วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีคำบริภาษที่รุนแรงแสดงถึงอารมณ์ของตัวละครอย่างชัดเจน เช่น

"อีเด็กอัปรี๊ เจ้าบอกว่าไม่ได้เป็นศิษย์ของบิดาจอมก่ำทั้งๆ ไฉนจึงกระทำดังนี้ เจ้าคงปกเราแน่แท้"

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ หน้า ๑๕๕)

"ไอ้สัว่เกรจัน มันทำเสียอยู่ยิบเป็นหมด"

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ หน้า ๓๕๓)

"เด็กอุบาทว์ เจ้ารันทาที่ตาย..."

(กำแหงนรก เล่ม ๒ หน้า ๖๖๐)

"นางแพศยา ในเมื่อเจ้าเป็นทนายของเลียงจวนซื่อ วันนี้ยังอย่าคิดมีชีวิตรอดไปเลย"

(กำแหงนรก เล่ม ๒ หน้า ๖๕๕)

"ยายลม บิดาเจ้าลบหลู่ครูบาอาจารย์..."

(กำแหงนรก เล่ม ๔ หน้า ๑๗๖๑)

"เอี้ยเท่า (คำคำหึงรับใช้) โสโครก เจ้าไม่มีสิทธิ์รับทราบ"

(สะท้านแปดทิศ เล่ม ๔ หน้า ๑๖๖๓)

สรุปได้ว่า ธรรมเนียมนิยมในแบบสนทนาของวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีลักษณะเฉพาะในการเรียกชื่อตัวละคร ตามชื่อแซ่ การใช้คำคม คำพังเพย และคำบริภาษ ที่ผิดไปจากวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ

ลักษณะฉาก

ฉาก หมายถึง เวลา สถานที่ สภาพแวดล้อม ภูมิอากาศที่ปรากฏในเรื่องวรรณกรรมจีนกำลังภายในทุกเรื่องใช้ฉากและเหตุการณ์ในประเทศจีนมาทำเป็นเรื่องส่วนใหญ่เป็นบรรยากาศของประเทศจีนในสมัยโบราณ บางเรื่องเป็นเรื่องอิงประวัติศาสตร์จึงช่วยให้มีความสมจริงขึ้นบ้าง บางเรื่องไม่ได้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์จีน แต่ก็ยังคงใช้ฉากและตัวละครเป็นจีนสมัยโบราณอยู่นั่นเอง สภาพแวดล้อมและภูมิอากาศที่มองเห็นเป็นฉากในวรรณกรรมจีนกำลังภายในเกือบทุกเรื่องนั้น จะมีลักษณะเหมือนกันหรือทำ ๆ กันจนอาจกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะของฉากในวรรณกรรมประเภทนี้ โดยจะกล่าวถึงลักษณะของฉากในหัวข้อต่อไปนี้ คือ

๑. เวลา เวลาที่เกิดขึ้นในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน อาจกล่าวได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑.๑ เวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หมายถึง ผู้ประพันธ์ใช้เหตุการณ์ในสมัยใดสมัยหนึ่งมาผูกเป็นเรื่องขึ้น ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นเหตุการณ์ที่สมมุติให้เกิดขึ้นในประเทศจีนสมัยโบราณ คือสมัยราชวงศ์ต่าง ๆ เช่น ราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์หมิง เป็นต้น เป็นเรื่องที่ระบุเวลาหรือสมัยของเรื่องแน่นอน แต่มางเรื่องก็ไม่ได้ระบุเวลาที่แน่นอน ผู้อ่านทราบยุคสมัยของเหตุการณ์ในเรื่องได้จากสภาพแวดล้อมและบรรยากาศในเรื่อง เช่น สภาพการแต่งกายของตัวละคร สภาพบ้านเมือง การคมนาคมและการทำมาหากิน เป็นต้น

ตัวอย่างเรื่องที่ระบุที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง คือ เป็นการกล่าวถึงเรื่องที่ระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ตลอดเรื่องไว้อย่างชัดเจน เช่น เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ระบุเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องไว้ในตอนเริ่มต้นเรื่องว่า

นับตั้งแต่พระเจ้าของเกโจวฮ่องเต้ ผู้สถาปนาราชวงศ์ไต้ซ่ง ปกครองแผ่นดินสืบต่อกันมาด้วยความร่มเย็นเป็นสุข แต่การที่มีสุจนกึ่งที่สุดจะจวนต้องสลายตัวไป นี้เป็นกฎธรรมชาติของความทุกข์เวียนเปลี่ยนแปร จนกระทั่งถึงสมัยพระเจ้าฮุยเต้

กับกิมเต้เป็นปลายแผ่นดินราชวงศ์ไต้ซ้อง เป็นเวลาเมื่อแปดร้อยปีก่อน...

และเมื่อสิ้นพระเจ้าซ้องเหาจงฮ่องเต้ ก็ถึงพระเจ้าซ้องเหล็งจงฮ่องเต้ พระองค์สืบราชสมบัติมาเป็นปีที่ห้าแห่งซ้องเค่งหงวนในรัชกาลกษัตริย์ผู้ก้าวหน้าใหม่...

เรื่องแม่เสื้อขาว ก็ได้ระบุเวลาที่เหตุการณ์ในเรื่องไว้เช่นกัน คือ เป็นเหตุการณ์ในราชวงศ์เหม็ง ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากราชวงศ์ซ้องในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ถึงข้อความว่า

เวลานั้นเป็นปีที่สี่สิบสามแห่งแผ่นดินไต้เหม็ง พวกแมนจูมีอำนาจเป็นใหญ่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยกกองทัพมารุกรานแผ่นดินไต้เหม็งอยู่เสมอ พระเจ้าซันจงฮ่องเต้ทรงเสวยราชสมบัติอยู่ในขณะนั้นต้องจัดส่งเงินทอง เสบียงอาหารไปบำรุงกองทัพ เพื่อให้มีกำลังต่อสู้กับข้าศึกแมนจูโดยมิขาด ขณะนั้นเงินในท้องพระคลังชักสนอยู่ ต้องหาวิธีเพิ่มภาษีที่นาเสนาหนึ่งส่วนสอง ครั้นแล้วชาวเขาก็เดือดร้อนในภาวะอันนี้ด้วย ความจำใจ ก็รีบด้วยแต่เดินทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีเนื้อดินแห้งแข็งเกราะไม่เหมาะแก่การเพาะปลูกข้าวและถั่วฯ ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล ราษฎรก็พากันยากจนคนแค้น ๒ ชาวความอุดมสมบูรณ์ทุกหย่อมหญ้า ทำให้เกิดช่องสุ่มโจรผู้ร้ายเป็นอันมาก...

เรื่องที่ระบุเวลาไว้ในเหตุการณ์ในเรื่อง จะเป็นการถึงประวัติศาสตร์บ้าง แต่ส่วนใหญ่จะเน้นถึงวีรกรรมของตัวละคร เลकिनเรื่องที่ช่วยชาติในการต่อสู้ต่อต้านกับศัตรูของชาติ เช่น แมนจู มงโกล เป็นต้น และก็จะแสดงให้เห็นถึงความรักชาติของตัวละครโดยเฉพาะในเรื่องแม่เสื้อขาวมีตัวละครเป็นโจรสาวซึ่งเข้ากับเหตุการณ์ในยุคนั้นที่มีโจรผู้ร้ายมาก แก่นางก็ได้แสดงความรักชาติไว้อย่างน่าชมเชยยิ่ง

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๔ - ๕

๒ เนี่ยอู๋เต็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๔ - ๕

ส่วนเรื่องที่ไม่ได้ระบุเวลาไว้อย่างชัดเจนนั้น ได้แก่ เรื่องฤทธิ์มีคสัน กำเหียนลก กระปี่ควารุ่งและสะท้านแปดทิศ เรื่องเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์จีน แต่ก็นับถึงวีรกรรมของตัวละครเอกในเรื่องที่ได้ทำความดีปราบปรามเหล่าอธรรมะหรือผู้ร้าย คือเป็นการพิทักษ์คุณธรรมของผู้นั้นเอง อย่างไรก็ตาม เวลาที่เกิดขึ้นในเรื่องก็ยังยังคงเป็นเหตุการณ์ในประเทศจีนสมัยโบราณ โดยสรุปจากตัวละครและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่ปรากฏในเรื่อง มีลักษณะที่แตกต่างกับปัจจุบันโดยสิ้นเชิงไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การทำมาหากิน การคมนาคมและสภาพบ้านเมือง เป็นต้น

๑.๒ ระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หมายถึง ช่วงระยะเวลาที่เกิดเป็นเรื่องราวขึ้นตั้งแต่ก่อนเริ่มเรื่องจนกระทั่งถึงตอนจบ โดยมากเหตุการณ์ในเรื่องของวรรณกรรมจีนกล่าวถึงภายในมักจะเห็นช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระยะเวลาอันประจวบกับส่วนมากวรรณกรรมประเภทนี้มีขนาดยาวด้วย บางเรื่องอาจจะเริ่มตั้งแต่ตัวละครเอกยังไม่เกิดหรือยังเป็นเด็กแล้วเรื่องก็ดำเนินไปจนกระทั่งตัวละครได้มีกวีวิทยุทธจนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่ ระยะเวลาที่เกิดในเรื่องจึงต้องใช้เวลานานหลายปี ผู้ประพันธ์มักจะบอกไว้เป็นระยะ ๆ ว่า ตัวละครทำอะไรบ้างเวลาผ่านไปนานเท่าไร อาจจะผ่านไปเป็นวัน เป็นเดือนหรือเป็นปี เช่น เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ กระปี่ควารุ่งและสะท้านแปดทิศ บางเรื่องเริ่มต้นเมื่อตัวละครโตเป็นผู้ใหญ่หรืออาจจะอยู่ในวัยรุ่น เช่น เรื่องแม่เสือขาว ฤทธิ์มีคสันและกำเหียนลก ระยะเวลาเหตุการณ์ในเรื่องอาจจะใช้เวลาน้อยกว่าเรื่องประเภทแรก

ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างการใช้ช่วงระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องของวรรณกรรมจีนกล่าวถึงภายในประกอบพอสังเขป ดังนี้คือ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นตั้งแต่ตัวละครเอก คือ ก๊วยเซ็งยังไม่เกิด เริ่มด้วยเรื่องราวสมัยก่อนผู้เป็นบิดามารดา คือ ก๊วยเซาเทียนและนางหลี่เพ้ง ปรากฏว่าก๊วยเซาเทียนถูกฆ่าตาย ส่วนนางหลี่เพ้งหนีไปได้และได้ลอบผูกกลางทะเลทราย พวกเขาเลี้ยงสัตว์ชาวมองโกลพบเข้าก็ให้ความช่วยเหลือ ดังข้อความว่า

ก่อนที่นางหีเพ้งจะสาขายเลี้ยงสัตว์มา ชายใจดีสองคนนั้นได้อบอุ้มและให้นางสามตัว ลูกคนหนึ่งกับแกะสามตัวเก็บเพื่อนเดินทางของนางที่คอยสบายใจขึ้นบ้าง เมื่อเดินทางมาถึงหนองน้ำซึ่งมีตึกหน้าขึ้นเขียวชอุ่มอยู่โดยรอบ นางจึงเก็บกิ่งไม้มาสร้างเป็นกระท่อมมุงด้วยใบหญ้า อาศัยเลี้ยงดูแกะไปพลาง แลพอได้ชนแกะแลกเปลี่ยนอาหารกับพวกคนเลี้ยงสัตว์ที่เดินทางผ่านมา จึงได้ประพาสชีวิตต่อไป

วันเวลาผ่านไปหกปี นางหีเพ้งยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายในกระท่อมแห่งนั้น บุตรชายของนางมีอายุเข้าหกขวบแล้ว นางหีเพ้งยึดมั่นต่อคำสามสิ่งซึ่งสั่งไว้ก่อนจะสิ้นใจให้ทั้งชื่อบุตรชายว่า กว๋ยเซ็ง บุตรชายกันเป็นที่รักถึงดวงใจของนาง จึงมีชื่อว่ากว๋ยเซ็งแต่นั้นเป็นต้นมา

กว๋ยเซ็งได้มีโอกาสเรียนวิชาฝีมือกับผู้อาวุโสมั่งเจ็ดแห่งกิ่งหน่า ตามที่ได้มีการตกลงกันกับนักพรตผู้ซึ่งรับสอนวิชาฝีมือให้เลี้ยงดูบุตรชายของเขาสืบผู้เป็นน้องร่วมสาบานของกว๋ยเซาเทียม โดยมีการนัดระจกฝีมือเมื่อเด็กทั้งสองโตขึ้นอายุ ๑๘ ปี ถึงข้อความที่กล่าวถึงตอนนั้นว่า

บัดนี้เวลาสิบมีผ่านไปแล้ว กว๋ยเซ็งเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบหกปี รูปร่างลำสัน เวลาอีกสองปีจะถึงวันนักการประลองฝีมือกัน จึงทำให้ผู้อาวุโสมั่งเจ็ดรู้สึกร้อนใจ พยายามเร่งสอนอย่างคร่ำเคร่ง สั่งให้กว๋ยเซ็งหยุดการฝึกวิชาขึ้นมาและยิงเกาทัณฑ์เสีย แล้วฝึกวิชามวยกระบี่ตั้งแต่เช้าถึงเย็นอย่างไม่หยุดยั้ง จนกว่าจะถึงวันนั้น^๒

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นเมื่อตั้งจันทระจกเดี่ยวของเรื่อง อยู่ในวัยเด็กอายุ ๑๒ ขวบ ถึงข้อความว่า "ภายใต้แสงเดือนสลัวสาดส่อง เห็นเงาร่างเตี้ยเล็กนั้นเป็นเด็กชายอายุสิบสองปี ใบหน้างามคมคายปานหล่อเหลาจากหยก..."^๓

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

หน้า ๓๓๐

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔๓

ตั้งกังเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๖

จากนั้นตั้งเงินง้อออกเดินทางจากบ้านเนื่องจากบิดามารดาถูกฆ่าตาย ตั้งเงินง้อได้พบกับ
จอมกระปี่ดาวรุ่งและได้เป็นศิษย์ฝึกวิชาฝีมือจากจอมกระปี่ดาวรุ่งเพียงสามบั้งก็แตกฉานใน
หลายวิชา ตั้งข้อความว่า

กาลเวลาผ่านพ้นสามปี จงยี่เติบโตใหญ่โตหนุ่มหนึ่ง แดกฉานวิชาประวัติศาสตร์
คำนวณพยากรณ์ แพทย์พยาบาลจนปรูโปรง

วันนี้จอมกระปี่ดาวรุ่งเรียกหาจงยี่ถึงหน้าเตี้ยงิดดา กล่าวว่่า

"จงยี่ สามปีมานี้ เจ้าปรับปรุงฐานกำลังภายในและอักษรศาสตร์แล้ว ไม่สร้าง
ความผิดหวั่นแก่ชื่อแม่ นับแต่นี้เราจะถ่ายทอดเพลงกระบี่ประจำสำนักให้ เจ้านั่ง
ลงรับฟังก่อนอธิบายก่อน"^๑

ตั้งเงินง้อได้ฝึกวิชาเพิ่มเติมอีก กาลเวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ในเรื่องจอมกระปี่ดาวรุ่ง
ได้ระบอบอย่างชัดเจนว่า

ชั่วชีวิตที่ผ่านมาผ่านไม้อสาบเคียน จงยี่เพียงสะบัดกิ่งไม้ กระชากเป็นประกายดาว
ได้หกดวง... ในที่สุดผ่านพ้นอีกครั้งเคียน วันนี้จงยี่ฝึกปรือตั้งแต่รุ่งเช้าจน
ถึงยามเที่ยงอย่างเข้มข้น...สองอาจารย์กับศิษย์อยู่ร่วมกันเป็นเนิ่นนานปี บังเกิด
จิตผูกพันต่อกันอย่างลึกซึ้ง สนทนสนมเช่นบิดากับบุตร จงยี่พอถึงต้องเงยหน้าขึ้น
จับจ้องมองจอมกระปี่ดาวรุ่ง ด้วยความรักลึกซึ้ง...

ยามเมื่อหมอกอรุณสลายคลาย กันหุบเหวปรากฏบุรุษหนุ่มอายุประมาณยี่สิบ
สามชุกยาวสีเงินยาวผู้หนึ่งขึ้นเดินทอดน่องอย่างเข้มข้น

บุรุษหนุ่มนี้คือตั้งเงินง้องนั่นเอง...^๒

^๑ตั้งทองเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๑๐๘ - ๑๐๙

^๒ก. หน้า ๑๑๑ - ๑๑๓

เรื่องสะพานแปดทิศ เหตุการณ์ในเรื่องเริ่มเมื่อตัวละครเอกในเรื่อง คือ
 ตั้งมั่งลั้งอยู่ในวัยเด็กอายุ ๑๐ ขวบ ได้ออกจากบ้านพร้อมกับลูกศิษย์ของบิดาเพราะ
 บิดามารดาไม่อยู่บ้านค้นหาสนทนุธรรมถูกมารร้ายบุกคุก กั๊วะง้วนฮังเป็นผู้พาตั้งมั่งลั้ง
 ไปหาญเฝ้าไม่อนาทร์ ที่หุบเขาคับโมหะ ทุกคนได้ฝึกวิชาฝีมือกับญเฝ้านานถึง ๕ ปี ตั้ง
 ข้อความว่า

ในญเฝ้าไม่มีปฏิทิน วันเวลาลายสายน้ำรีไหล ไม่รู้สึกตัว ผ่านไปห้าปีเต็ม
 เวลาห้าปีสุขสงบกระไรปานนั้น แดงเช่นลำธารน้ำในหุบเขา ปราศจาก
 ระลอกแม่แต่น้อย^๑

จากนั้นตั้งมั่งลั้งได้ฝึกวิชากับชายชราขมวดคนทั้งห้า อีกที่ฝึกศิลาของคำหนัก
 มังกรทอง ตั้งข้อความว่า

ภายใต้การคุ้มครองของขมวดคนทั้งห้า ตั้งมั่งลั้งคร่ำเคร่งฝึกฝีมือในทุกมุมซัง
 ทั้งห้าควบคุมอย่างเข้มงวด ตั้งมั่งลั้งว่าเรียนอย่างสุดความสามารถ
 ใช้เวลา ๕ เดือน เรียนไม่ตายของขมวดคนทั้งห้าได้...

ผ่านไปอีกครั้งเดือนแรม ทั้งห้าล้วนบังเกิดความพอใจต่อวิชาฝีมือของ
 ตั้งมั่งลั้ง^๒

ส่วนเรื่องที่มีช่วงระยะเวลาของเหตุการณ์ในเรื่องใช้เวลาไม่นาน เช่น
 ฤทธิ์มิดลัน เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อตัวละครเอกของเรื่องโตเป็นผู้ใหญ่ มีวิชาฝีมือที่ยอดเยี่ยม
 คือ ฤทธิ์มิดลันโคตรงเป้าหมาย เรื่องนี้แบ่งเป็นสองภาคที่ต่อเนื่องกัน คือ ภาค ๑ (ตั้งแต่
 เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๓ หน้า ๑๐๖๖) ใช้เวลาประมาณ ๒ ปี ตามที่เรื่องระบุเอาไว้ในภาคต่อมาเช่น

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๔๒๐

^๒ ก. หน้า ๖๕๗

ตั้งข้อความว่า "กระทั่งเมื่อสองปีก่อนนี้ ตอนคุหาสน์เปลี่ยนเจ้าของ ที่นี่ยังเคยเกิดเรื่อง ยิ่งใหญ่ที่สะเทือนบัลลังก์มากหลายและมีทราบมียอดฝีมือเกียรติภูมิกระเถียงเกรียงไกรทั้งแผ่นดิน มาผังสังหารในที่นี้ไปมากมายเพียงไร"^๑

ส่วนในเรื่องก่าเหียนลกนั้น เริ่มเรื่องเมื่อตัวละครเอกของเรื่องอายุได้ ๑๕ ปี ได้ออกจากบ้านเที่ยวไปกับคนรับใช้ มีผู้ล่อลวงเสียชื่อเสียงบิดาทำให้เทาจู้หนีไปหาบิดา หันที่ไม่ยอมกลับบ้าน นางเทาจู้จึงได้ออกติดตามโดยปลอมเป็นหญิงชราคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำต่าง ๆ เทาจู้จำนางไม่ได้จึงถามชื่อแซ่ของนาง แต่นางตอบว่า "ชั่วชีวิตหนึ่งที่อยู่ ยังในโลกนี้ ฉัน ๆ เพียงไม่กี่สิบปีเท่านั้น ไยต้องตั้งชื่อเสียงเรียงนามเอาไว้ ท่านที่ชื่อ เทาเป็นแซ่ ก็มีชื่อเต็มใหญ่มาจนเป็นเวลาสิบหกปีดอกหรือ"^๒ เหตุการณ์ในเรื่องจึงใช้ช่วง เวลาเพียงปีสองปีเท่านั้น

๒. สถานที่ สถานที่เป็นฉากที่มองเห็นเป็นรูปเป็นร่างได้ ผู้ประพันธ์สามารถ บรรยายให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการมองเห็นภาพพจน์ได้ ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า การผูกเรื่องของ วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นเรื่องเกิดขึ้นในประเทศจีนโบราณ ดังนั้น ฉากสถานที่ที่ใช้ ประกอบในเรื่องส่วนใหญ่จึงเป็นฉากในจินตนาการทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์จะใช้ชื่อของ สถานที่ที่มีอยู่จริงมาประกอบในเรื่องก็ตาม เราจึงอาจแบ่งฉากสถานที่ที่ปรากฏในวรรณกรรม จีนกำลังภายในได้เป็น ๒ อย่างคือ

๒.๑ สถานที่ที่มีจริง ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมักจะมีชื่อสถานที่ที่มีจริง ในประวัติศาสตร์หรือภูมิศาสตร์ของประเทศจีนเป็นฉากในเรื่อง จึงทำให้มีลักษณะค่อนข้าง สมจริงขึ้น ส่วนมากจะเป็นชื่อเมืองและภูมิประเทศตามธรรมชาติ เช่น ภูเขา แม่น้ำ

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๓ แปลโดย ว. ฃ เมืองลุง
หน้า ๑๐๖๔ - ๑๐๖๕

^๒ก้อย (นามแฝง) ก่าเหียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว. ฃ เมืองลุง หน้า ๔๒๓

ทะเลสาบ เป็นต้น ชื่อโบราณสถานก็มีบ้าง เช่น สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มีวัด สุสานของบุคคลสำคัญของแผ่นดินจีน เป็นต้น

ตัวอย่างการใช้สถานที่ที่มีจริงในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เช่น เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ตอนบู๊กล่าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำและก๊วยเซ็ง เดินทางสู่แผ่นดินจีนเพื่อพบกับ คิวซุกี ความที่คุ้นเคยกันไว้ว่าจะให้มีการประลองฝีมือกัน ทั้งหมดเดินทางจากมงโกลซึ่งอยู่ทางตอนเหนือที่เป็นเขตทุ่งหญ้าและทะเลทราย ถึงข้อความว่า

ล่วงมาอีกสามวัน ถึงวันกำหนดเดินทางจากดินแดนภาคเหนือทะเลทรายสู่ภาคใต้...

ฝ่ายบู๊กล่าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำกับก๊วยเซ็ง เดินทางมาอย่างรีบเร่ง ตกกลางคืนได้หยุดพักนอนโดยเดินทางมุ่งไปสู่ตะวันตกเฉียงใต้ เวลารุ่งขึ้นก็วันข้ามพ้นทะเลทรายกับทุ่งหญ้าอันกว้างขวาง เข้าเขตอันอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์ แลต้นข้าวอันเขียวชอุ่ม จวนจะถึงแม่น้ำเอ็กจู้อ้อ ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันกับเมืองเคียวเก้เก้าเท่าใดนัก

ก๊วยเซ็งเกิดมาในชีวิตยังไม่เคยเดินทางไกล ขนาดห่างจากดินแดนทะเลทรายออกไปเลย ครั้นมาได้เห็นดินแดนจีนทางภาคใต้มีลักษณะภูมิประเทศแตกต่างกัน จึงรู้สึกแปลกประหลาดขึ้นแท้

สถานที่ที่เป็นชื่อแคว้น ชื่อเมืองในเรื่อง มังกรหยกนี้มีอีกหลายตอน เช่น ตอนที่ก๊วยเซ็งรีบเดินทางไปยังเป่ียงเซียงเอี้ยง เพื่อป้องกันเมือง ก่อนที่เจงกิสข่านจะยกทัพมงโกลไปรุกราน ถึงข้อความว่า

ก๊วยเซ็งเกรงว่าหากเดินทางช้าไปเพียงวันเดียวกองทัพมงโกลก็จะเข้าโจมตีเมืองเซียงเอี้ยงแตกฉินาตอง เมื่อนั้นก็จะมีการเข่นฆ่าพวกราชบุตรเป็นกรณีใหญ่ ซึ่งเป็น

ภาพที่ตนเคยพบเห็นมาอย่างน่าอนาถยิ่ง ดังนั้นในระหว่างทางมีกล้าที่จะหยุดยั้ง
ในวันนั้นเดินทางมาจนพลบค่ำ จึงพักแรมอยู่ในระหว่างแคว้นกัณฑ์กับมณฑล
จื๊อกังอันเป็นชายแดนต่อแดนด้วยกัน^๑

นอกจากนี้ในเรื่องสะพานแปดทิศ ยังได้กล่าวถึงฉากเมืองเชียงเอียง ซึ่งเป็น
เมืองที่ตั้งเต้าล้งมิดาของกัณฑ์ลั้วตัวละครเอกในเรื่องตั้งบ้านเรือนอาศัยอยู่ ดังข้อความว่า

เชียงเอียง เป็นเมืองสำคัญของมณฑลไฉ่ฮวก อยู่ริมแม่น้ำฮั่นจู๊ ไม่เพียงเป็น
เมืองยุทธศาสตร์สมัยโบราณ ทั้งยังเป็นเมืองท่าสำคัญของมณฑลไฉ่ฮวก ฮ่อหนา
ชุมนุมพ่อค้าวานิชทั่วเมืองก็เจริญรุ่งเรือง

เทือกเขาสูงตระหง่านทางตะวันตกเฉียงใต้ของตัวเมือง เป็นสถานที่ทำไร่ไถนาของ
ชนเผ่า ก่อนที่เล่าปี่จะเชื่อเชิญไปร่วมงานราชการแผ่นดินในเทือกเขามี่รุ่งรอย
หลงเหลือถึงผู้คนมาท่องเที่ยวด้วย^๒

เรื่องแม่เสื้อขาว ก็ใช้ฉากสถานที่ที่เป็นเมืองและแคว้นหลายคนเหมือนกัน เช่น
ตอนที่นางเง็กฉั่วจะไถ่กลายเป็นนางฉวมขาวไป ก็ไปอยู่ที่ภูเขาดิเียนชวาทไต ซึ่งเป็น
ที่อยู่ของพวกปีศาจสามคนแห่งตระกูลแซ่ซิง ดังข้อความว่า

แต่พี่น้องทั้งสามคนนี้ เมื่ออยู่ในแคว้นซินเกียงมิได้หลบหนีไปสู่แคว้นอิเบต

การ จับไล่ล่าทั้งสามคนนี้ ก็เป็นแค่เพียงเรื่องหนึ่งในหลายเรื่องที่หญิงสาว
ผู้สืบทอดกระทำไว้ ในเมื่อปีศาจทั้งสามคนนี้เป็นคนโหดร้ายแก่บรรดาราษฎรในแคว้น
ซินเกียง เมื่อได้ถูกนางขับไล่ไปแล้วก็เป็นทีพอใจทุกคนยิ่งนัก ถ้าหากคำใดพูด
ออกมามิได้ถูกใจนางก็จะถูกสาปแช่งทันที^๒

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

^๒ เนี่ยอูเซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จาลอง พิศนาคะ

เรื่องฤทธิ์มีก้าน ได้กล่าวถึงเมืองจู่แกจิง ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ในเมือง
หลินอานฉู่ ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ก็ได้กล่าวถึงเมืองนี้เช่นกัน แต่ใช้ว่า หมู่บ้าน
จู่เกอชุนเป็นหมู่บ้านที่ก๊วยเซาเทียนและเอี้ยทิมอ้ายอยู่ แต่ในเรื่องฤทธิ์มีก้านเป็นตอนที่
ที่ท้วงกะผู้รับใช้ของลี้กิมฮวงได้ลากรถม้าพา ลี้กิมฮวงซึ่งถูกยาพิษคิดตามหายาขจัดพิษ จนมา
ถึงเมืองจู่เกจิง ดังข้อความว่า

แต่พอประจวบคณิศลง ลี้กิมฮวงก็อดหลังน้ำตาลงมาได้ พื้นดินะฉนิกจนแกร่งราว
น้ำแข็งลอร์ดที่ลี้กิมฮวงไปบนน้ำแข็งจึงรวดเร็วยิ่ง ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มไม่ต้อง
หุ่เมท้าวลี้กิมฮวงก็พาไป รถม้าก็สูงไปทุกครั้งที่เหาะเหิน

ครึ่งชั่วยามให้หลัง พวกมันมาถึงจู่แกจิง

จู่แกจิงเป็นเมืองเล็ก ๆ ที่ลึกก้นอย่างยิ่ง ตอนนี้มีคนค้าเต๋มที่ พาบูหิมะ
ซาหายไปแล้ว ร้านรวงสองปากข้างข้างมีคนถือไม้กวาดออกมากวาดหิมะที่สะสม
อยู่หน้าร้าน^๑

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ได้กล่าวถึงสถานที่ของเมืองกุนหมิง คือ เมื่อตั้งเงินจงและ
นางตราหุ้เจ็กฮิสการเงินทางไปยังเมืองกุนหมิง เพื่อพบกับนางลิ้มเป็กบ๊วย ดังข้อความว่า

เมื่อบรรดไปถึงเมืองกุนหมิง เป็นเวลาพลบค่ำ จึงลี้มเสาะถึงโรงเคี่ยมแห่งหนึ่ง
จับจองห้องสองหลังพักพำนั กสั่งสุราอาหารมาค้ำกินภายในห้อง

มีนานให้หลัง ผู้รับใช้ดาเลียงสุราอาหารมายังห้องพักตั้งวันจง พอวางเรียง
รายลงบนโต๊ะก็ล่าถอยไป หม่อมสาวทั้งสองจึงนั่งประจันกันค้ำกิน^๒

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีก้าน เล่ม ๑ แปลโดย ว. ฌ เมืองลุง
หน้า ๒๒๔

^๒ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๘๖๓

จากสถานที่ที่กล่าวถึงมณฑลและเมืองที่ได้ยกตัวอย่างมานี้ เป็นสถานที่ที่มีอยู่จริงในประเทศจีน เนื่องจากจีนแบ่งการปกครองออกเป็นมณฑลต่าง ๆ แต่ละมณฑลจะมีเมืองสำคัญ ๆ เช่น เมืองคุนหมิงหรือคุนหมิง เป็นเมืองเอกของมณฑลยูนนานอยู่ทางตอนใต้ของแผ่นดินจีน

สภาพภูมิประเทศของจีนเต็มไปด้วยภูเขาสูงใหญ่สลับซับซ้อนกันมากมาย ดังนั้นจะเห็นได้ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน จะมีฉากที่เป็นภูเขาอยู่มากเกือบทุกเรื่อง ส่วนใหญ่เป็นภูเขาที่มีอยู่จริง เช่น ภูเขาเทียนชาน ซึ่งในเรื่องแม่สื่อสาวใช้ว่าภูเขาเทียนชัวใจเป็นฉากในเรื่องตอนที่นางเจิ้งลั่วชัวะได้กลายเป็นหญิงผมหงอกแล้วปลื้มใจไปอยู่แถบภูเขาเทียนชานทางใต้ ส่วนภูเขามังคัลไบวชเป็นหลวงจีนช่วยเม้งเสียนชื่ออาศัยอยู่แถบภูเขาเทียนชานทางเหนือ ฝ่ายโตะอิกยังก็ได้ติดตามหานางผมหงอกที่ภูเขาเทียนชัว ดังข้อความว่า

จึงในวันหนึ่ง โตะอิกยังได้เดินทางผ่านข้ามภูเขาเมฆือตาคาเคอซึ่งเป็นแขนงหนึ่งของภูเขาเทียนชัว เมื่อได้ผ่านข้ามภูเขานี้แล้ว ก็จะได้ถึงที่ราบอันเป็นทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์อย่างกว้างขวาง มีทั้งหญ้าและน้ำอย่างอุดมสมบูรณ์อยู่ทางภาคเหนือของแคว้นซินเกียง (เกอร์กีสถาน)

อันภูเขาเมฆือตาคาเคอนี้ มากรับประกันว่าจะมีได้มีความใหญ่เท่ากับยอดเขาเทียนชัว แต่ก็ยังมียอดเขาเล็กยอดเขาน้อยเรียงรายล้อมรอบไว้ เหมือนดั่งกับเป็นประตูสลับซับซ้อนเป็นที่ค้ำขันยิ่งนัก เนื่องจากภูเขานี้เป็นช่องทางเดินทางภายในเหนือกับภาคใต้ของแคว้นซินเกียง^๑

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ได้แสดงฉากสถานที่ภูเขาคุนชัวซึ่งอยู่ที่ทะเลตังไท่ไห้เหตุการณ์ในเรื่องตอนหนึ่ง เกิดขึ้นที่ภูเขานี้ คือ พวกขอลานกิมยัพรกระยาจากทั้งหมดต่างนัดมาประชุมกัน ดังข้อความว่า

^๑ เนี่ยอู๋เซ็ง (นางแฝง) แม่สื่อสาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

๑๔๖

ขอทานอาวโธแซ่กั้งพูดว่า "พวกเราพี่น้องได้มาจากทุกทิศทุกทางเพื่อร่วมกันชุมนุมบน
ยอดเขาขุนซวนหึ่งเมืองงักจิ่วในครั้งนี้ อันที่แท้จริงก็ต้องการพึ่งคำของท่านอั้งบั้งจู
มาแต่งตั้งระบุดูผู้รั้งตำแหน่งเป็นบั้งจูของเราเสียแล้ว ควรที่จะต้องกระทำตามคำสั่ง
ของท่านบั้งจู หากปราศจากคำสั่งของบั้งจูต้องแล้วแต่พวกเราอาวโธแซ่กั้งสี่คนเป็นผู้
คัดเลือกร่วมกัน นี่คือการระเบียบของเราทำการสืบต่อกันมา แต่พี่น้องทั้งหลายนี้จะใช้
หรือไม่"

เรื่องกำเตียนลก มีนางภูเขาสหลายคอน เช่น ตอนที่นางเทาซ่งฉอบขึ้นไปได้ให้
ธวัชขลุ่ยของลอร์ดผู้เป็นสามีของนางบนยอดเขาควนยิกสง เทาซ่งได้แอบติดตามมารดาไปด้วย
โดยที่นางไม่รู้ตัว จึงบอกว่า

หนทางเหล่านี้ เทาซ่งมีความคุ้นเคยเป็นอันดีแล้ว เนื่องจากเมื่อไม่นานมานี้เพิ่ง
จะผ่านมา จึงยังมีความทรงจำอันชัดเจนขึ้นใจว่า นี่เป็นทางสายเดียวที่จะทอด
ขึ้นสู่ยอดเขาควนยิกสง...

เทาซ่งเพิ่งจะออกจากราวป่าไปไม่นานเท่าใด กรุณาสารณเชียวนางนั้นก็ได้อ
ตามติดมาถึงเช่นกัน นางล้งเลอยู่เพียงเล็กน้อย ก็รีบวิ่งมาไปผูกไว้ราวป่าที่
ห่างไกลกันและวิ่งตามติดทางค้ำหลังเทาซ่งมุ่งสู่ยอดเขาควนยิกสงบ้าง^๒

ส่วนเรื่องกระบี่ขาวรุ่ง มีเทือกเขาไท่เกี้ยวเป็นฉากของเรื่อง ตอนที่ตั้งจินจง
ออกสืบหาที่กั๋งของสำนักคลุมพิภพ เพื่อปราบเทพร้อยพิภพ ซึ่งเป็นบู๊ลิ้มฝ่ายธรรมะ
จึงบอกว่า

ตั้งจินจงก็มีทราบว่สำนักคลุมพิภพกั๋งอยู่ที่ไค แต่คำนึงถึงความปลอดภัยของ
น้ำแก๊งอั้ง จึงกล่าว

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๘ แปลโดย จ้าลอง พิษนาคะ
หน้า ๒๒๓

^๒กิมย้ง (นามแฝง) กำเตียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว. ๓ เมืองลุง
หน้า ๓๓๕ - ๓๔๐

"เทือกเขาให้เกี้ยวขวามีอาณาบริเวณนับพันลิ่ ยากเสาะพบคนนำทาง ส่วนนัก
 คณพิภพคงอยู่ส่วนลึกของเทือกเขา พวกเราต้องเร่งรุกสักกระยะทางหนึ่งเป็นไร"
 ผ่านมือคอบฟ้าผดงก็ระเหิดพ้อง ทั้งสองจึงโลดแล่นเคียงบ่าเคียงไหล่ สู่ส่วนลึก
 ของเทือกเขา^๑

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภูเขาบางลูกเป็นที่ตั้งของวัดที่สำคัญหรือของสำนักวิชาฝีมือที่มี
 ชื่อเสียงบางสำนัก เช่น วัดเสียวลิ้มยี่อยู่บนเขาซ่งซัว สำนักบู๊ตึ้งอยู่บนเขาบู๊ตึ้ง สำนัก
 ง่อไบ่อยู่บนเขาง่อไบ่ เป็นต้น

เรื่องฤทธิ์มีคัสัน กล่าวถึงภูเขาซ่งซัวที่ตั้งของวัดเสียวลิ้มยี่ ตอนที่ลี้คิมฮวงพา
 ซิมไบ่ได้ชื่อกลับวัด เพราะถูกยาพิษของเก็กลักคัง คังข้อความว่า

ลี้คิมฮวงคล้ายล้มขึ้นมาทันที เลิกมานนวมหนาของรุดออกขึ้น ลมหนาวกรรโชก
 ใส่หน้าจนจิตใจแจ่มใสทันที

ไคยีนสารดีกร้อบอกมา

"ถึงชงทั้งแล้ว รุดเทียมลาขึ้นเขาไม่ได้ ตัวเอี้ยท่านต้องเดินขึ้นไปเอง...

หิมะน้ำแข็งปกคลุมภูเขา ไม่มีผู้มานมัสการเลยแม้สักคนเดียว

ลี้คิมฮวงใช้ตัวเบา โดดละลี้ขึ้นไปบนไหล่เขา

ต้นบันไคเชิงเขามีโบสถ์เล็ก ๆ อยู่หลังหนึ่ง หลวงจีนเสียงลี้มจีวรเทาถุงเท้า
 ขาวหลายรูป กำลังฉิงไฟอยู่ในโบสถ์ ยังมีสองรูปซ่อนตัวอยู่หลังประตู กวาดคา
 ญเหตุการณ์ทางภายนอก^๒

เรื่องแม่เสื้อขาว ก็กล่าวถึงที่ตั้งของวัดเสียวลิ้มยี่ไว้เหมือนกันว่า ตั้งอยู่บนยอด
 เขาซ่งซัว (ในเรื่องนี้ใช้ว่ายอดเขาซ่งซัว) คังข้อความว่า

^๑คังคองเพ้ง (นามแฝง) กระบี่กาเว่ เล่ม ๕ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๒๐๕๓

^๒โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีคัสัน เล่ม ๒ แปลโดย ว. ๓ เมืองสูง

พอรุ่งสางยังมีทัศนสว่างก็ คนทั้งสองก็เดินทางขึ้นไบนยอกเขาซังซัว แสงอรุณ
เริ่มจะเบิก ฟ้า ดวงตะวันยังมีทัศนที่ละโล่งขึ้นมา เมฆหมอกได้ปกคลุมภูเขา
ซังซัวจนหนาทึบ เมื่อได้เดินทางขึ้นมาถึงกลางภูเขา เมฆหมอกอันหนาทึบนั้น
ก็ค่อยจางลง ดวงตะวันได้ลอยขึ้นอยู่บนทะเล เมฆภูมิประเทศที่สวยงามนั้นก็
ค่อย ๆ มองเห็นได้จนนับปรากฏชัดเจนเข้าทุกที จะแลเห็นยอดเขาที่อยู่ยอดสูง
ตระหง่าน...

โตะอิดยังถอนใจพลางว่า ภูมิประเทศบนภูเขาสูงงามสลดสวยถึงเพียงนี้ สมแล้ว
อันเป็นสถานที่สงบถือสันนิษฐานจากโลกีย์วิสัย...^๑

เรื่องแม่เสื้อขาว มีฉากภูเขาบูตึงอันเป็นที่ตั้งของสำนักบูตึงคิ้ว คือ กล่าวถึง
นางเง็กหล่อชะ เดินทางไปหาโตะอิดยังที่ภูเขาบูตึงซัว ถึงขอความว่า

เง็กหล่อชะจึงกล่าวสืบไปว่า รุ่งพรุ่งนี้ข้าพเจ้าก็จะออกเดินทางขึ้นไปสู่บนภูเขา
บูตึงซัว โดยถือธรรมเนียมระเบียบของพวกบูตึงเข้าขอคำแนะนำเป็นเจ้าสำนัก
ของพวกนักพรตเหล่านี้...

อันยอดเขาบูตึงนั้นเรียงรายสลับซับซ้อนกันอยู่หลายลูกคล้ายกับว่ายอดเขา
ยอดหนึ่งนั้นได้สูงไปกว่ายอดเขาลูกยอดหนึ่ง และที่ฝั่งของจีเอียงเต้าหยิน
แม้ว่าจะมองเห็นสำนักพรตซึ่งอยู่บนภูเขาแต่ไกลนั้นได้อย่างฉับชัด แต่ความจริง
ก็มีระยะอยู่ห่างกันยิ่งนัก^๒

เรื่องสะพานแปดทิศ ไก่กล่าวถึงสำนักง่อไบว่า ตั้งอยู่บนยอดเขาอ๋อไบ เช่น
ตอนที่เขาเดินทางไปยังสำนักง่อไบพร้อมกับเอี้ยะเพี้ย ถึงขอความว่า

^๑เนี้ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิธนาทะ
หน้า ๘๖๙

^๒ก. หน้า ๑๗๒ - ๑๘๙

เท่าอุ้งจับตามองจ้องขึ้นไปเห็นยอดเขาง่อไ้สูงตระหง่านเข้าไปในหมู่เมฆบนท้องฟ้า
โหล่ เขายังมีบุษเมฆหมอกลอยกว้างครอบคลุม...ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันสงฆ์ที่
ลือเลื่องกระเดื่องไปทั้งแผ่นดินแห่งนี้ ไม่เพียงจะงามสง่าน่าเลื่อมใสเท่านั้น ยัง
คล้ายคลึงมีความลึกถึลอันซับซ้อนอย่างยิ่งอยู่ด้วย

เสียงเพ็ญร้องชมเชยขึ้นว่า

"มิน่าเล่า อัจฉริยะในบุลิมของเสนาภาคใต้จึงก่อำเปิดมาได้ทุกยุคทุกสมัย
ยอดวิชาสูงส่งของง่อไ้ก็เป็นที่ลือเลื่องกระเดื่องไปทั้งแผ่นดินเพียงเห็นขุนเขาที่
ศักดิ์สิทธิ์ตั้งราวกับเทพเจ้ามาจังก้านบนแผ่นดินก็ทราบแน่แท้ใจว่า เป็นภูมิประเทศอัน
มงคลสำหรับค่ายสำนักที่ประเสริฐ"^๑

๒.๒ สถานที่ในจินตนาการ เป็นฉากที่ผู้ประพันธ์สร้างขึ้น เพื่อใช้ประกอบ
ในเนื้อเรื่องให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและมีอารมณ์คล้อยตามไปด้วย ฉากสถานที่ที่ผู้ประพันธ์
ใช้จินตนาการสร้างนี้ อาจรวมถึงฉากสถานที่ที่มีอยู่จริงด้วย เพราะสถานที่เหล่านั้นมีอยู่
ในปัจจุบันก็จริง แต่สภาพในอดีตย่อมมีความแตกต่างกัน ดังนั้น ผู้ประพันธ์จึงจำเป็นต้องใช้
จินตนาการเข้าช่วยในการสร้างฉากสถานที่นั้นให้อยู่ในสภาพของประเทศจีนในสมัยโบราณ

วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีฉากสถานที่ในจินตนาการอยู่มากมาย มีทั้งฉากที่เป็น
ธรรมชาติและสภาพบ้านเมือง สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ เป็นต้น

ฉากสถานที่ในจินตนาการที่เป็นธรรมชาตินี้ หมายถึง ฉากสภาพภูมิประเทศ
อาจจะเป็นภูเขา ทะเล แม่น้ำ หน้าผา เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภูเขา ดังได้กล่าว
มาแล้วว่าสภาพภูมิประเทศของจีนมักเป็นภูเขาหลายลูกสลับซับซ้อนกัน ดังนั้นจึงย่อมมี
หุบเหว หน้าผาและถ้ำอยู่มากมาย สถานที่เหล่านี้ ผู้ประพันธ์ได้ใช้ชื่อจริงตามสภาพภูมิศาสตร์
จีนเพื่อสร้างความสมจริงในค่านสถานที่ ประกอบกับการให้รายละเอียดตามจินตนาการของ
ตน เพื่อช่วยให้เนื้อเรื่อง การดำเนินเรื่องและบรรยากาศในเรื่องทวีความเข้มข้นเป็นที่
เร้าใจผู้อ่านยิ่งขึ้นด้วย เช่น การให้สถานที่นั้นเป็นสถานที่ที่มีความลึกถึลซับซ้อนน่ากลัว

^๑ อ้อเล้งเหว้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๕ แปลโดย น. นพรัตน์

กับทั้งเจตนาหมายของผู้ประพันธ์ได้ และนอกจากนี้ฉากที่เป็นหุบเหวและหน้าผา ยังเป็นฉากที่ช่วยสร้างเสริมความสามารถของตัวละครที่มีวิद्याยุทธหรือมีวิชาฝีมืออีกด้วย เช่นตัวละครที่มีวิद्याยุทธยอดเยี่ยมก็สามารถที่จะแสดงฝีมือใช้วิชาตัวเบาในการเป็นหน้ามาสูง ๆ ใต้อย่างรวดเร็วหรือสามารถลงไปในหุบเหวที่ลึก ๆ ได้อย่างนี้มโนวาท เพราะถ้าเพียงแต่ตัวละครใช้วิชาตัวเบาวิ่งตามถนนหนทางก็จะเป็นเรื่องธรรมดาเกินไป ไม่น่าตื่นเต้นเท่าที่ควร

ส่วนฉากที่เป็นถ้ำนั้น ช่วยส่งเสริมวิद्याยุทธให้กับตัวละคร เช่นเดียวกัน ถ้าเป็นที่ลับลึกและน่ากลัว ใช้เป็นฉากในวรรณกรรมจีนกำลังภายในได้มาก มีประโยชน์ต่อตัวละครหลายอย่างด้วย เช่น

๑. ตัวละครที่มีวิद्याยุทธยอดเยี่ยม ไม่อยากออกสู้วงงู๊หลิม ก็ใช้ถ้ำเป็นที่เฝ้ากายให้หลายสายอยู่ในสายคมของผู้คนทั่วไปได้

๒. ตัวละครใช้ถ้ำเป็นที่ฝึกวิद्याยุทธหรือโครงลมปราบรักษาอาการบาดเจ็บหรือบอบช้ำได้ เพราะถ้ำเป็นสถานที่เงียบสงบ ไม่มีใครรบกวน

๓. ตัวละครใช้ถ้ำเป็นที่คุมขังนักโทษ หรือ เป็นที่พักอาศัยชั่วคราว

๔. ตัวละครใช้ถ้ำเป็นที่ซ่อนสมบัติหรือของวิเศษต่าง ๆ เช่น คัมภีร์วิद्याยุทธ ซึ่งส่วนมากก็มักจะให้ตัวละครเอกของเรื่องเป็นผู้ไขคดี ได้สมบัติหรือคัมภีร์เหล่านั้น

๕. ตัวละครใช้เป็นที่ซ่อนผู้คนหรือตั้งเป็นสำนักวิद्याยุทธต่าง ๆ

ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงแสดงให้เห็นถึงการใช้อย่าง "ถ้ำ" เป็นฉากสถานที่ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในว่า ตัวละครจะใช้สถานที่นี้เป็นที่ทำอะไรบ้าง เท่าที่สรุปมาได้จากการอ่านวรรณกรรมประเภทนี้ซึ่งอาจจะมีอีกมากมายนัก นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังต้องใช้จินตนาการในการบรรยายฉากสภาพภายในถ้ำ ถึงความสวยงามและความน่ากลัวด้วย คงจะได้ยกตัวอย่างเรื่องที่ใช้ถ้ำเป็นฉาก สถานที่ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ต่อไปนี้คือ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีฉากถ้ำอยู่หลายตอน เช่น ตอนที่ยังถูกตัวเซี่ยมใช้วิชาฝ่ามือเหล็กที่อำงพิฆพาคเข้าที่แขนทั้งสองข้างของนางจนสลบไป ก็วยเซ้งฉุ่มนางหนีไปได้ ก็พบถ้ำแห่งหนึ่งในบริเวณที่มีการต่อสู้กัน ถึงข้อความว่า

...ขณะนั้นรอบบริเวณเบื้องล่างถูกศัตรูล้อมไว้รอบสิ้นทุกด้าน ต้องคิดหาที่พักกาย ช่วยแก้ไขให้อย่างสิ้นมาเสียก่อน หันไปดูรอบ ๆ บริเวณนั้น ก็เห็นทางคานซ้ายมือ สูงขึ้นไปประมาณยี่สิบกว่าวา มีด้ามที่อยู่แห่งหนึ่งก็รวบรวมกำลังภายในพุ่งขึ้นไป จนใกล้ เห็นที่ปากถ้ำมีก้อนหินวางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย

ก๊วยเจ๋งมีสนใจว่าภายในถ้ำนั้นจะมีอันตรายอย่างไรหรือไม่ ต้องการที่จะซ่อนเร้น จึงพุ่งร่างเข้าไปยังถ้ำทันที ค่อย ๆ วางอึ้งยังลงกับพื้น มือขวา กดจุดสำคัญที่เบื้องหลังของนาง ช่วยให้นางหายใจได้สะดวกขึ้น^๑

ปรากฏว่าในถ้ำแห่งนี้ ก๊วยเจ๋งผู้เป็นพี่ชายของก๊วยเจ๋งมิดี้ได้เข้าไปค้นหาของ วิเศษอยู่ก่อนแล้ว ก๊วยเจ๋งจึงใช้วิชาจี้สัจจุกุญเข้าใส่ก๊วยเจ๋ง แล้วคนจึงออกสำรวจ ถ้ำ พบซากโครงกระดูกกองอยู่มากมายรวมทั้งเครื่องใช้บริโภค อาหารและของมีค่า เพชรพลอยต่าง ๆ ก๊วยเจ๋งยังค้นพบตำราพิชัยสงครามของงักฮุยที่ผ่านแมนจูกำลังค้นหา อีกด้วย

เรื่องกำเตียนลก ก็มีฉากถ้ำ ตอนที่เหลาอู๋ถูกยาพิษของราชบุตรพิภิน แต่โชคก็ ได้คืบนำจากลำธารน้ำแข็งพันปีด้วยความบังเอิญ จึงทำให้พิษในร่างกายหายไปบ้างแต่ก็ ต้องหาที่สงบเพื่อโคจรลมปราณให้ร่างกายปกติเสียก่อน เหลาอู๋ก็พบถ้ำที่อยู่ใกล้ ๆ ลำธาร นั้นเอง ถึงข้อความว่า

ที่เชิงเขานี้ มีถ้ำสูงท่วมหัวคน หลังถ้ำอันยุ่งเหยิงเป็นถ้ำที่เร้นลับเหลือประมาณ แห่งหนึ่งที่ปากถ้ำมีหมอกลอยกว้างจนเลื่อนราง

ตามยอดถ้ำแลม่นงมาในบริเวณ ล้วนแต่มีหยากน้ำที่แข็งตัวจนตึกใสเป็น ปรายแวววันก็อยู่ทั่วสายลมภูเขาโชยหักมาคราใด ก็กระทบกับจนเป็นเสียง หึ่งดังแผ่วเบา ห่างจากที่ปากถ้ำประมาณสิบกว่าเชียว ก็รู้สึกมีความหนาวเย็นจนขนลุก เกรียวแล้ว ลำธารน้อยสายนี้ ไหลออกมาจากภายในถ้ำเอง^๒

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๙ แปลโดย จำลอง พิธนาทะ หน้า ๓๓๕

^๒กิมย้ง (นามแฝง) กำเตียนลก เล่ม ๓ แปลโดย ว. ณ เมืองลุง หน้า ๑๐๕๙-๑๐๕๘

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีผู้อ่านมากมายหลายคน โดยมากผูกพันกับตังจิ้นจงตัวละครเอกในเรื่อง เพราะแต่ละครั้งที่ตังจิ้นจงได้เข้าไปในถ้ำนั้น มีส่วนช่วยส่งเสริมให้คนมีความสามารถในวิทยายุทธเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดังตัวอย่าง เช่น

ครั้งแรกเมื่ออายุได้ ๑๒ ขวบ เกิดตกใจจนหล่นลงจากหน้าผาตกลงไปในลำธารไม่เป็นอันตรายใด ๆ ยังพบถ้ำในบริเวณใกล้ ๆ อีกด้วย ต่อมาตังจิ้นจงตกจากหน้าผาเป็นครั้งที่ ๒ ตัวอย่างในการบรรยายสภาพถ้ำในตอนนั้นคือ

อย่างไม่ว่ามากยากเย็น ลอยต่อมาได้หลายสิบลวา เกาะเกี่ยวแก่งหินขึ้นไป พอเงยหน้าขึ้นเห็นเหนือศีรษะคล้ายมีถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง ปรากฏว่าถ้ำวิสัยห้อยย้อยผนังเหนือถ้ำราบเรียบดุจกระจก ต่อให้ค้างวานรยังยากปีนป่าย

ดังนั้นก็คลานทั้งมือเท้าปีนป่ายถึงปากถ้ำ พอปากถ้ำวิสัยออกเห็นถ้ำศิลานี้กว้างขวางยิ่ง เพดานถ้ำปรากฏหินย้อยเกลื่อนกลาด ถัดไปเลอะเลือนสลัว มีทราบลึกลับลึกลับปานใด^๑

ตังจิ้นจงตกจากหน้าผาอีกแห่งหนึ่งเป็นครั้งที่ ๒ คราวนี้ได้พบกับจอมกระบี่ดาวรุ่ง และมีโอกาสฝึกวิทยายุทธด้วยจนกลายเป็นจอมกระบี่ดาวรุ่ง คนที่ ๒ ดังข้อความว่า

วานรทั้งสองตัวไม่หยุดยั้งระงัก ทะลวงผ่านธารเข้าไปดูสายน้ำ

จงยู้สึกมีคหมีนุบ จากนั้นสว่างจ้า ได้ย่างเข้ามาในถ้ำโบราณแห่งหนึ่งผนังถ้ำราบเรียบดุจกระจก สะท้อนแสงวาววับเหนือศีรษะทุกระยะหลายวา ผนังไข่มุกเนื้อหนึ่ง

ภายใต้ประกายมุกนวลสาคส่อง ทั้งทั้งถ้ำจึงสว่างไสวดูจกลางวันคล้ายหลงพลัดเข้ามายังวิมานแมนแดนสวรรค์ดังราวกับอยู่ในห้วงความฝัน^๒

^๑กึ่งตงเพ่ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

ต่อมาเมื่อตั้งใจจงออกสู่โลกภายนอก ปราบปรามเหล่าธรรมะเพื่อพิทักษ์คุณธรรม และไต่ถอยสืบหาษาแก่พืชหอมมอมเมาประสาทจนไปพบถ้ำโพรงของเทพพญายมผู้เป็นประมุข ของสำนักพญายม เทพพญายมได้สอนวิชาฝ่ามือหยกพญายม มอบคัมภีร์พญายมและรูปปั้น พญายมหยกไว้แก่ตั้งใจจงด้วย ถ้ำโพรงนี้มีความลึกลับยิ่ง ถึงข้อความที่บรรยายถึง ตอนที่ตั้งใจจงหลงอยู่ภายในถ้ำ คือ

ขบคิดถึงตอนนี้ พกพาจิตใจอันเขม็งถึง เครียด สวาทเข้าสู่ส่วนลึกของถ้ำ

ลึกเข้ามาประมาณสิบวา ทางเดินหลั่นแยกออกเป็นสองแพร่ง มีทราบสมการ รุกขูทางสายใด เห็นทางขวามือค่อนข้างกว้างกว่า จึงวิ่งตะบึงไปตามทางนั้น...

ตลอดรายทางพบเห็นถ้ำโพรงสาขาใหญ่่น้อยมากมาย ล้วนเป็นไปตาม ธรรมชาติ เนื่องจากมีคูนเคยกับสถานที่ จึงหลงพลัดอยู่ภายใน

รู้สึกมีกลิ่นหอมจาง ๆ โขยมา รีบวิ่งตะบึงไปตามทิศทางนั้น กลิ่นหอมยิ่ง มายิ่งรุนแรง กลับสืบเสาะถึงทางแยกที่เข้าถ้ำมาตอนแรก^๑

นอกจากถ้ำแล้วยังมีหุบเขาหุบเหวและหน้าผาที่ถือว่าเป็นฉากในจินตนาการ ที่ ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในอยู่หลายเรื่องด้วยกัน ดังตัวอย่างเช่น เรื่องกระบี่ คาวรุ่ง ดังที่กล่าวมาแล้วว่า ตั้งใจจงตกจากหน้าผาลงสู่หุบเหวเบื้องล่างถึงสองครั้งด้วยกัน ครั้งแรกเบื้องล่างเป็นสายน้ำ ครั้งที่สองเบื้องล่างเป็นพื้นหญ้ามีลักษณะเป็นหุบเขา แต่ก็ไม่ เป็นอันตราย ในเรื่องนี้ยังมีหุบเขาในจินตนาการอีกตอนหนึ่ง ชื่อว่า หุบเขาไร้ไม้ตรี (บ่อเซ่งก๊ก) เป็นที่ตั้งของสำนักพรภคณิกทอง ซึ่งเป็นพรรคที่มีความร้ายกาจมาก ถึง ข้อความที่กล่าวถึงตอนนี้ว่า "วันนี้ใกล้บรรลุดังเมืองทองยัง พอสอบถามถึงที่ตั้งหุบเขาไร้ไม้ตรี จากผู้คนตามรายทาง ทุกคนล้วนส่ายคางสะจาก ทั้งราวกับได้ยินแค้นมิคสยดี"^๒

^๑ ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่คาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๙๐๔

^๒ ก. หน้า ๓๕๔

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ กล่าวถึงฉากหน้าผาตอนที่นักพรตเบ๊เจ็กป็นขึ้นเอาลูกนกอินทรีขาว บนยอดหน้าผาให้ก๊วยเซ็งและวาเจงกวงดู จนก๊วยเซ็งทิ้งในความสามารถ จึงขอให้นักพรตช่วยสอนวิชาให้บ้าง นักพรตเบ๊เจ็กตกลงแล้วชักให้ก๊วยเซ็งป็นขึ้นไปหาคนที่บนหน้าผา ถึงข้อความว่า "แต่ก๊วยเซ็งเป็นคนมีมานะบึกบึน ความตั้งใจของตนจึงมิไถ่ล้มเลิกไป ลูกชั้นยืนไค้ก็วิ่งตรงมาเชิงผา เห็นเงาวัลย์ด้อยย่อยระเกะระกะอยู่แต่ครั้งป็นขึ้นไปไค้เพียงสับทกลีบเจ็ควาก็พบผาชันสั่นเป็นมัน ปรากฏจากต้นไม้แลต้นหญ้าหมกหนทางจะไค้ขึ้นไปไค้อีก"๑ แต่ด้วยความพยายาม ก๊วยเซ็งก็สามารถขึ้นไปบนหน้าผาไค้อย่างสนุกสนาน นักพรตเบ๊เจ็กสอนวิชาให้ก๊วยเซ็งจนสามารถป็นป่านหน้าผาไค้อย่างสบาย

เรื่องแม่เสื้อขาว ไค้กล่าวถึงฉากหุบเหวและหน้าผา ตอนที่โตะอิกฮังเห็นเจ๊ยะเฮาหารผู้ขายชาติดักกับเคอตุราชทูตแห่งแมนจู ถูกโจรปล้นจนตกลงไปในเหว

ร่างนั้นไค้กลงไปสู่หุบเหวอันลึก โตะอิกฮังเมื่อไค้เห็นคั้งนั้นก็ตกใจ เข้าใจว่าพวกโจรไค้ซุ่มคอยลอบทำการปล้นสะดมผู้ที่สัญจรไปมา เมื่อมาไค้ถูกเงาทัพต์แลผู้ที่ควมขับไค้ล่องหล่นลงไปแล้ว จะช่วยเมื่อประการใดหาไค้ไม่ โตะอิกฮังรู้สึกเค็อกดาลแทน หันไค้นั้นไค้มองเห็นร่างของคนทั้งสองซึ่งลอยอยู่เป็องกลางอากาศไค้หกระเมนแล้วตีสังคัก จวนที่จะล่องหล่นไปสู่ก้นเหวนั้น...ในเวลานั้นในท่ามกลางพงหญ้าแลซอกหินก็ปรากฏมีร่างของคนสิบกว่าคน...คนพวกนี้ไค้เคลื่อนไหวเดินไค้ไปตามหน้าผาที่หมื่นหมื่นต่ออันตรายไค้อย่างแคล่วคล่องว่องไว๒

สถานที่อื่น ๆ ที่เป็นฉากในจินตนาการยังมีอีกมาก เช่น ป่าท้อ ป่าเหมย บึงมรณะ ป้อมค่ายของสำนักฝู้อต่าง ๆ เป็นต้น วรรณกรรมจีนกำลังภายในจะมีเรื่องเหล่านี้หรือไค้แล้วแต่เนื้อเรื่อง ไค้มากจากธรรมชาติตามจินตนาการในวรรณกรรมประเภทนี้มักจะมี

๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ หน้า ๑๓๘

๒ เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ หน้า ๔๓๔ - ๔๓๕

อยู่เสมอ อันเนื่องจากสภาพภูมิประเทศของจีนเป็นแรงบันดาลใจด้วย ฉากธรรมชาติ
เหล่านั้นนอกจากจะช่วยในการดำเนินเรื่องและเสริมสร้างความสามารถให้กับตัวละครแล้ว
ยังเป็นการเพิ่มภาพพจน์ที่สวยงามให้กับผู้อ่านด้วยและช่วยให้เนื้อความมีความไพเราะ ดัง
ตัวอย่าง เช่น

ครั้นเวลาจวนพลบค่ำ ดวงตะวันค่อย ๆ เลื่อนลงดับเหลี่ยมเมฆ สายลมบนภูเขา
พัดมาอย่างเยือกเย็น จนคนตาลซึ่งอยู่หน้าวิหาร เอนโอนไปมามิได้หยุดยั้งและใบไม้
ที่เขียวแห่งอยู่ในสระน้ำโยกตัวไปมา แสงสีของดวงตะวันที่ส่องมาจากเหลี่ยมเขา
เงาของเหลี่ยมเขากลายกับร่างใหญ่ซึ่งนอนทอดค้อมอยู่กับพื้นดิน พวกศิษย์ทั้งสี่คนของ
หลวงจีนอีกเต็งได้ชื่อ พวกนั้นนั่งสมาธิอยู่ที่ปลายสุดของสะพาน แต่คอยจ้องมอง
คูที่ยืนสะพานมิได้ว่างตา ทุกคนมีจิตใจเด่นระทึกระทึก เมื่อได้คอยอยู่เป็นเวลานาน
ท้องฟ้าค่อยมีกลิ่นคลุ้ง ฝูงกาพากันบินกลับรัง แล้วถลาร่างของมันลงสู่ห้วยหุบเขา
เบื้องล่าง”

สถานที่ในจินตนาการที่ไม่ได้เป็นสิ่งแวดล้อม ที่เป็นธรรมชาติแต่เป็นอาคารบ้านเมือง
เช่น โรงเตี๊ยมหรือเหลาสุรา มีปรากฏอยู่เสมอในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นฉากสถานที่
ที่สามารถชุมนุมตัวละครจากที่ต่าง ๆ ได้อย่างดี มีการสังสรรค์และปะทะกันบ้าง โรงเตี๊ยม
ก็คือที่พักหรือโรงแรมนั่นเอง มีการขายอาหารและสุราค่าย ตัวละครในเรื่องจึงสะดวก
ต่อการที่หักได้ไม่ว่าจะเป็นในเบื่องหรือในป่าก็ตาม โดยเฉพาะโรงเตี๊ยมที่อยู่ในป่า มักจะ
เป็นฉากสถานที่ที่สร้างความตื่นเต้น ใครรู้ให้กับผู้อ่านว่าจะเกิดอะไรกับตัวละครที่มาพักบ้าง
เพราะเป็นสถานที่ลับๆ นรกสวรรค์ อย่างไรก็ตาม โรงเตี๊ยมส่วนใหญ่ที่ปรากฏอยู่ใน
วรรณกรรมจีนกำลังภายในมักจะตั้งอยู่ในเบื่องมากกว่า ดังจะได้ยกตัวอย่างฉากที่เป็นโรง
เตี๊ยมจากวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เช่น

”กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีฉากโรงเตี๊ยม เช่น เมื่อก๊วยเจ๋งและเอี้ยคังไค่สามารถเป็นพี่น้องกันแล้ว ก็พากันเดินทางไปสู่แผ่นดินทางเหนือซึ่งเป็นเขตปกครองของแมนจู เพื่อข่าวอันจวนเจียนก่อกวนให้กับบิดาของตน ทั้งสองจึงเดินทางไปด้วยกันและได้เข้าพักที่โรงเตี๊ยม ดังข้อความว่า

ครั้นเวลาเที่ยงคืน มาถึงเมืองเล็กเอียง คนทั้งสองหยุดม้าจะเข้าไปในโรงเตี๊ยม ทันใดมีคนรับใช้คนหนึ่งออกมาต้อนรับ ยิ้มพลาญถามว่า

"ท่านทั้งสองยังจะใช้ท่านแซ่ก๊วย กับท่านแซ่เอี้ยหรือ สุราอาหารจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญท่านทั้งสองตามสบายเถิด"

เรื่องอุทธีมิกสัน เช่นตอนที่สี่คิมฮวงกับท้าวท่งกะผู้รับไว้เดินทางไปถึงเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ได้เข้าพักที่โรงเตี๊ยม ดังข้อความว่า

โรงเตี๊ยมในเมืองเล็ก ๆ ความจริงก็ไม่ใหญ่โตอยู่แล้ว ตอนนี่ยังมีบรรดาพ่อค้าวานิชที่ถูกพายุหิมะชักชวนการเดินทางพักแรมอีกมากมาย จึงยิ่งรู้สึกแออัด ผิดธรรมดาครีกครั้งผิดธรรมดา

ในลานกว้างมีรถคัมกันสินค้าที่มีเสื้อคลุมไว้อยู่ลึบกว่าคัน บนเสื้อก็มีหิมะสุ่มหนา...

ทางคานหน้าของโรงเตี๊ยมเป็นห้องอาหาร มักมีชายฉกรรจ์ที่สวมเสื้อขนสัตว์เข้า ๆ ออก ๆ อยู่บ่อยครั้ง มีบ้างเมื่อดื่มสุราไปหลายจอกแล้ว จงใจแะอกเสื้อแสดงว่าพวกมันไม่กลัวหนาว"

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีฉากโรงเตี๊ยม เช่น ตอนที่ตั้งจันจงกับลิ้นเยิกบ๊วยเดินทางไปถึงเมืองฮอฮัง ได้สืบหาบรืวารพรรคมืดทอง เพื่อจะสอบถามถึงที่ตั้งของหุบเขาไร้ไม้ตรี ดังข้อความว่า

๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาทะ หน้า ๑๕๒

๒ ไกวเล้ง (นามแฝง) อุทธีมิกสัน เล่ม ๑ แปลโดย ว. ๓ เมืองลุง หน้า ๑๖ - ๑๗

มีคาค่านอนใหญ่มาสองสาย กลับไม่พบพานบริวารพรกฐิตทองแม่สักคนเดียว

ตั้งจินจงลอบกลางแคลงสงสัย พลันเห็นมณเฑาะพาดหน้าค้ำหน้า ก่อตั้งโรงเคี่ยม
หลังหนึ่ง ป้ายขวางหน้าประตูจารึกอักษร "โรงเคี่ยมเลี้ยงเซ่ง" โครงสร้างโอ้อา
โอฬารยิ่ง

ตั้งจินจงและลี้มเปียกบ้วย เพิ่งควมมาเหาะย่างถึงหน้าโรงเคี่ยม...

สถานที่พักสำหรับตัวละครนอกจากโรงเคี่ยมแล้ว บางครั้งอาจใช้ฉากสถานที่เป็น
"ศาลเจ้าร้าง" วรรณกรรมจีนกำลังภายในหลายเรื่องที่มีฉากสถานที่ศาลเจ้าร้าง ซึ่งมักจะ
อยู่นอกเมืองห่างไกลหมู่บ้านผู้คนอาศัย ตัวละครมักใช้ฉากศาลเจ้าร้างเป็นที่พักชั่วคราว
ที่ชุมนุมนัดพบกันหรือใช้หลบซ่อนตัวอาจจะเนื่องจากได้รับบาดเจ็บมา เป็นต้น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีฉากศาลเจ้าร้าง ตอนที่ฮังยังช่วยก๊วเต็งอ๊ก ฝึกคนโต
ของบู๊กล่าหาญทั้งหกแห่งกังหนำ ซึ่งได้ต่อสู้กับทหารหลวงจนได้รับบาดเจ็บที่ขา ฮังยังได้เข้า
ช่วยเหลือโดยบังคับให้ทหารสองคนหามแคร่ที่ก๊วเต็งอ๊กนั่งเดินทางหนีพวกทหารหลวงไปจน
มีค้ำ ฮังยังพา ก๊วเต็งอ๊กไปพักที่ศาลเจ้าร้าง ดังข้อความว่า

ในเวลาไม่นานเท่าใด มาถึงที่ศาลเจ้าที่เฉ่งเบี้ยว ก๊วเต็งอ๊กได้ยินเสียงฮังยัง
เปิดประตูศาลเจ้าเข้าไป หันโคลนมูลกาเหมาคั่งมาเข้าจุมก คล้ายกับว่าภายใน
ศาลเจ้าแห่งนั้น ปราศจากผู้คนมาอาศัยอยู่เป็นเวลานาน ก๊วเต็งอ๊กเข้าใจว่า นาง
รังเกียจความสกปรก ในที่นั้นแต่นางกลับมิได้สนใจในข้อนี้

ได้ยินเสียงนางสั่งให้นายทหารสองคน จัดการปิดกวาดพื้นที่ให้สะอาดพร้อม
กับสั่งให้คนทั้งสอง เข้าไปในครัวไฟก่อไฟต้มน้ำ^๒

^๑ตั้งทองเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๓๕๕

^๒กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิษนาอะ

หน้า ๒๔๐ - ๒๔๑

เรื่องกำเทียนลก มีศาลเจ้าร้าง เช่น ตอนที่ถึงก็ได้รับบาดเจ็บ เนื่องจาก
ต่อสู้กับสัตว์ปักษี เหาอยู่ต้องการหาสถานที่ที่มีชีวิตเพื่อพยาบาลซึ่งดี เลี้ยวโจวโจวรู้ว่า
บริเวณใกล้ ๆ มีศาลเจ้าร้าง จึงนำทางไปทันที ดังข้อความว่า

เหาอยู่ซึ่งขึ้นอย่างแน่นหนา วังคามหลังเลี้ยวโจวโจวไปที่เบื้องหน้า อีกครู่ใหญ่
ก็มาถึงเทือกเขาแห่งหนึ่ง เห็นป่าไผ่อันยาวเหยียดซับซ้อน ค้านหลังเป็นเนินดินซึ่ง
กว้างประมาณสองไร้เศษ บนเนินนั้นพอเห็นหลังคากระเบื้องอยู่มุมหนึ่ง ที่แท้เป็น
ศาลเจ้าร้างซึ่งปราศจากคนอยู่

เลี้ยวโจวโจวพาเหาอยู่ ผลักประตูก้าวเข้าไปในศาลเจ้านี้ทรุโทรมสลัก
หักพัง เกล็ดนัยยหายไยไยแหลมลงและฝุ่นละออง แต่ยังประเสริฐที่ห้องภายใน
ศาลเจ้ายังเรียบร้อยมีหักพัง พอจะคานแคคลุมได้อย่างสบาย

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ฉากศาลเจ้าร้างอยู่ในตอนที่ หังจิ้นจงเดินทางถึงเมือง
เจ็กโคยแล้วได้ออกสืบหาเดิมเยี่ยงบ๊วยซึ่งหายตัวไปโดยไม่มีร่องรอย หังจิ้นจงต้องการให้
ศิษย์พรตกระษยาจากช่วยสืบให้ จึงออกตามหา ดังข้อความว่า

หวนนึกถึงศิษย์พรตกระษยาจาก มักขุนหมตามศาลเจ้าร้างนอกเมือง ดังนั้น พุ่ง
ปราศ ๆ ผ่านหลังคาป้องกันภัยโนมออกนอกตัวเมือง

ออกจากเขตตัวเมืองมาดีเศษ พบเห็นศาลเจ้าร้างแห่งหนึ่ง จึงลี้ว
ร่างลงโดยปราศจากเสียงผิดปกติ

แลเห็นขอทานกลุ่มหนึ่ง นั่งห้อมล้อมเป็นวงรับประทานอาหาร ไม่ทันพบ
เห็นร่องรอย หังจิ้นจง^๒

^๑ ก้อย (นามแฝง) กำเทียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว. ฃ เมืองลุง
หน้า ๕๑๐

^๒ หังตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๓ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๕๗๕ - ๕๘๐

๓. การคมนาคม เนื่องจากสภาพบ้านเมืองยังไม่เจริญเท่าที่ควร จึงมักใช้ม้าหรือล่อเป็นพาหนะ อาจจะเป็นรถเทียมม้าหรือเทียมวัว ถ้าเป็นบุคคลสูงศักดิ์ก็มักจะนั่งเกี้ยวให้ผู้รับใช้หาม ส่วนการเดินทางในทะเลก็ใช้เรือใบหรือเรือแจว

นอกจากนี้ตัวละครยังใช้ความสามารถพิเศษของตัวเองช่วยในการเดินทางไปในไหนมาไหนให้รวดเร็วโดยใช้วิชาตัวเบา ถ้าตัวละครที่มีวิชาตัวเบายอดเยี่ยมก็อาจจะสามารถวิ่งไล่แข่งกับม้าได้ เพราะในการบรรยายถึงฉากที่ตัวละครใช้วิชาตัวเบาวิ่งไปนั้น มักจะบอกว่า รวดเร็วดุจลมพัด ดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่งและดุจสายฟ้า เป็นต้น

ฉากสภาพบ้านเมืองที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในนั้น มักจะกล่าวถึงร้านอาหารซึ่งเป็นแหล่งชุมนุมชนของตัวละครและสภาพของการคมนาคมการติดต่อกัน เช่นในเรื่องมังกรหยก กล่าวถึงเมืองฮี้เกีย ซึ่งเป็นเมืองหลวงของแผ่นดินแมนจู ทั้งข้อความว่า

เมืองเปียนเหลียงอันเป็นเมืองหลวงเก่า กับหลินอันฮูเมืองหลวงใหม่ของแผ่นดินไต้ช่อง ความเจริญรุ่งเรืองยังมีเทียบเท่าเมืองหลวงแห่งแผ่นดินแมนจู กว้างขวางเต็มไปด้วยผู้คนในถิ่นทะเลทราย ไท่เหลียงจะได้พบเห็นบ้านเมืองอันสวยงามสง่าเจริญตา... รถม้าพาหนะและสลักลายพิสดารอันตระการตาขับแข่งกันบนถนน ต้นหลิวสองฝั่งฟากออกนอกหอมฟุ้ง ร้านน้ำชาสุราอาหาร การค้าขายทุกชนิดแลดูละลานตาไปหมด^๑

ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง บรรยายสภาพบ้านเมืองที่แสดงถึงการคมนาคมของเมืองเจียะมิง ว่า

เมืองเจียะมิงที่อยู่ชายแดนกว้าง ระหว่างนักรบศึกครั้งนั้น ตามท้องถนนเต็มไปด้วยชนชาวมูฮัลม พกดาบสะพายกระบี่ สวมอาภรณ์ใหม่เอี่ยมละออสำเริงไปมา

เหลาสุราร้านอาหาร นุ่งเต็มไปด้วยคน สุราหมักกองถูกเคลื่อนย้ายจากห้องใต้ดินอาหารรสเลิศถูกนำมาเสิร์ฟมาบนถาดสำรับ สมองความคองการของเหล่านักสู้ถูกกล่าวหาว่าดื่มมากเกินไป

ยามนั้นปรากฏม้าหว่งฟี่หลายตัวเข้าเมืองมา ผู้โดยสารล้วนเป็นชายฉกรรจ์จตุรครุฑพากันหลีกกายลงจากหลังม้า แยกย้ายเข้าสู่เหลาสุราร้าง ๆ ๒

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ หน้า ๓๑๒

^๒ตั้งกองเพิง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น.นพรัตน์ หน้า ๑๓๖

๔. ความเป็นอยู่และลักษณะชีวิตทั่วไป ในที่นี้ หมายถึง สภาพเกี่ยวกับตัวละคร เช่น การแต่งกาย การประกอบอาชีพและขนบธรรมเนียมของตัวละครตลอดจนสภาพแวดล้อมทางสังคม เช่น บ้านเมืองอยู่ในภาวะข้าวยากหมากแพง โจรผู้ร้ายจุกชุม ข้าราชการ เป็นต้น

สภาพแวดล้อมโดยทั่วไป ๆ ของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นการแสดงให้เห็นถึงชีวิตและการต่อสู้ของตัวละครฝ่ายบู๊ คือ เป็นพวกที่มีวิทยายุทธแบ่งเป็นสำนักต่าง ๆ มีทั้งวิทยายุทธสำนักมาตรฐานเป็นที่ยอมรับกันในวงบู๊ลิ้ม เช่น สำนักเสียวลิ้มยี่ สำนักบู๊ตึง สำนักพรกระชาจก สำนักง้อไบ๊ สำนักคุนลุ้น เป็นต้น สำนักเหล่านี้เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักอ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในด้วย เพราะผู้ประพันธ์เรื่องจีนกำลังภายในส่วนมากจะยืมคือนำไปผูกเป็นเรื่องเป็นราวจนเหมือนกับเรื่องราวในวรรณกรรมจีนกำลังภายในล้วนแล้วอยู่ในโลกเดียวกันแทบทุกเรื่อง โดยยืมเอาสำนักมาตรฐานเหล่านี้เป็นหลัก ตัวละครมักจะกล่าวถึงอยู่เสมอว่า

"ชนชาวบู๊ลิ้มส่วนใหญ่ ล้วนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลลึกลับครอบงำ สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง อันมาตรฐานกษัตริย์นึ่งดูกาย"^๑

"มีเหตุผล แต่สำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง พรกระชาจก ล้วนเป็นค่ายสำนักมาตรฐาน"^๒

"เสียวลิ้มยี่เป็นผู้นำชนชาวนักเลง เป็นสำนักใหญ่มีคุณธรรมของบู๊ลิ้ม คิ้วยี่เสียวลิ้มยี่ ก็คือความนี้ เป็นเกียรติภาคภูมิใจ"^๓

สำนักมาตรฐานเหล่านี้ได้รับการเชื่อกันว่า เป็นพวกที่มีคุณธรรมเป็นฝ่ายธรรมะ สามารถจะเป็นที่พึ่งของคนในบู๊ลิ้มได้ แต่ว่าการสร้างโครงเรื่องของของผู้ประพันธ์มักจะกำหนดให้เกิดข้อขัดแย้งอยู่เสมอ มีทั้งข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันโดยให้ตัวละคร

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๓ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๘๒๕

^๒ กอฮย้ง (นามแฝง) ก่าเทียนลก เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๗๒

^๓ ไกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกิสัน เล่ม ๓ แปลโดย ว. ฃ เมืองสูง หน้า ๑๐๑๑

ที่เรียกกันว่า พวกอธรรมะแย่งชิงความเป็นใหญ่กันหรือตัวละครเหล่านั้นทนุใครจะมาเป็นใหญ่กว่าคนไม่ได้ ต้องหาทางกำจัดเสียเพื่อความยิ่งใหญ่เป็นหนึ่งในยุทธจักรของคน จึงทำให้ตัวละครที่มีคุณธรรมหรือฝ่ายธรรมะพากันเดือดร้อน ต้องหาทางกำจัดเสียเพื่อความยิ่งใหญ่เป็นหนึ่งในยุทธจักรของคน จึงทำให้ตัวละครที่มีคุณธรรมหรือฝ่ายธรรมะพากันเดือดร้อน ต้องหาที่พึ่งนั้นก็คือ ให้ตัวละครเอกของเรื่องมีบทบาทคือสังคมที่คนอยู่ เนื่องจากทนุความเดือดร้อน พกซำกของชนผู้ล้มไม่ได้ ดังนั้นจะเป็นได้ว่าสภาพสังคมมีบรรยากาศที่ไม่สงบสุข ดังตัวอย่าง เช่น ในเรื่องสะพานแปดทิศ มกเจียอ้วงจ้อกลับใจเพราะทนุแผ่นดินจีนได้รับภัยพิบัติไม่ได้

มกเจียอ้วงจ้อกล่าวว่า "การเข้าสู่แผ่นดินทองง้วนของเราครั้งนี้ ความจริงก็คิดชิงความยิ่งใหญ่ เฉากเช่นกับเม่งเสียบ พอเข้าสู่ทองง้วนพบพานขอคนชั่วช้อน ทำให้ความทะเยอทะยานลาทอนลงมึน้อย"

"ผู้ล้มทองง้วนเผชิญกับมหันตภัย ที่ไม่เคยมีมาในรอบร้อยพันปี หากแม้พวกเราสามารถช่วยเหลือคังมั่งล้งกอบกู้ภัยพิบัติครั้งนี้ สร้างวีรกรรมให้นุชนรุ่นหลังระลึกถึง จึงเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่"^๑

เรื่องกำเทียนลก เมื่อเหาอู่ล้งเลใจที่จะฆ่าเหาเทียนลี้มผู้เป็นตา เพราะเกรงว่าจะกลายเป็นคนเนรคุณ แต่เมื่อคิดถึงความทุกข์ร้อนของชนชาวบู๊ลี้ม ก็ทำให้คัดสินใจได้ว่า จะทำเพื่อส่วนรวม ดังข้อความว่า

"แม้ไม่นับว่าเป็นความอาฆาตแค้นส่วนตัว แต่เพื่อจะสานปณิธานที่ยังมีสำเร็จของบิดาให้เสร็จสม เพื่อช่วยเหลือต่อชนชาวบู๊ลี้มเป็นจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ที่ตกอยู่ในไถ่การข่มเหงย่ำยีของปวยอ้วนซัว จึงให้หลูรอกออกมา ก็สมควรที่จะตั้งปณิธานอันเด็ดเดี่ยวไปฆ่าเหาเทียนลี้มให้ตาย..."^๒

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๖๗๑

^๒ กอฮยัง (นามแฝง) กำเทียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว. ณ เมืองสูง หน้า ๔๖๔

เองไฉนซึ่งเป็นคนรักของเทอาอุก็พูดให้เทอาอุเห็นแก่ผู้อื่นส่วนมากกว่าต่างไ้รับ
ความเคียดแค้นจากการกระทำของเทอาอุเช่นกัน จึงเป็นการแสดงให้เห็นฉากหลังกันว่า
ไม่สงบสุข เอน

เองไฉนอนหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"เรื่องราวดำเนินถึงขั้นนี้ ความกตัญญูและซื่อสัตย์ยากจะให้เพียบพร้อมไปทั้งสอง
ฝ่ายแล้ว ท่านจะต้องคิดคำนึงแทนผู้คนชนชาวบูลิ้ม ฝ่ายซื่อสัตย์ทั้งแผ่นดิน
บ้างว่าไ้ทำให้ชนชาวบูลิ้มจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ต้องจมอยู่ในปลักอันลำบากยากแค้น
มีคนอันธการไปจวบชั่วกาลนาน"

จากการที่ชนชาวบูลิ้มฝ่ายธรรมะมุ่งจะชิงดีชิงเด่นกันเพื่อความเป็นใหญ่ในพุทธจักร
หรือต้องการกัมภีร์วิเศษแต่ผู้เดียว เพื่อจะได้พิชิตยุทธยศเยี่ยม ส่วนชาวบูลิ้มฝ่ายธรรมะ
ก็มุ่งที่จะผูกคุณธรรมคุ้มครองให้ชาวบูลิ้มทั้งแผ่นดินอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข จึงทำให้เห็น
สภาพชีวิตในเรื่องไ้ค่อนข้างชัดเจนว่า ไม่มีความสงบสุขกันนัก ชีวิตของตัวละครมุ่งเพื่อที่จะ
ต่อสู้กันเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น จะเห็นไ้ว่าตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในส่วนมาก
ไ้ได้ประกอบอาชีพเหมือนชาวบ้านทั่ว ๆ ไป โดยเฉพาะตัวละครเอกของเรื่องหรือตัวละคร
ประกอบที่มีบทบาทสำคัญในเรื่อง ชีวิตวันหนึ่ง ๆ ของตัวละครมุ่งเพื่อฝึกวิทยายุทธไ้มี
ฝีมือกล้าแข็ง ถ้าเป็นตัวละครฝ่ายธรรมะหรือตัวละครเอกก็มักจะทำไ้ในสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. ถ้าตัวละครมีภาระที่จะต้องทำไ้ในเรื่องของการล้างแค้น เช่น พ่อแม่พี่น้อง
หรืออาจารย์ถูกฆ่าตาย ตัวละครที่เป็นฝ่ายธรรมะก็มักจะตอบแทนบุญคุณด้วยการติดตามฆ่า
ฝ่ายผู้ร้ายเพื่อล้างแค้นไ้ให้กับผู้ตาย

๒. พิทักษ์คุณธรรมให้ชาวบูลิ้ม คือ ช่วยปราบปรามเหล่าร้ายชนชาวธรรมะ
รวมทั้งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเทศชาติถูกข้าศึกรุกราน โดยเฉพาะศัตรูของแผ่นดินจีน

"กวย้ง (นามแฝง) กำเทียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว. ฅ เมืองจุ

ที่ปรากฏในเรื่องเงินก่าลังภายใน คือ แนนจุกกับมงโกล ดังนั้น ตัวละครฝ่ายธรรมะก็จะช่วย
จัดผู้ขายชาติและช่วยสู้รบกับศัตรูของชาติด้วย

๓. ถ้ามีเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับของสำคัญถูกขโมย เช่น ไข่มุกมีค่า หรือคัมภีร์วิทยายุทธ จำเป็นต้องออกติดตามก็มักจะเป็นหน้าที่ของตัวละครฝ่ายธรรมะเป็นผู้ติดตามอาจจะ
เป็นตัวละครเอกของเรื่อง

ส่วนตัวละครฝ่ายอธรรมะนั้น ถ้ามีวิทยายุทธกล้าแข็งแล้ว สิ่งที่มีมักจะกระทำอยู่
เสมอได้แก่

๑. ขอบความเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว ดังนั้น ถ้าตัวละครตัวใดมีท่าทีว่าจะเป็นใหญ่
กว่าตนก็มักจะทำประลองฝีมือเพื่อให้ชนชาวบู๊ลิ้มได้รู้เห็นเป็นพยาน ถึงแม้ว่าจะชิงดีชิงเด่น
กันก็จริง แต่ก็สู้กันด้วยวิทยายุทธ ไม่มีการลอบทำร้าย

๒. อยากรบครองของสำคัญหรือของวิเศษ ถ้ารู้ว่ามืออยู่ที่ผู้ใดก็มักจะไปแย่ง
ชิงเอามา

๓. หากต้องการจะล้างแค้นตัวละครใดก็มักจะอยากติดตามฆ่าให้ได้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งกับตัวละครเอกถือว่าเป็นศัตรูคู่แค้นกัน ต้องฆ่าตัวละครเอกเสียก่อนที่ฝ่ายตนจะถูกฆ่า
ที่กล่าวมานี้ต้องการแสดงให้เห็นถึงว่าตัวละครฝ่ายผู้ในวรรณกรรมเงินก่าลังภายใน
ทำอะไรบ้าง เพราะถ้ากล่าวถึงด้านการประกอบอาชีพ เช่น เป็นพ่อค้า เป็นแพทย์ หรือทำไร
ไถนาแล้วจะเป็นอาชีพของตัวละครที่ไม่มีความหมายในเรื่องมากนัก และส่วนมากไม่มีวิทยายุทธ
อาชีพที่กล่าวถึงมากที่สุดคือ อาชีพขายสุราอาหาร เป็นเจ้าของโรงเตี๊ยมหรือเป็นผู้รับใช้ใน
โรงเตี๊ยมอย่างใดก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ตัวละครฝ่ายผู้ถือ วิทยายุทธมักจะมีเงินทอง
ใช้อยู่เสมอ เช่น ซื้ออาหาร จ่ายค่าที่พักหรือค่าเดินทาง เป็นต้น วรรณกรรมเงินก่าลังภายใน
เกือบทุกเรื่องจะไม่กล่าวถึงที่มาของเงินทองเหล่านี้ เพราะทุกเรื่องจะไปเน้นถึงความเก่ง
กล้าในวิทยายุทธและการมีคุณธรรมของตัวละครเท่านั้น ไม่ได้เน้นการประกอบอาชีพ ตัวละคร
เหล่านี้จึงมีสภาพอยู่ในโลกหนึ่งที่แตกต่างจากความเป็นจริง

ในด้านการแต่งกายของตัวละครนั้นแต่งกายตามแบบของชาวจีนในสมัยโบราณคือ
ทั้งตัวละครชายและตัวละครหญิงจะสวมชุดยาว เช่น การแต่งกายของเฉียนก้ง เมื่อครั้งต่อสู้

กับม้า เน้นมซื้อ ถึงขอความไว้

ขณะนั้นไคยีนเสียดใจ ลือซาค แลขายเสื้อของชายหนุ่มถูกนางกระซาคด้วยความแรง
พอนางถอยร่างออกไปจึงพูดบรรดาผู้ดู ม้าเือกเดินคังนั้นรีบร้องบอกชายหนุ่ม
ไปว่า

"ข้าก่อน กงจื่อจงกรุณาถอดเสื้อคลุมออกเสียก่อน เพื่อจะได้ทำการต่อสู้เอา
ชัยชนะหรือพ่ายแพ้กันขึ้นแต่บัดนี้ต่อไป"

ชายหนุ่มผู้นั้นมีสีหน้าเกร็งขมึนลง พลงกระซาคเสื้อคลุมโยนออกไปให้คน
ใช้เก็บกระดุมหยกที่กลิ้งไว้หล่นกระเด็นหลายทาง

เมื่อชายหนุ่มถอดเสื้อคลุมแล้วได้ปรากฏแก่สายตาคนทั่วไป เครื่องแต่งกาย
ภายในรัดกุม เสื้อแพรสีน้ำเงินริมมีริ้วสีขาวดูนวล าคค้ำขยับเหงื่อสีเขียวใบไม้
แก่ที่เอว^๑

ในเรื่องฤทธิ์มีกลิ่น กล่าวถึงการแต่งกายของหัวหน้าสำนักคุ้มภัย อังอุ้นเปี่ยเอ็กว่า
คนผู้นี้สูงใหญ่อย่างยิ่ง. น้ำเสียงก็อึงเฟื่องกึกก้องมีมนต์กวีอาทิตย ๗ เข้ามาทันที

แต่เห็นเสื้อขาวของมันเป็นแพรพรรณมีราคาแพงก็เลยกล่าวขลบทักเล็มไว้
เรียบร้อยยิ่ง ที่สายรัดเอวมีคามเก๋หวงห้อยอยู่เล่มหนึ่ง ดูแล้วมันว่าเป็นบุคลิก
ที่โอ้อวดภาคภูมิใจ ราคาก็สูงส่งน่าเลื่อมใสจริง ๆ^๒

ในเรื่องกำเตียนลก กล่าวถึงการแต่งกายของชายที่ชายม้าได้แก่เขาชื่อว่า "ทั้งสอง
เฟื่องมาถึงที่หน้าประตูเหลาสุรา เห็นบนบันไดมีคนคนหนึ่งเดินคัง คึง คึงลงมา จากรูปกาย
ภายนอก เห็นมีอายุประมาณสี่ห้าสิบปี สวมเสื้อแพรยาวตัวบางสีริษะสวมหมวกอันหนาถักด้วย
ขนสัตว์-เท้าสวมรองเท้าหนังดำ" ^๓ และกล่าวถึงการแต่งกายของทั้งจีนจงในเรื่อง

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จาหลง พิสนาคะ

หน้า ๓๒๕

^๒โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๓ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๑๓๖

^๓กิมย้ง (นามแฝง) กำเตียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๕๕๒

กระบี่คารู่ว่า "ยามเมื่อหมอกอรุณสลายคล้ายกับหุบเขา ปรางค์บุรุษหนุ่มอายุประมาณยี่สิบสามชุกบาวสีเงินยวงผู้หนึ่งขึ้นเกินทอคทองอย่างเข้มชา"^๑

ส่วนการแต่งกายของตัวละครหญิงนั้น ส่วนมากไม่บอกรายละเอียดมากนัก มักจะบอกเพียงสีเสื้อของตัวละครเท่านั้น ดังตัวอย่างเช่น การแต่งกายของอึ้งย้งใน เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ตอนที่นางนัดพบกับก๊วยเจ๋งที่ทะเลสาบนอกกำแพงเมือง โดยนางนั่งรอในเรื่องว่า "ท้ายเรือมีร่างของสตรีนางหนึ่งนั่งอยู่ เส้นผมยาวสลวยลงมามีระบำ สวมเสื้อผ้าสีขาวทั้งชุด กิริยามีสายทองคำรักเส้นผมงามไว ต้องแสงสะท้อนของหิมะทำให้เกิดเป็นประกายเหลืออร่าม"^๒

ส่วนใน เรื่องกระบี่คารู นั้น ได้บรรยายถึงการแต่งกายของลิ้มเป็กบ๊วยว่า "เมื่อบรรลู่ถึงริมคอง พลันเห็นบนหินใหญ่กลางคองไม้ไผ่ด้วยครุฑนิมน์ม่นสลวย ยาวสยายประบำสามชุก เขียวรักกลมกลางหลังเห็นกระบี่ยาวนางหนึ่ง"^๓

สรุปผลได้ว่า ธรรมเนียมในลักษณะฉากเป็น เรื่องที่มีภูมิสถานในประเทศจีนมีบรรยากาศของจีนสมัยโบราณ โดยกล่าวถึงสถานที่และเหตุการณ์ที่มีอยู่ในพงศาวดารจีนและแต่งขึ้นตามจินตนาการของผู้แต่ง เหตุการณ์ในเรื่องจะเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาาวนานคือใช้เวลาหลายปี ฉากที่เป็นสถานที่มีทั้งสถานที่ที่มีจริง เช่น วัดเสี้ยวลัม ภูเขาบู๊ตง เมืองเซียงเอี๊ยง และสถานที่ในจินตนาการ เช่น หุบเขาไร่มะตรี ถ้ำพันโพรง นอกจากนี้มีการกล่าวถึง การคมนาคม ความเป็นอยู่และลักษณะชีวิตทั่วไปของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านยังเกิดจินตนาการได้อย่างเด่นชัด

^๑ก๊วยเจ๋ง (นามแฝง) กระบี่คารู เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๑๗

^๒กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

หน้า ๑๓ - ๑๔

^๓ก๊วยเจ๋ง ล.ค. หน้า ๑๑๕

กลวิธีเสนอเรื่อง

กลวิธีเสนอเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในนี้ จะพิจารณาในค่านที่มีกลวิธีการเสนอเรื่องที่เหมือน ๆ กัน หรือซ้ำ ๆ กัน เนื่องจากผู้ประพันธ์แต่ละคนย่อมจะมีกลวิธีการเสนอเรื่องเป็นของตัวเอง เรียกว่าเป็นเทคนิคของแต่ละคนนั่นเอง แต่ในการศึกษารุ่นนี้เพื่อจะศึกษาถึงลักษณะเฉพาะเกี่ยวกับกลวิธีการเสนอเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในหัวข้อต่อไปนี้

๑. กลวิธีเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่อง

วรรณกรรมจีนกำลังภายในมักจะใช้วิธีให้ผู้ประพันธ์เป็นผู้เล่าเรื่องเอง เป็นวิธีที่นิยมกันมาก คือ ผู้ประพันธ์เป็นผู้ล่วงรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นวิธีที่ผู้ประพันธ์เป็นผู้รู้แจ้ง แล้วนำมาผูกเป็นเรื่องเป็นราว เสริมแต่งให้น่าอ่านยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่ใช้ในการศึกษารุ่นนี้ เช่น

ตัวอย่างเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ เช่น

ก๊วยเซ็งรู้ดีกว่าตาของคนพรา จึ่งเบือนหน้าหลบเสียทางอื่น ๆ ถอยหลังไปหลายก้าว สตรีนางนั้นพ่ายเรือเข้ามาถึงริมฝั่งแล้ว เรียกขึ้นว่า
 "พี่ก๊วยเซ็ง จงลงมาในเรือลำนี้ด้วยข้าพเจ้าเถิด"
 ก๊วยเซ็งตกใจจนสะดุ้ง หันมาเห็นนางยืนอยู่ ชายเสื้อปลิวสะบัดไหวไปมาตามลมจึงยกมือขึ้น
 นางหัวเราะพลางพูดว่า "พี่ท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้ดอกหรือ"
 ก๊วยเซ็งฟังน้ำเสียงแล้วรู้สึกรู้ว่า คล้ายคลึงกับอึ้งย้งนักแต่เด็กหนุ่มผู้นั้น
 ชะมุกชะมอมเหตุใดจึงมากลายร่างเป็นหญิงงดงามได้ ทำให้ไม่เชื่อสายตาคน^๑

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง
 พิณากะ หน้า ๑๘-๑๙

ตัวอย่างเรื่อง ฤทธิมิกสัน เช่น

ในห้องอาหารเจียบวังเวงจนกระทั่งได้ยินเสียงแกะสลักท่อนไม้ของลัทธิฮวง
จูว์ดูยแม็คคิจะสร้างทำเป็นไม้เห็นสองคนนี้ แต่ก็ไม่สามารถทำได้

สายตาของทั้งสอง จับมองดูมันแน่วหนึ่งไม้กะพริบ ประกายตาคล้ายเป็น
แปรงจุ่มน้ำมันสองอัน ปาดไปปาดมาอยู่ด้านบนร่างจูว์ดูย

จูว์ดูยต้องลุกขึ้นเดินยิ้มกล่าว

"สองท่านมีชื่อแซ่ยิ่งให้อู่ว่าอะไร อภัยที่ข้าพเจ้าคาดคะเนผิด..."

ตัวอย่างเรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง เช่น

เด็กชายยืนหยัคนกอนหิน เหลียวหน้ามองเทือกเขาพุ่งซังซัว ซึ่งไกลลิ้นหาย

กับม่านวิกาล ลมภูเขากรรโชกชายเสื้อน้อย ๆ พลั้วปลิวไสว พึมพำว่า

"วันนี้กลับไปคงถูกมารคาอุดำแน่นอน ห้องฟ้าข้างมีค้ำรวกเร็ววันก็ ปลาเหล่านี้
กลอกกลิ้ง ตกไปตกมาได้ไม่ถึงสามตัว แต่ปลาสองตัวนี้ก็เพียงพอแล้ว ยังคงกลับบ้านเถอะ"

จับคำหัวเราะเบา ๆ กระโดดลงจากหินใหญ่อย่างปราดเปรียว วิ่งตะบึงไปยังบริเวณ

เชิงเขา เด็กชายถาโถมไปยังกระท่อมมุงจาก ร้องเสียงสดใส

"บิดา มารดา จงยกยิบมาแล้ว วันนี้ตกได้ปลาใหญ่อ้วนพูนัก"

แต่ทว่ารอบบริเวณส่งถึงวังเวง มีได้ยินเสียงชานตบ ในกระท่อมปราศจาก

แสงโคมไปสาคลอออกมา

เด็กชายรู้สึกบรรยากาศผิดปกติไป ชลอผีเท้าลงมลักประตูรั้ว ผ่านร่องไม้สวนไม้คอก
มาถึงหน้ากระท่อม เห็นประตูห้องเปิดแง้มไว้^๒

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิมิกสัน เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

หน้า ๒๕

^๒ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๒๐๓

๒. กลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง

วรรณกรรมจีนกำลังภายในนิยมการดำเนินเรื่องดังนี้

๒.๑ การเล่าเรื่องเรียงตามลำดับเหตุการณ์หรือเรียงตามปฏิกิริยา คือเริ่มด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนตามด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังไปตามลำดับจนจบ ดังตัวอย่าง เช่น ในเรื่อง แม่เสือขาว ผู้ประพันธ์ได้ผูกเรื่องไว้อย่างน่าตื่นเต้น โดยการสร้าง ความสนใจใคร่รู้เรื่องต่อไปให้กับผู้อ่านตลอดเวลา เริ่มเรื่องด้วยการเปิดตัวละคร คือ โต๊ะตงเลี่ยมเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิม ผ่านเส้นทางที่มีโจรมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโจร อย่างนางเง็กหล่อซัวะ ซึ่งเป็นที่เกรงกลัวในหมู่บรรดาโจรด้วยกัน การเดินทางครั้งนี้ของ โต๊ะตงเลี่ยม สร้างความตื่นเต้นให้กับผู้อ่านมากกว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เพราะมีตัวละคร แปลกหน้าร่วมทางด้วยคือ เฮ้งเจียงฮี้ ปรากฏว่าขบวนเดินทางทั้งหมดได้แวะพักที่โรงเตี๊ยม แล้วถูกโจรปล้น นางเง็กหล่อซัวะมาที่เกิดเหตุ ทำให้พวกโจรหนีไปหมด นางเซียวขวนเดินทาง ทั้งหมดขึ้นไปบนเขาที่ค่ายโจร เรื่องน่าสนใจเกิดความใคร่รู้ว่า นางจะทำอะไรกับคนทั้งหมด บ้าง ในขบวนนี้มีศิษย์ของสำนักบู๊ตึ้งร่วมอยู่ด้วย คือ กวางเซียวน้ำ ซึ่งแสดงตนออกเก่ง จนเง็กหล่อซัวะทนไม่ได้จึงทำประลองฝีมือแล้วได้พินนี้่มือของกวางเซียวน้ำขาด พร้อมด้วย ศิษย์บู๊ตึ้งคนอื่นอีก ๔ คน นอกจากนี้นางยังเกิดรักใคร่ชอบพอกับศิษย์บู๊ตึ้งอีกคนหนึ่งคือ โต๊ะฮักฮั้ง ถึงแม้ว่านางจะมีอายุมากกว่าก็ตาม ความรักของคนทั้งสองถูกขัดขวางจาก ผู้อาวุโสแห่งบู๊ตึ้ง ปัญหาเริ่มปรากฏคือ ความรักของคนทั้งสองมีอุปสรรค เริ่มมีอุปสรรค เพราะถือว่านางเป็นโจรและเป็นศัตรูกับบู๊ตึ้งที่พินนี้มือศิษย์สำนักบู๊ตึ้งขาดไป ถึงแม้ว่านางจะมี ความดีความชอบในการช่วยป้องกันแผ่นดินจากคนชายชาติอยู่บ่อย ๆ ก็ตาม นางไปหา โต๊ะฮักฮั้งถึงสำนักบู๊ตึ้ง เกิดการต่อสู้กับพวกบู๊ตึ้ง นางน้อยใจมากจึงหนีลงจากเขาไปด้วยความแค้นและเสียใจสุดขีด ทำให้ผมของนางกลายเป็นสีขาวไป นางจึงหนีไปอยู่ที่เขา เทียนซาน ปัญหาเริ่มคลี่คลายเมื่อโต๊ะฮักฮั้งตัดสินใจตามนางไปอยู่กับนาง และเมื่อรู้ว่า นางได้กลายเป็นหญิงงามขาว ก็ทำให้สงสารนางมากขึ้น ปัญหาเริ่มได้รับการแก้ไข เมื่อหลายคนเข้าใจในตัวนางดีขึ้น และมีการสร้างเหตุบังเอิญให้โต๊ะฮักฮั้งไปพบดอกไม้วิเศษ ที่ ๒๐ ปีจึงบานสักครั้ง เป็นดอกไม้แก่ผมขาวให้เป็นผมดำได้ แต่ต้องรอให้บานเสียก่อน ซึ่งยังไม่ทราบเวลาบานที่แน่นอน เรื่องได้คลี่คลายเข้าสู่จุดจบ เมื่อเง็กหล่อซัวะหรือนาง งามขาวตัดสินใจเด็ดขาดขออยู่แต่เพียงลำพังคนเดียวเท่านั้น โต๊ะฮักฮั้งจึงได้แต่เฝ้ารออยู่ จนกว่านางจะกลับมาหาตน

เรื่องกำเหียนล็ก เป็นเรื่องที่เล่าตามลำดับเหตุการณ์ โดยการเปิดเรื่องแบบสร้างปัญหาไว้น่าสนใจสร้างความใคร่รู้แก่ผู้อ่านว่า ชาตिकाเกิดที่แท้จริงของเหาฐเป็นอย่างไร เพราะว่าเริ่มเรื่องให้เหาฐอายุ ๑๕ ปี แต่ไม่ทราบว่าใครเป็นบิดามารดาตน จนกระทั่งถูกสื่อปลั๊กนักร้องเสียสละว่านับถือโจรเป็นบิดา นับว่าเป็นปัญหาที่เริ่มปรากฏ ยิ่งเหาฐออกติดตามสื่อปลั๊กนักร้องไปกลางทะเล ก็ยิ่งเป็นการสร้างความตื่นเต้นให้กับผู้อ่าน เพราะเรื่องที่เหาฐนั่งถูกพายัพักอับปาง แต่เหาฐได้ฉี้อ้วหนามชายเจ้าของเรือช่วยไว้ได้จนถูกคลื่นชักไปฝั่งเกาะแห่งหนึ่ง ปัญหาของเรื่องเริ่มคลี่คลาย เมื่อเหาฐรู้ว่าตนเองจะเป็นบุตรของล้อยุย ผู้มีวิทยายุทธสูงเยี่ยมเหาฐได้ขอสืบต่อจนรู้แน่ชัดว่า ล้อยุยเป็นบิดาของตน แต่ถูกเหาเหียนล็กผู้เป็นตาของตนเองฆ่าตาย เหาฐต้องการล้างแค้นให้บิดา แต่คิดขี้กว่าจะกลายเป็นคนอกตัญญูที่ตาได้เลี้ยงตนมาถึง ๑๕ ปี ซ้ำยังให้ร่วมใช้นามสกุลด้วย แต่ปัญหาก็ให้มีเหตุบังเอิญว่า เหาเหียนล็กเป็นคนสร้างความเคียดแค้นแก่ชนชาวภูมิลัสม์ สมควรจะกำจัดเสียเพื่อเป็นการพิทักษ์คุณธรรม เหาฐมีคนรัก คือ เล่งโซคอยให้กำลังใจอยู่ด้วย เหาฐตัดสินใจทำประลองฝีมือกับเหาเหียนล็กด้วยเหตุผลว่าเพื่อชนชาวภูมิลัสม์จะได้อยู่อย่างสงบสุข เล่งโซคอยขอให้เหาฐมีความสุข จึงยอมพลีกายให้เหาฐในคืนก่อนที่จะมีการประลองฝีมือ ปรากฏว่าเกิดปัญหาหนักขึ้นมามาก เพราะเป็นเหตุการณ์ซ้ำรอยกับเมื่อครั้งล้อยุยประลองฝีมือกับเหาเหียนล็ก คือ พลังภายในกายสูญเสียหมดสิ้น กลายเป็นบุคคลธรรมดาที่ไม่มีกำลังฝีมือ แต่แล้วเรื่องของเหาฐก็ได้รับการแก้ไข เมื่อนางเหาฐั่งอซึ่งปลอมเป็นหญิงชราคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำบุตรชายอยู่ตลอดเวลา โดยที่เหาฐไม่รู้ว่านางคือมารดาของตน คำแนะนำของนางเหาฐั่งอ ช่วยให้เหาฐมีกำลังกลับคืนมา และสามารถไปประลองฝีมือกับเหาเหียนล็กได้ เรื่องถึงจุดสุดยอดเมื่อการประลองฝีมือปรากฏว่า นางเหาฐั่งอวิ่งถลาเข้าไปรับคมกระบี่ที่เหาเหียนล็กฟันใส่เหาฐ ซึ่งเกิดลังเลใจไม่อาจฆ่าเหาเหียนล็กได้ เรื่องนี้จบลงด้วยความเศร้าที่ผู้เป็นมารดายอมเสียสละชีวิตเพื่อบุตรชายที่รัก เมื่อเสร็จเรื่องแล้วเหาฐขอปลีกตัวอยู่เพียงลำพังคนเดียวสร้างความเสียใจให้กับเล่งโซคอยที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อชายคนรัก

เรื่องสะพานแปดทิศ ก็เป็นเรื่องที่ดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ โดยเปิดเรื่องด้วยการสร้างปมปัญหาเป็นครั้งแรกเมื่อลีเสียวเค็ง จ้างเจียะกงเว่ง เก่ง ไปขโมยกังมั่งลั้งบุตรชายวัย ๑๐ ขวบ ของคังเต๋าลั้ง มาแพร่พิษใส่โดยที่ผู้คนในบ้านไม่มีใครรู้เรื่อง คังฮูหยิน

ต้องแก้ปัญหาด้วยตัวเอง เนื่องจากตั้งเตาลงผู้เป็นสามีไม่อยู่บ้าน นางยอมสละตัวเองพลักยให้เสียเวทึง เพื่ออยากแลกกับยาจักษุที่ช่วยบุตรชาย เมื่อตั้งเตาลงกลับมา นางไถ่หนีออกจากบ้านพร้อมกับเขียนรายละเอียดในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ตั้งเตาลงทราบ ทำให้ตั้งเตาลงคิดคำนางไป ปัญหาใหม่เริ่มปรากฏอีก เมื่อมีมารร้ายมาบุกคฤหาสน์ผดุงธรรม ถังมั่งลงพาตั้งมั่งลงหนีไปหาผู้เช่าไม่อนาคที่หุบเขาโมหะ ตั้งมั่งลงได้เรียนวิชาลจจาศีลจากผู้เช่าไม่อนาคทั้งหมด ได้ฝึกวิชากับผู้เช่าไม่อนาคอยู่ ๕ ปี ตั้งมั่งลงและศิษย์รุ่นพี่ก็กลับไปยังคฤหาสน์ที่ตนเคยอยู่ พบว่าถูกปิดตาย ทั้งหมดจึงออกสืบว่าคฤหาสน์ผดุงธรรมถูกผู้ใดทำลาย ปัญหาเริ่มคลี่คลาย เมื่อตั้งมั่งลงได้รู้จักโคะหงส์ นางบอกให้รู้ว่าตำแหน่งมังกรทองเป็นผู้สร้างภัยพิบัติในครั้งนี้ ตั้งมั่งลงเข้าใจว่าบิคารมารดาจะถูกพรหมจักรทองจับตัวไป จึงออกสืบหาไปถึงคุกศิลาของตำแหน่งมังกรทอง ตั้งมั่งลงได้พบกับยอดฝีมือ ๕ คน ช่วยฝึกวิชาให้อีก จากนั้นตั้งมั่งลงก็ออกสืบหาคำหนักมังกรทอง ปัญหาได้รับการแก้ไขเมื่อได้สมัครพรรคพวกช่วยในการที่จะปราบมังกรทอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องตระกูลตั้งฮึง ซึ่งยอมรับใช้ตำแหน่งมังกรทองมาหลายปี โดยไม่ทราบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร ในที่สุดเรื่องก็คลี่คลายเข้าสู่จุดจบ เมื่อตั้งมั่งลงปราบตำแหน่งมังกรทองได้ ประมุขพรหมจักรทองได้เปิดเผยความสัมพันธ์ที่มีต่อพี่น้องตระกูลตั้งฮึงว่า ตนลอบแพร่พิษใส่บิคารมารดาของตระกูลตั้งฮึง เมื่อทุกอย่างเปิดเผย ประมุขพรหมจักรทองถูกฆ่าตาย และตั้งมั่งลงทราบข่าวว่า บิคารมารดาของตนยังมีชีวิตอยู่ โดยมารดาบวชเป็นธิดาอยู่ที่เชิงเขาแห่งหนึ่ง

๑. ~~การเล่าเรื่องย้อนหน้า~~ เป็นการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต แล้วย้อนกลับมาหาในปัจจุบัน การเล่าย้อนปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นเพียงบางตอนเท่านั้น ส่วนมากมักจะให้ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าเพื่อเล่าเรื่องในอดีตให้ตัวละครอีกตัวหนึ่งฟังว่ามีความเป็นมาอย่างไรบ้าง เป็นการเล่าที่ตัวละครนี่ย้อนไปถึงความหลัง ลักษณะการเล่าแบบนี้มักจะมีแทรกอยู่เสมอในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ตัวอย่างเช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่อหลวงจีนอีกเต่งได้ชื่อรักษาอาการบาดเจ็บให้อึ้งย้งหายแล้ว ก็ได้เล่าความหลังให้ฟังว่า เมื่อก่อนตนเคยเป็นพระเจ้าแผ่นดินประเทศเล็ก ในแคว้นศุนหน่า และที่ไคยบวชเป็นหลวงจีนเพราะว่า

"ตัวเราก็ได้อาถัยบุญบารมีของบรรพบุรุษที่สร้างสมเอาไว้ จึงได้ดำรงตำแหน่ง
จนมีศักดิ์สูงยิ่งใหญ่ออยู่ในประเทศทางใต้ ซึ่งก็ได้ประมาณตนได้คือผู้ว่ามีความสามารถ
ที่จะดำรงตำแหน่งอันใหญ่โตได้ การเป็นพระเจ้าแผ่นดินก็มีต้องทำนา แต่มีข้าวสวย
ไม่ต้องทอดผ้า แต่มีเสื้อผ้าสวมใส่ จะไปไหนมาไหนก็มีราชมรด เวลากลับก็ส่งถึงวัง
สิ่งเหล่านี้ ทั้งหมดก็มีใช้เป็นหยาดเหงื่อของราษฎรหรือ"

ดังนั้นเมื่อถึงยามเราย่างเข้าสู่วัยชราแล้ว โคหวนนึกเสมอว่า ตัวของเรานั้น
มิได้สร้างความดีให้ราษฎรเท่าใดนัก แต่หน้าที่ของเรามากเป็นการสร้างบารมีให้
ผู้อื่นอยู่เสมอ ดังนั้นจึงได้คิดสละเพศชราวาสเข้ามาบวชเป็นหลวงจีน^๑

จากนั้นก็ไล่เลาะถึงเรื่องของจิ๋วแป๊ะหงที่ถูกนางเอ็งโกวตามไล่อู้อยู่ตลอดเวลา
ว่าทั้งสองคนเคยมีวิทยายุทธด้วยกัน จนกระทั่งมีเรื่องไม่ลงไม่งามเกิดขึ้น จิ๋วแป๊ะหงไม่
ยอมรับนางเป็นภรรยา ซึ่งสมัยก่อนนั้นนางเอ็งโกวเคยเป็นสนมอยู่ในวัง ชื่อว่า นาง
เล่ายุขสุข แล้วหลวงจีนอีกเต็งได้ชื่ออีกเล่าว่า

เราคาดไม่ถึงว่า จิ๋วแป๊ะหงจะกระทำดังนี้ออกมาได้ แต่ในเวลานั้นก็มีทราบที่
จะทำประการใด เรามองเห็นจิ๋วแป๊ะหงล่องเข้าไปในถ้ำลึก ถึงเข้าเช็ดหน้าผืน
น้อยออกมาขึ้นให้เล่ายุขสุขบอกว่า ขอคืนให้ท่าน

เล่ายุขสุขในเวลานั้น นางลำบากใจยิ่ง นางหัวเราะออกมาด้วยความแค้นใจ
ครึ่งหนึ่ง แต่มียอมรับเข้าเช็ดหน้าผืนนั้นได้ร่วงหล่นตกลงแทบเท้าของเรา
จิ๋วแป๊ะหงมิได้พูดจาประการใด เดินออกจากวังไป จากนั้นแต่ครั้งนั้นก็เป็นเวลา
นานสืบกว่าปีหลังจากนั้นมานานแล้ว มิได้ข่าวคราวของคนผู้นี้เลย^๒

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๘ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

หน้า ๑๗๐-๑๗๑

๒. หน้า ๑๘๑

เรื่องฤทธิมิกสัน ก็มีการเล่าย้อนหลังโดยให้ตัวละครในเรื่องเป็นผู้เล่าคือ
เซียงม้วยสุทธานิน (ท่านผู้หญิงฤทธิมิกสัน) เป็นผู้เล่าให้ลี้กิมฮวงฟัง ดังข้อความว่า

นางจับตามองลี้กิมฮวงพลาบปล่าอย่างยิ้มแย้ม

"ถ้าฮวงนี่งั้นอันรักที่เยี่ยมยอด นับว่าสมจริงตามกติกาคู่แล้ว เรามีไ้พบเห็น
บุรุษที่มีความโอ้อากาศภูมิเปี่ยมนี้มาสี่สิบปีเต็ม แต่เมื่อสี่สิบปีก่อน..."

นางหยุดถอนหายใจแล้วกล่าวสลับไป

"เมื่อสี่สิบปีก่อน ที่บ้านพวกเรากลับมักมีมิตรสหายคับคั่ง ในตอนนั้นวีรบุรุษรูปงาม
ของวงพวกนักเลงมือกระบี่รักกันของมีล้น มีผู้ใดไม่คิดจะมาเยี่ยมเยียนเรา ขอ
เพียงมีโอกาสได้ร่วมสนทนากับเรากำสองคำ เผลอกลับเรารู้สึกดี พวกมันก็
คล้ายได้กินโลมวิเศษก็ปาน ถึงโลกอื่นก็จนแทบตาย ท่านมีเชื้อก็ตามมันดู
ลี้กิมฮวงมองดูไข่มุกที่ลำคอของเซียงม้วยสุทธานินซึ่งกำลังสั่นระริก แล้วเหลียวมองดู
หุ่นอันอึกคราต้องหลบหลีกถอนใจโดยไม่อาจข่มกลั้น

เพราะดูออกแล้วว่า ชายชราได้ผ่านวันเวลายุี่สิบปีด้วยความทุกข์ที่รุนแรงมิใช่น้อย
เซียงม้วยสุทธานินถอนหายใจอีกครั้งจึงกล่าว

"แต่ในสี่สิบปีที่ผ่านมา นับว่าไ้คู่ความสุขเราจนสุดแสนยากเข็ญจริง ๆ แต่ละวันต้อง
ซ่อนตัวอยู่ในห้อง กระทั่งคนก็มีกล้าออกพบหน้า เราสำนึกเสียใจจริง ๆ ที่ลอบ
หลบหนีกับบุรุษไม่รักคือเซียงนี้..."

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีการเล่าเรื่องย้อนต้น โดยเทพยายมมเล่าว่า

"เล่าดูอายุเกือบร้อยปี เนื่องเพราะรับศิษย์โดยไม่ระวัง จึงถูกศิษย์ทรยศทั้งสอง
ลอบประทุษร้าย ต้องเผชิญกับความคับแค้นทรมาน ของการถูกควักลูกตาละบั้นเท้า
"ผู้อาวุโสโปรดประทานบอกให้ละเอียดกว่านี้"

*โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิมิกสัน เล่ม ๑ แปลโดย ว.๓ เมืองจุง

เทพพญายมจึงกล่าว

"ศิษย์ทรมทั้งสอง ความจริงเป็นกำพร้าทั้งคู่หนึ่งเล่าถูกรับเป็นศิษย์ตั้งแต่เล็ก ผู้พี่
เรียกว่า น้ำแก้งค์ ซึ่งคือจ้าวพญายม ผู้น้องน้ำแก้งค์เล็ก ซึ่งก็คือพญายมโต
ภายหลังเล่าสู่พบว่าทั้งสองหาไม้สียใจก่อค้ำงมแต่ก็สลายเกินกรรม น้ำแก้งค์
ฝึกปรือฝีมือจากเล่าสู่ไปแปดส่วน ผู้น้องก็รู้ว่าเรียนได้ห้าส่วน
มันสมองคล้ายพบว่า เล่าสู่มีเจตนารับศิษย์อื่นอีก ขามคำกินเมื่อหลายปีก่อน ฤๅน
โอกาสที่เล่าสู่โคจรลงปราน สกักรุกขมเราไว้ อุทิศความให้มอบกับกิริ์และรูปปั้นเทยมมา
เล่าสู่ขึ้นกรานไม่ปฏิบัติตาม มันสมองจึงจัดการเราเป็นเช่นนี้ มุ่งหวังครอบครอง
สมบัติ ประจักษ์สำนักทั้งสองสิ่งให้จงได้ ดังนั้น ปล่อยให้เล่าสู่มีชีวิตถึงบัดนี้"

๑.๒

๒.๓ การเล่าเรื่องเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมา โดยการกล่าวถึงเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นในสถานที่หนึ่งและสถานที่อื่นที่เกิดในเวลาตรงกันหรือต่างกันสลับกันไป วิธีการนี้
ผู้ประพันธ์เรื่องเป็นผู้เล่า มักใช้กันมากในการประพันธ์วรรณกรรมจีนกำลังภายใน เพราะ
วรรณกรรมประเภทนี้เป็นเรื่องที่มีขนาดยาว มีตัวละครและเหตุการณ์รายละเอียดต่าง ๆ
มากมาย จึงต้องใช้วิธีสลับกันไปมาแล้วค่อยประสานเรื่องให้มีความสัมพันธ์กัน ดังตัวอย่าง
เช่น

เรื่องมังกรหยก มีเหตุการณ์ที่ต้องเล่าสลับไปสลับมาในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อม
กัน แต่ต่างสถานที่อยู่บ่อย เนื่องจากมีตัวละครมากจึงต้องกล่าวถึงบทบาทของตัวละครเหล่านั้น
กันไปพร้อม ๆ กันด้วย แต่กล่าวคนละครึ่ง เช่นเมื่อม้าเฝ้ายมซื้อทราบว่าเอี้ยคังถูกเล็กหว่องเอ็ง
จับขังไว้ก็เข้าไปช่วยเหลือ แต่เนื่องจากบ้านของเล็กหว่องเอ็งสร้างเป็นค่ายกล ดังนั้นก๊วยเจ๋ง
กับอึ้งย้งซึ่งเป็นแขกบ้านเล็กหว่องเอ็งในเวลานั้นได้แอบขี้ทางไถนางได้ไปถึงคุ่มขังของเอี้ยคัง
จากนั้นก็แอบบอกเส้นทางส่งนางกลับออกไป ม้าเฝ้ายมซื้อได้พบกับอ่าวเอี้ยงกงระหว่างทาง
และบังเอิญเกิดมีเสียงขลุ่ยประหลาดทำลายประสาท ทั้งสองคนพยายามหนีเสียงขลุ่ย จากนั้น
ก็กลับมาเล่าถึงก๊วยเจ๋งและอึ้งย้ง ดังข้อความว่า

จิ้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวเรือง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์

อ่าวเอียงกงฝีมือแกมอันแดงจัด คอหอยแห้งผาก ถ้าไม่ตัดสินกระทำการไปโดย
เกิดขาดแล้ว คันทิ้งรอดชีวิตไปได้โดยยาก จึงถลันตัวเองทำลายความยั่ววน
ทั้ง ๆ ที่หัวใจกำลังปั่นป่วนสุดหนาน พลังหนุ่มแน่นมั่งคั่งวิ่งตรงไปข้างหน้าหลาย
ลี้ จนไม่ได้ยินเสียงขลุ่ยค่อยคลายใจลง แล่นทะยานอ่าวเอียงกงจืดหมกกำลังอ่อน
เปลี่ยนมือคนไขหนักเสียแล้วหนุ่มนางอีกต่อไปไม่ไหว จึงจำเป็นต้องคลายเส้นให้
บังคับให้นางติดตามคนไปยังเมืองโหวจิวด้วยกัน

กล่าวถึงอึ้งย้งกับก๊วยเซ็ง เมื่อส่งมัวเนี่ยมซ้อไปแล้วกลับคืนมาสู่ห้องพักนอน
รุ่งขึ้นเพลากลางวันชักชวนกันท่องเที่ยวชมภูมิประเทศแถบชายทะเลกลางคืน
นั่งสนทนากับเด็กจึงรู้ถึงเรื่องหนังสือและรูปภาพเป็นที่ต้องอาศัยกันยิ่งนัก

เรื่องแม่เสื้อขาว มีการเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมาหลายคนเหมือนกัน
เช่น ตอนที่เมื่อนางเจ็กอ้อซัวไปหาโต๊ะอิคฮังที่สำนักเขาบูตึง แล้วได้รับการขัดขวางจาก
ผู้อาวุโสแห่งบูตึง นางจึงจากไปไม่กลับมาอีกเลย ทำให้โต๊ะอิคฮังเสียใจมาก โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อมัวยังงไค้แะมาที่สำนักบูตึงเพื่อติดตามนางต่อไป จากนั้นก็กล่าวถึงที่ป่วยเล้ง
กับแะเพ่งเพ้ง ทั้งข้อความว่า

การจากไปของโต๊ะอิคฮังในครั้งนี้ เหมือนกับเป็นปลาที่กระโดดไปสู่ห้วงน้ำอันลึก
หรือก็ไม่เหมือนดังกับนกเหยี่ยวที่บินโฉบไปสู่เบื้องอากาศอันกว้าง ไฉนเลยจะ
ไปค้นหาตัวเธอกลับคืนมา

ขอย้อนกล่าวถึงป่วยเล้งกับแะเพ่งเพ้ง เมื่อได้เดินทางกลับไม่สู่อำเภอ
เล้งมั่งกู่ ซึ่งเป็นที่พักเดิมอันอยู่ในแขวงมณฑลฮั่วไฮ แล้วรอคอยเจ็กอ้อซัวกับ
โต๊ะอิคฮังที่จะเดินทางมาพร้อมกัน เวลามานไปหลายเดือน จนกระทั่งจากต้นฤดู
คงเหียนที่หนาวเหน็บ เจ็กอ้อซัวก็จะได้มีข่าวคราวประการใดมาไม่ แะเพ่งเล้ง

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิธนากะ

รู้สึกร้อนใจยิ่งนัก จึงเอ่ยขึ้นว่า ชะรอยเลี่ยนเจ้เจ้ คงจะถูกพวกนักพรตสำนัก
บู๊ตึงทำอันตรายเสียแล้วกระมัง*

เรื่องกระบี่คารู้ง มีการเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่กัน เช่น ตอนที่ตั้งจิ้นจงเข้าไป
ในถ้ำพันโพรง แล้วถูกฝ่ามือหยกพญายมจนลอบไป จากนั้นก็เป็นการเล่าถึงนางกรวยเจ้าพิศการ
ที่คอยตั้งจิ้นจงอยู่นอกถ้ำ ดังข้อความว่า

ตั้งจิ้นจงคิดส่งเสียงร่ำร้อง แต่ปราศจากส้อมเสียงเปล่งออกมา คนคิดสลักหลุดจาก
หัตถ์บุ๋จจุราช แต่หัตถ์บุ๋จจุราชกลับกางอาอะกะครอบคลุม

ศีรษะตั้งจิ้นจง ห้อยพับไปด้านหลัง สิ้นสติสมประดี

เห็นอกถ้ำจงกรวยเจ้าพิศการเพ่งตามองปากถ้ำฯ ชะมิงหนึ่ง มุ่งหวังชายใน
ดวงใจปรากฏออกมาโดยเร็ว

กาลเวลาผ่านไป ท่วมกลางการรอคอยอย่างกระวนกระวาย แต่มีมีร้อง
รอยตั้งจิ้นจงแบ่แต่เงา^๒

๓. กลวิธีสร้างตัวละครในเรื่อง โดยทั่วไปแล้วตัวละครกับเนื้อเรื่องมีความสัมพันธ์
กันจนแยกออกจากกันได้ยาก ตัวละครเป็นนักแสดงบทบาทไปตามเนื้อเรื่อง ผู้ประพันธ์เป็นผู้
สร้างตัวละครขึ้นมา ซึ่งมีวิธีการสร้างหลายอย่างด้วยกัน แต่ที่นิยมใช้กันมากในวรรณกรรมจีน
กำลังภายใน คือ กลวิธีในการสร้างตัวละครแบบเหนือธรรมชาติ สมจริงและแบบอุดมคติประสม
กัน กล่าวคือ

๓.๑ กลวิธีในการสร้างตัวละครแบบเหนือธรรมชาติ เป็นการสร้างตัวละคร
โดยเน้นที่ความสามารถของตัวละครเป็นสำคัญ เนื่องจากวรรณกรรมประเภทนี้เป็นเรื่องที่

* เน้นดูเงา (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๒๕๔

^๒ ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่คารู้ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๓๑๔ - ๓๒๐

ตัวละครมีความสามารถเกินมนุษย์ เช่น ไม้วิชาตัวเบาเดินบนผิวน้ำ หรือ ยอดหญ้า ใจ พังภายในคัมภีร์ให้เลือดได้ เป็นต้น จึงถือว่าตัวละครมีลักษณะเป็นแบบเหนือธรรมชาติ ที่มีความสามารถสูง ตัวละครประเภทนี้ส่วนใหญ่มีบทบาทในเรื่องมากที่สุด คือ เป็นตัวละคร ประเภทที่มีวิหยาบุททั้งตัวละครเอกและตัวละครประกอบ ตัวละครเหล่านี้มุ่งต้องการเพียง อย่างเดียวคือ ให้ตัวเองมีวิหยาบุทเก่งกล้าหาญต่อต้านได้ยาก ถ้าเป็นตัวละครที่เป็นระดับ อาจารย์ก็จะมุ่งมีวิหยาบุท ก็คือ ตัวละครประเภทนี้เปลี่ยนแปลงนิสัยการ จนคู่ต่อสู้ไม่สามารถทำ อะไรได้ เรียกว่า เป็นไม้ตายของ... ดังนั้นจึงไม่มีการกล่าวถึงอาชีพหลักของตัวละคร ที่จะทำให้ตัวเองมีอาหารกินมี... แต่ถ้าตัวละครเหล่านั้นไปพักที่โรงเตี๊ยม หรือซื้ออาหาร รับประทาน ก็จะมีเงินใช้อยู่เสมอ... เพราะผู้ประพันธ์ไม่ได้เน้นความจริงในข้อนี้ แต่ เน้นความสามารถของตัวละคร จึงทำให้ตัวละครมีลักษณะเหนือธรรมชาติ ซึ่งเป็นกลวิธีใน การสร้างอย่างหนึ่ง ลักษณะเด่นของตัวละครนอกจากมีความสามารถพิเศษแล้ว ยังมีการ ให้ฉายาตัวละครตามความสามารถ รูปร่างลักษณะ หรือสถานที่อยู่ด้วย เช่น ไล่เซ่ง ฉายาว่า มือปราบมังกร ก็เวรเขยิบ ฉายาว่า ผ่ามือเหล็กลอยน้ำ ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ แจก๊อชั๊ว ฉายาว่า นางมารมรณา ก็มดุกเอ็ก ฉายาว่า ผ่ามือลมพิษ ในเรื่อง แม่เสือขาว เป็นต้น

๓.๒ กลวิธีในการสร้างตัวละครให้สมจริง เป็นการสร้างตัวละครประเภทที่ไม่วิหยาบุท ส่วนมากเป็นตัวละครประกอบ ไม่มีบทบาทมากนัก เจนเจ้าของโรงเตี๊ยม เด็กรับใช้ คนขายอาหาร เป็นต้น ตัวละครเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยอันเป็น ธรรมชาติของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อม มีอารมณ์โลก โกรธ หลง เช่น ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นว่า เงินมีอำนาจเหนือมนุษย์ โดยมักจะแฝงในตัวละครประเภทนี้ เช่นในเรื่องฤทธิ์มิดัน เมื่อสีกิมฮวงไปพักที่โรงเตี๊ยมแล้วต้องพักเต็มหมก สีกิมฮวงไม่วิตกกังวล เลย เพราะถือว่า "ของในโลกนี้ที่ไ้เงินทองซื้อหามาไม่ได้มันมีอยู่ไม่มากนัก"^๑ ปรากฏ ว่าหลังจากนั้นผู้รับใช้ก็เข้ามาบอกว่า "ห้องพิเศษทางตะวันออกว่างแล้ว..."^๒

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มิดัน เล่ม ๑ แปลโดย ว.ฌ เมืองลุง หน้า ๑๗

นอกจากนี้ กลวิธีการสร้างตัวละครให้สมจริงนี้ ผู้ประพันธ์ใช้ในการสร้างตัวละครประเภทที่มีวิหยาบุหยา คือ สร้างให้มีอารมณ์เหมือนบุคลชนธรรมา มีรัก เกียก หลง อิจฉา แค้น เป็นต้น ส่วนมากตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในจะมีอารมณ์ที่แสดงออกอย่างเกินชัคในเรื่อง คือ มีความรักกับความแค้น ตัวละครที่มีความรักนั้น เป็นความรักระหว่างตัวละครเอกหญิง - ชาย บางครั้งตัวละครเอกชายมักจะเป็นที่รักของตัวละครฝ่ายหญิงมากมาย เช่น ตังมั่งล้ง ในเรื่อง สะท้านแปดทิศ เป็นที่หลงรักของโตะหงส์กั้งอึ้งมุนยู๋ นางเขินมีเสื้อทอง น้ำแก้มสีแดงและเกียกไ้เนย ส่วน ตังจิ้นจวง ในเรื่อง กระบี่ควาวรุ่ง ก็เป็นที่หลงรักของนางกรวยเจ็กนิสการและคิมเป็กบ๊วย เหาอู๋ ในเรื่อง กำเตียนลก ก็เป็นที่หลงรักของเล่งไซ และเลียงโจ้วโกว เป็นต้น เป็นความต้องการค่านความรักของมนุษย์ การแสดงความรักต่อกันกระทำไ้หลายอย่าง เช่น ตัวละครหญิงยอมมอบการให้ชายในดวงใจอย่างเช่น เล่งไ้ยอมบไ้แก่เหาอู๋ ก่อนที่จะมีการประลองฝีมือกับเหาเตียนลิมยู๋เป็นตา ในเรื่อง กำเตียนลก หรือโตะหงส์กั้งยอมมอบกายไ้แก่ตังมั่งล้ง ส่วนตังอึ้งมุนยู๋ก็แสดงการเสียสละในความรักต่อเหาอู๋ในเรื่อง สะท้านแปดทิศ ด้วย ส่วนในเรื่องของความแค้นนั้น ตัวละครแสดงออกมาอยู่เสมอเมื่อมีผู้ที่ตนรักนั้นถูกฆ่าตาย เป็นความรู้สึกที่ออกมาจากจิตใจว่าจะต้องล้างแค้นไ้ไ้ เพื่อความสบายใจของตนและของผู้ตายด้วย จึงเกิดความอาฆม แค้นเพื่อจะคอยสนองบ้างเป็นการระบายอารมณ์ของตัวละครไ้ทางหนึ่ง ไ้วิธีแก้แค้นด้วยการต่อสู้กันค่านความสามารถในวิหยาบุหยา ยิ่งมีความเหนือจริงมากเท่าไร โอกาสชนะก็ยิ่งมากเท่านั้นจึงนับว่าตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีลักษณะเป็นแบบเหนือจริงและสมจริงประสมกันอยู่

๓.๓ กลวิธีในการสร้างตัวละครตามอุดมคติ กลวิธีในการสร้างตัวละครประเภทนี้ ผู้ประพันธ์ "จะใช้ศรัทธาและความปรารถนาและระบบค่านิยมส่วนตัวในเรื่องของความคิด ความถูกต้องและความยุติธรรม เป็นเกณฑ์ในการสร้างตัวละคร" การสร้างตัวละครในลักษณะนี้จะมีลักษณะที่งามนิคธรรมา เพราะผู้ประพันธ์ต้องการแสดงไ้เห็น

ถึงความมีคุณธรรมของตัวละคร โดยเฉพาะความมีคุณธรรมของตัวละครเอก ใน
วรรณกรรมจีนกำลังภายในพบว่าจะมีลักษณะเด่นมากที่สุดในเรื่อง คือ เป็นตัวละครที่
ผู้ประพันธ์ใช้จินตนาการสร้างให้มีความดีต้องสังคมส่วนรวมอย่างสมบูรณ์แบบ รวมทั้งความ
สามารถในวิชายุทธเลิศล้ำเหนือกว่าใคร ๆ จึงทำให้เป็นที่ยกย่องของชนผู้ลี้ภัยธรรมชาติ
โดยทั้ง ๆ ไป ถึงกับเรียกว่า เป็น "ไ้เคียบ หรือ ผู้กล้าหาญ" ดังนั้น เมื่อใดก็ตาม
ที่ผู้ลี้ภัยประสบภัยพิบัติ จึงเป็นหน้าที่ของตัวละครเอกที่จะช่วยปราบปรามพวกมารร้ายของ
ผู้ลี้ภัย หรือศัตรูของประเพณีชาติให้หมดสิ้นไป ดังเช่นตัวอย่างป๊อซัน หรือความดีของตัว
ละครเอกในเรื่องจากวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

เรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ วาเจนนั่งดูวิชาของเจงกีสข่านหลงรักก๊วยเซ็ง ตัว
ละครเอกของเรื่อง แต่เมื่อคิดถึงในความรักเพราะก๊วยเซ็งรักนางอย่างน้องสาวคนหนึ่ง
นางจึงตัดใจไปพร้อมกับเขียนหนังสือถึงก๊วยเซ็งและยกย่องว่า "...ข้าพเจ้าตระหนักดีว่า
ตัวท่านมีความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินยิ่งนัก ถึงกับมีไ้เคียบในชีวิตรักของคนเดียว... ขอให้ท่านจง
รักษาตนอยู่ในคุณธรรมอันสูงส่งเถิด..."

ส่วนก๊วยเซ็งก็โศกแสดงความรู้สึกต่อคุณธรรมอันดีงามที่จะให้แก่แผ่นดิน โดยพูด
กับอึ้งย้งว่า

"อึ้งย้งคำพูดของเจ้าบิดาไปเสียแล้ว เราทั้งไ้เคียบมาเล่าเรียนในคำหวั่นพิชัย
สงครามของงักยว มีเป็นการละเมิดต่อข้อความทั้งสี่คำของงักยวที่เขียนไว้ว่า
จึงคงปลุก (คือซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินจนชีวิตดับสิ้น) มาครว่าเราทั้งสองมีกำลังเรียวแรง
เพียงเล็กน้อย แต่ก็ต้องซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินอย่างสุดความสามารถ ถึงแม้ตัวเรา
จะต้องตายในทีรบ ก็มีเสียค่ายที่มารดาไ้เคียบรบสั่งสอนมาราชาหนึ่ง"๒

เรื่อง ก๊วยเตียนล็ก เทาจูไ้เคียบแสดงปณิธานอันสูงส่งที่จะช่วยเหลือชนชาวผู้ลี้ภัย
เมื่อเกิดความลังเลใจว่า จะฆ่าเทาเตียนล็กผู้เป็นตา แก่แก่คนอ่อนล้าผู้เป็นบิดาหรือไม่
จึงข้อความว่า

๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑๐ แปลโดย จำลอง พิธนาจะ
หน้า ๓๗๖

๒ ก. หน้า ๔๐๖

"แต่ที่ว่า อันความอาฆาตแค้นที่ยิ่งใหญ่ของบิดามีหรือจะไม่ร่ำระล่ำให้ มีหรือจะปล่อย
ให้สำเร็จกรรมอันเป็นสรวงของบุลิมต้องถูกฝังอยู่ภายใต้การปกครองอย่างโหดเหี้ยม
อำมหิตของปาว์สุนัขวัจจิงตัวนิจนิรันดร์..."

"ถูกทีเดียว แม่ไม่นับว่าเป็นความอาฆาตแค้นส่วนตัว แต่เพื่อจะสานปณิธานที่ยัง
มีสำเร็จของบิดาให้เสร็จสม เพื่อช่วยเหลือต่อชนชาวบุลิมเป็นจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ
ที่ตกอยู่ภายใต้การกดขี่ข่มเหงอย่างย่ำยีของปาว์สุนัขวัจจิงให้หลุดรอกออกมา ก็สมควรที่จะตั้ง
ปณิธานอันเด็ดเดี่ยว ไปฆ่าเขาเหียนลิมให้ตาย..."^๑

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตั้งจินจงได้ตั้งปณิธานตามคำสั่งของจอมกระบี่ดาวรุ่งว่า "เคารพ
อุดมการณ์ของฟ้า พิตักษัมรรคาบูเตียงธรรม ประหารหมู่วิชาขายใจกระบี่สะท้านหัวธรณี"^๒
ปรากฏว่าตั้งจินจงทำตามปณิธานจนสำเร็จ เจ้าสำนักเสียวลิมถึงกับกล่าวกับตั้งจินจงว่า
"หนูมารร้ายลำพองผยอง คีฬาภัยตั้งเสียวเยียบกอบกู้พันศกัย พิตักษัไว้มิ่งสันติสุข
ของบุลิม อาทมาคิกเสนอดังเสียวเยียบเป็นประมุขบุลิม"^๓

เรื่องสะท้านแปกทิศ ตั้งมั่งลังได้แสดงปณิธานไว้นวนเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวมาแล้ว
ข้างต้น คือ ตั้งมั่งลังกล่าวว่า

^๑กอยัง (นามแฝง) ก่าเหียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว. ณ เมืองสูง
หน้า ๘๖๘

^๒ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๑๘๕

^๓ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๕ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๒๑๖๑

"จนพลเสียชีวิตในสมรภูมิ จนชาวนักเลงมีปติฐานเพื่อบูชาเมื่อมีบุคคลชั่วร้าย
ก็มีคนพลีชีวิตเพื่ออุทิศกรรม การต่อสู้ในวันพื้งนี้ ข้าพเจ้าจะทุ่มเทอย่างสุด
เรี่ยวแรง แต่จะมีส่วนช่วยอย่างไร โถ่แต่ปากไว้กับวาสนาแล้ว"

กลวิธีการเกี่ยวกับการสร้างตัวละครนี้ ผู้ประพันธ์มีวิธีการเสนอตัวละครให้ผู้อ่าน
ได้รู้จัก โดยใช้วิธีการบรรยายลักษณะรูปร่างของตัวละครจากจนบรรยายลักษณะการ
แต่งกายด้วย วิธีนี้มักใช้กันมากในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เรียกว่า เป็นกลวิธี
การบรรยายแบบร่างภาพ บางครั้งก่อนที่จะบรรยายรูปร่างลักษณะของตัวละคร มักจะ
ให้ตัวละครตัวนั้นแสดงพฤติกรรมหรือกล่าววาจาออกมาก่อนเป็นการให้เสียง หรือ
ดึงดูความสนใจจากตัวละครที่ผู้ร่วมกันในฉากนั้น และจากผู้อ่านด้วย ดังตัวอย่าง
เช่น การเสนอตัวละครผู้เป็นประมุขชอทาน คือ อั้งซิดกง ในเรื่องมังกรหยก ให้
วิธีให้อั้งซิดกงกล่าวคำพูดให้เสียงก่อน แล้วจึงกล่าวบรรยายลักษณะเป็นแบบร่างภาพ
ถึงความที่ว่า

อึ้งย้งท่าโถ้ให้สะอากอย่างชัดเจนแล้วร้องไว ไ้กินเหนียวพอกย่างไฟจนมีกลิ่น
หอมชวนกินยิ่งนัก ขณะพินางฉีกเนื้อไก่จะแบ่งสู้กันรับประทาน ทันใดได้ยินเสียง
พูดกังทางเบื้องหลังว่า

"จงแบ่งออกเป็นสามส่วน ส่วนทางกันไ้ นั้น เจ้าจงได้เรา"

้ออเล้งเจี๊จ (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์

ทั้งสองรีบหันไปดูผู้พูด ซึ่งมาโดยมิได้ยินเสียงฝีเท้าเลย เห็นร่างของชายชรา
 ขอบานวัยกลางคน เสื้อผ้าสวมใส่ปุ้ปะเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทั้งชุด แต่ละชิ้นเป็นแพร-
 พรณ์ใหม่สดใสดำยชุดแต่งกายของท่านของตัวจริง ในมือชายวัยกลางคนนั้นถือไม้
 รวก เป็นไม้รวก เป็นไม้เท้าเงาวาวราวหยก ไล่ไล่สะพายน้ำเต้าสีแดงใบใหญ่
 ใบหน้าเหมือนเฟื่องที่นอนนอนมาใหม่ ๆ กำลังจั่วเงิบ?

การเสนอตัวละครในเรื่องอุทิศมีคัสสัน มีวิธีการเดียวกัน คือ ใช้วิธีบรรยายแบบ
 ปรากฏ แต่กล่าวคำพูดให้เสียงมาก่อน เช่น บรรยายลักษณะเขี้ยวขลุ่ยฮูตอิน (ท่านผู้หญิง
 ภูตลาบ) ในเรื่อง ถึงข้อความว่า

เสียงนั้นหัวร่อคึกคักพลางกล่าว

"นับเป็นปากที่มีวาจาคมคายจริง ๆ หากเราได้พบท่านเมื่อปีสิบปีก่อน น่ากลัว
 ต้องไม่หนีความมันมาแล้ว"

ในเสียงหัวร่อ ร่างของนางได้เดินปัดเอวเข้ามาแล้ว

ผ่านกาลเวลาสิบปีแล้ว นางยังมีเค้าโครงเท่าใด คงตายคงหยาดเย็น
 มีเสน่ห์อย่างยิ่ง กันยังคงขาวอย่างยิ่ง แต่เอวของนาง...

นางความจริงไม่อาจนับว่ามีเอว ตลอดร่างกลายเป็นโองน้ำที่ไม่ใหญ่เท่าใด
 น้ำที่บรรจุในโองอย่างมากที่สุดก็เพียงพอหกลึกเข้าเต็มสองไร่เท่านั้น

สีหน้าของลัคคิมฮวงคอนนั้นคล้ายกับเฟื่องกลิ่นไซโกทั้งปวงเข้าไปก็ปาน

นี่หรือคือ เขี้ยวขลุ่ยฮูตอิน (ท่านผู้หญิงภูตลาบหนู) ลัคคิมฮวงนับว่าไม่มีทาง
 เชื้อถือเด็กชา...

อาการที่เขี้ยวขลุ่ยฮูตอินสวมเป็นเสื้อคลุมสีแดงตัวสั้น ๆ มวยผมที่เกล้าสลวย
 มีกลิ่นน้ำดอกไม้กระจายมาตั้งแต่ไกล^๒

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จ้าวทอง พิศนาคะ
 หน้า ๓๐๖

^๒โกวเล้ง (นามแฝง) อุทิศมีคัสสัน เล่ม ๑ แปลโดย ว. ๓ เมืองลุง
 หน้า ๑๒๔ - ๑๒๕

การเสนอตัวละครในเรื่องก๊วยเตียนดก เช่น บรรยายรูปร่างลักษณะของเจ้าของม้า
ที่เต็กกุนง์และตึงฉิว จะไปขอชื่อว่า

ทั้งสองพอไปถึงที่หน้าประตูเหลาสุรา เห็นบนบันไคมีคนหนึ่งเดินถึง ตึง ตึง
ลงมา จากรูปกายภายนอก เห็นมีอายุประมาณสี่ห้าสิบมี สวมเสื้อแพรยาวตัวบาง
กิริยาสงวนมาจนหนาตึกด้วยขนสัตว์ เท้าสวมรองเท้าหุ้มขี้ผึ้ง ในมือถือกล่องยาสูบ
ทำด้วยเหล็กกล้าเป็นประกายแวววับ มีเพียงจะมีเครื่องแต่งกายที่ไม่เป็นฤดูหนาว
หรือฤดูร้อน คุกคามเป็นเสนาบดีแต่ก็คล้ายคังเป็นคนยากไร้ พุฒิกุเลอย่างชนิดนี้ย่นตา
ทำให้ผู้ใดเห็นก็ต้องส่งเสียงหัวเราะออกมาด้วยความขบขัน แต่มันกลับมีหน้าเคร่ง
ขรึมสำรวมบอกท่ายโสโอหัง เหลือร้ายมีมีความขี้มึนเล่นด้วยอย่างไรกับผู้ใดเลย

มันเดินมาจากเหลาสุรา ก็ตรงไปยังมาไฉ่วซุ่นไก้เสาะ เคาะเสษยาในกัซง
พลางก็ยกมือลูบคลำมาไปพลางบงกศีรษะฝ่ายหน้าด้วยท่าที่ขื่นปราม ลืมคำพอง
เป็นล้นพ่นคล้ายคังม้าอันวิเศษสุดตัวนี้ ได้สร้างความภาคภูมิใจให้แก่มันขึ้นมากมาย
กายกองนั้

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง กล่าวเสนอตัวละครโดยการบรรยายรูปร่างลักษณะเป็นแบบ
ร่างภาพ เช่น บรรยายลักษณะของเทพพายม ในถ้ำพันโพรงว่า

ตั้งจันจงบังเกิดความท้อแท้ห่ออาลัยจูโงมจับจิตค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ภาพพจน์
ประหลาดฉาดหนึ่ง ปรากฏกายแก่สายตา

ตั้งจันจงรู้สึกมีความหนาวเย็น แม้ชานหัวสรรพวงค์กาย แตกตื่นจนขวัญ
สะท้อน

เห็นบนโต๊ะเตี้ย ปรากฏตัวประหลาดขึ้นคนหนึ่งสวมขาวโพล่งยาวสยายประป่า
เกรายาวยั้งเตี้ย ปกปิดจมูกปาก บริเวณดวงตาถูกทะลวงเป็นรูลึกล้ำสองรู สวม
ชุดเทาผ้าควีน ห่อหุ้มรังศรีทองไว้

ร่างท่อนร่างนับแต่หัวเข่าลงไป ล้วนขาวสละบันยามกระแทกนั้งบนโต๊ะเตี้ย
ดูเย็น ๆ จึงคล้ายท่อนไม้ท่อนหนึ่ง

ท่วงท่าของแต่ง

ท่วงท่าของแต่งเป็นลักษณะที่ผู้ประพันธ์แต่ละคนแสดงออกมาในงานประพันธ์ ส่วนมากจะเน้นทางด้านภาษาที่ใช้คำประพันธ์นั้นๆ การศึกษาวรรณกรรมจึงกล่าวถึงภายในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาจากเรื่องของผู้ประพันธ์ที่ไม่ซ้ำกันจำนวน ๖ เรื่องด้วยกัน เพื่อดูลักษณะที่ปรากฏในเรื่องว่า มีลักษณะใดซ้ำกันหรือเหมือนกันบ้าง อันเป็นการแสดงให้เห็นลักษณะร่วมหรือลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมประเภทนี้ นอกจากนี้ได้ศึกษาจากสำนวนแปลของผู้แปล ๓ คน คือ จวลอง พิศนาคะ ว.ณ เมืองสูง และ น. นพรัตน์ ว่า ภาษาที่ใช้มีลักษณะร่วมกันอย่างไรบ้าง โดยพิจารณาท่วงท่าของแต่ง ที่มีลีลาภาษาเหมือน ๆ กัน โดยพิจารณาในหัวข้อต่อไปนี้ คือ

๑. การสรรคำใช้ เป็นการเลือกใช้คำที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง คำที่พบได้บ่อยจากสำนวนแปลในวรรณกรรมจีนกล่าวถึงภายใน เช่น

เงาร่าง : พลัวกาย

- การใช้วิชาตัวเบาเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เป็นคำที่แสดงภาพและแสดงอาการ ดังตัวอย่างเช่น

- เงาร่าง อ่อนแอ้นสายหนึ่ง เค้นเบา ๆ มาที่หลังมัน
(ฤทธิ์นี้คั่น)

- พลันเห็นเงาร่างคนสายหนึ่ง ไถลอยู่ ละลื้อข้ามสันหลังคาทางเบื้องหน้ามาแต่ไกล พลัวกายลงยังลานตึกด้วยควมว่องไว ไร้ผู้สงสัย

(กำเพ็ญชลก)

- เห็นเงาร่างสายหนึ่ง พุ่งปรากฏความจากพลัวกายที่ซึ่งอยู่ห่างหลายวา ดูวิญญูตามภาพราย มุ่งสู่ทิศทางซ้าย

(กระป๋องคารู่ง)

ผู้เยาว์ : ผู้อาวุโส

- ข้าพเจ้าผู้เยาว์ยังคงสงสัยเกี่ยวกับท่านมากแล้ว ขอท่าน
อาวุโสจงอภัยด้วยเถิด

(มังกรหยก)

- ลีคิมฮวงถอนหายใจยาวกล่าวว่า
"ผู้อาวุโสท่าน..."

(กทรีมีกสัน)

- "ผู้เยาว์ไม่เพียงจะจำผู้มีอาวุโสแต่ยังได้เท่านั้น
ยังจำอีกด้วยดอก..."

(ก่าเทียนลก)

- ✓ - "ผู้อาวุโสหลบหนีไปแล้ว เท่าที่ผู้เยาว์ทราบมา
ผู้อาวุโสปลื้มตัวรับกายมานานปี"

(กระบี่คารวรุ่ง)

นอกจากนี้ผู้เยาว์ บางครั้งอาจเข้าใจว่า ผู้จั่วถ้อย ผู้นัยและอาจใช้คำว่า ผู้เจ้า
แทนคำว่าผู้อาวุโส

มารดา : แม่

- คำว่า "มารดา" นี้ มักใช้ในบทสนทนา ถิ่นละครบุตรที่ ๑
และบุตรที่ ๒ ใช้แทนตัวเอง เช่น

- ก๊วยเซ็งร้องเรียกออกมาคำหนึ่งว่า "มารดาท่าน"

(มังกรหยก)

- เทาถูกร้องเสียงเครือออกไปว่า
"มารดา ท่านช่างโหดร้ายเหลือเกิน อำพรางข้าพเจ้า
มาเป็นเวลาถึงสิบห้าปี"

"ลกเชย อย่าได้ว่าหนิมารดา ลูกรักของมารดา"

(ก่าเทียนลก)

- "มารดา ท่านไม่อาจทอดทิ้งจงยี้ไป"

"เด็กเอ๋ย อย่าไต่ร่ำไห้ เจ้า...ต้องเข้มแข็งเด็กเดียว
ไว้ ดูกายข้างกายมารดา มียาเบ็ด...เก๋จ้วงชกเมียบ
กิบตั้ง (ยาเบ็ดทองยี่คชีวิต) ให้มารดากลืนกินลงไป"

(กระป๋องคารู)

ถ้าเรียกพ่อก็บอกว่า "บิดา" หรืออาจใช้คำภาษาจีนว่า "เตี่ยเตี่ย"

ทารก :

- ใช้เรียกเด็กเพื่กลอดจนกระทั่งถึงวัยอายุประมาณ ๑๕ ปี เช่น

- "ทารก นั้นนับว่าน่ารักอย่างยิ่ง เพียงแค่นเรา..."

(ทารก คือ เล้งเซียวฮุ้น บุตรชายของลิมซี้ฮุ้นอายุ
ประมาณ ๑๒ ปี)

(ฤทธิ์มีคัลัน)

- "ทารก ล้นประเสริฐ ไปอย่างไว้วางใจเด็ก หวังว่าท่าน
สามารถจับมาด้วยควมพึงพอใจ"

(ทารก คือ เทาฮู้ ตัวละครเอกชายอายุ ๑๕ ปี)

(ก่าเพียนลก)

- ทารก หึง เหยียดทองครึ่งอันนี้ของเจ้าไค้ไค้มา

(ทารก หึง คือ เล้งไซ ตัวละครเอกหญิงอายุไม่เกิน
๑๖ ปี)

(ก่าเพียนลก)

การสรรคำใช้ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในคำอื่น ๆ ที่ใช้กันอยู่บ้าง เช่น ปลิดชีวิต
ซหารวะ นามสูงส่ง ศักดิ์ศรี คู่ควร ล้างหู เป็นต้น

๒. ท่วงทำนองเกี่ยวกับโวหาร ที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่มีลักษณะ
เด่น คือ โวหารภาพพจน์ ได้แก่ อุปมาโวหาร เป็นการเปรียบสิ่งหนึ่งให้เหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง
ผู้แปลมักใช้คำว่า "กั้ง จูจ ประจุจ ปาน เน้นตัน" อยู่เสมอ เช่น เปรียบเทียบกับสิ่งต่อไปนี้คือ

สายฟ้า :

- อ่าวเลี้ยงสองจับครั้งนี้รวดเร็วจุจสายฟ้าแลบ

(มังกรหยก)

- แต่พอปีศาจของกวางเขี้ยวน้ำพุ่งมาถึงคอกของเองเจียงฮี้
ก็ถอยออกไปรวดเร็วกั้งสายฟ้าแลบ

(แม่เสือขาว)

- ...ไม่รอให้คำพูดทั้งสองประโยคจบคำ ก็ไถ่แทงเข้าไป
ลี้ฉิมฮวงเจ็กกระบี่ด้วยความรวดเร็วจุจสายฟ้าแลบ

(ฤทธิ์มีคัสัน)

- เล่งไชมีความว่องไวกั้งสายฟ้า

(กำเพี้ยนลก)

- บุษบงุ่นกับลี้ฉิม ทาสาตประกายวูบจุจสายฟ้า

(กระบี่ดาวรุ่ง)

- คบเส็กเขี้ยวพลับสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ทรวงอกกั้งมั้งลั้งจุจสายฟ้า

(สะพานเปกทิส)

ขุนเขา :

- คำพูดของชายชาครีนั้นอุปมาถึงขุนเขา

(มังกรหยก)

- แต่เหมยฮยั้งกั้งเน้นเด่นเป็นสง่ากั้งขุนเขา

(ฤทธิ์มีคัสัน)

- กั้งจิ้นจ้งยืนหยัคมั่นจุจขุนเขา

(กระบี่ดาวรุ่ง)

- จี๋เอี้ยงเต้าเจี้ยงกลับแว่นึง ส่งว่าดุกั้งขุนเขา
(สะพานแปดทิศ)

สายลม , ลมพัด

- ขณะนั้นคิวซึกิเคลื่อนไหวตัวไปมาประดุจดมัทึก
(มังกรหยก)

- ดูเบ้งตัวพุ่งร่างติดตามกระบี่ของตนไปรวดเร็ว ประดุจดมัทึก
(แม่เสื่อขาว)

- ทั้งจีนจงโลกแล่นควมระกับควมเร็ว ดุจสายลม
(กระบี่ดาวรุ่ง)

- เงามร่างอันสูงค่าที่เป็นเอนเดียวกัน ถลันออกมาสามคน
ว่องไวรวดเร็ว ดุจสายลม
(สะพานแปดทิศ)

นก , นกนางแอ่น :

- ...พุ่งกายขึ้นสู่ต้นไม้ลานหน้าบ้าน เหมือนดั่ง นก ที่กางปีก
ถลาขึ้นไปสู่ที่สูง
(มังกรหยก)

- ครั้นเมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู ก็เห็นเง็กฉ้วนจะคล้ายดั่งกับ
นกนางแอ่น แล่นถลางมาจากหลังคาอย่างรวกเร็ว
(แม่เสื่อขาว)

- แล้วร่างพลันแผ่นไผ่นำอากาศ ดุจดังเป็นนกนางแอ่นถลาง
(กำเพ็ญลก)

- ยามนี้สกลสงขลยี่เห็นภาพพจน์ใบความมืด...รู้สึกร่างเบา
หวี ดุจนางแอ่น
(กระบี่ดาวรุ่ง)

ควาวก :

- ละลี่ยังกลดหุบเขาจุจกั้งเป็นควาวตกจากปากฟ้า
(กำเทียนลก)
- ยานนี้จันทราเริ่มลอบเด่น ทั้งจันจงพุ่งกายปราดจุจควาวก
(กระบี่ควารุ่ง)

เหาะเหิน, เเหินบิน :

- รถม้าก็พุ่งไปจุจกั้งเหาะเหิน
(ฤทธิ์มืคสั้น)
- อันผู้คนกลุ่มนี้มีน้ำควบจับ แต่ทุกคนกลับมีผีเฝ้าที่รวดเร็วคั้งเหินบิน
(กำเทียนลก)
- น้ากระถูกเขลักรอคอยอยู่ที่เชิงเขาแต่แรก พอได้ยินเสียงกู่
ของผู้เป็นนายจึงพุ่งทะยานขึ้นหาจุจเหินบิน
(กระบี่ควารุ่ง)

ห่าฝน :

- ไม้ปัดสับหนาสีทองแดง ฟาดซ้ายป่ายขวา ปัดลูกกระสุนที่ยิงมา
คั้งห่าฝนกระเด็นออกไป
(แม่เสื้อขาว)
- หีบะที่แข็งแกร่งบนพื้นถูกจุจจนปลิวกระจายคั้งห่าฝน
(ฤทธิ์มืคสั้น)
- เกษศิลาพุ่งจุจคั้งห่าฝน
(กำเทียนลก)

คลื่น, ระลอกคลื่น

- เพลงโบ้เท่าที่คุ้นชู้ เพื่อใช้การคิดพันอุปมาถึงคลื่นในแม่น้ำ
เอี้ยงจือกัง หลังไหลมาอย่างไม่วาย
(มังกรหยก)

- พธัณงอนัวคืดไปยังหว่างมังกรในมือ จนเสียงคังเป็รื่องใหญ่ขึ้น
สกลใส่ข้างหว่างคัจคังกับมีระลอกคลื่นอันคุดมคสัง โคมทะเลออกมา
(กำเพี้ยนลก)

- ขังจันจงไพบเลยยินยอมมาคถอย สะบักควงกระบี่แพ่พลั่วออก
คัจระจกคลื่น

(กระบี่คาวรุ่ง)

เกาทัณฑ์ :

- แลใช้พายพยุ่น้ำเพียงเบา ๆ เรือก็พุ่งล่อออกไปประคจตุก
เกาทัณฑ์ที่หลุดออกจากแหล่งเรือสำนั้น

(มังกรหยก)

- ร่วงพุ่งไปคัจคังเป็นเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

(กำเพี้ยนลก)

- จบคำ ขยับสองไหล่บพุ่งปรากคจเกาทัณฑ์ละลือลงบนระเบียง
ซีกรงชั้นสองอย่างสวยงาม

(กระบี่คาวรุ่ง)

ไข่มุกหลุดจากสาย :

- น้ำตาล้ายไข่มุกหลุดจากสายเกดิลกคลั่งลงบนน้ำห่มสีชมพู
(สะท้อนแปดทิศ)

- หยาดน้ำตาหะดักลงบนคัจคังไข่มุกขาดจากสาย

(กำเพี้ยนลก)

หมอกควัน, ควันจาง

- ลิ้งฮิวไม่มีความต้องการจะมาล้อเล่นกับมัน จึงขยับบ่าพุ่งกาย
ออกไปคัจคังกับหมอกควัน ละลือร่างลงสู่พื้น

(กำเพี้ยนลก)

- จบคำ พลั่วกายไปเบื้องหน้าคจหมอกควันสายหนึ่ง

(กระบี่คาวรุ่ง)

- ตั้งเงินจูงจูงละสี่รูปร่างลงมา กรีกร่างจูงจูงเบาบางสายหนึ่ง
(กระป๋องจูง)
- วิชาตัวเบาทั้งหมด ล้วนบรรลุดังชั้นสูงล้ำ ฟุ้งผ่านไปจูงจูง
เบาบางสายหนึ่ง
(สะพานแปดทิศ)

ท่านทั้งหลาย :

- พลังภายในที่เข้มแข็งแกร่งกร้าว ทะลักออกมาปานท่านทั้งหลาย
(กำเทียนลก)
- น้ำตาพยับทะลักจากปากท่านทั้งหลาย
(สะพานแปดทิศ)

๓. ท่วงทำนองในการบรรยายและพรรณนาความ เป็นส่วนที่ใช้แทรกสลับกับบทสนทนา พรรณณารมณ์เงินกำลังภายในมีท่วงทำนองในการพรรณนาความมากมาย เช่น การพรรณนาลักษณะตัวละคร เนื่องจากพรรณณานี้มีตัวละครมาก จึงมีการพรรณนารูปร่างลักษณะตัวละครให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพเพื่อจะได้ซาบซึ้งและเข้าใจเรื่องได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้มีการพรรณนาฉาก เช่น ฉากธรรมชาติ ฉากสภาพบ้านเมืองและฉากการต่อสู้ด้วยวิทยายุทธ เป็นต้น ท่วงทำนองในการพรรณนาความนี้มักจะกล่าวถึงรายละเอียดได้อย่างดี อาจมีการกล่าวเปรียบเทียบโวหารด้วย ดังจะได้ยกตัวอย่างต่อไปนี้คือ

๓.๑ ท่วงทำนองการพรรณนาลักษณะตัวละคร การพรรณนาลักษณะตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมักได้เกิดจินตภาพ เช่น เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เช่นตอนกล่าวถึงนางหันเลียวยัง ผู้เป็นอาจารย์ของก๊วยเจ๋งหนึ่งในกลุ่มผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำ ดังข้อความว่า

อ้วนจ้วนเล็กสั้เงศหญิงนั้นผิวเหมือนหิมะ ดวงตาโตและขนยาว ค่ะเนอายุคงไม่มากไม่ว่าสิบหกสิบเจ็ดปี

หญิงนั้นเป็นคนแถบลุ่มน้ำแคว้นกังหนำ มือซ้ายถือค้ำพวยทองเหลือง มือขวา
 ปลูกเลื้อยคลุมที่ทำด้วยใบไม้อกจากร่าง เห็นศีรษะมีเส้นผมละเอียดอ่อน เป็นมัน
 ละเลื่อมรับกับใบหน้าและเรือนร่าง ซึ่งมีรูปโฉมโน้มน้าวใจว่ามีความงามอย่างน่า
 พิสมัยและเป็นความสวยงามตามธรรมชาติ^๑

นอกจากนี้ได้กล่าวถึงตัวละครที่เป็นทาสผู้กล้าหาญแห่งแคว้นกังหนำด้วยอีกหนึ่งคน คือ
 น้ำอึ้น ซึ่งเดินมาด้วยกับนางหันเลียวยังว่า

บุรุษหาบผืนตามหลังมามองดูตั้งแต่ศีรษะตลอดเท้าก็รู้ได้ว่าเป็นชาวป่า และมีอายุ
 ประมาณสามสิบปี แต่งกายด้วยการสวมเสื้อผ้าหยาบ ๆ ที่เอวมีเชือกเส้นหนึ่งคาด
 เคียนพุงเอาไว้รอบ มือหยาบกร้านและเท้าใหญ่ สวมรองเท้าที่ทำด้วยหญ้าคา
 อากัปกริยาแข็งกระด้างปราศจากความอ่อนโยน เมื่อวางหาบพื้นลงแล้วนำไม้คานพิง
 ไว้ข้างโต๊ะ สิ่งเสียงหัวเราะดังเหมือนมีความยินดีที่ได้มาพบและเลี้ยงดูอาหารกัน^๒

ในเรื่องอุทธีมีกสิน กล่าวพรรณนาตัวละคร คือ สักกิมฮวงซึ่งกำลังนั่งแกะรูปสลัก
 สตรีจากท่อนไม้ ว่า

สักกิมฮวงมีเพียงใจเก่าที่สวดยซึ่งตรึงใจแก่นางเท่านั้น ยังได้ให้ชีวิตและวิญญาณ
 แก่นางด้วย เนื่องจากชีวิตและวิญญาณของสักกิมฮวงได้หลงไหลตามกมมีต์ออกไป
 โดยไม่รู้ตัวและไม่สงวนเบียดเบียนอีกแล้ว ที่ทางตามีรอยตีนกาขึ้นหลายเส้น แต่ละ
 เส้นบ่งบอกถึงชีวิตที่มีแต่ความระทมตรอมตรมและเคราะห์ที่ไม่สุกสัน...มีแต่ดวงตา
 เท่านั้น ที่ยังอยู่ในวัยฉกรรจ์

นับเป็นดวงตาพิสดารอย่างยิ่ง คล้ายตั้งเป็นสี่เขี้ยวสกโส ดูจกัถลุมขุนเทียน

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จั่วลอง พิษนาคะ

หน้า ๑๕๕

^๒ก.

ที่ลุ่มโล่งถึงหลิวนุ่มนวลเป็นประกาย เนิกเช้นกับผิวน้ำทะเลในแสงแดดของอาทิตย์
 จูกร่อนเปี่ยมพลังกระปรี้กระเปร่าจนผู้คนที่อยู่ใกล้ก็รู้สึกไปด้วย*

ในเรื่องกาเหยาโลกกล่าวถึงรูปร่างหน้าตาของ "เล่งไซ" ตัวละครเอกหญิงของ
 เรื่องว่า

...เห็นกรรณิการ์ณเซียนนางนี้มีอายุไม่เกินสิบหกปี รูปโฉมงามดุจเทพธิดา กว้าง
 เรียบงามคั่งทิวเขาขอบฟ้า ทาสสีสเป้าน้ำค้างกลางดาว ผิวกายดุจมั่งยิ่งกว่า
 หิมะ ริมฝีปากน้อยแดงระเรื่อคั่งราวแค้นชาด แก้มเป็นของโยกของใส เอาจน้อย
 แสบคล้ำไฉ่รอบ ที่หว่างคิ้วมีไฟแดงเม็กน้อย เกินอันข้อยนวนายนาคเข้ามา คิ้วท่าที่
 อันสง่ามีราศี ช่างเป็นความมงคลมาศราวอย่างหามีได้ในใต้หล้า เป็นความโฉภา
 ที่แม้มวลมนุษย์และจันทราวยังเอียงอายจนต้องหลบหลีกหน้า^๒

ท่วงท่อนอง~~ไม่~~การพรรณนาตัวละครที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งคือ, การกล่าวพรรณนา
 ตัวละครอย่างสั้น อาจจะกล่าวถึงลักษณะการแต่งกาย สีส้นของเสื้อผ้าที่สวมใส่ หรืออาจจะ
 กล่าวถึงรูปร่างลักษณะ หน้าตา อาวุธที่ใช้ เป็นต้น เป็นการกล่าวที่ใช้เรียกแทนชื่อหรือฉายา
 ตัวละคร ส่วนมากมักใช้อยู่ในบทพรรณนา โดยกล่าวเป็นมุขสรรพนามที่ ๓

การพรรณนาโดยกล่าวถึงจุดเด่นของเครื่องแต่งกาย

เรื่องมังกรหยก -- ชายแต่งกายชุดเขียวน้ำเงินมือหนึ่งโอบกอดอึ้งย้งไว้... (หน้า ๑๕๐)

-- ชายหนุ่มรูปงามที่แต่งกายชุดขาวทั้งสี่... (หน้า ๒๖๖)

*โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๑ แปลโดย ว. ฅ เมืองสูง
 หน้า ๕ - ๖

^๒กอลัง (นามแฝง) กาเหยา เล่ม ๒ แปลโดย ว. ฅ เมืองสูง หน้า ๕๑๕

- เรื่องอุทัยมีกลิ่น - ที่นั่งตรงนั้นมันเป็นโกลว นี้น้อยสวณอภรณ์แดง เบียขาว (หน้า ๑๕๙๓)
 - คนซื่อ เขียวแดงหน้าหัวรอเสียถ้อง... (หน้า ๑๖๓)
- เรื่องกำเตียนลก - ครุฑีอาภรณ์ เขียวอันรักกุมลิมสองคน พอมานไป... (หน้า ๓๕๐)
 - ชายชราอาภรณ์แพรคล้ายคั้งงันไปวุ่นหนึ่ง... (หน้า ๓๖๖)
- เรื่องกระบี่คาราวัง - ครุฑีคลุมหน้าบุคม่วง พลันเหวี่ยงเศษเงินลงบนโต๊ะ... (หน้า ๑๓๓๖)
 - นักพรตชุกเหวี่ยงกลับเป็นเขา เมียวชั่วอื่นถึงถูกยกย่อง
เป็นปราชญ์คนตรี... (หน้า ๒๐๐๑)
- เรื่องสะพานแปดทิศ - คนคลุมหน้าบุคควัหนึ่งพลันละลือร่างลง (หน้า ๑๕๙)
 - บุรุษหนุ่มชุกรักกุมย่นขวางทาง (หน้า ๕๒๓)

การพรรณนาตัวละครตามลักษณะรูปร่างหน้าตา เช่น

- เรื่องมังกรหยก - หลวงจีนสี่ริษะโล้นหน้าทะเล้นตอบโต้ว่า... (หน้า ๓๑๙)
 - ชายชราร่างอ้วนผูกค้ำความโกรธ... (หน้า ๓๑๙)
- เรื่องแม่เสือขาว - หญิงสมขาวผู้นั้นแก้มตัวเราะออกมา... (หน้า ๓๕๖)
- เรื่องอุทัยมีกลิ่น - ชายฉกรรจ์หน้าผากเคราเริ่มมีไคล่กล่าวอะไร... (หน้า ๔)
 - ชายฉกรรจ์หน้าลายหน้าเปลี่ยนสีเช่นกัน... (หน้า ๒๔๔)
- เรื่องกำเตียนลก - ชายร่างใหญ่อัปลักษณ์กล่าวยืนยันว่า... (หน้า ๒๓)
 - ชายชราอ้วนร่างเตี้ยแก้มดำรอ... (หน้า ๔๓)
- เรื่องกระบี่คาราวัง - ตัวประหลาดพลันรั้งมือกลับ... (หน้า ๕๖)
 - บุรุษสี่ริษะด้านที่ปลอมแปลงเป็นหลวงจีน... (หน้า ๑๑๔๙)
- เรื่องสะพานแปดทิศ - คนมมเข้ามุงเหยียดปลูกปลอมกำลังขวัญ... (หน้า ๑๔)
 - ทหารกษัตริย์แดงแปลงปลั่งจุจรลแอมเปิ้ล... (หน้า ๒๙)

๓.๒ ท่วงท่าของการพรรณนาฉาก การพรรณนาฉากในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เช่น การกล่าวถึงฉากธรรมชาติเพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นความสวยงามตามธรรมชาติที่ผู้ประพันธ์ได้จินตนาการตามสภาพภูมิประเทศของจีน ก็มักมีภูเขา ทะเล แม่น้ำ หรือกล่าวได้ว่ามีป่าเขาแม่น้ำใดนั่นเอง เช่น ฉากธรรมชาติใน เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ตอนกล่าวถึงความงามของธรรมชาติที่ทะเลสาบ "โง่วโฉว" ถึงข้อความว่า

เมื่อเดินทางมุ่งหน้ามาด้านตะวันออก ไม่ช้าก็ถึงทะเลสาบโง่วโฉว ซึ่งมีอยู่เป็นสามห่วงน้ำด้วยกัน บรรดาแม่น้ำลำคลองทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ไหลมารวมกันที่ทะเลสาบนี้ทั้งสิ้นรอบบริเวณทะเลสาบมีอาณาประมาณร้อยละ แต่ครึ่งโบราณเรียกว่า "โง่วโฉว" กว้างแ้งไม่เคยเห็นวังน้ำอันกว้างใหญ่เว้งว่างเจ่นี้เลย จึงจับมือซึ่งยังขมอยู่ไม่วางตา เบื้องหน้าไกลลิบลับสุดขอบฟ้าจะลอคคลื่นนวลตัวอยู่มีอากาศขมขื่นไม่อันเขียวชอุ่มถ้วนานาอันวิจิตรสลับซับซ้อนเหมือนยอดเขาริมฝั่งทะเลสาบทั้งเจ็ดสิบสองยอด กว้างแ้งมองดูจนร้องชมออกมาด้วยความเคลิบเคลิ้มสำราญใจ^๑

ฉากธรรมชาติใน เรื่องแม่เสื้อขาว กล่าวถึงด้านทิศใต้ว่า

อันด้านทิศใต้นี้ เป็นรั้วภูมิกันค้ำยันของชายแดนแห่งมหาลอนกับเข็มนไขควักด้านอยู่รอบเขา เบื้องหน้าเป็นพื้นน้ำองจากยังเป็นโกรกธารวนสูงร้องกล่าวว่าแม่น้ำนี้มีกว้างกว่าหาดกว่า เรายึดตามโกรกธารขึ้นไต่เขี้ยวแรงนัก ไต่เตห่อออกมาจากหุบเขาเสียงดังสนั่นกระแสน้ำรักกระซกกลืนมาเป็นระลอกผอพุ่งไม่ขาดระยะ ฟังดูแล้วเพลินตา เสียงของน้ำที่ดังอยู่ก็น่าจะทำให้ชื่นใจ^๒

^๑ กีนย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔๑๔ - ๔๑๕

^๒ เนี่ยอู๋เอ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๒๓๒

๒๕
๓.๓

ท่วงทอนองการพรรณนาการต่อสู้ นกที่ซัดไม่ได้สำหรับวรรณกรรมจีน
กำลังวางในอีกฉากหนึ่งก็คือฉากการต่อสู้ ถือว่าเป็นฉากที่สำคัญที่สำคัญมากเพราะเป็นฉาก
ที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของตัวละคร ในด้านวิทยายุทธ ผู้อ่านจะได้เห็นท่าทางการต่อสู้
โดยการจินตนาการตามที่ผู้ประพันธ์บรรยายไว้ ดังตัวอย่าง ใน เรื่องแม่เสือขาว เช่น ฉาก
การต่อสู้ระหว่างเง็กโล้วชะวากับกูเม้งคิ้วเมื่อพบกันเป็นครั้งแรก ทั้งสองคนต่อสู้กันต่างก็ใช้
วิทยายุทธของตนออกมา โดยเฉพาะท่าทางการต่อสู้ของเง็กโล้วชะวาก็ถูกมองแล้วว่าว่องไวเหมือน
ท่าทางของสัตว์ จึงมีการเปรียบเทียบไว้ในฉากการต่อสู้นี้ เช่น

ชั่วพริบตาหนึ่ง ก็ทำให้ตกใจอยู่ ในฐานะเสมอกันขึ้นมาได้ อันเพลงกระบี่ของ
เง็กโล้วชะวาก็ประหลาดพิสดารยิ่งนัก ทั้งที่มองเห็นอยู่เบื้องซ้าย ก็ย้ายมาอยู่
เบื้องขวา บางครั้งก็คล้ายกับนกเหยี่ยวที่พุ่งร่างลงมาจากท่ามกลางอากาศ หรือไม่
ก็ประจุกตั้งพยักส่ายหมอบอยู่กับพื้นดิน มองดูไปดูมาเหมือนงูน้ำที่เลื้อยเล่นอยู่
บนผิวน้ำ ชั่วมองอีกครั้งเป็นมังกรแล่นโลกทะยานข้ามท่วงวังน้ำ ร่างนั้นรวดเร็ว
ถึงสายน้ำ จุกก่อนเมฆที่ลอยไปตามสายลม กระบี่นั้นคล่องแคล่วว่องไวอยู่ แต่
กูเม้งคิ้วก็มิได้มีความหวั่นพรันใจเลย ท่าเพลงกระบี่มิได้มีรวนเร บุคมาก็รับ
คนบุกก็บุกอย่างสายฟ้าฟาด คนรับก็รับอย่างแม่น้ำมหาสมุทร^๑

ตัวอย่างฉากการต่อสู้ใน เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง เช่น การต่อสู้ระหว่างตั้งจิ้นจงกับเทพ-
ร้อยพิฆาต โดยตั้งจิ้นจงใช้วิทยายุทธที่ได้เรียนมาจากจอมกระบี่ดาวรุ่ง ดังข้อความว่า

ตั้งจิ้นจงถอย ๆ รั้งกระบี่ขึ้น เสือกแทงออกในระคับเสมอออก มือซ้ายกำเป็นหมัด
หลวม ๆ ค่อยถอยอย่างแม่นยำ

กระบี่วนท่าทั้งสองนี้ กูเป็น ๆ อย่างเอื่องซ่า แท้จริงอย่างรวดเร็ว เปลือก
นอกธรรมดาสามัญ ความจริงพลิกแพลงพิสดาร เกียวกรากเหนือระมาด

^๑ เนียฉู่เซ้ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

เทพธิดาพิฆาตเห็นเช่นนั้น ต้องสะท้านใจวูบ สลัดสั่นหัวข้อมือ ลูกกลมแยกย้าย
เป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา บิดสีกัดสภาวะของกระบี่ของทั้งจีนจง อีกมือหนึ่งกราดผาด
ฝ่ามือต้านรับพลังหมัดฝ่ายตรงข้าม...

พร้อมกันนั้น ทั้งจีนจงหุบเทกำส้งภายในทั้งมวลใส่กระบี่วนท่าทั้งสอง เห็น
ประกายฟ้าสีรุบวาบตา รั้งสีกระบี่กระจายเต็มท้องฟ้าคล้ายวิชชูดสนี่ฟากนั้น กรอบ
คลุมลงหาเทพธิดาพิฆาต

ครีบทานั้น หมัดฝ่ามือกระบี่ลูกกลมของทั้งสองปะทะกันอย่างถนัดถนี่
เสียงระเบิดก็ก้องพ่นผ่านพ้น ประกายเจิดจ้าสลายวับ เงาม่วงสองสาย
ล้มมีสวบก็ละจากกัน*

สรุปท่วงท่าองในการแต่ง มีธรรมเนียมเกี่ยวกับการแปลจากภาษาจีน คือผู้แปล
ต้องคิดศัพท์ขึ้นใช้ โดยพยายามให้เหมาะกับตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่อง เช่น การสรรคำใช้
เมื่อตัวละครไว้วางใจตัวเอง ก็ใช้ว่าเงาร่วง พลิ้วกาย นอกจากนั้นท่วงท่าองเกี่ยวกับโวหาร
มีลักษณะเด่นที่มีกรไ้อุปมาโวหารระบอบ ทำให้เข้าใจได้ชัดเจน สร้างจินตนาภาพตาม
ถ้อยคำสำนวนเหล่านั้น เช่น น้ำตาร่วงเหมือนไข่มุกหลุดจากสาย ส่วนท่วงท่าองในการ
บรรยายและการพรรณนาความ ก็เป็นการบรรยายที่ได้ทราบเรื่องกระจ่าง พรรณนาได้ราย
ละเอียดแจ่มแจ้ง

สภาพสังคมและค่านิยมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน และ
คุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

วรรณกรรมมีความสัมพันธ์กับสังคม ในแง่ที่นักเขียนเป็นผู้อยู่ในสังคมและสร้างงานวรรณกรรมขึ้นมาวรรณกรรมจึงสะท้อนประสบการณ์ชีวิตของผู้เขียน คือ อาจเป็นการสะท้อนเหตุการณ์ทั่วไปที่เกิดขึ้นในสังคมและค่านิยมทางสังคม ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน เราจึงอาจศึกษาสภาพสังคมและค่านิยมที่ปรากฏในวรรณกรรมได้ ไม่ว่านักเขียนจะสนใจสะท้อนสังคมหรือไม่ก็ตาม^๑ นอกจากนี้ ผู้เขียนใช้จินตนาการผูกเรื่องในวรรณกรรมให้มีเรื่องราวสนุกสนานเพลิดเพลินด้วย ดังนั้น วรรณกรรมจึง "มีส่วนที่เป็นประสบการณ์จากชีวิตจริงและส่วนที่สร้างสรรค์ด้วยจินตนาการ การผสมผสานระหว่างปัจจัยทั้งสองนี้เป็นสิ่งที่กำหนดไม่ได้ว่าเป็นสัดส่วนกันอย่างไร"^๒

วรรณกรรมจีนกำลังภายในก็เป็นไปตามเกณฑ์ที่กล่าวข้างต้นนี้ กล่าวคือ แสดงให้เห็นจินตนาการของผู้เขียนในการผูกเรื่องที่เกี่ยวกับตัวละครซึ่งมีวิหยาบุรุษต่าง ๆ อันแปลกและพิสดาร ชีวิตความเป็นอยู่ของตัวละครเป็นลักษณะชนชาวจีนอยู่ในสังคมจีน ดังนั้น เราอาจศึกษาสภาพสังคมและค่านิยมทางสังคมของจีน รวมทั้งเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์บางตอนบางเรื่องของจีนตามที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในได้ วิชา กงกะนันท์กล่าวว่า

การศึกษานวนิยายในฐานะที่เป็นผลผลิตอย่างหนึ่งของสังคมอย่างนิมิพินเคราะห์ อาจช่วยให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์มากกว่าเพื่อความเพลิดเพลินเท่านั้น กล่าวคือ อาจทำให้ได้รับความรู้เรื่องชีวิตและความเป็นอยู่ของคน เรื่องความรู้สึก ความคิด ค่านิยมและสภาวะทางวัฒนธรรมและนามธรรมอื่น ๆ ในสมัยหรือสังคมต่าง ๆ อันจะ

^๑ ตรีศิลป์ บุญขจร นวนิยายกับสังคมไทย (๒๔๗๕ - ๒๕๐๐) หน้า ๖

^๒ เจตนา นาควัชร ทฤษฎีเบื้องต้นแห่งวรรณคดี หน้า ๒๕

ช่วยให้เกิดจินตนาการและความสามารถเข้าใจบุคคล บรรยายภาพและเหตุการณ์
ในสมัยหรือสังคมนั้น ๆ ได้ดีกว่าการศึกษาหาความรู้เรื่องดังกล่าวเพียงจากตำรา
ประวัติศาสตร์แต่เพียงประเภทเดียว^๑

สภาพสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

สภาพสังคมที่อยู่ในตัววรรณกรรมเป็นฉากที่เปรียบเสมือนกระจกเงาที่ส่องให้ผู้อ่าน
ได้เข้าใจวรรณกรรมเรื่องนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น ทำให้เห็นบรรยากาศของสภาพแวดล้อมและ
เหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคมนั้น วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีสภาพสังคมที่น่าสนใจและควร
กล่าวถึง ดังต่อไปนี้

๑. สภาพสังคมทางการเมืองปกครองและเหตุการณ์บ้านเมือง
๒. สภาพสังคมทางลัทธิศาสนา
๓. สภาพสังคมทางการศึกษา

๑. สภาพสังคมทางการเมืองปกครองและเหตุการณ์บ้านเมือง วรรณกรรมจีนกำลัง
ภายในสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมของจีนในสมัยโบราณ* คือทั่วทั้งอาณาจักรต่าง ๆ ยังไม่ก้าวหน้า
มีพระเจ้าแผ่นดินหรือฮ่องเต้เป็นประมุขในการปกครอง ซึ่งแบ่งออกเป็นราชวงศ์ต่าง ๆ เช่น
ราชวงศ์จิ่ว ราชวงศ์จิ้น ราชวงศ์ฮั่น ฯลฯ บ้านเมืองแต่ละยุคแต่ละสมัยมีทั้งสงบสุข เจริญ
รุ่งเรืองและวุ่นวายเลื่อมโทรมสลับกันไป ส่วนเนื้อเรื่องของวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่
สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมทางการเมืองปกครองและเหตุการณ์บ้านเมืองมี ๒ ประเภท คือ
เนื้อเรื่องอิงประวัติศาสตร์และเนื้อเรื่องจากจินตนาการของผู้เขียน

๑.๑ เนื้อเรื่องอิงประวัติศาสตร์ ได้แก่เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ และ
แม่สื่อสาว ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ กล่าวถึงเหตุการณ์ในสมัยราชวงศ์ฮั่นหรือไคของ

^๑วิภา กงกะนันท์ วรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๑๗

* ตั้งแต่ราชวงศ์จิ่วหรือโจว (๕๕๕ ปีก่อน พ.ศ. หรือ ๑๑๒๒ ปีก่อน ค.ศ. - พ.ศ.
๓๒๑ หรือ ๒๒๑ ก่อน ค.ศ.) ถึงราชวงศ์เซ็ง (พ.ศ. ๒๑๔๗ หรือ ค.ศ. ๑๖๔๔ - พ.ศ.
๒๔๕๕ หรือ ค.ศ. ๑๙๑๑) รายละเอียดใน รวมบทความเกี่ยวกับอารยธรรมตะวันออก หน้า

ในรัชสมัยของพระเจ้าเอกเจง รัชกาลที่ ๑๐ แห่งราชวงศ์ซ่งตอนปลาย (พ.ศ. ๑๖๗๐ ถึง ๑๗๐๕)^๑ เหตุการณ์บ้านเมืองในยุคนั้นอยู่ในภาวะไม่ปกติสุข เนื่องจากแผ่นดินจีนถูกแมนจู* รุกราน เข้ายึดครองแผ่นดินทางตอนเหนือของประเทศไว้และได้จับตัวพระเจ้าซ่งฮุยจง รัชกาลที่ ๕ และพระเจ้าซ่งคิมจง รัชกาลที่ ๕ ไปกักขังอยู่ในแมนจู ดังข้อความว่า

...เมื่อพระเจ้าซ่งฮุยจงกับพระเจ้าซ่งคิมจง ผู้เป็นบิดาและพระเชษฐาถูก กองทัพประเทศกิมฮวนคุมเอาตัวทั้งสองพระองค์ไปแล้ว ก็ต้องเสียเงา โอรส องค์ที่ ๕ ของพระเจ้าซ่งฮุยจง พร้อมด้วยข้าราชการที่ซื่อสัตย์พากันหลบหนีกองทัพ ประเทศกิมฮวนออกจากพระราชธานีมาทางทิศใต้และบรรดาขุนนางได้พร้อมกัน มา สถาปนาตั้งองค์ขึ้นครองราชย์ ณ นครหน้าเกีย (หรือนานกิง) ทรงพระนามว่า พระเจ้าซ่งเอกเจง...^๒

ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ตอนนี่ว่า

รัชสมัยพระเจ้าฮุยเต็กกับคิมเต็กเป็นปลายแผ่นดินราชวงศ์ไต้ซ้อง เป็นเวลาเมื่อแปดร้อย ปีก่อน กองทัพอันเกรียงไกรของชาวไต้กิมก๊ก (แมนจู) ซึ่งมีกูซุสเป็นประมุข ได้ยাত্রาทัพบุกเข้ามาสู่เป่ียงทักฉินทิศอันเป็นดินแดนดินอุดมสมบูรณ์และมีแต่ความสุข สนุกสนานนั้น

ท่ามกลางความสุข ความทุกข์ก็ได้เยือนเข้ามาสู่ มันเป็นการโหมตีเพื่อ แย่งชิงราชบัลลังก์จอมจักรพรรดิ พระเจ้าฮุยเต็กกับคิมเต็กถูกทหารไต้กิมก๊กจับเป็นเชลย แต่เจ้าคิมต้องหลบหนีข้ามน้ำแยงซีมาสู่ภาคใต้ กรั้นมาถึงเมือง

^๑ลิลิต สุนทรภู่ ประวัติการสัมพันธ์ระหว่างชาติไทยกับชาติจีน หน้า ๕๕

^๒จีน เรียกว่าประเทศกิมฮวน เนื่องจากแมนจูเดิมเป็นพวกคนป่า พวกเรือนเร่ แอบมองโกเลียเรียกกันว่า พวกฮวน ต่อมาในปี พ.ศ. ๑๖๕๔ แมนจูตั้งตัวเป็นเอกราช ใช้นามราชวงศ์ว่า กิม จึงเรียกว่า กิมฮวน

^๒ลิลิต สุนทรภู่ ด.ก. หน้า ๕๕

หลินอานฮู (ฮังจิ่ว) จึงได้สืบราชสมบัติต่อนาสถาปนาตนเองเป็นพระเจ้าซ่ง-
เกาจงฮ่องเต้ สถาปนาความเป็นบ้านแตกสาแหรกขาดจึงได้กลับสู่ความเป็นปกติสุข
ดังเดิม ในเวลานั้นข้าศึกซึ่งกำลังอันกล้าแข็งได้ถูกรานเข้ามาซัดครองแน่นกิน
ไปครึ่งก่อน^๑

แมนจูได้ถูกรานยึดครองแผ่นดินจีนทางภาคเหนือไว้ จนกระทั่งถึงรัชสมัยพระเจ้า
ซ่งเหล่งจงฮ่องเต้ หรือพระเจ้าฮงหลีจง รัชกาลที่ ๑๔ แห่งราชวงศ์ซ่ง (พ.ศ. ๑๗๖๔-
๑๘๐๓)^๒ เป็นช่วงระยะเวลาที่เหตุการณ์ในเรื่องไ่กล้าเนินตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งจบเรื่อง
ไ่กล้าถึงความไม่สงบสุขของบ้านเมือง ดังข้อความว่า

ภายนอกกำแพงเมืองคานตะวันออก หมู่บ้านราษฎรที่ตั้งห้อมมาหากินกันด้วยสัมมา-
อาชีพรอดกลามา ขณะนี้แทบทุกคนต่างสลดรักใจถึงบ้านเมืองที่ได้ถูกราน
แผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลเข้ามาครึ่งก่อน แต่พระเจ้าซ่งเหล่งจงฮ่องเต้
เป็นประมุขของชาติหาได้สนพระทัยเกื้อค้ำถึง แผ่นดินของบรรพบุรุษต้องมีทาง
สลายตัวไปอย่างน่าใจหายเช่นนั้นไม่ ภายในบ้านหลังหนึ่งของหมู่บ้านนั้น
ก๊วยเซาเทียนและเอี้ยทิม กำลังนั่งปรึกษาหารือเรื่องต่าง ๆ ตามอัธยาศัย
เนื้อแท้คือการปรึกษารื้อฟื้นบ้านเมืองขึ้นที่ทั้งสองมีส่วนไ่ถ้วนเสียอยู่ด้วย^๓

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ กล่าวถึงกรณีที่แมนจูเข้าไป
มีอำนาจในแผ่นดินจีน โดยมีตัวละครสำคัญที่เป็นแมนจู คือ อ้วนจวนเล็ก ผู้เป็นเชื้อพระวงศ์
คนหนึ่งของแมนจูได้รับแต่งตั้งให้เป็นทูตไปร่วมพิธีเฉลิมพระชนมพรรษาจักรีจีนที่เมือง

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๕

^๒ลิขิต อุนตระกูล ประวัติการสัมพันธ์ระหว่างชาติไทยกับชาติจีน หน้า ๖๒

^๓กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๐ - ๑๑

หลินอานู่และเพื่อทวงเคื่องราชบรรณาการที่จีนค้างแมนจูอยู่ด้วย อ้วนจ้วนเสียกตัญญูการ
ชมความสวยงามของธรรมชาติและศึกษาขนบธรรมเนียมประเพณีของจีน อีกทั้งถือโอกาส
ค้นหาคำราวีชัยสงครามของจ๊กซุยแม่ทัพจีนซึ่งถูกพระเจ้าซ่งเกาจงรับสั่งให้ประหารชีวิตเสีย
เพราะ "พระองค์ทรงลุ่มหลงในถ้อยคำสอพลอของจีนไม่ขุนนางกังฉินที่คอยเพ้อทุลีให้ทรง
ประสพเคราะห์ร้ายและจากพระสติ ที่จะทำให้พระปณิธาณปรีชาสามารถ จึงได้ตรัสสั่งให้ประหารชีวิต
จ๊กซุยแม่ทัพใหญ่ของจีนที่ได้ทำการต่อต้านกับข้าศึกได้กิมก๊ก (แมนจู)..."

การที่แมนจูรุกรานจีน พระเจ้าแผ่นดินทรงอ่อนแอ เมื่อกำนุขของขุนนางกังฉินและ
ขุนนางมีการฉ้อราษฎร์บังหลวง ททรยศต่อชาติจึงทำให้ชาวจีนในขณะนั้นต่างไม่พอใจ และคิด
กันปกป้องแผ่นดินจีนทุกวิถีทาง ดังเช่น นักพรตทิพฐ์ก็ได้เล้าให้คนจีนที่มีใจเจ็บแค้นใคร่จะ
กู้บ้านชาติคืน คือ กวียเซาเทียนและเอี้ยทิมมิงว่า

ข้าพเจ้าเป็นผู้เสียสละแล้วซึ่งโลกีย์วิสัย จิตใจมุ่งแต่เมตตาธรรมเป็นที่ตั้ง แต่เมื่อ
เมื่อได้มาพบขุนนางกังฉินทรยศต่อแผ่นดินอันเป็นมาตุภูมิที่รักกว่าชีวิต เช่นนี้
บรรดาการรุกรานของฝ่ายตรงข้าม... มาตราว่าข้าพเจ้าเป็นนักพรตผู้ทรงศีล
แต่ต้องยอมละศีลนั้นไปโดยทำการสังหารมลาอูมันให้ล้มหายไม่สิ้นอย่างไม่ว่างหน้า
แก่ใครเลยสำหรับมนุษย์ทรยศต่อชาติเพียงนี้^๒

สภาพเหตุการณ์บ้านเมืองที่ปรากฏในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ นอกจากจะเป็นเรื่อง
ที่แมนจูยึดครองแผ่นดินทางภาคเหนือแล้ว ยังกล่าวถึงชาวมองโกลซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยเร่ร่อน
อาศัยอยู่ตามทุ่งหญ้าในเขตทะเลทรายมีผู้นำที่สำคัญชื่อ เทมูจินหรือเตมูยีน ต่อมาภายหลังได้
รับนามว่า เจงกิสข่าน ๆ ผู้นี้เอ็ควิน โอ. โรสเซอร์ และยอห์น เค. แกร์แบงก์ กล่าวถึง

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนากะ
หน้า ๕

^๒ก. หน้า ๕๒

ไว้ว่า

ก่อนพุทธศตวรรษที่ ๑๘ (คริสต์ศตวรรษที่ ๑๒) พวกที่พูดภาษามองโกลบางพวก มีบทบาทในทางการเมืองที่นับว่าสำคัญมากในประเทศจีน...ถึงนั้นจักรวรรดิที่ เจงกิสข่านสร้างสรรค์ขึ้นมา จึงนับว่าเป็นจักรวรรดิมองโกลที่ยิ่งใหญ่จักรวรรดิ แรกแห่งภูมิภาคที่เราเรียกว่า มองโกลเลีย

ส่วนใหญ่ เจงกิสข่านได้เข้ามาสู่ประวัติศาสตร์ในฐานะเป็นผู้รวมเผ่ามองโกล ให้เป็นปึกแผ่น พระนามเดิมของพระองค์คือ เตมูจิน (Temujin) ทรงมีก ำเนิดในตระกูลกษัตริย์สูง...เตมูจินก็ทรงได้รับตำแหน่ง เจงกิสข่าน เมื่อปี พ.ศ. ๑๗๘๘ (ค.ศ. ๑๒๐๖) ซึ่งดูเหมือนจะมีความหมายบ่งไปในทางว่าเป็น "ผู้ปกครองจักรวาล" หรือ "องค์จักรพรรดิราช" ทั้งนี้พวกหัวหน้าวงศ์ตระกูลและ เผ่ามองโกลทั้งหลาย ต่างก็ยินยอมยกให้ เจงกิสข่านเป็นผู้นำของพวกเขา"

ก๊วยเซ็ง ตัวละครเอกของเรื่องเป็นชาวจีนที่ได้อาศัยอยู่กับชาวมองโกลตั้งแต่ยัง เล็ก ๆ เจงกิสข่านเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดู ดังนั้นจึงมีความผูกพันกับชาวมองโกลอย่างมาก เหตุการณ์ของเรื่องในตอนหลังปรากฏว่า เจงกิสข่านผู้นำมองโกลได้ร่วมมือกับจีนยกทัพไป ปราบแมนจู โดยแต่งตั้งให้ก๊วยเซ็งมีตำแหน่งเป็นแม่ทัพร่วมกับบุตรชายทั้งสองของตน ถึง ขอบความว่า

เจงกิสข่านเรียกแม่ทัพทั้งสามกองเข้าไปในกระโจมทอง จึงให้ทหารคนสนิท ดอຍหลบออกไปจนหมดสิ้น ดันมาผูกกับออคโคเตอร์ เชดูย ก๊วยเซ็ง ทั้งสามคนว่า

"กำลังทหารอันเกรียงไกรของแผ่นดินไคกิงกุก ได้ชุมนุมกันอยู่ที่ ณ เมือง กานังกวน ซึ่งมีอำนาจยึดครองไปถึงภูเขาเทียนชัวทางใต้ ส่วนทางเหนือถึง แม่น้ำตัวฮ้อยากที่จะทำการบุกทำลายได้ และพวกบรรดาแม่ทัพนายกองต่างให้

๑ เอ็กวิน โอ โรสเซอร์ และยอนัน เค แกรแบงก์ อุบายธรรมตะวันออก เล่ม ๓ แปลโดย จานงค์ ทองประเสริฐและคณะ หน้า ๕๒๕ - ๕๒๗

ความคิดเห็นกันคนละอย่างต่าง ๆ กัน แต่การที่จะโจมตีหักหาญเอาด้วยกำลังอย่างแท้จริง เห็นที่จะต้องใช้เวลาอันเนิ่นนาน ในเวลาปัจจุบันนี้แผ่นดินมงโกลได้เป็นไมตรีกันกับแผ่นดินไต้ช่อง แต่ดูบายที่ที่ที่สุดไม่เห็นเท่ากับอาศัยเดินทัพไปในแผ่นดินไต้ช่อง จากเมืองกังจิ่ว เดินกองทัพตัดตรงไปยังเมืองหลวงแผ่นดินไต้ก็มกุกที่เมืองไค้เหลียง (เมืองโคซอง^๑ ซึ่งอยู่ในมณฑลอ๋หน่า ปัจจุบันนี้)^๑

เมื่อเจงกิสข่านยกทัพไปปราบแผ่นดินแมนจูแล้ว ได้กลับยกทัพไปตีแผ่นดินจีนหรือแผ่นดินไต้ช่องอีกต่อหนึ่ง โดยจะให้ก๊วยเซ็งเข้าร่วมโจมตีด้วย ปรากฏว่า ก๊วยเซ็งรู้ความลับนี้เสียก่อน เพราะเจงกิสข่านเขียนคำสั่งลับใส่ไว้ในถุงม้า ก๊วยเซ็งและนางหลี่เพ็ง ผู้เป็นมารดาได้แอบเปิดออกอ่านดู ข้อความในเรื่องมีว่า

ความจริงในกระดานแผ่นนั้น เขียนด้วยหนังสืออันเป็นคำสั่งลับของเจงกิสข่าน คือสั่งให้ออคโคเตอร์ เชดูบ ก๊วยเซ็ง ยกกองทัพไปทั้งสามกองเพื่อมารวมปราบแผ่นดินไต้ก็มกุกแล้วจะเดินทัพโจมตีทางภาคใต้ โดยใช้การบุกอย่างสายฟ้าแลบมิให้ฝ่ายตรงข้ามทันระวังตัว ตรงเข้าโจมตีเมืองหลินอาน^๒ทำลายแผ่นดินไต้ช่องให้เสียพิณาสลง เพียงเท่านั้นก็จะทำให้แผ่นดินตงจ้วนตกเป็นของชาวมงโกลทันที^๒

ก๊วยเซ็งหนีกลับแผ่นดินจีน เพราะไม่ยอมรับสู้กับประเทศและชนชาติจีนด้วยกันเอง หลังจากที่นางหลี่เพ็งยอมฆ่าตัวตายเพื่อแสดงความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน และไม่ต้องการให้ก๊วยเซ็งเป็นทวนนาง ซึ่งตกอยู่ในเงื้อมมือของมงโกล ก๊วยเซ็งร่วมกับอึ้งย้งช่วยปกป้องเมืองเซียงเอี้ยงซึ่งเป็นเมืองที่เจงกิสข่านจะให้เชลุยบุตรชายยกเข้าโจมตี แม้ในขณะที่

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑๐ แปลโดย จำลอง พิษนาคะ
หน้า ๑๖๔ - ๑๗๐

^๒ก. หน้า ๓๔๖

บ้านเมืองอยู่ในภาวะสงครามเช่นนั้น พระเจ้าแผ่นดินและขุนนางก็ยังไม่สนใจที่จะป้องกันประเทศชาติ ทำให้ทวยเชิงในฐานะราษฎรจีนคนหนึ่งรู้สึกหนักใจในความอ่อนแอเหลวไหลของผู้มีอำนาจปกครองเป็นอย่างยิ่ง

"บ้านเมืองและราษฎรของแผ่นดินไต้ช่องในเวลานี้ มีจำนวนไพร่พลมากกว่าพวกมองโกลอันเกรียงไกรนี้อีกเล่า แต่มันน่าแค้นใจที่ขุนนางทั้งปวงล้วนแต่เป็นคนชั่วลากลับช่องเก๋ทรราช มีแต่รีดนาทาเร้นราษฎร จึงทำให้การแน่นดินฉีกพลาตไปหมดสิ้น"^๑

ในเรื่องแม่เสื้อขาว เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิงและเป็นยุคที่แมนจูขึ้นตัวขึ้นมาใหม่ หลังจากที่ถูกเจงกิสข่านแห่งมองโกลปราบไปสิ้นแล้ว เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ในสมัยพระเจ้าเหมิงซันจง รัชกาลที่ ๑๓ แห่งราชวงศ์หมิง (พ.ศ. ๒๑๑๖ - ๒๑๖๓)^๒ และสมัยพระเจ้าเหมิงอีจิง รัชกาลที่ ๑๕ แห่งราชวงศ์หมิง (พ.ศ. ๒๑๖๓ - ๒๑๙๐)^๓ สภาพเหตุการณ์บ้านเมืองโดยทั่ว ๆ ไปมีความเสื่อมโทรม "อันเห็นได้จากการกำเริบเลิปลานของเหล่าโจรและความทุกข์ยากที่ปกคลุมไปทั่วห้อมหุ้ม"^๔ นอกจากนี้มีการแย่งชิงอำนาจการปกครองกัน ดังที่ ล. เสถียรสุด กล่าวถึงการช่วงชิงอำนาจการปกครองของจีนในราชวงศ์หมิงว่า

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑๐ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔๐๑ - ๔๐๒

*เรียกเป็นภาษาแต้จิ๋ว ส่วนภาษาจีนกลางเรียกราชวงศ์หมิงเป็นยุคราชวงศ์หมิงราชวงศ์จางงวนซึ่งเป็นราชวงศ์ที่เจงกิสข่านผู้นามองโกลเป็นผู้ตั้งขึ้น

^๒ลี้ซิด ลุนตระกูล ประวัติการสัมพันธ์ระหว่างชาติไทยกับชาติจีน หน้า ๕๒

^๓ก. หน้า ๕๘

^๔เอ็ดวิน โอ. โรสเชอร์และยอห์น เค. แฟรแบบก์ อารยธรรมตะวันออก เล่ม ๓ แปลโดย จำนงค์ ทองประเสริฐและคณะ หน้า ๕๔๗

สมัยกษัตริย์เจงจ (พ.ศ.๑๕๓๘) เกิดมีการช่วงชิงอำนาจการปกครองกันในระหว่าง
มเหสี ชันทีและขุนนางผู้ใหญ่ ยึดเชื้อมาถึงสมัยกษัตริย์ฮู่จิงปลายราชวงศ์ หัวหน้า
ชันทีกุมอำนาจการปกครองได้หมด มีการลอบประหารขุนนางที่ซื่อสัตย์ แม้กษัตริย์ฮู่จิง
ซึ่งสืบราชบัลลังก์ต่อ จะไต่ถามจับพวกชันทีไม่ได้ก็ตาม แต่กองโจรและการขบถได้
เกิดขึ้นเกือบทุกเมือง ประกอบกับแมนจูได้ตั้งตนเป็นประเทศขึ้นและกำลังชุมนุม
กำลังทัพที่กำแพงจีน รอโอกาสเข้าตีจีน ราชวงศ์เหม็งจึงตกอยู่ในฐานะลำบากมาก^๑

สภาพสังคมที่กล่าวบรรยายในเรื่องแม่เสื้อขาว จึงได้แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์
บ้านเมืองที่ถูกข้าศึกรุกราน อยู่ในภาวะข้าวยากหมากแพงทั้งดินฟ้าอากาศไม่อำนวยในการ
เพาะปลูกและโจรผู้ร้ายชุมชุม ดังข้อความว่า

เวลานั้นเป็นปีที่สิบสามแห่งแผ่นดินไต้เหม็ง พวกแมนจูมีอำนาจเป็นใหญ่ทางภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ ยกกองทัพมารุกรานแผ่นดินไต้เหม็งอยู่เสมอ พระเจ้าขึ้นจง
ฮ่องเต้ทรงเสวยราชสมบัติอยู่ในขณะนั้น ต้องจัดส่งเงินทางเสฉีไปยังอาฮารไปบำรุง
กองทัพเพื่อให้มีกำลังต่อสู้กับข้าศึกแมนจูโดยมิขาด ขณะนั้นเงินในท้องพระคลังขัดสน
อยู่ ต้องหาวิธีเพิ่มภาษีที่นาเสฉีหนึ่งส่วนสองครั้งแล้วชาวนาจี้ก็เดือดร้อนในภาวะอันนี้
ไว้วางใจความจำใจ กอปรด้วยแผ่นดินทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีเนื้อดินแห้งแข็ง
เพราะไม่เหมาะแก่การเพาะปลูกข้าวและถั่วฯ ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล
ราษฎรก็พากันยากจนจนกันถ้วนทั่วความอุดมสมบูรณ์ทุกหย่อมหญ้า ทำให้เกิดช่องโหว่
ผู้ร้ายเป็นอันมาก ราษฎรต้องอดอยากยากไร้มีความทุกข์ยากอยู่แล้ว ข้าต้องถูก
รีดเก็บภาษี มีพวกปล้นสะดมแทบทุกหัวระแหง สภาพของแผ่นดินทางภาคตะวันออก
เฉียงเหนือ จึงดูเป็นที่น่าอนาใจและโดยเฉพาะการเกิดโจรผู้ร้ายขึ้นชุมชุม^๒

ตัวละครสำคัญในเรื่องแม่เสื้อขาว คือ นางเจ็กลอ้วหะมีอาชีพเป็นโจร เป็นการ
สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมและเหตุการณ์บ้านเมืองของจีนในสมัยราชวงศ์เหม็งว่า เป็นยุคที่

^๑ล. เสถียรสุต ประวัติศาสตร์ชนจีน หน้า ๒๓๐ - ๒๓๑

^๒เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ
หน้า ๘ - ๙

มีโจรผู้ร้ายมาก แม้สตรีก็ประกอบอาชีพนี้ ทำให้บ้านเมืองไม่ปกติสุข การปกครองประเทศ
ของพระเจ้าแผ่นดินไม่มีความเข้มแข็ง ไม่มีความเป็นธรรมและเชื่อคำยุยงของขุนนางกังฉิน
ดังข้อความว่า

เมื่อครั้งแผ่นดินไท่เหิงนั้น ส่องแต่มีพระทัยโศกเศร้าทราบดีถึงนัก ข้าราชการ
ใหญ่น้อยแม้จะบงการต่อหน้าก็ราวการ หรือกระทำมีร้ายเหวี่ยงหนึ่งประการใดแต่
นึกเกรง ไม่มีการพระราชภัยโทษให้เลย ย่อมมีพระกระแสรับสั่งให้พวกทหาร
เสื่อสายทองจัดการคุมตัวสำเร็จเสีย โดยเฉพาะในพวกขุนนางกังฉิน (คนชั่ว)
ที่มักถูกใส่ความแลกระทำความผิดพลากพลั้ง^๑

ตัวละครในเรื่อง คือ โทะเกะเหียน บิดาของโทะเอะอิยังถูกขุนนางกังฉินใส่ร้ายป้ายสี
ต้องถูกประหารชีวิต พระเจ้าแผ่นดินดูเบา เชื่อคำยุยงง่าย ๆ เหตุการณ์คงเลวร้ายอยู่เช่นนี้
แม้จะเปลี่ยนพระเจ้าแผ่นดินใหม่ก็ตาม ดังข้อความในเรื่องว่า

ความจริงนั้น แม้ว่าพระทัยเม่งฮึงจะส่อเงื้อมเงางามพระชนมายุอ่อนพรรษา แต่ก็
มิได้น้ำพระทัยโลเลเหลวไหลถึงเพียงนั้น พระองค์ทรงตระหนักได้ชื่อว่า อัม-
เหียนอีกนั้น เป็นขุนนางนายทหารผู้ใหญ่ที่มีความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อแผ่นดิน
แต่และสืดยุติ นามของพระองค์กับยุยงเหียน ซันที่ผู้ใหญ่นั้นเป็นกังฉิน
จึงบังคับมิได้พระองค์ทรงทราบเหตุการณ์ภายนอก ได้แต่ชักนำพระองค์ทรงดูมรดก
ให้พลัดเปลี่ยนมัวเมาในเรื่องสตรีและการซ่อนเร้นอยู่ทุกขณะ จนกระทั่งพระองค์
ซึ่งมีพระสติปัญญาเฉลียวฉลาดก็ต้องกลั้มกลาย เป็นมีคมัวอยู่กับสิ่งเหล่านี้เป็นที่น่า
สงสาร...^๒

^๑เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิณนาคะ
หน้า ๒๔

^๒เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิณนาคะ
หน้า ๑๑๑

การปกครองและเหตุการณ์บ้านเมืองจากเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ก็คือ แม่เสื่อขาว ก็คือ มีลักษณะคล้ายกัน คือ ต่างก็ถูกแมนจูรุกราน พระเจ้าแผ่นดินทรงอ่อนแอ มักหลงเชื่อ คำยุยงของขุนนางกังฉิน อีกทั้งขุนนางฉ้อราษฎ์บังหลวง ทรมานต่อชาติ ทำให้ตัวละครเอก ของเรื่องและตัวละครอื่น ๆ ที่มีคุณธรรมได้แสดงความรักชาติได้อย่างเต็มที่ โดยการช่วย กำจัดขุนนางที่คิดไม่ซื่อต่อแผ่นดินจีนและช่วยป้องกันการรุกรานของข้าศึก คือ แมนจูและ มองโกลเพื่อให้บ้านเมืองเกิดความสงบสุข

๑.๒ เนื้อเรื่องจากจินตนาการของผู้เขียน วรรณกรรมจีนกำลังภายในจะ แสดงให้เห็นถึงความวุ่นวายของสังคมชาวยุ่ลิม* ในเรื่องการใฝ่อ่านจะต้องการเป็นใหญ่ ในยุ่ลิม มีการฆ่าฟันล้างเผ่าพันธุ์ อาชวาทแก่น การแย่งชิงของมีค่าเพื่อส่งเสริมความ สามารถพิเศษของตน เช่น คัมภีร์วิทยายุทธ อาวุธและของวิเศษต่าง ๆ จนเป็นเหตุให้ ตัวละครฝ่ายธรรมะออกปราบฝ่ายอธรรมและได้ประสบความสำเร็จในขั้นสุดท้าย การที่ตัวละคร อยากรเป็นใหญ่ในยุ่ลิมเพราะต้องการเป็นหัวหน้าปกครองชาวยุ่ลิมทั้งหมดซึ่งเรียกว่า ตัวแทน ประมุข ผู้ที่จะเป็นประมุขยุ่ลิมนั้นต้องมีฝีมือทางวิทยายุทธสูงเยี่ยม เป็นที่ยอมรับในหมู่ชาว ยุ่ลิมด้วยกัน โดยการประลองฝีมือระหว่างสำนักหรือพรรคที่มีฝีมือวิทยายุทธอื่น ๆ ต่อสู้กัน ต่อหน้าชาวยุ่ลิมทั้งหมดที่ไปร่วมชุมนุมกันตามกำหนดนัดหมาย ผู้ชนะเลิศที่สามารถชนะคู่ต่อสู้ มาตลอดจนไม่มีผู้ใดกล้าต่อสู้อีกก็จะได้เป็นประมุขยุ่ลิม

นอกจากนี้ในหมู่ชาวยุ่ลิมยังมีสำนักวิทยายุทธที่ถือว่าเป็นสำนักมาตรฐานที่ประกอบ ด้วยบุคคลมีฝีมือ มีด้วยกัน ๖* สำนักและ ๑ พรรค คือ สำนักวัทเลี้ยวฉิม สำนักบู๊ตึง สำนัก ง่อไบ่ สำนักคุนลุ้น สำนักฮั่วฮั่ว สำนักคงหังและพรรคกระบารก สำนักมาตรฐานและพรรค

เหล่านี้ เป็นชาวยุ่ลิมฝ่ายธรรมะที่มีฝีมือวิทยายุทธสูง ช่วยขงคุณธรรมและสิทธิอันดีสูง ให้ชาวยุ่ลิมด้วย แต่ในสำนักเหล่านี้ก็อาจมีคนร้ายคนชั่วเข้ามาร่วมอยู่ด้วยก็ได้

สภาพการณ์ในเรื่องโดยทั่วไปเป็นเรื่องที่ตัวละครฝ่ายอธรรมก่อปัญหาจนเกิด ความเดือดร้อนในสังคมยุ่ลิม จนตัวละครเอกต้องรับหน้าที่เป็นฝ่ายปราบปรามแก้ปัญหาให้

* ที่เรียกกันว่า ชาวยุ่ลิมจักร

** บางก็กล่าวว่า มี ๘ สำนัก โดยเพิ่มสำนักเทียนฮั่ว สำนักแฉะเซียนและสำนักเทียนแซ

ดังคม เพื่อกำจัดเหล่ามารร้ายให้หมดไป ทั้งนี้เนื่องจากตัวละครเอกในเรื่องมักจะเป็น
ผู้มีวิทย์วิทยายุทธสูงเยี่ยม จนเหล่าชาวภูตฝ่ายธรรมะยอมรับนับถือในฝีมือ ยกย่องให้เป็น
ผู้นำในการปราบเหล่าอธรรมะ ในขณะที่เกี่ยวกับตัวละครเอกก็มักจะเป็นเป้าหมายที่ถูกฝ่าย
อธรรมะตามล่าหวังกำจัด เพื่อยึดครองภูตัมเช่นเดียวกัน ดังเช่น

ในเรื่องภูตัมมีคส์ มีเหตุการณ์ค่อนข้างกวีก็มยังต้องการกำจัดลี้กิมฮวงเสีย
จึงทำประลองฝีมือ ขุนเล่าชิงแซกกับขุนเซียวอึ้งสองภูตลานไค้สนทนาเกี่ยวกับเรื่องการ
ประลองฝีมือของกันทั้งสองโดยผู้เป็นปู่กล่าวว่า

"ดังนั้น การต่อสู้ครั้งนี้ไม่เพียงเกี่ยวพันถึงความเป็นตายของทั้งสองเท่านั้น
ยังเกี่ยวพันถึงชะตาของภูตัมทั้งแผ่นดินอีกด้วย"

ขุนเซียวอึ้งกระพริบตาถาม

"เกี่ยวพันสำคัญถึงปานนี้"

ขุนเล่าชิงแซกล่าช้า ๆ

"ใช่เนื่องเพราะการต่อสู้ครั้งนี้ หากเซียวอึ้งยังมีชัย มันยิ่งเชื่อมั่นตัวเอง
หนักแน่นกว่าเดิม กระทำเรื่องใด ๆ ยิ่งไม่มีความเกรงเกรงกังวล เมื่อถึง
ตอนนั้น โลกน่ากลัวไม่มีผู้ใดสามารถข่มมันได้อีกแล้ว"

ในเรื่องภูตัมมีคส์ ไก่กล่าวถึง การที่เทาเทียนลี้มียึดครองภูตัมไว้ในอำนาจนาน
ถึง ๓๐ ปี สร้างความเดือดร้อนไปทั่วภูตัม จนชาวภูตัมฝ่ายธรรมะได้ขอให้เทาอู่ตัวละคร
เอกในเรื่องช่วยปราบเทาเทียนลี้ม เนื่องจากเห็นว่าเทาอู่เป็นผู้มีวิทย์วิทยายุทธสูง จึงยกย่อง
ให้เป็นประมุขภูตัมฝ่ายธรรมะด้วย ดังข้อความในเรื่องว่า

๑ โกวเล้ง (นามแฝง) ภูตัมมีคส์ เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

บรรดาชนชาวบูลิ้มเหล่าธัมมะทั้งปวง ที่สนับสนุนให้เทวอูเสียวเสียบขึ้นเป็นประมุข
จะเสียดชีวิตขึ้นแตกหักกับปวณฺธุจิงจู ผู้ใช้อำนาจอิทธิพลเหยียบบูลิ้มไว้ได้ป่าเท้า
มาเป็นเวลาสามสิบปี...แต่ละคนในแผ่นดินย่อมมุ่งหวังให้เทวอูสามารถมีชัยใน
การต่อสู้คราวนี้โดยเด็ดขาด สามารถเสกสรรจรรโลงคุณธรรมอันถึงงามของบูลิ้ม
ให้ดำรงคงอยู่ ปลดแอกโซ่ตรวนของผู้นับให้พ้นจากอำนาจปวณฺธุจิงจูผู้ริษะเสรี
อีกครั้ง

ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ก็มีสภาพการณ์ในเรื่องใฝ่อำนาจต้องการเป็นใหญ่ในบูลิ้ม
เช่นกัน แต่ถูกตัวละครเอกปราบเสียเพื่อพิทักษ์คุณธรรมให้บูลิ้ม ดังเช่น พรรคภูนิททอง
ต้องการครองความเป็นใหญ่ในบูลิ้ม แต่ตั้งเงินจวงตัวแถมในเรื่องก็สามารถปราบลงได้สำเร็จ
ยังมีสำนักคลุมพิภพซึ่งเมื่ออิทธิพลรุกรานสำนักมาตรฐานของบูลิ้ม เช่น สำนักเสียวลิ้มยี่
สำนักภูตึง พรรคกระยาจก ทำให้ได้รับความเคียดรอนกันมาก เคียดไฉน ประมุข
พรรคชั่วชั่ว ไค้กล่าวถึงเทพร้อยพิชาคณฺธุก่อตั้งสำนักคลุมพิภพว่า

"ตอนอยู่ในหุบเขาเมฆคำ มารพาตั้งเกลี้ยกล่อม ทั้งถูกตามตั้งเสียวเสียบหวัง
เพื่อใช้เป็นเครื่องมือ บรรลุถึงจุดประสงค์ยึดครองวงนักเลง...

ภายหลังมันก่อตั้งสำนักคลุมพิภพ ส่งเทียบนัดแนะทุกค่ายสำนักไปชุมนุมที่
เทือกเขาไต้เกี้ยว แสดงว่ามันมีเจตนาปกครองวงนักเลง โดยมีต้องหลังโลดิต
แต่ทุกค่ายสำนัก ไม่แยแสสนใจ มันจึงกำเนินแผนขั้นที่สอง มุ่งคุกคามควย
อำนาจ ใช้เลื้อยลางสำนักชั่วชั่ว พรรคกระยาจก จุดประสงค์ เพื่อตัดไม้ข่มนาม^๒

^๑ กอดย้ง (นามแฝง) กว่าเทียนลุ เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองสูง

หน้า ๒๒๔๕ - ๒๒๔๗

^๒ ตั้งคงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๑๖๒๔

สภาพสังคมทางบ้านชีวิตและการปกครองที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในนี้ แสดงให้เห็นถึงความไม่สงบสุขในสังคมไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่มีเนื้อเรื่องอิงประวัติศาสตร์หรือเนื้อเรื่องจากจินตนาการของนักเขียนต่างก็มีสภาพสังคมในลักษณะเดียวกันคือมีความวุ่นวายไม่สงบสุข ตัวละครในเรื่องจึงแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่ายอย่างเด่นชัด กล่าวคือ เป็นตัวละครฝ่ายดีมีคุณธรรม ต้องการให้สังคมมีความสงบสุขฝ่ายหนึ่งและตัวละครฝ่ายร้ายที่เป็นตัวก่อความวุ่นวาย รำพันหาข้ออ้างในเรื่องอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องอิงประวัติศาสตร์ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน มักจะสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมของจีนยุคที่ถูกแมนจูและมองโกลรุกราน จึงเป็นข้อขัดแย้งระหว่าง ๓ ขาคติ ทำให้เห็นสภาพสังคมของบ้านเมืองและสภาพสังคมของชาวมูฮั่มมัดไคอย่างเด่นชัด การแก้ปัญหาทางสังคมที่มีความวุ่นวายไม่สงบสุขเช่นนี้ ผู้เขียนใช้ความมีคุณธรรมของตัวละคร รวมทั้งการมีวิถียาอุทธอันสูงส่งของตัวละคร เป็นการแก้ปัญหา

๒. สภาพสังคมทางลัทธิศาสนา วรรณกรรมจีนกำลังภายในแสดงให้เห็นถึงลัทธิความเชื่อของจีนที่มีมาตั้งแต่โบราณ กล่าวคือ ชาวจีนมีความคิดดั้งเดิมในการนับถือฟ้าดินและการบูชาบรรพบุรุษซึ่งเป็นความเชื่อของชาวจีนในยุคแรกเริ่มแห่งประวัติศาสตร์จีน จนกระทั่งกลายเป็นลัทธิศาสนา รวมทั้งลัทธิและศาสนาสำคัญอีก ๓ คือ ลัทธิขงจื๊อ ลัทธิเต๋าและพุทธศาสนา ซึ่งจะได้อธิบายถึงลัทธิศาสนาเหล่านี้เท่าที่มีปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ

๒.๑ การนับถือฟ้าดิน

๒.๒ การบูชาบรรพบุรุษ

๒.๓ ลัทธิขงจื๊อ

๒.๔ ลัทธิเต๋า

๒.๕ พุทธศาสนา

๒.๑ การนับถือฟ้าดิน เป็นการนับถือธรรมชาติและเป็นความเชื่อกึ่งเดิม มีมาช้านานในหมู่ชนชาวจีน เสรีयर พันธรังษี กล่าวว่า

ชาวจีนก่อนสมัยประวัติศาสตร์จึงเชื่อว่าสวรรค์หรือฟากฟ้า อันอยู่เบื้องบนเป็น
หยาง* และแผ่นดินอันอยู่ข้างใต้ (ฟากดำ) เป็นหยิน** อาศัยอำนาจหรือพลัง
ของหยางและหยิน อันเป็นพลังบวกและพลังลบ ผสมกันเป็นผลให้เกิดขึ้นซึ่ง
สรรพสิ่งในสากลจักรวาล... ชีวิตของมนุษย์ที่เปลี่ยนแปลงไปมีความเป็นเด็ก
เป็นหนุ่ม ชราและสูญสิ้นไป มีความไม่สำเร็จ มีความล้มเหลว ความโศกเศร้า
ความขื่นขาน วนเวียนไปมาอย่างนี้ เพราะเหตุเกิดจากหยางและหยินอันเป็น
พลังบวกและพลังลบ เป็นมูลฐานคุณนั่นเอง

ความคิดเกี่ยวกับหยางและหยินนี้ ตามประวัติศาสตร์จีนกล่าวว่าได้มาจากความคิด
ของพระเจ้าฟูซี ผู้เป็นปฐมกษัตริย์ในประวัติศาสตร์จีน^๒ ทรงมีความคิดว่าในโลกหรือชีวิต
มีส่วนประกอบสำคัญอยู่ ๔ อย่าง ซึ่งต่อมาชาวจีนนำมาเขียนเป็นรูปยันต์แปดเหลี่ยมหรือ
โป๊ยช่วย^๓ ถือเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่จะช่วยคุ้มครองป้องกันจากภูติผีปีศาจและช่วยบันดาลให้มี
ความอุดมสมบูรณ์

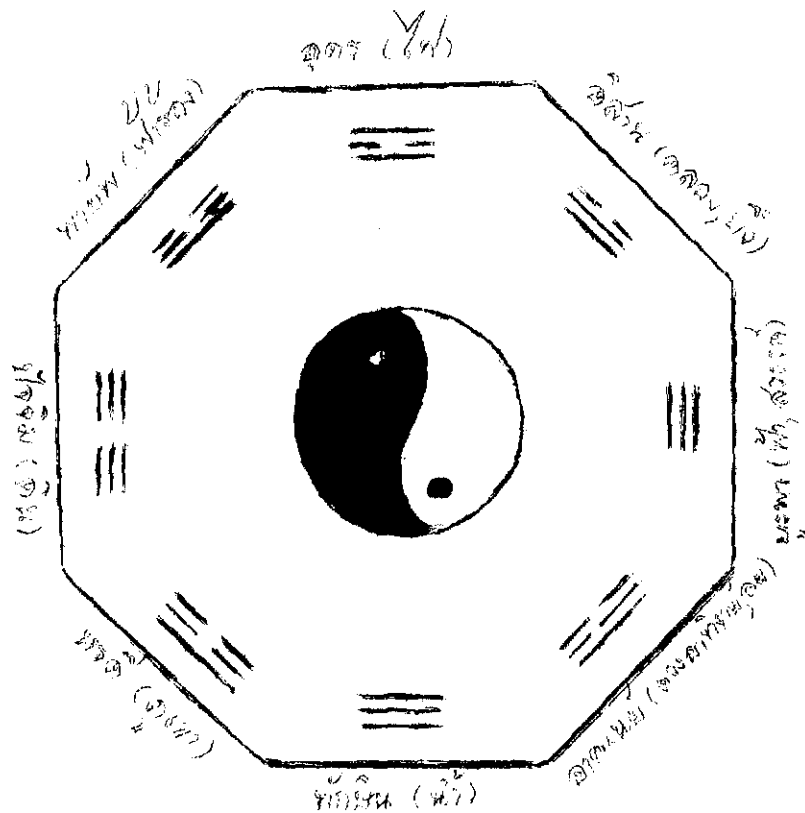
* หยาง (Yang) เป็นพลังหรืออำนาจที่จะบันดาลสิ่งต่าง ๆ ในจักรวาลให้เป็น
ไป ถือเป็นพลังในทางบวก (Positive Power) โดยลักษณะธรรมชาติที่ปรากฏออกมา
เช่น ความสว่าง ความอบอุ่น ความมั่นคง ความเข้มแข็ง แสงอาทิตย์และดวงไฟ
 เป็นต้น

** หยิน (Yin) เป็นพลังหรืออำนาจที่จะบันดาลสิ่งต่าง ๆ ในจักรวาลให้เป็น
เช่นเดียวกัน แต่เป็นพลังในทางลบ (Negative Power) โดยลักษณะธรรมชาติที่ปรากฏ
ออกมาของหยิน เช่น ความมืด ความหนาว ความอ่อน ความชื้นแฉะ ความดึกดำบรรพ์ น้ำและลม
 เป็นต้น

^๑ เสรีयर พันธรังษี ศาสนาเปรียบเทียบ หน้า ๕๑๒ - ๕๑๓

^๒ เสรีयर พันธรังษี ล.ก. หน้า ๕๑๔

*** ภาษาแต้จิ๋ว ส่วนภาษาจีนกลางเรียกปา-กัว

รูปยันต์แปดเหลี่ยม หรือ โป๊ยช่วย

รูปยันต์แปดเหลี่ยม มีการย่อจาก ๘ (ทิศ) เหลือ ๔ (ทิศ) คือ บูรพา (ฟ้า, สวรรค์) บัณฑิต (ดิน) ทักษิณ (น้ำ) และอสูร (ไฟ) ต่อมามีการย่อจาก ๔ (ทิศ) เหลือเพียง ๒ อย่างคือ หยางและหยินอยู่เป็นของคู่กัน "ถ้าหยางและหยิน ไม่สมกันตามส่วน ก็ไม่สามารถจะเกิดมีเป็นขึ้นมาได้ เช่น มีแผ่นดินคู่กับแผ่นฟ้า มีหญิงคู่กับมีชาย มีมืดคู่กับมีสว่าง มีพระอาทิตย์คู่กับพระจันทร์ มีหนาว-ร้อน ชั่ว-ดี เป็นต้น"^๑ ดังนั้นความเชื่อในเรื่องสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากหยางและหยิน จึงเป็นความเชื่อเรื่องสวรรค์ เพราะชาวจีนเชื่อว่าสวรรค์หมายถึง ฟ้า ซึ่งเป็นเทพเจ้าสูงสุดเหนือจักรวาลและมนุษย์^๒ สามารถบันดาลได้ทุกอย่างแห่งโลกมนุษย์มีอันเป็นไปตามความพอใจได้ เช่น ถ้าพอใจก็อาจจะให้บรรลุความสำเร็จและมีความเจริญรุ่งเรืองหรือไม่พอใจก็อาจจะให้ประสบความพินาศเสียหาย เป็นต้น

^๑ เสรีชัย พันธรัตน์ ศาสนาเปรียบเทียบ เล่ม ๒ หน้า ๕๐๕

^๒ พรณี ฉัตรพลรักษ์ "แนวความคิดดั้งเดิมของชาวจีน" รวมบทความเกี่ยวกับอารยธรรมตะวันออก หน้า ๔๔

ความเชื่อเรื่องสวรรค์หรือการนับถือฟ้าดินนี้ มีปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน โดยผู้ประพันธ์แทรกอยู่ในความคิดหรือคำพูดของตัวละคร เมื่อตัวละครมีความสนใจในชีวิต ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ฟ้าดินพอใจจึงให้รางวัล วิลเลียม ชิโอะคอร์ เคอ บาร์รี่ กล่าวถึงฟ้าดินว่า "โดยเหตุที่ฟ้าและดินเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ถ้าว่าตามทัศนะที่เกี่ยวกับหลักการสากลแล้ว ก็เป็นธรรมดาที่ฟ้าและดินจะต้องมีอำนาจทางค่านิยมอยู่ เมื่อมีอำนาจทางค่านิยม ก็เป็นการสมควรที่ฟ้าดิน จะให้รางวัลแก่คนดีและลงโทษคนชั่ว"^๑ ดังตัวอย่าง

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ตัวละครมีความนับถือในเรื่องฟ้าดินกันมาก ถือว่าฟ้าดิน เป็นผู้ลิขิตชีวิตให้เป็นไปต่าง ๆ นานา เช่น ตอนที่ก๊วยเซ็งตัวละครเอกของเรื่องพบกับมัวเอ็ก ซึ่งก็คือเอี้ยทิมท๊องร่วมสาบานของก๊วยเซาเทียนบิดาของก๊วยเซ็ง มัวเอ็กกับก๊วยเซ็งยังไม่รู้จักกัน เมื่อก๊วยเซ็งบอกว่าเป็นบุตรชายของก๊วยเซาเทียน ก็ทำให้มัวเอ็กน้ำตาไหลออกมาด้วยความทึ่งใจ ถือว่าเป็นเพราะฟ้าดินปรานี ดังข้อความว่า

ในความมืดที่มองมิเห็นหน้ากัน ชายชรามัวเอ็กหลังน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้สึกตัว
เงยหน้าขึ้นดูหลานก๊วยเซียงสั่นเครือว่า
"ฟ้าดินโปรดเราแล้ว"

พลางยื่นมือทั้งสองสอดออกมาจากกรงเหล็ก จับมือก๊วยเซ็งไว้นั่น^๒

ในเรื่องฤทธิ์มีกลิ่น ตอนอาศุยนันทากับทิวางกะถึงเรื่องเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ โดยอาศุยกกล่าวว่า ชีวิตของคนเราเป็นของฟ้าดิน เพราะฟ้าดินเป็นผู้ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง แก่ชีวิต ดังข้อความว่า

^๑วิลเลียม ชิโอะคอร์ เคอ บาร์รี่ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๓ แปลโดย
จางนัง หองประเสริฐ หน้า ๔๔ - ๔๕

^๒กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จ้างลอง พิสนาคะ
หน้า ๔๐

แหงหน้าเหม่อมองท้องฟ้าที่เรีงว่าง กล่าวซำๆสืบไป

"ฟ้าดินกลัวท่านกระหอย จึงให้น้ำแก่ท่านดื่ม กลัวท่านหิวโหย จึงให้พืชพันธุ์
ธัญญาหารแก่ท่านรับประทาน กลัวท่านหนาว จึงให้ผ้าให้แพรพรรณแก่ท่าน ป้องกัน
ความหนาว"

หันมาลงจ้องที่ท่วงกะอีกครั้ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ฟ้าดินห่มเหแก่ท่านมากมายถึงปานนี้ ท่านกระทำเรื่องราวใดแก่ฟ้าดินบ้าง"๑

ในเรื่องก่าเหียนลก มีเหตุการณ์ที่กล่าวถึงฟ้าดินไว้หลายตอน เช่น ตอนที่นาง
เต็กกุนง้ไปหาเล่งไซที่เกาะท้อฮวยเต้า เพื่อบอกให้นางทราบว่ เทาู้กับคนไม่ได้มี
ความสัมพันธ์กันอย่างคับรัก เมื่อนางไปถึงเกาะท้อฮวยเต้า ปรากฏว่ ท้อฮวยซึ่งกุน
บิดาของเล่งไซเห็นนางเข้า จึงบอกให้เล่งไซรู้ มีความว่

ท้อฮวยซึ่งกล่าวอย่างขี้มแย้มต่อไปว่

"นางนั่นเอง นี่โยมิใช่เป็นโอกาสอันประเสริฐที่ฟ้าประทานให้ เจ้ากำลัง
เกิดกาลที่นางช่วงชิงเทาู้ไป คาดมิถึงว่ นางกลับมาตกอยู่ในเอื้อมมือของ
พวกเราได้"๒

เล่งไซโถมกายเข้าไปโอบรัดเต็กกุนง้ เอาไว้อย่างแนบแน่น กล่าวด้วย
ความสำนึกเสียใจว่

"ข้าพเจ้าหลงเข้าใจในตัวท่านผิดไป และพลอยเข้าใจเทากงจื้อผิดไปด้วย
เทพคาฟ้าดินจึงมีความอ้ำติดโหดเหี้ยมถึงปานนี้ เต็กเจ้เจ้ขอวิงวอนท่าน
โปรดอภัยแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด"๓

๑ โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีคส์ เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๕๐๔

๒ กอยัง (นามแฝง) ก่าเหียนลก เล่ม ๓ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๑๕๐๓

๓ ก. หน้า ๑๕๑๖

ในเรื่อง สะพานแปดทิศ กล่าวถึงการนับถือผีของตัวละคร เช่น ตอนกั๊วะจ๋วนฮัง พร้อมด้วยศิษย์ร่วมสำนักรุ่นน้องและจิวยอกคนรับใช้ พวกนี้บงกชัญชรชายของอาจารย์หนีออกจากคฤหาสน์เพราะถูกผู้ร้ายบุกคุก ทั้งหมกหวังพึ่งความเมตตาจากผีกินฟ้าได้ช่วยเหลือ เช่น ตอนจิวยอกผูกกับกั๊วะจ๋วนฮัง กังข้อความว่า

แหงนมองท้องฟ้าแล้วกล่าว

"แต่เราไม่หวังใยกังวล หลังยามสามของคืนนี้ท้องฟ้ามีคหมินเป็นพิเศษ แสดงว่าฟ้ามีเจตนาช่วยเหลือเสียจื้อรอกพ้นจากมหันตภัยครั้งนี้"

กั๊วะจ๋วนฮัง กล่าวว่า

"นั่นเป็นหมอกหนาชนิดหนึ่ง"

"นั่นไม่ใช่หมอก หมอกไม่คำหมินเช่นนั้น และไม่สลายตัวเร็วปานนี้ สมควรบอกว่านี่เป็นฟ้าช่วยเหลือคนถึงยาม เวลเวลาที่ผ่านมารัฐขึ้นประกอบวีรกรรมคุณธรรม ชัมมะ สร้างบุญกุศลนับครั้งไม่ถ้วน หากฟ้าไม่คุ้มครองท่านผู้เฒ่า ออกจะไร้ทิพยเนตรแล้ว"

สรุปกล่าวได้ว่า ตัวละครวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีความเชื่อฟ้าดินอย่างยิ่ง เห็นว่าฟ้าดินเป็นผู้นำบันดาลหรือกำหนดชะตาชีวิตของพวกเขาไว้ ชีวิตจะดีหรือเลว ประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว ก็ขึ้นอยู่กับลิขิตของฟ้าดิน เช่น เกี่ยวกับความดีของคนไทยเราบางคนก็คิดว่า "ชีวิตจะเป็นอย่างไรก็สุดแล้วแต่พรหมลิขิต"

๒.๒ การบูชาบรรพบุรุษ เป็นการเคารพบูชาเช่นสรวงวิญญานของบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว เพ็ชรี สุมิตร กล่าวว่า "...เป็นการแสดงความกตัญญู เป็นการบูชาเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของบุคคลที่อยู่เบื้องหลัง ทั้งนี้เพราะถือว่าผู้ตายสามารถจะกลั่นบันดาล

อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

ความสุขทุกซ์ให้แก่มวลผู้อยู่ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการเคารพกราบไหว้ ดังนั้นลัทธิบูชาบรรพบุรุษ จึงมีความสำคัญต่อสังคมจีนเป็นอย่างยิ่ง..."^๑ สังคมจีนถือว่าครอบครัวเป็นแกนสำคัญ ของสังคม "การบูชาบรรพบุรุษทำให้มีความรู้สึกผูกพันต่อครอบครัวและสืบประวัติความเป็นมา ของครอบครัวไว้ ด้วยเหตุนี้เช่นกัน ความสัมพันธ์แบบวงศ์ญาติจึงมีความสำคัญต่อสังคมจีน"^๒

วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีเรื่องเกี่ยวกับการนับถือบรรพบุรุษอยู่มาก เป็นการ กล่าวถึงการปฏิบัติจนเป็นประเพณีต่าง ๆ ในสังคม แสดงให้เห็นถึงความกตัญญูรู้คุณต่อ บรรพบุรุษ ดังตัวอย่างเช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ตอนที่ยี่สิบเจ็ดตัวละครเอกของเรื่องกระทำพิธีเซ่นไหว้ ดวงวิญญาณของก๊วยเซาเทียนบิดาซึ่งถูกทวนเทียนเต็กฆ่าตาย ก๊วยเซ็งจับตัวทวนเทียนเต็ก ได้ จึงให้จี้กตั้งที่ประดิษฐานดวงวิญญาณของก๊วยเซาเทียนขึ้นชั่วคราวที่บ้านของเล็กเซ็งฮวง ดังข้อความว่า

เล็กเซ็งฮวงส่องพ้อดูกับอ้วนง้วนตั้งต่างไม่ทราบความประสงค์ของก๊วยเซ็ง จึงพากัน เดินตามหลังไปด้วยความงงใจ จนล่วงห้องโถงหลังบ้าน พวกคนใช้กำลังจัดการ ปักธูปเทียน

ก๊วยเซ็งบอกว่า ขอกระตาศกับพู่กันก๊วย และก๊วยเซ็งเขียนลงในแผ่นกระตาศ สีขาวว่า

"ที่ประดิษฐานดวงวิญญาณของก๊วยเซาเทียนบิดาผู้ล่วงลับ" เป็นอักษรสิบตัว ก๊วยกัน แล้วเอากระตาศแผ่นนั้นวางไว้บนโต๊ะบูชา"

^๑ เพ็ชรี สุมิตร ประวัติอารยธรรมจีน หน้า ๒๓

^๒ วิทย์ วิศทเวทย์และคณะ อารยธรรม เล่ม ๑ หน้า ๕๔

^๓ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

การที่ก๊วยเซ่งใช้กระดานเขียนว่า "ที่ประติฐานดวงวิญญาณของก๊วยเซาเทียนบิดาผู้ล่วงลับ" นี้เรียกว่า เกซิ่น^๑ แปลว่า ป้ายวิญญาณในสกุล เป็นพิธีเช่นไหว้บูชาบรรพบุรุษด้วยการเขียนชื่อผู้ตายไว้ในป้าย โดยถือว่าขณะทำพิธีนั้นวิญญาณจะเข้าไปสิงในป้าย สามารถติดต่อกับผู้เช่นบูชาได้ ก๊วยเซ่งจัดให้มีพิธีเช่นไหว้ในครั้งนี้ เพราะว่าได้จับตวนเทียนเด็กผู้มาก๊วยเซาเทียนบิดาของตน จึงให้สาวภาพต่อหน้าดวงวิญญาณของบิดาเพื่อต้องการล้างแค้นทดแทนคุณ ดังข้อความว่า

ตวนเทียนเด็กกำนันลงที่ตั่งดวงวิญญาณของก๊วยเซาเทียน ร้องบอกว่า "ท่านก๊วยเลาเอ๋ย ดวงวิญญาณของท่านนั้น คือ อ้วนจ้วนเล็กไท้ของคตี่หกแห่งแผ่นดินไถ่กิมก๊ก ไม่ใช่ข้าพเจ้าผู้มีชีวิตเป็นสัตว์เคร่งครัดจนก้มมกปลวกเลย วันนี้บุตรชายของท่านได้เติบโตใหญ่กล้าหาญยิ่งนัก วิญญาณซึ่งอยู่บนสวรรค์ของท่านคงปลานปลัมปิติด้วย จึงคลำใจให้บุตรชายของท่านเว้นชีวิตของข้าพเจ้าด้วยเถิด"^๒

ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง กล่าวถึงการบูชาบรรพบุรุษในตอนที่ตั้งใจจะตัวละครเอกของเรื่องไปที่เทือกเขาฟงซังซัวเพื่อเคารพหลุมฝังศพของบิดามารดาซึ่งถูกฆ่าตายตั้งแต่ตนยังเป็นเด็ก ดังข้อความว่า

ตั้งใจจงบรรพบุรุษถึงหน้าหลุมฝังศพบิดามารดา ก็ถูกเขาคว่าครวญทวนไห้ นงคราญเจ็ดพิสดาร ไม่สะทกกับการปลอมประโลมพลอยงอเข้าคุกกลง
สถาน^๓ที่นี้แปรเปลี่ยนกลับกลาย เห็นความคาคหมายตั้งใจจงนัก
พื้นที่ซึ่งกาลก่อนตั้งกระท่อมมุงจาก บัดนี้ปลูกสร้างตึกใหญ่ตึกลึงหนึ่งขึ้นแทน
ที่หน้าหลุมฝังศพบิดามารดา มักตั้งป้ายสุสาน จารึกอักษรว่า
"ที่ฝังศพอวงเอี้ยซังเลียบ (สองผู้กล้ากบฏ) ตั้งฮั่วอูและลี้กฮวง"

^๑ เสี่ยวโกเศศ-นาคะประทีป ลัทธิของเพื่อน หน้า ๔๑๐

^๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๕ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

หน้าท้ายสุสานเรียงเครื่องเซ่นไหว้ ในกระดางมักชุมหอมส่งควันลอยอ้อยอิ่ง
ยังมีเฝ้ากระชายเงินกระชายทอง แต่ปราศจากร่องรอยผู้คน นิทรามเป็นการ
กระทำของผู้ใด

คงจินตนาการไม่ทันสืบสาวข้อเท็จจริง ว่าให้ชาวตะกั่วบ่อเล่าประสบการณ์ที่
ผ่านมามากมายกับบิดามารดา นั่งรับฟังอยู่เบื้องหน้าก็ปาน^๑

การบูชาบรรพบุรุษเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเชื่อถือวิญญาณของชาวจีน โดย
เชื่อว่า "วิญญาณเมื่ออยู่ในทุกหนทุกแห่ง และวิญญาณมีอิทธิพลต่อทุก ๆ สิ่ง คนจีนจึงรับใช้รวม
ทั้งเอาใจด้วยการทำพิธีบางสรวงดวงวิญญาณ และประกอบพิธีการต่าง ๆ เป็นการแสดงความ
เคารพต่อวิญญาณ เพื่อให้ได้รับแต่สิ่งที่ดีและได้รับการคุ้มครอง"^๒ ทั้งนี้เพราะมี
รากฐานมาจากความเชื่อถือที่ว่า "ดวงวิญญาณของผู้ตาย ถ้าหากไม่ได้รับการเลี้ยงดูก็จะ"
ได้รับความทุกข์ยาก"^๓ ชาวจีนยังคงเคารพต่อดวงวิญญาณของบรรพบุรุษและเซ่นสรวงบูชา
มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นแนวความคิดดั้งเดิมของชาวจีนทางด้านการนับถือฟ้าดินและ
การบูชาบรรพบุรุษ ต่อมาจีนมีนักปรัชญาคนสำคัญหลายคน เช่น ขงจื๊อ เหลาจื๊อ มอจื๊อ
และเม่งจื๊อ เป็นต้น ความคิดของนักปรัชญาเหล่านี้เป็นปรัชญาจีนที่มุ่งกล่าวถึงชีวิตมนุษย์

^๑ กังตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่กาเว้ง เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๑๓๖๕ - ๑๓๖๖

^๒ พรณี ฉัตรพลรักษ์ "แนวความคิดดั้งเดิมของชาวจีน" รวมบทความ-
เกี่ยวกับอารยธรรมตะวันออก หน้า ๘๘

^๓ วิลเลียม ซีโอคอร์ เคอ บาร์ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๓ แปลโดย
จำนงค์ ทองประเสริฐ หน้า ๗๗

ที่อยู่ร่วมกันในสังคม ชาวจีนยึดถือความคิดเหล่านั้นเป็นหลักในการดำเนินชีวิต จนกลายเป็น
ลัทธิศาสนาที่สำคัญ ๒ ลัทธิ คือ ลัทธิขงจื๊อและลัทธิเต๋า จนกระทั่งพุทธศาสนาได้แพร่หลาย
เข้าไปในประเทศจีน ชาวจีนจึงนับถือประเพณีปฏิบัติลัทธิศาสนาทั้ง ๓ อย่าง ไปพร้อมกัน
คือ "ลัทธิเล่าจื๊อ ขงจื๊อและพระพุทธรศานานิกายมหายาน จนบางครั้งกลายเป็นสามเส้า
อย่างยากที่จะแยกออกจากกันได้" ดังภาษาจีนเรียกลัทธิศาสนาทั้งสามนี้ว่า ซัมเจีย*
(San Chia)"^๑ ถือว่าเป็นปรัชญาที่สำคัญของจีน แบ่งออกได้เป็น ๓ สมัย คือ

๑. สมัยแรก(The first movement) ระยะเวลาประมาณศตวรรษที่ ๖ - ศตวรรษ
ที่ ๒ ก่อน ค.ศ. สมัยดังกล่าวเป็นสมัยของการพัฒนาการปรัชญา ๓ ส่วนนี้ คือ ลัทธิ
ขงจื๊อ (Confucianism) ลัทธิเต๋า (Taoism) และลัทธิมอจื๊อ (Moism)
๒. สมัยที่สอง (The second movement) ซึ่งอาจเรียกว่าเป็นยุคกลางของปรัชญา
จีนก็ได้ สมัยดังกล่าวพุทธศาสนาจากอินเดียได้เข้าไปมีอิทธิพลต่อความคิดของชาวจีน
๓. สมัยที่สาม (The third movement) เป็นยุคที่ยาวนานที่สุด ระยะเวลาตั้งแต่
ศตวรรษที่ ๑๑ จนถึงปัจจุบัน ปรัชญาจีนได้สังเคราะห์ลัทธิขงจื๊อออกมาเป็นลัทธิขงจื๊อ
ใหม่ (New-Confucianism)^๒

๒.๓ ลัทธิขงจื๊อ เป็นลัทธิศาสนาที่ชาวจีนยกย่องนับถือและนับว่าขงจื๊อเป็น
ปณูมาจารย์ลัทธินี้เริ่มมีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์โจว เป็นที่เลื่อมใสและมีอิทธิพลต่อชีวิตความ
เป็นอยู่ของชาวจีนมาก ดังที่ จางงัก หองประเสริฐ กล่าวว่า

* เสวี่ยรโกเศศและนาคะประทีป ไขว้ว่า ซัมเก๋า แปลว่า คำสั่งสอนทั้งสาม
(จากลัทธิของเพื่อน หน้า ๔๐๗)

^๑จ. ศิวรักษ์ "อุดมคติของการดำรงชีวิตตามแนวคิดของวัฒนธรรมจีน"
รักเมืองไทย เล่ม ๑ หน้า ๔๐

^๒ปานทิพย์ สุภนกร ปรัชญาจีน หน้า ๑

ลัทธิขงจื๊อที่เราถือว่าเป็นลัทธิที่สำคัญที่สุดในชีวิตของประชาชนชาวจีน เพราะ
ประชาชนชาวจีนเกือบทั้งหมดถือลัทธิขงจื๊อด้วยกันทั้งนั้น แม้บางท่านจะบอกว่านับถือ
พุทธศาสนาหรืออะไรก็ตาม แต่ว่าลัทธิขงจื๊อก็ยังคงฝังลึกอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของ
ชาวจีนอยู่ตลอดเวลา...

คุณลักษณะของชาวจีนโดยทั่วไปนับว่าเป็นเวลาสองพันปีมาแล้ว ก็คือ เป็น
ผู้ที่นับถือลัทธิขงจื๊อในประวัติศาสตร์จีนนั้น ไม่มีใครอีกแล้วที่จะมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้ง
ต่อชีวิตของประชาชนชาวจีน...ลัทธิขงจื๊อได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและ
ความคิดของประชาชนชาวจีนอย่างแยกไม่ออก..."

ลัทธิขงจื๊อเน้นที่บทบาทของมนุษย์ในสังคม^๒ โดยการรู้จักปรับปรุงตนเองให้เป็น
คนมีคุณธรรมซึ่งจะช่วยให้สังคมนั้นดีขึ้นได้ เพราะเชื่อว่า "คุณธรรมความดีเป็นสิ่งเดียว
เท่านั้นที่จะทำลายล้างความชั่วร้ายต่าง ๆ ในสังคมให้หมดสิ้นไปได้"^๓ และให้คำนิยามถึง
ความสัมพันธ์ในสังคม ๕ ประการ คือ "ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับประชาราษฎร์ ๑
ระหว่างบิดากับบุตร ๑ ระหว่างสามีกับภรรยา ๑ ระหว่างพี่ชายกับน้องชาย ๑ และ
ระหว่างมิตรสหาย ๑"^๔ ด้วยการยึดหลักคุณธรรม ๓ ประการ คือ "ความรู้ มนุษยธรรม
และความกล้าหาญ"^๕ ขงจื๊อจึงเน้นหนักในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวมาก ถือว่า
การมีคุณธรรมต่อกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวจะเป็นพื้นฐานสำคัญของการอยู่ร่วมกันใน

^๑ จางงัก หองประเสริฐ ปรัชญาประยุกต์จีน หน้า ๔๒

^๒ ส. ศิวรักษ์ "อุดมคติของการดำรงชีวิตตามแนวคิดของวัฒนธรรมจีน"
รักเมืองไทย เล่ม ๑ หน้า ๔๒

^๓ พรณี ฉัตรพลรักษ์ "แนวความคิดดั้งเดิมของชาวจีน" รวมบทความ-
เกี่ยวกับอารยธรรมตะวันออก หน้า ๔๔

^๔ วิลเลียม ซีโอคอร์ เกอ บาร์ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๓ แปลโดย
จางงัก หองประเสริฐ หน้า ๒๕๕

^๕ ก.

สังคม ได้แก่ การที่บิดามารดาที่มีความเมตตาต่อบุตร บุตรมีความกตัญญูต่อบิดามารดา
สามีภรรยาที่มีความซื่อตรงต่อกัน ญาติพี่น้องควรรักใคร่ปรองกองกันและมิตรสหายควรมีความ
จริงใจซื่อสัตย์ต่อกัน

การที่ขงจื้อเป็นที่นับถือเลื่อมใสของชาวจีนกันมากนั้น เพ็ชร สุมิตร กล่าวว่า

บุคลิกลักษณะของขงจื้อน่าสนใจมาก เพราะเหตุว่า คนที่จะมีหลักความกตัญญูทางสังคม
ทั้งที่ขงจื้อแสดงออกมา จะต้องเป็นคนที่มีศีลธรรม มีจิตใจสูง มีความรับผิดชอบ
ต่อคนอื่น มีนิสัยใจคออ่อนโยนและรักความเป็นธรรม การที่คนจีนศึกษาและเชื่อถือ
คำสอนของขงจื้อตั้งแต่สมัยโบราณมาเป็นเวลานาน เพราะชาวจีนมีความเชื่อ
ในตัวของขงจื้อ เขามิใช่เป็นคนฉลาดมาก แต่เป็นผู้มีความประพฤติไม่บกพร่อง
เป็นผู้สมควร เป็นแบบฉบับอย่างแท้จริง ชาวจีนเชื่อว่าประเทศจีนจะดีขึ้น ถ้า
มนุษย์ปฏิบัติตามแบบของขงจื้อ จะดีขึ้นทั้งในค่านิยมชีวิตส่วนตัว ชีวิตครอบครัว สังคม
และบ้านเมือง^๑

วรรณกรรมจีนกำลังภายในได้รับอิทธิพลจากคำสอนของลัทธิขงจื้อเป็นอันมาก โดย
จะแทรกอยู่ในความคิดและพฤติกรรมของตัวละคร แสดงให้เห็นถึงคุณธรรมในค่านิยมต่าง ๆ
เช่น ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ ความเสียสละและความเมตตา เป็นต้น ตัวละครเหล่านี้
เป็นฝ่ายธรรมะยึดมั่นในคุณธรรม จนอาจกล่าวได้ว่าคุณธรรมเป็นคุณสมบัติเด่นควบคู่กับการมี
วิทย์ายุทธของตัวละครเอกในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ตัวเอกได้รับความยกย่องและ
นับถือในฐานะเป็นผู้ที่มีคุณธรรม ดังเช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ กิ่วชู่กี กล่าวยกย่อง
ผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำและก๊วยเจ๋งว่า เป็นผู้ที่มีคุณธรรม ดังข้อความว่า

"เมื่อแรกนั้นเราทั้งสองฝ่าย ได้กำหนดนัดหมายกันว่า ในวันที่สี่สิบสี่เดือนสามปีนี้
เจ้ากับเอี้ยก้งจะได้มาประลองฝีมือต่อสู้กันใต้เค็ดซาก ๗ ที่นี้ ตัวเรานี้ได้นับถือน้ำใจ
อันเต็มไปทั่วคุณธรรมอย่างสูงของอาจารย์ทั้งเจ็ดคนของเจ้า..."

"ในชีวิตของคนเรามีทั้งกำเนิดเกิด มาในโลกนี้ ถึงจะมีวิชาฝ่ายบุญและฝ่ายบุญ
อย่างไร ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ธรรมดาอันเล็กน้อย แต่สิ่งสำคัญที่สุดนั้นก็คือความซื่อสัตย์
รู้จักคุณคน แม้ว่าเอี้ยก้งมีวิชาฝ่ายบุญเหนือกว่าเจ้าสักร้อยเท่า แต่ถ้าวณสมบัติกัน
แล้ว การประลองฝีมือบนโรงเคี่ยมจู้เขียนเหล่านี้ พวกอาจารย์ของเจ้าเป็น
ฝ่ายที่ได้ชัยชนะอยู่แล้ว แต่เราก็ดูกันนี้ขอยอมแพ้อย่างเต็มใจ"^๑

เรื่องก่าเทียนลก เด็กหญิงกล่าวชมเธอว่าเป็นผู้ทรงคุณธรรม ถึงข้อความว่า
"เทางงจื่อเป็นนุญชาติชาตรีที่เมี่ยมก้วยคุณธรรมอันล้ำเลิศนิสัยใจคอและการกระทำก็คำนึง
ถึงแต่ประเพณีและศีลธรรมเป็นที่ตั้ง..."^๒

เรื่องกระบี่ขาวรุ่ง ตอนประมุขพรรคภูมิตทองกล่าวชักชวนตั้งเงินจวงตัวละครเอก
ของเรื่อง เข้าร่วมเป็นพวกเดียวกับตน แต่ตั้งเงินจวงไม่ร่วมด้วยเพราะถือว่าพรรคภูมิตทอง
เป็นฝ่ายอธรรมะ ส่วนตนยึดมั่นในคุณธรรม ถึงข้อความว่า

ประมุขพรรคภูมิตทองกลอกตา แล้วกล่าว

"ท่านยังมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม หากยินยอมสังกัดพรรคเรา ยินดีมอบตำแหน่งรอง
ประมุขพรรคให้ เลิกราข้อริบาคหมางเก่าก่อนเป็นไร"

"ข้าพเจ้ามีคิดฝืนกฎระเบียบของสำนัก มัวสู้กับอสูรร้าย"

"อย่าได้โม้รู้จักชั่ว รอสักครู่ท่านต้องสำนึกเสียใจ"

ตั้งเงินจวงกล่าวอย่างฮึกหาญ

"ข้าพเจ้ายึดถือคำ "คุณธรรม" เป็นบรรทัดฐาน แม้ร่างแตกสลายสลายก็
ไม่สำนึกเสียใจ"^๓

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๕ แปลโดย จำลอง พิสนากะ
หน้า ๑๑๔ - ๑๒๐

^๒กิมย้ง (นามแฝง) ก่าเทียนลก เล่ม ๔ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๑๕๑

^๓ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ขาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๔๑๑ - ๔๑๒

คุณธรรมที่นับถือว่าสำคัญอย่างยิ่ง คือ ความกตัญญู เริ่มตั้งแต่ความกตัญญูต่อบิดามารดา ดังที่ ปานทิพย์ ศุภนกร กล่าวไว้ว่า "ขงจื๊อมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้คนยึดมั่นในคุณธรรม"^๖ ขงจื๊อเน้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งความกตัญญูต่อบิดามารดา ตัวละครในเรื่องจึงแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดาซึ่งมักจะถูกทำร้ายหรือถูกฆ่าตาย ด้วยการแก้แค้นให้กับบิดามารดาเพื่อทดแทนบุญคุณ เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ก๊วยเจ๋งจับตัวทวนเทียนเต็กผู้ฆ่าก๊วยเซาเทียนไคจึงให้ทวนเทียนเต็กสารภาพต่อหน้าป้ายวิญญาณของก๊วยเซาเทียนไคเป็นบิดา ในเรื่องถ้ำเตียนลก เทาอุ้มหาเทาเทียนลิมซึ่งก็คือตาของตนเองแต่ได้ฆ่าล่อลวงบิดาของตน ให้มาต่อสู้ประลองฝีมือเพื่อต้องการแสดงความกตัญญูต่อบิดา ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตังจิ้นจงออกเสาะหาอาจารย์ฝึกวิทยายุทธเพื่อตามล้างแค้นผู้ฆ่าบิดามารดาของตน

นอกจากตัวละครจะแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดาแล้ว ยังได้แสดงความกตัญญูต่อบุคคลอื่นที่สมควรอีกด้วย เช่น กตัญญูต่ออาจารย์หรือต่อผู้มีบุญคุณที่เคยช่วยชีวิตตน คุณธรรมอื่นที่ปรากฏอยู่มากในวรรณกรรมจีนกำลังภายในยังมีอีก เช่น ความซื่อสัตย์ เสียสละ ขยันหมั่นเพียร เมตตา ยุติธรรมและรักชาติ เป็นอาทิ และขงจื๊อยังมีความเห็นว่า มนุษยธรรมเป็นยอดคุณธรรมทั้งปวง "ผู้เป็นมนุษย์ธรรมย่อมมีใจกว้าง ใจดี ใจบุญ ซื่อสัตย์สุจริต บุคคลที่มีมนุษยธรรมนั้นในชีวิตการงานก็จะเป็นคนขยันขันแข็งเอาใจใส่ต่อหน้าที่การงานของตน โดยมีเห็นแก่ความเหนื่อยยากหรือความลำบากใด ๆ ทั้งสิ้น..."^๗

๒.๔ ลัทธิเต๋า เป็นลัทธิศาสนาที่ได้รับความนิยมมากเช่นเดียวกับลัทธิขงจื๊อ "ลัทธิเต๋า เป็นลัทธิหนึ่งรองความกตัญญูซึ่งตั้งขึ้นโดยเหลาจื๊อ ซึ่งจัดไว้ว่าเป็นปราชญ์จีนที่มีชีวิตร่วมสมัยกับขงจื๊อ"^๘ เหลาจื๊อมีแนวคิดขัดแย้งกับขงจื๊อ ดังนั้นลัทธิทั้งสองนี้จึงมีลักษณะ

^๖ ปานทิพย์ ศุภนกร ปรัชญาจีน หน้า ๒๖

^๗ ก. หน้า ๓๒

^๘ ก. หน้า ๔๗

ตรงกันข้าม คือ ลัทธิขงจื๊อมีแนวคิดเพื่อความสงบสุขของสังคมมนุษย์ แต่ลัทธิเต๋ากลับมีแนวคิดหลักหนีจากสังคมมุ่งเข้าหาธรรมชาติ เป็นการละทิ้งสังคมเพื่อยุ่อย่างอิสระเป็นเอกเทศและใช้ชีวิตตามธรรมชาติ

เหลาจื๊อเขียนหนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า คัมภีร์เต๋าเต็กเก็ง* ถือกันว่าเป็นคัมภีร์สำคัญที่รวมคำสอนและความเชื่อของลัทธิเต๋าไว้ทั้งหมด เหลาจื๊อสอนให้มีคุณธรรมรู้จักแค้นความรัก ความเมตตาโดยไม่หวังผลตอบแทน ให้มีความอ่อนน้อมถ่อมตนและรู้จักกระเหินกระแหม "เนื่องจากลัทธิเต๋าให้ความสำคัญและกำลังใจอยู่มาก คนจึงนิยมกัน...การคำนึงตามแบบลัทธิเต๋าทำให้คนหวังน้อยและยังใจในความผิดหวัง ลัทธิเต๋าคงเป็นที่นิยมในระยะเวลาที่มีความทุกข์ เวลาสงคราม เวลาที่ประสบภัยทางธรรมชาติ..."^๑

เสฉูยวโกเสศ-นาคะประทีป กล่าวถึงผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในลัทธิเต๋าว่า "ผู้เลื่อมใสศรัทธาในหลัก ก็คงอยู่ในบ้านเมืองไม่ไค้แน่ ต้องออกไปอยู่ป่าแต่ลำพังโคกเดี่ยวอย่างฤษีชีไพร เพราะฉะนั้นในนิยายจีน เราจึงอ่านพบพวกเต๋าดิณอยู่ในป่าบ่อย ๆ แต่ที่มีฤทธิ์เดชต้องหนายตัวมีของวิเศษต่าง ๆ นั้น เป็นเต๋าดิณในลัทธิเต๋าซึ่งเลือนหลกมาในตอนหลัง"^๒ วรรณกรรมจีนกำลังภายในก็มีตัวละครที่เป็นเต๋าดิณ คือ บุคคลในลัทธิเต๋าหรือพวกนักพรตเกือบทุกเรื่อง นักพรตเหล่านี้อาศัยอยู่ตามป่าเขา มีสำนักที่สำคัญ คือ สำนักนิกายช้วนจินก้าและสำนักบู๊ตึ้ง มีบทบาทเด่นในด้านเก่งกล้าวิद्याยุทธ ดังตัวอย่างเช่น

ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีนักพรตนิกายช้วนจินก้า ตัวละครสำคัญ คือ นักพรตคิ้วขุ่กี ผู้ประพันธ์กล่าวบรรยายว่า "...เมื่อพิจารณาถึงเรื่องแต่งกายก็รู้ว่าเป็นผู้ครองเพศนักพรต (ซึ่งเป็นนักพรตในศาสนาเต๋า)..."^๓ นักพรตคิ้วขุ่กีมีบทบาทในการดำเนินเรื่อง

* ภาษาแต้จิ๋ว ส่วนภาษาจีนกลางเรียกว่า คัมภีร์เต๋าเต็กจิง

^๑ เตี๋วรี สุมิตร ประวัติอารยธรรมจีน หน้า ๔๐ - ๔๑

^๒ เสฉูยวโกเสศ-นาคะประทีป ลัทธิของเพื่อน หน้า ๔๑๗ - ๔๑๘

^๓ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ

ตั้งแต่เริ่มค้นจนจบเรื่อง เป็นผู้ที่มีความผูกพันเป็นหนี้บุญคุณก๊วยเซาเทียนบิดาของก๊วยเซ็ง และเอี้ยทิมบิดาของเอี้ยคัง ต่อมานักพรตคิ้วชู่ก็ได้รับเอี้ยคังเป็นศิษย์ฝึกวิทยายุทธได้เพื่อจะได้ประลองฝีมือกับก๊วยเซ็งตามที่มีสัญญาตกลงกับผู้กล่าวหาผู้ทั้ง ๖ แห่งถึงหน้าอาจารย์ของก๊วยเซ็ง อย่างไรก็ตามปรากฏว่า นักพรตคิ้วชู่ก็เป็นบุคคลในพงศาวดารเช่นเดียวกับเจงกิสข่านแห่งมองโกล ถึงข้อความว่า

...คิ้วชู่ก็ไต่ติดตามกองทัพมองโกลมาสู่ตะวันตกกลางทางมา ไต่ตกเพื่อนให้
เจงกิสข่านรักใคร่ เมตตาคอราชนิกรทั้งปวง และให้เว้นการฆ่าฟัน

มาทราบว่าเจงกิสข่านสนทนากับคิ้วชู่ก็มีเป็นที่ต้องอารมณ์ แต่เห็นว่าคิ้วชู่
เป็นนักพรต จึงมิได้อื้อสามาเป็นอารมณ์ ดังนั้น ในท่ามกลางความสับสนอลหม่าน
แห่งการสงครามมีบรรดาพวกราชนิกรเป็นอันมาก ... รอดพ้นจากความตายโดย
โดยการห้ามปรามคัดค้านของคิ้วชู่

ตามพงศาวดารแห่งแผ่นดินไต้หวนไค่บั้นทีกเรื่องราวของคิ้วชู่ก็ไว้ว่า
ขณะที่เจงกิสข่านยกกองทัพออกไปปราบปรามแผ่นดินทางตะวันตก คิ้วชู่ก็
กล่าวตักเตือนไว้ว่า "ผู้ที่จะเป็นจอมจักรพรรดิในแผ่นดินหาสมควรที่จะฆ่ามนุษย์คนไม่
ถ้าหากจะถามถึงวิธีปกครองก็ควรอาศัยการรักเมตตาราชนิกร เป็นปัจจัยอันสำคัญ
และถ้าหากจะถามถึงวิธีจะทำให้อายุยืนยาวอยู่ได้นานก็คือ ทำจิตใจบริสุทธิ์สะอาด
จึงจะเป็นปัจจัยอันสำคัญอีกเช่นกัน

เจงกิสข่านรู้สึกซาบซึ้งในคำพูด จึงปรารภว่า

"เมื่อสวรรค์ไค่บั้นกาลให้ท่านมา ทำให้ข้าพเจ้ากระจางภายในดวงใจ"

จึงสั่งให้พนักงานอาลักษณ์จดคำพูดเหล่านี้ไว้ สำหรับสั่งสอนบรรดาบุตรของตน
แล้วประทับตราไว้เป็นสำคัญและยกย่องคิ้วชู่เป็นผู้วิเศษ

ภายหลังต่อมากองทัพมองโกล ไต่ยกไปโจมตีแผ่นดินไค่กิมก๊ก คิ้วชู่ก็
พยายามที่จะช่วยชีวิตราชนิกร ให้รอดพ้นจากความตายอย่างสุดความสามารถ

ซึ่งภายหลังจากศาสนาเต๋านิกายฉวนจินก้า จึงได้แพร่หลายไปทั่วในแผ่นดินจีน
คงว่านก็เพราะเหตุนี้เอง"^๑

เหตุการณ์ของเรื่องเกี่ยวกับนักพรตคิ้วชู่ก็ตอนนี้ เอ็ดวิน โอ โรสเซอร์ กล่าวว่า

ในบรรดาลัทธิศาสนาใหญ่ ๆ ของจีนทั้งสาม คือ พุทธศาสนา ลัทธิขงจื้อและเต๋านั้น
ลัทธิหลังนี้จะได้รับภัยพิบัติมากที่สุด ในสมัยพวกมองโกลปกครองประเทศทั้ง ๆ ที่
ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะลัทธิศาสนาง่าย ๆ เชื่อกฎมีปีศาจอยู่บ้างเช่นนี้ น่าจะ
เหมาะแก่อุปนิสัยของพวกมองโกล เจงกิสข่านก็เคยยกย่องเต๋าสือชื่อชิวชู่จี
(พ.ศ. ๑๖๘๒ - ๑๗๓๐) ถึงกับนิมนต์จากถ้ำที่อยู่ให้มาเผาที่ค่ายริมแม่น้ำออกซัส
เมื่อเต๋าสือรูปนี้กลับไปประเทศจีน เมื่อ พ.ศ. ๑๗๕๓ นั้น ได้เผยแพร่ลัทธิเต๋าศึก
ที่เป็นภัยแก่พุทธศาสนาไว้ช้อย^๒

ส่วนการฝึกวิทยายุทธในวรรณกรรมจินก้าลงภายในนั้น น่าจะได้รับอิทธิพลจาก
ลัทธิเต๋ามาก โดยใช้หลักการฝึกสมาธิ ควบคุมหายใจเข้า - ออก เพื่อให้เกิดพลังภายใน
กายซึ่งเป็นหลักพื้นฐานที่สำคัญของการฝึกวิทยายุทธ วัจซี ฮั่นโสภา กล่าวถึงแนวการ
ปฏิบัติตนของพวกลัทธิเต๋าว่า

เกี่ยวกับที่มาของลัทธิเต๋านั้น นักศึกษาบางคนกล่าว มาจากรัฐ (Chu) ซึ่งอยู่
ในบริเวณลุ่มแม่น้ำแยงซีที่คนจีนมองว่าเป็นดินแดนป่าเถื่อนด้วยวัฒนธรรม พวกนี้
อ้างว่าหลักการของลัทธิเต๋าคือพยายามให้คนหันเข้าหาธรรมชาตินั้น มาจากปรัชญายุค
ต้นของจีนที่มีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเทพเจ้าในธรรมชาติ... ความเชื่อทาง
ไสยศาสตร์ซึ่งเป็นแก่นกลางของกิจกรรมของลัทธิ อาจได้มาจากธรรมเนียมการ
นั่งทางใน... พวกเต๋านิยมการฝึกสมาธิฝึกจิตว่าง ซึ่งเชื่อว่าเป็นทางเข้าถึงภาวะที่

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑๐ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๖๕ - ๑๖๗

^๒เอ็ดวิน โอ โรสเซอร์ ดูอารยธรรมตะวันออก เล่ม ๒ แปลโดย
สุลักษณ์ ศิวรักษ์ หน้า ๒๑๔

เรียกว่า "มนุษย์ที่แท้จริง" (True man) และจะเข้าถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจักรวาล การปฏิบัติเช่นนี้ได้รับอิทธิพลจากพวกโยคะในอินเดียด้วย มีการใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น ควบคุมลมหายใจเข้าออก เป็นต้น*

ผู้ที่ฝึกวิद्याยุทธ์ได้นั้นจะต้องฝึกนั่งสมาธิ โดยการกำหนดลมหายใจเข้าออกให้ได้เสียก่อน จึงจะทำให้ร่างกายเกิดพลังภายในสามารถทำวิชาตัวเบาหรือฝึกวิद्याยุทธ์ทำอื่น ๆ ได้เข้มแข็งขึ้น ดังเช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่อนักพรตชรา คือ ต้นเอี้ยงจื่อเบ๊เจ็ก ศิษย์เอกของเฮ้งต่งเอี้ยงผู้เป็นประมุขนิกลายช้วนจินก้าแห่งลัทธิเต๋า ได้พบกับก๊วยเซ็งและรู้ว่าอีกสองปี ก๊วยเซ็งจะต้องประลองฝีมือกับเอี้ยต้งศิษย์ของนักพรตศิ่วชู่ก็ จึงสอนการฝึกนั่งสมาธิให้ก๊วยเซ็ง ดังข้อความว่า

นักพรตชรากล่าวว่า "พวกอาจารย์ของเจ้า ยังไม่ได้บอกความนี้ให้เจ้าฟัง แต่อย่างไรเสียภายในสองปีข้างหน้า คงต้องรู้แจ่มแจ้งเองเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เราจะสอนการหายใจการนั่ง การนอนให้เจ้า"

ก๊วยเซ็งประหลาดใจอย่างยิ่งนัก ค่ายอิริยาบถเหล่านี้ ตัวเองเกิดมาก็หัดได้แล้ว เหตุใดจะต้องมาสอนกันอีกเล่า

นักพรตชราเอ่ยอย่างล่งรู้ใจว่า

"เจ้าจงปักหมิ่นบนก้อนหินใหญ่ที่นั่นออกเสียให้หมดเถิดแล้วนอนลงไป"

ก๊วยเซ็งแปลกใจยิ่งขึ้นอีกพลางปฏิบัติตาม

นักพรตชรากล่าวว่า "การนอนอย่างนี้ เหตุใดเราจึงต้องมาสอนเจ้า เรามีคำพูดอยู่เสมอว่าเจ้าจ๋าไว้งคงดี สติมันอารมณ์ก็หาย มีความว่างอารมณ์ก็เดิน จิตตาย ความเป็นเทพเจ้าก็อุบัติขึ้น ความสว่างมีมาก ความมืดก็หายไป"

ก๊วยเซ็งท่องทวนอยู่หลายครั้ง แล้วกำหนดจจจจจไว้ในใจ แต่ทว่าไม่ว่าโดยคำทั้งสี่นี้หมายความว่าอะไรนัก นักพรตชรากล่าวอีกว่า

"เมื่อก่อนจะนอนนั้น จำเป็นต้องทำจิตใจให้ว่างเปล่าแลมองใส่ปราศจาก
ความสูงชันกังวลใด ๆ แล้วค่อยตะแคงนอนทางขวา สุกลมหายใจให้เป็นจังหวะ
สม่ำเสมอ วิญญาณจะได้ไม่วิ่งพล่านอยู่ภายใน จิตใจก็ไม่พุ่งชานออกภายนอก"

แล้วจึงสอนการสุกลมหายใจกับการนั่ง

ก๊วยเซ็งปฏิบัติตามครั้งแรกรู้สึกว่ ความพุ่งชานยากที่จะบังคับไว้ได้ แต่
พยายามใช้การกำหนดลมหายใจเข้าออกกระทำไป

นอกจากจะใช้การฝึกสมาธิช่วยให้เกิดพลังภายในแล้ว ยังสามารถใช้รักษาโรคภัย
โดยอาจจะรักษาให้ตนเองหรือรักษาให้ผู้อื่นก็ได้ เอ็ดวิน โอ โรสเซอร์ กล่าวถึงการ
รักษานามัยภายในด้วยวิธีของลัทธิเต๋าว่า

ความนิยมเกี่ยวกับความคิดเรื่องรักษานามัยภายใน อาจจะได้ช่วยยั้งวิชาเล่น
แร่แปรธาตุของลัทธิเต๋า ที่มีความโน้มเอียงไปในทางวิชาวิทยาศาสตร์ ภายหลัง
คริสต์ศตวรรษที่ ๒ ความสนใจได้ค่อย ๆ เปลี่ยนมาอยู่ที่การแสวงหาน้ำทิพย์
ภายใน นั่นคือ การเปลี่ยนรูปจากการแปรธาตุภายในโดยวิธีการมาเข้าญาณ
ในระยะเกี่ยวกับความนิยมเกี่ยวกับการรักษานามัยภายใน ก็เริ่มเปลี่ยนแปลง
ภายในตัวมันเอง ความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าภายในร่างกาย ได้ถูกทอดทิ้งและ
ความสนใจมารวมอยู่ที่การฝึกหายใจ การปฏิบัติตามลัทธิเต๋าเหล่านี้ก่อให้เกิดระบบ
รักษานามัยโดยทั่วไป ซึ่งยังคงอยู่ในความนิยมของจีนปัจจุบันนี้ ชาวจีนส่วนมาก
ยังคงเชื่อว่า โดยการกำหนดลมหายใจอย่างระมัดระวัง และการจจจอยู่อย่าง
เจียม พวกเขาสามารถจะป้องกันโรคและถ่วงการบั้นทอนอายุได้^๒

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศานตะ
หน้า ๑๔๓ - ๑๔๔

^๒เอ็ดวิน โอ โรสเซอร์ อุบายธรรมตะวันออก เล่ม ๒ แปลโดย
จ่านงค์ ทองประเสริฐและคณะ หน้า ๒๗๗

จำลอง พิศนาคะ กล่าวถึงการใช้วิชากำลังภายในรักษาโรคภัยไว้ใน "วิชา
กำลังภายใน อายุวัฒนะ" ว่า

...ในตำราวิชาแพทย์ของจีน "อึ้งเต๋ไต้เก็ง" ได้มีการจารึกไว้เมื่อก่อนหน้า ๒๐๐๐
กว่าปีนั้น ชาวจีนในสมัยโบราณได้รวบรวมประสบการณ์จากการใช้กำลังภายในรักษา
โรคภัยและทำให้อายุวัฒนะยาวนาน หลังจากนั้นจึงได้สืบทอดมาถึงเล่าจื้อ (ซึ่งได้
ประพันธ์คัมภีร์เต๋าเต็กเก็ง) และได้สืบทอดมาถึงจิ้งจื่ออีก ในอดีตกาลเรียกกันว่า
"อึ้งเล่าจื้อเต๋า" (หลักการของอึ้งเต็กกับเล่าจื้อ) หรือที่เรียกกันว่า "เล่าจิ้งจื้อเต๋า"
(หลักการของเล่าจื้อกับจิ้งจื่อ) และได้แพร่หลายเข้ามาในวงการศาสนาเต๋า
ใช้ปฏิบัติฝึกฝน บรรดานักพรตและผู้ที่มีคนแสวงหาความสุขอย่างสันโดษ ได้
อาศัยวิชาชักจูงกับการระบายนและการสุกريب (ลมหายใจ) มาแสวงหาอายุวัฒนะ
ยาวนาน

ยังมีวรรณกรรมจีนกำลังภายในอื่น ๆ ที่ตัวละครใช้การนั่งสมาธิกำหนดลมหายใจ
รักษาอาการบาดเจ็บของตัวเอง เช่น เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตอนตั้งจิ้นจงได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ
ภายใน เนื่องจากการประลองฝีมือกับประมุขพรรคมณีทอง ดังข้อความว่า

ตั้งจิ้นจงพกเห็นเช่นนั้น จึงปลอบปล้มประโลมใจยิ่ง ชมเชยว่าสนาตนเองสามารถ
เสาะพบสถานที่รักษาบาดเจ็บอันเหมาะสมแล้ว

ยามนั้นสืบทอดท่าเล่ที่ค่อนข้างแข็งแกร่ง ทรุดกายนั่งขัดสมาธิ เริ่มโคจร
ลมปราณ

ตั้งจิ้นจงถอนใจเบา ๆ ค่อย ๆ สงบจิตใจลงวังลมปราณที่หลงเหลือเกินสู่
จุดตั้งขั้วที่ต่อน้อย

จากนั้นใช้วิชาโคจรลมปราณขั้นพื้นฐาน เกร็งกำลังภายในอันบริสุทธิ์จากจุด
ตั้งขั้วขึ้นมาทีละน้อย...

ทั้งจีนจงสะท้อนใจวูบ กลับคืนสู่สภาพความจริง ก่อนอื่นทดลองโคจรลมปราณ
 ตอนหนึ่งพบว่า จุติพิภพสะดวกปลอดภัยไปร่ำ อวัยวะภายในคืนสู่สภาพเดิม อาการ
 นอนซำที่ได้รับทุเลาตั้งเดิม*

ลัทธิเต๋าในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับนักบวชในลัทธิเต๋า
 ซึ่งเรียกว่า เต๋าศิน เต๋าศึงหรือนักพรต นอกจากจะมีนักพรตในกายซ้วนจินกำลังที่กล่าว
 มาแล้ว ยังมีนักพรตแห่งสำนักบู๊ตึ้งซึ่งเป็นสำนักมาตรฐานในทางวิทยายุทธเป็นที่ยอมรับกัน
 ในวงยุทธจักรทั่ว ๆ ไป ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๓ ของกิมย้ง ได้กล่าวถึงเตี้ยกุนป้อหรือ
 เตี้ยซาฮง ผู้ก่อตั้งสำนักบู๊ตึ้งขึ้นมาว่า เดิมทีเตี้ย เตี้ยกุนป้อเป็นศิษย์ของหลวงจีนก๊กเอี้ยง
 แห่งสำนักวันเสี้ยวลิ้ม ต่อมาเตี้ยกุนป้อทำผิดระเบียบของสำนัก จึงหนีออกไปอยู่แถบภูเขา
 บู๊ตึ้ง วันหนึ่งเห็นงูและนกกระยางกำลังต่อสู้กัน ปรากฏว่างูเป็นฝ่ายชนะ เตี้ยกุนป้อจึงนำ
 วิธีการต่อสู้มาดัดแปลงเป็นกระบวนเพลงมวบ โดยใช้ผสมกับวิชากำลังภายในที่จารึกไว้ใน
 คัมภีร์เก้าเอี้ยงจินเก็งของสำนักวันเสี้ยวลิ้มที่ได้จดจำมาจากอาจารย์ คือ หลวงจีนก๊กเอี้ยง
 ตั้งเป็นสำนักวิชาฝีมือขึ้น คือ สำนักบู๊ตึ้ง วรรณกรรมจีนกำลังภายในเรื่องอื่น ๆ ก็มักมีตัว
 ละครที่มีบทบาทเป็นพวกสำนักบู๊ตึ้ง เช่น เรื่องแม่เสื้อขาว มีตัวละครเป็นพวกบู๊ตึ้งมากมาย
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครเอกของเรื่อง คือ โต๊ะอิ๊กซัง เป็นศิษย์ของสำนักบู๊ตึ้งและต่อมา
 ได้เป็นประมุขสำนักบู๊ตึ้งด้วย นอกจากนี้มีก๊วยเซี้ยวหน้าและผู้อาวุโสทั้งห้าแห่งบู๊ตึ้ง ดัง
 ขอบความว่า

ก๊วงเซี้ยวหน้า เนื้อแท้จริงมิได้เป็นนักเรียนเขียนอ่านหนังสือ แต่เป็นศิษย์รุ่นที่สอง
 ของสำนักเขาบู๊ตึ้ง พวกบู๊ตึ้ง เสี้ยวลิ้ม เป็นสำนักที่มีวิชาทางฝ่ายบู๊เป็นหลักสำคัญ
 ในวงพวกบู๊ลิ้มทุกวันนี้ และมีชื่อเสียงโด่งดังยิ่งนัก ผู้เป็นอาจารย์เจ้าสำนักเขาบู๊ตึ้ง
 คือ นักพรตเจ้าเอี้ยงเต๋าศึงมีวิชาฝ่ายบู๊เป็นยอดเยี่ยมกับศิษย์ผู้น้องอีกสี่คน คือ
 อั้งเอี้ยะเต๋าศิน เป๊ะเจี้ยะเต๋าศิน อั้งฮุ้นเต๋าศิน แซซุ่ยเต๋าศิน รวมเรียกว่า

*ตั้งตงเหิง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๓ แปลโดย น. นพรัตน์

ผู้อาวุโสทั้งห้าแห่งบูตึง (บูตึงโหวงเล่า) มีศิษย์ร่วมสำนักอีกหลายร้อยคน..."^๑

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง มีตัวละครที่เป็นพวกสำนักบูตึง คือ แซเอี้ยงเต้าเจียง เป็นผู้
ชักสินฝ่ายบูตึงในพิธีวิจารณ์กระบี่ (ประลองฝีมือเพลงกระบี่) ซึ่ง "จัดโดยมีสำนักบูตึง
คุณัน งอไบ้ ฮั่วซัว สีสำนักมณฑลฐานฉลิกเปลี่ยนหมุนเวียนทำหน้าที่เจ้าภาพกัน"^๒

ในเรื่องสะพานแปดทิศ กล่าวถึงตัวละครที่เป็นนักบวชในลัทธิเต๋า ได้แก่ เจ้าอาราม
เจ็กฮือกวน แต่มิได้ระบุสำนักไว้อย่างเช่น สำนักบูตึง ทั้งนี้เพราะ "อารามเจ็กฮือกวนเป็น
สถานที่บำเพ็ญภาวนา ไม่เคยคบค้าหาสู่กับชนชาวบูตึง อีกประการหนึ่งที่ไม่ใช่สถานที่
ฝึกปรี้อวิชา..."^๓ เจ้าอารามเจ็กฮือกวนกล่าวกับผู้เฒ่าไม่อนานถึงเรื่อง นักบวชในลัทธิ
เต๋าว่า

"คนของลัทธิเต๋า (พรต) แม้ไม่มีกฎข้อห้ามกินสุรา แต่อาตมานับแต่ออกบวช ไม่เคย
กินสุราก่อน"^๔

"คนของลัทธิเต๋าก็ยึดหลักเหตุและผล มุ่งประกอบบุญกุศล..."^๕

^๑ เนี่ยฮู่เซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๒๐

^๒ คั้งกงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๒๑๖

^๓ อ้อเส้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๓๔๔

^๔ ค. หน้า ๔๐๕

^๕ ค. หน้า ๔๑๐

การฝึกวิทยายุทธของตัวละครวรรณกรรมจีนกำลังภายใน บางครั้งก็ใช้หลักที่คิดแปลงมาจากความถี่ของสัทธิตำ เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ใช้แนวคิดเรื่อง "ความว่างเปล่า" มาฝึกวิทยายุทธ ถึงที่ตอนจิวแป๊ะทงสอนวิชาเพลงมวยปราบมังกรสิบแปดท่า โดยใช้วิชากำลังภายในของนักพรตช้วนจินก้าเป็นพื้นฐานในการสอนว่า "ความว่างเปล่าเกินไปย่อมทำลายความแข็งแกร่งแท้จริงได้"^๑ หรือใช้ "ความอ่อนชนะความแข็ง"^๒ ดังข้อความว่า

จิวแป๊ะทงพูดว่า "ในคัมภีร์เก้าเต็กเก็ง (คัมภีร์คุณธรรม) ของเล่าจื๊อ (นักปราชญ์ผู้เป็นศาสดาของนักพรตศาสนาเต๋า) กล่าวว่า เอาดินมาปั้นเป็นของใช้ ใ้้อาศัยความว่างจึงมีของใช้ เจะช่องประตูหน้าต่างทำเป็นห้อง ใ้้อาศัยความว่างจึงมีห้องได้ ข้อความเหล่านี้เจ้าพอที่จะเข้าใจบ้างไหม"

ก๊วยเซ็งตะแคงสรีระครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วได้แก้ตัวเราะและส่ายหน้า จิวแป๊ะทงจึงเอื้อมมือหยิบเอาขามใส่ข้าวมาถือแล้วพูดว่า

"การเอาดินมาปั้นเป็นขามโขนี่ เพราะว่าตรงกลางของมันว่างเปล่า จึงมีประโยชน์ใส่ข้าวได้ ถ้าหากตรงกลางไม่มีความว่างเปล่าถือเป็นก้อนดินที่เคลือบไว้แล้ว ยังจะให้ใส่ข้าวได้อย่างไร"

ก๊วยเซ็งตะแคงสรีระรับคำคิดในใจว่า "ความสำคัญข้อนี้ก็ตื้น ๆ แต่เราไม่คิดมาก่อนเลย"

...จิวแป๊ะทงพูดว่า

"อันความรู้วิชาชั้นสูงของพวกนักพรตช้วนจินก้า นั้น หลักประการสำคัญอยู่ที่ความว่างเปล่ากับความอ่อนสองประการเท่านั้น สมทั้งคำที่กล่าวว่าของใหญ่ที่แห้วหรือขาดวินแล้วไขไม่เสีย ขามใหญ่ใส่ของแล้วไขไม่ล้น"^๓

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จ้าวทอง ฟิสนาคะ หน้า ๓๘๑

^๒ก. หน้า ๓๘๖

^๓ก. หน้า ๓๘๓ - ๓๘๔

ส่วนในเรื่องสะพานแปดทิศ ก็มีการฝึกวิชาฝีมือของลัทธิเต๋า เช่น ตอนหลวงจีนแปดทิศกล่าวชมฝีมือของเทพเจ้ากระบี่ว่า

"เทพเจ้ากระบี่เม่งเพ้ง ฝึกปรือวิชาเหียนจิวคิง (ลมปราณฟากฟ้า) ของลัทธิเต๋า เมื่อฝึกปรือถึงจุดสุดจะบังเกิดลมปราณคุ้มครองกายความสำเร็จในเชิงกระบี่ บรรลุถึงชั้นคุณกระบี่เหินหาว ตักศิรษะบุคนในรัศมีลีบวา..."^๑

๒.๕ ศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธแพร่หลายจากอินเดีย เข้าสู่จีนเมื่อพุทธศตวรรษที่ ๒^๒ ในสมัยราชวงศ์ฮั่น ความยุ่งยากทางการเมืองและประชาชนหมดความเลื่อมใสในลัทธิขงจื้อ เนื่องจากคิดว่า ความเชื่อและประเพณีเก่า ๆ ไม่สามารถช่วยให้หลุดพ้นจากความทุกข์ยากทั้งหลายได้ จึงหันมานับถือศาสนาพุทธนิกายมหายานกันมาก นอกจากนี้ยังปรับศาสนาพุทธให้เข้ากับลัทธิขงจื้อและลัทธิเต๋าได้อย่างดีด้วย ชาวจีนจึงรับนับถือลัทธิศาสนาทั้ง ๓ นี้เข้าไว้ด้วยกัน นิยมสร้างวัดวาอารามกันมาก เช่น วัดแปะเบ (วัดม้าขาว) วัดเสียวลิ้ม^๓ เป็นต้น โดยเฉพาะวัดเสียวลิ้มเป็นวัดสำคัญที่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ถือว่าเป็นวัดที่สำคัญทางวิทยายุทธ คือ เป็นสำนักวิทยายุทธมาตรฐาน ยอมรับนับถือกันในวงบู๊ลิ้มทั่ว ๆ ไป ตามประวัติกล่าวว่า วัดเสียวลิ้มสร้างขึ้นในสมัยพระเจ้าเหลียงบู๊ต (พ.ศ. ๑๐๔๕ - ๑๐๕๒) แห่งราชวงศ์เหลียง^๔ โดยที่พระเจ้าเหลียงบู๊ต "ทรงเป็นองค์พุทธศาสนูปถัมภกอย่างเคร่งครัด ทรงบูรณะปฏิสังขรณ์วัดเก่าที่ทรุดโทรมอยู่ทั่วประเทศให้สวยงามก็สมเป็นที่เคารพศรัทธาทั่วไป อีกทั้งทรงสร้างอารามใหม่

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๒๔๒

^๒ วิลเลียม ซีไอคอร์ เกอ บาร์ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๓ แปลโดย
จางงัก ทองประเสริฐ หน้า ๕๗

^๓ * เรียกเป็นภาษาแต้จิ๋ว บ้างก็เรียกวัดเสียวลิ้มยี่ (ยี่ เป็นคำภาษาจีนแปลว่าวัด)
ส่วนภาษาจีนกลางเรียกว่า วัดเส้าหลิน

^๔ ลีซิก สุนตระกูล ประวัติการสัมพันธ์ระหว่างชาติไทยกับชาติจีน หน้า ๑๗

อีกมากมาย ทรงหว่านบูชพระพุทธรูปให้แพร่หลายรุ่งเรืองมากในสมัยรัชกาลของ
พระองค์ นับว่าเป็นสมัยที่พระพุทธรูปศาสนาเจริญที่สุด"^๑ ต่อมาในปี พ.ศ. ๑๐๓๐ เมื่อพระ
สังฆาจารย์โพธิธรรมะ (สังฆาจารย์องค์ ๒๔ ของฝ่ายมหายานนิกายในประเทศอินเดีย)
มีชื่อภาษาจีนว่า ตักมอโจ้วซือ^๒ ได้จารึกแสงบุญมาที่ประเทศจีนและพำนักอยู่ที่วัดเสียวลิ้ม
แห่งนี้ ได้ฝึกวิชาเพลงมวยอันเป็นศิลปะการต่อสู้ให้แก่หลวงจีนในวัดไว้สำหรับป้องกันตัว

เล่าหับกล่าวถึงตำนานวัดเสียวลิ้มว่า

วิทยายุทธหรือศิลปะการต่อสู้ของจีนนั้น จะฝึกฝนกันจนถึงระดับเทพดาตั้งแต่เมื่อไร
ไม่ปรากฏ ทราบกันแต่หลักฐานจากตำนานวัดเสียวลิ้มหรือเสียวลิ้มแห่งขบวนการ
พิทักษ์ธรรมว่า มีพระภิกษุในพุทธศาสนารูปหนึ่ง ซึ่งในอดีตเคยมีศักดิ์ฐานะเป็น
เจ้าชายในอินเดีย คือ โพธิธรรมหรือ ตะโม หรือตักมอ จารึกมาว่าเพ็ญธรรม
ที่วัดนี้ เมื่อปี พ.ศ. ๑๐๖๒ อันเป็นช่วงที่เมืองจีนกำลังระส่ำระสายอย่างหนัก
แตกเป็นก๊กเป็นเหล่ามากมาย หลวงจีนตักมอจึงได้สอนศิลปะการต่อสู้ให้แก่
หลวงจีนรูปอื่นตลอดทั้งบรรดาศาสนิกษย์ที่อยู่ในวัด ช่วยป้องกันคุ้มครองป้องกันวัดให้
พ้นจากการโจมตีของศัตรูซึ่งอาจมีขึ้นได้ทุกเมื่อ...

นอกจากนี้ โทมะสุ โอซากัง ได้กล่าวถึงวัดเสียวลิ้มในด้านที่เป็นแหล่งการฝึก
ศิลปะการต่อสู้ว่า

วิชากำลังฝีมืออันรุ่งโรจน์ของวัดเสียวลิ้มได้กล่าวไว้ในประวัติศาสตร์สุดที่จะ
พรรณนาและกลายเป็นเรื่องที่เล่าลือสืบต่อกันมาในหมู่ประชาชนทั่วไป อย่าง
แพร่หลาย แต่ความคิดรักชาติซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินของบรรดาหลวงจีนในวัดเสียวลิ้ม

^๑ ลิขิต สุนทรกุล ประวัติศาสตร์สัมพันธ์ระหว่างชาติไทยกับชาติจีน หน้า ๑๗

^๒ ก. หน้า ๑๔

^๓ เล่าหับ (นามแฝง) "ในโลกของบู๊ลิ้ม" รัฐวิสาหกิจ ๒๓ : ๗๔ - ๗๕

ได้ถูกอบรมมาพร้อมกับวิชาเพลงมวย เหมือนดังเช่นในสมัยราชวงศ์ถัง หลวงจีนในวัดเสียวลิ้มได้ช่วยเหลือหาการปรามปรามพวกกบฏเฮ้งชียังโจรโพกผ้าแดง เมื่อสมัยราชวงศ์ซ่งยังได้ช่วยเหลือเคี้ยวคังเอี้ยนหรือพระเจ้าซ่งไท่โจ้วองค์เต๋ ยกกองทัพพระอรหันต์หาร้อยปรามปรามความจลาจลในแผ่นดินและในสมัยราชวงศ์หงวนราชวงศ์หมิง ราชวงศ์เจิ้ง ยังได้ประกอบวีรกรรมอันกล้าหาญด้วยความเที่ยงธรรมเป็นที่น่าสรรเสริญและเศร้าสลดระทึกใจ ก่อให้เกิดเหตุการณ์รักประเทศชาติขึ้นอย่างชานใหญ่

เนื่องจากแผ่นดินจีนมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไปพสุธาเป็นธรรมดาที่มีการครองชีพกับชนมธรรมนิยม และกินน้ำอากาศแตกต่างกันไปตามสภาพของท้องถิ่น ดังนั้นลักษณะท่าทางของเพลงมวยจึงแตกต่างกันมาก แหล่งต้นตอของวิชาเพลงมวยถือกันว่ามีที่มาจากสามสำนักคือ เสียวลิ้มเป็นที่แพร่หลายมากที่สุด นอกจากนี้ยังมีเพลงมวยของสำนักกุเซาบูตึง สำนักกุเซาอู๋ไบ๋ สำนักกุเซาคุนจัน...

วรรณกรรมจีนกำลังภายในหลายเรื่อง กล่าวถึงวัดเสียวลิ้มในฐานะที่เป็นสำนักที่มีชื่อเสียงในทางวิทยายุทธ โดยเฉพาะด้านเพลงมวย ดังตัวอย่างเช่น

เรื่องแม่เสื้อขาว กล่าวถึงที่ทั้งของวัดเสียวลิ้มว่า "อันยอกเขาไช้กั๊กซัวกับเสียวกั๊กซัว ให้อยู่ตรงกันข้ามมีระยะห่างกันประมาณสิบกว่าลี้ คนทั้งสองเดินทางไปประมาณสักครึ่งชั่วโมงก็ถึงยอกเขาเสียวกั๊กซัวทางเหลี่ยมเหนือที่เชิงเขาโหวงบู๊ลงเห็นเจ็กยี่ลิดาญยอกสร้าง วัดเสียวลิ้มก็อยู่ใต้ประตูลานอยู่ท่ามกลางคองเจ็กยี่เหล่านั้น"^๒ และกล่าวถึงความดีเด่นของวัดเสียวลิ้ม ดังข้อความว่า "โตะวิกยังไต่ยี่นคนทั้งสองออกปากคำทอทั้งนั้น ก็สนเท่ห์ใจยิ่งนัก ตนเองตระหนักดีว่า สำนักวัดเสียวลิ้มอยู่กับบูตึง

^๑ โหมะสุ โอซากัง การาเต็กนฟู หน้า ๙ - ๑๐

^๒ เนียอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

ทั้งสองแห่งนี้เป็นหลักในทางวิชาฝ่ายบู๊ของแผ่นดิน ถ้าจะกล่าวกันในเวลานี้แล้ว แม้ว่
พวกฝ่ายบู๊ก็จะมีชื่อเสียงโด่งดังมากกว่า แต่ถ้าจะกล่าวกันถึงอายุของสำนักกับคนที่ที่มี
ฝีมือเกินกันแล้ว ก็ต้องยกให้วัดเสียวลิ้มเป็นที่หนึ่ง..."^๑

ในเรื่องฤทธิ์มิกสัน กล่าวถึงสถานที่ตั้งของวัดเสียวลิ้มว่า

ความจริงชงชัวเป็นสถานที่ลี้ภัยของเคยมาบ่อยครั้ง แต่ตอนนี้มิได้เดินตามทาง
ใหญ่กลับลักเลาะตามทางน้อยที่ด้านหลัง แม้เป็นเช่นนี้ก็ยังคงต้องกินเวลาชั่วยาม
เศษ จึงสามารถเห็นวัดโอ้อาหารามของเสียวลิ้ม

มองแต่ไกล แลเห็นกำแพงสูงใหญ่โอบวัดโอ้อาภาคมุมไว้ โบสถ์ศาลา
ค้ำคั่งเรียงรายมีทราบบนยอดที่ชันกันแน่น ความยิ่งใหญ่ภาคมุมนับเป็นอันดับหนึ่งของ
แผ่นดินเต็มปากคำแล้ว

ลี้ภัยของเข้าวัดทางด้านหลัง แลเห็นบนพื้นหิมะมีเจดีย์ใหญ่ ๆ เล็ก ๆ มากมาย
ราวกับป่า ลี้ภัยของทราบบ นี้อุปาเจดีย์อันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของวัดเสียวลิ้ม
ใต้เจดีย์เหล่านั้นล้วนเป็นอัฐิอังคารของชั้นเจ้าสำนักหรือเจียงเล่าอาวโสสูง^๒

ตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่เป็นนักบวชในศาสนาพุทธ เรียกว่า
หลวงจีนหรือไต้ซือ มีอยู่เกือบทุกเรื่อง ส่วนมากเป็นหลวงจีนที่มีฝีมือในคานาวิทยายุทธ
ด้วย ทั้งตัวอย่าง

ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีตัวละครที่เป็นหลวงจีน เช่น หลวงจีนอิกเต็งไต้ซือ
จึงขอความว่า

^๑เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จั่วหลง พิศนาคะ
หน้า ๔๔๖

^๒โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มิกสัน เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง
หน้า ๔๒๔ - ๔๒๕

หลวงจีนอีกเต็งได้ซื้อกับหลวงจีนชาวประเทศเทียนเต็กกัก^{*} ได้ยินก๊วยเซ็งพูดภาษาหมกชอออกมาได้ ต่างรู้สึกตื่นเต้นและเมื่อได้ยินถ้อยคำที่ก๊วยเซ็งกล่าวออกมาล้วนแต่เป็นเคล็ดลับของวิชาเดินกำส้งภายในอย่างสูง ยิ่งประหลาดใจยิ่งนัก

หลวงจีนอีกเต็งได้ซื้อจึงไต่ถาม ก๊วยเซ็งเล่าความจริงให้ฟังทุกประการ หลวงจีนอีกเต็งได้ซื้อถอนหายใจด้วยความตื่นเต้นว่า

"ศักดิ์ม้อโจวซือ (พระมหาเถระธรรมโฆษาจารย์) เกิมทีเป็นชาวประเทศเต็กกัก ได้ใช้ภาษาจีนเขียนคัมภีร์เก้ออิมจินเก็ง แต่บทความในคัมภีร์ได้ใช้ตัวหนังสือหมกชอมาเขียนไว้ และคัมภีร์นี้หากได้ตกไปอยู่ในมือของคนผู้ที่นับถือศาสนาพุทธ ก็จะทำให้คนผู้นั้นเก่งกล้าสามารถเป็นยิ่งนัก หากว่าเป็นผู้อื่นแล้วไซ้ ข้อความในคัมภีร์อันยืดยาวนี้คงมีสามารถจะจดจำเอาไว้ได้"...

หลวงจีนอีกเต็งได้ซื้อ มีกำส้งภายในอย่างสูงยิ่ง เมื่อได้มาแนะนำให้แก่คนทั้งสอง อึ้งย้งก็เข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง ก๊วยเซ็งเข้าใจได้สักหกเจ็ดส่วน ซึ่งต้องจำเป็นที่จะใช้เวลาอีกหลายวันจึงจะเข้าใจได้หมด"

เรื่องแม่เสื้อขาว มีตัวละครที่เป็นหลวงจีนมากมายเช่น หลวงจีนเก็งเม้งเสียงซื่อ หลวงจีนกวนเซ็งซือ แฉ่งสำนักเสี่ยวลิ้ม ดังข้อความว่า

หลวงจีนเก็งเม้งเสียงซื่อขมวดคิ้ว แล้วพูดกับหลวงจีนกวนเซ็งซือ ซึ่งเป็นหลวงจีนปกครองดูแลกันว่า จงให้ยาเม็ดเสียงซื่อข้างคางกับมันเม็ดหนึ่ง หลวงจีนกวนเซ็งเสียงซื่อ ก็หยิบกล่องเงินออกจากอกเสื้ออันหนึ่ง แล้วเทยาเม็ดสีแดงเล็ก ๆ ออกมาเม็ดหนึ่ง ให้หลวงจีนเด็ก ๆ เอาไปให้เม้งปวย แล้วบอกว่า ท่านเจ้าสำนักยังมีความเมตตากรุณาจึงได้ให้ยาวิเศษนี้กับท่าน^๒

* ประเทศอินเดีย

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๘ แปลโดย จำลอง พิษนาคะ หน้า ๒๖๕

^๒เนี่ยจู่เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิษนาคะ หน้า ๕๐๒

กูเม้งแก้ว ตัวละครสำคัญในเรื่อง เมื่อเดินทางไปถึงภูเขายื่นขวแล้ว ใ้บวช
เป็นหลวงจีนฉายาว่า หลวงจีนช่วยเม้งเสียนชื่อ พบกับหลวงจีนเชียงคิมซึ่งเป็นหลวงจีนธิเบต
ตั้งข้อความว่า "หลวงจีนช่วยเม้งเสียนที่นั่น มีกำลังภายในเทียบเท่ากับผู้มีพิเศษ ไหนเลย
จะมาต้องอุบายของหลวงจีนเชียงคิมได้..."^๑

นอกจากนี้ยังมีหลวงจีนที่เสียงเซียงเหิน หลวงจีนโอวเท้าเจียงเหลา
หลวงจีนลุยเม้ง เป็นต้น

เรื่องกำเทียนลก มีตัวละครที่เป็นหลวงจีนสำนักง่อโป๊ คือ หลวงจีนเล่งกง
ตั้งข้อความว่า

ขณะเวลานั้น ทางบ้านข้างของยอดเขา ปรากฏเงาร่างคนผู้หนึ่งถลันรูบขึ้นมา
ปรากฏเป็นหลวงจีนจีวรสีเทา เกราสั้นชี้นรูบหนึ่งวิ่งมา หลวงจีนรูปนั้นมี
ท่าทีละล้าละลัง สายตากวากมองไปรอบบริเวณคลบหนึ่ง แล้วก็วิ่งตรงมาจน
ถึงหน้าเล่งกงได้ชื่อผู้เจ้าสำนักง่อโป๊^๒

เรื่องสะพานแปดทิศ มีตัวละครที่เป็นหลวงจีน คือ หลวงจีนแปดวิเศษ เป็นผู้
ถ่ายทอดวิชาสิบแปดไม้เท้าพาญให้แก่ตั้งมั่งลัง ใ้พู่กับตั้งมั่งลัง ตั้งข้อความว่า

หลวงจีนแปดวิเศษยืนพลางกล่าวว่า

"เสียงเล่าไก่เรียนวิชาแนวทางธรรมะ ผู้แนวทางสถาบันสงฆ์ของเรา
หลวงจีนไม่ได้ เด็กเอ๊ย เราหลวงจีนจะช่วยสงบเลื้อกลมใ้กับเจ้า"^๓

^๑ เนียจ้งจ้ง (นามแฝง) แม่เลื้อขาว เล่ม ๒ แปลโดย จั่วลอง พิสนาคะ
หน้า ๓๕๒

^๒ กอฮย้ง (นามแฝง) กำเทียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง
หน้า ๒๓๖๖

^๓ อ้อเล้งเจ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๖๖๑

วรรณกรรมจีนกำลังภายในใช้หลักการนั่งสมาธิของศาสนาพุทธมาประยุกต์ใช้ เพื่อให้ร่างกายเกิดพลังภายในและรักษาโรคภัยให้ร่างกายแข็งแรง เช่นเดียวกับการนำหลักโยคะของอินเดียและหลักการนั่งสมาธิของลัทธิเต๋า จำลอง พิณาคะ กล่าวว่า

ภายในวงการศาสนาพุทธในสมัยราชวงศ์ถังกับราชวงศ์ถัง ได้ใช้วิชากำลังภายในอย่างนี้เหมือนกัน ครั้นเมื่อ สมัยราชวงศ์ของวิชาปรัชญาได้แพร่หลายอย่างยิ่ง จึงมีการผสมผสานกันระหว่างศาสนาขงจื้อ ศาสนาพุทธ ศาสนาเต๋า ทั้ง ๓ ศาสนา นักปราชญ์แห่งศาสนาขงจื้อในสมัยโบราณได้อาศัยวิชากำลังภายในอย่างนี้มาปรุงเสริมสร้างร่างกายให้มีสุขภาพแข็งแรง

ดังตัวอย่างจากเรื่องแม่เสือขาว ตอนหลวงจีนเก้งมั่งเสียงชื่อ เจ้าสำนักวัดเสียวลิ้ม ได้ลองกำลังภายในของคู่มั่งคัว ถึงข้อความว่า

หลวงจีนเก้งมั่งเสียงชื่อได้หยิบเอาสันตึกผืนหนึ่งมาบู๊นั่ง ต่อหน้าคู่มั่งคัว แล้วหยิบเอาเชือกเส้นหนึ่งส่งให้แก่คู่มั่งคัว พลังว่า เจ้ากับเราถือกันไว้คนละข้าง แล้วเจ้าจงปฏิบัติเดินกำลังภายในดังเช่นที่เคยทำ จงนั่งให้สงบแลดูหายใจให้เป็นปกติ เราจะได้ดูกำลังภายในของเจ้าว่ามีมากน้อยสักเพียงใด

คู่มั่งคัวเชื่อครึ่งมิเชื่อครึ่ง คิดว่าเหตุใดเพียงทำดังนี้ก็สามารถที่จะทราบได้ว่าเรามีกำลังมากน้อยเพียงใด จึงไ้ นั่งขัดสมาธิสรวมนินทรีย์เดินกำลังจิตอยู่ภายใน ครั้นนั่งอยู่สักครู่หนึ่งก็รู้สึกว่ภายในหน้าอกถึงท้องนั้น ได้เกิดมีพลังอย่างหนึ่งซึ่งติดตามพร้อมกับลมหายใจ ได้เคลื่อนไหวขึ้นสู่เบื้องบนและเบื้องล่าง เป็นการเดินกำลังภายในถึงขั้นแห่งความสงบ จึงได้เกิดมีกำลังขึ้นภายในร่างกายเพราะกระทำดังนี้...

...ทันใดนั้นหลวงจีนเก้งมั่งเสียงชื่อได้ลุกขึ้นว่า ประเสริฐแท้ คู่มั่งคัวก็ตกใจแล้วก็ได้ยินหลวงจีนเก้งมั่งเสียงชื่อพูดอีกว่า การทำวิชาที่ไม่แจ่มแจ้ง คู่มั่งคัวรู้สึกพรุนใจ พลังหวนท่องคำทั้งสองคำนั้น ก็เข้าใจได้ทันทีว่า

หลวงจีนแก้มแดงเสียงซื่อโลกว่าเอาหลักธรรมชั้นสูงในทางพุทธศาสนาขึ้นนะให้คนกระทำ
 ลำดังภายใน แลที่เรียกว่า อวิชา (มัดเม้ง) ก็ได้หมายถึง โลก โกรธ หลง
 แลที่เรียกว่า เครื่องผูกพันนั้น ก็คือ นิเวศน์ ซึ่งมารั้งดวงจิตบีบงไว้ให้คนจน
 ไม่สามารถจะเกิดปัญญาได้ ซึ่งที่เรียกว่า ปัญญา นั้น เป็นสิ่งซึ่งจะนำไปสู่ดินแดน
 ที่ปราศจากทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งเป็นหลักธรรมทางพุทธศาสนาจำจะต้องฆ่าอวิชา
 เสียให้หมดสิ้น แล้วตัดนิเวศน์ซึ่งเป็นเครื่องผูกพัน จึงจะเกิดปัญญาขึ้นในภายหลัง
 แล้วจึงจะเข้าสู่ดินแดนแห่งความสงบที่ว่างเปล่าอันนั้น

ครูเม้งก็ว่าได้คิดค้นพิจารณาว่าตามหลักธรรมก็เห็นแจ้งทุกประการ ภายในดวง
 จิตซึ่งจะเกิดความรู้แจ้งเร็วขึ้น เมื่อคิดได้ตลอดปลอดโปร่งแล้วเช่นนั้น ความคิด
 อันสืบเสาะเกื้อหนุนทางไปดับนี้ ภายในจิตใจนั้นว่างเปล่าแลตระว่างแล้ว

หลวงจีนแก้มแดงเสียงซื่อถึงเชื่อก่อนด้วยคิดว่า ใช้ได้ แล้วเจ้าจงได้
 ปฏิบัติฝึกฝนไปความนี้ กล่าวถึงภายใน ของเจ้าก็จะแจ้งกล่าวขึ้นได้ในภายในเบื้องหน้า*

ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มีคัมภีร์สำคัญ คือ คัมภีร์เก้าอิมจินเก็ง ของ
 หลวงจีนที่บ๊วโจ้วซือ (พระมหาเถรธรรมโฆษาจารย์) ซึ่งเป็นภิกษุมาจากอินเดีย ใน
 คัมภีร์เก้าอิมจินเก็งเป็นตำราการฝึกวิทยายุทธชั้นสูง ซึ่งก๊วยเซ็งสามารถจดจำได้อย่าง
 แบบย่ำ เช่น เมื่อครั้งที่นางบ๊วยทิวฮวงหลอกถามเคล็ดวิชา กล่าวถึงภายในบางอย่างจาก
 ก๊วยเซ็ง ดังข้อความว่า

"การรวมธาตุทั้งห้าหมายความว่าอย่างไร"

ก๊วยเซ็งตอบว่า "ธาตุไฟแห่งวิฤตจะวิฤต ธาตุทองแห่งวิฤตจะวันออก
 ธาตุไฟแห่งเทพเจ้าทางเหนือ ธาตุดินแห่งอรรณพกลาง

* เนื้อเรื่อง (นามแฝง) แบบเสี่ยวาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง หิวนาคะ
 หน้า ๕๓๓-๕๔๐

นางบ๊วยทิวดวงถามอีกว่า "การสำรวจอินทรีทั้งสี่นั้น หมายความว่าอะไร"

ก๊วยเจ๋งตอบว่า "คือการสำรวจทางลม หู สบหายใจและลิ้น"

นางบ๊วยทิวดวงถามว่า "จับบริสุทธ์ทั้งห้า หมายความว่าอะไร"

ก๊วยเจ๋งตอบว่า "เราไม่มองวิญญาณ อยู่ที่ตับ หูไม่ฟังก็ อยู่ที่ไต ลิ้นไม่
กระดกเสียง อยู่ที่ใจ จมูกไม่ดมวิญญาณ อยู่ที่ปอด มือเท้าไม่เคลื่อนไหวจิต
อยู่ที่ม้าม นี่ถือพลั้งอันบริสุทธ์ทั้งห้า"

การสำรวจอินทรีทั้งสี่กับจับอินทรีทั้งห้า คือ ประชุมเหตุเกิดกำลังภายใน
ซึ่งจารึกอยู่ในคัมภีร์เก้าอิมจินเก็ง...

นอกจากนี้ในคัมภีร์ยังได้บันทึกการรักษาโรคภัย อาการบาดเจ็บบอบช้ำโดยใช้วิชา
กำลังภายในด้วย เช่น ตอนก๊วยเจ๋งได้รับความบอบช้ำภายในจากการต่อต้านกำลังฝ่ามือ
ของอาวเอี้ยงฮงและถูกเลี้ยคังแทงจนได้รับบาดเจ็บ จึงต้องใช้วิชาจากคัมภีร์เก้าอิมจินเก็งมา
รักษาตัวเอง ทั้งข้อความว่า

ก๊วยเจ๋งบอกว่า "คงหาที่เงียบสงบแห่งหนึ่งก่อนแล้ว เราคงปฏิบัติภาวนาวิธีใน
คัมภีร์เก้าอิมจินเก็ง ออกกำลังเดินลมปราณภายในพร้อมกัน เราต้องใช้ฝ่ามือ
ของเราคนละข้างยันกันไว้ โดยใช้กำลังลมปราณของเจ้านาช่วยรักษาความ
เจ็บช้ำของเรา สิ่งที่ยากที่สุด คือ ฝ่ามือเราทั้งสองจะออกจะห่างกันมิได้ตลอด
เวลาที่กำหนดนั้น เมื่อกำลังลมปราณของเรากับเจ้าเดินตลอดทั่วถึงกันแม้ว่าจะพักจา
กันได้ แต่ห้ามมิให้พูกกับคนที่สามเป็นอันขาดแม้แต่คำเดียวและห้ามลุกเดินแม้แต
ครึ่งก้าวอีกกว่า หากมีจนมารบกวนก่อนถึงเวลาเมื่อนั้นจะลำบากยิ่งนัก"^๒

^๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ
หน้า ๑๕๕-๑๕๖

^๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๖ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ
หน้า ๑๕๖

บทบาทของศาสนาที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ลัทธิศาสนาทั้งสามคือลัทธิขงจื้อ ลัทธิเต๋าและศาสนาพุทธ ล้วนแต่มีบทบาทสำคัญกลมกลืนกันในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน กล่าวคือ ลัทธิขงจื้อมีบทบาทในการสร้างตัวละครที่มีคุณธรรมเป็นการเน้นถึงการปกครองที่ดีในสังคม ให้ตัวละครมีความซื่อสัตย์ยุติธรรมและเสียสละ ทั้งยังรักแผ่นดินถิ่นเกิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเน้นให้ตัวละครมีคุณธรรมความกตัญญู รู้จักเคารพต่อบิดามารดาและอาจารย์

ส่วนลัทธิเต๋าสอนให้คนเข้าหาธรรมชาติรักสันโดษ รู้จักประมาณตน จะเห็นได้ว่าตัวละครวรรณกรรมจีนกำลังภายในนอกจากจะมีนักพรตเป็นนักบวชในลัทธิเต๋าล้วน ยังให้ตัวละครหนีสังคมจากการบิณฑบาตหรือตำแหน่งทางราชการ เช่น ขุนนาง ชั้นที่ต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้นตัวละครเอกจะหนีสังคมจากสภาพที่เป็นจริงเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในวงยุทธจักรอาศัยอยู่ตามป่าเขา ไม่สนใจตำแหน่งราชการ แต่ก็มีผลเสียในการใช้ชีวิตยุทธจักรได้เป็นประโยชน์ต่อสังคม คือ ช่วยปราบเสี้ยนหนามแผ่นดิน หรือเหล่ามารร้ายในสังคมเพื่อให้สังคมมีความสุข

ศาสนาพุทธ มีการสร้างตัวละครนักบวชเป็นหลวงจีนซึ่งมีลักษณะผิดจากหลวงจีนที่นำศรัทธาเลื่อมใสที่เคร่งครัดอยู่กับหลักธรรมคำสอน เพราะหลวงจีนในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีบทบาททั้งฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรมะคือ หลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง ให้อยู่มีคุณธรรมเหมือนดังที่ลัทธิขงจื้อได้เน้นตลอดเวลา นอกจากนี้ยังรู้จักการบำเพ็ญเพียรในการฝึกวิทยายุทธเป็นเวลานานหลายสิบปีทำให้มีความสำเร็จในวิชาที่ฝึกชั้นสูง ๆ ขึ้นไป โดยใช้หลักสมาธิของลัทธิเต๋าและศาสนาพุทธทั้งเช่น บี้คี้ แชมกวง และอุยีน เอช. โห่ กล่าวถึงการต่อสู้ของกังฟูซึ่งเป็นศิลปะการต่อสู้ของจีนที่ใช้กำลังภายในอย่างหนึ่งว่า "การฝึกกรรมฐานและการตั้งสมาธิแห่งจิตใจของลัทธิเต๋าและศาสนาพุทธได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของศิลปะการต่อสู้แบบกังฟู อิทธิพลของจิตวิทยาสรีรวิทยา การรักษาโรค และศาสนาได้ถูกปรับปรุงให้เป็นพื้นฐานของกระบวนการต่อสู้"^๑

^๑ บี้คี้ แชมกวง และอุยีน เอช. โห่ มวยจีน แปลโดย ศักดิ์วี (นามแฝง)

๓. สภาพสังคมและการศึกษาวิทยายุทธ

สภาพการศึกษาที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นเรื่องของ การฝึก วิทยายุทธหรือที่เรียกว่า ฝึกวิชาฝ่ายบู๊คือ วิชาฝีมือการต่อสู้ การมีวิทยายุทธถือว่าเป็นคุณสมบัติ สำคัญของตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในซึ่งตัวละครบางตัวพยายามหาวิธีที่จะทำให้ ตนเองมีวิทยายุทธสูงขึ้น เช่น ฝึกกับอาจารย์ที่มีชื่อเสียงในทางวิทยายุทธ ถูกลูกจากคัมภีร์ที่ บันทึกวิชาฝีมือการต่อสู้ หรือหาของวิเศษที่ช่วยให้การฝึกวิทยายุทธมีกำลังยิ่งขึ้น เช่น บั๊วหิมะ รากไม้หั่นปี เป็นต้น

ประเทศจีนมีศิลปะการต่อสู้ที่น่าสนใจคือ มวยจีนหรือกังฟู ซึ่งเป็นวิธีการต่อสู้ที่ใช้กัน ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในด้วย ดังที่ บ๊ี้ด แซมกง และอู๋ยีน เจม. โท กล่าวถึงการต่อสู้ แบบกังฟูว่า

กังฟูเป็นภาษาพื้นเมืองทางตอนใต้ของประเทศไทย ซึ่งหมายถึงศิลปะการต่อสู้ แต่ ถ้าแปลตามตัวอักษรแล้ว จะหมายถึงผู้เชี่ยวชาญเฉพาะหน้า...

กังฟูมิได้หมายถึงการต่อสู้ที่อาศัยมือและเท้าอย่างเดียวรวมทั้งการใช้ เครื่องประกอบอื่น ๆ เข้าช่วยด้วย เช่น การขว้างเหรียญ การใช้หมอก คาบ แล่ ขวาน กริช แต่กังฟูชนิดที่ใช้เครื่องมืออาวุธอื่น ๆ เข้าช่วยนั้นไม่สู้จะได้รับความนิยมเท่ากังฟูชนิดที่ใช้มือเปล่า กังฟูที่เราและท่านเห็นกันอยู่นั้นไม่ว่าจะเป็นแบบ ที่มีลีลาอันสวยงามช้า ๆ นุ่มนวลหรือว่าแบบที่มีลีลาที่ก้าวร้าวหนักแน่นแลดูกระโชก โกรธากันนั้น ล้วนแล้วแต่ประกอบขึ้นด้วยหลักปรัชญาต่าง ๆ มากมายซึ่งตั้งอยู่บน รากฐานของแนวความคิดในเรื่องสากลโลกและกฎธรรมชาติ ทำการต่อสู้ต่าง ๆ ของกังฟูนั้นก็เลียนแบบมาจากพฤติกรรมของสัตว์ นกและแมลง บางท่าก็ได้พัฒนา ถัดไปโดยสำนักมวยสุยหลัม (Siu Lum) ซึ่งก็ได้แบบมาจากลักษณะการ เคลื่อนไหวของเสือ, นกกระเรียน, มังกร, เสือขาวและงูเป็นหลัก

นักกังฟูจะไม่ไ่ถือเอาท่า, คำรับ หรือสำนักของกังฟูมาเป็นเครื่องหมายแก่นักกังฟูออกจากกัน แต่จะถือว่าพวกเขาทุกคนจะต้องก้าวกระโดดไปพร้อมกัน เหมือนหนึ่งญาติพี่น้องในครอบครัวเดียวกัน อาจารย์ผู้ฝึกเป็นเสมือนพ่อ, ผู้ฝึกฝน

ซึ่งมีประสบการณ์มากกว่าก็เป็นเหมือนที่และผู้มาฝึกที่หลังก็เป็นเหมือนน้อง ทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันในอันที่จะปรับปรุงตัวเอง และช่วยกันคิดกันปรึกษารูปร่างใหม่ ๆ ขึ้นมาและสุดท้ายจะต้องนำแบบฉบับที่ตนคิดขึ้นมาขึ้นไปถ่ายทอดให้ผู้อื่น

การฝึกงูนั้นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งก็คือการ เป็นคนที่มีความรับผิดชอบกับตนเองอย่างสูงมีวินัยต่อตนเอง และมีความเสียสละสูง ดังนั้นผู้ฝึกงูอย่าถึงความหวังว่าจะเป็นนักงูผู้เชี่ยวชาญได้โดยใช้เวลาฝึกฝนเพียงเล็กน้อยเพราะการฝึกงูนี้ต้องอาศัยทั้งทักษะและประสบการณ์อย่างมาก ดังนั้นผู้ที่จะเป็นนักงูผู้ที่จะต้องมีคุณสมบัติเป็นเลิศ และสิ่งสำคัญจะต้องเข้าใจหลักการพื้นฐานของงูให้ได้ เพราะถ้าเข้าใจหลักการพื้นฐานของงูแล้วผู้ฝึกจะสามารถที่จะคิดแปลงท่าต่าง ๆ ได้ตามต้องการ

วรรณกรรมจีนกล่าวถึงภายในมีการศึกษาเป็นลักษณะเฉพาะในการฝึกเรียนวิทยายุทธ ซึ่งจะกล่าวต่อไปก็คือ

๓.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนมีหลายลักษณะ เช่น ระหว่างอาจารย์กับศิษย์ เพื่อนกับเพื่อน เป็นต้น แต่ส่วนมากจะอยู่ในฐานะระหว่างอาจารย์กับศิษย์ ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ ผู้สอนจะบอกผู้ที่เรียนวิทยายุทธว่าจะยอมรับผู้เรียนเป็นศิษย์และจะให้เรียกผู้สอนเป็นอาจารย์ได้หรือไม่ ถึงตัวอย่าง เช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่อผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งกังหนำได้พบกับก๊วยเซ็ง ก็ได้ออกกับก๊วยเซ็งว่า พวกตนทั้งเจ็ดคนจะเป็นอาจารย์สอนวิทยายุทธได้ ถึงขอความว่า "พวกเราทั้งเจ็ดคนล้วนแต่เป็นอาจารย์เจ้าทั้งนั้น เกียวนี้อาจารย์คนที่ดั่งของเจ้าเห็นจะไม่มีโอกาสได้สอนวิชาแลดูหน้าพวกเราแล้วเจ้าอีกแล้ว จึงก้มศีรษะลงคำนับอาจารย์เสียก่อนเถิด"^๒

^๑ บ๊ิก แชมกง และอู๋ปิ่น เอว. โท มวยจีน แปลโดย ถักกีวี (นามแฝง)

หน้า ๒ - ๓

^๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิธนาตะ

หน้า ๑๘๖

ในเรื่องแม่เสื้อขาว เมื่อโตะอีกตั้งจะรับขึ้นเล้งจอมทรชายของชินโงมาเป็น
ศิษย์ โตะอีกตั้งกล่าวว่า "เอาเถิด เราจะรับเจ้าไว้เป็นศิษย์ แต่เมื่อเจ้าฝึกหัดวิชาความรู้
ไว้ได้ จงอย่าไปเที่ยวชมเหงผู้อื่น"^๑ และตอนจูเบ้งตัวจะรับเอี้ยฮุ้นซงเป็นศิษย์ มีข้อความว่า
"...อีกประการหนึ่งนั้น เอี้ยฮุ้นซงก็ได้มีเชื้อสายของขุนนางคนจีนจึงตกลงปากรับคำทันที แล้ว
ให้เอี้ยฮุ้นซงคำนับเป็นอาจารย์ตามธรรมเนียม"^๒

ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง เมื่อจอมกระบี่ดาวรุ่งพอใจในตัวตั้งจั้นจง จึงยอมรับเป็น
ศิษย์ ดังข้อความว่า

"ฮา ฮา ทุกสรรพสิ่งลิขิตมาตั้งแต่ชาติปางก่อน . ศิษย์เราลุกขึ้น"

จึงมีปี่กลึงโลกสุกบรรยาย กล่าวว่

"ขอน้อมพบชื่อแป้"

โลกก็ระส่ำระสายจึงลุกขึ้น ยืนห้อมมืออยู่ด้านข้าง"^๓

ในเรื่องสะพานแปดทิศ เมื่อตั้งมั่งลั้งลอบเข้าไปในคุกศิลาของคำหนักมังกรทอง
ได้พบกับยอดฝีมือ ๕ คน จนได้ฝึกวิทยายุทธจากยอดคนทั้ง ๕ อีก ตั้งมั่งลั้งกล่าวกับ
เทพเจ้ากระบี่ผู้เป็น ๑ ในยอดฝีมือทั้ง ๕ ว่า

"ผู้อาวุโส คอนอยู่ในหุบเขาคับโมหะ ผู้เขาวัวไม่มีพันธะฉันทอาจารย์กับศิษย์กับ
ผู้เฒ่าไม่อนามร ขออุททาจเรียกท่านผู้เฒ่าเป็นชื่อแป้สักคำ"

เทพเจ้ากระบี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตกลง เรารับเจ้าเป็นศิษย์ จกจำไว้ เจ้าไม่วิเศษย์ของเราคนเดียว หาก
แต่เป็นอัจฉริยะที่ยอดคนทั้งห้าสร้างสรรค์ขึ้น ต้องรับใช้คุณธรรมผู้ลี้มและล้างแค้น
ให้กับชื่อแป้ทั้งห้าสืบไป"

๑ เนียฮู้เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิงนาคะ
หน้า ๔๑๔

๒ ก. หน้า ๓๒๖

๓ ตั้งตงเพ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น.นพรัตน์
หน้า ๑๐๐-๑๐๑

ตั้งมันส์กราบกรานแล้วยืดยาวขึ้น ก้าวยาว ๆ ไปยังหน้าประตูซึ่งกรงเหล็ก

ในกรณีที่ผู้สอนและผู้เรียนไม่สามารถอยู่ในฐานะระหว่างอาจารย์กับศิษย์ได้นั้น ผู้สอนก็จะบอกกับผู้ที่จะเรียนทันที ทั้งผู้สอนอาจจะเห็นว่าผู้เรียนเคยฝึกวิทยายุทธกับผู้อื่น ซึ่งสอนกันในฐานะระหว่างอาจารย์กับศิษย์ ดังนั้นเมื่อผู้เรียนจะเรียนกับผู้สอนคนหลัง ๆ ย่อมไม่ได้ ถือว่าผิดกฎของบูลิ้มที่วางไว้ว่า ผู้ที่จะฝึกวิทยายุทธต้องยึดมั่นในอาจารย์คนเดียว หรือสำนักเดียวเท่านั้น นับว่าเป็นจารีตอย่างหนึ่งที่ใช้กันในวงการยุทธจักร ดังตัวอย่างเช่น

ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่อก๊วยเจ๋งได้พบกับนักพรตชราและตั้งในความสามารถ ที่นักพรตสามารถทำวิชาตัวเบาได้ จึงขอสมัครเป็นศิษย์อีก ทั้งที่กำลังอยู่ในระหว่างการฝึก วิทยายุทธกับบุคลาหาญทั้ง ๖ แห่งกังหนำ ดังข้อความว่า

ก๊วยเจ๋งเอ่ยขึ้นว่า "ข้าพเจ้าขอเป็นศิษย์ยื่นล่อยท่ารับใช้ท่านอาจารย์ดีกว่า"

นักพรตชรายิ้มพลางกล่าวว่า "เจ้าไม่ใช่ศิษย์แห่งคณะเรา แลเราหาใช้อาจารย์ แห่งเจ้าไม่ ดังนั้นจงนั่งลงเถิด"

ก๊วยเจ๋งรู้สึกงงงัน จึงทรุดกายปฏิบัติตาม

นักพรตชราเอ่ยขึ้นว่า "อาจารย์ทั้งหลายของเจ้า ล้วนแต่มีชื่อเสียงโด่งดังอยู่ใน บรรดาพวกบูลิ้ม (พวกนักรบ) ทั้งหลาย อันตัวเรากับอาจารย์ของเจ้า มาตราว่า จะไม่เคยรู้จักกันมา แต่เราเคยได้ยินชื่อเสียงเลื่องลือเป็นพื้นนับถือยิ่งนัก..."๒

บางครั้งการที่ผู้สอนไม่รับผู้เรียนเป็นศิษย์นั้น ก็มีเหตุผลต่างออกไป เช่น ในเรื่อง สะท้านแปดทิศ เมื่อก๊วยเจ๋งยังอ่อนแอและพวกไปหาผู้เฒ่าไม้อานาทรที่หุบเขาตัมโมโห โดย

๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะท้านแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น.นวลรัตน์

หน้า ๖๖๖-๖๖๗

๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

หน้า ๑๔๑

มีเจ้าอารามเง็กฮ็อกวนเป็นผู้นำทางไป ผู้เฒ่าไม่เอาทรเข้าใจว่า กั๊วจ้งวนฮงและพวกจะมา
ขอเรียนวิทยายุทธ จึงกล่าวว่า

"เล่าตูจะถ่ายทอกลึงมือแก่พวกเจ้า แต่ไม่อาจรับพวกเจ้าเป็นศิษย์"

เจ้าอารามเง็กฮ็อกวนถามสอด้ขึ้น

"เพราะเหตุใด"

"เล่าตูไม่ต้องการทอแบความผิดถูกชั่วดีในวงนักเลง อีกประการก็ว่ากำลังเพียง
ลำพังของเรา ไม่สามารถกอบกู้มหันตภัยได้"

นอกจากผู้สอนจะไม่ยอมรับผู้เรียนเป็นศิษย์ แต่จะสอนวิทยายุทธให้แล้วก็ตาม ใน
ทางกลับกันมีบางกรณีและผู้สอนอยากจะสอนผู้ที่ตนชอบใจ แต่บุคคลผู้นั้นไม่ยอมเรียนเพราะเกรง
ว่า จะเป็นการทรยศอาจารย์ เนื่องจากเคยฝึกวิทยายุทธมาก่อนแล้ว เช่น ในเรื่องกระบี่-
คารวรุ่ง ทั้งจั้งจ้งได้ฝึกวิทยายุทธกับจอมกระบี่คารวรุ่งสำเร็จแล้ว และเมื่อได้มาพบกับเทพพวยม
ในถ้ำพันโพรง ก็ถูกเทพพวยมใช้ฝ่ามือหยกพวยมทำร้ายเอา ต่อมาเทพพวยมกลับใจ
ต้องการให้จั้งจ้งเป็นศิษย์ของตน จึงกล่าวว่า

"เจ้ารับปากให้เล่าตูถ่ายทอกลึงมือแก่เจ้า เล่าตูจะช่วยชีวิตเจ้าคืนมา"

"ความน้อยภัยที่ทำไม่ได้"

"เด็กน้อย อย่าลืมว่าเจ้ามีชีวิตอีกเพียงสามวัน"

จั้งจ้งจึง กล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"ผู้เฒ่ามีอาจารย์ต่อสำนักอาจารย์ การทรยศผู้อื่นเป็นข้อแค้นตายก็ไม่เสียดใจ"^๒

ปรากฏว่า จั้งจ้งจึงยอมรับการถ่ายทอกลึงมือจากเทพพวยม เนื่องจาก

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะห่านแปกทิส เล่ม ๑ แปลโดย น.นพรัตน์ หน้า ๓๘๗

^๒ จั้งจ้งเพ้ง (นามแฝง) กระบี่คารวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น.นพรัตน์

เทพธูยามกล่าวว่า "เล่าสู่เพียงต้องการเสริมพลังฝีมือของเจ้า ไม่นำพาปรารมภ์กับ
พันธะอาจารย์กับศิษย์ เนื่องจากเล่าสู่ยังมีปณิธานประการหนึ่ง ต้องให้เจ้าสะสมแทน"^๑

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับศิษย์ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน
ถือเป็นเรื่องสำคัญมาก ถัดกันมาถึงแม้จะ "...ถ่ายทอดฝีมือหาหนึ่งเป็นอาจารย์ไปชั่วชีวิต"^๒

๓.๑.๑ ผู้สอน ผู้สอนวิชาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยายุทธในวรรณกรรม
จีนกำลังภายใน มักเป็นผู้ที่มีฝีมือสูงแตกต่างและเชี่ยวชาญกันไปคนละอย่าง เป็นวิชาเฉพาะตัว
ที่ได้รับการถ่ายทอดกันมาหรือจากการค้นคว้าคิดแปลงแะฝึกฝนด้วยตนเอง ผู้สอนอาจจะม
ีเพียงคนเดียวหรือเป็นกลุ่มคณะ ส่วนมากมักจะมีฉายาประจำตัวจนเป็นที่รู้จักกันดีในวง
ยุทธจักร เช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ผู้สอนวิทยายุทธให้ก๊วยเจ๋งมีหลายคน ล้วนแต่เป็นผู้มีชื่อเสียง
และมีฝีมือที่สูงชัน เช่น ผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำ อึ้งซีคกง เป็นต้น

ผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดในแคว้นกังหนำ (ต่อมาเหลือเพียง ๖ คน เนื่องจากเสียชีวิต
ไป ๑ คน เลยเรียกว่า ผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำ) เป็นผู้ที่มีความสามารถมาก
จากข้อความที่กล่าวบรรยายถึงความเก่งกล้าสามารถของผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำว่า

"คราวหนึ่ง พวกกล้าหาญทั้งเจ็ดจะมีชื่อเสียงเลื่องลือไปไกลนั้น เนื่องจาก:
เมื่อหลายปีมาแล้วได้ต่อสู้กับพวกฮ่วยเฮี้ยงที่ริมฝั่งแม่น้ำแยงซีเกียง อันพวก
ฮ่วยเฮี้ยงนั้นมีสมัครพรรคพวกประมาณเจ็ดร้อยคน ซึ่งต่ำกว่าคนเคียวคู่กันทั้งร้อย
แลการต่อสู้ครั้งนั้นพวกผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดก็มีชัยชนะ"^๓

อึ้งซีคกง ประมุขพรรคชอทาน ฉายาว่า เทพดาชอทานเก้านิ้ว เป็นผู้หนึ่งที่มี
ฝีมือสูงเยี่ยมในกลุ่มผู้มีฝีมือ ๕ คน คือ กังเซี้ย (ภูตร้ายตะวันออก) โชคัก (ภูตร้ายตะวันตก)

^๑ กังตงเหิง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น.นพรัตน์ หน้า ๗๓๑

^๒ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะถ่านแปกหิศ เล่ม ๒ แปลโดย น.นพรัตน์ หน้า ๖๒๕

^๓ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ

น้ำเต้ (เจ้าทางใต้) ตงซิ่นทง (เฮ้งต้งเอียง ผู้เป็นหัวหน้าของนักพรตช้วนจินกา) และ ปักซ่าย (ขอทานทางเหนือ) คือ อั้งซิดกง นั้นเอง จิวแป๊ะทง เคยกล่าวชมอั้งซิดกงให้ กว๋ยเซ็งฟังว่า "อันความรู้อั้งซิดกงเป็นความรู้ของการใช้กำลังภายนอกอย่างสูงสุด ตัว เรานั้นแม้ว่าเรียนรู้เคล็ดสำคัญในวิชาการใช้กำลังภายในของนักพรตช้วนจินกา แต่เวลานี้ กิ๊ชขึ้นมาแล้วยังสู้อั้งซิดกงมิได้ แต่ฝึกฝนกำลังภายนอกให้ได้อย่างอั้งซิดกงก็นับว่าเป็นผู้ที่สูง สุดยอดเยี่ยมแล้ว..."^๑

ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ผู้ที่เป็นอาจารย์วิทยายุทธให้แก่ตั้งจิ้นจง คือ จอมกระบี่ดาว รุ่ง เป็นผู้มีฝีมือสูงเยี่ยมดังที่เขียนขึ้นมาเคยบอกให้ตั้งจิ้นจงรู้ ดังข้อความว่า

"มีนิค เมื่อห้าปีก่อน ปรากฏสำนักเทียนแสดเยี่ยมผ่าย (สำนักกระบี่ดาวรุ่ง) ขึ้น เพลงกระบี่เป็นเอกเทศ สิกข์พิศการสุดเปรียบปาน พิชิตหัววงนักเลง ไร้ผู้ต้านทานเปรียบดิก"^๒

ในเรื่องสะพานแปดทิศ ตั้งมั่งลังได้เรียนวิชากับชายชราผู้มีฝีมือสูงเยี่ยม ๕ คน แต่ละคนมีความสามารถเก่งกันไปคนละอย่าง เช่น

เทพเจ้ากระบี่ มีฝีมือทางกระบี่เป็นเยี่ยม ดังที่หลวงจีนแปดวิเศษ กล่าวชมว่า "เทพเจ้ากระบี่เมื่งเพ็งฝึกปรี้อวิชาเทียนจิวคี่กง (ลมปราณฟ้าผ่า) ของลัทธิเต๋า เมื่อฝึกปรี้อถึงจุดสุดจะบังเกิดลมปราณคุ้มกรองกาย ความสำเร็จในเชิงกระบี่บรรลุถึงขั้น ถึงขั้นคุมกระบี่เหินหาตัวก็ระหัดคนในรั้วมีลิบว่า..."^๓

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๓๔๕

^๒ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น.นพรัตน์ หน้า ๙๐

^๓อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น.นพรัตน์ หน้า ๒๔๒

ปักทง เป็นผู้ที่สามารถฝึกลมปราณไตรสุรียน (ชาเอี้ยงซึ้งกง) ได้สำเร็จ สามารถ
เผาเหล็กจนแดงด้วยมือเปล่าได้ เรียกว่า ฝ่ามือเปลวอัคคี หลวงจีนแปดวิเศษกล่าวชมว่า

"ฝ่ามือเปลวอัคคียิ่งเป็นไม้ตายแห่งยุค ล้างฝ่ามือร้อนระอุด้วยเปลวไฟ พังว่า
จักแปะเจ้าฝึกปรือถึงชั้นเสียดสีมือเป็นไฟ กระสุนวัตถุถูกไม้ เจ้าหากฝึกฝึกปรือถึง
ระดับนี้ ต้องใช้เวลาหลายสิบปี"^๒

แป๊ะเซาเทียน มีวิชาฝีมือที่เรียกว่า ครอบชนือสนีบาต เป็นวิชาที่ใช้โดยปราศ
จากสัมผัสเสียง คู่ต่อสู้จึงป้องกันได้ยาก หลวงจีนแปดวิเศษกล่าวชมว่า "พลังครอบชนือ
สนีบาตเราหลวงจีนเคยเห็นมันแผ่พุ่งพลังครอบชนือ ปลิดชีวิตผู้คนในระยะห่างสามวา พลัง
ครอบชนือคล้ายเส้นด้ายเส้นหนึ่ง สามารถทะลุวงทองคำทะลุหินผา"^๓

นอกจากเทพเจ้ากระบี่ปักทงและแป๊ะเซาเทียน จะเป็นอาจารย์สอนวิทยายุทธ
ให้แก่ทั้งมั้งดั่งแล้ว ยังมีคาบมัจจุรเลียงเก้ง และหลวงจีนแปดวิเศษอีก ๒ คนด้วย ทุกคน
ล้วนแต่มีวิชาเฉพาะอย่างที่เป็นเลิศ ดังข้อความว่า

นอกจากเทพเจ้ากระบี่กายหอก เพลงกระบี่ให้ทั้งสี่ชุดอีกสี่คนถ่ายทอดให้มากนักแต่
ล้วนเป็นไม้ตายที่สามารถทอทั้งวงนักเลง

ฝ่ามือเปลวอัคคีของปักทง

ครอบชนือสนีบาตของแป๊ะเซาเทียน

เจ็ดคาบพิฆาตของคาบมัจจุรเลียงเก้ง

สิบแปดไม้เท้าพญางูของหลวงจีนแปดวิเศษ^๓

๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น.นพรัตน์ หน้า ๒๕๓

๒ ก. หน้า ๒๕๔

๓ ก. หน้า ๒๕๔

๓.๑.๑. ผู้เรียน ผู้ที่จะฝึกเรียนวิทยายุทธในวรรณกรรมจีนกำลัง
ภายใน มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

ก. เพศ ผู้ที่จะฝึกเรียนวิทยายุทธไม่มีการจำกัดเพศ
คือ หญิงและชายต่างก็มีสิทธิเท่าเทียมกันในการฝึกวิทยายุทธ ดังจะเห็นได้จากตัวละคร
ในเรื่องที่มีวิทยายุทธซึ่งมีทั้งตัวละครหญิงและตัวละครชาย ตัวละครเหล่านี้ต่างก็มีความ
สามารถไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ขึ้นอยู่กับวิทยายุทธของอาจารย์ที่ถ่ายทอดและความขยัน
หมั่นเพียรในการฝึกฝนด้วย แต่ส่วนมากมักเป็นตัวละครชาย อย่างไรก็ตามตัวละครหญิง
ก็มีบ้าง เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มี อึ้งย้ง บ๊วยทิวฮวง หันเสี่ยวย้ง
เป็นต้น ในเรื่องฤทธิ์มีดสั้น มี เชี่ยงมู่ฮูหยิน หุนเซียวอึ้ง เป็นต้น ในเรื่องกำเพี้ยนลก
มี เล่งไซ เต็กกุนงี้ เลี้ยงโจ้วโกว เจ็กเคี้ยง เป็นต้น ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง
มี ลัมเย็กบ๊วย นงคราญเจ็ดพิสดาร เคียอเน้ยและน้ำเงี้ยว เป็นต้น ในเรื่อง
สะท้านแปดทิศ มี ซาโกวเน้ย ตังฮึงนุ่นยู๋ นวลนางโลหิตและล้งฮวย เป็นต้น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องแม่เสือขาว มีตัวละครหญิงเป็นตัวละครเอกของเรื่องคือ เจ็กล้อฮัว
ผู้เป็นโจรสลัด ซึ่งต่อมานางได้รับศิษย์ไว้คนหนึ่งเป็นหญิงเช่นเดียวกันชื่อว่า ฮามาย่า
บุตรสาวของท้าว หัวหน้าเผ่าลอบู ดังข้อความว่า "โตะฮิดฮังคาคไม่ถึงเลยว่
ฮามาย่าเด็กหญิงเล็ก ๆ ซึ่งเป็นชนเผ่าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งนี้ ยังจะได้รับการถ่ายทอดวิชา
มาจากเจ็กล้อฮัวนางผู้เป็นคนรักของตน"

ข. อายุ ผู้ที่จะฝึกเรียนวิทยายุทธหรือรับการถ่ายทอดวิชานั้น
นั้นไม่มีการจำกัดอายุเช่นเดียวกัน แต่ส่วนมากก็มักจะฝึกเรียนกันตั้งแต่เป็นเด็ก เพราะ
การฝึกวิทยายุทธต้องใช้เวลาหลายปี อีกอย่างหนึ่งก็ต้องแล้วแต่ช่วงโอกาสเหมาะที่จะได้
พบผู้ถ่ายทอดวิชา เช่น ก๊วยเซ็ง ในเรื่อง มังกรหยก เริ่มฝึกเรียนวิทยายุทธจาก
ผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำตั้งแต่อายุได้หกขวบ ดังข้อความว่า

*เนี้ยฮูเซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จ่าลอง พิศนาคะ
หน้า ๒๔๔

...บัดนี้เวลาสิบปีผ่านไปแล้ว ก๊วยเซ็งเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบหกปี รูปร่างลำสัน เวลา
อีกสองปีก็จะถึงวันนักการประลองฝีมือกัน จึงทำให้ผู้กล้าหาญทั้งหลายสักร้อนใจพยายาม
เร่งสอนอย่างกรำเคร่ง สั่งให้ก๊วยเซ็งหยุดการฝึกวิชาฝีมือและยิงเกาทัณฑ์เสีย แล้ว
ฝึกวิชามวยกระบี่ตั้งแต่เช้าถึงตอนเย็นอย่างไม่หยุดยั้ง จนกว่าจะถึงวันนั้น ๑

เมื่อก๊วยเซ็งอายุได้ประมาณ ๑๓ - ๑๔ ปี ก็ได้ฝึกเรียนวิทยายุทธเพิ่มเติมจาก
อั้งซีคกง และจิ่วเป่หง

ยามาว่า ศิษย์ของเจ๊กล่อฮัว เริ่มฝึกวิทยายุทธตั้งแต่เป็นเด็กอายุประมาณ
๑๑ - ๑๒ ปี ดังข้อความว่า "...มีร่างของเด็กหญิงผู้หนึ่งอายุประมาณสิบเอ็ดสิบสองปี
วิ่งเข้ามาควงหน้ายี่มระริน ที่บนศีรษะตักเป็นผมเปียไว้ทั้งสองข้าง สวมใส่กางเกงด้วย
เสื้อผ่าซอกสีเขียวเป็นที่กระต๊าก นามเนื้อยี่มระริน นางแต่งกายเหมือนดั่งกับนักรบเล็ก ๆ
ผู้หนึ่ง" ๒

โตะอิกฮั้ง ได้รับศิษย์ไว้คนหนึ่งชื่อ ชินเล้งจื้อ มุตรชายของชินโหวง ชาวเขาเผ่า
ฮาซาเกอ ชินเล้งจื้อมีอายุได้ ๑๓ ปี ดังที่ชินโหวงบอกกับโตะอิกฮั้งว่า "...ท่านเชียงกง
จงอย่าได้เฝ้าข้า มันมีอายุได้สิบสามขวบแล้ว ยังได้ประสปีระสาอันใด แลป่าเถื่อนยิ่งนัก" ๓
ส่วนกุเบ็งกัวเพื่อนของโตะอิกฮั้งก็ได้รับศิษย์อายุ ๓ ขวบ ชื่อ เอี้ยฮุ้นซง ซึ่งเป็นมุตรชาย
ของเอี้ยเลี่ยนผู้เป็นขุนนางตงฉินคนหนึ่ง

จิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๘๓

ไฉยอู๋เซ้ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๒๔๔ - ๒๔๕

"ก. หน้า ๔๑๕

เรื่องกระบี่คารวรุ่ง ตัวละครเอกในเรื่อง คือ คังจิ้นจง เริ่มฝึกเรียนวิชาฝีมือจากจอมกระบี่คารวรุ่งตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี^๑ จนถึงอายุ ๒๐ ปี ใช้เวลาฝึกประมาณ ๘ ปี คังจิ้นจงบอกว่า "ตอนที่เพิ่งฝึกตกถึงสู่หุบเหว ยังเป็นเด็กชายอายุสิบสองปี บัดนี้โตเป็นหนุ่ม เชื้อผ้าไม่อาจสวมใส่ได้แรก จอมกระบี่คารวรุ่งจึงกำนัลอาวุธชุดนี้ให้"^๒

คังมั่งลั้ง ตัวละครเอกในเรื่องสะท้อนแปดทิศ ก็ได้ฝึกวิทยายุทธตั้งแต่อายุประมาณ ๑๐ ปี^๓ โดยฝึกเรียนวิชาเต๋าจาซือลจากผู้เฒ่าไม่อนาคที่หุบเขาถันโหมะ ใช้เวลาฝึกอยู่ ๕ ปี คังมั่งลั้งผู้เฒ่าไม่อนาคกล่าวว่า "พวกเจ้ามาที่ใต้ปีเต๋ม ห้าปีที่ฝึกบรื้อฝีมือ แม้ไม่บรรลุถึงขั้นที่เล่าสู่ฟังพอใจ แต่พวกเจ้าก็ฝึกเพียรอย่างสุดความสามารถแล้ว"^๔ ต่อจากนั้น คังมั่งลั้งก็ได้ฝึกวิทยายุทธจากยอดคนทั้งห้าในकुศลสาของค่านักมังกรทอง เมื่ออายุได้ประมาณ ๑๕ ปี ใช้เวลาฝึกเพียง ๕ เดือนกว่าเท่านั้น เนื่องจากอยู่ในकुศลซึ่งไม่สามารถฝึกซ้อมจริง ๆ ได้แต่เรียนไม้ตายอันเป็นเคล็ดวิชาของยอดคนทั้งห้าไว้

ค. คุณสมบัติพิเศษ ในที่นี้หมายถึง มีรูปร่าง กำลังกายและสติปัญญาผิดจากบุคคลธรรมดาทั่วไป เช่น ถ้าเป็นเด็กก็มีลักษณะผิดจากเด็กทั่ว ๆ ไป โดยเฉพาะในด้านรูปร่างนั้น ผู้มีวิทยายุทธที่ต้องการหาผู้สืบทอดวิชาจากตน มักจะหาบุคคลที่มีรูปร่างลักษณะแข็งแรง โดยพิจารณาจากโครงกระดูก เช่น รูปร่างลักษณะของคังจิ้นจง ในเรื่องกระบี่คารวรุ่งมีลักษณะพิเศษดังที่นักรบได้ชื่อ เจ้าอาวาสวัดเล่งอึ้งย้งเห็นคังจิ้นจงจึงรู้สึกสนใจ คังจิ้นจงบอกว่า

นักรบได้ชื่อว่ามีรูปร่างหนึ่งรูปร่างขี้ขี้ อีกมือหนึ่งลูบคลำศีรษะเด็กชายเบื้องหน้า
สองหาพลันสากปรายดูบดดูสายฟ้า ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง แลแล้วส่ายหน้าพึมพำว่า
"นี่นับเป็นหยกอันมีอันเลิศล้ำ รอบร่อยปายกพบพาน มีว่าโครงกระดูก ส่วนสัค

^๑ ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่คารวรุ่ง เล่ม แด่โดย น. นพรัตน์ หน้า ๒

^๒ หน้า ๑๑๔

^๓ ออเล้งเจ้ง (นามแฝง) สะท้อนแปดทิศ เล่ม ๑ แด่โดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๔๔

^๔ หน้า ๔๒๒

ปฏิภาณล้วนประเสริฐเลิศ อาคมามีบุญวาสนาใด ไทนเลกคล้าย่ายี่จันจ๊ะที่
ฟ้าประทานมา ภัยพิบัติมีลิ้มไกลก่อหวอด ภาระจัดการพิทักษ์ธรรม ต้องให้
เด็กน้อยนี้แบกรับไว้ ขอพุทธองค์ทรงปราณี"^๑

นอกจากนี้ข้อใดข้อนี้จะมองเห็นลักษณะรูปร่างพิเศษของผู้ที่เหมาะสมจะเปกวิทยายุทธแล้ว
อสุรไฉนผู้ก็เป็นอีกผู้หนึ่งด้วยที่กล่าวถึงทั้งจันจ้งมีลักษณะพิเศษว่า "เด็กน้อยนี้มีโครงกระดูก
เลิศล้ำรอบร้อยเปียกพพพาน..."^๒ ดังนั้น บุคคลผู้ที่มีรูปร่างลักษณะเช่นนี้ จึงมักจะเป็น
ที่ต้องการของผู้ที่ต้องการศิษย์ไว้ในสำนักตน ดังที่ผู้เฒ่าฟ้าทักษิณได้พบทั้งจันจ้งก็พอใจจึง
กล่าวว่า "ฮา ฮา เราผู้เฒ่าชมชอบในบุคลิกลักษณะของเจ้า ก็รับเจ้าเป็นศิษย์ ถ้ายอด
วิชาฝีมือให้ เจ้าเห็นเป็นอย่างไร"^๓ แต่ในที่สุดปรากฏว่า จอมกระบี่ดาวรุ่งเป็นผู้ที่โชค
ที่จะได้ทั้งจันจ้งไว้เป็นศิษย์ ดังข้อความว่า "นับเป็นเจตนาของฟ้า สามสิบปีแห่งการ
เฝ้ารอคอย ถึงมีถึงวันนี้จะสมมาคปรารภนา สามารถพพานอจันจ๊ะโครงกระดูกเลิศล้ำ
สำนักเราจะไม่ละบั้นสิ้นสุดเพียงรุ่นเราแล้ว"^๔

คุณสมบัติอีกอย่างหนึ่งของทั้งจันจ้งที่เหมาะสมสำหรับการฝึกเรียนวิทยายุทธ คือ มีพลัง
ภายในสูงยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจาก ทั้งจันจ้งได้กินปลาหัวเงินพันปีเข้าไป ดังข้อความว่า

ที่แท้ปลาเงินหัวยังยั้งเอือรื้ประทาน เป็นโชชนึ่งนี้ (ปลาหัวเงินพันปี) กำเนิดขึ้น
จากธาตุพิเศษของธรรมชาติ เปรียบกับผลไม้ชาติ ยอดโสมพันปียังมีประสิทธิภาพเหลือล้ำ
กว่ามากนัก

นี่เป็นวาสนาในคราเคราะห์ จึงจะสามารถทะลวงผ่านจุดดิมและตัก เพิ่มพูนพลัง
การฝึกปรือหกสิบปี วิจารณ์ตามพื้นฐานพลังภายใน นับเป็นยอดฝีมือแห่งยุค^๕

๑. ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๔๖

๒. ก. หน้า ๗๔

๓. ก. หน้า ๔๔

๔. ก. หน้า ๔๔ - ๔๕

๕. ก. หน้า ๓๓ - ๓๔

เรื่อง แม่เลี้ยงขาว ชินเล้งจ้อ บุตรชายของชินโหว่ ชาวเขาเผ่าย้ากาเกอ เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง กำลังมหาศาล เหมาะที่จะเป็นกวีวิทยุทหุ กังเช่นตอนที่ ชินเล้งจ้อใช้ศีรษะพุ่งเข้าชนหลวงจีนเตียนเต็กเซียงหยิน แต่หลวงจีนหลบทัน จึงทำให้ ชินเล้งจ้อไปชนเข้ากับต้นไม้จนต้นไม้สั่นสะเทือนไปทั้งต้น แต่ชินเล้งจ้อก็มีใคร่องหรือ แสดงความเจ็บปวดออกมา ทำให้หลวงจีนเตียนเต็กเซียงหยินพอใจมาก จึงกล่าวกับ ชินโหว่ผู้เป็นพ่อว่า "มาตรแม่ว่าบุตรของเจ้านี้จะกำเนิดเกิดมา มีกำลังมากมายทั้ง เพียงนี้ ถ้าหากมิได้อาจารย์ที่ดื่มน้ำแนะนำสั่งสอนให้แล้ว สืบไปในเบื้องหน้ามันก็จะโง่เง่า นิดอีกอันใดกับใครอีก"๑ ต่อมาโตะอิดฮังได้ช่วยสองพ่อลูกจากการถูกหลวงจีนเตียนเต็กเซียงหยิน ทำร้าย ชินเล้งจ้อจึงขอสมัครเป็นศิษย์ของโตะอิดฮังและด้วยคุณสมบัติพิเศษของชินเล้งจ้อเองที่ทำให้โตะอิดฮังรับไว้เป็นศิษย์ ดังข้อความว่า

โตะอิดฮังแต่เดิมทีก็มีเคยได้มีจิตใจที่จะกักรับศิษย์ แต่เมื่อเห็นชินเล้งจ้อมีรูปร่าง แล หน้าตาดีกว่าคนธรรมดาสามัญ อีกทั้งยังมีกำลังอย่างมากมาย จึงรู้สึกชอบใจ พลังหัวเราะบอกว่า เอาเถิด เราจะรับเจ้าไว้เป็นศิษย์ แต่เมื่อเจ้าฝึกหัดวิชา ความรู้ไว้ให้จงอย่าไปเที่ยวรุ่มเหิงผู้อื่น ๒

๓.๑.๓ การรับเข้าเรียน หมายถึง การที่ผู้เรียนคิดขอเรียนกับ ผู้สอนด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง หรือการที่ผู้สอนประสงค์จะถ่ายทอดวิชาให้แก่ผู้ที่ต้องการ จะให้รับวิชาไว้ เป็นขั้นตักกักระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนก่อนที่จะมีการสอนวิชา มีด้วยกัน หลายวิธี คือ

๑. ผู้เรียนขอสมัครเรียนด้วยตนเอง อาจจะเป็นเพราะเกิด ความเลื่อมใสในตัวผู้สอนซึ่งมีวิทยายุทธเก่งกล้า หรือ เคยได้บันทึกศึกษาความเก่งกล้า สามารถของผู้สอน จึงขอสมัครเป็นศิษย์ด้วยการแสดงการระวาทธรรมนิยม คือคุกเข่า ถวายคำนับผู้สอนขอเรียนด้วย เช่น

๑. เนี่ยอุ้เจ็ง (นามแฝง) แม่เลี้ยงขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิธนากะ
หน้า ๔๑๑

๒. ๑. หน้า ๔๑๔

เรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ เมื่อก๊วยเจ๋งเกิดความเลื่อมใสในตัวนักพรตชราที่ใช้วิชาควมเป็นไปในหน้าตา เพื่อเอาลูกนกอินทรีขาวลงมาให้ตนกับวาเจมกจู่ ดังนั้นก๊วยเจ๋งจึงถูกเขาคำนับนักพรตชรา พลังกล่าวว่

"ท่านผู้อาวุโส ข้าพเจ้าขอบอกท่านโดยจริงใจว่า ตัวข้าพเจ้าโง่เขลาเบาปัญญายิ่งนักฝึกฝนร่ำเรียนเพลงอาวุธเป็นเวลาสิบกว่าปี พยายามอดทนมานะฝึกฝนด้วยความลำบากหาได้ประสบผลสำเร็จไม่ จนอาจารย์ทั้งหกของข้าพเจ้าเกิดความเบื่อหน่ายเป็นทีล่ำมากใจหัวกัน"

นักพรตคามนำขึ้นว่า "ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะให้เราช่วยแนะนำไหรือไม"

ก๊วยเจ๋งถูกเขาคำนับอีกพลังตอบรับคำ... "

เรื่อง แม่เสื้อขาว เมื่อโทะอิคังได้ต่อสู้กับหลวงจีนเทียนเต็กเซียงผินผู้ใช้อำนาจชมแห่งรังแกสนโหว ชาวเขาเผ่าฮาซาเกอ จนสามารถเอาชนะได้ ทำให้ชินเล้งจือคังใจและเกิดความเลื่อมใสในฝีมือการต่อสู้ของโทะอิคัง จึงถูกเขาลงคำนับเพื่อแสดงความขอบอกและสมัครเป็นศิษย์โดยกล่าวว่า "ท่านผู้มีคุณ ท่านจงรับข้าพเจ้าไว้เป็นลูกศิษย์เถิด ข้าพเจ้าชินเล้งจือขอคำนับท่านแล้ว"

เรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง เมื่อบิดามารดาของตังจั้งจั้งถูกพวกเหล่าร้ายฆ่าตาย และก่อนที่บิดาจะสิ้นใจได้สั่งเสปตังจั้งจั้งให้ฝึกเรียนวิทยายุทธกับอาจารย์ที่มีวิทยายุทธเก่งกล้าตังจั้งจั้ง พบหลวงจีนชวรูปหนึ่ง จึงถูกเขาคำนับขอสมัครเป็นลูกศิษย์ทันที ดังข้อความว่

จั้งจั้งเห็นหลวงจีนชวฝีมือเล็ลล้า ดวงใจน้อย ๆ พลันถูกชักขึ้น

"หากสามารถกราบกรานท่านเป็นอาจารย์ โทมเลยกริ่งเกรงล้างแค้นข้าเรีจ"

ยามกระลือร้อนจนคักคัก รับผิดชอบขึ้นวิ่งตะบึงเข้าหา ถูกเขาโหวมลงที่เบื้องหน้า
ฉื่อโทะอิคัง กล่าวว่

๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ
หน้า ๑๓๖ - ๑๓๗

๒ เนี่ยอู๋เจ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ
หน้า ๔๑๕

"เซียงซือเล่า โปรกสมเพชเวทนาจริงยี่ ที่แบกความแค้นลี้ลับ รับข้าพเจ้า เป็นกิมย้งเถอะ" ๑

ปรากฏว่า ฉีซือได้ชื่อไม่กล้ารับทั้งจริงไว้เป็นศิษย์เมื่อเห็นลักษณะ "โครงกระดูก ที่เลืลล้า" เพราะถือว่า "จากมามีบุญวาสนาใด ไหนเลือกล้ำย่ำย้อจรรีระที่ฟ้าประทานมา" ๒

๓.๑.๓ รับเข้าเรียนเพราะบุคคลอื่นมีส่วนเกี่ยวข้อง ในกรณีเช่นนี้ ผู้สอนรับผู้เรียนไว้เป็นศิษย์เนื่องจากมีข้อผูกพันอยู่กับบุคคลอื่น เช่น มีความคุ้นเคยสนิทสนม กัน เคยเป็นผู้มีบุญคุณ หรือมีข้อสัญญาาร่วมกัน เป็นต้น ดังตัวอย่าง เช่น

เรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ เมื่อก๊วยชู่เกี เกิดต่อสู้กับนักรักหาญทั้งหกแห่งแคว้น กังหนำจนไม่สามารถเอาชนะกันได้ ดังนั้นก๊วยชู่เกีจึงเสนอการต่อสู้วิธีหนึ่งซึ่งเป็นการตอบแทน และช่วยเหลือผู้เคยมีบุญคุณกับตนคือก๊วยเซาเตียนและเอี้ยทิมมิง ปรากฏว่าก๊วยชู่เกีเสนอได้ นักรักหาญทั้งหกแห่งแคว้นกัณฑ์รับบุตร ของก๊วยเซาเตียนเป็นกิมย้ง ส่วนตนเองรับบุตร ของ เอี้ยทิมมิงเป็นกิมย้ง นักรักหาญทั้งหกได้ตกลงตามข้อเสนององก๊วยชู่เกี จึงออกกันหาบุตร ของ ก๊วยเซาเตียนพบในคืนแค้นมองไกล ก็คือก๊วยเซ็งนั้งเอง ทั้งหกครึกบาศจะอย่างคียิ่ง รับก๊วยเซ็งไว้เป็นกิมย้งทั้งที่รู้ว่าผู้ที่จะฝึกวิทยายุทธนั้น ต้องมีความเฉลียวฉลาด แต่ ก๊วยเซ็งเป็นกณเดื้อยชาสมองท้ม จูรงกล่าวว่ "พี่น้องของเราทุกคน เด็กน้อยผู้นี้ มากกว่าใจใฝ่ แต่ยังมีจิตใจกล้าหาญประกอบด้วยคุณธรรมสูง" ๓ และนางดันเสี่ยวยัง ได้กล่าวว่าอริฐานก่อนหน้าหลุมศพของเตี่ยวอาแซ ว่า

"โหวงวอ สิบปีผ่านมาแล้ว ที่พวกเราตั้งใจถ่ายทอดความรู้ให้แก่กิมย้งรัก แก่น่าอนาค
เด็กผู้นี้มีสติปัญญาไม่ค่อยเฉลียวฉลาดสนใจ ขอวิชาอันศักดิ์สิทธิ์ของโหวงวอ จงช่วย

๑ ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. แพร่รัตน หน้า ๓๖

๒ ก. หน้า ๓๓

๓ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาตะ หน้า ๓๔

คลันดาลได้เวลาประลองฝีมือกันที่เมืองเกียเฮงอีกสองปีข้างหน้าโน้น อย่า
ให้เด็กผู้ทำลายเกียรติคุณชื่อเสียงของเราผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำ
ต้องอับเฉาเลย"^๑

เรื่องแม่เลื้อขาว กูแมงตัวไกวบเป็นหลวงจีน ชื่อว่า หลวงจีนฮ่วยแมงเสียนชื่อ
ต่อมาได้รับเอี้ยฮุ้นชงบุตรชายของเอี้ยเลี่ยนซึ่งลี้ภัยที่เป็นผู้พามาพบ โดยบอกว่า "ได้รับ
การแนะนำมาจากเง็กล้อฮั่ว ต้องการให้หลวงจีนฮ่วยแมงเสียนชื่อรับตัวเอี้ยฮุ้นชงนี้ไว้
เป็นศิษย์"^๒ นอกจากนี้เห็นว่าเอี้ยฮุ้นชงเป็นบุตรของขุนนางผู้ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน จึงเต็มใจ
รับไว้เป็นศิษย์

เรื่องกำเทียนลก ก๊กเห่ง ชายชราผู้ซึ่งลี้ภัยเคยช่วยเหลือชีวิตไว้ หลังจากนั้น
อีก ๑๕ ปี ก็ได้พบกับเตาฮู้กั๋งถึงอ้วผู้เป็นน้องร่วมสาบาน ก็เต็มใจถ่ายทอดวิชาฝีมือจาก
คัมภีร์ลางกระฎุกภาคผนวกให้ เพราะก๊กเห่งเข้าใจว่าเตาฮู้กั๋งจะเป็นบุตรชายของลี้ฮุยผู้มี
บุญคุณกับตน ถึงข้อความว่า

"ล้อไต้เอี้ยบ ล้อไต้เอี้ยบ ข้าพเจ้ารอคอยท่านมาเป็นเวลาถึงสิบห้าปี จวบจน
ในวันนี้จึงได้พบพานกับผู้ที่ไว้วางใจได้ วิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่าน หากอยู่วน
เวียนในอะวากโกล์เคียง ก็โปรดคลายความหม่นหมองกังวลไปได้แล้ว ก๊กเห่ง
จะต้องทำให้ท่านหลับตาในสัณปรายภพได้ โดยมีต้องสำนักเสียใจจวบชั่วกาล
นาน..."^๓

เรื่องสะพานแปดทิศ ผู้เล่าไม่อนุญาตถ่ายทอดวิชาแก่นุตรชายและลูกศิษย์
ของตั้งเต้าล้ง เนื่องจากตระกูลของตั้งเต้าล้งเกิดภัยพิบัติ ถูกศัตรูบุกรุกทำลายและถา

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาจะ
หน้า ๕๕

^๒เนี่ยกูเซ่ง (นามแฝง) แม่เลื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาจะ
หน้า ๓๒๕

^๓กิมย้ง (นามแฝง) กำเทียนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว. ฅ เมืองลุง หน้า ๑๖๕

ที่ผู้เฒ่าไม่อนาทรตกลงใจเช่นนี้ เพราะถูกชะตากันกับทั้งเต่าลงทั้งยังเห็นว่า "ในไต่หล้าอันไพศาลผู้เข้าใจเล่าผู้มีแต่ตั้งเต่าลงเท่านั้น"^๑

๓. ผู้สอนเต็มใจสอน การที่ผู้สอนเต็มใจรับสอนวิทยายุทธให้แก่ผู้เรียนด้วยความสมัครใจของตนเองนั้น เป็นเพราะอาจจะถูกชะตากันกับผู้เรียน หรือเห็นว่าผู้เรียนมีลักษณะที่ดีเหมาะแก่การฝึกวิทยายุทธ และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน เป็นต้น ดังตัวอย่าง

เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ อังชิตกงเต็มใจถ่ายทอดวิชาของตนให้แก่ก๊วยเซ็งและอึ้งย้ง เพราะว่าการตอบแทนที่อึ้งย้ง ไ้แบ่งไ้ให้ที่พักในในวันแรกและได้จัดหาอาหารให้ในวันต่อ ๆ มา ดังคำพูดของอังชิตกงว่า "...การที่เราสอนวิชาให้แก่เจ้าเป็นเพราะเราได้รับประทานอาหารของนางเด็กกอนี้ เป็นสิ่งแรกเปลี่ยนตอบแทนกัน เรามีต้องการเป็นอาจารย์และมีศิษย์เลย"^๒

ส่วนจิ๊แปะหงไ้สอนวิชาฝีมือให้แก่ก๊วยเซ็ง เนื่องจากถูกชะตากัน จิ๊แปะหงเองถึงกับขอให้ก๊วยเซ็ง เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับตนและต้องการไ้ก๊วยเซ็ง เป็นคู่ซ้อมมือของตน ดังที่จิ๊แปะหงกล่าวกับก๊วยเซ็งว่า "...น้องเรา เจ้าจงตั้งท่ามาสู้กับเราอีกสักตั้งเถิด โดยไม่ต้องกลัวเกรงต่อความเจ็บปวดที่เราจำเป็นต้องเหวี่ยงเจ้ากระเด็นออกไป ไม่กี่ครั้งเจ้าคงเก่งกาจ"^๓

เรื่องแม่เสื้อขาว จี๋เอี้ยงเต้าเจี้ยงเต็มใจรับไ้ตะอิกฮังไว้เป็นศิษย์ เนื่องจากเห็นว่าไ้ตะอิกฮังเป็นผู้มีลักษณะดี ดังข้อความว่า "อันจี๋เอี้ยงเต้าเจี้ยงนั้น มีเพลงกระบี่เป็นเลิศในแผ่นดิน หากผู้ใดเปรียบเทียบกับ ตะอิกฮังแล้วเสาะแสวงหาศิษย์เพื่อรับถ่ายทอด

^๑ อ้อเล้งเซ่ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๓๕๔

^๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๓๖๓

^๓ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๓๔๑

สับแทนคน จึงวันหนึ่งเดินทางมาถึงบ้านแซ่โต๊ะ เห็นหน้าผากของโต๊ะอดั้งนูนสูง มีสง่าราศี สดใสมากว่าเด็กธรรมดา จึงคิดที่จะรับเป็นศิษย์"^๑

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง เมื่อตั้งใจจะเข้าไปจำพรรษา โทงเทพพญายมไข่มุกมือหยก พยายามกระแทกทำร้ายร่างกายจนมอมช้ำสาหัส เทพพญายมเห็นว่าตั้งใจจริงยังไม่ตาย สามารถต้านรับไว้ได้ ก็เกิดความสนใจทันที ต้องการถ่ายทอดพลังฝีมือแก่ตั้งใจจริงเพื่อให้ช่วยแก้แค้นศิษย์ทรยศให้กับตน โดยเทพพญายมกล่าวว่า

"เจ้าอยู่เพียงต้องการเสริมพลังฝีมือของเจ้า ไม่น่าพวกรามักกับพันระอาจารย์ กับศิษย์ เนื่องเพราะเจ้าอยู่ยังมีปิตุฆาตประการหนึ่ง ต้องให้เจ้าสะสางแทนไป

ขอถามเป็นปิตุฆาตใด"

ผมเฝ้าผนวคเกราชยาชราประหลาดขึ้น เน้นเสียงที่ละคำ

"ประหารกนิษฐยศทั้งสอง"^๒

๓.๑.๔ วิชาต่าง ๆ ที่เรียน มีทั้งวิชาฝ่ายบู๊* และวิชาฝ่ายบู้ แต่ส่วนมาก เป็นการเน้นวิชาฝ่ายบู๊มากกว่า คือ ศึกษาทางค่ายวิชาการต่อสู้ คำว่า บู้ "武" มาจาก "อักษร จี่และทอ (卩 และ 攴) ผสมกัน หมายถึง หยดการต่อสู้หรือระงับต่อสู้"^๓ ในวรรณกรรมจีนกล่าวถึงภายในจึงเรียกวิชาการต่อสู้ว่าวิทยายุทธ เรียกผู้ที่ฝึกกำลังฝีมือในทางต่อสู้ว่า ขาวบู๊ลิ้ม หรือขาวยุทธจักร และเรียกสังคมที่มีชาวบู๊ลิ้มกันมากนี้ว่า วงบู๊ลิ้ม หรือ วงยุทธจักร หรือวงนักเลงฝีมือ

ในการฝึกเรียนวิทยายุทธนั้น ผู้เรียนอาจศึกษาด้วยตนเองโดยไม่มีอาจารย์ควบคุม

^๑เนี่ยอู๋เซ้ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ
หน้า ๑๒๖

^๒ตั้งตงเซ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๙๓๑

*วิชาทางหนังสือ หมายถึง การอ่านการเขียนหนังสือจากตำราต่าง ๆ

^๓ก๊วยลิมเซ้งและคนอื่น ๆ วัฒนธรรมและประเพณีจีน หน้า ๑๔๔

แล้วจึงสอนการสวดมหายใจกับการนั่ง

ก๊วยเซ็งปฏิบัติตามครั้งแรกรู้สึกว่าการนั่งที่ข่มขู่จะบังคับไว้ได้ แต่พยายาม
ข่ม ใช้การกำหนดมหายใจเข้าออกกระทำไป

ในเวลานานเข้าค่อยรู้สึกว่าการนั่งนั้นอยู่ในความสงบ ความมีจิตซาบซ่าน
เข้ามาแทนที่ ความอบอุ่นได้พุ่งขึ้นมา ลมหนาวพัดมาเชือกเป็นจับตัวใจ แต่
ก๊วยเซ็งรู้สึกว่ามีใครแทรกซึมเข้าไปสู่ภายในร่างกายเลย การนั่งสงบเป็นชั่วครู่
ใหญ่ มือและเท้าก็เริ่มรู้สึกเมื่อย นักพรตผู้นั้นอยู่อยู่ตรงข้ามก๊วยเซ็งล้มตัวขึ้นแล้ว
บอกว่า

"เราจงนอนลงไปเถิด"

ก๊วยเซ็งล้มตัวขึ้นอีกครั้ง เผลอเริ่มสร้างร่างแล้วนักพรตทราได้เชือกหล่อน
ร่างก๊วยเซ็งกลับลงไป แล้วสั่งให้มาหาคนอีกเผลอเพียงคืนทุกคืน เป็นที่อัศจรรย์
ยิ่งนัก ก๊วยเซ็งฝึกหัดเพลงอาววันต่อมาทำให้พวกอาจารย์กล่าวกับศิษย์ว่า
เป็นเพราะความมานะพยายามของก๊วยเซ็ง จึงได้หลุดพ้นไปอย่างรวดเร็ว ทำ
ให้ปลื้มปิติไปตามกัน หนึ่ง การเป็นฝ่ายขึ้นไปบิณฑบาตวันหนึ่งนั้น ใจแต่เพิ่ม
ความว่องไวรวดเร็วขึ้น ก๊วยเซ็งยังสามารถหักเหมนักพรตทราเสียอีกด้วย

เรื่องแม่เสื้อขาว โทะอิก็ยังสอนวิทยายุทธให้แก่ชินเง็งจื่อ ไล่ให้ฝึกเดินกำลัง
ภายในก่อน แล้วจึงถ่ายทอดวิชาเพลงมวยให้ ถึงข้อความว่า

โทะอิยังได้ถ่ายทอดวิชาการเดินกำลังภายในให้แก่ชินเง็งจื่อแล้ว ต่อไปก็
ถ่ายทอดวิชาเพลงมวยเทพดาเก้าวิมาน (เก้าเง็งฮันฮังตุง) เป็นลำดับ
โทะอิยังได้พักอยู่ที่บนภูเขามูซึดาเคอี่เป็นเวลาสามเดือน ครั้นเมื่อเห็น
ชินเง็งจื่อได้ฝึกหัดวิชาในชั้นต้น ซึ่งเป็นพื้นฐานได้แล้ว จึงบอกให้ชินเง็งจื่อ

พยายามฝึกฝนหาความชำนาญและหิสดาร ไปด้วยตนเอง^๑

เรื่องกัวเทียนลก เทาอุไม่เคยฝึกวิทยายุทธมาก่อนเลย เพราะคำสั่งของมารดา ที่ห้ามไม่ให้ฝึก จนกระทั่งเมื่ออยู่บนเกาะแห่งหนึ่งและได้รับคัมภีร์จากชายชราอีกแห่ง เทาอุ อ่านคัมภีร์จนท่องได้ขึ้นใจ จึงลองฝึกขึ้นค้นตามแนวทางของคัมภีร์ ถึงข้อความว่า

คังนั้นเอง บางครั้งบางครั้งเทาอุก็มีได้ที่เองนั่งฝึกจนปรมาไปตามแนวทางวิธี ที่คัมภีร์ยังบอกไว้อย่างสนใจ ลงระงับอารมณ์รวมสมาธิ ซึ่งมีคำว่า พอสวดลง ไปเพียงครึ่งเดียว กลับพบเห็นว่า อันธธัควิชาที่มีประจักษ์ กลับทำให้แตกฉาน ชำนาญในธัควิชาแขนงอื่น ๆ ซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์ มักจะมีอารมณ์อันปลอดโปร่งแจ่มใส กำลังฝึกก็ลึกลับกระปรี้กระเปร่าหลังจากนั่งฝึกจนปรมาเย็นจนนานแล้ว มีความปลอดโปร่งโล่งอารมณ์จนสบายใจหรือจะกล่าวได้

เทาอุก็คิดขึ้นว่าวิธีการนี้นอกจากจะมีคุณประโยชน์ต่อผู้ที่เคยได้รับบาดเจ็บ มา คังนั้นเอง ทางหนึ่งจึงสอนให้ถึงคัมภีร์หรือแนวทางวิชาหลังจากภายใน โดยการสงบใจนั่งฝึกจนปรมา ส่วนอีกทางหนึ่ง คนก็กระทำไปจนเป็นกิจวัตรประจำวัน ทุกเช้าเย็นของแต่ละวัน จะต้องหาสถานที่อันเงียบสงบสักแห่ง นั่งชั้สมาธิฝึกจนปรมาให้โจกรไปตามจุดเส้นชีพจรทั่วร่างกายทุกแห่งหน^๒

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตั้งขึ้นจึงเคยฝึกนั่งสมาธิโจกรจนปรมาตั้งแต่เริ่มเด็ก เพื่อให้มีร่างกายแข็งแรง แต่เมื่อจำเป็นก็ต้องใช้ท้อจำว่าวิธีการฝึกนั่งสมาธิใช้ได้ด้วยควาบบังเอิญ และเป็นพื้นฐานในการฝึกวิชาฝีมือด้วย ถึงข้อความว่า "ท่ามกลางความตื่นตระหนก หวนนึกถึงวิชาโจกรจนปรมาที่ร่ำเรียนมา รีบนั่งชั้สมาธิ โจกรหลังตามแนวทาง อีกนำความร้อนระอุไปทั่วชีพร่างกาย บานจิบยี่เต่งเล็งรังคินสู่จุดถึงยัง^๓

^๑เนี่ยอุเซ่ง (นามแฝง) แม่เลื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔๓๒ - ๔๓๓

^๒กอย่ง (นามแฝง) กัวเทียนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว. ฌ เมืองสูง หน้า ๒๒๔ - ๒๒๕

^๓ตั้งทองเต่ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๔๖

การเรียนวิทยายุทธโดยเริ่มต้นขึ้นพื้นฐานด้วยการกำหนดลมหายใจเข้าออกเพื่อให้
เกิดลมปราณนี้เรียกว่า กำลังภายใน ดังที่ค้นคว้ายังบอกกับกายแข็งในเรื่องมังกรหยก
ภาค ๑ เมื่อรู้ว่ากายแข็งได้ฝึกนั่งกำหนดลมหายใจเข้าออกกับผู้อื่นมา ดังข้อความว่า

"เจ้าไม่รู้หรือว่านี่เป็นวิชาเรียกว่า กำลังภายใน"

กายแข็งตอบว่า ข้าพเจ้าหาทราบไม่ว่าอะไรคือ กำลังภายใน ท่านสอนให้ข้าพเจ้า
นั่งค่อย ๆ หายใจ ด้วยคิดมุ่งขาน ให้คิดถึงลมหายใจที่เดินอยู่ในร่างกาย แต่เมื่อนั้นข้าพเจ้า
ทำไม่ได้เลย"

การฝึกวิชาต่าง ๆ ที่เป็นวิชาทางฝ่ายบู๊หรือวิชาฝีมือการต่อสู้มีหลายอย่าง บ๊ี้ก แวมกวง
และอุยยิน เอช. โห^๒ กล่าวถึงปรัชญาเบื้องต้นของการเริ่มฝึกหัดวิชาการต่อสู้ว่า ต้องประกอบ
ด้วยปรัชญากว่าสามพลัง ปรัชญากว่าความว่องไว ปรัชญากว่าความเคลื่อนไหว และปรัชญา
ว่าด้วยการรุก และการรับ กล่าวคือ

ปรัชญากว่าสามพลัง พลังมี ๒ ชนิดใหญ่ ๆ คือ พลัง "ไฮเล็ก" หรือพลังอันเกิดจาก
สภาพของร่างกาย เป็นพลังที่เกิดจากกล้ามเนื้อซึ่งขึ้นอยู่กับขนาดและน้ำหนักของแต่ละคน ผู้ที่มี
ร่างกายใหญ่โตและมีกล้ามเนื้อมากก็จะมีพลังชนิดนี้มาก ส่วนพลังอีกชนิดหนึ่งคือ "จินเล็ก" หรือ
กำลังบริสุทธิ์เป็นกำลังแบบรวมศูนย์ เกิดขึ้นได้จากการเกร็งส่วนล่างของท้องน้อยขึ้นมาถึงลำตัว
แล้วขึ้นมาถึงแขนและมือก็จะทำให้เกิดกำลังออกมา

ปรัชญากว่าความว่องไว คือ รู้จักใช้จังหวะเวลาที่เหมาะสม จะต้องมีความสัมพันธ์
กับสายตาคือด้วย ดังนั้นผู้ฝึกบางท่านอาจหัดแข่งสายตาไม่เพียงดวงอาทิตย์ในยามเช้า เพื่อให้สายตา
กล้าแกร่งเสียงพอสแล้วจะทำให้การเคลื่อนไหวของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นไปอย่างรวดเร็ว

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง นิสิตนาคะ
หน้า ๑๕๘

^๒บ๊ี้ก แวมกวง และอุยยิน เอช. โห มวยจีน แปลโดย กักกีร์วี (นามแฝง)
หน้า ๘ - ๑๕

ไม่ว่าจะเป็นการบ่มอง การจูโจม หรือการรุกรานก็ได้

ปรัชญาว่าด้วยการเคลื่อนไหว มีการเคลื่อนไหวหลายแบบทั้งแบบเส้นตรง เส้นโค้ง แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเน้นการเคลื่อนไหวในแนวเส้นโค้งมากกว่าทั้งนี้เพราะสามารถเคลื่อนไหวมือได้สะดวกกว่า และไม่ว่าการเคลื่อนไหวที่เลียนแบบพฤติกรรมของสัตว์

ปรัชญาว่าด้วยการรุกและการรับ ก็จะต้องหลีกเลี่ยงการใช้กำลังเข้าจูโจมคู่ต่อสู้ ต้นมาเป็นฝ่ายตั้งรับและพยายามเบี่ยงเบนการจูโจมของคู่ต่อสู้ได้สองทางและเสียหลักให้ได้

การฝึกวิทยายุทธในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีการใช้ปรัชญาต่าง ๆ เหล่านี้เข้าประกอบด้วยเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการต่อสู้ ดังนั้นนอกจากจะมีการฝึกนั่งสมาธิ เพื่อให้เกิดลมปราณเป็นขั้นพื้นฐานของการฝึกแล้วยังมีวิชาอื่น ๆ ที่มักจะฝึกเรียนกัน เช่น

ก. วิชาตัวเบา เกิดจากการฝึกสมาธิมาก ๆ จนถึงขั้นสามารถกำหนดลมหายใจเข้าออก สำรวมจิตไม่ให้ฟุ้งซ่านไต่ก็จะเป็นการเพิ่มกำลังภายใน ทำให้ตัวเบาเคลื่อนไหวไปอย่างรวดเร็วได้ ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวขึ้นไปในที่สูง ๆ เช่น ฝ่าผ่น ฝ่าไม้ หรือตลังหา เป็นต้น หรืออาจจะบังคับตัวให้ลงสู่เบื้องล่างที่ลึก ๆ เช่น ลุมเหว หรือบ่อไค โดยไม่ได้เกิดการกระแทกได้เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่อก๊วยเง้งฝึกดั่งนั่งสมาธิเพื่อเพิ่มกำลังภายใน ก็สามารถเป็นฝ่ายเข้ามาได้อย่างรวดเร็ว ถึงข้อความว่า

ในเวลานั้น เขาค่อยรู้สึกว่าการนั่งสมาธิในความสงบความวิเศษชวนเข้ามาแทนที่ ความอบอุ่นใกล้ห่อหุ้มขึ้นมา ลมหนาวขยิบตาเยือกเย็นจับตัวใจ แต่ก๊วยเง้งรู้สึกว่ามีได้แทรกซึมเข้าไปสู่ภายในร่างกายเลย การนั่งสงบเป็นชั่วครู่ได้ มือและเท้าก็เริ่มรู้สึกเมื่อย นักพรตผู้นั่งอยู่ตรงข้ามก๊วยเง้งลืมหันหันแล้วบอกว่า "เจ้าจงนอนลงไปเถิด" ก๊วยเง้งลืมหันหันอีกครั้ง เวลาเริ่มไถ่รุ่งสางแล้วนักพรตกราบไหว้เชือกหย่อนร่างก๊วยเง้งกลับลงไป... ก๊วยเง้งฝึกพักเองอาวสานก่อนมาทำให้พวกอาจารย์กล่าวกันโดยนัยว่าเป็นเพราะความเมตตาพยายามของก๊วยเง้ง จึงได้รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ได้เปลี่ยนวิถีไปตามกัน...

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง จิณนาคะ

ในเรื่องกระบี่คารวรุ่ง เมื่อตั้งขึ้นจึ่งตกลงจากหน้ามาลงสู่ก้นเหวนั้น ได้ใช้วิชา
ตัวเบาช่วยด้วย จึงทำให้ร่างเบากลายไม่มีน้ำหนัก ทั้งข้อทวงว่า "ดูบเขวฉีกลำบับนั้นว่า
เมฆหมอกลอยปกคลุม ยากสังเกตุเห็นหัวที่หันกันดูบเหว ยาม ระกำนั้นสนลวน จงยี่รับโจจร
ลมปราณคุ้มครองชีวะจรหัวใจ รู้สึกว่างลอยแว้งกว้างดูจนนกโฉบน้ำหนัก ทะลวงฝ่าม่านมอก
ลงไป"^๑

ตัวละครที่มีวิชาฝีมือในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน จะต้องมีการฝึกสมาธิกำหนด
ลมหายใจเข้าออก ถึงนั้นจึงมีวิชาตัวเบาด้วย สามารถไป - มาได้อย่างรวดเร็วเกินความ
สามารถของมนุษย์ธรรมดา อาจจะวิ่งข้ามภูเขาจากลูกหนึ่งไปยังอีกลูกหนึ่งได้อย่างรวดเร็ว
ถ้าฝึกถึงขั้นสูงจริง ๆ ก็อาจจะเดินบนยอดเขาหรือผิวน้ำได้

ข. วิชาจี้จุด เป็นวิชาที่ตัวละครใช้สำหรับจี้จุดสำคัญอันเป็นศูนย์รวมธาตุในร่างกาย
ของตัวละครอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อเมได้ร่างกายเกิดการเคลื่อนไหว มีการจี้จุดขณะที่ตัวละครยัง
รู้สึกตัวสามารถเฝ้าสังเกตได้ แต่เคลื่อนไหวและพูดไม่ได้ จนกระทั่งถึงการจี้จุดที่ทำให้ตัวละคร
ไม่รู้สึกรู้หาและถึงแก่ความตายได้ จำนวนจุดสำคัญในร่างกายของคนเรานั้น "ในตำราพิชัย
ระบุมั่ว ๑๖๕ จุด โดยพิจารณาเอาจำนวนของวัน (๑๖๕ วันต่อหนึ่งปี) ของปี แต่ในหนังสือ
การบำบัดโรคด้วยวิธีฝังเข็มของจีน (L; Acupuncture Chinoise) ของหลุยส์ เทอ มอริงค์*
ระบุมั่ว ๑๖๓ จุด..."^๒

^๑ ตั้งตงเฟิง (นามแฝง) กระบี่คารวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๔๔

* เป็นตำราแพทย์และยารักษาโรคที่เก่าแก่ที่สุดของจีน เขียนขึ้นในสมัยราชวงศ์ฮั่น
พระเจ้าหวงตี้ได้โปรดให้ที่ปรึกษาของพระองค์ทรงบันทึกความรู้เกี่ยวกับการรักษาตั้งแต่โบราณไว้

** เป็นชาวฝรั่งเศสส่งตัวไปประเทศจีน เข้าเป็นกงสุลประจำในเซี่ยงไฮ้ เมื่อปี
ค.ศ. ๑๘๐๐ ได้ศึกษาวิธีการรักษาโรคด้วยการฝังเข็มของจีนแล้วนำไปเผยแพร่ทางตะวันตก

^๒ โป้ยเทียน (นามแฝง) หมอจีนฝังเข็มและวิธีจับเส้นชีพจรแบบโบราณ หน้า ๑๐๘

ดังนั้น "ในวงการบู๊ลิ้ม พวกนักสู้จะต้องเรียนรู้จุดอ่อนที่ว่า จุดไหนเป็นจุดขา จุดอัมพาตหรือจุดตาย เพื่อที่จะคุกคามศัตรูได้ตามสถานการณ์แล้วแต่กรณี" การรู้จักของตัวละครนี้ถ้าเป็นการรู้จักเพื่อยับยั้งการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายหนึ่ง ก็จะมีการกลายจุดทำได้เคลื่อนไหวได้เหมือนเดิม ถ้าผู้ที่ถูกรู้จักมีกำลังภายในและวิทยายุทธสูง ก็อาจจะหลายจุดเองได้ ตามธรรมเนียมที่จะกลายจุดได้คือ ผู้ที่รู้จักเอง หรือผู้อื่นที่รู้จักสำคัญต่าง ๆ ของร่างกายไว้ ตัวอย่างการรู้จักของตัวละคร เช่น

เรื่องแม่เสื้อขาว ตอนนางเง็กธำธะไขว่กระบี่ที่รู้จักผู้คุมกับไว้ เมื่อการรู้จักที่ทำให้ผู้ถูกรู้จักได้รับความเจ็บปวดยิ่ง ดังข้อความว่า

ผู้คุมกันกับนั้น เมื่อได้ถูกเง็กธำธะจับจุดเส้นสำคัญไว้ ทำให้ได้รับความเจ็บปวดยิ่งนัก และการจับจุดเส้นสำคัญของเง็กธำธะ ที่นางไขว่กระบี่จับก็เป็นวิชาอย่างยอดเยี่ยมแห่งสำนักของนาง จะหาผู้หนึ่งผู้ใดมาแก้ไยมิได้ ดังนั้นตลอดเวลามานานผู้นี้ก็ยังครองครวญครางอยู่กับพื้นดิน^๒

เรื่องฤทธิ์มีดสั้น มีการรู้จักทำให้ถึงตายได้ ดังข้อความบรรยายว่า "ข้างกายของมันยังมีซากศพกระดูกวิญญูอีกสองนาง ซึ่งก็เป็นเช่นคัง จิวเหียงอัน ถูกกลืนใช้ฝีมือจักรกลศึกมีด..."^๓

คำทับ (นามแฝง) "ในโลกลูกบู๊ลิ้ม" รั้ววิสาขกิจ นต : ๗๖ มีนาคม ๒๕๒๐

^๒ เมียผู้แข็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง ภิศนาคะ

หน้า ๑๔๒

^๓ ไก่เล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีดสั้น เล่ม ๑ แปลโดย ว. ฒ เมืองสูง

หน้า ๒๑๘

เรื่องกัวเทียนลก เป๋อเก็งเทียนเล้งถือโอกาสใช้วิธีการจี้จุกเข้าไปสู่จุกแฉกเยนบน
 มาของเต็กคุงี้ ทำให้บางใบสามารถเคลื่อนไหวได้ นอกจากกล่าววิงวอนต่อเก็งเทียนเล้ง
 ถึงข้อความว่า

กล่าวแล้วมีค้ายะปะบไปอย่างว่องไว จนเข้าสู่จุกแฉกเยนบนมาขวางขวางนางคว้านือ
 อีกครั้งก็รั้งนางในก้อมอกไคอย่างง่ายดาย

เต็กคุงี้ในยามนี้ ร่างอ่อนระหวั่นไร้เรี่ยวแรง แต่สติยังคงแจ่มใสมีเลอะเลือน
 นางคาดเดาถึงว่า เก็งเทียนเล้งจะมาย้ายนางอย่างหยาบช้าเช่นนี้...

น่าสมเพชที่เต็กคุงี้ถูกสกัดจุกในร่างไว้ จึงไม่มีกำลังจะคืนรนชักขึ้นได้ นอกจาก
 พร่ำวิงวอนอย่างละห้อยน่าสมเพชแล้ว ก็มีแต่ร้องขอช่วยชีวิตจนกระทั่งเสียงแหบแห้ง...

เรื่องสะพานแปดทิศ ทั้งอิงนุ่นเอ็งก็คิดกันไม่ไห้มกเงี้ยวจ้อเข้าไปหาทั้งมั่งคั่ง
 เนื่องจากเกรงว่าทั้งมั่งคั่งจะถูกล่ามร้ายอีก ดังนั้นนางจึงป้องกันไว้ก่อน โดยขงจี้สกัดจุก
 มกเงี้ยวจ้อเสียก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้มกเงี้ยวจ้อฉวยโอกาสทำร้ายไค ถึงข้อความว่า

ทั้งอิงนุ่นเอ็งพลัดกล่าวว่า

"ท่านหาการระวังภัยที่นี้ ต้องรับปากเงิ่นไต้ฐานเจ้ประการหนึ่ง"

"เงิ่นไต้ไค"

"ใช่ข้าพเจ้าจี้สกัดจุกของท่าน"

มกเงี้ยวจ้อขบคิดเล็กน้อยจึงกล่าว

"ก็ไค"

ทั้งอิงนุ่นเอ็งประณามนิ้วจี้สกัดจุกของมกเงี้ยวจ้อสองแห่ง^๒

^๑ กอฮยัง (นามแฝง) กัวเทียนลก เล่ม ๓ แปลโดย ว. ๓ เมืองลุง

หน้า ๑๐๙๓

^๒ ออเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๑๖๔๒ - ๑๖๔๓

อย่างไรก็ตาม วิชาจีจุกนี้ตัวละครมักจะใช้เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเผลอ เพื่อต้องการไม่ให้ตัวละครฝ่ายตรงกันข้ามกับตนมีโอกาสดิ้นไหวได้สะดวก เป็นการตักท้วงวิธีหนึ่งที่ตัวละครใช้กันมาก แต่บางครั้งก็ใช้วิธีจีจุกให้อีกฝ่ายหนึ่งถึงแก่ชีวิตก็มี

๔. วิชาการต่อสู้ ในการต่อสู้กันของตัวละครแบ่งออกได้เป็น ลักษณะใหญ่ คือ การสู้ด้วยมือเปล่า กับ การต่อสู้ที่ใช้อาวุธ การต่อสู้ทั้ง ๒ อย่างนี้ จะมีท่าร่างหรือท่าเพลงเฉพาะของแต่ละอาจารย์ผู้สอนด้วย ดังจะกล่าวต่อไปนี้

. วิชาการต่อสู้ด้วยมือเปล่า เป็นการต่อสู้โดยไม่ใช้อาวุธ การต่อสู้ที่สำคัญมีท่าเพลงมวยหรือท่าเพลงฝ่ามือ แต่ละสำนักจะมีท่าเพลงไม่เหมือนกัน ผู้สอนจะแสดงให้ดูเป็นตัวอย่างแล้วบอกวิธีทำให้ผู้เรียนได้รู้ ดังเช่นการสอนของอั้งซิกกง ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่ออั้งซิกกงสอนกระบวนเพลงต่อสู้ให้ก๊วยเซ็ง ดังข้อความว่า

อั้งซิกกงว่า "การเรียนกระบวนเพลงท่านี้ลำบากยากยิ่งที่จะต้องฝึกหัดให้เจนจัดจริง ๆ เจ้าตอบรับศักรแต่เพียงเท่านี้ ศักรของเจ้าก็ไม่มีท่าว่าจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ เสมือนกับคนสนี่ใหญ่ถูกตัดขาดคั้งเจ้าเห็นประจักษ์ตาอยู่"

อั้งซิกกงแสดงท่าทางให้ดูตัวอย่างอีกสองครั้ง แล้วบอกวิธีใช้กำลังภายในกับหลักการรำรำ ทั้งอธิบายโดยละเอียด อั้งซิกกงสอนศิษย์ใหม่เพียงท่าเดียว ก็กินเวลาหลายหมื่นชั่วแว่อด หากแต่ว่าก๊วยเซ็งมีกำลังภายในคี่ยิ่งอยู่แล้ว ก๊วยเบ๊เง็กจึงสอนได้และได้เลือกดูวิชาของเจ้าว่ารับลีลั๊บบา การเรียนวิชาฝ่ามือเพลงท่าคั้งเล้งคู้ห่วย จึงย่นเวลาและเป็นเพลงวิชาที่ใช้กำลังคั้งกล่าวเหมาะสมยิ่ง

ก๊วยเซ็งฝึกฝนเอาควมพยายามพยายามเวลาไม่นานนักก็ไค้ผลเป็นที่พอใจ "

อั้งซิกกงสอนเพลงมวย อั้งเล้งจับโป๊ยเจ๊ย ท่าที่สองชื่อ ปวยเล้งทอที (มังกรเหาะบนสวรรค์) ให้กับก๊วยเซ็ง ท่านี้หักกระโทกร่อนกายอยู่บนอากาศ โจมตี

คู่ต่อสู้จากบนลงข้างล่าง มีฤทธิ์เดชร้ายแรงพิสดาร กว๊วเชิงใช้เวลาฝึกหัดอยู่สามวัน
เต็ม ๆ จึงหักได้ ในสามวันนี้อึ้งยังได้เพลงมวยอย่างหนึ่งและอึ้งซิดกงได้รับ
ประทานอาหารโอชาอีกสิบกว่าอย่าง

เวลาไม่ถึงเดือนที่ทั้งสามพักอยู่ในโรงเตี๊ยมแห่งนั้น อึ้งซิดกงสอนเพลงมวย
อึ้งเล้งจับไต้ยเจี้ยว (เพลงมวยปราบมังกรสิบแปดท่า) ให้กว๊วเชิงได้ถึงสิบห้าท่า
เริ่มแต่ท่าออกมังกรเสียใจจนถึงมังกรสูทวงป่า

ชั้นเพลงมวยปราบมังกรสิบแปดท่า เป็ดแท้เป็นวิชาชั้นยกดของอึ้งซิดกงเอง
ซึ่งคิดค้นมาจากคัมภีร์เล็กเก้ง มาครว่ามีท่าน้อยแต่ละท่ามีฤทธิ์เดชร้ายแรงนัก^๑

ส่วนมากท่าเพลงเบร่สำนี้มักจะเป็นที่เกี่ยวข้องหรือเขียนแบบท่าทางของ
สัตว์ เช่น ท่านกนางแอ่นบินคู่ (ซังอีไปวย)
ท่าพยัคฆ์ร้ายขวางทาง (อ๊กโหวตังโล่ว)
ท่ามังกรเขี้ยวเล่นน้ำ (แซเล้งอู๊ย)
ท่าสิงวิเศษขึ้นต้นไม้ (จิ้นเก๊าแป๊ะซิว)
ท่าออกมังกรเสียใจ (คังเล้งอู๊หวย)

เรื่องแม่เสื้อขาว โทะอิดคั้งสอนท่าเพลงมวยให้แก่ชินเล้งจือ หลังจากที่ได้นึก
สมาธิขึ้นพื้นฐานแล้ว ถึงข้อความว่า "โทะอิดคั้งเมื่อได้ถ่ายทอดวิชาการการเดินกวดังภายใน
ให้กับชินเล้งจือแล้ว ต่อไปได้ถ่ายทอดวิชาเพลงมวยเทพดาเก้าวิมาน (เก้าเก็งคั้งอั้งคั้ง)
เป็นลำดับ..."^๒ ท่าเพลงอื่น ๆ ในเรื่องนี้เช่น ท่าเพลงมวยสุนัขจิ้งจอก (เฮียฮู้ซั้ง)
ท่าเพลงมวยปราบมังกร (อึ้งเล้งเจียง) เป็นต้น

^๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๓๕๕ - ๓๕๖
^๒ เนียฮู้เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๔๓๒

เรื่องกำเทียบบล เป็ดถึงอ้าวได้ฝึกเดินกำลังภายในและฝึกท่าเพลงมวย และท่าเพลงอาวุธจากคัมภีร์ล้างกระดานภาคผนวก (โหวช่วยเก็งโหวชุก) บนเกาะโค้สำเร็จแล้ว จึงชวนเทาอุ้และซิงจีเคินทางไต้ยังแผ่นดินใหญ่ เพื่อไปหาเจ้าอาวาสที่วัดเสียวลิ้มเกี่ยวกับเรื่องซากำเน็คของเทาอุ้ เมื่อไปถึงปรากฏว่าต้องปลดอาวุธและผ่านค่าน้ำจาง ๆ ให้ใช้แต่วิชาเพลงมวยเท่านั้น ดังที่อุ้ยคงเซียงซือ กล่าวว่า "วัดเรามีตึกอรหันต์อยู่สองแห่ง ตึกใหญ่อนุญาตให้ใช้อาวุธ ตึกจำลองนี้ใช้ได้นัดมวยฝ่ามือ ดังนั้นมีอาจจะพกอาวุธใด ๆ เข้าไปได้ นี่เป็นกฎของวัดเรา ประสกน้อยไปรคอย่าได้ผิดด้วยอาธมเลย" ๑

ดังนั้น เมื่อถึงอ้าวต้องผ่านด่านทดสอบเช่นนี้ก็คิดว่า "ก็ประเสริฐอยู่ให้เรามาทดสอบดูสักครั้งเถิด เวลานี้ปีบนเกาะโค้ฝึกปรีดสำเร็จในวิชาของคัมภีร์ลับอยู่นามากมายเพียงไร" ๒ ในการต่อสู้กันนั้น มีท่าเพลงและท่าร่างที่บรรยายไว้อย่างน่าสนใจว่า

แต่ที่คาดว่า สันฝ่ามือพอขาดลงไ้ปะทะกับเขมือของญูโจมนานั้น กลับมีความแข็งแรงยิ่งกว่ากับเขมือหรือศิลา เจ็บแปลบในกระดูกจนจับใจ แทบจะทำให้ต้องร้องด้วยความปวด แต่ญูโจนกลับไ้มีความหวาดหวั่นพรึบพริ้ง พลังหมัดที่ถลนออกมา ไ้กลับกลายเป็นกระบวนท่า เปลี่ยนจากการถอยมาเป็นคว่ำ ซ้อมักคงขึ้นและตะปบไ้ส่ือชายของฉิงอ้าวอย่างจับพลัดพันใจ

กระบวนท่านี้คือ ท่าอั้งเล้งเพาอ้วง (ซัดห้วงพิชิตมังกร) อันเป็นไ้ตายของสิบแปดกระบวนท่าหมัดอรหันต์ (จับไปย่ล่ออันคั่ง)

ถึงอ้าวมีความคิดพุ่งปราคขึ้นล้งสายฟ้า สัตว์ชาติญาณทำให้รีบหลบชนซ้ายกลับมา ยกศอกขึ้นสูง เล็กน้อยกลับจากกระบวนท่ามาเป็นโหวอู้เซียงยิก (โหวอู้ยั้งอาทิตย์ โหวอู้เป็นนามกษัตริย์โบราณที่มีมือยั้งเกาทัณฑ์ขอกเยียม) สะอึกกายโถมเข้าไ้หาฝ่ามือขวากระแทกออกไ้ด้วยความว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้า ทาบไ้ยังทรงอกของคู่ต่อสู้ นี่คืวิชาท่าแก่กระบวนท่าอั้งเล้งเพาอ้วง ที่มีบันทึกอยู่ในคัมภีร์โหวช่วยเก็งโหวชุกกับพิศการสูงล้ำ ๓

๑ กุ้ยยั้ง (นามแฝง) กำเทียบบล เล่ม ๑ แปลโดย ว. ณ เมืองสูง หน้า ๒๗๕

๒ ก. หน้า ๒๘๔

๓ ก. หน้า ๒๘๕

วิชาการต่อสู้ด้วยมือเปล่า นอกจากจะทำเพลงมวยหรือเพลงฝ่ามือที่ใช้ต่อสู้กันเป็น
โดยทั่วไปแล้ว ยังมีวิชาฝ่ามือที่ต้องใช้เฉพาะในการฝึกเป็นระยะเวลานานจนฝ่ามือมีประสิทธิภาพ
สามารถทำร้ายคู่ต่อสู้ให้ได้รับบาดเจ็บได้ เป็นการฝึกในชั้นสูง ส่วนมากเป็นวิชาที่มีความ
ร้ายแรงมาก เช่น วิชาฝ่ามือพิษ่าง ๆ หรือวิชาฝ่ามือหยก เป็นต้น ถ้าหากผู้ใดถูกกระแทก
ด้วยฝ่ามือเหล่านี้มักจะมาอาการสาหัสถึงกับเสียชีวิตได้ เนื่องจากพิษร้ายจากฝ่ามือ ต้อง
ใช้ยาหรือจัดพิษจากเจ้าวงฝ่ามือจึงจะมีโอกาสรอดชีวิตได้ ดังตัวอย่างเช่น

เรื่องมังกรหยก ภาค หลวงจีนธิเบตมีฝีมือในวิชาฝ่ามือ คือ เป็นฝ่ามือพิษ เมื่อ
เกิดการต่อสู้กับเส่งซุ้อก ปรากฏว่าเส่งซุ้อกเกิดพลาดท่าถูกฝ่ามือพิษของหลวงจีนธิเบตจน
ต้องใช้กำลังภายในชั้นสูงขับพิษร้ายภายในร่างกายออกมาละลายกับน้ำ โดยต้องลงไปแช่
ในถังน้ำ พิษร้ายจะออกมาทำให้เป็นสีดำ แต่พิษร้ายก็จะออกไม่หมดจนกว่าจะได้ยามาขจัด
พิษออก เส่งซุ้อกบอกกับก๊วยเจ๋งว่า

"ฝีมือของหลวงจีนธิเบตนี้ร้ายกาจนัก"

ก๊วยเจ๋งค่อยคลายใจ ที่เส่งซุ้อกรอดพ้นอันตราย จึงถาม

"ฝ่ามือของหลวงจีนธิเบตนี้ร้ายแรงประการใด"

เส่งซุ้อกบอกว่า เป็นฝ่ามือพิษที่ชั่วร้ายเร็วเคยประลองมาแล้วมิใช่น้อย

แต่ไม่ร้ายแรงเท่าครั้งที่แทบจะเอาชีวิตไม่รอด"

เรื่องแม่เสื่อขาว ผู้ที่วิชาฝ่ามือที่มากแล้ว คือ กิมคึกเอ็ก สามารถฝึกวิชาฝ่ามือ
จนพิษได้สำเร็จ ดังข้อความว่า "ห้องน้ำในเวลารุ่งอรุณนั้นเพิ่งจะรุ่งรางสว่างอยู่ จึงเห็น
เงาร่างคนกำลังกำลังป่ายป็นเหลี่ยมเขาขึ้นมา ที่แท่นผู้นั้นก็คือ กิมคึกเอ็ก ผู้มีฉายาว่า
ฝ่ามือลมพิษ (อิมฮวงตักซัวเจียง)"

กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๖ - ๗

เนี่ยอุ้เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื่อขาว เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๘๒๓

เรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตัวละครเอกของเรื่อง คือ ตังจิ้นจง ก็สามารถฝึกวิชาฝ่ามือหยก พญายมจากเทพพญายมได้สำเร็จ เมื่อครั้งที่เข้าไปในถ้ำพันโพรงและถูกเทพพญายมใช้ฝ่ามือหยกกระแทกหัวร้ายได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่ถึงตาย ดังนั้นเทพพญายมจึงได้ถ่ายทอดวิชาฝ่ามือหยกพญายมนี้ให้แก่จิ้นจง เพราะเห็นว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถสูง ดังข้อความว่า

ภายใต้การชี้แนะจากเทพพญายม จังจิ้นจงคว้าเครื่องฝึกปรือชีวิตเสียดึงเง็กเจีย (ฝ่ามือหยกพญายม) ทั้งวันและคืน

ฝ่ามือหยกพญายมเป็นไม้กายสิทธิ์หนึ่งของภูลิ้ม จัดเป็นสุดยอดของวิชาฝ่ามือ ตังจิ้นจงต้องทุ่มเทสติปัญญา ความพากเพียรพยายามเข้าศึกษาค้นคว้า ตั้งปณิธานว่าสักวันหนึ่ง ต้องหาญหักกับประมุขพรรคมุณีทองน้ำเก็กคังให้ได้

กาลเวลาผ่านไปโดยมิรู้สึกตัว พลังฝ่ามือตังจิ้นจงกล้าแข็งขึ้นตลอดเวลา

บัดนี้ ตังจิ้นจงฝึกปรือฝ่ามือหยกพญายมได้แก่ส่วน สามารถเร่งเร้าพลังใส่ฝ่ามืออีกข้างกลายเป็นสี่ขาวาววับราวกับหยก ดังนั้นราเรียนสืบทอดอย่างกระตือรือร้น

วิชาการต่อสู้ด้วยอาวุธ ส่วนมากอาวุธที่ใช้กันมาก คือ กระบี่ เป็นการฝึกทำเพลงกระบี่ เช่นในเรื่องแม่เสื้อขาว หลวงจีนฮ่วยเง้งเสียนซี้ดสอนเพลงกระบี่ให้กับเฉียนซุนซง ดังข้อความว่า "บัดนี้ฉันนั้นมา หลวงจีนฮ่วยเง้งเสียนซี้ด ก็ได้ฝึกฝนกระบี่บนเพลงกระบี่พญายมถ่ายทอดวิชาให้เฉียนซุนซงเป็นกิจฉิน" ในเรื่องนี้มีทำเพลงกระบี่หลายอย่าง เช่น

ทำเพลงเสือดาวควักหาง (เอ็กโฮ้วกั้งม่วย)

ทำเพลงกระบี่มังกรสวรรค์ (เหียนเล้งเกี่ยมฮวง)

ทำเพลงงูขาวอกกล้า (แป๊ะจิวซุกตัง)

^๑ ตังตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๓๓๘ - ๓๓๙

^๒ เฉียนซุนซง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๓๒๖

ทำเพลงกระบี่ทะยานคันเมฆ (เนียบขุนเกี่ยม)

ทำเพลงกระบี่เข็มทองโล่โลก (กิมจ้าวี่วี่)

ทำเพลงกวงดาวหมุนกลั้ว (แซ่ฮวยเต้จวน)

เรื่องกำเทียนลก ชายชราที่เพิ่งได้ออนวิชาฝีมือขั้นพื้นฐานตามคัมภีร์ลางกระดุกภาคผนวกในเล่ม ถึงอ้าว- เปื่อก็กเพิ่งเสียชีวิตไปแล้ว ถึงอ้าวจึงศึกษาฝึกฝนเอาเองจากคัมภีร์ลับเล่มนี้ โดยให้เทากู้เป็นผู้ล่าในวัง ถึงลั้วก็สามารถฝึกฝนเพลงกระบี่ได้สำเร็จในขั้นต้นแต่เทากู้ได้วิจารณ์ว่า

"ถึงคี่ เพลงกระบี่ของน้องทำดี กล่าวได้ว่าบรรลุดึงดูดอันแล้วคล่องสมบูรณ์แล้ว แต่ ท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็น ในยามใช้อารมณ์บังคับกระบี่ซึ่งควรจะต้องมีจิตใจสงบแจ่มใสนั้น ท่านยังออกจะวู่วามมีอาการระงับไว้ให้ราบเรียบไค้อยู่บางท่าเปลี่ยนไปแล้วหรือว่า ในคัมภีร์มีบอกไว้ว่า "กระบี่เกิดขึ้นจากใจ กระบวนท่าเคลื่อนไหวไปตามอารมณ์หมาย ควรจะบังคับให้อง่แผ่วสละใสแล้วจึงกระทำไป ต้องรักษากฎปฏิบัติโดยเคร่งครัด จึงจะสามารถถ่วงน้ำหนักผู้กล้าตั้งได้" จ้าวจาเหล่านี้ไค้หรือไม่" *

ทำเพลงกระบี่ในเรื่องนี้

ทำโล่ลมคว่ำสายฟ้า (ดูยวงตักเตียง)

ท่าแผ่งทรายซักเงา (อ้อซาเซียเอีย)

ท่าอสนีบาตพาดฟ้า (เทียนแบ่เกียกง)

ท่าบาช่าเจ็ดดาว (ฉิกแซ่ฮวงเอีย)

ท่ากระบี่ประหารประกาย (จ้าววงเกี่ยมฮวง)

ท่าสลุยออกตำแหน่งว่าง (ไท่เก็กฮือฮุย)

* ก้อยยัง (นามแฝง) กำเทียนลก เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

เรื่องกระป๋อง ตัวละครเอกของเรื่อง คือ กังจิ้นจงมีฝีมือในทางกระบี่เป็นเยี่ยม โดยเริ่มต้นเรียนเพลงกระบี่เป็นครั้งแรกกับเซียนมึนเมา กังซ้อความว่า

ยามเมื่อโคจรลมปรามเสร็จสิ้น ท้องฟ้าก็สว่างรำไร

เซียนมึนเมา ชักนำจงขึ้นมาถึงพื้นที่ว่าหน้าดำ ถ่ายทอดเคล็ดท่าเท้าและเพลงกระบี่ได้

จงยังมิปฏิภาณปรากฏเบรื่อง เดลี่ยวดลาคเป็นอัศจรรย์ะ มิถึงครั้งวันที่เข้าใจท่า

ท่ามึนเมาพราพราย และสิบแปดท่ากระบี่มึนเมาได้ สร้างความชื่นชมแก่เซียน

มึนเมายิ่ง "

จากนั้น กังจิ้นจงได้พบกับจอมกระบี่ดาวรุ่ง จึงได้เรียนวิชาเพลงกระบี่ซึ่งถือว่าเป็น เด็ดเดี่ยวแสบคิน จอมกระบี่ดาวรุ่งอธิบายว่า

"เพลงกระบี่ดาวรุ่งมีทั้งสิ้นเจ็ดท่าเพลง แบ่งเป็นสี่สิบเก้าท่วงท่า ลึกล้ำพิสดารสุด เปรียบปาน ก่อกำเนิดตาบกันไม่หยุดยั้ง ท่าแรกเริ่มต้นฝึกแซจากหึ่ง (เจ็ดดาว เริ่มปรากฏ) เป็นสัญลักษณ์ของสำนักกระบี่ดาวรุ่งเรา

ส่วนเจ็ดท่าเพลงมีแจ่งแซอั้งเต้า (หมู่ดาวหอมลอมเคื่อน) แซอั้งเต้าจ้วง (ดาวเคลื่อนไหวคล้อย) จู่งแซปวยจิก (ดาวรุ่งร่วงดับจากฟ้า) จิ้นฮ้อต้อเซีย (ทางช้างเผือกเรืองรอง) จิ้นฮั้งซังแซ (ดาวคู่ประกบฟ้า) มั่วเทียนแซเต้า (ดาวรายเต็มนภา) โกวแะตักเจีย (ดาวเดี่ยวสาดส่องหล้า)

ทุกท่าเพลงแบ่งเป็นเจ็ดท่วงท่า นับท่าดาวเดี่ยวสาดส่องหล้า มีอานุภาพยิ่งใหญ่ที่สุด พอใช้สกัดกั้นทำร้ายศัตรู หากมีถึงคราวจำเป็น คินยี่เราจะได้ใช้"

จงรับคำอย่างนอบน้อม

จอมกระบี่ดาวรุ่ง สั่งจงฝึกกระบี่เจ็ดดาวลงจากนี้ ถ่ายทอดเคล็ดความของ ท่าเหล่านั้น นามเจ็ดดาวเริ่มปรากฏแก่จ้งยี่อย่างจะเลียด ๒

๑ กังตงเพ้ง (นายแฉ่ง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

นอกจากจะมีการฝึกเพลงกระบี่ก็เป็นส่วนมากแล้ว ตัวละครวรรณกรรมจีนกำลัง ภายใต้อำนาจใช้อาวุธอื่น ๆ อีก บางทีเป็นชนิดธรรมดาบางทีก็เป็นชนิดแปลกพิสดาร ดัง ตัวอย่างเช่น ประมุขพรรคกระยาจกจะมีไม้เท้าสี่ส้นเป็นสัญลักษณ์และเป็นอาวุธประจำตัว ดังนั้นจึงมีเพลงไม้เท้าที่สลับถ่ายทอดกันมาเรื่อย ๆ ดังที่อิงฮิงกงจะถ่ายทอดเพลงไม้เท้าสี่ส้น ให้แก่ลี้ยัง ผู้รับตำแหน่งประมุขพรรคกระยาจกคนต่อไป จึงได้เล่าว่า

"อันเพลงไม้เท้าสี่ส้นสามสิบหกท่านี้ บังจูคนแรกอาจารย์ใหญ่ของเราเป็นผู้คิดค้นขึ้น เป็นวิชาตกทอดสืบเนื่องกันมา บังจูต่อบังจูสอนให้แก่กัน ทาไชจะถ่ายทอดให้กับผู้ไม่มี ตำแหน่งนี้ไม่ เล่าสืบกันมาว่าบังจูคนที่สิบเอ็ดของสำนักชอทานทำการต่อสู้ สร้างความ เป็นปึกแผ่นมั่นคง ให้กับสำนักทางภาคเหนือก็ดลยใช้ไม้เท้านี้ถำรบ..."

เพลงอาวุธอื่น ๆ เช่น เพลงอาวุธขวานคู่ของก๊วยเซาเทียน เพลงอาวุธทวนของ เฉียนหิซิม เพลงอาวุธทั้งสกลต่างก็ได้รับการถ่ายทอดมาจากกันตระกูลทั้งสิ้น ส่วนผู้กล้าหาญ ทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำก็มีอาวุธหลายอย่างประจำตัวแต่ละคน เช่น ก๊วเต็งอ๊กมีไม้เท้าเหล็ก น้ำข้าวเจียวจื่อปี้ไคยา หัปปอคือมีแส้ เฉียนมีหอมมีเพลงอาวุธมีด ช้วนกิมฮวดมีคันชั่ง และ ฉูซงไจ้พิชชากเป็นอาวุธ เป็นต้น

เรื่องแม่เสื้อขาว นอกจากมีกระบี่เป็นอาวุธแล้ว ยังมีอาวุธอื่น ๆ อีก ดังข้อความว่า

อาวุธที่แต่งให้ใช้เป็นคู่มือ เป็นขวานโค้งกับขวานคว่ำ ครั้นฝ่ายตรงข้ามพุ่งกระบี่ ตรงเข้าทำร้าย ก็ยับยั้งขวานโค้งปัก ส่วนขวานคว่ำนั้นกราดควยทวงท่าหมายเอาตาย กลกระบวณผู้ยกเยียมสังหารมารร้ายเริ่มเคลื่อนไหวตามที่ได้ยกมาแล้วเป็นอันดี แซซัง เต้าหยินนักพรตวัยชราใช้มีดใหญ่ทะลวงฟันเบี่ยงซ้าย เล็งเขี่ยวนายโจรใหญ่ใช้ฟูกัน เป็นอาวุธพุ่งตรงเข้ามาหมายจับเส้น แต่เง็กฉ้อซัวก็เบี่ยงกายหลบไปได้ แต่กอง ระวังหลังทั้งสามถุกฉันทันเข้ารับมือแทน ๒

* กิ๊ยยัง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๕ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๒๒๒

๒ เนียอู่เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๒๐๐

เรื่องอุทธีมีคัสัน มีอาวุธมีดและกระบี่เป็นอาวุธสำคัญในเรื่อง ส่วนอาวุธที่แปลก ๆ เช่น ทวนค้ำมือของอั้งอันมึง คงคิดว่า "คุณแล้วมันต้องคว้าเคร่งอยู่ในวิชาทวนค้ำมือ ไม่ต่ำกว่ายี่สิบสามสิบปี กระบวเท่าที่พอแทงออกไป โช้ที่ก่อนระหวยถึงกับตรงราวพู่กันและ ยังมีพลังแหลมคมพุ่งเข้าใส่คอหอยลิ้นคิมฮวงอย่างแม่นยำอีกด้วย" ^๑ อาวุธของซั้งซิกก็ีมีลักษณะแปลก คือ เป็นกระบองค้อนที่ถักจากหวายและใบทรงยาวสี่เหลี่ยมผืนผ้า "สับละมีคักักแทน คำข้าวของโช้ทั้งยี่ว์ ไม่เห็นเงาอีกของจูกั้วจ้ง เป็นต้น

วิชาการต่อสู้ด้วยอาวุธมีอีกอย่างหนึ่งที่ใช้นับมากในหมู่ตัวละครฝ่ายอธรรมะหรือตัวละครฝ่ายหญิงซึ่งมักเชี่ยวชาญในการใช้เป็นอาวุธลอบกระทำร้ายอีกฝ่ายหนึ่ง เรียกว่า วิชาอาวุธลับ ส่วนมากอาวุธลับจะมีขนาดเล็กและมีพิษร้าย ผู้ใช้จึงใช้วิธีการตีหรือซัดด้วยพลังภายในพุ่งไปยังทิศทางที่ต้องการได้โดยไม่จำกัดจำนวนอาวุธ แล้วแต่ความสามารถหรือเจตนาของผู้ใช้ เช่น ในเรื่องแม่เสือขาว มีเข็มเตี้ยย้งจำ เป็นอาวุธลับของเจ็กล้อฮั่ว "...การใช้อาวุธของเจ็กล้อฮั่วนั้นแบบยบพิศดารมีความแม่นยำ โดยนางคาดคิดไว้ก่อนแล้วว่าทำอะไรเสียเล็งเขี้ยวก็ตองโคหาที่สูง นางใช้นิ้วมือสองนิ้วคีบเข็มออกไป เข็มอันแหลมคมได้พุ่งปรากเข้าไปปักเข้าที่เส้นเอ็นสีพชรตรงเอวร้อยหวาย..." ^๒ และยังมีอาวุธลับของนางมัวเกาเนี้ย เป็นอาวุธลับที่เลื้อ (อยู่เตี้ยบเตี้ยว) ด้วย

เรื่องอุทธีมีคัสัน มีอาวุธลับหลายอย่าง ลิ้มฮวงกล่าวกับท้วงกะผู้รับใช้ว่า "ระวังไว้ด้วย อาวุธลับส่วนมากมีพิษ อย่างรีดนิ้วเป็นแผลเป็นอันขาด" ^๓ ปรากฏว่า เมื่อลิ้มฮวงถูกศัตรูซัดอาวุธลับเข้าใส่ "...อิหรามีอาวุธลับมากมายเพียงใด ซัดเข้าใส่ลิ้มฮวงจากทั่วทุกทิศทาง พลังลมแหลมคม "สองผู้ลงมือล้วนเป็นยอดฝีมืออันคับเขี่ยม" ^๔ แต่ลิ้มฮวงก็มีได้

^๑ โกวเล้ง (นามแฝง) อุทธีมีคัสัน เล่ม ๑ แปลโดย ว. ณ เมืองลุง หน้า ๑๑๓-๑๑๔

^๒ เนียอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๒๐๔ - ๒๐๕

^๓ โกวเล้ง ล.ก. หน้า ๒๐๓

^๔ โกวเล้ง (นามแฝง) อุทธีมีคัสัน เล่ม ๑ แปลโดย ว. ณ เมืองลุง
หน้า ๔๕๕

รับอันตรายกันอย่างใด เพราะ "ลัทธิอมหฺมฺนฺกายควม สองมือรับอาวุธดับถึงสิบเจ็ดสิบแปด
ขึ้น ร่างก็พุ่งขึ้นมา อาวุธดับที่มีไ้ถูกรับจึงเฉียดผ่านไ้ไ้ตรงเท้าไปหมดสิ้น"^๑ อาวุธดับอื่น ๆ
ในเรื่องนี้ เช่น ตะปูในขลุ่ยเหล็กของทีเต็กซิงแซ อาวุธคล้ายหางแมลงป่องพิษ ของน้ำ
เตี้ยก๊อ เป็นต้น

เรื่องสะพานแปดทิศ ยังมีอาวุธดับของนางเซียนผีเสื้อทองเป็นอาวุธผีเสื้อทอง ดัง
ข้อความว่า

นางเซียนผีเสื้อทองหน้าแปรเปลี่ยนไป ยืนมือคึงผีเสื้อทองจากหว่างเอวสองตัว ทวัด
มือขวา ประกายสีทองพุ่งวามต้นไปจุจสายฟ้า

ผีเสื้อทองพองขึ้นกลางอากาศ แยกย้ายเป็นสองทาง ไ้ลัดคตามเหยี่ยวรุ่งไป
นี่เป็นวิชาชักอาวุธลับอันยอดเยี่ยมจริง ๆ ผีเสื้อทองทั้งสองตัวคล้ายมีชีวิต แบ่งเป็น
หนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ชักคองเหยี่ยวรุ่งคานั้น

เหยี่ยวรุ่งส่งเสียงกระชั้นสันคำเคียว ก็ตกวบลงมาจุจาวตก^๒

ง. วิชาส่งเสียงทางลมปราณ เป็นวิชาที่สื่อสารกันทางพลังจิต โดยการนั่ง
สมาธิกำหนดลมหายใจเข้าออกถึงจุดหนึ่ง ศัตรูจะสามารถติดคอกันได้ โดยไ้ไม่คอง
พูดหรือไ้เสียงเลย เป็นการติดคอกันอย่างเยี่ยม ๆ ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง เรียกวิชานี้ว่า
เทียนย็อกง (โศกทิพย์ปราดเปรื่อง) เป็นวิชาที่จอมกระบี่ดาวรุ่งสอนไ้แก่คังจิ้นจงคังข้อความว่า

จอมกระบี่ดาวรุ่งกล่าวอีกว่า

"โศกทิพย์ปราดเปรื่องนี้คือนานหนึ่งว่า ลักย็อกเล่งทง (นกประสาธปราดเปรื่อง)
พอดิกรวิชานี้สำเร็จ ค่อไ้ให้เป็นลุ่มเสียงในระยะห่างหลายลี้ ก็สามารถไ้ยิน คัง
ราวกับคังที่ข้างกาย เคล็ดลับสำคัญของวิชานี้คือ สติรวมกับสำนึก สำนึกรวมกับลมปราณ
ลมปราณรวมกับเรี่ยวแรง เรี่ยวแรงรวมกับจิตใจ จิตใจรวมกับสมาธิ สมาธิรวมกับโศกประสาธ
ณิกเป็นอันหนึ่งอันเดียว"^๓

โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มิดสัน เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองคุง หน้า ๕๕๒

อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๒๒๑๗

คังคองเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๑๗

ในเรื่องฤทธิ์มีกลิ่น กล่าวถึงวิชาส่งเสียงทางลมปราณนี้ว่า "ในโลกมีวิชาส่งเสียงจากห้อง อันลึกลับอยู่จริง ๆ พังว่าเป็นวิชาที่ถ่ายทอดมาจากเปอร์เซีย (เปอร์เซีย) เทียนเต็ก (อินเดีย) ความจริงเป็นกลเม็ดของพวกละเล่นปาที่ที่ร่อนเร่พเนจรเท่านั้นและเสียงที่เปล่งออกจากห้องก็จะซบซ่านหาหัวเราะ แต่หากเป็นยอดฝีมือผู้ลึ้มที่บังคับด้วยลมปราณทางในเสียงที่เปล่งออกมา ต้องฝึกแปลกลว่าพวกละเล่นปาที่ใหญ่หลวงแล้ว "๑ เช่นเดียวกับในเรื่องสะท้านแปดทิศ ที่กล่าวถึงวิชาส่งเสียงทางลมปราณว่า "ที่แท้วิชาส่งเสียงทางลมปราณ เป็นการใช้กำลังภายใน กำหนดเสียงไปยังตำแหน่งหนึ่ง ผู้อื่นไม่อาจได้ยิน แต่คลื่นเสียงสะท้อนสะท้านสามารถกระตุ้นปฏิกิริยาของยอดฝีมือ"๒

จ. วิชาคนตรี วรรณกรรมจีนกำลังภายใน มักมีการนำคนตรีใช้ในทางวิทยายุทธด้วยเสมอ เช่น ซุ่ย พิน เป็นต้น โดยเฉพาะซุ่ยนี้ นอกจากจะใช้เป่าแล้ว ยังนำมาเป็นอาวุธประจำตัวอีกด้วย ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ตอนอึ้งเอี๊ยะซือมีคาของอึ้งย้ง ขึ้นไปเป่าซุ่ยบนคากบต้นไม้ ทำให้ผู้ที่ได้ยินเกิดมีอาการต่าง ๆ ดังข้อความว่า

อาวเอี้ยงกงจื้อ เปลี่ยนอากัปกิริยาไปตามเสียงซุ่ยได้อย่างอัศจรรย์ มีทั้งร่อนรน แล้วก็ยิ้มแล้วรู้สึกว่า โลหิตในร่างกายอีกพล่านนิคปกติ หากได้ร่ายรำท่าเพลงไปตามทำนองเสียงซุ่ย คงเป็นที่สบายยิ่งนัก อาวเอี้ยงกงจื้อแปลกใจครามครันและรู้สึกว่ามือเท้าของตน เริ่มจะออกท่าทางอย่างลึ้มตัว พอถูกคิดขึ้นได้ รีบหักอารมณ์อันอ่อนไหวเสียฉับพลัน แต่ทันใดเห็นฝูงงูชูคอสสอน แล้วโยกคลอนศีรษะไปตามเสียงซุ่ย ชายทั้งสามที่เลี้ยบริภาษกับบรรดาศิษย์สาวไม่น้อยกว่าสิบนาง ต่างออกร้ายรำกันอย่างบ้าคลั่ง มีการกลั้มมือควักข่วนหน้าและฉีกเสื้อผ้าตนเอง ด้วยดวงหน้าอันเบ้มยิ้มพอใจเหมือนคนเสียจริต อาวเอี้ยงกงจื้อตระหนักว่า ได้มาพบศัตรูตัวร้ายกาจเข้าอีก ก็ตกใจยิ่งกว่าเดิม๓

๑ โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๒ แปลโดย ว.ณ เมืองสูง หน้า ๕๕๔

๒ ออเล้งเอ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๕ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๕๖๔

๓ ลิมยง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔

เรื่อง กระป๋องรุ่ง นำแก๊งค์ศิษย์ของผู้พนมธรรมพร ซึ่งได้รับยกย่องว่า
เป็นปราชญ์คนตรี (อิมเซี่ย) ได้เรียนวิชาคนตรีทางขลุ่ยในเพลงมธรรมพร (เขาเมี้ยวเก็ก)
สามารถเรียกระดมสัตว์ร้าย ปลุกซากศพขึ้นจากหลุมและบังคับให้อยู่ได้อานาจได้ ดังข้อความว่า
ทันใด นำแก๊งค์ลวงขลุ่ยสั่นจากในแขนเสื้อคนหนึ่ง ขวางขลุ่ยอยู่เหนือริมฝีปาก
เป่าเป็นคลื่นเสียงขึ้น

เสียงขลุ่ยกังวานอ้อยอิ่ง แผ่อาณาจักถึงหูจิตใจผู้คนอย่างประหลาด
ซากอสุรกายพองพอง ร่างพลันสะท้อนขึ้นกราหนึ่ง หุคยังชะงักลง
นำแก๊งค์ระบายนมหายใจเบา ๆ ท่วงทำนองพลันแปรเปลี่ยนกลั้มกลาย เป็นแผ่ว
ทุ้มพิกล

ซากอสุรกายค่อย ๆ ลกสองแขนลง คล้ายถูกเสียงขลุ่ยครอบงำ กตอดมายัง
ข้างกายนำแก๊งค์

ตัวประหลาดอันดุร้าย ตอนนั้นกลับแปรเปลี่ยนเป็นเชื่องเชื่อง พริ้มคำข้างเดียวเล็ก
น้อย ก้มศีรษะอย่างสงบ^๑

บางครั้งวิชาทางคนตรีที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในนี้ ไม่ได้มุ่งในทาง
วิทยายุทธ แต่เป็นการเป่าเพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือระบายความในใจ เช่น
ในเรื่องแม่เสื้อขาว หิปปิงถูกกิมตุ๊กเอ็กและมัวยั้งขงจับตัวไว้ นางจึงขอเป่าขลุ่ยเพื่อว่า
"เมื่อเง็กถ้อซัวไคยินเสียงขลุ่ยนี้เข้าแล้ว ก็คงจะมาทำการช่วยเหลือนางทันที"^๒ ดังนั้น
หิปปิงจึงได้เริ่มเป่าขลุ่ย ดังข้อความว่า

ภายในใจของหิปปิงผู้นั้น มีแต่ความปวดร้าวดวงใจอย่างสุดที่ประมาณได้ นาง
ยกขลุ่ยหยกขึ้นแตะไว้กับริมฝีปาก แล้วก็เป่าขลุ่ยนั้นออกเบา ๆ เป็นเสียงเพลงแหลม
เล็กแผ่วเบา เมื่อยิ่งเป่าไปเสียงนั้นก็ยิ่งคังขึ้น เสียงของขลุ่ยนั้น เมื่อแต่แรก
ก็เป็นทำนองเพลงแห่งความสุขนั้น คล้ายคังกับมวลหมู่ดอกไม้กลีกลีบบานในฤดูขุนเทียน

^๑ คังตงเพ้ง (นามแฝง) กระป๋องรุ่ง เล่ม ๓ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๒๕๐

^๒ เนียจู่เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔๔๔

อันอบอุ่น

...เสียงขลุ่ยนั้นได้เปลี่ยนแปลงไป เป็นทำนองที่สูงสุดคล้ายกับแผ่วไว้อยู่ด้วย
ความทุกข์อย่างยิ่ง คล้ายกับเงือกน้อยร้องไห้ละห้อยหาในยามค่ำคืนที่ดึกแสนดึก
นั้นแลเหมือนกับเสียงระนาดที่ร้องโหวกโวย ค่ายสำเนียงอันโหดเหี้ยมอยู่ในช่อง
ทางหุบเขาทั้งสามนั้น เสียงนั้นคร่ำครวญระคนไปด้วยความเจ็บแค้น

เรื่อง กว๋เตียนลก นางเทาชู่อโชคนตรี คือ พิน คีคบบรรเลงระบายความในใจ
ของนาง ที่หน้าวงขลุ่ยของล่อซุยผู้เป็นสามี ถึงข้อความว่า

...จึงโอบอุ้มพินน้อยขึ้นมา เริ่มก็ค่อยๆ แหม่นช้าแล้วเขา กระแสเสียงที่เย็น
ยะเยือกเปี่ยมด้วยความรู้สึกสลดหดหู่ จึงดังกระจายไปตามสายลม...

เสียงอันวิเวกหวือหวาของพิน ได้ดังคลอคือเสียงอันละห้อยหวานของนางปาน
คร่ำครวญเงาอันว่าเหวไถ่ด้วยกายที่ทอดอาลัยบนดวงขลุ่ย ยิ่งเน้นเห็นเป็นสภาพ
อันน่าสมเพชเวทนาที่น่าระทมขมขื่น...๒

วิชาต่าง ๆ ที่เรียนกันในวงพุทธจักรนี้ยังมีอีกมากมาย ขึ้นอยู่กับการฝึกฝนค้นคว้า
ในทางวิทยายุทธของตัวละคร บางวิชาลึกลับพิสดาร เช่น วิชาปล่อยแมลงकुณไสย ในเรื่อง
สะท้านแปดทิศ ราชนครทักษิณได้รับถ่ายทอดมาจากนางพญาคูณไสยทอง ผู้เป็นอาจารย์
วิชามลพิษของเก็กฉักตั้ง ในเรื่อง ฤทธิ์มีกลิ่น เป็นต้น

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นการศึกษาทางด้านวิชาการต่อสู้หรือวิชาฝ่ายบู๊ แต่ปรากฏ
ว่าตัวละครส่วนมากมักจะมีวิชาทางด้านอื่น ๆ ด้วย นอกจากวิชาต่อสู้แล้ว แสดงให้เห็นถึง
วิชาต่าง ๆ ที่ตัวละครได้ศึกษามา ดังตัวอย่าง เช่น กิ๋วชู่ก็ ตัวละครในเรื่องมังกรหยก
ภาค ๑ กล่าวถึงวิชาที่ตนได้เล่าเรียนมาให้ก๊วยเซาเตียนและเอี้ยทิมฟังว่า "ข้าพเจ้า

* เนียจู้เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ หน้า ๔๘๖

๒ กอฮย้ง (นามแฝง) กว๋เตียนลก เล่ม ๒ แปลโดย ว. ณ เมืองลุง หน้า ๓๔๕-๓๔๖

ศึกษาเล่าเรียนวิชาการอันเกิดด้วยใจรักอย่างซามซึ่งมาสามประการ คือ วิชาแพทย์หนึ่ง โคลงกลอนหนึ่ง วิชาที่สามคือ เพลงอาวธ..."๑

อึ้งย้ง ผู้เป็นคนรักของก๊วยเซ่งก็มีโอกาสได้เรียนวิชาต่าง ๆ หลายวิชา คั้งที่นางบอกกับก๊วยเซ่งว่า "ข้าพเจ้ายกเสียใจอยู่ หากบิดาของข้าพเจ้าไม่สอนหนังสือ วาภาพ คึกคึก แล้วปล่อยให้ข้าพเจ้าตั้งหน้าตั้งตาหัดแต่กำลังเพลงอาวธอย่างเดียว โฉนเลยเราทั้งสองจักต้องเกรงกลัวนางบ๊วยทิวสวง หรือ เหลียวจื่อจง"๒

เรื่อง แม่เสื้อขาว โต๊ะอิคยังก็เป็นอีกคนหนึ่งที่มีโอกาสได้ศึกษาทั้งทางหนังสือ และกำลังฝีมือ โดยศึกษาวิชาทางหนังสือที่บ้านและศึกษาวิชาฝีมือที่สำนักบู๊ตึ้ง คั้งข้อความว่า

ในระยะเวลาสิบสองปีที่ผ่านมา จี้เอี้ยงเต้าเจี้ยงไค้อนุญาตให้โต๊ะอิคยังกลับไปบ้านสามปีต่อครั้งหนึ่ง และให้พักอยู่กับบ้านไค้หนึ่งเดือน เพื่อฝึกฝนวิชาหนังสือกาพย์ โคลงกลอน

เวลาหนึ่งเดือนที่โต๊ะอิคยังอยู่ยังบ้านนี้ โต๊ะอิคยังได้เห็นไค้เชิญครูสอนหนังสือที่มีชื่อเสียงมาสั่งสอนอธิบายความลึกซึ้งในตำราและคัมภีร์ทั้งปวง สุดแต่ความสามารถที่จะเรียนได้แล้วนำหนังสือกลับไปฝึกฝนด้วยตนเองบนสำนักบู๊ตึ้งเขาบู๊ตึ้งต่อไป โต๊ะอิคยังจึงมีความรู้ทางหนังสือกับกำลังฝีมืออย่างครบครัน เป็นที่ชื่นชมยินดีของอาจารย์กับบิดาเป็นยิ่งนัก๓

เรื่อง กำเพี้ยนลก เหาจู้ได้ศึกษาวิชาทางหนังสือมาตั้งแต่เล็ก ๆ ไม่เคยได้ศึกษาวิชากำลังฝีมือเลย เนื่องจากถูกมารดาสั่งห้ามฝึก คั้งข้อความว่า

เหาจู้ถอดตำรามาตั้งแต่น้อยเก็บใหญ่ กอปรกับมีภูมิปัญญาอันชาญฉลาดปราดเปรียว ตำราโบราณที่จึกซึกไว้ความสนุกสนานสนใจ ยังสามารถอ่านจนท่องจำได้อย่างแตกฉานกล่องแคล่ว...๔

๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๕๖

๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔๑๗

๓ เน้นดูเซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๑๒๗-๑๒๘

๔ เกอชิง (นามแฝง) กำเพี้ยนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว. ๓ เมืองสูง หน้า ๒๐๗

เท่ารู้เคารพในคำสั่งของมารดา จึงมียินยอมฝึกวิชาฝีมือ ตลอดทั้งวัน
ก็ท่องเที่ยวเตร่หาความสำราญอยู่บนตัวเกาะ ฝากความเพลิกเพลินเอาไว้ต่อ
ขุนเขาแมกไม้ในลำธาร บรรจงเขียนโคลงกลอนขึ้นกล่อมเกลารามณ์...”

เรื่อง กระบี่คารวรุ่ง ตั้งใจจึงได้เรียนวิชาทางหนังสือกับจอมกระบี่คารวรุ่งด้วย
นอกเหนือไปจากวิชาทางกำลังฝีมือแล้ว คงข้อความว่า

จอมกระบี่คารวรุ่งนอกจากควบคุมจูงยี่ เพิ่มพูนพื้นฐานพลังภายในแล้ว มิได้
ถ่ายทอดกระบวรทำให้แม่สักครั้งท่าหนึ่งกระบวรเพลง เพียงคืงตำราบนแคร์
หนังสือ สั่งสอนให้ตามล่ำคับ

จูงยี่ปรากฏเป็รื่องเป็นอัจฉริยะ อักษรไคผ่านตามิมีวันลื้มเลือน พอรับ
การอธิบายจึงจดจำไคอย่างแม่นยำ

กาลเวลาล่วงผ่านสามปี จูงยี่เติบโตใหญ่เป็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง แดกฉานวิชา
ประวัติศาสตร์ คำนวณพยากรณ์ แพทย์พยาบาลจนปรุปรัง^๒

๓.๔ สถานที่เรียน ส่วนมากใช้สถานที่ที่เป็นธรรมชาติ อันเป็นที่ของผู้ถ่ายทอด
วิชา เช่น ถ้ำ ภูเขา หน้าผา ในป่า เป็นต้น หรือถ้าหากพบผู้สอนที่ใดก็อาจจะฝึกสอนกัน
ที่นั่น คงจะได้ยกตัวอย่างต่อไป เช่น

ถ้ำ เป็นสถานที่ที่การเรียนการสอนวิทย์ายุทธกันมาก เนื่องจากเป็นที่อยู่ของ
ผู้สอนด้วย และเป็นสถานที่ลับ เงียบสงบปราศจากผู้คนรบกวน จึงเหมาะสำหรับการ
ฝึกเรียนวิทย์ายุทธ ดังเช่น เจ้าล่อชะโง่เรียนวิทย์ายุทธกับเล้งบ็อกฮั่ว ผู้ซึ่งไปพบนาง
เมื่อครั้งยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่ จึงนำตัวกลับถ้ำ คงข้อความในเรื่องแม่เสือขาวว่า

^๑ กอฮยัง (นามแฝง) ก่าเทียนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว. ฒ เมืองสูง หน้า ๒๒๓

^๒ ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่คารวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๐๘

ชีวิตของเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ถึงที่ตาย บังเอิญได้เรามาพบเห็นเข้า คล้าย
เทพยดาฟ้าดินจะเป็นใจด้วย จึงนำตัวกลับมายังถ้ำ ตั้งใจเอาตัวไว้เป็นศิษย์
สืบไป ประจวบกับความเฉลียวฉลาดอันมีมาแต่กำเนิด เมื่อได้รับการอบรมสั่งสอน
เพลงอาวสุให้ วันหน้าสืบไปคงเป็นที่เชิดหน้าชูตาของสำนักเรามากเป็นแน่^๑

ตั้งจันทองไค้เรียนวิชากระบี่การรุกรับจอมกระบี่การรุกรับที่ในถ้ำแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่พำนัก
ด้วย ตั้งที่จอมกระบี่การรุกรับพูดกับตั้งจันทองว่า "เรื่องนี้ไม่ต้องเอ่ยอ้างถึง รีบลุกขึ้นมา
เพื่อฝึกตามตัวกูม ยี่กิมไปหลังถ้ำรับประทานอาหาร ห่องศิลาหลังถ้ำค่านขวามือ ใช้เป็นท่อน้ำ
ของเจ้า วันนี้พักผ่อนแต่เนิ่น ๆ วันพรุ่งนี้ชื่อแป๊ะจะเริ่มถ่ายทอดวิชาฝ่ามือหยกพญายมจาก
เทพพญายมที่ถ้ำแห่งนี้ด้วย

ตั้งมั่งลั้ง ก๊วะจ้งวันฮังและศิษย์รุ่นน้องอีก ๔ คน ได้เรียนวิทยายุทธกับผู้เฒ่าไม่
อนาทรแห่งหุบเขาคัปโมทะ ทั้งหมดได้พักอาศัยอยู่ในถ้ำตามที่ผู้เฒ่าไม่อนาทรกล่าวว่า

"เดินไปทางซ้ายยี่สิบวา มีถ้ำธรรมชาติแห่งหนึ่ง นั่นเป็นที่อาศัยพวกเจ้า
ถ้ำคั่นนี้พวกเจ้าพักผ่อนคั่นหนึ่ง พรุ่งนี้เล่ากูจะเริ่มถ่ายทอดวิชาฝ่ามือให้"

ก๊วะจ้งวันฮังน้อมกายรับคำ นำชาติทั้งหมดเข้าสู่ถ้ำศิลาซ้ายมือ

"นั่นเป็นถ้ำธรรมชาติเชิงผาลาดชัน ภายในถ้ำมีโต๊ะเก้าอี้ศิลาและหนังสือ
สิบกว่าพัน"

ก๊วะจ้งวันฮังและพวกพากันลงมือปูหนังสือ บัดควากทำความสะอาด ภายในถ้ำ
ศิลากว้างขวางยิ่ง แบ่งเป็นหลายห้อง ล้วนมีประตูเปิดปิด คล้ายผ่านการตกแต่งของ
แรงงานมนุษย์^๓

^๑ เนียอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๒๔๔

^๒ ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่การรุกรับ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๐๖

^๓ ออเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะท้านแปกพิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๔๐๒-๔๐๓

ส่วนสถานที่ฝึกวิทยายุทธนั้น ใช้ห้องศิลาโล่งกว้างแห่งหนึ่ง "ภายในห้องจุดไฟ ช่วงโชติ แต่ปราศจากการตกแต่งอันใด แสดงว่าใช้เป็นสถานที่ฝึกปรือวิชาญโดยเฉพาะ"^๑

ภูเขา หน้าผา เนื่องจากสำนักวิทยายุทธหลายสำนัก ตั้งอยู่บนภูเขา เช่น สำนักบู๊ตึ้งอยู่บนภูเขาบู๊ตึ้ง สำนักง่อไบ้อยู่บนภูเขาง่อไบ้ เป็นต้น ดังนั้นการฝึกสอนวิทยายุทธจึงต้องใช้สถานที่บนภูเขา ดังเช่นที่โตะอิกซังได้เป็นศิษย์สำนักบู๊ตึ้ง ดังนั้น "จีเอี้ยง เต้าเจียง นำตัวโตะอิกซังไปยังภูเขาคันพ่านัก พยายามตั้งใจสั่งสอนถ่ายทอดวิชาความรู้ให้..."^๒ และเมื่อโตะอิกซังเดินทางไปตามหานางเง็กหล่อชะวะ ก็ได้รับชินเล้งจื่อไว้เป็นศิษย์ แล้วถ่ายทอดวิชาให้โดยที่ "โตะอิกซังได้พักอยู่ที่บนภูเขาชือคาเคอเน้นเป็นเวลานานสามเดือน ครั้นเมื่อเห็นชินเล้งจื่อได้ฝึกหัดวิชาในชั้นต้น ซึ่งเป็นพื้นฐานได้แล้ว จึงบอกให้ชินเล้งจื่อพยายามฝึกฝนหาความชำนาญแลพิศดารไปด้วยตนเอง"^๓

ในเรื่องมังกรหยก นักพรตชรานักให้กวยเซ็งไปพบคนที่เป็นหน้าผา ดังที่กวยเซ็งรำพึงว่า "นักพรตนักให้เราขึ้นไปเรียนวิชาต่อสู้ถึงบนหน้าผา แล้วเราจะขึ้นไปได้อย่างไร"^๔

สถานที่อื่น ๆ ที่ใช้ในการฝึกวิทยายุทธ เช่น ป่าสน เป็นสถานที่ที่กวยเซ็งเรียนท่าเพลงฝ่ามือกับอั้งซิกกง เป็นการเรียนที่กวยเซ็งต้องใช้มือผ่าคั่นในไม้ซาค ส่วนการเรียนวิทยายุทธกับผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำนั้น กวยเซ็งเรียนในสี่มองโกลแถบทะเลทราย เนื่องจากในสมัยนั้นได้อาศัยอยู่ในถิ่นมองโกล

๓.๕ เวลาเรียน ช่วงเวลาเรียนนั้นไม่มีการกำหนดแน่นอน ขึ้นอยู่กับความสะดวกของผู้สอนและผู้เรียน จะใช้เวลาเรียนนานเท่าใดนั้น อยู่ที่ความพอใจของผู้สอนและความเอาใจใส่ขยันฝึกฝนของผู้เรียนเอง ส่วนมากมักจะใช้ระยะเวลาหลายเดือนหลายปี เช่น กวยเซ็งเรียนวิทยายุทธกับผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำ ใช้เวลานานถึง ๑๐ ปี คือ

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๔๑๗

^๒ เนี้ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดยจำลอง พิศนาคะ หน้า ๑๒๗

^๓ เนี้ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔๓๒-๔๓๓

^๔ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๑๓๔

เริ่มเรียนเมื่ออายุ ๖ ปี จน "บัดนี้เวลาสิบปีผ่านไปแล้ว ก๊วยเซ็งเป็นเด็กหนุ่มอายุสิบหกปี รูปร่างลำสัน..."^๑

โต๊ะอิกยัง เรียนวิทยายุทธกับจี้เอียงเต้าเจี๊ยะแห่งสำนักบู๊ตึ้งเมื่ออายุ ๙ ขวบ ใช้เวลาเรียนนานถึง ๑๒ ปี ถึงข้อความว่า "เวลาผ่านไปด้วยประการฉะนี้ถึงสิบสองปี โต๊ะอิกยังก็ฝึกฝนเล่าเรียนเพลงกระบี่เจ็ดสิบสองเพลง กับเพลงมวยฝ่ามือเทพคาเก้ววิมาน (เก้าวเก็งซิ่นเซ็งเจียะ) อันพิสดารได้ทุกประการ มีความรู้สามารถเป็นที่หนึ่งในบรรดาศิษย์สำนักบู๊ตึ้งรุ่นที่สอง"^๒

ตั้งจิ้นจง เรียนวิทยายุทธกับจอมกระบี่คารู้งตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี ได้ใช้เวลาเรียนหลายปีเช่นกัน ถึงหัวจอมกระบี่คารู้งกล่าวกับตั้งจิ้นจงว่า "จงยี้ สามปีมานี้ เจ้ารับพื้นฐานกำลังภายในและอักษรศาสตร์แล้ว ไม่สร้างความผิดหวังแก่ข้าอ๊า นับแต่เราจะถ่ายทอดเพลงกระบี่ประจำสำนักให้ เจ้านั่งลงรับฟังคำอธิบายก่อน"^๓ ปรากฏว่าตั้งจิ้นจงสามารถฝึกเพลงกระบี่คารู้งได้สำเร็จ ถึงข้อความว่า "กาลเวลาเช่นสายน้ำ ผ่านผ่านไปอีกสามปี จงยี้ว่าเรียนเพลงกระบี่คารู้งจนแตกฉาน มาตรฐานใช้ถึงไม้แทนกระบี่ ยังบังเกิดเสียงครืนครันปานฟ้าร้อง"^๔ ตั้งจิ้นจงฝึกเรียนอยู่ประมาณ ๔ ปี จึงได้ลาจากอาจารย์ไป

ส่วนตั้งจิ้นจงใช้เวลาเรียนวิทยายุทธกับชายชรา Yokkonn ทั้ง ๕ ที่ในดุกคิลลา ใช้เวลาเรียนเฉพาะเคล็ดของวิชาเพียง ๕-๖ เกือนเท่านั้น ถึงข้อความว่า

ภายใต้การคุ้มครองของ Yokkonn ทั้งห้า ตั้งมั่งลังค่าเคร่งฝึกฝีมือในดุกคุมซัง

ทั้งห้าควบคุมอย่างเข้มงวด ตั้งมั่งลังว่าเรียนอย่างสุดความสามารถ ใช้เวลาห้าเกือน เรียนไม่ตายของ Yokkonn ทั้งห้าได้

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๔๓

^๒เบ๊ญจเซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ หน้า ๑๒๗

^๓ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่คารู้ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๐๕

^๔ค. หน้า ๑๑๔

ในคุกคุมขังไม่สามารถฝึกซ้อมจริง ๆ แต่ทั้งห้าหลังจากถ่ายทอค์ไม้ตายประจำตัว
จะให้ทั้งมั้งล้งร่ายรำออกมา จวบจนพอใจ จึงอนุญาตให้หยุดมือ

ผ่านไปอีกครั้งเดือนเศษ ทั้งห้าล้วนบังเกิดความพอใจต่อวิชาฝีมือของทั้งมั้งล้ง^๑

๓.๖ กฎระเบียบต่าง ๆ ในวงบู๊ลิ้มมีกฎระเบียบเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชา
ยุทธไว้ดังนี้

ก. ผู้เรียนจะเรียกผู้สอนหรือผู้ถ่ายทอดวิชาว่าเป็น "อาจารย์" ได้ก็ต่อเมื่อได้รับ
อนุญาตแล้วเท่านั้น ดังนั้น ในกรณีนี้ผู้เรียนอาจเรียกผู้สอนว่า ผู้อาวุโส ผู้เฒ่า หรือผู้กล้าหาญ
เป็นต้น

เรื่องมังกกรหยก ภาค ๑ ก๊วยเซ็งเรียก อั้งซิกกงผู้ถ่ายทอดวิชาให้หลายอย่างว่า
"ท่านผู้เฒ่า" ถึงข้อความว่า "ท่านผู้เฒ่าได้สอนวิชาให้แก่ข้าพเจ้าทั้งสองมากมายอยู่แล้ว
ข้าพเจ้ามีความพอใจอยู่หาได้คิดโลกเขาอีกไม่ เป็นแต่ข้าพเจ้ายังมีได้ลำนับขอบคุณ"^๒
ดังนั้นก๊วยเซ็งจึงคุกเข่าเอาศีรษะโขกกับพื้น เพื่อเป็นการขอบคุณที่อั้งซิกกงได้สอนวิชาให้
ปรากฏว่าอั้งซิกกงร้องทว่า "หยุดก่อน การที่เราสอนวิชาให้แก่เจ้าเป็นเพราะ เราได้
รับประธานอาตมาของนางเด็กคนนี้ เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนตอบแทนกัน เรามีต้องการเป็นอาจารย์
และมีศิษย์เลย"^๓

เรื่องสะท้านแปดทิศ ผู้เฒ่าไม่อนุยรับปากจะถ่ายทอดวิชาให้แก่ลูกศิษย์และบุตรชาย
ของตั้งเต้าล้ง แต่ไม่ยอมให้เรียกอาจารย์ โดยให้เหตุผลว่า "เราไม่มีพันธะฉันอาจารย์และ
ศิษย์กับพวกเจ้า ที่อนุญาตพวกเจ้าอยู่ที่นี่ เพราะเห็นแก่ไม้ตรีศพนับตั้งเต้าล้ง ที่ถ่ายทอดวิชา
ให้แก่พวกเจ้า"

๑ อ้อเล้งเซง (นามแฝง) สะท้านแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๒๕๗

๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

ฝีมือแก่พวกเจ้า เพราะปฏิบัติตามข้อตกลงที่เล่าสู่ไว้กับทั้งเต๋าดัง"^๔

เมื่อกั๋วจวินยังพูดกับผู้เฒ่าไม่อนานว่า "ศิษย์และพวกขออน้อมรับคำสั่ง"^๕ ปรากฏว่าผู้เฒ่าไม่อนานทรไม่ยอมให้ใช้คำว่าศิษย์ ทั้งยังกล่าวกันว่า "จงจำไว้ เล่าสู่ไม่ได้รับพวกเจ้าเป็นศิษย์พวกเจ้าไม่อาจเรียกเราเป็นชื่อแม่"^๖ ดังนั้น ผู้เรียนทั้งหมดจึงเรียกผู้เฒ่าไม่อนานว่า กักจู

ผู้เป็นศิษย์จะมีอาจารย์ได้เพียงคนเดียวหรือสามักเดียวเท่านั้น ในกรณีนี้ ผู้สอนยอมรับผู้เรียนเป็นศิษย์และอนุญาตได้เรียกตนเองว่าอาจารย์แล้ว ดังนั้น ผู้เรียนจะไปนับถือผู้อื่นเป็นอาจารย์อีกไม่ได้ เช่น ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง เมื่อตังจิ้นจงเข้าไปในถ้ำพันโพรง ถูกเทพพญายมใช้ฝ่ามือหยกทำร้ายอาการสาหัส แต่แล้วเทพพญายมเห็นว่าตังจิ้นจงไม่ตาย จึงคิดง่าย

ตังจิ้นจงกล่าวว่า "ผู้เขว้ามีอาจารย์ต่อสำนักอาจารย์ กราบกรานผู้อื่นเป็นชื่อแม่ แม้ตายก็ไม่เสียใจ"^๗ เทพพญายมได้ชี้แจงให้ตังจิ้นจงเข้าใจ ใ้ที่สุดตังจิ้นจงก็ตัดสินใจรับการถ่ายทอดพลังฝีมือ ด้วยเหตุผลดังข้อความว่า

ยามนั้นคนหนุ่มคนคิด สำนักกระบี่ดาวรุ่งมีอุดมการณ์ซัจฉิมารพิทักษ์ธรรม คนเพราะเพื่อปฏิบัติตามนี้ หากศึกษาวิชาฝีมือสำนักอื่นเพิ่มเติม นับเป็นการทรยศอาจารย์หรือไม่ แต่ชายบรรพ ะหลาด มุ่งหวังมีพันธมิตรอาจารย์กับศิษย์ คนหารับปากฝ่ายตรงข้าม ชื่อแม่คงไม่โทษว่าคำนี้

ค. ศิษย์จะนำเอาวิชาความรู้ของอาจารย์ไปสอนให้ผู้อื่นได้ ถ้าหากยังไม่ได้รับอนุญาต กอาจารย์ ถึงแม้ว่าผู้นั้นจะเป็นญาติใกล้ชิดสนิทก็ตาม ดังตัวอย่าง เช่น เล็กเซ่งฮวง เป็นศิษย์ของอั้งเอียะซือ ผู้เป็นเจ้ารองเกาะคอกท้อ มีบุตรชายคือ เล็กควงเอ็ง แต่เล้กเซ่งฮวง

^๑ อ้อเล้งเซ้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๔๐๖

^๒ ก. หน้า ๔๑๔

^๓ ก.

^๔ ตังตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๗๓๑

^๕ ก. หน้า ๗๓๒

ก็ไม่น่าสอนวิชาฝีมือที่ได้รับจากอาจารย์ให้แก่บุตรชาย เนื่องจากยังมีได้รับอนุญาต ดังคำกล่าว^{๓๖}

"ข้าพเจ้าผู้เป็นศิษย์ไม่น่าละเมิดคำสั่งของท่านอาจารย์ที่วางระเบียบไว้ว่า

เมื่อยังมีได้รับอนุญาตจากอาจารย์แล้ว จะนำเอาวิชาความรู้ของอาจารย์ไปสอนให้ผู้ใดมิได้ เด็กผู้นี้ได้ฝากตัวเป็นศิษย์ของหลวงจีนโก้วมิกได้ชื่อผู้เป็นพระนุชแห่งนิยายฮวบฮ้างจริง ถูกถามที่อาจารย์ถามแล้ว "

อึ้งเอี๊ยะซัดหัวเราะว่า "อันวิชาความรู้อย่างหลวงจีนโก้วมิกยังจะเทียบกันมิได้ แต่ยิ่งเรียกว่าไอ้ชื่อ (อาจารย์ใหญ่) อีกหรือ ตั้งแต่เวลาพุ่งเป็นต้นไป เจ้าจงสอนวิชาให้มันเถิด"

นอกจากนี้ เมื่ออึ้งวีกองจะสอยวิชาความรู้ฝีมือให้แก่ก๊วยเซ็ง ได้เคยให้ก๊วยเซ็งรับปากว่าจะไม่ถ่ายทอดวิชาให้แก่ใคร ถ้าหากยังมีได้รับอนุญาต ดังที่อึ้งวีกองพูดกับก๊วยเซ็งว่า

"เจ้าจงถูกเรากระทำสัตย์ปฏิญาณเสียก่อนว่า หากมิได้รับอนุญาตจากเรา เจ้าจะสอนวิชาความรู้นี้ให้กับผู้ใดไม่ไ้ทั้งสิ้น แม้แต่ภรรยาของเจ้า"^{๓๗}

ง. บางสำนักมีกฎระเบียบให้ถ่ายทอดวิชาความรู้ฝีมือได้เฉพาะบุตรหลานของตนเองเท่านั้น ดังเช่น เมื่ออ้วนจ้วนเล็ก บิดาเลี้ยงของเอี้ยคัง ขอให้อ้าวเอี้ยงฮง ช่วยสอนวิชายุทธ์ให้แก่เอี้ยกั้ว บุตรบุญธรรมของตน แต่อ้าวเอี้ยงฮง กล่าวว่า "ในสำนักของข้าพเจ้ามีระเบียบเคร่งครัดด้วยความรู้ภายในสำนักจะต้องสอนเฉพาะแต่บุตรหลานของตนเอง ข้าพเจ้าสอนให้หลานชายของข้าพเจ้าแล้ว จึงไม่สามารถที่จะฝ่าฝืนระเบียบนี้แล้วรับศิษย์ของท่านอ้วนเอี้ยงจงให้ก๊วยกั้วเถิด"^{๓๘}

^{๓๖}กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ
หน้า ๑๕๕

^{๓๗}กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิธนาคะ
หน้า ๓๒๕

^{๓๘}ก. หน้า ๓๒๖

๑. คำนิยาม

คำนิยามที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน จะมีส่วนสัมพันธ์กับสภาพสังคมที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเป็นอย่างมาก เพราะสภาพสังคมจะเป็นตัวผลักดันให้ตัวละครมีพฤติกรรมโน้มน้าวไปยังในทางใดทางหนึ่งจนยึดถือปฏิบัติกันต่อมาเรื่อย ๆ ดังนั้นคำนิยามจะช่วยให้สามารถสืบสาวไปถึงวัฒนธรรม สังคมและสถาบันสังคมต่าง ๆ ไปจนถึงบุคลิกภาพได้ สิ่งเหล่านี้ อาจถือได้ว่าเป็นบ่อเกิดของคำนิยาม"^๑

ท่านผู้รู้ได้ให้ความหมายของคำนิยามไว้อย่างหลากหลาย ตัวอย่างเช่น

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ กล่าวว่า "คำ คำนิยาม มาจากความหมายที่อยู่ ในคำภาษาอังกฤษ คือ value คำนี้ในภาษาอังกฤษมีความหมายหลายอย่าง...ในความหมายของนักสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ได้แก่ ความรู้สึกยกย่องหรือรังเกียจหรืออายหรือใคร่อาวสิ่งหนึ่งสิ่งใด ความคิดความรู้สึกที่กล่าวมาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด คือ คำนิยามของผู้คิดและรู้สึก"^๒

อุทลลภ มัลลิกะมาส ได้ให้ความหมายของคำนิยามว่า "คำนิยาม คือ สิ่งซึ่งบุคคลในกลุ่มหนึ่งหรือคน ๆ ใดๆ เห็นว่า เป็นสิ่งมีค่าควรรักษาไว้...คำนิยามอาจไม่ดีที่สุด แต่เป็นความนิยมในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเห็นว่ามีค่า ควรยกย่อง"^๓

ไพฑูรย์ เครือแก้ว ได้ให้ความหมายคำนิยามในแง่คำนิยามทางสังคมว่า หมายถึง "สิ่งที่คนสนใจ สิ่งที่คนปรารถนาจะได้ ปรารถนาจะเป็น หรือกลับกลายมาเป็น เป็นสิ่งที่คนถือว่า เป็นสิ่งบังคับต้องปฏิบัติ เป็นสิ่งที่คนบูชายกย่องและมีความสุข จะได้เป็น ได้พึงได้เป็นเจ้าของ"^๔

^๑สุนทรี โคมินและสนธิ สมัครถาวร รายงานการวิจัย : คำนิยามและระบบคำนิยาม : เครื่องมือในการสำรวจวัด หน้า ๑๒

^๒ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ "การอบรมศึกษาเกี่ยวกับคำนิยามที่พึงประสงค์" เอกลักษณะไทย ๑(๑) : ๓๑ มกราคม ๒๕๒๐

^๓อุทลลภ มัลลิกะมาส วรรณกรรมไทย หน้า ๓๕

^๔ไพฑูรย์ เครือแก้ว ลักษณะสังคมไทย หน้า ๔๔

ค่านิยมจึงเป็นการแสดงออกถึงความต้องการของบุคคลในสังคม ซึ่งปรารถนาที่จะยึดถือปฏิบัติ อาจจะเป็นสิ่งที่ดีและไม่ดีก็ได้ ดังที่ จัยอนันต์ สมุทวณิช กล่าวว่า "ถึงแม้ค่านิยมจะหมายความว่าสิ่งที่คนยึดถือเห็นว่ามีคุณค่า เป็นของดีแต่แท้จริงแล้ว ค่านิยมบางอย่าง อาจเป็นสิ่งที่ไม่มีคุณค่าหรือไม่ควรนิยมนักได้"^๑ ค่านิยมของแต่ละที่แต่ละท้องถิ่น ย่อมไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะการดำรงชีวิต เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลในสังคม ดังนั้น "จะเห็นว่าแต่ละชาติมีชนบประเพณีหรือค่านิยมของตนเอง ที่แสดงออกให้เห็นในสังคมยึดถืออย่างไร เช่น ค่านิยมของคนไทย มักก็ถึงการเป็นเจ้าคนนายคน"^๒

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงสภาพสังคมของจีน ตามที่มีจริงและตามจินตนาการของผู้ประพันธ์อย่างผสมผสานกัน ดังนั้นค่านิยมทางสังคมบางอย่างที่ปรากฏในวรรณกรรมประเภทนี้ จึงมีลักษณะเป็นค่านิยมตามแบบสังคมจีนด้วย ดังจะได้กล่าวถึงค่านิยมที่สำคัญของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน โดยพิจารณาจากพฤติกรรมของตัวละครที่แสดงออกมาในเรื่อง อาจจะเป็นลักษณะนิสัยประจำของตัวละคร สิ่งที่ตัวละครสนใจหรือเลือกกระทำ รวมทั้งคำพูด ความคิดและความรู้สึกของตัวละครด้วย

ค่านิยมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีดังนี้ คือ

๑. มีความกตัญญูต่อกเวที่ กองวัฒนธรรม กรมการศาสนา ได้ให้ความหมายของกตัญญูต่อกเวที่ ว่า "กตัญญู แปลว่า การรู้อุปการะที่ท่านได้เคยกระทำไว้แล้วแก่ตน เรียกสั้น ๆ ว่า รู้คุณ เป็นภาคทฤษฎี และกตเวที่ แปลว่า การสนองทดแทนอุปการะคุณที่ท่านได้เคยกระทำไว้แก่ตน ซึ่งเป็นภาคปฏิบัติ ดังนั้นเราจึงรวมกตัญญูและกตเวที่เข้าไว้ด้วยกัน"^๓

ความกตัญญูต่อกเวที่ เป็นคุณธรรมสำคัญที่ตัวละครในเรื่องยึดมั่น และยกย่องกันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีความกตัญญูต่อบิดามารดา เนื่องจากตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในส่วนมากเป็นชาวจีน ดังนั้นจึงมีความยึดมั่นบิดามารดา^๔ ตัวละครในเรื่องได้แสดง

^๑ จัยอนันต์ สมุทวณิช "ค่าที่ไม่นิยม" พัฒนาชุมชน ๑๓(๑๕๓) : ๓๕ กันยายน

^๒ วิเชียร แพทยาคุณ จิตวิทยาสังคม หน้า ๘๘

^๓ กองวัฒนธรรม กรมการศาสนา ศีลธรรมและวัฒนธรรมไทย หน้า ๑๒

^๔ วิลเลียม ซีโอคอร์ เกอ บาร์ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๑ แปลโดย
จ่านงค์ ทองประเสริฐ หน้า ๕๕

พฤติกรรมที่แสดงถึงความกตัญญูทเวที่ต่อบิดามารดาไว้หลายเรื่อง ตัวเอกส่วนมากมักเป็น
 กำนัน เพราะจากบิดามารดาถูกฆ่าตายหรือมีเหตุร้ายทำให้ต้องหายสาบสูญไป ผู้เป็นลูก
 กตัญญูทเวที่ ก็ต้องล้างแค้นให้บิดามารดาเพื่อเป็นการทดแทนบุญคุณ เช่น ในเรื่องมังกรหยก
 ภาค ๑ ก๊วยเจ๋งได้พบทวนเทียนเต็ก ผู้ซึ่งฆ่าบิดาของตน โดยจับตัวมาทำพิธีเซ่นไหว้
 ดวงวิญญาณของก๊วยเซาเทียนผู้เป็นบิดา เมื่อทวนเทียนเต็กชักทอว่า อ้วนจ้วนเล็กเป็น
 ผู้ออกคำสั่งให้ฆ่า ดังนั้นก๊วยเจ๋งจึงคิดออกคิดตามหาอ้วนจ้วนเล็กเพื่อฆ่าให้ได้ ตอนที่
 ก๊วยเจ๋งพูดกับเอี้ยก้งว่า "อย่างนี้จึงจะเป็นลูกผู้ชายที่ไม่ลืมคน และตระกูล ฟุ่งนี้เราจะไป
 เมืองอู่เกีย ฆ่าอ้วนจ้วนเล็กให้ได้ ท่านจะไปกับเราควยไหม?"

ในเรื่องก๊วยเทียนล็ก เทาจู ตัวละครเอกของเรื่องได้ทเวที่ต่อบิดาผู้ซึ่งถูกฆ่า
 ตาย โดยยอมทำประลองฝีมือกับผู้เป็นตา เพื่อทดแทนบุญคุณของบิดา เทาจูกล่าวกับ
 เทาเทียนล็กผู้ซึ่งเป็นตาของตนว่า "ความอาฆาตของการปลิดชีวิตบิดา ยิ่งใหญ่จนไม่ยอม
 อยู่ร่วมฟ้า แต่พระคุณที่เลี้ยงดูมาเป็นเวลาสิบห้าปี สามารถเป็นการชดเชยหักล้างกัน
 ไปได้..."^๒ เช่นเดียวกับในเรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง ที่ตั้งจินจง ตัวละครเอกของเรื่อง
 ออกตามหาศัตรูผู้ฆ่าบิดามารดาของตน เพื่อแสดงความกตัญญู โดยมุ่งไปยังที่อยู่ของผู้
 สันโคษไตรชาตุก่อนเป็นอันดับแรก ในขณะที่มีการฉลองวันเกิดหกสิบปีของผู้สันโคษไตรชาตุ
 อยู่ ตั้งจินจงกล่าวกับแขกผู้มาร่วมงานว่า "เมื่อแปดปีก่อน ผู้สันโคษไตรชาตุ จอมมารทะเล
 ได้พาพวกหลายสิบคน ผนึกกำลังกลุ่มรวมทำร้ายบิดามารดาเรา ข้าพเจ้าประจวบออกจาก
 บ้าน จึงรอดจากมหันตภัย ภายหลังยังถูกหมู่มารร้ายไล่ล่าฆ่า ก็ที่เด็ดขาดได้ช่วยโชคช่วย
 บัณฑิตขอชำระล้างแค้นให้กับบิดามารดาผู้ล่วงลับ"^๓

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาทะ
 หน้า ๑๘๒

^๒ก๊วยย้ง (นามแฝง) ก๊วยเทียนล็ก เล่ม ๖ แปลโดย ว.ธ เมืองสูง
 หน้า ๒๔๐๑-๒๔๐๒

^๓ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์
 หน้า ๑๒๐

นอกจากตัวละครจะมีค่านิยมแสดงความกตัญญูที่ต่อบิดามารดาแล้ว ยังได้
 แสดงความกตัญญูต่อผู้มีบุญคุณคนอื่น ๆ ด้วย นับตั้งแต่อาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชากำลังฝีมือ ไม่
 จนถึงบุคคลอื่นที่รู้จักและไม่รู้จัก ซึ่งมีบุญคุณช่วยเหลือกันมา โดยยึดมั่นในข้อที่ว่า "เมื่อใคร
 มีบุญคุณต้องหาทางชดใช้ให้" ซึ่งเอี้ยะฉือ ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ผู้ได้รับฉายาว่า
 ภูตร้ายตะวันออก ได้กล่าวถึงเรื่องการแสดงความกตัญญูว่า "ในชีวิตของเรานับถือขุนนาง
 ที่ซื่อสัตย์ และผู้ที่มีความกตัญญูรุกรูณคนยิ่งนัก"^๑ และเมื่ออวเอี้ยงฮง หัวเราะเยาะว่า
 ไม่น่าเชื่อที่ภูตร้ายตะวันออกจะเป็นผู้ที่อยู่ในกรอบและระเบียบของประเพณี ดังนั้น
 อึ้งเอี้ยะฉือจึงกล่าวว่า "การเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์ สวามีภักดีและกตัญญูรุกรูณ เป็นธรรมะ
 ชัดใหญ่ ซึ่งจะต้องมีอยู่ในแผ่นดินนี้ มิใช่เป็นระเบียบประเพณี"^๒

๒. มีความซื่อสัตย์และรักษาสัจจะ ดังที่อึ้งเอี้ยะฉือ กล่าวยกย่องผู้มีความ
 กตัญญูควบคู่กับความซื่อสัตย์ว่า เป็นสิ่งที่ควรมีในตัวบุคคลไม่ได้เป็นแต่เพียงระเบียบประเพณี
 วรรณกรรมจีนกำลังภายในได้เน้นถึงความซื่อสัตย์ของตัวละครในหลายลักษณะ เช่น
 ความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ความซื่อสัตย์ต่อคนรัก ความซื่อสัตย์ต่อผู้มีบุญคุณ ความซื่อสัตย์ต่อ
 เจ้านายและความซื่อสัตย์ในการรักษาสัจจะ เป็นต้น

วรรณกรรมจีนกำลังภายใน ที่แสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ได้แก่ เรื่อง
มังกรหยก ภาค ๑ และ แม่สื่อสาว เนื่องจากเหตุการณ์ในเรื่องเป็นเรื่องราวที่อิงประวัติศาสตร์
 สมัยราชวงศ์ซ่ง (เรื่องมังกรหยก ภาค ๑) และราชวงศ์หมิง (เรื่องแม่สื่อสาว)
 ทั้ง ๒ เรื่อง มีเหตุการณ์บ้านเมืองคล้ายกัน คือ การถูกแมนจูรุกราน เนื่องจากกษัตริย์
 อ่อนแอ ขุนนางฉ้อราษฎร์บังหลวง ตัวละครที่มีบทบาทเป็นคนดีและเป็นประชาชนจึงมีความ

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๕ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
 หน้า ๑๔๘

^๒ค. หน้า ๑๔๔

คับแค้นใจ ต้องการช่วยเหลือชาติให้รอดพ้นจากการถูกศัตรูรุกราน เนื้อเรื่องวรรณกรรมกำลังภายในจึงประกอบด้วยตัวละครส่วนหนึ่งมีคุณธรรม ความซื่อสัตย์ ทั้งในลักษณะการกระทำและคำพูด เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ก๊วยเซ็งเล่าให้อึ้งย้งฟังถึงความซื่อสัตย์ของมารดาว่า "ในเวลานั้นภายในกระโจมปราศจากผู้อื่นผู้ใด แต่ท่านชานผู้นิ่งใหญ่กลับทราบได้อย่างรวดเร็ว แล้วจับกุมมารดาของเราไป จนกระทั่งมารดาของเราแห่งตัวตาย เพื่อรักษาความสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน อันเป็นคุณธรรมประจำใจของท่านแม่ไรนา"^๑ คุณธรรมข้อนี้ได้ซึมซาบในความคิดของก๊วยเซ็งอยู่เสมอ ดังที่ก๊วยเซ็งพูดกับอึ้งย้งเมื่อคราวป้องกันเมืองเซียงเอี๊ยงว่า

"...เราทั้งได้ศึกษาเล่าเรียนในตำรับพิชัยสงครามของงักซุย มิเป็นการละเมิดข้อความ ทั้งสี่คำของงักซุยที่เขียนไว้ว่า จึงคงป้องกัน (ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินจนชีวิตกับสิ้น) มาตราว่าเราทั้งสองมีกำลังเรียวแรงเพียงเล็กน้อย แต่ก็ต้องซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินอย่างสุดความสามารถ ถึงแม้ว่าเราจะต้องตายในหีบก็มีเสียค่ายที่มารดาได้อบรมสั่งสอนมาชาติหนึ่ง"^๒

ในเรื่องแม่เสื้อขาว ตัวละครเอกของเรื่องเป็นจอมโจรสาวที่มีคุณธรรม ความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินมากกว่าขุนนางบางคน ถึงแม้ว่าจะเป็นโจรปล้นทรัพย์ก็ตาม แต่นางก็เป็นโจรปล้นทรัพย์เฉพาะพวกเศรษฐีหรือขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวงเท่านั้น นางยังได้ยกทรัพย์สินที่ปล้นมาได้มอบให้กับนายทหารผู้หนึ่ง เพื่อนำไปใช้เป็นเสบียงภายในกองทัพ จากการที่นางเป็นผู้มีความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ช่วยกำจัดคนขายชาติ จึงทำให้นางสามารถเข้ากับบุคคลอื่น ๆ ที่มีค่านิยมเหมือน ๆ กันได้ เช่น โต๊ะอิ๊กซัง กูเม้งคว หรือทิววยเล้ง เป็นต้น

^๑ก๊วยเซ็ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑๐ แปลโดย จำลอง พิสนากะ หน้า ๓๔๐

^๒ค. หน้า ๔๐๒

ความซื่อสัตย์ในความรัก เป็นค่านิยมอย่างหนึ่งที่ตัวละครแสดงออกแก่ผู้คนที่รัก เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ แสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ในความรักของก๊วยเจ๋งกับฮึงย้ง ซึ่งต่างก็ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอดเวลา ความรักที่นางมัวเนี่ยมซื่อมีต่อเอี้ยคัง จนนางออกติดตามและช่วยเหลือเอี้ยคังอยู่เสมอ ในที่สุดนางได้ฆ่าตัวตายตามเอี้ยคังไปด้วย ความรักของนางเอ็งโกวที่มีต่อจิวแปะทง จนถึงกับออกตามหาจิวแปะทงอยู่เป็นเวลาหลายสิบปี เป็นต้น ในเรื่องแม่เสือขาว แสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ในความรักของโตะอิกฮังที่มีต่อนางเง็กลอ้วชะ จนถึงกับสละตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึ้งออกติดตามหานาง

ความซื่อสัตย์ที่มีต่อเพื่อน ก็เป็นค่านิยมอีกอย่างหนึ่งที่ตัวละครแสดงออกกันมาก เป็นการแสดงความจริงใจต่อกันตัวละคร จึงมักสัญญาเป็นเพื่อนร่วมสาบานกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความซื่อสัตย์ที่มีต่อกันระหว่างมิตร ในเรื่องฤทธิ์มีคัสัน ได้แสดงไว้อย่างเด่นชัด เป็นความรักเพื่อนระหว่างลี้กิมฮวงกับอาฮุย ต่างก็ช่วยเหลือซึ่งกันอยู่เสมอ ลี้กิมฮวงชื่นชมในตัวอาฮุยมาก เพราะลี้กิมฮวงรู้ว่าอาฮุยมี "วาทะที่กล่าวถึงกับไร้เคี้ยงสาปานั้น สัตย์ซื่อจริงใจปานนั้น"^๑ ในเรื่องนี้ยังได้แสดงถึงความซื่อสัตย์ที่บ่าวมีต่อนายด้วยคือ ความซื่อสัตย์ที่ ทิ่วท่งกะมีต่อลี้กิมฮวงคอยติดตามรับใช้อยู่ตลอดเวลา เช่น เมื่อครั้งที่ลี้กิมฮวงถูกยาพิษ ทิ่วท่งกะเป็นผู้คอยรับใช้ช่วยตามหายาขจัดพิษโดยรับภรรยาให้ ครั้นเมื่อไม่มีม้า ทิ่วท่งกะก็ยอมลากรดแทนม้าตามกลางลมหนาวและหิมะ ดังข้อความว่า

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มพลันกระโดดขึ้นมาดลื้อออกจากร่าง เผยเห็น
แผงอกที่เป็นเนินเนื้อเข้มแข็งราวหลอมจากเหล็กไหล คอติดกับลมหนาวในพายุ
หิมะ ยกคานเร่งขึ้นไว้นับว่า

มันถึงกับอาการม้าคันใหญ่หือตะบึงออกไป จุกกับมัน เป็นม้าพวงสี่กีป่าน^๒

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีคัสัน เล่ม ๑ แปลโดย ว.ถ. เมืองลุง หน้า ๑๔

^๒ก. หน้า ๒๒๗

ในเรื่องกำเหียนลกเทาเองได้แสดงความซื่อสัตย์ก่อนาย คือ เทาด้ โดยออกติดตามรับใช้ทุกหนแห่ง จนกระทั่งต่างก็หลงไปยังเกาะแห่งหนึ่ง เมื่อพบสระน้ำบนเกาะ เทาด้ต้องการจะดื่ม น้ำ แต่เทาเองได้แสดงความซื่อสัตย์เป็นผู้รับใช้ที่ดี โคกล่าว่า "เขี้ยวจึงรู้ หากต้องการดื่มจริง ๆ ก็ให้บ่าวเขาค่อมทั้งสองดื่มนก่อน หากมันมีมีเกทภัยวันใด จึงจะดื่มกันไปได้"^๑ ปรากฏว่าน้ำในสระมีพิษทำให้ผู้ดื่มเข้าไปกลายเป็นหิน

ส่วนความซื่อสัตย์ในการรักษาสัญญานั้น เป็นค่านิยมที่ตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ต่างยึดมั่นอย่างแนบแน่นถือ เป็นการรักษาสัจจะในสัญญาที่ให้ไว้แก่กัน และตัวละครต่างก็เชื่อถือในคำพูดของกันและกัน ตัวอย่างการรักษาสัจจะนี้มีอยู่เกือบทุกเรื่อง เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่อคิ่วชู่ก๊ากับผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำ เกิดต่อสู้กันจนไม่สามารถเอาชนะกันได้ คิ่วชู่ก๊าก็เสนอว่าให้ผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดไปสืบทามบุตรของก๊วยเซาเหียนมาเป็นศิษย์ ส่วนตนจะไปสืบทามบุตรของเฉียวหิฮิมมาเป็นศิษย์เช่นกัน จากนั้นอีก ๑๔ ปีข้างหน้า ก็ให้ไปพบกันที่ร้านจ๊วยเซียนเหลา ริมทะเลสาบน้ำโหล้ว แล้วจะให้ศิษย์ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน เพื่อจะรู้ว่าศิษย์ของฝ่ายใดเป็นฝ่ายชนะ ปรากฏว่าทั้งสองฝ่ายได้ทำคามสัญญาเป็นอย่างดี จนกระทั่งใกล้ถึงกำหนดนัด ก๊วยเซ็งก็เกิดมีนัดกับอึ้งเอี๊ยะซือเจ้าของเกาะท้อฮวยเต้าหันเสียยังได้กล่าวตักค่าน เพราะเกรงจะไม่มีเหตุร้าย แต่ก๊วยเซ็งกลับกล่าวว่า

"ถ้าหากข้าพเจ้าไม่ไป จะเสียสัตย์กับคนผู้นั้นมิใช่หรือ"

"เอี้ยคังหัวเราะพูดแทรกขึ้นว่า "การรักษาคความสัตย์กับภูตร้ายเช่นนั้นหาถือเป็นสำคัญไม่ พี่ท่านช่างซื่อจนเกินไปแล้ว"

ก๊วยเค็งอีกคำรามในลำคอแล้วพูดว่า "ก๊วยเซ็งพวกเราเป็นผู้กล้าหาญซึ่งมีสัจจะประจำตน เรื่องการพูดจาไร้สัตย์นั้น มันใจเคยบังเกิดขึ้นในพวกเรามิใช่หรือ วันนั้นวันที่ห้า เดือนหก วันที่หนึ่ง เดือนเจ็ด เราไปพบกันที่โรงเตี๊ยมจ๊วยเซียนเหลาในเมืองเกียเฮงเถิก แล้วจึงค่อยไปเกาะท้อฮวยเต้าตามคำที่เจ้านักไว้พร้อมกัน..."^๒

^๑ กอฮยัง (นามแฝง) กำเหียนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๔๓

^๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

ในเรื่อง กำเตียนลก ตัวละครมีการรักษาสัจจะอยู่หลายคน เช่น เมื่อครั้งที่ เล่งไชจะกลับเกาะท้อฮวยเต่าได้พบกับสี่ปลั๊กซ์ นางบอกว่ากำลังตามหาเห่าอู ทำให้ สี่ปลั๊กซ์ตกใจ นางจึงกล่าวชมเห่าอูว่า "เห่าอูใจมีความอาสาค้นอันยิ่งใหญ่อยู่ใน ภาวะ ถัดสัจจะอย่างมั่นคงมีกลับกลาย สมเป็นลูกผู้ชายชาตินิกริที่โอ้อำมีธมมะ..."^๑ ต่อมาเมื่อนางรู้ว่าเห่าอูถูกยาพิษของเก็งเตียนเล้ง นางจึงยอมให้สัญญาสี่ปลั๊กซ์ว่า ถ้าสี่ปลั๊กซ์นำไข่มุกไปให้เห่าอูแล้ว นางยินดีจะสอนวิชาทะเลงชีฟวรให้ ปรากฏว่า สี่ปลั๊กซ์ได้รักษาสัจจะเป็นอย่างดี คือ นำไข่มุกที่หายากของพวกตนไปให้กับเห่าอู ซึ่ง ภายหลังได้ใช้ไข่มุกนี้ช่วยในการฟื้นพลังภายใน เห่าอูบอกกับเล่งไชว่า "ไข่มุกนี้เป็นคิน ก่อนที่ท่านจะติดตามซึ่งคุณกลับไปยังท้อฮวยเต่า สี่ปลั๊กซ์ได้ไข่มุกนี้แลกเปลี่ยนกับวิชา ของฮวงจื่อซิงของท่าน เพื่อถ่ายทอดให้แก่พวกมันทั้งสี่ท่านยังจำได้หรือไม่"^๒

๓. ยกย่องผู้มีวิทยายุทธสูงและผู้กล้าหาญ เป็นค่านิยมที่สกลออกไปเห็นประจักษ์ จากคำพูดของตัวละคร ที่กล่าวยกย่องผู้มีวิทยายุทธสูง มีความเป็นเลิศในแผ่นดิน และยกย่อง ว่าเป็นผู้กล้าหาญด้วย การกล่าวยกย่องตัวละครสำคัญในเรื่องว่า เป็นผู้ที่มีความสามารถทาง วิทยายุทธสูง เป็นที่ยอมรับกันในวงยุทธจักร และการกล่าวยกย่องว่าเป็นผู้กล้าหาญด้วยนั้น จะ ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมกำลังภายในอยู่ตลอดตามที่เรื่องดำเนินไป

ในเรื่อง แม่สื่อขาว ตัวละครฝ่ายหญิง คือ เจ็กฉ้อฮัวะ เป็นผู้มีวิทยายุทธสูง มี วิชากำลังฝีมือดี เป็นโจรสาวซึ่งเป็นทีเกรงกลัวในหมู่โจรด้วยกัน เจ็กฉ้อฮัวะเป็นฉายา หมายถึงวิหารแห่งแห่หยก ชื่อของนางคือ เลียนนึ่งเซียน ดังนั้นเมื่อมีผู้กล่าวยกย่องนาง จึง เรียกว่า เลียนนึ่งเซียบ หมายถึง ผู้กล้าหาญหญิงแซ่เลี่ยน เช่น เสงเจียวอี่ กล่าวกับนาง ว่า "เลี่ยนนึ่งเซียบ (ท่านผู้กล้าหาญแซ่เลี่ยน) บิดาของข้าพเจ้าได้ถามถึงท่านว่าสบายดีหรือไม่"^๓

^๑ก้อย (นามแฝง) กำเตียนลก เล่ม ๓ แปลโคย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๑๒๐๖

^๒ก้อย (นามแฝง) กำเตียนลก เล่ม ๒ แปลโคย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๒๓๓๒

^๓เนี่ยจู้เซ็ง (นามแฝง) แม่สื่อขาว เล่ม ๑ แปลโคย จำของ พิษนาคะ

นอกจากนี้การยกย่อง กังวเลี่ยนน้ำ ตัวละครซึ่งเป็นศิษย์สำนักบู๊ตึ้งที่ถือว่าเป็นสำนักที่
 "เป็นเอกในทางเพลงอาวุธอยู่ในบรรดาพวกบู๊ลิ้มด้วยกัน"^๑ ดังนั้นแม้กระทั่งครูเพลงอาวุธ
 (บู๊ชื่อ) แห่งสำนักอื่น เมื่อรู้ว่ากังวเลี่ยนน้ำเป็นผู้มีฝีมือและเป็นศิษย์ของสำนักบู๊ตึ้งก็ยกย่อง
 กันยกย่อง ถึงข้อความเป็นว่า

นอกจากบู๊ชื่อ (ครูเพลงอาวุธ) วิทยรามีบู๊ชื่ออีกหลายคนที่ถูกเชิญมาป้องกัน
 อันตรายรักษารถ แลขบวนเดินทางในครั้งนี้ ได้พากันมาล้อมล้อมรอบข้าง
 กังวเลี่ยนน้ำฟังคำพูดของโทะก่งเลียมจบลงแล้ว ต่างพากันถ่มน้ำกับกังวเลี่ยนน้ำ
 บู๊ชื่อวิทยรา ผู้เป็นหัวหน้านั้น ย่อเข่าลงคลี่ฟันค้ำนับพูดว่า กวงตาของข้าพเจ้า
 ปราศจากแวว มาตราว่าจะหรวมอยู่แล้ววากวงเอ็งยัง (ผู้กล่าวหาญแซกวง)
 เป็นผู้ฝีมือ แต่ก็ไม่ทราบวาท้องเอ็งยังเป็นพวกสำนักเขาบู๊ตึ้ง ข้าพเจ้าต้อง
 อาศัยบุญบารมีของอ่วงเอ็งยังในครั้งนี้ด้วย^๒

ในเรื่อง ก่าเทียนลก ตัวละครได้แสดงให้เห็นถึงค่านิยมในการยกย่องผู้มีวิทยายุทธ
 สูงว่า เป็นผู้กล้าหาญ คือ การยกย่องล้อสูยซึ่งเสียชีวิตแล้ว ที่หน้าอวงซุ่ยมีป้ายศิลาปักจารึก
 ถิ่นร : "ที่ฝังศพล้อสูยวีรบุรุษแห่งยุค... ล้อโทะเอียบ (ผู้กล่าวหาญแซก) อายุสิบหกก็มีนาม
 ระบือทั่วแผ่นดิน อายุสิบเจ็ดสิ้นชีวิตอยู่บนดงกัก... ท่านเป็นผู้นำมาซึ่งแสงสว่างให้แก่บู๊ลิ้ม
 ที่จมอยู่ในความมืดมนอนธกาล มาตราบนั่นจะเป็นช่วงเวลาอันสั้นชั่ววูบ..."^๓ ต่อมา
 เมื่อเป็นที่รู้กันว่าล้อสูยมีทายาท คือ เทาจู ตัวละครเอกในเรื่อง ซึ่งใช้นามสกุลของตาอยู่
 (ด้วยเหตุผลที่ไม่ต้องการให้รู้แซกแซกแท้จริง) เทาจูได้ฝึกวิทยายุทธตามคัมภีร์ลางกระดุก-
 ภาคนวนก (โหวช่วยถึงไป้วซุก) จนมีความสามารถสูงเป็นที่ยอมรับกันในกลุ่ม ถึงกับยกย่อง

^๑ เนียอูเอ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิธนาทะ
 หน้า ๔๐๒

^๒ ก. หน้า ๑๔

^๓ กอฮัง (นามแฝง) ก่าเทียนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๔

ว่าเป็นผู้กล่าวหาฯ เช่นเดียวกับที่ไต่ถามของลอร์ดผู้บิดาแล้ว แต่เรียกหาว่า เทาเสียวเอี่ยม
 ดังเช่น "เทาเสียวเอี่ยมมีสีจะวาจาทันตงไม่กลอนกลาย สร้างความเคารพ เลื่อมใสให้แก่
 ผู้คนอย่างยิ่ง..."^๑

ในเรื่อง สะพานแปดทิศ ตั้งมั่งคั่ง ตัวละครเอกก็ได้รับยกย่องว่าเป็นผู้กล่าวหาฯ
 ตั้งมั่งคั่งเป็นบุตรของตั้งเก๋าลัง ผู้ได้รับฉายาว่าผู้กล่าวหาฯ ขรรบ เป็นที่ยกย่องว่ามีฝีมือสูงเอี่ยม
 นอกจากนั้นตั้งมั่งคั่งยังได้ฝึกวิทยายุทธจากผู้มีฝีมือชั้นยอด ๕ คน ดังข้อความว่า "ขอคนทั้งห้า
 มีศักดิ์เป็นปรมาจารย์วิชาฝีมือ พลังการฝึกปรือลึกล้ำ แดกฉาน ยอดวิชาคนละแขนง หากมัน
 ตั้งมั่งคั่งรับมรดกวิชาฝีมือของกันทั้งห้าโดยสิ้นเชิง ในไต่หัดจะมีผู้ใดตามทันเปรียบดัด"^๒
 ดังนั้นตั้งมั่งคั่งจึงได้รับการยกย่องว่าเป็น "ตั้งเสียวเอี่ยม" คือ ผู้กล่าวหาฯ แท้จริง และได้รับ
 การเสนอให้เป็นผู้นำฝ่ายธรรมะด้วย ดังที่ผู้อาวุโสแห่งสำนักบู๊ตึ้งกล่าวเสนอตัวขอเป็นผู้ลงมือ
 จักรการกับฝ่ายศัตรูก่อน เพราะผู้ทรงคุณธรรมจะต้องไม่เป็นผู้เริ่มรุก ความว่า "ตั้งเสียวเอี่ยม
 ท่านเป็นผู้นำฝ่ายธรรมะ ไหนเลยลงมือโดยพลการได้ เราสองป็นศิลงมือก่อน"^๓

๔. นักถือผู้อาวุโส คำว่า อาวุโส ในต้นมีความหมาย ๒ อย่าง คือ ใจใน
 ความหมายทั่ว ๆ ไป หมายถึง ผู้ที่สูงอายุ และใช้ในความหมายทางการศึกษาวิทยายุทธหรือ
 วิชากำลังฝีมือ โดยการนับถือสมัยรุ่นพี่ร่วมสำนักเดียวกันว่าเป็นผู้อาวุโส ไม่มีการคำนึงถึง
 อายุเหมือนอย่างความหมายแรก คำนิยมทางสำนักนี้มีปรากฏอยู่ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน
 อยู่มากร ตั้งคิ้วอย่าง

๕.๑ คำนิยมในการนับถือผู้ที่สูงอายุเป็นผู้อาวุโสนั้น ผู้เรียกมักจะใช้สรรพนาม
 แทนตัวเองว่า "ผู้เยาว์" และเรียกผู้มีอายุมากกว่าว่า "ผู้อาวุโส" เช่น ในเรื่องมังกรหยก

^๑ กอฮัง (นามแฝง) กำเทียนนอก เล่ม ๕ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง

หน้า ๑๔๕๐

^๒ อ้อเล้งเจิ้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๖ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๒๓๗๓

^๓ ก. หน้า ๒๕๖๒

ภาค ๑ กวยเซ็งเรียกฮั้งเอียะชื่อว่า ผู่อารุโส เมื่อฮั้งเอียะชื่อทำให้ต่อสู้กับคน จนกวยเซ็ง
จำยอมต้องทอดตัวตาย แล้วกวยเซ็งก็กล่าวกับฮั้งเอียะชื่ออย่างสุภาพว่า "ข้าพเจ้าผู้เยาว์
ยังอาจดวงเกินท่านมากแล้ว ขอท่านอารุโสจงอภัยด้วยเถิด"^๑ นอกจากนี้เมื่อกวยเซ็ง
ได้พบกับจิแปะหงที่เกาะทอดวยเต้านั้น กวยเซ็งเผละเรียกชื่อของจิแปะหงขึ้นมา ก็รู้ว่า
เป็นการนิคกรรมเนียบระหว่างผู่อารุโสกับผู้นาย จึงกล่าวขออภัย ดังข้อความว่า

ชายชราตัวเราะแล้วว่า "เราแน่จิว พอจะ निकออกมาบ้างหรือไม่"

กวยเซ็งโพล่งออกมาว่า

"ท่านคือจิแปะหง"

พอล่าวกำนัลออกไปแล้ว นิกขึ้นไคว่จอนเรียกชื่อต่อหน้าเจ้าตัวเป็นการเสียมารยาท
อย่างยิ่ง ตามธรรมเนียมของผู่อารุโสกับผู้นาย กวยเซ็งรีบคำนับว่า

"ข้าพเจ้าเสียมารยาทจึงขอชื่อท่าน ขอท่านผู้เฒ่าจงให้อภัยด้วยเถิด"^๒

ในเรื่อง กำเหียนลูก เทาฐ์เรียกชายชราชื่อ กักเท่ง ว่าเป็นผู่อารุโส โดยเรียก
ชื่อแล้ว ผู่อารุโสแซก กังตัอย่าง "พวกท่านต่างก็ว่าข้าพเจ้ามีรูปดั่งกับละครล่ายคัง
ล่อไคเอียบอย่างยิ่ง แม้กระทั่งมีผู่อารุโสแซก ยังระแวงสงสัยว่าข้าพเจ้าและล่อไคเอียบ
มีความสัมพันธ์กันอยู่..."^๓

ในเรื่อง กระบี่ถาวรุ่ง เมื่อตั้งจันจงเห็นชายชราขอทานนมเข้ายู่เหิง ไบหน้า
มอมแมม จึงเข้าไปทักทายดังข้อความว่า

"ตั้งจันจงไม่ขยับกายท่าท่า ก็ลอยขึ้นจากอานละฉั่วลงที่เบื้องหน้า ขอทานชรา
ประสานมือ กล่าวว่า

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาทะ
หน้า ๑๓๓

^๒ก. หน้า ๓๒๓

^๓กิมย้ง (นามแฝง) กำเหียนลูก เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองสูง
หน้า ๓๓๕

"ขอถามนามสูงส่งของผู้อาวุโส"

"ขอทานเข้าฮั่วฉีกอง"^๑

ในเรื่อง สะพานแปดทิศ เมื่อตั้งมั่งลังเข้าไปในคุกศิลาของตำหนักมังกรทอง ได้พบกับชายชรา ๕ คนอยู่ในกรงเหล็ก ตั้งมั่งลังลองกดขี่เหล็กก็สามารถเข้าไปได้ เมื่อชายชราแซ่เม้งถามอย่างสงสัยว่า ทำไมจึงกดขี่กรงเหล็กได้ ตั้งมั่งลังกล่าวอย่างนอนน้อมว่า "ผู้เขว้าไม่กล้าไปคุกผู้อาวุโส ผู้เขว้าไม่เคยเรียนวิชาฝีมือแม่สักกระบวนท่าเดียวแต่เคยฝึกปรีวิชาโคจรลมปราณเป็นเวลาห้าปี"^๒

๔.๒ คำนิยมในการนับถือศิษย์รุ่นพี่ในสำนักเดียวกัน หรือศิษย์ร่วมสำนักเดียวกันกับอาจารย์ว่า เป็นผู้อาวุโส การยกย่องอาวุโสเช่นนี้เป็นค่านิยมที่ไม่ได้คำนึงถึงอายุว่ามากหรือน้อยกว่าตน เช่นในเรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง เมื่อจอมกระบี่ดาวรุ่งรับตั้งเงินจึงเป็นศิษย์ในสำนักเพื่อถ่ายทอดวิชาให้แล้ว ได้บอกให้ตั้งเงินจงเรียกต่างสิ่งเข้าใจภาษามนุษย์ ๒ ตัวเป็นศิษย์ผู้พี่ เพราะเป็นผู้ที่เรียนวิชากับจอมกระบี่ดาวรุ่งมาก่อน ตั้งข้อความว่า

จอมกระบี่ดาวรุ่งกล่าวอีกว่า

"ในวงนักเลงบิกัดลำดับเข้าสำนักก่อนหลัง จงยึดองค์เคารพตัวกิม (ทองใหญ่)

ยี่กิม (ทองรอง) เป็นชื่อเฮีย (ศิษย์ผู้พี่)"

จึงจึงน้อมกายคารวะก้างทั้งสองตัว เรียกหาว่า

"ชื่อเฮีย"

สองก้างสิงโลกบินก็จนเกาหน้าเกาตา ร้องเจียกเจียกมิขาดหู^๓

^๑ตั้งตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๒๕๔

^๒อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๒๑๕

^๓ตั้งตงเพ้ง ล.ก. หน้า ๑๐๒

ในเรื่องกำเตียนลก หลวงจีนเม่งกงเซียงชื่อเจ้าสำนักเสียวลิ้ม เป็นหลวงจีนชราวัยเดียวกับล่อฮุย บิดาของเขาซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว แต่ก็ต้องเรียกตั้งชื่อ เด็กน้อยวัยประมาณ ๑๒ ปี ซึ่งเป็นน้องร่วมสาบานกับเขาชื่อว่า ชื่อตี้ เนื่องจากตั้งชื่อเป็นศิษย์ของก๊กเพ่งทายาทของฮั่นฮื่อไคชื่อ เจ้าสำนักวัดเสียวลิ้มรุ่นที่ ๓ การมาพบครั้งนี้เป็นเพราะก๊กเพ่งไคเขียนหนังสือสั่งไว้ว่า ให้ออกจากเกาะกลับสู่แผ่นดินจีน ไปพบเม่งกงเซียงชื่อผู้เป็นเจ้าสำนักวัดเสียวลิ้ม เพื่อจะได้ไถ่ถามถึงชาดิกำเนิดของเขา ทั้งยังได้กำชับว่า "เม่งกงมีศักดิ์ศรีรุ่นเดียวเสมอกับเจ้า แต่เจ้ายังจะต้องขอพบด้วย "มารยาทอันสำรวม..."^๑ ดังนั้นเมื่อเม่งกงเซียงชื่อรู้ว่า ตั้งชื่อเป็นศิษย์ของก๊กเพ่งก็กล่าวต้อนรับอย่างถ่อม "ที่แท้คือตั้งชื่อตัวเองเมื่อครูไคล่วงเกินไปอย่างอุกอาจ ชื่อตี้ไปรคอย่าไคนี้ก็ขงใจไปเลย ที่นี้มิใช่สมควรการผูกจากปราศรัย ขอเชิญท่านทั้งสามไปรคไปรับน้ำชาในห้องเจ้าอาวาสเถิด"^๒ การต้อนรับอย่างถ่อมนี้เองทำให้ศิษย์เสียวลิ้มคนอื่น ๆ พวกกันประหลาดใจ เนื่องจากก่อนที่ตั้งชื่อจะพบกับเจ้าสำนักนั้น ได้เกิดต่อสู้กับพวกตนมาก่อนแล้ว ต่างพากันงุนงงสงสัยเพราะ "...แม้แต่เจ้าสำนักก็ยังเรียกกันเป็นชื่อตี้ เชื้อเชิญเข้าไปภายในห้องเจ้าอาวาสอย่างเคารพนบน้อม..."^๓

๕. นับถือเพื่อนเป็นพี่น้องร่วมสาบาน ศัตรูในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน มีค่านิยมในความรักระหว่างเพื่อนอย่างแน่นแฟ้น จนถึงกับมีการนับถือเป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน คือ การสัญญาต่อกันว่าจะรักกันเหมือนพี่น้องร่วมสายโลหิต และจะร่วมทุกข์ร่วมสุขร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน การนับถือเป็นพี่น้องกันนี้มีตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป แต่ส่วนมากมักเป็นสัญญาระหว่างบุคคล ๒ คนเท่านั้น เป็นไคทั้งหญิงและชาย มีวิธีอย่างง่าย ๆ คือ ต่างก็จุกจูบสาบาน แต่อาจใช้อย่างอื่นแทนหรือไม่ใช้ก็ได้ บางคนอาจริบเลือดหยดในสุราดื่มร่วมกันโดยทำพิธีต่อหน้าสิ่งที่เคารพบูชา เช่น คอหน้าผ้ากิน แขน้ำ ศาลเจ้า เป็นต้น

^๑ กอฮยัง (นามแฝง) กำเตียนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว.๗ เมืองลุง หน้า ๒๔๔

^๒ ก. หน้า ๓๓๐

^๓ ก.

ในเรื่องมัจฉกรทก ภาค ๑ มีตัวละครที่นับถือเป็นพี่น้องร่วมสาบานกันหลายคู่ ได้แก่ กวยเซาเหียนกับเอี้ยทิมซัน ได้เป็นพี่น้องร่วมสาบานกันโดยเริ่มตั้งแต่ "บุคคลทั้งสองได้คบค้าสมาคมกันขึ้นถึงความสนทนาวิสาสะในทางวิชาเพลงอาวุธ จนต่างฝ่ายต่างนิยมชมชอบซึ่งกันและกัน คั้งนั้นเมื่อถูกอกถูกใจบังเกิดขึ้นด้วยประการนี้ จึงมีการร่วมกระทำสัตย์สาบานเป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตาย"^๑ การเป็นพี่น้องร่วมสาบานของบุคคลทั้งสอง ได้พยายามที่จะให้ตกทอดไปถึงผู้เป็นบุตรด้วย คั้งที่เอี้ยทิมซันกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีความคิดอย่างนี้ ต่อไปภายหน้าบุตรของเราทั้งสองเกิดมาเป็นชายด้วยกันทั้งคู่ เราจะให้มันสาบานเป็นพี่น้องกัน"^๒ และ "ถ้าเป็นเหมือนหญิงเหมือนกัน เราก็จะให้มันสาบานเป็นพี่สาวน้องสาวกัน"^๓ ปรากฏว่าทั้งสองคนต่างมีบุตรชายทั้งคู่ คือ กวยเซ็งและเอี้ยคัง ซึ่งต่อมาเมื่อทั้งสองคนพบกันแล้ว ก็ได้สัญญาเป็นพี่น้องร่วมสาบานกันอีก คั้งข้อความว่า

คนทั้งสองจึงร่วมกระทำสัตย์สาบานต่อหน้าที่ตั้งดวงวิญญาณกวยเซาเหียน
ความว่าจะถือเสมือนพี่น้องร่วมสายโลหิต ความสนิทสนมรักใคร่ระหว่างบิดา
ต่อบิดาสืบเนื่องอย่างไร ผู้บุตรคงเช่นเดียวกัน ต่อหน้าคนทั้งปวง ณ ห้องโถงนั้น
และดวงวิญญาณของกวยเซาเหียนอยู่เหนือใจ ล่วงรู้แล้วคงจะปลามปลื้มยินดี^๔

ก่อนที่กวยเซ็งจะเป็นพี่น้องร่วมสาบานเอี้ยคังนั้น เมื่อตอนเป็นเด็กอายุประมาณ
๖ - ๗ ขวบ สมัยที่อยู่ในดินแดนของโกส ได้เคยสัญญาเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเซอชุย ซึ่งเป็น
บุตรชายของเตมูจิน ผู้นำมองโกลในสมัยนั้นมาก่อน โดยคนทั้งสองทำพิธีสาบานกันที่ริมฝั่ง
แม่น้ำ คั้งที่เซอชุยบอกกับเตมูจินว่า "ข้าพเจ้ากับพี่ชายได้กระทำสัตย์สาบานปฏิญาณเป็น

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มัจฉกรทก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๒

^๒ก. หน้า ๒๓

^๓ก.

^๔กิมย้ง (นามแฝง) มัจฉกรทก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๘๓-๑๘๔

พี่น้องกันที่ริมฝั่งแม่น้ำเมื่อครั้งเอง"๑ การทำพิธีสาบานในครั้งนี้ ก๊วยเจ๋งได้ให้ผ้าสีแดงปักลาย
งกงามแก่เชลุย ส่วนเชลุยได้ให้แหวนทองคำสำหรับสวมใส่คอแก่ก๊วยเจ๋งด้วย

นอกจากก๊วยเจ๋งได้สาบานเป็นพี่น้องร่วมกับเชลุยและเอี้ยก้งแล้ว หลังจากนั้นยัง
ได้สาบานเป็นพี่น้องร่วมกับจิ๋วแป๊ะหงอีกด้วย เมื่อครั้งที่ก๊วยเจ๋งเดินทางไปถึงเกาะทอดยวเต้า
ได้พบกับจิ๋วแป๊ะหงผู้ได้รับฉายาว่า ผู้เฒ่าเด็กคือ ดังนั้นทั้งสองคนจึงมีวัยต่างกันมาก จิ๋วแป๊ะหง
นั้น "เมื่อยามมากอายุสูง แต่การเจรจาความประพฤติน่าเชื่อถือแก่เด็กทารก"๒

เมื่อคนทั้งห้า ลูกชะตา กัน จิ๋วแป๊ะหงกล่าวกับก๊วยเจ๋งว่า "มาเถิดเพื่อนเล็ก ๆ ของเรา
ที่มีสุราอาหารอยู่ เราสองคนสาบานต่อหน้าฟ้าดินเป็นพี่น้องกัน วันหน้าสืบไปจะได้ร่วมสุข
ร่วมทุกข์กัน แต่เมื่อเวลานี้ถึงครึ่งกระโถน เราได้สาบานเป็นพี่น้องกันกับเอ็งตั้งเอย เรา
ยังพยายามอ่อนน้อมอยู่สามสี่ครั้ง"๓ ครั้งแรกก๊วยเจ๋งไม่ตกลงด้วย เนื่องจากเห็นว่าเป็น
คนละวัยกัน แต่ในที่สุดเมื่อจิ๋วแป๊ะหงแสดงความเป็นเด็กมา ก๊วยเจ๋งก็จำต้องตกลง ถึง
ข้อความว่า

ก๊วยเจ๋งจวนใจนัก จำต้องยืนยันว่า "เมื่อพี่ชายมีความปรารถนาดีเช่นนี้ ข้าพเจ้า
หรือจักปฏิเสธได้ เราทั้งสองจงกอบเอาคันท่างรูปเทียนบูชานับถือสาบานเป็น
พี่น้องกันเถิด"

จิ๋วแป๊ะหงหัวเราะหึ่งน้ำตา พูดว่า "ปากดำของเรามีเชื้อหลายเส้นกันอยู่จึง
ออกไปมิได้ เราค่านับอยู่ในดำ เจ้าจงค่านับอยู่นอกดำเถิด..."

จิ๋วแป๊ะหงถูกเข้ากลางพูดด้วยเสียงดังว่า

"ข้าพเจ้าจิ๋วแป๊ะหง วันนี้ได้ร่วมกระทำสัตย์สาบานเป็นพี่น้องกับก๊วยเจ๋ง
วันหน้าสืบไป มีสุขร่วมกันสุขมีทุกข์ร่วมกันทุกข์ มาตราว่าผิดจากคำสาบานนี้แล้ว
ขอให้เทพยดาสืบลงโทษอย่าได้ปรานี"

๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๓๔๖

๒กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๓๕๓

๓ค. หน้า ๓๒๖

กวยเซ็งก็ว่าตามคำนี้เดียวหนึ่ง คนทั้งสองหลังน้ำสุราลงบนพื้นดินเสร็จแล้ว กวยเซ็ง
กระทำค่านับจิ่วปะทงอีกครั้งหนึ่ง เรียกจิ่วปะทงว่าฟี่^๑

ในเรื่อง กำเพี้ยนลก เหาอู้ตัวเอกในเรื่อง ถูกชะตากับฉิ่งอ้ว ซึ่งเป็นหลานชาย
ของเจ้าของเรือที่เหาอู้เขาออกไปกลางทะเล จึงชวนเป็นพี่น้องร่วมสาบาน แต่ฉิ่งอ้วเห็นว่า
คนมีฐานะค้อยกว่ามาก ไม่อาจเอื้อมไปสาบานเป็นพี่น้องกับเหาอู้ ดังนั้นจึงตอบว่า "ข้าพเจ้า
...ข้าพเจ้านึกกลัว"^๒ เหาอู้รีบกล่าวขึ้นว่า "เพราะเหตุใดจึงกลัว ข้าพเจ้าไม่มีพี่น้อง เรา
ก็ปราศจากพี่น้อง เรามาสาบานเป็นพี่น้องบุญธรรมกันไปเสียเลย..."^๓ ตั้งแต่นั้นมาคน
ทั้งสองก็มีความรักใคร่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่เสมอ

ในเรื่อง สะพานแปดทิศ ตังมั่งฉั่งตัวเอกในเรื่อง ได้เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับ
ราชบุตรทักษิณและมกเงี้ยวจื่อ ความจริงก่อนหน้านี้ บุคคลทั้งสามต่างก็เป็นศัตรูต่อกัน โดย
เฉพาะอย่างยิ่งราชบุตรทักษิณกับมกเงี้ยวจื่อถือว่า ตังมั่งฉั่งเป็นศัตรูสำคัญของตน แต่ด้วย
ความคิดของตังมั่งฉั่ง จึงทำให้บุคคลทั้งสามเข้าใจกันได้ และร่วมมือกันเพื่อปราบฝ่ายอธรรมะ
คือ คำหนักมังกกรทอง เมื่อถึงอวสานเห็นว่า คนทั้งสามร่วมมือกันเช่นนั้นจึงกล่าวว่า "อ้วจื่อ
มกเงี้ยวจื่อ ตังกงจื่อ ล้วนเป็นมังกรในมวณมนุษย์ หากสาบานเป็นพี่น้องจะถูกเล่าขานสืบ
ต่อไปทุกยุคสมัย"^๔ ดังนั้นทุกคนจึงตกลงนับถือกันเป็นพี่น้องร่วมสาบาน โดยมีมกเงี้ยวจื่อ
เป็นพี่ใหญ่ ราชบุตรทักษิณเป็นพี่รอง และตังมั่งฉั่งเป็นน้องคนเล็ก

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศุนาคะ
หน้า ๓๒๔

^๒กิมย้ง (นามแฝง) กำเพี้ยนลก เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๒๒

^๓ก.

^๔อู่เล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๔ แปลโดย น.นพรัตน์

๖. ยุคของฐานะและบทบาทของสตรี ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า สภาพสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นสภาพสังคมแบบจีนโบราณ* ดังนั้นหลายเรื่องจะกล่าวถึงการปกครองบ้านเมืองและวัฒนธรรมบางอย่างแบบจีนโบราณด้วย แต่ในด้านฐานะและบทบาทสตรี ได้แสดงให้เห็นถึงค่านิยมที่ต่างไปจากสภาพจริงของสมัยนั้น เพราะสตรีจีนในสมัยราชวงศ์ต่าง ๆ ก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นสาธารณรัฐจีน ใน พ.ศ. ๒๔๕๕ นั้น สถานภาพในสังคมต่ำอยู่มาก ดังจะเห็นได้ว่า สตรีนั้นเป็นผู้อยู่ใต้อำนาจของบุรุษตลอดมา ด้วยกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่บังคับอยู่ไม่ว่าจะเป็นกฎเกณฑ์สังคมหรือความนิยมตามประเพณี เช่น ประเพณีมิดเท้า ซึ่งเป็นประเพณีที่นิยมกันมาเป็นช่วงเวลานาน ดังข้อความว่า

สมัยราชวงศ์ซ่งหากได้ นิยมให้หญิงมัดเท้าให้เล็กโดยเริ่มใช้ผ้าพันฝ่าเท้าตั้งแต่เด็ก ซึ่งความจริงเริ่มแต่สมัยตี่เอ๋อราชวงศ์ โปรดให้นางระบำใช้ผ้ามัดเท้าแล้วเดินโดยมีไม้กลมหนุนส้นเท้าให้สูง ทำนองรองเท้าส้นสูงในปัจจุบันก่อนมาราชวงศ์หมิง การมัดเท้าให้เล็ก กลายเป็นประเพณีอย่างทั่วถึง หญิงทุกคนจะต้องมัดเท้าตั้งแต่เด็ก เพื่อให้เท้าอยู่ในขนาดเล็กที่สุดที่จะเล็กได้ นอกจากเป็นการทารุณอย่างยิ่งในเวลาเริ่มมัดแล้ว ยังสร้างความพิการให้แก่หญิงนั้นโดยตลอดชีวิตด้วย ประเพณีนี้ กระทั่งสมัยตี่เอ๋อในราชวงศ์เซ่ง จึงได้สั่งห้ามใน พ.ศ. ๒๒๐๗ แต่กว่าจะห้ามได้ทั่วถึงก็เป็นเวลาล่วงเลยมาอีกตั้ง ๒๐๐ ปี^๑

ผลจากการมัดเท้าทำให้สตรีจีนส่วนมากมีสภาพเสมือนคนพิการตลอดชีวิต "ดังนั้นจึงเป็นการเพิ่มความไร้ประโยชน์ในทางเศรษฐกิจของพวกผู้หญิง และความมั่งคั่งของบุรุษซึ่งสามารถเลี้ยงความเป็นสุภาพสตรีที่คอยเช่นนั้นไว้ได้"^๒ นอกจากนี้ยังมีกฎเกณฑ์และ

* ตั้งแต่ราชวงศ์จิ่วหรือโจว ถึงราชวงศ์เซ่ง

^๑ล. เสถียรสุด ประวัติวัฒนธรรมจีน หน้า ๑๔๕-๑๔๖

^๒เอ็ดวิน โอ. โรสเชอร์ และยอห์น เก แฟรแมงค์ คู่อารยธรรมตะวันออก เล่ม ๒ แปลโดย จานงค์ ทองประเสริฐ และคณะ หน้า ๔๔๕

ค่านิยมต่าง ๆ อีกมากมายที่ควบคุมให้สตรีอยู่ในขอบเขตจำกัด เช่น ห้ามออกนอกบ้าน ห้ามหญิงแต่งงานหลายครั้ง ส่งเสริมให้ภรรยาทำอัศวินิมาตกรรมตามสามี (หรือแม่คู่หมั้น) เมื่อสามีถึงแก่กรรม คดีคู่สาวเป็นคดีโทษหนัก หญิงหม้ายยากจนแต่คู่สามีได้ยงดูเพื่อสืบสกุล ถือว่าเป็นคนมีเกียรติสูงยิ่ง เรื่องเพศก็เป็นเรื่องลามก นำมาพูดไม่ได้สืบมาจนกระทั่งปลายราชวงศ์เจ็ง^๑ แม้ค่านิยมจากลัทธิทางศาสนาที่อยู่ในลักษณะจำกัดเสรีภาพสตรีไม่น้อยเลย เช่น "สตรีมีพันธะอยู่กับคำสอนในลัทธิขงจื้อที่ว่า "การเป็นสตรีคือการต้องยอม" และว่า "คำพูดของสตรีไม่ควรเดินทางออกไปนอกที่อยู่ของนาง" และว่า "สตรีต้องไม่พูดเรื่องราวนอกบ้าน"..."^๒ ส่วนฐานะและบทบาทของสตรีในวรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นแบบวัฒนธรรมใหม่ เป็นค่านิยมเฉพาะในสังคมผู้ด้อยที่มีลักษณะผิดแผกแตกต่างจากประเพณีเดิม ตัวละครฝ่ายหญิงจะมีฐานะและบทบาททัดเทียมกับตัวละครฝ่ายชาย คือ มีสิทธิที่จะศึกษาหาความรู้ทางคานวิทยายุทธได้พอ ๆ กับชาย และออกไปไหนมาไหนเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างอิสระ ผิดจากประเพณีที่ว่า "สตรีจะออกจากบ้านไปไหนมาไหนไม่ได้ นอกจากจะได้รับการอนุญาตให้ไปยังที่อยู่ของเธอเองเท่านั้น"^๓ และ "เมื่อออกไปข้างนอก สตรีจะต้องเอาผ้าปิดหน้า"^๔

ตัวละครสตรีในวรรณกรรมจีนกำลังภายในส่วนใหญ่ เป็นผู้ที่มีวิทยายุทธสูง และมีความเป็นอิสระสามารถไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบ เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ มี อึ้งย้ง ธิดาเจ้าของเกาะห้อฮวยเต้า มีวิทยายุทธสูง เพราะได้รับการถ่ายทอดมาจากบิดา อึ้งย้งน้อยใจที่ถูกบิดาคิดว่า จึงหนีออกจากเกาะห้อฮวยเต้า มาท่องเที่ยวอยู่ในแผ่นดินจีน

^๑ค. เสถียรสุต ประวัติวัฒนธรรม หน้า ๑๔๖

^๒วิลเลียม ฮีโอดอร์ เกอ บาร์ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๕ แปลโดย
จ่านงค์ ทองประเสริฐ หน้า ๓๑๓

^๓ค. หน้า ๓๑๖

^๔ค. หน้า ๓๑๔

ภายหลังเมื่อถึงเอียะซือผู้เป็นบิดาตามหาจนพบ นางก็ยังคงท่องเหี้ยวอยู่ต่อไปอีก

ในเรื่อง แม่เสื้อขาว เจ็กล้อชะวะ เป็นสตรีที่มีความสามารถยิ่งในวิทยายุทธ นางเป็นโจรสาวมีอิทธิพลกว้างขวาง และเป็นที่เกรงกลัวในหมู่โจรภัยด้วยกัน เคยประลองฝีมือกับศิษย์สำนักบู๊ตึ้ง จนสามารถเอาชนะกว้างเขี้ยวน้ำและศิษย์บู๊ตึ้งอีก ๔ คนได้ ทั้งยังมีสมุนโจรสาวอีกหลายร้อยคน หากินแถบภาคใต้ของมณฑลเซียมไฮ นอกจากนี้มีตัวละครหญิงที่มีวิทยายุทธอีก เช่น หิปปิงผู้ และ กงซุนคัวเนี่ย เป็นต้น

ในเรื่อง กัวเทียนลก มีตัวละคร คือ เล่งไซ เป็นธิดาเจ้าของเกาะท้อฮวยเต้า นางมีวิทยายุทธสูง เนื่องจากการถ่ายทอดจากบิดาเช่นเดียวกับอึ้งย้ง ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ นางได้เดินทางจากเกาะท้อฮวยเต้ามาท่องเหี้ยวชมภูมิประเทศอันสวยงามในแผ่นดินจีน ได้ผจญภัยอันน่าตื่นเต้นหลายอย่าง

ในเรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง มีตัวละครหญิงที่มีความสามารถทางวิทยายุทธอยู่มาก เช่น นางคราญเจ็ดพิศดาร ล้มเยือกบ๊วย เตี้ยอี่เน้ยและน้ำเก็งเฮง เป็นต้น ตัวละครเหล่านี้ต่างมีความเป็นอิสระเป็นของตนเอง ส่วนในเรื่องสะท้านแปดทิศ ตัวละครหญิงมีวิทยายุทธสูงเช่น ซาโกวเนี่ย คังฮึงมุนผู้ นางเขียนผีเสื้อทอง และนางนางโลहित เป็นต้น

ตัวละครที่ยกตัวอย่างมาข้างต้นนี้ ล้วนเป็นตัวละครหญิงที่มีความสามารถสูงทางวิทยายุทธ มีฐานะและบทบาทสำคัญเช่นเดียวกับตัวละครชาย แทบจะกล่าวได้ว่า การต่อสู้หรือประลองฝีมือกันในวงบู๊ลิ้มไม่มีการคำนึงถึงความอ่อนแอของการเป็นเพศหญิงเลย แต่คำนึงถึงความสามารถในเชิงวิทยายุทธมากกว่า ว่าผู้ใดจะเป็นผู้มีกำลังฝีมือดีจนเอาชนะคู่ต่อสู้ได้

การยกย่องฐานะและบทบาทของสตรีนี้ ยังได้แสดงให้เห็นถึงค่านิยมเกี่ยวกับความรัก ระหว่างหญิง-ชายด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความประเพณีเก๋ไก๋นั้น "หญิงชายจะรู้จักชื่อของกันและกันไม่ได้ นอกจากจะมีแม่สื่อแม่ชักแนะนำเท่านั้น และไม่ควรมีความสัมพันธ์กันทางกานสังคม หรือจะแสดงความชอบพอกันไม่ได้จนกว่าจะได้แลกเปลี่ยนของขวัญแต่งงานกันเสียก่อนเท่านั้น"๑ แต่ตัวละครหญิงวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีค่านิยม

๑วิลเลียม ซีโอกอร์ เกอ มาร์ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๕ แปลโดย
จ่านงค์ ทองประเสริฐ หน้า ๓๑๔

ในความรักผิดจากประเพณีเดิมมาก คือ มีอิสระในการเลือกผู้ที่ตนจะแต่งงานด้วยได้ หรือนึกจะรักใคร ชอบใคร ก็เป็นไปตามความพอใจของตนเอง ไม่ต้องมีผู้ใหญ่หรือแม่สื่อจัดการให้ เป็นการแสดงให้เห็นสถานภาพของสตรีในอีกรูปแบบหนึ่ง ที่มีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่เกรงครัดต่อจารีตประเพณีเดิมของขงจื้อ ก็มัยยัง^๑ ได้กล่าวถึงจารีตประเพณีในนวนิยายไว้ใน "บันทึกท้ายเรื่อง" ของเรื่องมังกรหยก ภาค ๒ ฉบับภาษาจีนว่า จุดมุ่งหมายที่แต่งเรื่องมังกรหยก ภาค ๒ ก็เพื่อต้องการแสดงให้เห็นว่า จารีตประเพณีมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและความรู้สึกอันบีบคั้นของคนเป็นอย่างไร จารีตประเพณีบางอย่างมีอิทธิพลและดำรงอยู่ในสังคมได้เฉพาะช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น เช่น ในสมัยราชวงศ์ซ่ง อาจารย์กับศิษย์จะแต่งงานกันไม่ได้ ในปัจจุบันหัตถะเช่นนี้ได้เปลี่ยนไป เพราะจารีตประเพณีเป็นเพียงระเบียบของสังคม และจะต้องเปลี่ยนแปลงไปตามยุคตามสมัย จะเห็นได้ว่า อารมณ์ของคนแต่ละยุคแต่ละสมัยไม่ต่างกันมากนัก เพราะฉะนั้นในนวนิยายจึงควรให้ความสำคัญแก่นิสัยและบุคลิกลักษณะของตัวละครมากกว่าจารีตประเพณี วรรณกรรมจีนกำลังภายในหลายเรื่องจึงมีแก่นิยมเกี่ยวกับความรักผิดจากจารีตประเพณี รวมทั้งทำให้ฐานะและบทบาทของสตรีในสังคมเปลี่ยนไปด้วย คือ มีอิสระตามแบบวัฒนธรรมสมัยใหม่

ตัวอย่างวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่แสดงค่านิยมด้านความรัก ที่ทำให้บทบาทของสตรีเปลี่ยนไปจากเดิม เช่น

ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ อึ้งย้งมีความรักกับก๊วยเซ็ง เป็นความรักที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ยิ่ง ทั้งนี้เพราะว่า

อึ้งย้งไม่เคยได้ยินผู้ใดเจรจาความเรื่องชายกับหญิง ดังนั้น แม้นางมีอายุได้สิบห้าปี แต่นางมิได้เข้าใจในเรื่องเช่นนี้เลย การผูกใจรักใคร่ระหว่างนางกับก๊วยเซ็ง นางมีความปรารถนาแต่เพียงว่า ยามใดที่อยู่ใกล้ชิดกันมีความสุขสบายซึ่งอย่างอบอุ่น แต่ยามใดที่จะต้องห่างไกล นางมักเกิดความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวหงอยเหงาใจอย่างบอกไม่ถูก และนางเข้าใจเพียงว่า การเป็นสามีภรรยานั้นคือ ชายหนึ่ง

^๑กิมย้ง (นามแฝง) "บันทึกท้ายเรื่อง" มังกรหยก ภาค ๒ เล่ม ๔

หญิงหนึ่ง อยู่ร่วมกันตลอดชีวิต มัดนั้นนางถือว่า กวายเป็นสามีของนางอย่างแน่นชั้ หากแต่ว่าเรื่องซึ่งกว่านั้นจึงยังนอกเหนือความรู้สึกของนาง*

ในเรื่อง แม่เสือขาว เมื่อเจ็กหล่อซัวะ กับโตะอิคฮังรู้จักกันเป็นครั้งแรก นางเป็นฝ่ายถามชื่อแซ่ของโตะอิคฮังก่อนว่า "คำที่ท่านกล่าวเป็นคำถูกต้องนัก การพูดจาของท่าน แสดงความเป็นมิตรของข้าพเจ้าอยู่ ท่านมีชื่อแซ่ว่าอะไรหรือ ข้าพเจ้ามิได้ไต่ถามท่านให้เป็น ที่รู้จักกันไว้เลย" เจ็กหล่อซัวะเป็นโอรมียาญมากกว่าโตะอิคฮังซึ่งได้เป็นเจ้าสำนักบู๊ตึง ทั้งสองเกิดมีความรักต่อกัน ถึงแม้ว่า โตะอิคฮังจะเรียกนางเป็นพี่สาวก็ตาม เจ็กหล่อซัวะมีความรัก โตะอิคฮังอย่างเปิดเผย นางไหวหาโตะอิคฮังที่สำนักบู๊ตึง เพื่อที่จะถามโตะอิคฮังว่า "เหตุใดจึงปลื้มปติปรารถนาเป็นเจ้าสำนักบู๊ตึง หรือว่ามีไฉนมีความปรารถนาที่จะติดตาม ข้าพเจ้าออกมาด้วย และถ้าหากโตะอิคฮังได้ยอมติดตามข้าพเจ้าออกมาด้วย เมื่อนั้นถึงจะมีใคร มาขัดขวางก็เห็นที่จะไปสำเร็จ..."^๓

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเรื่องอื่น ๆ ได้แสดงก่านิยมเกี่ยวกับความรักระหว่างหญิงชายเป็นแนวเดียวกัน คือ ตัวละครหญิงหลงรักตัวเอกฝ่ายชาย จนถึงกับยอมเสียตัวให้อย่างเต็มใจก็มีหลายเรื่อง เช่น ความรักของเล่งไซที่มีต่อเห่าอู่ ในเรื่องก่าเทียนลก ความรักของนงคราญเจ็กพิสคาร ล้มเยือกบ๊วย น้ำเงี้ยว เตียฮั๊นยี่ที่มีต่อตั้งจินจงในเรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง และความรักของซาโกวเนี้ย ตั้งฮึงนุ่น นวลนางโลหิต นางเซียนฉีเลื้อทอง ที่มีต่อตั้งมั่งลังในเรื่องสะท้านแปดทิศ จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าค่านิยมเกี่ยวกับสตรีมีฐานะและบทบาทเปลี่ยนแปลงไป และเหมือนกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ถึงแม้จะมีเนื้อเรื่องเป็นเหตุการณ์

* กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๓๕๖

^๒ เนียกู่เซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๘๓

^๓ เนียกู่เซ็ง (นามแฝง) แม่เสือขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๑๗๐-๑๗๑

ในยุคนั้นเท่าที่ถาม

๓. นับถือฟ้าดิน เป็นค่านิยมที่ตัวละครแสดงให้เห็นถึงความเชื่อในเรื่องสวรรค์ ที่ยึดถือปฏิบัติกันมานาน ค่านิยมค่านับนี้สั่งเกิดได้จากคำพูดของตัวละครที่มักจะพูดกันติดปากเสมอ จากความนึกคิดซึ่งอยู่ในจิตใจที่เชื่อนั้น เมื่อมีความพอใจและประสบผลสำเร็จในสิ่งที่กระทำ หรือมีความสมหวังในสิ่งที่ปรารถนา โดยเชื่อว่าเป็นเพราะฟ้าดินมีความพอใจจึงให้เป็นรางวัล ในทางตรงกันข้าม ถ้าตัวละครไม่สมหวังในสิ่งที่ปรารถนา ก็เชื่อว่าเป็นเพราะฟ้าดินไม่พอใจ จึงลงโทษ นอกจากนี้ตัวละครยังเชื่อว่าฟ้าดินมีอำนาจคุ้มครองตนได้ จึงอ่อนน้อมขอพรจาก ฟ้าดินให้ช่วยปกป้องตนอยู่เสมอ ตัวอย่างคำพูดของตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงค่านิยมที่มีต่อการ นับถือฟ้าดิน ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในทุกเรื่อง ดังตัวอย่างเช่น

คิวซึกิ ตอบว่า "ทั้งนี้สุดแต่ฟ้าดินจะบันดาล หากว่าฟ้าดินบันดาลให้ ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายชนะแล้ว เรื่องที่จะกล่าวกันต่อไปก็เป็นอันหมดสิ้น"

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ หน้า ๓๐๘)

เฉียนหิฉิม บอกคุรงกอบบริเวณใบไม้ที่จะหลบซ่อนได้เลย นึกว่าฟังว่า เทพยาค่าดินจะช่วยให้เราทั้งสองได้พบหน้ากัน วันนี้เป็นสิ่งที่ ประเสริฐสุด หากมีได้อีกแล้ว มาตราว่าชีวิตจกดับสิ้นลงไปไม่เสียค่ายเลย เวลาสิบกว่าปีที่เราต้องร่อนเร่หาตัวภรรยา นั้น บัดนี้สมปรารถนาแล้ว

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๓ หน้า ๒๒๕)

นั่งฉิวรีบสิ้นทีระประประ เสธ กล่าววว่า

"นี่เป็นลิขิตของฟ้าดินต่างหาก ในโลกนี้มาตร้านนี้มีผู้ฝึกปรี๊ดฝีมืออยู่มากมายคณานับ แต่ไม่สามารถทะลวง ความเป็นความตายให้ปลอดโปร่งได้จะมีอยู่สักกี่คน ข้าพขอ นี่เป็นเรื่องมงคลที่ควรจะปฏิบัติกันอย่างยิ่งใหญ่อ"

(ดาเพียบลก เล่ม ๑ หน้า ๒๔๓)

แก๊งเหียนเล้งมีร้อให้เทาอุ้กล่าวจับ รีบโบกมือชักไขว่แล้วร้อง
ขึ้นว่า

"ไม่ ไม่ ข้าพเจ้ายินดีจะชักเขาไปตามยะถากรรมบนแพไม้
ปล่อยระตาไว้แก่ฟ้าดิน ก็ไม่ยินยอมไปที่เกาะทอดวยเค้า"

(กำเหียนลก เล่ม ๔ หน้า ๑๔๒๗)

"นี่นับว่าฟ้ามีทิพยเนตร บันดาลให้พบพานผาตกรในที่นี้
หากปล่อยไว้มันหนีรอดได้ มิทราบเมื่อใดจึงสืบเสาะพบ
ข้าพเจ้าตกสงใจแน่แล้ว"

(กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ หน้า ๒๗๑)

ขบคิดตอนนี้ ตั้งใจจงมิกล้าครุ่นคิด สืบต่อเพียงคำนึง
ในใจ

"เรื่องราวอยู่ที่คนกระหว่านลสำเร็จขึ้นอยู่กับฟ้า ยังคง
ฝากไว้กับวาสนาเถอะ"

(กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๓ หน้า ๑๑๗๑)

ตั้งงจ้อขบคิดแล้วกล่าวว่า

"มารดาข้าพเจ้าบอกว่า ฟ้ากำหนดหน้าที่ยิ่งใหญ่แก่ผู้คน
ต้องเคียวเซ็ญปณิธาน ครากตรากระดูกเส้นเอ็นทรมาณร่างกาย
สังขาร"

(สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ หน้า ๒๙๐)

กั๊วะง้วนฮังกล่าวว่า

"ชื่อแป๊ะปรัมภัยพาลอภีบาลคนดี กระทำเรื่องก็งามไม่น้อย
หากมันฟ้ามีทิพยเนตร สมควรเปิดหนทางรอดแก่พวกเรา"

(สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ หน้า ๓๒๕)

๔. ยกย่องเงินตรา ค่านิยมที่ถือว่าเงินมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต มีอยู่ใน
วรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นค่านิยมของตัวละครซึ่งเป็นผู้น้อย หรือคนที่ไม่มีวิชายุทธ
สังเกตได้จากพฤติกรรมของตัวละครนั้น ๆ ว่ามีลักษณะคล้าย ๆ กัน เช่น คื่นเต๋นยิ่นคี่
และนอม่นอมค่อผู้มีเงินและพร้อมจะปฏิบัติตามคำสั่งถ้าได้เงินจนเป็นที่พอใจ ตัวอย่างจาก
เรื่อง เช่น

ในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ เมื่อก๊วยเซ็งพบอึ้งย้งในสภาพเด็กหนุ่มเป็นครั้งแรก
จึงได้ขอรับประทานอาหารด้วยกันที่โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง อึ้งย้งสั่งอาหารหลายอย่างแต่
รับประทานไม่มาก จนเสมียนโรงเตี๊ยมนึกอยู่ในใจว่าก๊วยเซ็งเป็นคนโง่ ดังข้อความว่า

จนกระทั่งอาหารชุดใหม่ถูกยกออกมาว่าสิบกว่าสิ่ง เด็กหนุ่มรับประทานพอเป็น
พิธี เชื้อยี่นีกก่าก๊วยเซ็งอยู่ในใจว่า

"ไอ้หน้าโง่ ถูกเจ้าหนุ่มต้มเอาสุกเสียแล้ว"

เมื่อคิดราคาอาหารรวมเบ็ดเสร็จ เป็นเงินสามร้อยเก๋าตำลึงเจ็ดสลึงสี่หุน ก๊วยเซ็ง
ล้วงเอาทองคำออกมาสองแท่งให้เชื้อยี่นีกแลกเงินมา ได้มาห้าร้อยตำลึง ชำระ
แล้วก๊วยเซ็งยังให้รางวัลทางโรงเตี๊ยมอีกสิบตำลึง เสมียนกับคนรับใช้ต่างพากัน
ก็ใจนักออกไปส่งคนทั้งสองถึงประตูโรงเตี๊ยมด้วยความอ่อนโยน*

ในเรื่อง พุทธนิมิต เมื่อลี้คิมฮวงเดินทางถึงเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง ไก่แะเข้าที่
โรงเตี๊ยมเพื่อหาที่พัก แต่ปรากฏว่าไม่มีที่ว่างเลย แต่ลี้คิมฮวงไม่แสดงอาการวิตกแต่อย่างไร
เพราะเชื่อในอำนาจเงินของตนว่าสามารถหาห้องว่างได้ ผลก็เป็นไปตามที่คาดหมาย
ดังข้อความว่า

พอลี้คิมฮวงมาถึงที่นี่ ในโรงเตี๊ยมไม่มีเตียงว่างเลยแม้สักตัว แต่ลี้คิมฮวงไม่วิตก
กังวลสักน้อยนิด เนื่องจากทราบว่า ของในโลกที่ใช้เงินทองซื้อหามาไม่ได้
นั้นมีอยู่ไม่มากเลย ดังนั้นจึงมาในห้องอาหารก่อน เลือกโต๊ะมุมห้องตัวหนึ่ง สั่งสุรา
มาค้อย ๆ จิบอย่างเยือกเย็น...

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มก็ไถ่เงินเข้ามา หยุกยื่นค่าน้ำหลังพลาถกล่าวว่า
 "ห้องพิเศษทางตะวันออกว่างแล้ว และปึกกวากถูกสะอาดแล้ว เชื้อวเอ๊ย
 พร้อมจะไปพักผ่อนได้ทุกเวลา"^๑

ในเรื่องสะพานแปดทิศ ตอนที่ง้วนฮังพาตั้งมั่งลังหนีออกจากคุกหาสนี้ หนีภัยจาก
 การถูกตามล่า จิวฮก ผู้รับใช้เสนอให้หนีไปที่น้ำเพื่อข้ามฟาก จะมีเรือจอดอยู่ โดยที่
 "หากจ่ายเงินแก่พวกมันมากกว่าเดิม จะทอนความยุ่งยากมากมาย แต่ไม่อาจให้พวกมัน
 ล่วงรู้สักครึ่งหนึ่งจริง"^๒ ดังนั้น ก๊วงฮังจึงลวงแผนทองสามแผ่นยื่นส่งให้ แล้ว
 กล่าวว่า

"ของพวกนี้มอบแก่ท่าน หากไม่พอจะเพิ่มเติมให้อีก พวกเราต้องการดวงสงบ
 ไม่นานญาติได้รับแขกหรืออีก"

ตาคำ ๆ ของเจ้าของเรือ พอเห็นแผ่นทองสุกปลั่ง ถึงกับเปลี่ยนเป็น
 เข้มขี้มึนประจบถนอมรับคำ ร้องสั่งว่า

"ถอนสมอออกเรือ"^๓

ปรากฏว่าทั้งหมดถูกเรือเร็วไล่ตาม ก๊วงฮังจึงคิดให้เงินแก่คนเรือเพิ่มอีก
 เพื่อความปลอดภัยของทั้งมั่งลัง จึงกล่าวว่า

"ขุยเอ๊ย พวกเราไม่ต้องการพบผู้มา ขุยเอ๊ยไปรักษาทางรับสถานการณ์
 จวบจนอันจบปัญหา ข้าพเจ้าจะรับมือเอง"

พลาถลวงทองคำแท่งหนึ่งจากอกเสื้อยื่นส่งให้

^๑โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีก้าน เล่ม ๑ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง
 หน้า ๑๖ - ๑๗

^๒อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์
 หน้า ๑๗๔

^๓ก. หน้า ๑๗๕

ชยชาความจริงก็กล่าวอะไร พอเห็นทองคำแท่ง จึงกลักรื้อนจากไว้
ยื่นมือรับทองคำมา กล่าวว่า

"ก๊วะเอ๊ยเชิดก๊วะเข้าห้องเรือไปพักผ่อน"

๘ ยกย่องอำนาจ ค่านิยมยกย่องผู้มีอำนาจและอยากได้อำนาจเห็นได้ชัดเจน
จากพฤติกรรมของตัวละครฝ่ายธรรมซึ่งต้องมีความต้องการยึดครองบัลลังก์ไว้ในอำนาจ
ก็คือต้องการเป็นประมุขบัลลังก์นั่นเอง ผู้ที่จะเป็นประมุขบัลลังก์ต้องมีวิทยายุทธสูงจนไม่มีใคร
กล้าต่อสู้ด้วย ดังนั้นจึงเกิดมีการชิงดีชิงเด่นกันขึ้นในพวกตัวละครฝ่ายธรรมด้วยกัน เมื่อ
เห็นว่าผู้ใดมีท่าทีว่ากำลังมีมือดีกว่า ก็จะใช้วิธีกำจัดเสีย บางครั้งถ้ามีวิธีใดที่จะช่วยเพิ่มพูน
ให้มีกำลังฝีมือดีขึ้นก็จะใช้วิธีนั้น เช่น ค้นหาเครื่องมือที่บันทึกเคล็ดลับของวิชากำลังฝีมือ
ที่สูญหายไป หรือจับตัวผู้ที่เป็นยอดฝีมือไว้เพื่อให้ถ่ายทอดวิชาให้ มีวรรณกรรมจีนกำลังภายใน
หลายเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงค่านิยมที่ยกย่องในอำนาจ ตัวอย่าง เช่น

ในเรื่อง ก๊วะเหียนลก เมื่อเตาเหียนลิ้มแห่งปวยถุนซัว จึงได้ยึดครองบัลลังก์ไว้ใน
อำนาจ นานถึง ๓๐ ปี จนชาวบัลลังก์ฝ่ายธรรมะทนไม่ไหว จึงเสนอให้เตาอู่เป็นผู้ช่วยปราบ
โดยการทำประลองฝีมือกับเตาเหียนลิ้ม ดังที่เตาอู่กล่าวกับเตาเหียนลิ้มว่า

"ในเมื่อท่านพักโมตรในทุกประการจนสะบั้นหมคสัน ข้าพเจ้าก็จำต้องคืนรนเข้า
ช่วงชิงความดำรงอยู่ในอนาคตของชนชาวบัลลังก์ทั่วแผ่นดินให้เต็มความสามารถ
ปวยถุนซัวจึงยึดครองบัลลังก์มาเป็นเวลาสามสิบปี วิชาดาบเร้นชนชาวเผ่าเดียวกัน
กระทำในเรื่องผิดท่านของคลองธรรม เช่น เช่นฆ่าหาญอย่างโหดเหี้ยมสยดสยอง
จนกระทั่งไ้บรรลุดังชั้นมีอาภพหนาทนต่อไปได้อแล้ว ข้าพเจ้าได้รับการยกย่อง
ปรานีจากผู้อำวุโสมากท่านสนับสนุนให้เสนอตัวออกมาทำหายปวยถุนซัวจึง จึง
ใคร่ขอร้องไห้รับปากในเงื่อนไขรายหนึ่ง"

ปวยถุนซัวจึงถอนตัวรื้อพลางกล่าวว่า

"เรื่องอันใดเจ้าออกมา"

๑๐ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์

เทาอุมีท่าที่ศึกคักขึ้น กล่าวเสียงกังวานว่า
 นับแต่นั้นนี้ ประกาศเลิกลุ่มปวยลุ่มชั่วจึงและสาขาในที่ต่าง ๆ ไป เหล่า
 บริวารที่ตามปกติมีการกระทำอันเลวทรามต่ำช้ามีหลักฐานยืนยันได้นั้น ให้มอบแ
 แก่ชนชาวบูลิ้มเข้าพิพากษาโทษอย่างเปิดเผย"
 ปวยลุ่มซึ่งขุนหัวรอเออะเออะเสียงเป็นซากล่าวว่า
 "หากมันเล่าอุมียินยอมเห็นพ้องด้วยเล่า"*

/ในเรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง ตั้งจินจงผู้ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่อง ได้ตั้งปณิธานว่าจะกำจัด
 เหล่ามารร้ายให้สิ้นซากเพื่อพิทักษ์คุณธรรมให้แก่บูลิ้ม จนกระทั่งได้บุกเข้าไปในหุบเขา
 เมฆคำ พบกับผู้เป็นประมุขซึ่งหวังยึดครองบูลิ้มไว้ในอำนาจ ตั้งจินจงกล่าวว่า "สิบปีมานี้
 ท่านมีเพียงศึกษาคัมภีร์ชลภูก่อสร้างดินแดนใดกิน ก่อตั้งกลไกกับคัก แสดงว่ามีเจตนา
 ล่อลวงชนชาวบูลิ้มมาอาศัยกับคัก กำจัดกวาดล้างเหล่าผู้กล้าให้สิ้นซาก"^๒

ในเรื่อง สะพานแปดทิศ ก็มีเหตุการณ์ทำนองเดียวกัน คือ คำหนักมังกรทองหวัง
 ยึดครองบูลิ้มไว้ในอำนาจ ได้จับผู้มีกำลังฝีมือชั้นยอด ๕ คน ซึ่งไว้บั้งคักให้ถ่ายทอดวิชาฝีมือ
 ให้ แต่ตั้งมั่งลั้งเข้าไปพบและได้รับการถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ แต่ตั้งมั่งลั้งเข้าไปพบและได้รับ
 การถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ทั้งหมดเพื่อตั้งมั่งลั้งจะได้อุบายรักษาคุณธรรมในบูลิ้มและแก้แค้น
 แทนให้ควย ตั้งมั่งลั้งจึงออกปราบคำหนักมังกรทอง เกือบกล่อมให้เหล่าบริวารที่สังกัด
 พรรคคำหนักมังกรทองกลับใจเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริวารระดับหัวหน้าคัก อย่างเช่น
 นวลนางโลหิต และลี้มเหียนธัง คนทั้งสองได้ปรึกษากันถึงเรื่องนี้ นวลนางโลหิตกล่าวว่า

"ท่านได้รับความไว้วางใจจากคำหนักมังกรทอง ยังคงแปลงโฉมหนีเอาชีวิตรอดเออะ"

"วงนักเลงแม่กว้างไพศาล แต่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของคำหนักมังกรทอง ไทนเลย
 มีที่ให้เรายืนหยักทรงกาย"

* กอฮัง (นามแฝง) กาเหียนลูก เล่ม ๖ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง
 หน้า ๒๔๐๓-๒๔๐๔

^๒ ตั้งตงเพ็ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์
 หน้า ๑๔๔๐

ลืมหึ่นฮังถามว่า

"ในความเห็นของท่านเล่า"

"เราก็ไม่พอใจ ต่อพฤติการณ์ตำหนักมังกรทอง หากมันพวกท่านไม่เหยียบ
หยามคุณแคลน เราคิดปวารณาตัวเข้าสังกัดพลีชีวิตให้กับคุณธรรมของบู๊ลิ้ม"^๑

ส่วนในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ และเรื่อง แม่เสื้อขาว ได้แสดงให้เห็นถึง
ค่านิยมของความต้องการอำนาจทางการเมืองของข้าราชการ เช่น ขุนนางหวังตำแหน่ง
สูง ๆ เพื่ออำนาจของตัวเอง กษัตริย์และชนชั้นของมองโกลต้องการแผ่นดินจีนไว้ในอำนาจ
ทั้งหมด จนบางครั้งมีการประสานประโยชน์กันระหว่างผู้ต้องการอำนาจ ทำให้มีการทรยศ
ขายชาติเกิดขึ้น หรือประจบสอพลอผู้มีอำนาจเหนือตนขึ้นไป ดังตัวอย่าง เช่น ในเรื่อง
มังกรหยก ภาค ๑ เมื่อแผ่นดินจีนถูกแมนจูยึดครองไปครึ่งก่อนอาณาจักรแล้ว ขุนนางจีนบางคน
ได้ทรยศต่อชาติบ้านเมือง เข้าช่วยเหลือให้ความสะดวกต่อแมนจูในการที่ได้ก่อการบางอย่าง
ในแผ่นดินจีน ปรากฏในตอนที่ว่าชู่ก็ต่อสู้กับทหารแมนจูซึ่งตามล่าตนไปจนถึงหมู่บ้านงูเกซุนที่
ก๊วยเซาเทียนและเอี้ยหิซิมฮาศัยอยู่นั้น ชู่ก็ยังสามารถเอาชนะทหารม้าเหล่านั้นได้และฆ่าจน
ตายหมด ก๊วยเซาเทียนได้เดินไปค้นในครัวทหารผู้เป็นหัวหน้า พบเอกสารทางราชการ
ฉบับหนึ่ง "มันเป็นหนังสือลับของเตียวไต้หยินเจ้าเมืองหลินฮานฮูซึ่งเคยทำเสียงร้องเห่า
หอนของสุนัข ประจบสอพลอรองผู้สำเร็จราชการหันแดง มีใจความว่า เสงเต้ากักราชทูต
ไปแผ่นดินไต้กิมก๊ก (ราชอาณาจักรแมนจู) ได้ถูกทำร้ายถึงแก่ความตาย จึงมีคำสั่งให้
นักการมาพร้อมกับราชการของแผ่นดินไต้กิมก๊ก เพื่อทำการจับกุมตัวคนร้ายมาดำเนินคดีให้
ได้..."^๒

ในเรื่อง แม่เสื้อขาว แผ่นดินจีนอยู่ในภาวะที่ไม่ปกติเนื่องจากถูกแมนจูรุกราน
เช่นขุนนางและชนชั้นที่ในวังต่างไม่รับมิดชอบต่อหน้าที่ มีการฉ้อราษฎร์บังหลวงและหวังตำแหน่ง

^๑ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปกทิส เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์

หน้า ๑๗๕๕

^๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง

พิศนาคะ หน้า ๕๑

ราชการชั้นสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชั้นที่ยุ่งตงเหียนเป็นผู้ที่มีอำนาจมาก จึงทำให้ขุนนาง
อื่น ๆ คอยประจบเอาใจอยู่เสมอ ทั้งข้อความว่า

เมื่อครั้งแผ่นดินไตเหิงนั้น กองทหารพิเศษได้แบ่งแยกออกเป็นสามกอง มีกอง
ตะวันออกกับกองตะวันตก แลกองเลื้อยลวดทอง แต่ละกองได้เป็นอิสระแก่กันใน
ระหว่างแผ่นดิน พระเจ้าเม้งซิ่นจงฮ่องเต้ เนื่องจากยุ่งตงเหียนได้มีอำนาจ
อย่างมากมาย แลเมื่อม้วยยังงได้บากหน้าออกไปเที่ยวเชื้อเชิญหลี่เหียนเอี้ยง
กับคนเหล่านั้น คนเหล่านั้นไม่อายใจที่จะประจบยุ่งตงเหียน...

หลี่เหียนเอี้ยง เป็นผู้มีพลังละโมภอยู่ในลาภยศเป็นสันทานอยู่ประจำใจ
แลในครั้งนี้ได้เห็นว่า มีการพลัดเปลี่ยนแผ่นดินใหม่ ตนเองก็หมายมุ่งที่จะประจบ
ยุ่งตงเหียนเพื่อรักษาตำแหน่งหน้าที่ของตนไว้*

๒๖. การยอมรับความอาชวาล้างแค้น เป็นค่านิยมที่ตัวละครในวรรณกรรม
จีนกำลังภายใน ยึดถือปฏิบัติกันอยู่เสมอ เมื่อมีเหตุการณ์ที่ทำให้บุคคลผู้ใกล้ชิดหรือมี
ความสัมพันธ์ต่อกันถูกทำร้ายจนเสียชีวิตจึงต้องอาชวาล้างแค้นโดยการล้างแค้นให้กับผู้ตาย เช่น
บุตรล้างแค้นหรือแก้แค้นให้บิดามารดา ศิษย์ล้างแค้นให้อาจารย์ เพื่อแสดงความกตัญญู
และตอบแทนบุญคุณ จึงมักเรียกว่าเป็นบุญคุณความแค้น บางครั้งบิดามารดาอาชวาล้างแค้น
แทนบุตรหรืออาจารย์ล้างแค้นให้ศิษย์ก็ได้เช่นกัน หรือบางครั้งน้องอาจจะล้างแค้นให้พี่
ภรรยาล้างแค้นให้สามี เป็นต้น ลักษณะการล้างแค้นเหล่านี้ จะปรากฏอยู่ในวรรณกรรม
จีนกำลังภายในทุกเรื่อง เมื่อกล่าวถึงวรรณกรรมจีนกำลังภายในแล้ว ก็รู้ได้ทันทีว่า เป็น
เรื่องที่หนีไม่พ้นการล้างแค้นของตัวละคร เราจะทราบค่านิยมที่มีการล้างแค้นในเรื่องได้
จากความนึกคิดและบทสนทนาของตัวละคร ทั้งตัวอย่างเช่น

*เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๒ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ
หน้า ๒๐๔-๒๐๕

นางหลีเพ่งไต่หังคังนั้นคือใจยิ่งนัก จึงปรึกษาหารือกับผู้อุบล่าหาญทั้งหกด้วย
เรื่องอื่นต่อไปเป็นเวลานาน นางก็คอยอยู่เสมอที่จะหาช่องทางค้นหาควนเทียนเด็ก
มาแก้แค้นแทนสามีให้จงได้...

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ หน้า ๒๕๗)

หันเสียยิ่งเอ๋ยขึ้นว่า "ถ้าเช่นนั้น วิธีใดจึงจะแก้แค้นโหงวกอกับพี่ชายของ
ตัวก้อได้เล่า"

เบ๊เง็กว่า "คำโบราณกล่าวไว้ว่า จงอย่าจองเวรแก่กัน พวกท่านได้สังหาร
สามีของนางตายไปแล้ว ถ้าจะพูดถึงการล้างแค้นนั้นว่าทำไปแล้วโดยสิ้นเชิง
นางเป็นผู้หญิงล่ำฟั่งตัวคนเถียว มีหน้าซ้ำตาพิการอีกด้วย ได้ตกอยู่ในความลำบาก
น่าสมเพชยิ่งนัก"

(มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ หน้า ๑๔๕)

เง็กล่อชะหะหันร่างมาแล้วบอกว่า มังฮุ้นองเรา เราจะช่วยแก้แค้นแทนเจ้า
ให้ได้

ทิมวยเล้งรู้สึกสะท้อนทานอยู่ คิดในใจว่า ถูกแล้ว เราควรจะทำกาการแก้แค้น
แทนบุตรสาวของเรา

(แม่เสือขาว เล่ม ๒ หน้า ๕๓๗)

เง็กล่อชะหะจึงถามด้วยความประหลาดใจว่า ท่านนี้มีใครคิดที่จะทำการแก้แค้น
แทนสามีของท่านคอกหรือ

(แม่เสือขาว เล่ม ๓ หน้า ๑๔๔)

กิมฮวงแปะกล่าวขึ้นบ้าง

"เมื่อพวกเราพี่น้องทราบข่าวนี้แล้ว ต่างทอดทิ้งทุกสรรพสิ่งทันที สาบาน
จะค้นหาเจ้าผู้ร้ายล้างแค้นตัวก้อให้ได้ วันนั้นนับว่าสวรรค์มีทิพยเนตร...สวรรค์
มีทิพยเนตร..."

(ฤทธิ์มีคัลัน เล่ม ๒ หน้า ๔๗๗)

ลี้กิมฮวงยิ้มพลางกล่าวต่อไปว่า

"ท่านไปเถิด ขอเพียงข้าพเจ้าสามารถรอดชีวิตอีกเจ็ดปี ท่านจงมาหาข้าพเจ้า
ล่างแค่น เจ็ดปีไม่นับว่ายาวนานนัก อย่าว่าแต่โบราณเคยสอนไว้ วิทยุชนล่างแค่น
สิบปีก็ไม่นับว่าสาย"

(ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๒ หน้า ๕๒๕)

ดังฮั่วกล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้นว่า

"ตัวกล บัดนี้ชาติกำเนิดของท่านก็เป็นที่ระจ่างแจ้งแก่ใจแล้ว ขอเพียงอวิชา
ฝีมือปรีดสำเร็จ การลงมือล่างแค่นแทนผู้บังเกิดเกล้า ก็เป็นความหวังที่สัมฤทธิ์ผล
ในไม่ช้า ยังจะกลัดกลุ้มรำคาญไปใยเล่า"

(กัวเทียนลก เล่ม ๒ หน้า ๕๔๔)

เล่งโซรียกกล่าวขึ้นว่า

"ขณะนี้ยังมีสายเกินไปคอก เท็กเจ้เจ้ ท่านโปรดวางใจให้เป็นทีสบายเถิด
พ่านักอยู่ในเกาะห่อฮวยเต้าเสียเลย หากนั่นปราศจากความผิดคิดร้ายอันใด
วันหน้าเรายังต้องเลี้ยงดูมันให้ประเสริฐเลิศล้ำกว่า แต่ถึงเหียนเล้งนั้นมีโทษทัณฑ์ที่
มีอาจจะอภัยให้ได้ ข้าพเจ้าจะกองล่างแค่นแทนท่านอย่างเด็ดขาด"

(กัวเทียนลก เล่ม ๔ หน้า ๑๕๑๔)

"จงยี่ มารดาต้องติดตาม... บิดาเจ้าไปแล้ว จดจำไว้ เจ้าต้องมีชีวิตสืบต่อ
เสาะหา... อาจารย์เลิศล้ำว่าเรียนยอดวิชา ล่างแค่นชั่วระอาหาค... ให้กับ
บิดามารดา หวงฉามกระบี่ซึ่งถูกศัตรูขวางชิงไปกลับคืนมา

(กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ หน้า ๑๕)

คังจิ้นจงควากเสียงเย็นชา

"สองมารบันเพาะกแม่ตายร้อยครั้ง ยังมีอาจ่ายถอนความคิด ท่านหากคิดล่าง
แค่นแทนผู้เป็นศิษย์ ก็จูโจมเข้ามา"

(กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๓ หน้า ๑๒๓๓)

๑๗. มีความก่อกวน เป็นคำนิยามที่พบอยู่เสมอ ตัวละครวรรณกรรมจีนกำลังภายใน มักจะก่อกวนในกำลังฝีมือของตนเอง ทั้ง ๆ ที่กำลังฝีมืออยู่ในขั้นสูง เช่น ในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ ตอน เล็กควงเอ็งบุตรชายของเล็กจิ้งจู้ เป็นหัวหน้าโจรสลัด พบกับนางเหี้ยเอี้ยวเกีย ก็พูดแสดงความก่อกวนว่า

"เสี่ยวเจี๊ยะ ข้าพเจ้าเล็กควงเอ็งมีกำลังฝีมือคำ้อยและปราศจากความรู้อันใด ความจริงนั้นยังไม่เทียบเสมอท่าน แต่วันนี้ได้พบกับเสี่ยวเจี๊ยะ นับว่าเป็นบุญที่ เทพกาเข้ากินคนบันดาล"

เหี้ยเอี้ยวเกียพูดเบา ๆ ว่า "คงจื่อ ท่านอย่าก่อกวนนักเลย ข้าพเจ้า มิใช่ว่าจะรังเกียจท่าน"

บางครั้งลักษณะก่อกวนจะแสดงออกจากการพูดที่มักกล่าวว่า "มีคำแนะนำใดจะสั่งสอน" ดังเช่น ในเรื่อง กระบี่ดาวรุ่ง ตังจิ้นจง เป็นผู้มีวิทยายุทธสูงส่ง แต่เมื่อเห็นเตี้ยอี่แนยซึ่งเป็น เจ้าสำนักอั่วฮั่ว ตังจิ้นจงได้กล่าวกับนางเป็นเชิงก่อกวนและกล่าวยกย่องอีกฝ่ายหนึ่งดังข้อความว่า

พลันแว่วซุ่มเสียงหนึ่ง กังขึ้นที่ข้างหูว่า

"ไต่เอียบ"

ตังจิ้นจงลืมตาขึ้น เห็นเจ้าสำนักอั่วฮั่วเตี้ยอี่แนยโน้มหน้ามา ร้องเรียกอย่างอึ้งอัม จึงกล่าว

"เตี้ยนึ่งเอียบมีคำแนะนำใดสั่งสอน"^๒

^๑กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๒ แปลโดย จ้าลอง พิศนาคะ หน้า ๒๙๒

^๒ตังตงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๓ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๑๑๗๒

คุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

คุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่จะกล่าวถึงนี้เป็นการพิจารณาคุณค่าทางวรรณศิลป์และคุณค่าทางจริยธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง การศึกษาพิจารณาคุณค่าในครั้งนี้ผู้เขียนได้ออกแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในจำนวน ๑๐๐ คน เพื่อนำข้อมูลมาใช้ประกอบในการวิเคราะห์คุณค่า เนื่องจาก "การวินิจฉัยคุณค่าเป็นการวินิจฉัยที่เกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึกและรสนิยม"^๑ ดังนั้นคำตอบที่แสดงความรู้สึกและรสนิยมของผู้อ่านทั่วไปตามที่ได้ออกแบบมานี้ จึงช่วยการประเมินคุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายในให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้เป็นผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นจำนวน ๑๕๐ ชุด โดยแจกชุดละ ๑ คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ๑๓๘ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๙๒ จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบสอบถามที่มีคำตอบที่สมบูรณ์ไว้ได้ ๑๓๕ ชุด ขั้นตอนสุดท้ายได้แบ่งแบบสอบถามขึ้นมาเป็นตัวอย่างในการวิจัย โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายเป็นจำนวน ๑๐๐ ชุด ดังจะกล่าวผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

คุณค่าทางวรรณศิลป์

คุณค่าทางวรรณศิลป์ในที่นี้ใช้ตามความหมายของ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ที่กล่าวว่า "คุณค่าทางวรรณศิลป์ คือ คุณค่าทางกลวิธีนั่นเอง ได้แก่ "เสริมสร้างความประณีตทางอารมณ์ มีตัวละครที่มีอุปนิสัยน่าพิจณาศึกษา มีเหตุการณ์ในเรื่องที่เร้าใจและผูกใจผู้อ่านไว้ได้ โครงเรื่องและเนื้อเรื่องไม่ขัดกับลักษณะนิสัยของตัวละครและอื่น ๆ แต่วรรณกรรมชิ้นหนึ่งที่มีคุณสมบัติทั้งหมดนี้อาจไม่เสริมความนึกคิดที่ใหม่ขึ้น หรือที่เร้าสมองให้ทำงานเลย วรรณกรรมชิ้นนี้อาจได้รับความนิยมจากผู้อ่านอย่างมาก..."^๒

^๑วิทย์ ศิวะศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ หน้า ๒๑๘

^๒ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ "หัวใจของวรรณคดีไทย" ใน วรรณไวทยาการ : วรรณคดี หน้า ๑๔๔ - ๑๔๕

บางครั้งความนิยมของผู้อ่านก็เป็นการแสดงคุณค่าของวรรณกรรมได้ ทั้งนี้จากการที่ กระแสร์ มาลยาภรณ์ กล่าวถึงคุณค่าภายในและคุณค่าภายนอกของวรรณคดีว่า "คุณค่าภายใน นั้นกวีหรือผู้ประพันธ์เป็นผู้ระบอบขึ้นหรือมีอยู่ในตัวเรื่องเอง แต่คุณค่าภายนอกนั้นส่วนมาก บุคคลภายนอกเป็นผู้กำหนดให้โดยอาจจะรู้ตัวหรือไม่ก็ได้"^๑ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณค่าภายนอกนั้นมี

๑. ความนิยมของผู้อ่าน อันจะต้องมีจำนวนมากและมีทุกระดับบุคคล

๒. เวลา อันแม้ว่าจะล่วงไปเท่าไร ๆ ก็ตาม ความนิยมของผู้อ่านจักต้องมีอยู่ เป็นอันมาก แต่การที่จะบอกว่าความนิยมของผู้อ่านนั้นเป็นขนาดไหน มีคนนิยมไม่ต่ำกว่ากี่ล้านคน และเวลาต้องล่วงไปเท่าไรนั้น ไม่มีใครจะบอกได้^๒

สิทธา พิณีภูวกลและคนอื่น ๆ กล่าวว่า "วรรณกรรมชิ้นใดมีลักษณะเป็นวรรณศิลป์ หรือไม่นั้นต้องอาศัยกาลเวลาและต้องอาศัยคนกลุ่มใหญ่ ซึ่งมีความเห็นเป็นอย่างเดียวกันสืบทอดกันไปจนเป็นที่ยอมรับของสังคม"^๓

เนื่องจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นวรรณกรรมแปลประเภทนวนิยาย ดังนั้น การศึกษาคุณค่าทางวรรณศิลป์จึงใช้แนวการวิจารณ์นวนิยายเป็นหลักสำคัญในการพิจารณาคุณค่า ทางค่านนี้ โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาประกอบด้วยว่า กลวิธีการแต่งค่านใดที่เป็น ที่นิยมจนติดอกติดใจของผู้อ่านอันแสดงให้เห็นถึงคุณค่าทางวรรณศิลป์นั่นเอง

^๑กระแสร์ มาลยาภรณ์ (ผู้รวบรวม) วรรณคดีเปรียบเทียบเบื้องต้น หน้า ๒๖

^๒ก. หน้า ๒๗

^๓สิทธา พิณีภูวกลและคนอื่น ๆ ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย หน้า ๕๕

ตาราง ๑ แสดงจำนวนร้อยละและอันดับที่ของเหตุผลที่ผู้อ่านชอบอ่านวรรณกรรมจีน
กำลังภายใน โดยแยกเนื้อหา

	เหตุผลที่ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน	ร้อยละ	อันดับที่
เนื้อเรื่อง	๑. เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นเรื่องการต่อสู้โลกโนน รักและ สะเทือนใจ	๕๘	๖
	๒. เนื้อเรื่องมีการฆ่าล้างแค้น ซึ่งก็ชิงแค้นและตัวบุคคล ในเรื่องมีการชิงไหวชิงพริบกัน	๖๙	๕
	๓. เนื้อเรื่องมีวิทย์ยุทธ์ต่าง ๆ และมีของวิเศษหลาย อย่างซึ่งมีลักษณะแปลกพิสดาร	๕๐	๑๒
โครงเรื่อง	๔. การผูกเรื่องมีการสร้างปมปัญหาไว้ตลอดเรื่อง	๕๔	๑
	๕. ในเรื่องมีความลึกลับชวนให้ค้นหาค้นหลายอย่าง เช่น ตัวบุคคลในเรื่องบางตัวเป็นผู้ลึกลับหรือมีฉากเป็นค่าย กลที่พิสดาร เป็นต้น	๗๔	๔
	๖. เรื่องจีนกำลังภายในส่วนใหญ่มีขนาดยาว แต่มีการ ดำเนินเรื่องรวดเร็ว ทันใจ	๕๒	๑๑
	๗. ในการจบเรื่องมักจบให้ฝ่ายดีมีธรรมะชนะฝ่ายร้าย ไม่มีธรรมะ	๕๓	๑๐
แก่นเรื่อง	๘. จุดสำคัญที่อยู่ในเรื่องแสดงถึงลักษณะธรรมชาติของ มนุษย์ในเรื่องความรัก ความโลภ โกรธ หลงและ เน้นในเรื่องความกตัญญู ความซื่อสัตย์และเสียสละ เพื่อส่วนรวม	๘๖	๓

	เหตุผลที่ชอบอ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน	ร้อยละ	อันดับที่
ตัวละคร	๕. ได้เห็นชีวิตการต่อสู้ของตัวบุคคลสำคัญในเรื่องตั้งแต่เริ่มต้นไปตลอดจนจบเรื่อง	๕๕	๔
	๑๐. ได้เห็นตัวบุคคลในเรื่องทั้งชายและหญิงต่างมีความสามารถในด้านวิทยายุทธไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน	๔๓	๑๓
	๑๑. ตัวบุคคลในเรื่องมีฉายาที่บอกถึงบุคลิกและความสามารถในวิทยายุทธ ซึ่งในปัจจุบันนี้มีการนำฉายาบางอย่างมาใช้ เช่น ผู้เฒ่าเด็กคือ เฒ่าสารพัดพิษ เป็นต้น	๕๔	๘
	๑๒. ตัวบุคคลต่าง ๆ ในเรื่องมีค่าคมและให้ข้อคิด เช่น ไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา เวียนหนังสือหมิ่นเล่ม มีผู้เดินทางหมิ่นสี่ เป็นต้น	๕๑	๒
กลวิธีการ ดำเนินเรื่อง	๑๓. การดำเนินเรื่องเรียงตามลำดับเหตุการณ์และมีการเล่าย้อนหลังไปถึงเหตุการณ์ในอดีตบ้าง	๓๓	๑๔
ท่วงทำนอง	๑๔. ถ้อยคำภาษาที่ใช้มีลักษณะเด่นซึ่งใช้เฉพาะในเรื่องจีนกำลังภายในเช่น เเงาร่าง พลิ้วกาย โกวเนี้ย ซือแป้ เป็นต้น	๕๖	๗
อิทธิพลอื่น ๆ	๑๕. อ่านเรื่องจีนกำลังภายในเพราะได้รับอิทธิพลจากการดูภาพยนตร์จีนกำลังภายใน	๑๗	๑๕

ตาราง ๒ แสดงจำนวนร้อยละของเหตุผลที่ผู้อ่านชอบอ่านวรรณกรรมจีนกำลัง
ภายใน โดยเรียงตามอันดับความชอบ

เหตุผลที่ชอบอ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน	ร้อยละ	อันดับที่
๑. การผูกเรื่องมีการสร้างปมปัญหาไว้ตลอดเรื่อง	๕๔	๑
๒. ตัวบุคคลต่าง ๆ ในเรื่องมีค่าคมและให้ข้อคิด เช่น ไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา เรียนหนังสือหมิ่นเล้ม มีผู้เค้นทางหมิ่นลี้ เป็นต้น	๕๑	๒
๓. จุดสำคัญที่อยู่ในเรื่องแสดงถึงลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ในเรื่อง ความรัก ความโลภ โกรธ หลงและเน้นในเรื่องความกตัญญู ความ ซื่อสัตย์และเสียสละเพื่อส่วนรวม	๔๖	๓
๔. ในเรื่องมีความลึกลับชวนให้ค้นหาหลายอย่าง เช่น ตัวบุคคลใน เรื่องบางตัวเป็นผู้ลึกลับหรือมีฉากเป็นค่ายพลที่พิสดาร เป็นต้น	๓๔	๔
๕. เนื้อเรื่องมีการฆ่าล้างแค้น ซึ่งก็ชิงแค้นและตัวบุคคลในเรื่องมีการ ชิงไหวชิงพริบกัน	๖๔	๕
๖. เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นเรื่องการต่อสู้โลกโฉน รักและสะเทือนใจ	๕๔	๖
๗. ถ้อยคำภาษาที่ใช้มีลักษณะเด่น ซึ่งใช้เฉพาะในเรื่องจีนกำลังภายใน เช่น เงาร่าง พลุวกาย โกวเนี้ย ซื่อแป้ เป็นต้น	๕๖	๗
๘. ได้เห็นชีวิตการต่อสู้ของตัวบุคคลสำคัญในเรื่องตั้งแต่เริ่มต้นไปตลอด จนจบเรื่อง	๕๕	๘
๙. ตัวบุคคลในเรื่องมีฉายาที่บอกถึงบุคลิกและความสามารถในวิทยายุทธ ซึ่งในปัจจุบันนี้มีการนำฉายาบางอย่างมาใช้ เช่น ผู้เฒ่าเด็กถือ เฒ่าสารพัดพิษ เป็นต้น	๕๔	๙
๑๐. ในการจบเรื่องมักจบให้ฝ่ายดีมีธรรมะชนะฝ่ายร้ายไม่มีธรรมะ	๕๓	๑๐

เหตุผลที่ชอบอ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน	ร้อยละ	อันดับที่
๑๑. เรื่องจีนกำลังภายในส่วนใหญ่มีขนาดยาว แต่มีการดำเนินเรื่องรวดเร็วทันใจ	๕๒	๑๑
๑๒. เนื้อเรื่องมีวิทยายุทธต่าง ๆ และมีของวิเศษหลายอย่างซึ่งมีลักษณะแปลกพิสดาร	๕๐	๑๒
๑๓. ได้เห็นตัวบุคคลในเรื่องทั้งชายและหญิงต่างมีความสามารถในก้านวิทยายุทธไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน	๔๓	๑๓
๑๔. การดำเนินเรื่องเรียงตามลำดับเหตุการณ์และมีการเล่าย้อนหลังไปถึงเหตุการณ์ในอดีตบ้าง	๓๓	๑๔
๑๕. อ่านเรื่องจีนกำลังภายในเพราะได้รับอิทธิพลจากการดูภาพยนตร์จีนกำลังภายใน	๑๗	๑๕

จากตาราง ๒ จะเห็นว่าเหตุผลที่ชอบอ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่ผู้อ่านเลือกนั้น เพราะการผูกเรื่องมีการสร้างปมปัญหาไว้ตลอดเรื่อง มีจำนวนร้อยละ ๕๔ เลือกเป็นอันดับ ๑ เหตุผลที่เลือกเป็นอันดับ ๒ คือ ตัวบุคคลต่าง ๆ ในเรื่องมีค่าคมและให้ข้อคิด มีจำนวนร้อยละ ๕๐ ส่วนเหตุผลอื่นที่เลือกรองลงมาเรียงตามลำดับ คือ จุดสำคัญที่อยู่ในเรื่อง แสดงถึงลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ โดยเน้นในเรื่องความมีคุณธรรม มีจำนวนร้อยละ ๔๓ ในเรื่องมีความลึกลับชวนให้ค้นหาหลายอย่าง มีจำนวนร้อยละ ๓๓ และเนื้อเรื่องมีการกล่าวถึงคนซึ่งถึงแก่กรรมและตัวบุคคลในเรื่องมีการชิงไหวชิงพริบกัน จำนวนร้อยละ ๒๗ ส่วนเหตุผลที่ผู้อ่านเลือกเป็นอันดับสุดท้าย คือ อ่านเรื่องจีนกำลังภายในเพราะได้รับอิทธิพลจากการดูภาพยนตร์จีนกำลังภายใน โดยเลือกเพียงร้อยละ ๑๗ เท่านั้น

ผลที่ได้จากการออกแบบสอบถามตามผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ทำให้ได้รู้คุณค่าภายในหรือคุณค่าทางกลวิธีการประพันธ์ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น คือ

เหตุผลอันที่ ๑ การผูกเรื่องมีการสร้างปมปัญหาไว้ตลอดเรื่อง เป็นกลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง คือ เป็น "การผูกเรื่องให้น่าสนใจด้วยการสร้างความไม่รู้เรื่องต่อไป (คือการสร้าง Suspense)" วรรณกรรมจีนกำลังภายในจะมีกลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่องในข้อนี้เด่นมาก สามารถดึงดูดใจผู้อ่านให้ติดตามอ่านเรื่องตั้งแต่ต้นจนกระทั่งจบเรื่องได้

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องรองหรือโครงเรื่องย่อยแทรกอยู่เป็นส่วนหนึ่งของโครงเรื่องใหญ่ เพื่อเสริมให้เรื่องกว้างขวางน่าสนใจขึ้น แต่ละโครงเรื่องรองจะมีปัญหาหรือข้อขัดแย้งในโครงเรื่องรองนั้น ซึ่งแม้จะได้รับการแก้ไขให้คลี่คลายไปแล้ว แต่ก็จะมีปัญหาใหม่เกิดขึ้นมาอีก เพิ่มความซับซ้อนให้แก่เนื้อเรื่องมากขึ้น จนกระทั่งในตอนจบเรื่องก็จะเป็นการคลี่คลายปัญหาสำคัญของเรื่อง วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีโครงเรื่องย่อยซึ่งประสานกับโครงเรื่องใหญ่อยู่เสมอและได้สร้างความบันเทิงใจที่เป็นเสมือนแม่เหล็กดึงดูดใจผู้อ่านไว้ได้ตลอดเวลา

เป็นที่น่าสังเกตว่า การสร้างโครงเรื่องรองของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน จะมีความสัมพันธ์กับการสร้างตัวละครให้มีบทบาทในเรื่องด้วย ดังนั้น เมื่อมีข้อขัดแย้งหรือปมปัญหาในโครงเรื่อง จึงทำให้มีตัวละครมากขึ้นด้วย เป็นลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งของวรรณกรรมประเภทนี้ บางเรื่องมีตัวละครมากนับร้อย ๆ อย่างไรก็ตาม ตัวละครในโครงเรื่องรองจะปรากฏบทบาทอยู่ระยะหนึ่งตามความจำเป็นของการพัฒนาเรื่องแล้วก็จะหายไป คือหมดบทบาทไปพร้อมกับการคลี่คลายปัญหาในโครงเรื่องรองนั้น ยกเว้นตัวละครสำคัญจะมีบทบาทอยู่ตลอดจนกระทั่งจบเรื่อง

เหตุผลอันที่ ๒ บทสนทนาของตัวละครต่าง ๆ ในเรื่องมีคำคมและให้ข้อคิดแทรกอยู่เสมอ เป็นการใช้ถ้อยคำที่กระแทกใจผู้อ่าน ถ้อยสำนวนเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่

แปลมาเป็นภาษาไทย จึงทำให้ผู้อ่านเกิดความแปลกใหม่และรู้สึกจับจิตจับใจกับถ้อยคำ
สำนวนที่นำมาใช้แทรกอยู่ในเรื่อง ส่วนใหญ่เป็นลักษณะคำพังเพยโวหารเปรียบเทียบ
ของจีน เช่น

- "ทหารมาตั้งทัพอยู่ น้ำมาก่อท้านบกกัน" หรือ
"ทหารมายกทัพต้าน น้ำมาสร้างท้านบกกัน" (มีอุปสรรคขวางกั้นหลายกั้น)
"เจ้า(เมื่อ)ไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา (ไม่เข้าตาจน ก็ไม่สำนึก)
"เรียนหนังสือหมิ่นเล็ม มีผู้เค้นทางหมิ่นลี (ประสบการณ์จริงสำคัญกว่าอ่าน
จากตำรา)
"สหายคู่มือเท้า ภรรยาจุลเสือน้ำ (เพื่อนแท้สำคัญกว่าภรรยา)
"การเสียความบริสุทธิ์เป็นเรื่องใหญ่
การรอกอาหารเป็นเรื่องธรรมดา (พฤติกรรมมีความสำคัญต่างกัน)
"ทะเลาะกันไร้วาจาดี ค่อยดีกันไว้มีองาม" (ยานโกรธทำให้ขาดสติกระทำ
สิ่งดีงามไม่ได้)
"ถนนหนทางนั้นสร้างขึ้นจากมือผู้คน" (มนุษย์สำคัญที่สุด)
"ไม่เข้าถ้ำเสือ ไหนจะไถลูกเสือ" (ไม่กล้าทำ ย่อมไม่ไถสิ่งที่ปรารถนา)
"ในโลกนี้ไม่มีงานเลี้ยงที่มีแขกย้ายเลิกรา" (ทุกอย่างมีการจบสิ้นทั้งนั้น)
"เข้าหมู่บ้านคล้อยตามธรรมเนียม
อาศัยคนคล้อยตามความสะกดของผู้เหี้ย" (การปรับตัวให้เข้ากับ
บุคคล สภาพแวดล้อม)

เหตุผลอันที่ ๓ คือ ความคิดสำคัญของเรื่องแสดงถึงธรรมชาติของมนุษย์ในเรื่องความรัก ความโลภ โกรธ หลงและเน้นเรื่องความกตัญญู ความซื่อสัตย์และเสียสละเพื่อส่วนรวม เหล่านี้เป็นลักษณะของแก่นเรื่องที่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ทั้งนี้เพราะว่า "งานวรรณกรรมแทบทุกชิ้น ลึก ๆ ลงไปแล้วหนีไม่พ้นแก่นเรื่อง () พื้นฐานที่เกี่ยวกับจริยธรรมทั้งสิ้น เพราะคงที่ไ้กล่าวมาแล้วว่า ชีวิตมนุษย์ก็คือ การแสวงหาคำตอบที่ว่า ทางดำเนินชีวิตที่ดีที่สุดควรจะเป็นเช่นไร..."^๑ ดังนั้น ตัวละครในเรื่องจึงมักยกย่องและแสดงคุณธรรมต่าง ๆ จนสร้างความสับสนอารมณ์ให้กับผู้อ่านอย่างยิ่ง เช่น มีความกตัญญูแก่ผู้ที่ต่อผู้มีพระคุณ อาจจะเป็นบิดามารดาอาจารย์หรือนุคคลอื่น ๆ ที่ได้ช่วยเหลือจนเป็นหนี้บุญคุณต่อกัน ส่วนมากการตอบแทนบุญคุณที่นิยมกันมากในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน คือ การล้างแค้น ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบุญคุณกับความแค้นที่ดึงดูดใจผู้อ่านได้มาก สร้างความตื่นเต้นใคร่รู้เรื่องต่อไป เพราะบางครั้งตัวละครต้องตัดสินใจว่าจะตอบแทนบุญคุณหรือจะล้างแค้น เนื่องจากบุคคลผู้นั้นเคยมีบุญคุณมาก่อน เช่น กรณีของเทากู่ ในเรื่องก๊วยเทียนลก หรือกรณีของก๊วยเซ็งในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ที่เข้าใจว่าบิดาของคนรักเป็นผู้ฆ่าอาจารย์ของตน จึงตัดสินใจไม่ได้ว่าจะล้างแค้นแทนอาจารย์หรือไม่ เป็นต้น

บางครั้งตัวละครยอมเสียสละชีวิตเพื่อความรัก ความซื่อสัตย์และความกตัญญู เช่น นางหู่เพิงเสียสละยอมฆ่าตัวตายด้วยความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ลี้กิมฮวงยอมเสียสละคู่หมั้นเพื่อตอบแทนบุญคุณเพื่อนรัก เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้แสดงคุณธรรมเมตตากรุณา ความยุติธรรม ขยันอดทน เป็นต้น คุณธรรมเหล่านี้เองเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีคุณค่ายิ่งขึ้น

เหตุผลอันที่ ๔ คือความลึกลับชวนให้ตื่นเต้น เช่น ตัวบุคคลในเรื่องบางคนเป็นผู้นิกลัษณ์หรือมีนาคเป็นคำยกย่องพิสดาร เป็นกลวิธีเกี่ยวกับการสร้างตัวละคร สร้างฉาก และสร้างเหตุการณ์ที่มีเงื่อนไขไม่เปิดเผยที่สามารถดึงดูดใจผู้อ่านได้ดังที่ ฤๅณาบ มัลลิกะมาส

^๑ เสาวภา จิงพนาพงษ์ "วรรณคดีควรศึกษาจริยธรรมหรือไม่" จุลสาร
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ๑(๒) : ๓๗ - ๓๘ พฤษภาคม - สิงหาคม ๒๕๒๑

กล่าวว่า "ความลึกซึ้งหรือสิ่งไม่กระจ่างใด ๆ ที่ผู้แต่งสร้างเงื่อนไขขึ้นไว้ให้ผู้อ่านค้นหาไขปริศนาเรื่องต่อไป"๑ วรรณกรรมจีนกำลังภายในมักจะสร้างให้มีความลึกซึ้งหลายอย่าง ได้แก่ ความลึกซึ้งในค่านิยม ตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่อง

ฉากที่ลึกซึ้งมีสถานเป็นค่ายกลต่าง ๆ เช่น ค่ายกลแปดทิศบนเกาะห้อยยวเต้าใน เรื่องมังกรหยก ภาค ๑ และกำเทียนลก ถ้าไม่รู้รหัสของค่ายกลก็จะทำให้หลงทางวนเวียนอยู่ในป่าห้อยยวเต้าทางออกไม่ได้ หรือค่ายกลถ้ำพันโพรงในเรื่องกระบี่ดาวรุ่งก็มีลักษณะคล้าย ๆ กันคือ ภายในถ้ำมีทางแยกหลายทาง ถ้าผู้ใดหลงเข้าไปในถ้ำแล้วก็จะไม่มีทางกลับออกมาได้ ค่ายกลเหล่านี้เป็นผลจากการคิดของตัวละครเพื่อป้องกันไม่ให้ตัวละครอื่นรุกล้ำเข้าไปในสถานที่ นอกจากนี้ก็มีฉากลึกซึ้งอื่น ๆ เช่น หุบเหว อุโมงค์ ถ้ำ เป็นต้น

ในค่านิยมลึกซึ้งของตัวละครนั้น บางเรื่องจะมีการสร้างให้ตัวละครเป็นบุคคลลึกซึ้งสำหรับตัวละครด้วยกัน แต่ผู้อ่านพอจะทราบว่าบุคคลลึกซึ้งนี้เป็นใคร เช่น ผู้ที่คอยเตรียมอาหารให้ก๊วยเจ๋งเมื่อไปถึงโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง หรือผู้ที่คอยชี้ทางให้นางมัวเนี่ยมซื้อเกี๊ยวที่บ้านของเล็กจิ้งจู้ ซึ่งมีลักษณะเป็นค่ายกล ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ หรือหญิงชราซุกคำซึ่งคอยช่วยเหลือเหล่านักสู้ตลอดเวลาในเรื่องกำเทียนลก เป็นต้น ตัวละครลึกซึ้งจะเพิ่มความใคร่รู้ให้กับผู้อ่านมากก็ต่อเมื่อตัวละครนั้นเป็นบุคคลลึกซึ้งกับผู้อ่านด้วย เช่น อาจจะเป็นไอ้โม่งตลอดเรื่องหรือสวมหมวกปีกกว้างปิดหน้าตลอดเวลา ไม่ปรากฏชื่อเสียงเรียงนามแต่มีบทบาทสำคัญอยู่ในเรื่อง

นอกจากนี้มีการผูกเรื่องให้เป็นปมปัญหาที่มีความลึกซึ้งหลายอย่าง สร้างความใคร่รู้ของผู้อ่านและชวนให้ติดตามอ่านเรื่องไปตลอด เช่น ในเรื่องสะท้านแปดทิศ การที่ลี้เสียวเค็งแพร่พิษร้ายใส่ตั้งมั่งลั้งเป่อกั้งเป็นเด็ก เป็นเหตุการณ์ลึกซึ้งว่าลี้เสียวเค็งทำเช่นนั้นเพื่อประสงค์สิ่งใดและผู้ใดจะนำยาขจัดพิษมารักษาตั้งมั่งลั้ง ส่วนในเรื่องกำเทียนลก มีเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาค้างแต่เริ่มเรื่อง โดยการผูกเรื่องให้เหลาอู๋ ซึ่งเป็นตัวละครเอกมีชาติกำเนิดอันเป็นปริศนา คือ ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นบิดาเพราะได้ใช้นามสกุลของผู้เป็นตา ทั้งไม่ได้รับอนุญาตให้ฝึกวิชาฝีมือด้วย เมื่อโตเป็นวัยรุ่นก็เป็นที่ต้องเรียนเรื่องบิดาเป็นมหาโจรจากตัวละครกลุ่มหนึ่ง

เหตุผลข้อที่ ๕ เนื้อเรื่องมีการกล่าวถึงแก่นซึ่งก็จริงเกินและตัวบุคคลในเรื่องปี
การชิงไหวชิงพริบกัน เป็นกลวิธีอย่างหนึ่งที่ผู้แต่งเรื่องให้ตัวละครมีความขัดแย้งกันจนถึงขั้นปะทะ
ฆ่าฟันเพื่อล้างแค้นหรือแย่งชิงความเป็นใหญ่ในชุมชน โดยเจตนาอย่างยิ่งการให้ตัวละครมีการ
ชิงไหวชิงพริบเป็นการสร้างความตื่นเต้นและความสนุกสนานเพลิดเพลินให้กับผู้อ่าน

วรรณกรรมชิ้นกำลังภายในเกือบทุกเรื่องจะมีเนื้อเรื่องที่เต็มไปด้วยการใช้ไหวพริบ
ของตัวละคร เพื่อการมีชีวิตรอด เพราะการผูกเรื่องของวรรณกรรมประเภทนี้ ผู้แต่ง
กำหนดให้ตัวละครมีชีวิตรอดท่ามกลางอันตรายทุกฝั้ว มีการล้างแค้น การฉ้อโกงต่าง ๆ
การชิงดีชิงเด่นหรือชิงรักหักสวาท เป็นต้น อันตรายที่จะเกิดขึ้นแทนการตามล่าฆ่าฟัน การ
ประลองฝีมือกับผู้ที่มีวิชาสูง การถูกจับจู่โจม การถูกอาวุธลับหรือการถูกพิษต่าง ๆ
เป็นต้น ดังนั้นตัวละครจึงต้องรู้จักเอาตัวรอดให้ได้ ผู้อ่านจึงชอบตัวละครที่มีชีวิตตื่นเต้น
โลดโผนเช่นนี้ นับว่าเป็นการสร้างความสนใจในเนื้อเรื่องที่ไต่ล่นอย่างหนึ่ง

สรุปได้ว่าคุณค่าทางวรรณศิลป์ที่เป็นที่ติดอกติดใจของผู้อ่านมาก คือ คุณค่าทางกลวิธี
การดำเนินเรื่องเกี่ยวกับการผูกเรื่องให้มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งต่าง ๆ และให้โครงเรื่องใหญ่มี
โครงเรื่องรองประกอบหลายเรื่อง มีการกล่าวถึงแก่นซึ่งก็จริงเกินและชิงไหวชิงพริบกัน จึงเป็น
เรื่องที่มีการต่อสู้โลดโผน รวมทั้งให้ความลึกลับซับซ้อนพิสดารต่าง ๆ กว้าง เช่น มีฉากและ
ตัวละครที่ลึกลับ เพื่อเป็นการสร้างความตื่นเต้นใคร่รู้เรื่องต่อไปให้กับผู้อ่าน นอกจากนี้ยังมี
คุณค่าทางด้านการให้ข้อคิดคติชีวิตจากพฤติกรรมของตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงคุณธรรมด้านต่าง ๆ
และจากถ้อยคำสำนวนที่เป็นคำคมโวหารเปรียบเทียบกับต่าง ๆ ล้วนเหตุผลอื่น ๆ ที่เป็นเหตุผล
ของผู้อ่านในการชอบอ่านวรรณกรรมชิ้นกำลังภายใน ก็คือว่ามีคุณค่าทางกลวิธีที่การแต่งเช่นกัน
เรียงตามลำดับอันดับเหตุผลที่เลือก ดังปรากฏในตาราง ๑ หน้า ๓๕๖ - ๓๕๓

คุณค่าทางจริยธรรม

จริยธรรมเป็นคำที่มีความหมายกว้าง มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างหลายทัศนะ เช่น
ดวง เคื่อน พินธุมนาวิน ได้ให้ความหมายในทัศนะของนักพฤติกรรมศาสตร์ว่า จริยธรรมหมายถึง

ลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์ และมีขอบเขตรวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่าง ๆ ด้วย ลักษณะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม จะมีคุณสมบัติประเภทใดประเภทหนึ่ง ในสองประเภทคือ เป็นลักษณะที่สังคมต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคมนั้น คือเป็นพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบให้การสนับสนุน และผู้กระทำส่วนมากเกิดความพอใจว่า การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือ ลักษณะที่สังคมไม่ต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคม เป็นการกระทำที่สังคมลงโทษหรือพยายามกำจัดและผู้กระทำพฤติกรรมนั้น ส่วนมากรู้สึว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่สมควร^๑

พินิจ รัตนกุล ได้ให้ความหมาย จริยธรรม ในทัศนะของนักปรัชญาว่า

"จริยธรรม" (Ethics) เป็นคำที่เรานิยมใช้ในเรื่องของการตัดสินคุณค่าของพฤติกรรมมนุษย์ว่า เป็นการกระทำ "สมควร" "ถูกต้อง" "ดี" หรือตรงข้าม การกระทำที่ไม่มีจริยธรรม คือการกระทำที่ "ไม่สมควร" "ไม่ดี" การที่เราต้องกำหนดคุณค่าของการกระทำที่ว่า "ดี" หรือ "ไม่ดี" "สมควร" หรือ "ไม่สมควร" ก็เพราะเราต้องการแบ่งแยกการกระทำออกเป็นประเภทต่าง ๆ เพื่อจะได้ส่งเสริมด้วยวิธีการต่าง ๆ (เช่นให้รางวัล) ให้คนทำแต่สิ่งที่ "ดี" หรือ "สมควร" และให้ละเว้น (เช่นการลงโทษ) การกระทำตรงข้าม^๒

^๑ กวงเกื้อน พันธุมนาวัน "จริยธรรมในสังคมไทยในทัศนะของนักพฤติกรรมศาสตร์"

รายงานการสัมมนา จริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน หน้า ๓๖

^๒ พินิจ รัตนกุล "ปัญหาจริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน : ทัศนะของนักปรัชญา"

รายงานการสัมมนา จริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน หน้า ๖๖

จริยธรรม ในความหมายที่ใช้อยู่โดยทั่วไป คือ "แนวทางความประพฤติและการปฏิบัติ เพื่อบรรลุถึงสภาพชีวิตอันทรงคุณค่าพึงประสงค์" ๑

การศึกษาคุณค่าทางจริยธรรมในครั้งนี้มุ่งพิจารณาถึงการเลือกหรือการตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งของตัวละครที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ทั้งนี้ เนื่องจากรวมกรรมประเภทนี้ได้แสดงให้เห็นถึงสภาพสังคมและค่านิยมบางอย่างของสังคมจีนไว้ ดังนั้น พฤติกรรมของตัวละครจึงเป็นไปตามสภาพสังคมและค่านิยมในสังคม ค่านิยมมีอิทธิพลต่อการเลือกตัดสินใจที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งของคนในสังคมนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่า พฤติกรรมของตัวละครจะมีคุณค่าทางจริยธรรมอย่างไรบ้าง ในปัจจุบันนี้ได้มีการสนใจศึกษาคุณค่าทางจริยธรรมในวรรณกรรมกันมาก ดังที่ เสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ กล่าวว่

... เมื่อเราศึกษาเรื่องราวของตัวละครที่โลกแล่นอยู่ในงานวรรณกรรมใด ๆ ก็ตาม เราย่อมต้องคิดกว้างไกลไปถึงสภาพและพฤติกรรมของมนุษย์โดยทั่วไป รวมทั้งตัวเราเองด้วย และบ่อยครั้งที่เราพบว่าเรามักจะต้องคิดต่อไปว่า การกระทำเช่นนั้น เช่นนี้หากจะวินิจฉัยในแง่ของจริยธรรมแล้ว ถูกหรือผิด ทั้งนี้เพราะในงานวรรณกรรม ข้อขัดแย้งใด ๆ ที่เราพบก็คือข้อขัดแย้งที่เราเองก็ต้องพบในชีวิตประจำวัน เช่น ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน ความดีกับความชั่ว เป็นต้น จากการอ่านวรรณคดี เรามีโอกาสประเมินคุณค่าของตัวละครซึ่งมักจะถูกกำหนดให้ต้องตัดสินใจเลือกระหว่างความดีและความเลวเสมอ การประเมินคุณค่าตัวละครก็คือ การประเมินผลการกระทำหรือการตัดสินใจของตัวละครที่ดี ยอมรับจากเราให้ย้อนคิดถึงทางเลือกของเราและผลของการตัดสินใจของเราได้ การได้อ่านได้คิดและได้ถกเถียงกันเกี่ยวกับจริยธรรมที่ปรากฏในวรรณคดีล้วนแต่เป็นวิธีการที่เราได้เรียนรู้ที่จะพัฒนาชีวิตเราในอีกรูปแบบหนึ่ง

๑ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการสัมมนา จริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน หน้า

๒ เสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ "วรรณคดีควรชี้ปัญหาจริยธรรมหรือไม่" จุลสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ๒(๑) : ๓๔ พฤษภาคม - สิงหาคม ๒๕๒๐

การพิจารณาคุณค่าทางจริยธรรมว่า ถูก หรือ ผิด ก็หรือชั่ว เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม นั้น มีเกณฑ์พิจารณาหลายอย่าง เช่น กิริยา บุญเจือ ก่อว่าว

คุณค่าทางจริยธรรม คือ ชั่ว -- ก็ นั้นมีขึ้นอยู่กับผลของการกระทำ การตัดสินใจ คุณค่าการกระทำใด ๆ ควรต้องพิจารณาถึงเจตนาอันเป็นส่วนของจิตใจและเป็น สาเหตุให้กระทำการนั้น ๆ ไม่เช่นนั้น คุณค่าทางจริยธรรมของผู้เสียสละช่วยเหลือ เพื่อนมนุษย์ด้วยความรักอย่างบริสุทธิ์กับผู้ช่วยเหลือเพราะปรารถนาชื่อเสียง ยศ ตำแหน่ง ก็จะไม่มีอะไรแตกต่างกัน ความสูงต่ำของจิตใจนี้ถือว่าเป็นฐานรองรับ คุณธรรมก็จะเป็นความหมายอะไร หรือผู้ตั้งใจทำงานราชการอย่างไม่หวังยศศักดิ์ ก็ไม่มีอะไรต่างกัน ฉะนั้นคุณค่าทางจริยธรรมจะต้องอยู่ที่เจตนา

วิทย วิศทเวทย์ กล่าวถึงเกณฑ์การพิจารณาจริยธรรมว่า "ข้อเท็จจริงที่ปรากฏว่า คนโดยทั่วไปในสังคม ต่างก็ยึดถือประเพณีเป็นหลักของตนในการตัดสินใจอะไรถูกอะไรผิด การ ที่ไปแสวงหาสิ่งอื่นมา เป็นหลักแทนนั้น ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ง่ายนัก หรือถึงแม้ว่าจะเป็นไปได้ หลักอันใหม่ก็ยังมีได้รับการพิสูจน์ว่า เหมาะสมกับสังคมมากกว่าจารีตประเพณี ซึ่งได้รับการทดสอบ มาเป็นเวลานาน"

การศึกษาคุณค่าทางจริยธรรมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ได้ใช้ข้อมูลจาก แบบสอบถามมาประกอบการวิเคราะห์หาคำตอบ เป็นการถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง ว่าผู้อ่านจะเห็นด้วยหรือไม่ เห็นด้วยกับการกระทำของตัวละคร เพราะตัวละครแสดงจริยธรรม ออกมาตามสภาพแวดล้อมของสังคมที่อยู่ในเรื่อง ส่วนผู้อ่านพิจารณาตามความคิดเห็นของผู้อ่าน เอง ทั้งนี้จาก "การประเมินคุณค่าตัวละครซึ่งมักถูกกำหนดให้ต้องตัดสินใจเลือกระหว่างความดี และความเลวอยู่เสมอ การประเมินคุณค่าตัวละครก็คือ การประเมินของการกระทำหรือการ

กิริยา บุญเจือ จริยศาสตร์สำหรับผู้เริ่มเรียน หน้า ๕๖

วิทย วิศทเวทย์ จริยศาสตร์เบื้องต้น มนุษย์กับปัญหาจริยธรรม หน้า ๖๘

ทัศนใจของตัวละครที่ดี ย่อมชักจูงให้ย่นคิดถึงทางเลือกของเราและผลของการตัดสินใจของเราได้" ๑

ตาราง ๓ แสดงจำนวนร้อยละของความคิดเห็นของผู้อ่านวรรณกรรมที่กล่าวถึงภายในต่อพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง

พฤติกรรมของตัวละคร	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
๑. การที่ผู้มีความอาฆาตแค้นและติดตามล้างแค้นศัตรูที่ฆ่าพ่อแม่ของตน	๖๔	๓๖
๒. การที่หลานตัดสินใจฆ่าตาของตนเพื่อแก้แค้นให้กับพ่อซึ่งถูกตาฆ่าตาย	๑๔	๘๖
๓. การที่หญิงผู้หนึ่งฆ่าตัวตายตามชายที่ตนรัก ทั้ง ๆ ที่ชายผู้นั้นไม่สนใจใยดีในตัวนางเท่าที่ควร	๖	๙๓
๔. การที่แม่ฆ่าตัวตายเพื่อตัดปัญหาข้อต่อรองที่เป็นเหตุให้บุตรชายของนางไม่สามารถช่วยเหลือชาติของตนเองได้อย่างเต็มที่	๔๔	๕๖
๕. การที่หญิงผู้หนึ่งยอมแต่งงานกับชายที่ตนไม่รัก เพื่อช่วยชีวิตของชายคนรัก	๕๐	๕๐
๖. การที่ผู้เป็นแม่ยอมเสียตัวกับชายอื่นเพื่อแลกกับยาขจัดพิษที่จะมาช่วยชีวิตบุตรชายของตน	๕๘	๔๒
๗. การยกคุณหมื่นของตนให้แก่เพื่อนซึ่งเคยช่วยชีวิตตนไว้	๓๔	๖๖
๘. การยอมทรยศต่อพรคชของตนซึ่งเป็นฝ่ายร้ายไม่มีธรรมะเพื่อความสงบสุขของส่วนรวม	๕๑	๔๙
๙. การตัดสินใจช่วยผู้อาวุโสในสำนักเดียวกัน เมื่อมีการต่อสู้ระหว่างผู้อาวุโสกับหญิงคนรัก	๔๗	๕๓

๑ เสาวภา จิงพัฒนาพงษ์ "วรรณคดีการขบถหาจริยธรรมหรือไม่" จุลสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ หน้า ๓๔

ตาราง ๓ (ต่อ)

	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
๑๐. การช่วยศัตรูให้ปลอดภัยจากอันตรายเสียก่อน โดยไม่ถือโอกาสทำร้ายในขณะนั้น แล้วจึงทำต่อสู้กันเพื่อล้างแค้นให้กับพ่อแม่ของตน	๖๓	๓๓
๑๑. การช่วยเหลือชายแปลกหน้าที่ได้รับบาดเจ็บ โดยไม่สนใจว่าเขาจะเป็นคนดีหรือคนร้าย	๘๘	๘๖
๑๒. การที่บุคคลฝ่ายที่มีธรรมะไปขโมยยาขจัดพิษเพื่อช่วยชีวิตบุคคลอื่น	๘๒	๑๘
๑๓. การที่อาจารย์ทำลายฝีมือต่อสู้ของศิษย์ผู้ทำผิดกฎสำนักไม่ให้มีโอกาสมีกฎวิทยายุทธได้อีกตลอดชีวิต	๔๘	๕๒
๑๔. การขอกุหนั้นหรือคนรักของเพื่อน เมื่อมีโอกาสที่จะขอได้	๕	๙๕
๑๕. การแย่งชิงกัมภีร์หรือของวิเศษผู้ขึ้นมาเป็นของตนเองเพื่อต้องการเป็นหนึ่งในยุคจักร	๑๕	๘๕

จากตาราง ๓ จะเห็นว่าผู้อานวรณ์กรรมขึ้นกำลังภายในเห็นด้วยกับการกระทำของตัวละครในเรื่องมีจำนวน ๖ ข้อ ในจำนวนเหล่านี้ที่เห็นด้วยเป็นอันคืบ คือ การยอมทรยศต่อพรรคของตนซึ่งเป็นฝ่ายร้ายไม่มีธรรมะเพื่อความสงบสุขของส่วนรวม เห็นด้วยจำนวนร้อยละ ๘๖ ที่เห็นด้วยรองลงมาเป็นอันดับ ๒ คือ การช่วยเหลือชายแปลกหน้าที่ได้รับบาดเจ็บ โดยไม่สนใจว่าเขาจะเป็นคนดีหรือคนร้าย เลือกเห็นด้วยจำนวนร้อยละ ๘๘ และมีความคิดเห็นด้วยกับการที่ผู้ที่มีความอาฆาตแค้นและติดตามล้างแค้นศัตรูที่ฆ่าพ่อแม่ของตน จำนวนร้อยละ ๖๓ ส่วนจำนวนที่ผู้อานเลือกเพราะไม่เห็นด้วยกับการกระทำของตัวละครมีจำนวน ๙ ข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำที่ไม่เห็นด้วยมากที่สุด คือ การขอกุหนั้นหรือคนรักของเพื่อน เมื่อมีโอกาสที่จะขอได้ มีจำนวนร้อยละ ๙๕ รองลงมาคือ การที่หญิงผู้หนึ่ง

ฆ่าตัวตายตามชายที่ตนรัก ทั้ง ๆ ที่ชายผู้นั้นไม่สนใจใยดีในตัวนางเท่าที่ควร มีจำนวนร้อยละ ๔๓ การแย่งชิงคัมภีร์หรือของวิเศษของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง เพื่อต้องการเป็นหนึ่งในพุทธจักร มีจำนวนร้อยละ ๔๕ การที่หลานตักสินใจฆ่าตาของตนเพื่อแก้แค้นให้กับพ่อที่ถูกตาฆ่าตาย มีจำนวนร้อยละ ๔๖ และการยกकुหมื่นของตนให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นฝ่ายร้ายไม่มีธรรมะเพื่อความสงบสุขของส่วนรวม มีจำนวน ๖๒ ส่วนข้ออื่น ๆ นั้นผู้อ่านเลือกเห็นค่ายและไม่เห็นค่าย จำนวนร้อยละไม่ต่างกันมากนัก มีเพียงข้อเดียวที่ผู้อ่านมีความคิดเห็นทั้ง เห็นค่ายและไม่เห็นค่ายจำนวนเท่ากัน คือ การที่หญิงผู้นั้นยอมแต่งงานกับชายที่ตนไม่รักเพื่อช่วยชีวิตชายคนรัก มีจำนวนร้อยละ ๕๐

คุณค่าทางจริยธรรมที่จะพิจารณาจากพฤติกรรมของตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีหลายกรณีที่น่าสนใจ ดังจะได้นำมาเป็นเรื่อง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. จริยธรรมในเรื่อง "ความกตัญญูกับการแก้แค้น" เป็นจริยธรรมที่มีความขัดแย้งกันอย่างมาก วรรณกรรมจีนกำลังภายในแทบทุกเรื่องจะต้องมีการแก้แค้นฆ่าฟันกันจนถึงตาย ความอาฆาตแค้นเหล่านี้มักจะเกี่ยวข้องกับความกตัญญูเสมอ ดังที่ยังมีซึ่งเป็นตัวละครเอกในเรื่องมังกรหยก ภาค กล่าวว่ "ความเป็นบุญคุณและความแค้นพยายามต่อต้านกันนั้น ยากที่จะแยกออกจากกันให้ชัดเจนได้ ..." ในเรื่องฤทธิ์มีก๊วน ได้กล่าวถึงความอาฆาตแค้นกับบุญคุณว่ "เหตุไฉนความอาฆาตแค้นจึงลึบยากยิ่งกว่าบุญคุณ ..." "บุคคลที่สามารถเห็นบุญคุณสำคัญกว่าความแค้นในโลกจะมีสักกี่คน" ๒

ในการผูกเรื่องในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ตัวเอกในเรื่องมักจะมีเหตุการณ์ที่คิดล้างแค้นผู้อื่นอยู่เสมอ เนื่องจากบุคคลผู้ที่มีความสัมพันธ์ด้วย เช่น บิภรรยา อาจารย์ หรือพี่น้องถูกฆ่าตาย แต่ส่วนมากจะเป็นเหตุการณ์ที่ผู้ที่มีความอาฆาตแค้นและติดตามล้างแค้นศัตรู

๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จำลอง พิสนาคะ หน้า ๑๕๕

๒ ไกรเล้ง ฤทธิ์มีก๊วน เล่ม ๖ แปลโดย ว.ณ เมืองลุง หน้า ๒๔๔

ที่บิณฑบาตของตน เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ก๊วยเซ่งอาสาทนักร้องเตียนเต็ก และอ้วนจวนเสียดที่สมคบกับงา้วก๊วยเซาเขียนผู้ซึ่งเป็นบิดา ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตังจิ้นจงออกตามล่าศัตรูที่บิณฑบาตของตน ตามที่ผู้เป็นมารดาได้บอกรายชื่อไว้ก่อนตาย และในเรื่องก๊วยเตียนเล็ก เ้าอูมีความอาฆาตแค้นตาของตน เพราะเป็นผู้ที่บิณฑบาต ความอาฆาตแค้นของตัวละครเหล่านี้จะสัมพันธ์กับความกตัญญูต่อบิณฑบาต ตามที่ขงจื้อนักปรัชญาจีนได้สอนเน้นให้คนมี "ความกตัญญูต่อบิณฑบาต" ดังนั้น เมื่อมีผู้มาทำร้ายบิณฑบาตถึงกับเสียชีวิต ความคิดที่จะตอบแทนบุญคุณก็คือการล้างแค้น ชาวจีนมีความเชื่อว่า คนเราเมื่อตายไปแล้วจะไปพบกันบนสวรรค์ การที่บิณฑบาตเสียชีวิตก่อนก็จะไปบุตรหลานอยู่บนสวรรค์ ดังนั้นบุตรหลานที่อยู่บนโลกมนุษย์จะต้องทำความดีรู้จักตอบแทนบุญคุณเพื่อให้วิญญาณของบิณฑบาตพอใจ เมื่อตายไปก็สามารถจะพบหน้ากันบนสวรรค์ได้ในฐานะที่ยังเป็นบุตรหลานที่ดีอยู่อีก^๑

การล้างแค้นหรือแก้แค้นของตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน นับได้ว่าเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาเรื่อย ๆ เป็นค่านิยมที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในสังคมจีนในวรรณกรรมต่าง ๆ บิณฑบาตซึ่งเป็นหลักในการถ่ายทอดคุณธรรมให้กับลูก มีความคิดในเรื่องการล้างแค้นว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องควรกระทำในฐานะลูกที่ดี เช่น ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ก่อนที่มารดาของตังจิ้นจงจะสิ้นลมหายใจเนื่องจากถูกผู้สันโดษไตรธาตุทำร้าย นางได้สอนตังจิ้นจงว่า "จงยืมนารดาต้องคิดตาม ... บิดาเจ้าไปแล้ว จกจำไว้เจ้าต้องมีชีวิตสืบต่อเสาะหา ... อาจารย์เล็ดล้าว่าเรียนยอกวิชา ล้างแค้นชำระอาฆาต ... ให้กับบิณฑบาต ทวงถามกระบี่คู่ซึ่งถูกศัตรูขว้างชิงไปกลับคืนมา"^๒ และในเรื่องสะพานแปดทิศ เมื่อย่าและบิดาของพี่น้องตระกูลตังฮึงฆ่าตัวตายเนื่องจากถูกอุทุนเซียงฮุนทรมานมานานหลายปี ดังนั้นมารดา คือ ตังฮึงฮุ่ยบินไ้ฆ่าตัวตายตามด้วย ก่อนที่นางจะฆ่าตัวตายได้ร้องสั่งลูก ๆ ว่า "พ่อบ้อ (แม่เฒ่า) ฮูทุน (คำเรียกสามี) เราก็กมาแล้ว เด็กทั้งหลายล้างแค้นให้กับบิดาเจ้า"^๓

^๑ วิลเลียม ซี โอคอร์ เคอมาวี บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๑ แปลโดย จำนงค์ทองประเสริฐ หน้า ๘๘

^๒ ตังคองเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๖๕

^๓ ออเล้งเซ้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๖ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๕๘๗

ในคำสอนเรื่อง "หลักมนุษยธรรม" ของขงจื๊อได้มีผู้ถามเรื่องการแก้แค้นกับความเมตตาว่า

บางคนถามว่า "เกี่ยวกับเรื่องการแก้แค้นการประทุษร้ายด้วยความเมตตาคุณหา ท่านมีความเห็นอย่างไรบ้าง"

ขงจื๊อตอบว่า "แล้วท่านจะแก้แค้นความเมตตาคุณอย่างไร จงแก้แค้นการประทุษร้ายด้วยความยุติธรรมและจงแก้แค้นความเมตตาด้วยความเมตตาคุณเถิด" ๑

เพ็ชรี สุมิตร กล่าวถึงคำสอนตอนนี้ของขงจื๊อว่า "ตอบแทนความดีด้วยความดี และตอบแทนความชั่วด้วยความยุติธรรม ทั้งนี้เป็นการแสดงความดีของขงจื๊อว่า ในสังคมของคนดีแล้ว คนชั่วย่อมไม่มีค่าพอจะอยู่ในข่ายพิจารณาของเพื่อนมนุษย์" ๒ ดังนั้นความยุติธรรมจึงน่าจะหมายถึงการแก้แค้นตามที่ กীরติ บุญเจือ กล่าวไว้ในวิวัฒนาการของมาตรการความยุติธรรมว่า

ความยุติธรรมคือการแก้แค้น ในยุคแรก ๆ ของมนุษย์จะพบหลักฐานทั่ว ๆ ไปว่า ความยุติธรรมคือการแก้แค้น เช่น ถ้าญาติคนหนึ่งถูกรังแก ทุกคนในวงศ์ตระกูล จะต้องช่วยกันแก้แค้น มิฉะนั้นจะไม่ยุติธรรมแก่ผู้ที่ถูกรังแก วิธีแก้แค้นนั้นทำได้ตามใจ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเสียหายให้มากที่สุดเป็นไข้ไฟหรือถ้าคนในเผ่าถูกฆ่าตาย ทุกคนในเผ่าถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องแก้แค้น เพื่อให้ความยุติธรรมแก่ผู้ตาย เราจะเห็นว่าความรู้สึกว่าต้องรักษาความยุติธรรมในทำนองนี้ยังมีอยู่ แม้ในสมัยปัจจุบันผู้รักษากฎหมายบ้านเมืองหย่อนสมรรถภาพลง ทั่วโลก ประชาชนจะจัดการกันเองตามความยุติธรรมแห่งการแก้แค้น ๓

๑ วิลเลียม เอ็ดดอร์ เคอ บาร์ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน ภาค ๑ แปลโดย จางงัก ทองประเสริฐ หน้า ๕๗

๒ เพ็ชรี สุมิตร ประวัติอารยธรรมจีน หน้า ๕๖

๓ กীরติ บุญเจือ จริยศาสตร์สำหรับผู้เริ่มเรียน หน้า ๔๔

หลักสำคัญของวงบุญจักร เกี่ยวกับการฆ่ากันตายจึงถือว่า "ฆ่าชีวิตด้วยชีวิต" เพื่อความยุติธรรมแก่ผู้ตาย เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่ออึ้งย้งกล่าวกับ เอ็งโกวว่า "ความแค้นของคนเราย่อมมีต้นเหตุ เหมือนการมีหนี้ย่อมมีเจ้าหนี้ แด่กาญูเค เป็นผู้ทำร้ายคนที่รัก ปานคงใจของคานตึงตาย ท่านควรที่จะค้นหาตัวเพื่อทำการแก้แค้นให้ไกลถึงสุขขอบฟ้าจึงทำการแก้แค้นคนผู้นั้นเถิด ..."

ในเรื่อง แม่เสื้อขาว ทิพยเล้ง เข้าใจว่ามายังคงเป็นผู้สาวบุตรสาวของตน เมื่อพบกับ ทิพยเล้งจึงกล่าวว่า "การฆ่าคนนั้นก็ต้องชดเชยกันด้วยชีวิต การตีฟันนั้นก็ต้องชดเชยกันด้วย เงินทอง เป็นของธรรมดาอยู่แล้ว ..."

ในเรื่อง ฤทธิ์มีกลิ่น ทิหวงกะกล่าวกับลีตั้นฮวงว่า "... หนี่โล่ทิศในวงพวกนักเลง มีแต่ต้องใช้โลหิตชำระล้างจึงจะหมดสิ้นได้"

ในเรื่อง สะพานแปดทิศ ก๊วงจวนฮงรู้ว่าลีเสี้ยว เค้ง เป็นผู้แพร่พิษต่อทั้งมั้งลั้ง จึงกล่าวกับลีเสี้ยว เค้งว่า "สหายลงมือฆาตรกโมฆะความ ไม่ใช่ว่าพฤติกรรมของลูกผู้ชายชาติวีรชีวิตต้องชดเชยด้วยชีวิต ท่านยังคงใคร่ครวญให้มากไว้"

ตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในถือว่า "ชีวิตต้องชดเชยด้วยชีวิต" คือ ต้องฆ่าฟันกันเพื่อล้างแค้นเป็นการแสดงให้เห็นถึงจริยธรรมที่กระทำกันอยู่เสมอในวรรณกรรมประเภทนี้ และเป็นจริยธรรมที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแม้กระทั่งในหมู่ตัวละครฝ่ายธรรมะซึ่งยึดหลักคุณงามความดีเป็นหลัก ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่กระทำเพื่อเจตนาจะแสดงความกตัญญูทดแทนบุญคุณและเพื่อให้ความยุติธรรมแก่ผู้ตายเป็นจุดมุ่งหมายในทางบวก แต่มีพฤติกรรมแสดงออกในทางลบ คือมีความอาฆาตพยาบาท ดังนั้นการที่คิดล้างแค้นกันในวรรณกรรมจีนกำลังภายในจึงไม่ถือว่าเป็นจริยธรรมที่ผิด เพราะสภาพสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมประเภทนี้คือเรื่องความกตัญญูเป็นคุณธรรมสำคัญ

^๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๔ แปลโดย จั่วลอง พิษนาอะ หน้า ๔๖

^๒ เนี่ยอูเอ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จั่วลอง พิษนาอะ หน้า ๓๔

^๓ โกวเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น เล่ม ๑ แปลโดย ว.ฉ. เมืองลุง หน้า ๔๕

^๔ ออเล้งเซ้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๕๓

จริยธรรมที่ต้องกตัญญูนี้เป็นความรู้สึกที่มีกันเกือบทุกชาติทุกภาษา แต่จริยธรรมที่แสดงด้วยการล้างแค้น อาจจะไม่เป็นที่ยอมรับกันในบางสังคม เช่น สังคมไทยส่วนใหญ่นับถือพุทธศาสนา จึงมีความคิดที่ตรงกันข้ามกับ "การแก้แค้น" เพราะพุทธศาสนาสอนว่า "เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร" คือ ไม่มีความอาฆาตพยาบาทกัน รู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตาม การที่แนะนำให้หลักพุทธศาสนาไปตัดสินว่าการแก้แค้นของตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน วจิณสิ่งผิดไม่ควรกระทำนั้นย่อมไม่ถูกต้องนัก เพราะว่า "เกณฑ์ทางศีลธรรมของสังคม ณ ที่ใด ก็ควร เป็นเกณฑ์ของสังคมนั้น ของสังคม ข สมัยใดก็ควร เป็นของสังคมสมัยนั้น เป็นไปไม่ได้ที่จะหาเกณฑ์สากลซึ่งใช้ได้ทุกแห่งและทุกเวลา" ดังนั้น ในกรณีเช่นนี้ วิทย์ วิศทเวทย์ ได้อ้างคำกล่าวของ รุช เบเนดิก นักมานุษยวิทยาที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งว่า ไม่ว่าจะเป็นแง่ไหนของพฤติกรรม มาตรฐานของวัฒนธรรมแห่งกว้าง ๆ มีตั้งแต่ที่สุดทางบวกไปที่สุดทางลบ พวกเรากงกักหักกันว่า เรื่องของการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนั้น ชนทุกเผ่าลงพร้อมกันประณาม แต่ตรงกันข้าม การทำร้ายชีวิตมนุษย์นั้น ในบางแห่งไม่ถือว่าเป็นที่น่าตำหนิอะไร ถ้าความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านถึงขั้นแตกหัก บางแห่งเป็นประเพณี ให้ฆ่าลูกสองคนแรก บางแห่งสามีมีสิทธิในความเป็นความตายของภรรยาและบางแห่งถือเป็นหน้าที่ของลูกที่จะต้องฆ่าพ่อแม่ก่อนที่จะชราภาพ บางแห่งคนถูกประหารชีวิตเพราะขโมยไก่ตัวหนึ่ง...หรือเพราะเกิดวันพุธ ในหมู่ชนบางหมู่คน ๆ หนึ่งจะเศร้าโศกเสียใจอย่างสุดซึ้งที่ได้ทำให้คนถึงแก่ความตายโดยอุบัติเหตุ แต่สำหรับบางหมู่เขาไม่รู้สึกอะไรเลย

จริยธรรมเรื่องความกตัญญูและการแก้แค้นของตัวละครในเรื่องที่ว่า "การที่ถูกมีความอาฆาตแค้นและคิดความล้างแค้นศัตรูที่ฆ่าพ่อแม่ของตน" ดังได้กล่าวมาแล้วว่าเป็นจริยธรรมที่มีปรากฏอยู่เป็นปกติในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ตัวละครแสดงจริยธรรมในข้อนี้ในแนวเดียวกัน คือ มีความกตัญญูต่อบิดามารดา ตามตาราง ๓ จะเห็นได้ว่าผู้อ่านตอบเห็นด้วยกับภักดิ์กระทำของตัวละครเป็นจำนวนร้อยละ ๖ ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องของการล้างแค้นฆ่าฟันผู้อื่น ทั้งที่สังคมไทยเรายึดมั่นในข้อที่ว่า เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ถ้าพิจารณา

ในแง่จริยธรรมเพื่อแสดงความกตัญญูซึ่งกระทำควบคู่กับจริยธรรมการแก้แค้น ก็น่าจะเป็นไปได้ ที่ผู้อ่านเล็งเห็นความกตัญญูทวนเวียนที่ต่อบิตามารดาเป็นเรื่องสำคัญด้วยเช่นเดียวกับที่ตัวละครในเรื่องเห็นว่า เป็นสิ่งสำคัญจึงได้กระทำการแก้แค้นต่อศัตรูซึ่งเป็นตัวละครฝ่ายอธรรมะ อย่างไม่ต้องลังเลใจ หรือสับสนในจิตใจเหมือนอย่างกรณี ๒ ที่ว่า "การที่หลานตักสินใจฆ่าตาของตนเพื่อแก้แค้นให้กับพ่อซึ่งถูกตาฆ่าตาย" ในกรณีตัวละครเอก คือ เหาอู้อต้องการแก้แค้นให้บิดาเพื่อแสดงความกตัญญูทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่เคยเห็นหน้าตาตามาก่อน และได้อาศัยอยู่กับผู้เป็นตาตลอดเวลา ๑๕ ปี ดังนั้น เมื่อรู้ว่าตาเป็นผู้ฆ่าบิดาจึงได้กล่าวกับเสียงใจวโถว ว่า "ขอซึ่มซึ่มกลับไปบอกมารดาข้าพเจ้าว่าพระคุณที่การุณเลี้ยงดูมาหนักแน่นกว่าแผ่นดินฟ้าฟาดหา ความอาฆาตแค้นในการฆ่าบิดา ยิ่งใหญ่ไพศาลกว่าห้วงสมุทร วันใดมีวาสนาได้พบพานอยู่ร่วมกันอีกก็ยอมจะต้องทดแทนพระคุณที่ผู้เข่าท่านได้การุณมา แต่ถึงวันที่ฆ่าผู้ยังเกิดเกล้าของข้าพเจ้าเป็นความแค้นที่มียอมอยู่ร่วมฟ้า ข้าพเจ้าสาบานว่าจะต้องล้างแค้น..." แต่แล้วเมื่อจะฆ่าตาจริง ๆ เข้า เหาอู้อก็เกิดความสับสนในจิตใจเพราะไม่อาจจะฆ่าตา ต่อเมื่อได้แรงสนับสนุนที่ว่าตาหรือเหาเทียนลัมเป็นคนโหดร้ายต่อชนชาวมูลิ้ม ดังนั้น เหาอู้อจึงตัดสินใจที่จะฆ่าตาเพราะช่วยชาวมูลิ้มด้วยในกรณีนี้ จากตาราง ๓ ที่ผู้อ่านแสดงความคิดต่อการกระทำของตัวละครปรากฏว่ามีผู้ไม่เห็นด้วยกับการที่เหาอู้อจะฆ่าตาของตนเอง เป็นจำนวนร้อยละ หักนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าผู้เป็นตามีชื่ออื่นไกล คือ บิดาของมารดาตนเอง ถึงแม้ว่าจะเป็นผู้ที่จากคุณธรรม ไม่เห็นที่ต้องการของสังคม แต่เราก็ถือหลักการให้อภัยกันมากกว่า ดังนั้นจึงมีผู้ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของตัวละคร เป็นจำนวนมาก

๒. จริยธรรมในเรื่องความ "ความซื่อสัตย์" บรรณกรรมจีนกำลังภายในเน้นคุณธรรมของตัวละครในด้านความซื่อสัตย์ไว้มาก เช่น ความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ความซื่อสัตย์ต่อความรักและความซื่อสัตย์ต่อเพื่อน เป็นต้น ในบางครั้ง การที่จะแสดงความซื่อสัตย์ออกมานั้น ตัวละครต้องอยู่ในภาวะที่ต้องตัดสินใจทางไป อันเป็นการแสดงถึงจริยธรรมของตนได้ เช่น "การที่ผู้หญิงผู้หนึ่งฆ่าตัวตายตามชายที่ตนรัก" ทั้ง ๆ ที่ชายผู้นั้นไม่สนใจใยดีในตัวนางเท่าที่ควร" คือ ในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ นางมัวเนี่ยวชื่อมีความรักในตัวเอี้ยคังมาตลอด

เพราะถือว่านางกร เป็นสิทธิของเอี้ยคังที่ได้ชนะนางในการประลองฝีมือเลือกคู่ตามที่นางให้สัญญาว่า จะยอมเป็นภรรยาผู้ที่สามารถต่อสู้ชนะนางได้ เอี้ยคังเป็นผู้ที่ชนะนางจริงแต่ไม่ได้มีความรักในตัวของนาง ทั้งไม่สนใจดูแลอย่างจริงจัง แต่ทว่านางมั่งเนียนซื่อก็ไม่ได้คำนึงถึงว่าเอี้ยคังจะสนใจใยดีในตัวนางหรือไม่ สิ่งที่น่ากระพ้อมาตลอดคือ คอยติดตามช่วยเหลือเอี้ยคัง เพราะนางมีความรักในตัวเอี้ยคังอย่างจริงจัง จนกระทั่ง เมื่อเอี้ยคังได้รับบาดเจ็บนางไม่สามารถทนดูเอี้ยคังได้รับความทรมานได้ จึงกระซิบบอกเอี้ยคังว่า จะขอตายด้วยกัน นางจึงใช้ทวนแทงจนสิ้นใจไปทั้งสองคนเพราะ "ความจริงมันเนียนซื่อจะสามารถจะทนดูเอี้ยคังได้รับความทรมานถึงเพียงนี้ ขณะที่นางอุ้มกอดเอี้ยคัง นางยอมใช้ทวนทิ่มแทงเอี้ยคังแทงทะลุกระดูกเข้าไปถึงหัวใจ คนทั้งสองตายด้วยอาการดังนี้"^๑

ในกรณีนี้ จากตาราง ๓ ผู้อ่านที่ออกแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นว่า ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของตัวละคร เป็นจำนวนถึงร้อยละ ๘๓ อาจจะเห็นด้วยว่า ในเมื่อเขาไม่สนใจใยดีแล้ว ก็ไม่ควรจะหลงรักต่อไปอีก แต่ในกรณีความรักของนางมั่งเนียนซื่อ นี่เป็นการแสดงให้เห็นถึงจริยธรรมด้าน ความซื่อสัตย์ต่อความรักและซื่อสัตย์ต่ออารมณ์ของตนเองเป็นอย่างมาก

ส่วนกรณีที่ "แม่ฆ่าตัวตายเพื่อค้ำชูหาข้อต่อรองที่เป็นเหตุไต่บุรุษชายของนางไม่สามารถชดเชยชดเชยชดเชยได้อย่างเต็มที่" เป็นตัวอย่างจากเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ คือตอนที่นางหลี่เพ็งและก๊วยเซ็งรู้ว่า เจงกิสข่านหวังยึดครองแผ่นดินจีน โดยที่เจงกิสข่านต้องการให้ก๊วยเซ็งยกทัพไปตีแผ่นดินจีนด้วย ถ้าไม่ปฏิบัติตามก็จะฆ่านางหลี่เพ็งเสีย แต่ปรากฏว่านางตัดสินใจในเรื่องนี้เสียเอง โดยนางบอกกับเจงกิสข่านว่า จะเป็นผู้เกลี้ยกล่อมก๊วยเซ็งให้ช่วยแผ่นดินมองโกล ปรากฏว่านางได้แสดงจริยธรรมความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินอย่างน่ายกย่องยิ่ง คือยอมฆ่าตัวตายเพื่อไม่ให้ก๊วยเซ็งเป็นกบฏในตัวของนาง แล้วจะได้ช่วยก๊วยเซ็งไปป้องกันแผ่นดินจีนได้อย่างเต็มที่ ก่อนที่นางจะฆ่าตัวตายเพื่อช่วยชาติในครั้งนี้ นางกล่าวกับก๊วยเซ็งว่า "ชีวิตคนเรามีอายุยืนยาวอยู่ก็ไม่เกินร้อยปี ถ้าเวลาประเดี๋ยวเดียวก็ผ่านไป ความเป็นและความ

^๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๕ แปลโดย จำลอง พิณนาทะ
หน้า ๓๒๗

ตายก็มีไว้ว่า จะเป็นเรื่องสำคัญประการใด เป็นแต่เพียงว่าในชั่วเวลาชีวิตของคนได้
กระทำการมาอย่างใด จงถามคนว่ามีความระอาใจตนบ้างหรือไม่และถ้าหากว่าผู้อื่นได้
มาล่วงเกินต่อพวกเรา ก็หาควรที่จะเก็บมาคิดว่าผู้นั้นเป็นคนร้ายต่อเจ้า จงจำคำพูดของเรา
ไว้เถิด" จึงนับว่าเป็นการตัดสินใจที่เสียสละยิ่ง ในตาราง ๓ ผู้อ่านเห็นด้วยกับการกระทำ
ของนางหลี่เพ็งมีจำนวนร้อยละ ๔๔ และไม่เห็นด้วยมีจำนวนร้อยละ ๕๖ เป็นความเห็นที่มีจำนวน
ใกล้เคียงกัน

๓.. จริยธรรมทางค่าน "ความเสียสละ" มีปรากฏอยู่ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน
อยู่มากเช่นเดียวกัน เป็นการเสียสละเนื่องด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น เพื่อ ความรัก
เพื่อตอบแทนบุญคุณ หรือแสดงความซื่อสัตย์ เป็นต้น ตัวอย่างจริยธรรมค่านนี้ของตัวละคร
เช่น "การที่หญิงหนึ่งยอมแต่งงานกับชายที่ตนไม่รัก เพื่อช่วยชีวิตของชายคนรัก" ในเรื่อง
สะพานแปดทิศ ตอนที่ตั้งอิงบุ๋นอยู่หลังรักตั้งมั่งลัง เมื่อตั้งมั่งลังถูกเทพเจ้าอุครทำร้ายด้วยวิชา
ขโมยหัวใจจากการสาหัสและเทพเจ้าอุครยื่นคำขาดต่อตั้งอิงบุ๋นว่า นางจะต้องยอมแต่งงาน
กับตนก่อนจึงจะรักษาให้ตั้งมั่งลังหายได้ มิเช่นนั้น ตั้งมั่งลังก็จะเสียชีวิต ปรากฏว่าตั้งอิงบุ๋น
ตัดสินใจยอมแต่งงานกับเทพเจ้าอุครทั้ง ๆ ที่รู้ว่าต้องแต่งงานกับคนชั่วร้าย ดังที่กิมย้งได้ถามว่า

"อิงอิงโกวเนี่ยไม่อาจรับปากมัน หากอยู่ร่วมกับคนที่ชิงชิงเช่นนี้ทุกวัน
คงขุ่นแค้นจนลั้งใจตาย"

ตั้งอิงบุ๋นเอ็งยิ้มอย่างหตุๆ กล่าวว่า
"ท้าวอี้ พวกเรายอมต้องมีคนเสียสละ" ๒

ในตาราง ๓ ผู้อ่านซึ่งตอบแบบสอบถามเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการกระทำของ

๑ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑๐ แปลโดย จักรอง พิสนาคะ
หน้า ๑๔๕

๒ อ้อเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์ ๖๖
หน้า ๑๖๖๑

ทั้งสิ่งนั้นเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐

กรณี "การที่ผู้เป็นแม่ยอมเสียตัวกับชายอื่นเพื่อแลกกับยาเสพติดที่จะมาช่วยชีวิตบุตรชาย" ในเรื่องสะพานแปดทิศเช่นกัน เป็นตอนที่สี่เสียงเค็งวางยาพิษทั้งมั้งลั้ง บุตรชายของคังฮุนบินเพื่อต้องการนางเป็นภรรยา เป็นการเอาความเป็นความตายของชีวิตมาบังคับให้คังฮุนบินต้องเลือกว่า จะยอมเสียตัวให้กับดีเสียวเค็งหรือจะปล่อยให้ทั้งมั้งเสียชีวิต นางต้องตัดสินใจเลือกด้วยความลำบากยิ่ง ถ้านางเลือกทางฝ่ายดีเสียวเค็งก็จะเป็นการไปซื้อสัจย์ต่อคังเคาลังผู้ซึ่งเป็นสามี แต่ก็เป็นการช่วยชีวิตบุตรชายไว้ได้ ในทางตรงกันข้าม ถ้านางเลือกที่จะซื้อสัจย์ต่อสามีก็จะเป็นการสูญเสียบุตรชาย ดังนั้น การตัดสินใจของนางคือเลือกที่จะช่วยชีวิตบุตรชาย ดังข้อความว่า "เรายินยอมเสียตัวเพียงเพื่อช่วยชีวิตบุตรน้อย หากมันไม่ได้ยาเสพติดที่แท้จริง เสียตัวไปจะมีคุณค่าใด..."^๑ เป็นภาพแสดงความเสียสละที่น่าชื่นชมยิ่ง "เพราะเพื่อชีวิตบุตรชาย คังฮุนบินต้องกลักรับความเสี่ยงอดสู้อย่างยิ่งขาดความเจ็บปวดทรมานร่างกายที่ได้รับ ยังไม่อาจเปรียบกับความเจ็บแค้นที่ทนไม่ไหวจิตใจได้"

จากตาราง ๓ จะเห็นว่า ผู้อ่านเห็นด้วยกับภาพกระทำของตัวละครที่แสดงถึงจริยธรรม ความเสียสละเป็นจำนวนร้อยละ ๕๔

กรณี "การยกผู้คนที่ตนได้แก่เพื่อนซึ่งเคยช่วยชีวิตตนไว้" ในเรื่อง กุหลาบสีส้ม ลีจี้คิมฮวาง ได้แสดงให้เห็นถึงจริยธรรมของตนเองในด้านการเสียสละ ที่มีว่าเป็นการเสียสละที่รักกับภรรยาที่ดีของผู้อื่นอีกมาก คดขยาดอย่างยิ่ง ผู้อ่านไม่เห็นด้วยกับการที่ลีจี้คิมฮวางทำเช่นนี้เป็นจำนวนร้อยละ ๒๒ ความจริงลีจี้คิมฮวางเองก็ตัดสินใจอย่างยากใจยิ่ง เพราะฝ่ายคู่หมั้นคือลีจี้คิม ก็ได้มีการหมั้นหมายตั้งแต่เด็ก ๆ อีกฝ่ายหนึ่ง คือเล้งโซวฮุน ผู้ซึ่งเคยช่วยชีวิตตนไว้ จึงเป็นผู้มีบุญคุณของลีจี้คิมฮวางและเป็นเพื่อนรักกันด้วย การที่ลีจี้คิมฮวางยกคู่หมั้นให้กับเล้งโซวฮุนเพราะว่า เล้งโซวฮุนเอ่ยปากขอ ในที่สุดลีจี้คิมฮวางจึงตัดสินใจยกคู่หมั้น

^๑ ออเอ. หึง (ภาษาเผ่ง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๑ แปลโดย น. นรรัตน์

หน้า ๘๑

^๒ ฎ. หน้า ๘๒

F

ให้เพราะ "ลัทธิธวงไหนเลยจะ เบี่ยงตาผู้ที่มีพระคุณต้องครอมใจตายทั้งเป็นได้" แต่ตัวเอง
 คงปรารถนาขึ้นยิ่ง ลัทธิธวงเป็นสิ่งที่เสียสละอย่างชนิดที่ หามุคคลเช่นนี้ไต่ยากเพราะตัวเอง
 ต้องทำให้คู่หมั้นโกรธ เพื่อจะได้เลือกเล็งโซ่รุ่นเพื่อนรักของตน นอกจากนี้ ยังได้ยกทรัพย์สิน
 สิ่งทั้งหมดเป็นของขวัญวันแต่งงานแก่ลัทธิธวงด้วย

๔. จริยธรรมทางค่าน "การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม" บรรณกรรมเงินกำลังภายใน
 กล่าวถึงการทำผิดจริยธรรมค่านนี้หลายตอน การผูกเรื่องวรรณกรรมเงินกำลังภายในมัก
 จะให้ตัวผู้ล้มเลิกความไม่สงบสุขหรือแผนที่อาศัยถูกข้าศึกถูกราน ดังนั้นจึงต้องมีตัวละครที่จะ
 มาช่วย บำบัดทุกข์บำรุงสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวเอกของเรื่อง จะมีบทบาทสำคัญทางค่านนี้
 เสมอ คือมุ่งทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม ดังตัวอย่าง เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ เมื่อ
 ก๊วยเจ๋งกับอึ้งย้งไปช่วยป้องกันเมืองเซียงเอี๊ยงจากการรุกรานของมองโกลโดยการนำของ
 เชลยเพื่อนร่วมสามานกับก๊วยเจ๋ง การยกทัพมาครั้งนั้นมองโกลคงได้ชัยชนะเนื่องจากมีกำลัง
 มากกว่า ก๊วยเจ๋งก็อยู่ในใจว่า "วันพุงนี้ เวลานี้ เก่งว่า ภายในเมืองเซียงเอี๊ยงจะไม่มี
 ราษฎรเหลืออยู่สักคนเดียวเป็นแน่แท้ พวกทหานมองโกลคงพากันฆ่าฟันพวกราษฎรเหล่านี้อย่าง
 ฆ่าหมูเป็นแน่"^๒ อึ้งย้งก็ออกความคิดเห็นว่าควรจะฆ่าเชลยเสีย ทำให้ก๊วยเจ๋งต้องคิดอย่าง
 หนักเพราะเคยสามานร่วมกันมา แต่ในที่สุดเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ก๊วยเจ๋งก็ตัดสินใจ
 ที่จะฆ่าเชลย เป็นการเสียจริยธรรมความซื่อสัตย์ต่อเพื่อน แต่ก็ได้ประพฤติกตามจริยธรรมเพื่อ
 ส่วนรวม

ตัวละครในเรื่องอื่น ๆ ที่ได้กระทำตนเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมก็มีอยู่อีกหลายเรื่อง
 เช่น ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตังจั้นจงเว่ นวิชาฝีมือกับจอมกระบี่ดาวรุ่งสำเร็จแล้ว ได้ยึดมั่นใน
 การปราบเหล่ามารร้ายเพื่อความสงบสุขของส่วนรวม เช่นเดียวกับเหาฮู้ในเรื่อง ถ้าเทียบผล
 และค่านี่ผู้ตั้งในเรื่องสะท้านแปดทิศ กวางก็มีแนวอุดมคติเพื่อส่วนรวมเหมือน ๆ กัน คือช่วย
 "ให้ทุกข์ของมวลมนุษย์ไ้ยุติ" เป็นการเสียสละที่ต้องเข็ดขี้นเข้าเสี่ยงกับอิทธิพลและอำนาจของ
 เหล่ามารร้ายซึ่งมีวิบากุทธชั้นเยี่ยม

^๑ โกวเจ้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มหัศจรรย์ เล่ม ๑ แปลโดย ว. ฅ เมืองลุง หน้า ๓๒๐

^๒ กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑๐ แปลโดย จำลอง ชิตนาคะ

กรณี "การที่ตัวละครยอมรับศัพอรรถของตนซึ่งเป็นฝ่ายร้ายไม่มีกรรมเพื่อความสงบสุขของส่วนรวม" เช่น ในเรื่องสะพานแปดทิศ ล้มเทียนฮัง และนางนางโลหิต เป็นคนของทำนบกัมภกรทอง พระศอพระทัยของทั้งสองคนสำคัญในการกระทำที่ช่วยเหลือมารร้ายทำอันตรายชาวบู๊ลิ้มฝ่ายธรรมะมากพอสมควร ล้มเทียนฮัง กล่าวว่า "เล่าสู่ละอายยิ่ง นับแต่อยู่ร่วมอุ้มมารร้าย ไต่หลังโลหิตของชนชาวบู๊ลิ้ม น้อย" ไม่นับว่านางโลหิตเห็นว่าล้มเทียนฮังได้ทิ้งตนออกจากชาวทำนบกัมภกรทองเพื่อความสงบสุขของส่วนรวมแล้ว นางก็คิดปลื้มใจเช่นกัน ทั้งข้อความว่า "เราไปพอใจเหตุที่ผิดการดีมังกะทอง หากนั่นพวกท่านไม่เหยียดหยามคุณคุณ เราคิดจะพาตัวเข้าสังคัลลิตีชีวิตไว้กับคุณธรรมของบู๊ลิ้ม" การที่คนทั้งสองทรยศต่อทำนบกัมภกรทอง จึงเป็นการเสี่ยงชีวิตเข้าแลกเพราะตามกฎหมายของสำนักถือว่าทรยศต่อสำนักจะต้องตาย จึงถือว่าเป็นการเสียสละเพื่อส่วนรวมอย่างหนึ่งด้วย ในตาราง ๓ ผู้อ่านเห็นด้วยกับการกระทำของตัวละครเป็นจำนวนร้อยละ ๕๖ นับว่าเป็นความเห็นที่มีจำนวนสูงมาก แสดงว่าผู้อ่านเห็นด้วยกับการทรยศของตัวละครทั้งสองซึ่งมีเจตนาที่ดีต่อส่วนรวม ถึงแม้จะขาดความซื่อสัตย์ต่อพรรคพวกของตนก็ตาม

๕. จริยธรรมทางค่าน "การรักพวกพ้อง" เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสามัคคีของตัวละครอย่างเช่นกรณี "การตัดสินใจช่วยผู้อาวุโสสำนักเดียวกัน เมื่อมีการต่อสู้ระหว่างผู้อาวุโสกับหญิงคนรัก" ในเรื่องแม่เลื้อจาว คือตอนที่เง็กฉ้อฮั่วผู้ซึ่งเป็นโจรสาวเกิดไปรักกับโตะฮิดฮังผู้ซึ่งเป็นเจ้าสำนักบู๊ตึ้ง วัหึ่งนางไปหาโตะฮิดฮังถึงสำนักก็ถูกขัดขวางจากผู้อาวุโสทั้งสี่ของสำนักจนเกิดการต่อสู้กันขึ้น เพราะผู้อาวุโสทั้งสี่คนคิดว่านางเป็นโจรและนางเคยทำร้ายศิษย์ของสำนักด้วย ดังนั้นจึงไม่เหมาะที่จะเป็นคนรักของโตะฮิดฮัง เง็กฉ้อฮั่วเป็นผู้ที่มีมือสูงจึงมีไว้ที่จะเอาชนะผู้อาวุโสแห่งบู๊ตึ้งได้ โตะฮิดฮังเห็นทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันพอสมควรแล้วจึงร้องบอกว่าควรจะเลิกเป็นศัตรูคู่อาฆาตต่อกันเพราะเง็กฉ้อฮั่วก็ไม่ได้เป็น

อ้อเล้งเซ้ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ เล่ม ๔ แปลโดย น. นพรัตน์
หน้า ๑๓/๕๕

๖. หน้า ๑๓/๕๓

ว่าคู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่ายต่างไม่พอใจ บู้อาวโศหาว่าโตะอิกฮังเข้าข้างเง็กล้อฮัวะ ฝ่ายเง็กล้อฮัวะหาว่าพอนางกำลังได้เปรียบในการต่อสู้ก็มาห้ามเสีย ดังนั้น ทั้งสองฝ่ายจึงไม่สนใจคำห้ามปรามกลับต่อสู้หนักขึ้นจนบู้อาวโศทั้งสี่มีที่ท้าวว่าจะแพ้ กวางเซียวน้ำ คิมยู่ถึงคนหนึ่งซึ่งเคยถูกเง็กล้อฮัวะตบตีชกไล่พุดกับโตะอิกฮังว่า "ชื่อเสียท่านผู้เป็นเจ้าสำนัก ท่านยังไม่รีบช่วยเหลือชื่อเจ๊กอิกหรือ จงลอบทำร้ายนางผู้นี้เสียเถิด"^๑ โตะอิกฮังกำลังเกรียคนัก เมื่อถูกกระตุ้นเช่นนี้จึงได้ใช้คนกระสุนยิงออกไปช่วยเหลือบู้อาวโศทันที ทำให้นางเสียใจมาก ตามตาราง ๓ ผู้อ่านไม่เห็นด้วยกับการกระทำของโตะอิกฮัง เป็นจำนวนร้อยละ ๕๓ อาจจะเป็นเพราะว่าบู้อาวโศในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมักเป็นผู้ที่มีกำลังฝีมือสูงไม่จำเป็นต้องช่วยเหลืออะไรจะกลายเป็นถูกดูหมิ่นด้วย อีกอย่างหนึ่งคู่ต่อสู้ก็มีไม่ใคร่คนอื่น เป็นคนรักของตนเอง ผู้อ่านส่วนหนึ่งจึงไม่เห็นด้วย

การแสดงความรักพวกพ้องของตัวละครในเรื่องอื่น ๆ เป็นการแสดงความสามัคคีร่วมมือกันต่อต้านอิทธิพลของพรรคฝ่ายธรรมะเพื่อพวกพ้อง คือชนฝ่ายธรรมะ ถือว่าเป็นพวกเดียวกันคือ ก็ร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

๖. จริยธรรมทางกาน "ความยุติธรรม" เป็นสิ่งที่ยึดถือปฏิบัติกันในวงนักเลงฝีมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการต่อสู้ประลองฝีมือกัน เช่น ถ้าผู้ที่ถือว่าตนมีวิทยายุทธเหนือกว่าคู่ต่อสู้ก็จะมีอาการต่อรองให้ความยุติธรรมโดยการนับเป็นกระบวนท่าเพลงว่า คู่ต่อสู้จะสู้กันภายในกี่เพลง ถ้าผู้ที่มีฝีมือด้อยกว่าสามารถเอาชนะหรือต้านฝีมือคู่ต่อสู้ได้ ก็ถือว่าการต่อสู้ต้องเลิกกันไป นับเป็นความยุติธรรมที่ไ้กันมาก ยกเว้นการต่อสู้ของฝ่ายธรรมะซึ่งชอบใช้อาวุธลั่นทำร้ายคู่ต่อสู้เสมอ แต่ก็ถือว่าไม่ยุติธรรมและไม่ใช้จริยธรรม ตัวละครฝ่ายธรรมะจะมีความยุติธรรมมาก เช่น

กรณี "การช่วยเหลือให้ปลอดภัยจากอันตรายเสียก่อน โดยไม่ถือโอกาสทำร้ายในขณะนั้น แล้วจึงทำต่อสู้กันเพื่อล้างแค้นให้กับพ่อของตน" ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตอนตั้งเงินจงพบกับจอมมารทะเลได้ผู้ซึ่งเข้าปีความารคาของตน กำลังจะจมอยู่ในหนองโคลนเลน โฉลพื้นเฉพาะศีรษะ

^๑ เนียอู๋เซ่ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว เล่ม ๓ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

เท่านั้น ในยามนี้ "ตั้งจิ้งจอกหากคิปลิขิตชีวิตจอมมารทะเลได้ นับว่าง่ายคายนุชพลิกฝ่ามือ แต่คนเป็นนุชพลิกเพียงกรรม บ่อมไม่ถกฉวยโอกาสที่ผู้คนมละสบภัย ลงมือซ้ำเติม"^๑ จากนั้นเมื่อช่วยจอมมารทะเลได้ขึ้นจากหนองโคลนเลนแล้ว ตั้งจิ้งจอกให้เวลาฟื้นฟูเรี่ยวแรงอีกหนึ่งชั่วยาม แล้วจึงทำให้ต่อสู้กันเพื่อล้างแค้นให้บิดามารดา ปรากฏว่าสามารถล้างแค้นได้สำเร็จ ด้วยการต่อสู้อย่างลู่ลู่ชวยจริง ๆ ความจริงตั้งจิ้งจอกจะฉวยโอกาสตอนที่จอมมารทะเลได้อยู่ในหนองโคลนก็ยอมทำได้แต่ก็ไม่ทำอย่างเอาเปรียบเช่นนั้น ในตาราง ๓ ผู้อ่านที่เห็นด้วยกับการกระทำของตั้งจิ้งจอกมีเป็นจำนวนร้อยละ ๖๗ แสดงว่าผู้อ่านเห็นว่าตั้งจิ้งจอกทำถูกต้องที่ไม่ซ้ำเติมจอมมารทะเลได้ เป็นการให้อีกฝ่ายหนึ่งเป็นจริยธรรมที่น่ายกย่องอย่างยิ่ง

๗. จริยธรรมทางค่าน "ความเมตตากรุณา" เป็นจริยธรรมที่สำคัญ จะมีพฤติกรรมค่านเมตตากรุณาอยู่เสมอ เป็นความต้องการให้ผู้อื่นมีความสุข พ้นจากทุกข์ ส่วนมากแสดงออกในลักษณะนิสัยของตัวละคร การแสดงความช่วยเหลือผู้อื่น บางครั้งก็อยู่ในภาวะที่ตัดสินใจลำบาก อย่างเช่นกรณี "การช่วยเหลือชายแปลกหน้าที่ได้รับบาดเจ็บ โดยไม่สนใจว่าเขาจะเป็นคนดีหรือคนร้าย" ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ตอนที่นางเป่าเสี ภรรยาของเอี้ยทิมหม พมชายหนุ่มแต่งชุดคำล้น นอนบาดเจ็บสลบอยู่ในป่าใกล้บ้าน นางไม่สามารถจะเรียกใครมาช่วยได้เลยในเวลา นั้น จึงเกิดลังเลใจว่าจะช่วยหรือไม่ เนื่องจากนางไม่รู้จักชายนี้นมาก่อนเลย ในที่สุดจากนิสัยของนางซึ่งเป็นคนที่มีเมตตาจึงตัดสินใจช่วยเหลือเพราะ "การปล่อยให้ชีวิตคนคนหนึ่งต้องตายไปต่อหน้าเพราะพิษบาดแผล แลความหนาวเหน็บ จิตสำนึกของนางสุดที่จะทนอยู่ต่อไปได้"^๒ การกระทำครั้งนี้ของนางเป่าเสี ปรากฏว่า ผู้อ่านเห็นด้วยเป็นจำนวนร้อยละ ๘๘ (จากตาราง ๓) แสดงว่าความเมตตากรุณายังเป็นธรรมะที่จูนจิตใจมนุษย์อยู่ นางเป่าเสีตัดสินใจครั้งนี้จึงเป็นจริยธรรมที่ดี

^๑ตั้งตงเต้ง (นามแฝง) กระบี่ดาวรุ่ง เล่ม ๒ แปลโดย น. นพรัตน์ หน้า ๔๔๔

^๒กิมย้ง (นามแฝง) มังกรหยก ภาค ๑ เล่ม ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ

๔. จริยธรรมทางบ้าน "การเคารพสิทธิของผู้อื่น" ปรากฏว่าจริยธรรมทางบ้านนี้ ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีทั้งบ้านบวกละบ้านคณ คือ มีทั้งเคารพสิทธิผู้อื่น รู้จักสิทธิของตน ไม่ไปล่วงเกินเกี่ยวข้องกับสิ่งของหรือเรื่องราวผู้อื่น มีเหตุการณ์ปรากฏในเรื่องเป็นการไม่เคารพสิทธิของผู้อื่นคือการแย่งชิงเอาของผู้อื่นมาอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นของวิเศษหายาก เช่น คัมภีร์วิทยายุทธที่เชื่อกันว่าไค้บ้นทีกเคิ้ลกลับของวิชากำลังฝีมือที่หาผู้ต่อต้านได้ยากไว้ อารูทที่ตี ๆ เช่น ความวิเศษหรือยาที่ช่วยเสริมพลังต่าง ๆ เช่น บัวหิมะ รากไม้จันทร์ ไข่มุกจากหัวแรด เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นของที่ล่อใจทำให้อยากได้ จึงมักมีเหตุการณ์ต่อสู้ฆ่าฟันกันอยู่เรื่อยในวรรณกรรมประเภทนี้ซึ่งมีอยู่แทบทุกเรื่องเช่นกัน ดังตัวอย่าง

กรณี "การแย่งชิงคัมภีร์หรือของวิเศษของผู้อื่นมาเป็นของตนเองเพื่อต้องการเป็นมิ่งในยุทธจักร" มีอยู่หลายเรื่อง เช่น ในเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ การที่อ้วนจ้วนเล็กต้องการคำราฟิ้วยสังครามของงักขุย เพื่อนำมาใช้ในการยักกรองแผ่นดินจีนโดยระคมผู้มีฝีมือจากที่ต่าง ๆ มาช่วย ในเรื่องก๊วเทียนลก มีการแย่งชิงคัมภีร์ป้อเทียนลกเพื่อต้องการเป็นหนึ่งในยุทธจักรเช่นกัน ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่งมีการแย่งชิงไข่มุกวิเศษ ที่กล่าวมานี้เป็นการแสดงจริยธรรมในทางลบคือ การไม่เคารพสิทธิของผู้อื่น ผู้อ่านเองก็ไม่ได้เห็นด้วยกับการกระทำเช่นนั้นของตัวละครเป็นจำนวนถึงร้อยละ ๔๕

กรณี "การที่บุคคลฝ่ายดีมีธรรมะไปขอโมฆาขจัดพิษเพื่อช่วยชีวิตบุคคลอื่น" ในเรื่อง มังกรหยก ภาค ๑ ตอนที่ก๊วยเซ็งเข้าไปในวังของอ้วนจ้วนเล็กเพื่อขอโมฆาขจัดพิษมาช่วยชีวิตนักพรตเฮ้งชุกซึ่งถูกหลวงจีนที่อ้วนจ้วนเล็กเชิญมาช่วยฆ่าคำราฟิ้วยสังครามของงักขุย ทำร้ายเอาได้รับบาดเจ็บสาหัส ก๊วยเซ็งกับอึ้งย้งจึงลอบเข้าไปในวังเพื่อขอโมฆาขจัดพิษมาให้ทั้งสองต้องเผชิญกับทหารและผู้ที่ฝีมือที่อ้วนจ้วนเล็กเชิญมา การที่ต้องใช้วิธีไปขโมยของผู้อื่นมานั้นก็ไม่แน่ว่าจะเสียหายหรือผิดมากนักเพราะเป็นการช่วยชีวิตเฮ้งชุกไว้ อีกอย่างหนึ่ง ตามธรรมดาแล้ว ถ้าผู้ใดถูกพิษของอะไรก็ตามหรือของผู้ใดก็ตาม ต้องใช้ยาขจัดพิษของผู้นั้นมาแก้ จึงจะช่วยให้หายได้ ดังนั้น การกระทำของก๊วยเซ็งเป็นเจตนาดี แต่ดูผิวเผินแล้วอาจจะเป็นการไม่เคารพในสิทธิของผู้อื่นที่ลอบเข้าไปในสถานที่หวงห้ามและขโมยยาของผู้อื่นมาก็กว ปรากฏว่าผู้อ่านเห็นด้วยกับการกระทำของก๊วยเซ็งเป็นจำนวนร้อยละ ๔๒

กรณี "การขอรู้นั้นหรือคนรักของเพื่อน เมื่อมีโอกาสที่จะขอได้" ในเรื่องอุทธีมีดสั้น ตอนที่เล้งโซวฮุ้นได้ช่วยชีวิตของลี้กิมฮวงไว้ ดังนั้นจึงเป็นเพื่อนที่มีบุญคุณต่อลี้กิมฮวงอย่างยิ่ง ปรากฏว่าเล้งโซวฮุ้นได้อาศัยบุญคุณที่ตนทำไว้ถือโอกาสเอ่ยปากขอรู้นั้นของลี้กิมฮวงอย่างไม่เกรงใจทั้งที่รู้ว่าคนทั้งสองโก๋หมั้นหมายกันมานานตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ลักษณะเช่นนี้ก็เป็นกรณียกเว้นที่ไม่มีจริยธรรม คือไม่เคารพในสิทธิของผู้อื่น ถึงแม้ว่าตนจะรับปากว่าจะให้ความดูแลและคุ้มครองนางไปตลอดชีวิตก็ตาม ผู้อ่านจึงไม่เห็นด้วยกับจริยธรรมที่เล้งโซวฮุ้นแสดงออกมาเป็นจำนวนถึงร้อยละ ๕๕ นับว่าเป็นการแสดงความเห็นที่ไม่เห็นด้วยเป็นจำนวนสูงสุด

๔. จริยธรรมทางบ้าน "การรักษากฎระเบียบข้อบังคับ" เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเคารพต่อกฎระเบียบต่าง ๆ เนื่องจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีสำนักทางวิทยายุทธหรือพรรคต่าง ๆ มากมาย ดังนั้นจึงต้องมีกฎข้อบังคับของแต่ละสำนักไว้ โดยเจ้าสำนักและศิษย์ในสำนักเองเป็นผู้รักษากฎระเบียบนี้ไว้ ซึ่งต้องรักษากฎกันอย่างจริงจังจนบางครั้งจะเป็นการโหดร้ายเกินควรเมื่อมีผู้ทำผิดกฎ อย่างกรณี "การที่อาจารย์ทำลายฝีมือต่อสู้ของศิษย์ผู้ทำผิดกฎสำนักไม่ให้มีโอกาสฝึกวิทยายุทธได้อีกตลอดชีวิต" ในเรื่องกระบี่ดาวรุ่ง ตอนที่ซุนอิกมิ่งรู้ว่าศิษย์ของตัวเองทรยศไม่เข้าด้วยกับฝ่ายศัตรู จึงจู่โจมทำลายพลังฝีมือไม่ให้มีโอกาสฝึกได้อีกต่อไป เช่นเดียวกับเรื่องมังกรหยก ภาค ๑ ที่อึ้งเอี๊ยะซือถูกศิษย์ทรยศขโมยคัมภีร์วิเศษไปโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากเขา ดังนั้นอึ้งเอี๊ยะซือจึงตัดสินใจสั่งให้ฆ่าของศิษย์ที่ยังเหลืออยู่หมดทุกคน การกระทำของอึ้งเอี๊ยะซือผิดจริยธรรมตรงที่ลงโทษผู้ที่ไม่มีความผิดแทนคนที่ทำผิด คือนางบ๊วยทิวฮวงซึ่งหนีออกจากเกาะท้อฮวยเต้าไปได้แล้ว ความผิดของศิษย์เท่าที่ปรากฏเสมอ คือการทรยศต่ออาจารย์หรือขโมยคัมภีร์วิเศษของอาจารย์ไป โทษทัณฑ์ความผิดเช่นนี้อาจเป็นการถูกจู่โจมหรือตัดแขนขาเท้า ทำลายพลังฝีมือไม่ให้มีโอกาสฝึกได้อีกต่อไป และโทษที่หนักที่สุดคือฆาตกรรมฆ่าตาย ผู้อ่านจำนวนร้อยละ ๕๖ ไม่เห็นด้วยที่อาจารย์ทำลายฝีมือการต่อสู้ของศิษย์เสียเมื่อทำผิดกฎของสำนักเข้าใจว่าควรจะมีการให้อภัยกันบ้างตามลักษณะนิสัยของคนไทย และตามความเมตตาคุณาที่อาจารย์มีต่อศิษย์

จากแบบสอบถามตอนที่ ๓ (ในภาคผนวก) เป็นการศึกษาคุณค่าโดยสรุปของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ตามความถี่เห็นของผู้อ่าน โดยการจัดเรียงลำดับความชอบของส่วนต่าง ๆ ที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ด้วยการได้กำกับหมายเลข ๑, ๒, ๓ และ ๔ ในข้อความที่ชอบมากที่สุดไปจนถึงชอบน้อยที่สุดเรียงตามลำดับ เมื่อได้รวบรวมเป็นความถี่แล้ว จึงนำผลของความถี่แต่ละอันดับมาให้เป็นคะแนนโดยกำหนดน้ำหนักให้เป็นดังนี้ คือ

ชอบมากอันดับ ๑	ให้	๔	คะแนน
ชอบมากอันดับ ๒	ให้	๓	คะแนน
ชอบมากอันดับ ๓	ให้	๒	คะแนน
ชอบมากอันดับ ๔	ให้	๑	คะแนน

การแสดงตัวเลขในตาราง

ตัวเลขแถวบน หมายถึง ตัวเลขที่แสดงจำนวนความถี่ของอันดับความชอบในแต่ละรายการ

ตัวเลขที่อยู่ภายในวงเล็บ หมายถึง ตัวเลขที่แสดงค่าน้ำหนักคะแนนของอันดับความชอบแต่ละรายการ คือ จำนวนคะแนนที่ได้มาจากจำนวนความถี่ น้ำหนักของคะแนน ซึ่งผลการวิเคราะห์ปรากฏตามตารางดังต่อไปนี้

ตาราง ๔ แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่มีต่อแต่ละองค์ประกอบของวรรณกรรมประเภทนี้

รายการ	อันดับ ๑	อันดับ ๒	อันดับ ๓	อันดับ ๔	คะแนนรวม
ก. เนื้อเรื่อง	๓๕ (๑๕๖)	๓๐ (๕๐)	๑๘ (๓๖)	๑๓ (๑๓)	(๒๙๕)
ข. ตัวละคร	๑๑ (๔๔)	๑๕ (๔๕)	๓๔ (๖๘)	๔๐ (๔๐)	(๑๙๙)
ค. คุณธรรม	๑๘ (๗๒)	๒๒ (๖๖)	๒๒ (๔๔)	๓๘ (๓๘)	(๒๒๐)
ง. ส่วนวนภาษา	๓๒ (๑๒๘)	๓๓ (๙๙)	๒๖ (๕๒)	๕ (๕)	(๒๘๘)

จากตาราง ๔ ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบเนื้อเรื่องมีคะแนนมากเป็นอันดับ ๑ ชอบส่วนวนภาษามีคะแนนมากเป็นอันดับ ๒ รองลงมาชอบการแสดงคุณธรรมในเรื่องมีคะแนนมากเป็นอันดับ ๓ และชอบตัวละครในเรื่องมีคะแนนน้อยที่สุดเป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง ๕ แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่มีต่อประเภท
ของเนื้อเรื่อง

รายการ	อันดับ ๑	อันดับ ๒	อันดับ ๓	อันดับ ๔	คะแนนรวม
ก. รัก	๖ (๒๔)	๓ (๒๑)	๔๔ (๘๘)	๔๓ (๔๓)	(๑๓๖)
ข. ทอสูร	๑๑ (๔๔)	๑๕ (๔๕)	๓๔ (๖๘)	๔๐ (๔๐)	(๑๙๓)
ค. ลีกลับ	๑๘ (๓๒)	๒๒ (๖๖)	๒๒ (๔๔)	๓๘ (๓๘)	(๒๒๐)
ง. สะเทือนใจ	๓๒ (๑๒๘)	๓๓ (๔๔)	๒๖ (๕๒)	๕ (๕)	(๒๘๘)

จากตาราง ๕ ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบเนื้อเรื่องที่ลีกลับเป็นอันดับ ๑ ชอบเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการทอสูรเป็นอันดับ ๒ รองลงมาชอบเนื้อเรื่องที่ให้ความสะเทือนใจเป็นอันดับ ๓ และชอบเนื้อเรื่องที่เป็นเรื่องรักเป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง ๖ แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านที่มีต่อการแสดงออกของตัวละครในเรื่อง

รายการ	อันดับ ๑	อันดับ ๒	อันดับ ๓	อันดับ ๔	คะแนนรวม
ก. ความอาฆาตแค้น	๔ (๑๖)	๘ (๒๔)	๒๘ (๕๖)	๖๐ (๖๐)	(๑๕๖)
ข. การชิงดีชิงเด่น	๓ (๑๒)	๑๔ (๔๒)	๕๓ (๑๐๖)	๓๐ (๓๐)	(๑๙๐)
ค. การชิงไหวชิงพริบ	๗๔ (๒๙๖)	๒๐ (๖๐)	๒ (๔)	๔ (๔)	(๓๖๔)
ง. การแสดงคุณธรรม	๑๙ (๓๖)	๕๘ (๑๗๔)	๑๗ (๓๔)	๖ (๖)	(๒๙๐)

จากตาราง ๖ ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบการชิงไหวชิงพริบของตัวละครในเรื่องเป็นอันดับ ๑ ชอบการแสดงคุณธรรมของตัวละครเป็นอันดับ ๒ รองลงมาชอบการแสดงความสามารถของตัวละครในการชิงดีชิงเด่นเป็นอันดับ ๓ และชอบการแสดงความสามารถแค้นของตัวละครเป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง ๗ แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านที่มีต่อคุณสมบัติของตัวละครในเรื่อง

รายการ	อันดับ ๑	อันดับ ๒	อันดับ ๓	อันดับ ๔	คะแนนรวม
ก. มีคุณธรรม	๑๔ (๕๖)	๓๗ (๑๑๑)	๓๔ (๗๘)	๑๐ (๑๐)	(๒๕๕)
ข. มีวิทยายุทธสูง	๑๒ (๔๘)	๓๔ (๑๐๒)	๔๕ (๘๘)	๕ (๕)	(๒๕๓)
ค. มีรูปร่างหน้าตาดี	๘ (๓๒)	๕ (๑๕)	๕ (๑๘)	๗๘ (๗๘)	(๑๔๓)
ง. มีไหวพริบเฉลียวฉลาด	๖๖ (๒๖๔)	๒๔ (๗๒)	๓ (๖)	๗ (๗)	(๓๔๙)

จากตาราง ๗ ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบตัวละครที่มีไหวพริบเฉลียวฉลาด เป็นอันดับ ๑ รองลงมาชอบตัวละครที่มีคุณธรรมเป็นอันดับ ๒ และชอบตัวละครที่มีวิทยายุทธสูงเป็นอันดับ ๓ ส่วนตัวละครที่มีรูปร่างหน้าตานั้น ผู้อ่านชอบเป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง ๘ แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านต่อคุณธรรมที่เห็นว่าสำคัญในวรรณกรรม
จีนกำลังภายใน

รายการ	อันดับ ๑	อันดับ ๒	อันดับ ๓	อันดับ ๔	คะแนนรวม
ก. ความซื่อสัตย์	๑๔ (๓๖)	๒๖ (๓๘)	๓๐ (๖๐)	๒๕ (๒๕)	(๒๓๙)
ข. ความกตัญญู	๓๓ (๑๔๘)	๓๕ (๑๐๕)	๒๕ (๕๐)	๓ (๓)	(๓๐๖)
ค. ความเคารพนับถือ อาจารย์	๖ (๒๔)	๒๒ (๖๖)	๓๕ (๓๐)	๓๓ (๓๓)	(๑๙๓)
ง. ความพากเพียร และอดทน	๓๘ (๑๕๒)	๑๓ (๕๑)	๑๐ (๒๐)	๓๕ (๓๕)	(๒๕๘)

จากตาราง ๘ ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบคุณธรรมในด้านความกตัญญู
เป็นอันดับ ๑ รองลงมาชอบคุณธรรมที่แสดงถึงความพากเพียรและอดทนเป็นอันดับ ๒
ชอบคุณธรรมที่แสดงถึงความซื่อสัตย์เป็นอันดับ ๓ และชอบคุณธรรมที่แสดงถึงความเคารพ
นับถืออาจารย์เป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง ๕ แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านที่มีต่อข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณกรรม
จีนกำลังภายใน

รายการ	อันดับ ๑	อันดับ ๒	อันดับ ๓	อันดับ ๔	คะแนนรวม
ก. ชีวิตที่ไม่จริงจังยั่งยืน	๑๒ (๔๔)	๓๑ (๕๓)	๒๔ (๔๔)	๓๓ (๓๓)	(๒๒๒)
ข. วิชาความรู้เรียนกัน ไม่จบสิ้น	๒๖ (๑๗๒)	๔๐ (๖๐)	๒๐ (๕๔)	๑๔ (๑๐)	(๒๗๔)
ค. ความรู้และคุณธรรม เป็นสิ่งที่ล้ำนโลก	๔๓ (๑๗๒)	๒๐ (๖๐)	๒๗ (๕๔)	๑๐ (๑๐)	(๒๔๖)
ง. การเข่นฆ่าอาฆาตแค้น ไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ดี	๑๔ (๗๖)	๕ (๒๗)	๒๔ (๕๔)	๔๓ (๔๓)	(๒๐๔)

จากตาราง ๕ ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบข้อคิดที่ว่าความรู้และคุณธรรม
เป็นสิ่งที่ล้ำนโลก เป็นอันดับ ๑ รองลงมาชอบข้อคิดที่วิชาความรู้เรียนกันไม่จบสิ้น เป็น
อันดับ ๒ และชอบข้อคิดที่ชีวิตที่ไม่จริงจังยั่งยืนเป็นอันดับ ๓ ส่วนข้อคิดที่ชอบเป็นอันดับสุดท้าย
คือการเข่นฆ่าอาฆาตแค้นไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ดี

ตาราง ๑๐ แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านที่มีต่อประโยชน์จากการอ่านวรรณกรรม
จีนกำลังภายใน

รายการ	อันดับ ๑	อันดับ ๒	อันดับ ๓	อันดับ ๔	คะแนนรวม
ก. ให้ความเพลิดเพลิน	๔๓ (๑๗๒)	๒๖ (๗๘)	๑๖ (๓๒)	๑๕ (๑๕)	(๒๔๗)
ข. ให้ข้อคิดและคติ- สอนใจ	๔๗ (๑๘๘)	๓๒ (๙๖)	๑๘ (๓๖)	๓ (๓)	(๓๒๓)
ค. ให้ความรู้ต่าง ๆ โดย เฉพาะขนบธรรมเนียมประเพณีจีน	๘ (๓๒)	๒๘ (๘๘)	๔๗ (๙๔)	๑๗ (๑๗)	(๒๒๗)
ง. เป็นแบบอย่างในสิ่ง ที่งดงาม	๒ (๘)	๑๔ (๔๒)	๑๘ (๓๘)	๖๕ (๖๕)	(๑๕๓)

จากตาราง ๑๐ ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีความคิดเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่าน คือให้ข้อคิดและคติสอนใจมีมากเป็นอันดับ ๑ รองลงมาคือให้ความเพลิดเพลินเป็นอันดับ ๒ และให้ความรู้ต่าง ๆ โดยเฉพาะขนบธรรมเนียมประเพณีจีนมีมากเป็นอันดับ ๓ ส่วนประโยชน์ในด้านการเป็นแบบอย่างในสิ่งที่ดีงามเลือกเป็นอันดับสุดท้าย

ตาราง ๑๑ แสดงอันดับความชอบของผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในทั้ง ๆ
ที่เป็นเรื่องที่มันยาว

รายการ	อันดับ ๑	อันดับ ๒	อันดับ ๓	อันดับ ๔	คะแนนรวม
ก. เนื้อเรื่องซับซ้อน ชวนให้ติดตาม	๖๔ (๒๕๖)	๑๖ (๔๔)	๑๑ (๒๒)	๕ (๕)	(๓๓๕)
ข. มีวิถียุทธแปลก ๆ มากมายชวนให้สนุก และตื่นเต้น	๑๑ (๔๔)	๓๒ (๕๖)	๒๕ (๕๔)	๒๘ (๒๘)	(๒๒๖)
ค. ได้ติดตามชีวิตของตัว บุคคลสำคัญเป็นระยะ ยาวนานได้อย่างจุใจ	๕ (๒๐)	๑๖ (๔๔)	๓๔ (๓๔)	๔๕ (๔๕)	(๑๘๑)
ง. ได้รับความเพลิดเพลิน กับการติดตามบทบาท ของตัวบุคคลที่มีมาก มายได้อย่างเต็มที่	๒๐ (๘๐)	๓๖ (๑๐๘)	๒๖ (๕๒)	๑๘ (๑๘)	(๒๕๘)

จากตาราง ๑๑ การที่ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบอ่านวรรณกรรมประเภท
นี้เพราะ เนื้อเรื่องซับซ้อนชวนให้ติดตาม เป็นอันดับ ๑ เหตุผลรองลงมาเพราะได้รับความ
เพลิดเพลินกับการติดตามบทบาทของตัวละครที่มีมากมายได้อย่างเต็มที่ เป็นอันดับ ๒ อ่าน
เพราะมีวิถียุทธแปลก ๆ มากมายชวนให้สนุกและตื่นเต้น เป็นอันดับ ๓ และเหตุผลสุดท้าย
ที่ชอบอ่านเพราะ ได้ติดตามชีวิตของตัวละครในเรื่องได้เป็นระยะยาวนานอย่างจุใจ

ตาราง ๑๒ แสดงความคิดเห็นของผู้อ่านในร้านที่วรรณกรรมเงินกำลังภายในมีส่วนส่งเสริมศีลธรรมในสังคมไทย

รายการ	ส่งเสริม ร้อยละ	ไม่ส่งเสริม ร้อยละ	สรุปแน่นอนไม่ได้ ร้อยละ
วรรณกรรมเงินกำลังภายใน กับการส่งเสริมศีลธรรมในสังคมไทย	๓๒	๑๘	๕๐

จากตาราง ๑๒ ผู้อ่านวรรณกรรมเงินกำลังภายในมีความคิดเห็นโดยสรุปว่าวรรณกรรมเงินกำลังภายในช่วยส่งเสริมศีลธรรมในสังคมไทยจำนวนร้อยละ ๓๒ ที่มีคิดเห็นว่าไม่ส่งเสริมร้อยละ ๑๘ และอีกจำนวนร้อยละ ๕๐ ให้ความคิดเห็นว่าสรุปแน่นอนไม่ได้

ตาราง ๑๓ แสดงความคิดเห็นของผู้อ่านถึงความเหมาะสมของวรรณกรรมเงินกำลังภายในต่อชีวิตปัจจุบัน

รายการ	เหมาะสม ร้อยละ	ไม่เหมาะสม ร้อยละ	สรุปแน่นอนไม่ได้ ร้อยละ
วรรณกรรมเงินกำลังภายในกับ ความเหมาะสมในชีวิตปัจจุบัน	๑๖	๔๑	๔๓

จากตาราง ๑๓ ผู้อ่านวรรณกรรมเงินกำลังภายในมีความคิดเห็นโดยสรุปว่าวรรณกรรมเงินกำลังภายในเหมาะสมกับชีวิตปัจจุบันร้อยละ ๑๖ มีความคิดเห็นว่าไม่เหมาะสมจำนวนร้อยละ ๔๑ และอีกจำนวนร้อยละ ๔๓ ที่มีความคิดเห็นว่ายังสรุปแน่นอนไม่ได้

เหตุผลอื่น ๆ ของผู้อ่านที่ชอบวรรณกรรมจีนกำลังภายใน (จากแบบสอบถามปลายเปิด)

๑. ตื่นเต้นกว่าการดูภาพยนตร์ เพราะการเขียนจะเขียนให้พิสดารอย่างไรก็ได้ เช่นในเรื่องมังกรหยก ก๊วยเซ็งสามารถกระโดดข้ามเขาที่ละ ๓ ลูก แต่ภาพยนตร์ทำไม่ได้

๒. มีส่วนงานการเขียนที่ตื่นเต้นน่าติดตามและติดตามกันไม่ต้องรอตอนต่อไป (ภาพยนตร์โทรทัศน์)

๓. ประหลาดกว่าภาพยนตร์และให้รายละเอียดมากกว่า เหมือนกับเป็นสิ่งที่ใกล้ชิดกับตัวเรา

๔. อ่านแล้วได้รับความเพลิดเพลินเหมือนอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่งที่ไม่มียุทธาอื่น ๆ นอกจากการชิงไหวพริบ การใช้วิทยายุทธซึ่งต่างจากสังคมปัจจุบัน

๕. ผู้เขียนเข้าใจธรรมชาติของการเป็นมนุษย์ ความจริงที่ปรากฏและภาวะจำยอมที่มนุษย์ต้องดำเนินชีวิต

๖. ความจริงใจของตัวละคร ความผูกพันของตัวละครที่เหนียวแน่น เช่น สหายยอมตายแทนกัน

๗. เน้นถึงปรัชญาในการดำรงชีวิตและสอดแทรกความคิดของปราชญ์โบราณ

๘. นิยายจีนกำลังภายในมีอยู่หลายแนว ผู้ประพันธ์บางคนได้สอดแทรกปรัชญาชนบทรรมนิยมประเพณีของจีนโบราณไว้และบางเรื่องก็มีพงศาวดารราชวงศ์ต่าง ๆ อยู่ด้วย

๙. เมื่ออ่านสามารถมองเห็นมโนภาพได้อย่างชัดเจนและละเอียดยิ่งกว่าภาพยนตร์ เหมือนกับเป็นสิ่งที่ใกล้ชิดกับตัวเรา

๑๐. ส่วนวนมีลักษณะเด่นโดยเฉพาะถ้อยคำในการคำไม่หยาบคายกับมีลักษณะเชิงขบขัน

๑๑. ใช้เวลาว่างที่มีอยู่มิให้ว่างผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ แก่เหงาได้ดี

๑๒. ช่วยเสริมทักษะความรอบคอบสุขุมในการทำงานต่าง ๆ ให้มีความรอบคอบได้ผลงานที่ดีขึ้น

๑๓. คุณแล้วทำให้เกิดภาพพจน์ ทำให้ย้อนกลับมาคิดถึงให้ปัจจุบันได้ เช่น ในอดีตใช้วิธีจุดเตาในปัจจุบันใช้วิธีฝังเข็ม
๑๔. สอนให้รู้จักอคติ และต่อสู้กับชีวิต
๑๕. ให้ความรู้ในการแก้ไข้หาเฉพาะหน้าบางอย่าง ซึ่งบางครั้งเกิดขึ้นกับเราในชีวิตประจำวัน

บทที่ ๔

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์วรรณกรรมจีนกำลังภายในปีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาธรรมเนียมทางวรรณกรรมของเรื่องแปลวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ซึ่งจะทำให้เห็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมประเภทนี้เด่นชัดขึ้น
๒. เพื่อศึกษาคูณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน
๓. เพื่อศึกษาสภาพสังคมและก่านิยมทางสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

ผลการศึกษาวิเคราะห์ สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นวรรณกรรมประเภทเรื่องแปลที่แปลมาจากนวนิยายจีน มีการแปลเป็นภาษาไทยประมาณปี พ.ศ. ๒๕๐๐ โดย จำลอง พิศนาคะ ได้แปลเรื่องมังกรหยกของกิมย้งเป็นครั้งแรก ต่อมาวรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นที่นิยมในหมู่นักอ่านกันมากขึ้น มีชื่อเรียกหลายอย่างเช่น หนังสือจีนกำลังภายใน นวนิยายจีนกำลังภายใน นิยายบู๊ลิ้มหรือวรรณกรรมบู๊ลิ้ม เป็นต้น วรรณกรรมจีนกำลังภายในมีแนวโน้มในการแต่งที่แตกต่างจากวรรณกรรมจีนที่เคยแปลและเขียนกันมา คือ มีลักษณะเฉพาะที่สังเกตได้จากธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมของเรื่องแปล พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

ลักษณะโครงเรื่อง วรรณกรรมจีนกำลังภายใน มีลักษณะโครงเรื่องที่มีการสร้างปัญหาหรือข้อขัดแย้งไว้ตลอดตั้งแต่เริ่มต้นเรื่องจนกระทั่งจบ ในการดำเนินเรื่องจะกลิ้งกลายปัญหา และผูกปมปัญหาในโครงเรื่องรองใหม่อยู่เรื่อย ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้เกิดความใคร่รู้ชวนให้ติดตามเรื่องไปจนเข้าสู่จุดจบของเรื่อง ขณะที่เรื่องพัฒนาไปนั้น นอกจากจะแทรกโครงเรื่องรองแล้ว ยังมีการแทรกลักษณะที่เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติเกี่ยวกับเป็นความสามารถเกินมนุษย์ของตัวละคร เช่น มีวิชาตัวเบา จนสามารถวิ่งไปได้อย่างรวดเร็ว หรือกระโดดขึ้นไปที่สูง ๆ มีวิชาส่งเสียงทางลมปราณ สามารถสื่อสารทางกระแสดิจถึงผู้ที่อยู่ห่างกันได้ และมีหลังภายในมากสามารถฟันสิ่งต่าง ๆ ให้หักหรือ

ขาดควมมือเปล่าได้ การพัฒนาเรื่องยังมีเหตุประจวบให้เกิดความคืบต้นคลายความตึงเครียด ทั้งยังได้เรื่องสลับ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้เรื่องต่อไป การจบเรื่องจะจบด้วยการให้ฝ่ายธรรมะชนะฝ่ายอธรรมะเสมอ

ลักษณะแก่นเรื่อง กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ในเรื่องความรัก โลก โกรธ หลง และเน้นทางด้านคุณธรรมต่าง ๆ เช่น ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ ความรักชาติ ความเมตตา และเสียสละ เป็นต้น พฤติกรรมที่ตัวละครแสดงออกมา ได้แก่ การล้างแค้น การชิงดีชิงเด่น และการชิงไหวพริบกัน โดยเฉพาะการล้างแค้นจะกระทำไปเพื่อความกตัญญูและการชิงดีชิงเด่นกระทำไปเพราะความทะเยอทะยานอยากมีชื่อเสียง

ลักษณะตัวละคร บรรณกรรมจีนกำลังภายใน จะมีตัวละครเป็นจำนวนมาก มีบทบาทต่าง ๆ กันไป มีทั้งตัวละครประเภทคนและสัตว์ โดยเฉพาะตัวละครประเภทคน มักจะแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่ายอย่างเด่นชัด คือฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรมะ ลักษณะเด่นของตัวละครในบรรณกรรมประเภทนี้คือ มีวิทยายุทธสำหรับใช้ต่อสู้กัน เป็นการฝึกวิชาฝีมือด้วยการใช้สมาธิ กำหนดลมหายใจเข้าออกเพื่อให้เกิดพลังภายในจนสามารถทำตัวเบาได้ มีการฝึกฝนการต่อสู้ด้วยมือเปล่าและฝึกฝนเพลงอาวุธในท่าพิสดารต่าง ๆ บางครั้งอาจมีการใช้ของวิเศษ อาวุธวิเศษหรืออาวุธลับสำหรับต่อสู้กัน นอกจากนี้ ตัวละครมักจะมีฉายานามเรียกอีกชื่อหนึ่ง เป็นการเรียกตามลักษณะรูปร่าง นิสัยใจคอ ความสามารถในทางวิทยายุทธ หรืออาวุธที่ใช้ประจำตัว ส่วนตัวละครประเภทสัตว์มักจะเป็นสัตว์ที่มีคุณสมบัติพิเศษกว่าสัตว์ธรรมดา คือ แล่นรู้ สามารถเข้าใจภาษามนได้

ลักษณะบทสนทนา บทสนทนาในบรรณกรรมจีนกำลังภายใน มีลักษณะเฉพาะของการเรียกชื่อตัวละคร เช่น ชื่อแม่ เตี้ยเตี้ย เจ้เจ้ ซึ่งจะเรียกกันเฉพาะในบทสนทนาเท่านั้น นอกจากนี้มีลักษณะธรรมเนียมนิยมของการถามชื่อแท้ ทำให้รู้จักตัวละครและการที่ได้ข้อคิดจากคำคมและคำพังเพยต่าง ๆ จากคำพูดของตัวละคร จึงทำให้บทสนทนามีคุณค่ายิ่งขึ้น

ลักษณะฉาก วรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็นเรื่องที่มีภูมิสถานในประเทศจีน มีบรรยากาศของจีนสมัยโบราณ มีกล่าวถึงสถานที่และมืออยู่ในพงศาวดารจีนและแต่งขึ้นตามจินตนาการของผู้แต่ง เหตุการณ์ในเรื่องจะเกิดขึ้นในช่วงเวลายาวนาน คือใช้เวลาหลายปี ส่วนสถานที่ที่ใช้เป็นฉากในเรื่องมีทั้ง สถานที่ที่มีจริง เช่น ภูเขาบู๊ตึง วัดเสียวลี้ม เมืองเซียงเอี้ยง และสถานที่ในจินตนาการ เช่น หุบเขาไร้ไม้ตรี ถ้ำพันโพรง

กลวิธีการเสนอเรื่อง ผู้ประพันธ์จะเป็นผู้เล่าเรื่องวรรณกรรมจีนกำลังภายใน คือ เป็นผู้ล่วงรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน ด้านกลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง นิยมการเล่าเรื่องเรียงตามลำดับเหตุการณ์ เริ่มด้วยเหตุการณ์ที่เกิดก่อน ตามด้วยเหตุการณ์ที่เกิดหลัง ในขณะที่ดำเนินอยู่นั้น มักจะให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตให้ตัวละครอื่นฟัง แล้วย้อนกลับมาหาปัจจุบัน ใช้กลวิธีการสร้างตัวละครหลายแบบ คือ สร้างเป็นตัวละครแบบเนื้อจริง มีความสามารถเกินมนุษย์ธรรมดาบ้าง สร้างแบบสมจริง ให้มีอารมณ์เหมือนบุคลธรรมดาเปลี่ยนไปตามเหตุการณ์สภาพแวดล้อมบ้าง และยังสร้างเป็นตัวละครตามอุดมคติ คือให้มีความดีงามตามที่คาดหวังไว้อีกบ้าง ตัวละครเอกมักจะมีลักษณะทั้ง ๓ อย่าง รวมกันอยู่ต้นแปรไปตามเหตุการณ์ในเรื่อง

ท่วงทำนองในการแต่ง เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับการแปลอยู่ด้วย เนื่องจากในการแปลจากภาษาจีน ผู้แปลต้องคิดศัพท์ขึ้นใช้ โดยพยายามให้เหมาะกับตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่อง เช่น การสรรคำใช้ เมื่อตัวละครใช้วิชาตัวเบา ก็ใช้ว่าเงาว่าง พลังกาย นอกจากนี้ท่วงทำนองเกี่ยวกับโวหารมีลักษณะเด่นที่มีการใช้อุปมาโวหารประกอบ ทำให้เข้าใจได้ชัดเจน สร้างจินตภาพตามถ้อยคำสำนวนเหล่านั้น เช่น น้ำตาร่วงเหมือนไข่มุก หลุดจากสาย ส่วนท่วงทำนองในการบรรยายและการพรรณนาความ ก็เป็นการบรรยายที่ให้ทราบเรื่องกระจ่าง พรรณาให้รายละเอียดแจ่มแจ้ง

สภาพสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

๑. การปกครองและเหตุการณ์บ้านเมือง วรรณกรรมจีนกำลังภายในบางเรื่องอิงพงศาวดารจีนในช่วงราชวงศ์ต่าง ๆ เหตุการณ์ในสมัยราชวงศ์ของและราชวงศ์หนึ่งเป็นที่นิยมนำมาใช้แต่งมาก เพราะทั้งสองสมัยเป็นช่วงเวลาที่มีข้าศึกสำคัญรุกรานแผ่นดินจีน

คือมองโกลและแมนจู บ้านเมืองจึงอยู่ในภาวะที่ไม่ปกติสุข ถ้าไม่เป็นเรื่องอิงพงสาวดาร ก็จะเป็นเรื่องของชาวยุทธจักรล้วน ๆ มีการชิงดีชิงเด่น อยากรเป็นใหญ่ โห่ร้ายหาบุญ จนต้องมีผู้ปราบปราม ตัวละครสำคัญจะเป็นผู้นำในการปราบมารร้ายที่ก่อความไม่สงบสุข ในสังคมพุทธจักร

๒. ลัทธิเต๋าสนา วรรณกรรมจีนกำลังภายใน กล่าวถึงลัทธิศาสนาในสังคมอย่าง ชัดเจน ได้แก่ การบูชาบรรพบุรุษ เพื่อแสดงความเคารพและกตัญญู การนับถือฟ้าดิน เพราะ เชื่อว่าฟ้าดินเป็นผู้สร้างและทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง การนับถือลัทธิทั้ง ๒ คือ ลัทธิขงจื้อ ลัทธิเต๋า และการนับถือพุทธศาสนา ปรากฏว่าลัทธิขงจื้อในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เป็น การแสดงถึงคุณธรรมค่านต่าง ๆ โดยเฉพาะในเรื่องของความกตัญญูต่อกเวที่ มีปรากฏเด่นชัด มาก ส่วนลัทธิเต๋าและพุทธศาสนาปรากฏในเรื่องของการฝึกกำลังภายใน โดยการใช้ สมาธิกำหนดลมหายใจเข้าออก และสังเกตได้จากบทบาทของตัวละครในเรื่อง คือ หลวงจีน เป็นนักบวชในศาสนาพุทธ ส่วนนักพรตเป็นนักบวชในลัทธิเต๋า ทั้งนักบวชและหลวงจีนต่าง เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องเสมอ

๓. การศึกษา การศึกษาเท่าที่ปรากฏวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เน้นการฝึก วิทยายุทธ เรียกว่าเป็นการเรียนทางฝ่ายบู๊ ถ้าเรียนทางวิชาหนังสือ เรียกว่า เรียนทาง ฝ่ายบุ๋น ฝ่ายบู๊ได้รับความนิยมมากกว่า การเรียนวิทยายุทธไม่มีการจำกัดเพศ วัย แต่ผู้เรียน เป็นคนเฉลี่ยาฉลากหรือสุ่มส่วนมากหญิง-ชาย มักจะฝึกเรียนกันตั้งแต่เป็นเด็ก การที่จะให้ มีวิชากล้าแข็งนั้นต้องใช้เวลาฝึกหลายสิบปี ผู้ที่สอนหรือถ่ายทอดวิทยายุทธอาจจะให้เรียกตน ว่าอาจารย์หรือไม่ให้เรียกก็ได้ ตามกฎผู้ลึ้มกำหนดว่าผู้ที่เรียนวิทยายุทธที่มีอาจารย์อยู่ก่อน แล้ว จะไปเรียกนับถือผู้อื่นเป็นอาจารย์อีกไม่ได้ วิชาที่เรียนขั้นแรก คือการฝึกนั่งสมาธิเพื่อ ให้เกิดพลังภายใน แล้วจึงฝึกทำการต่อสู้ในวิชาเพลงมวยหรือการต่อสู้ด้วยมือเปล่า และ อาจฝึกการต่อสู้ด้วยอาวุธ วิชาที่ฝึกสุดแต่อาจารย์จะสอนให้ สถานที่เรียนมักเป็นที่ตามป่าเขา หรือในถ้ำ

ค่านิยมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นเรื่องที่สะท้อนถึงสภาพสังคมจีนบางอย่าง จึงมีค่านิยมที่มีลักษณะคล้าย ๆ กับค่านิยมของชาวจีนอยู่บ้าง แต่ค่านิยมบางอย่างก็มีอยู่เฉพาะในวรรณกรรมประเภทนี้เท่านั้น ค่านิยมที่ปรากฏ ได้แก่ มีความกตัญญูทุกเวที มีความซื่อสัตย์และรักษาสัจจะ ยกย่องผู้มีวิद्याบุทรสูงและผู้กล้าหาญ นับถือผู้อาวุโส นับถือเพื่อนเป็นพี่น้องร่วมสาบาน ยกย่องฐานะและบทบาทของสตรี นับถือฟ้าดิน ยกย่องเงินตรา ยกย่องอำนาจ ยอมรับการแก้แค้นเพื่อทดแทนคุณ และมีความถ่อมตน ค่านิยมเหล่านี้ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในทางพฤติกรรมของตัวละคร คำพูด ความคิดและความรู้สึก

คุณค่าของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

คุณค่าทางวรรณศิลป์ เป็นคุณค่าทางกลวิธีแต่งที่ทำให้ผู้อ่านสนใจกันมาก จากการออกแบบสอบถามผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในเกี่ยวกับเหตุผลที่ชอบอ่านวรรณกรรมประเภทนี้ ผลปรากฏว่า ผู้อ่านชอบการผูกเรื่องที่สร้างปมปัญหาไว้ตลอดเรื่องมากที่สุด มีจำนวนร้อยละ ๕๔ เหตุผลที่เลือกกรองลงมาคือมีคำคมและได้ข้อคิดในเรื่อง มีจำนวนร้อยละ ๕๑ แก่นเรื่องแสดงถึงธรรมชาติของมนุษย์โดยเน้นความมีคุณธรรม มีจำนวนร้อยละ ๔๖ เหตุการณ์ในเรื่องมีความลึกลับชวนให้ใคร่รู้เรื่องต่อไป มีจำนวนร้อยละ ๓๔ และมีเนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวฆ่าล้างแค้น ซึ่งก็ชิงเด่นและตัวบุคคลในเรื่องมีการชิงไหวชิงพริบกันมีจำนวนร้อยละ ๒๕ เหตุผลเหล่านี้เป็นลักษณะเด่นทางกลวิธีแต่งของวรรณกรรมประเภทนี้

คุณค่าทางจริยธรรม คุณค่าทางจริยธรรมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีหลายอย่าง ได้แก่ ความกตัญญูกับการแก้แค้น ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม การรักพวกพ้อง ความยุติธรรม ความเมตตา การเคารพสิทธิของผู้อื่น และการรักษากฎระเบียบข้อบังคับ จริยธรรมเหล่านี้เป็นการแสดงให้เห็นคุณธรรมของตัวละครในเรื่อง

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวិเคราะห์วรรณกรรมจีนกำลังภายในครั้งนี้ ผู้ศึกษามีความเห็นว่า วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นที่ยอมรับกันมาก ควรมีการศึกษาวิจัยกันต่อไปอีก เพื่อประโยชน์ทางด้านการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน จึงขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมจีนกำลังภายในในแนวเก่ากับวรรณกรรมจีนกำลังภายในแนวใหม่ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เช่น ศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรม ของ โกวเล้ง ที่แต่งในสมัยแรกกับที่แต่งในสมัยหลัง ซึ่งนำความถักตะวันตกเข้ามาสอแทรก

๒. ควรมีการศึกษาอิทธิพลของวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่มีต่อผู้อ่าน

๓. ควรมีการสำรวจปริมาณการผลิตงานแปลวรรณกรรมจีนกำลังภายในและคุณภาพของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

๔. ศึกษาความสัมพันธ์ของระหว่างก่านิยมในวัฒนธรรมไทยกับก่านิยมทางสังคมในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

๕. ควรมีการศึกษามโนทัศน์และฐานะของสตรีที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในโดยการเปรียบเทียบกับมโนทัศน์และฐานะของสตรีในสังคมจีนจริง ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กระแสร มาดยาภรณ์ ผู้รวบรวม วรรณคดีเปรียบเทียบเบื้องต้น โรงพิมพ์โรงเรียน
สตรีเนติศึกษา ๒๕๑๖, ๔๕๗ หน้า

- กฤษณ์ วรางกูร "นิยายจีนในเมืองไทย" จุฑารัตน์ ๒๒ : ๔๕ กันยายน ๒๕๑๕
กวยลิมเซ่งและคนอื่น ๆ วัฒนธรรมและประเพณีจีน (ฉบับภาษาจีน) เจียตง ๑๕๗๗,
๓๖๖ หน้า

- กอญ้ง (นามแฝง) กำเทียนลก แปลโดย ว. ฤ เมืองสูง เพลินจิตต์ ๒๕๐๘, ๖ เล่ม
การศาสนา, กรม พิธีกรรมและวัฒนธรรมไทย โรงพิมพ์การศาสนา ๒๕๒๑, ๑๗๒ หน้า

กิมย้ง (นามแฝง) "บันทึกท้าวมะลิ" ใน มังกรหยก ภาค ๒ เล่ม ๔ (ฉบับภาษาจีน)
หน้า ๑๖๗๑ - ๑๖๗๒ ส่องกง เมืองปอ ๑๕๗๗,

- _____ มังกรหยก ภาค ๑ แปลโดย จำลอง พิศนาคะ บ้านกาลสาสน์ ๒๕๒๒,
๑๐ เล่ม

กิริติ บุญเชื้อ จริยศาสตร์สำหรับผู้เริ่มเรียน ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๑๕, ๑๔๖ หน้า

กุหลาบ มลลิกะมาส วรรณกรรมไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๑๗, ๒๐๗ หน้า

- ไกรเล้ง (นามแฝง) ฤทธิ์มีกลิ่น แปลโดย ว. ฤ เมืองสูง ประพันธ์สาส์น ๒๕๑๕,
๖ เล่ม

- _____ วีรบุรุษสาวงาม แปลโดย น. นพรัตน์ บ้านกาลสาสน์ ๒๕๑๕, ๕๗๖ หน้า

ขวัญดี รักพงศ์ "วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีน แบบจีนและเกี่ยวกับจีนในภาษาไทย"

- วารสารวรรณกรรม ๗ : ๑๐๓ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๒๐

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน รายงานการสัมมนาจริยธรรมในสังคมไทย

ปัจจุบัน โรงพิมพ์กรมการศาสนา ๒๕๒๒, ๒๕๑ หน้า

- จ้านงค์ ทองประเสริฐ ปรัชญาประยุกต์ยุคจีน แพรวศึกษา ๒๕๑๕, ๔๔๔ หน้า

- จำลอง พิศนาคะ วิชากำลังภายใน อายุนั้น บ้านกาลสาสน์ ๒๕๑๗, ๑๖๔ หน้า

เจือ สตะเวทิน วรรณคดีวิจารณ์ โรงพิมพ์สุทธินิสารการพิมพ์ ๒๕๑๘, ๑๗๔ หน้า

เจตนา นาควัชร: "วรรณคดีวิจารณ์และวรรณคดีศึกษา" ใน วรรณไวทยาการ : วรรณคดี
หน้า ๑ - ๕๓ โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ๒๕๑๔

ชลอ อุทกภาชน, พ.ศ.อ. วิจัยพุทธปรัชญาเปรียบเทียบกับหลักวิทยาศาสตร์ แพรวพิทยา
๒๕๑๒, ๔๐๐ หน้า

ชัยอนันต์ สมุทวณิช "คำที่ไม่น่านิยม" พัฒนาชุมชน ๑๓ : ๓๕ กันยายน ๒๕๑๗
เชียงใหม่, มหาวิทยาลัย วรรณกรรมไทยปัจจุบัน คณะมนุษยศาสตร์ ๒๕๑๖, ๑๖๖ หน้า
คำร่างรายงานภาพ, สมเด็จพระเทพฯ ตำนานเรื่องสามก๊ก โครงการพัฒนาการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๔, ๔๔ หน้า

เคอ บาร์, วิลเลียม ซีไอคอร์ บ่อเกิดลัทธิประเพณีจีน แปลโดย จ्ञานงค์ ทองประเสริฐ
ราชบัณฑิตยสถาน ๒๕๑๐, ๕ ภาค

ทวีป วรคิลก "สุนทรียภาพ : ศัพท์วรรณกรรม" โลกหนังสือ ๒ : ๓๒ มิถุนายน ๒๕๒๒
ทองสุก เกตุโรจน์ การเขียนแบบสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๑๔, ๑๒๓ หน้า
เทือก ฤสุมา ณ อยุธยา "เรื่องอ่านเล่นหรือนวนิยายในวรรณคดีไทย" จันทร์เกษม
๔๕ : ๔๕ พฤศจิกายน - ธันวาคม ๒๕๑๑

โทมะสุ โอซากัง (นามแฝง) คาราเต้กันชู บันดาลสาส์น ๒๕๒๒, ๒๐๐ หน้า

ตรีศิลป์ บุญขจร นวนิยายกับสังคมไทย (๒๔๗๕ - ๒๕๐๐) สร้างสรรค์ ๒๕๒๓, ๔๖๑ หน้า

ตั้งคงเพ้ง (นามแฝง) กระบี่ควารุ่ง แปลโดย น. นพรัตน์ บรรณกิจ ๒๕๒๒, ๕ เล่ม

ชัย ชุมสาย, ม.ล. วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๑๖, ๑๖๓ หน้า

ปัก แชมภ กับ บุญ อ. โห มวยจีน แปลโดย ศักดิ์วี (นามแฝง) ชุนสาส์น
ม.ป.ป. ๒๒๑ หน้า

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. "การอบรมศึกษากับค่านิยมที่พึงประสงค์" เอกลักษณ์ไทย
๑ : ๓๑ มกราคม ๒๕๒๐

วิเคราะห์วรรณคดีไทย โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์,
สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ๒๕๑๗, ๒๒๖ หน้า

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. "หัวเลี้ยวของวรรณกรรมไทย" ใน วรรณไวทยาการ : วรรณคดี
หน้า ๕๕ - ๑๕๔ ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๑๔

ประจักษ์ ประกาศิตพยากร "วรรณกรรมจีนในภาษาไทย" จันทร์เกษม ๕๗ : ๔๖

พฤศจิกายน - ธันวาคม ๒๕๑๓

ประทีป ธีรมาน วรรณกรรมไทยปัจจุบัน พิมพ์ครั้งที่ ๒ เจริญวิทย์การพิมพ์ ๒๕๒๓,
๑๖๔ หน้า

ปานทิพย์ ศุภนคร ปรัชญาจีน มหาวิทยาลัยรามคำแหง ม.ป.ป. ๑๐๔ หน้า อักษรานา
นิพนธ์ (นามแฝง) "พบนักเขียน ว. ณ เมืองลุง" สกุลไทย ๒๔ : ๓๒ สิงหาคม ๒๕๒๑

เนี่ยอู๋เซ็ง (นามแฝง) แม่เสื้อขาว แปลโดย จำลอง พิเศษาคะ บ้านกาลสาส์น ๒๕๑๖,
๓ เล่ม

พรดี ฉัตรพลรักษ์ "แนวความคิดดั้งเดิมของชาวจีน" ใน รวมบทความเกี่ยวกับอารยธรรม
ตะวันออก หน้า ๔๗ - ๕๔ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๒๒

เพ็ชร, สมิตร์ ประวัติอารยธรรมจีน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๑๖, ๒๕๔ หน้า

ไพฑูรย์ เครือแก้ว ลักษณะสังคมไทยและหลักการพัฒนาชุมชน กองฝึกอบรมกรมการพัฒนาชุมชน
กระทรวงมหาดไทย ๒๕๐๖, ๔๐๕ หน้า

ยอ ภู่อักษร "วรรณกรรมบู๊ลิ้ม หรือ ยุทธจักรกำลังภายใน" โลกหนังสือ ๑ : ๖๔
ตุลาคม ๒๕๒๐

รังษี ชันโสภา อารยธรรมจีน วชิรินทร์การพิมพ์ ๒๕๒๑, ๑๓๐ หน้า

รินฤทัย สัจจพันธ์ คำบรรยายวิชาอิทธิพลวรรณกรรมต่างประเทศในวรรณกรรมไทย
มหาวิทยาลัยรามคำแหง ม.ป.ป. ๒๖๐ หน้า

แรงราม มุณฑริก เอกสารประกอบการเรียนวิชาวรรณคดีอังกฤษ ๒ นวนิยาย - เรื่องสั้น
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ม.ป.ป. ๖๔ หน้า
อักษรานา

โรสเชอร์, เอ็กวิน และ ยอดหน้ เค แครทท์ อุ่ออารยธรรมตะวันออก แปลโดย
จำนงค์ ทองประเสริฐ และคนอื่น ๆ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ๒๕๑๐,
๓ เล่ม

- ล่ำหับ (นามแฝง) "ในโลกของบู๊ลิ้ม" รัฐวิสาหกิจ ๒๓ : ๗๔ มีนาคม ๒๕๒๑
- ลิลิต ชุนตระกูล ประวัติการสัมพันธ์ระหว่างชาติไทยกับจีน พิมพ์ครั้งที่ ๗ ม.ป.ป.
๒๕๑๒, ๑๓๗ หน้า
- เลียง เสถียรสุด ผู้เรียบเรียง ประวัติวัฒนธรรมจีน พิมพ์ครั้งที่ ๒ สมาคมสังคมศาสตร์
แห่งประเทศไทย ๒๕๑๖, ๓๕๒ หน้า
- วิภา กองเกนัท วรรณคดีวิจารณ์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร: ๒๕๒๐,
๕๖ หน้า
- _____ วรรณคดีศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ๒๕๒๑, ๑๕๑ หน้า
- ว. ฅ เมืองสูง (นามแฝง) "ก่อนจะมาเป็นมังกรจำวายุหจกร - มังกรจำวายุหจกร"
๕ พฤษภาคม ๒๕๒๑ หน้า ๑๑
- วิทย์ วิทเวทย์ จริยศาสตร์เบื้องต้น : มนุษย์กับปัญหาจริยธรรม อักษรเจริญทัศน์ ๒๕๒๐,
๑๓๔ หน้า
- วิทย์ วิทเวทย์ และคนอื่น ๆ อารยธรรม เล่มที่ ๑ พิมพ์ครั้งที่ ๒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒๕๒๒, ๑๗๖ หน้า
- วิทย์ กวีศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย
๒๕๑๔, ๓๗๒ หน้า
- วิเวก เอกคำรง "บทวิเคราะห์เส้นทางของนวนิยายกำลังภายใน" โลกหนังสือ ๓ : ๔๐
ธันวาคม ๒๕๒๒
- ส. หันจิตต์ (นามแฝง) ผู้เรียบเรียง ตำนานมวยจีนไท่เก็ก บ้านกาลสาส์น ๒๕๑๗, ๑๒๔ หน้า
- สิทธา พิณีภูวกล วรรณคดีเปรียบเทียบ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๑๗, ๔๒๒ หน้า
- สิทธา พิณีภูวกล และนิตยา กาญจนวรรณ ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย มหาวิทยาลัย
รามคำแหง ๒๕๑๕, ๕๖๖ หน้า
- สุลักษณ์ ศิวรักษ์ "อุดมคติของการดำรงชีวิตตามแนวคิดของวัฒนธรรมจีน" ใน รักเมืองไทย
เล่ม ๑ หน้า ๗๗ - ๑๐๗ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ๒๕๑๕
- สุวรรณา เกรียงไกรเพชร พระอภัยมณี : การศึกษาเชิงวรรณคดีวิจารณ์ สมาคมห้องสมุด
แห่งประเทศไทย ๒๕๑๔, ๓๕๕ หน้า

สุนทรี โคมิน และสมิท สัมภาษณ์ รายงานการวิจัย : คำนิยมและระบบค่านิยม :

เครื่องมือในการสำรวจวิจัย สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ๒๕๒๒; ๓๕๕ หน้า
 - เสฐียร พันธงนี้ ศาสนาเปรียบเทียบ เล่ม ๒ พิมพ์ครั้งที่ ๒ แพร่พิทยา ๒๕๑๔, ๖๗๕ หน้า
 เสฐียร จันทิมาธร นวนิยายสั้น คัมภีร์ ๒๕๑๕, ๓๐๘ หน้า
 เจริญจิตร สิงหนะ ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกัน มหาวิทยาลัย
 รามคำแหง ๒๕๒๒, ๑๒๐ หน้า

✓ เสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ "วรรณคดีควรจัดเป็นรายวิชาหรือไม่" จุดสารสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์ ๑ : ๓๗ - ๓๘ พฤษภาคม - สิงหาคม ๒๕๒๑

อนุমানราชชน, พระยา การศึกษาวรรณคดีในแง่วรรณศิลป์ โดย เสฐียรโกเศศ (นามแฝง)
 ราชบัณฑิตยสถาน ๒๕๐๗, ๑๗๖ หน้า

อนุমানราชชน, พระยา และพระสารประเสริฐ ลัทธิของเพื่อน โดย เสฐียรโกเศศ -
 นาคะประทีป (นามแฝง) คลังวิทยา ๒๕๑๔, ๘๖๖ หน้า

อรพินท์ พงษ์ภักดี และคนอื่น ๆ อารยธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๒๑,
 ๖๔๐ หน้า

✓ ออเล้งเซ็ง (นามแฝง) สะพานแปดทิศ แปลโดย น. นพรัตน์ บันดาลสาส์น ๒๕๑๗, ๖ เล่ม
 Abrams, M.H. A Glossary of Literary Term. 3rd. ed., New York,
 Holt, 1971. 193 p.

Brooks, Cleanth and Robert Penn Warren. Understanding Fiction.
 2nd. ed., New York, Appleton Century Crof's, 1953. 512 p.

Hamalian, Led and Frederick R. Karl. The Shape of Fiction.
 New York, McGraw-Hill, 1967. 542 p.

Shaw, Harry. Dictionary of Literary Terms. New York, McGraw-Hill,
 1972. 402 p.

Vibhanand Rangsit, "Rent-a book for real heroes and villians"
Bangkok Post. July 22, 1979. p.16.

ภาพผนวก

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

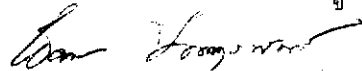
๕ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

ข้าพเจ้า น.ส.เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์ นิสิตปริญญาโท วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "วิเคราะห์ -
วรรณกรรมเงินกำลังภายใน" ได้ออกแบบสอบถามเพื่อศึกษาถึงความนิยมในการอ่านและ
คุณค่าของวรรณกรรมเงินกำลังภายใน แบบสอบถามชุดนี้เป็นส่วนหนึ่งของการรวบรวมข้อมูล
ที่จำเป็นสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่าน ได้โปรดสละเวลาตอบแบบสอบถาม
เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการศึกษาวรรณกรรมเงินกำลังภายในให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(น.ส.เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์)

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกภาษาไทย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถามผู้อ่านวรรณกรรมจินก่าลังภายใน

แบบสอบถาม ตอนที่ ๑

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย / หน้าข้อความที่เป็นเหตุผลของท่านในการอ่าน
เรื่องจินก่าลังภายใน

ท่านชอบอ่านเรื่องจินก่าลังภายในเพราะเหตุผลในข้อใดบ้าง

- ☐ ๑. เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นเรื่องการต่อสู้โลกโนน รักและสะเทือนใจ
- ☐ ๒. เนื้อเรื่องมีการฆ่าล้างแค้น ซึ่งก็ชิงแค้นและตัวบุคคลในเรื่องมีการชิงไหวชิงพริบกัน
- ☐ ๓. เนื้อเรื่องมีวิทยายุทธต่าง ๆ และมีของวิเศษหลายอย่างซึ่งมีลักษณะแปลกพิสดาร
- ☐ ๔. การผูกเรื่องมีการสร้างปมปัญหาไว้ตลอดเรื่อง
- ☐ ๕. ในเรื่องมีความลึกลับชวนให้ค้นหาหลายอย่าง เช่น ตัวบุคคลในเรื่องบางตัวเป็นผู้ลึกลับ หรือ มีฉากเป็นค่ายกลที่พิสดาร เป็นต้น
- ☐ ๖. เรื่องจินก่าลังภายในส่วนใหญ่มีขนาดยาว แต่มีการดำเนินเรื่องรวกเร็วทันใจ
- ☐ ๗. ในการจบเรื่องมักจบให้ฝ่ายดีมีชัยชนะชนะฝ่ายร้ายไม่มีกรรมะ
- ☐ ๘. จุดสำคัญที่อยู่ในเรื่อง แสดงถึงลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ในเรื่องความรัก ความโลภ โกรธและหลงและเน้นในเรื่องความกตัญญู ความซื่อสัตย์และเสียสละ เพื่อส่วนรวม
- ☐ ๙. ได้เห็นชีวิตการต่อสู้ของตัวบุคคลสำคัญในเรื่อง ตั้งแต่เริ่มต้นไปตลอดจนจบเรื่อง
- ☐ ๑๐. ได้เห็นตัวบุคคลในเรื่องทั้งชายและหญิงต่างมีความสามารถในด้านวิทยายุทธ ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน
- ☐ ๑๑. ตัวบุคคลในเรื่องมีภาษาที่บอกถึงบุคลิกและความสามารถในวิทยายุทธ ซึ่งในปัจจุบันนี้ มีการนำมายาบางอย่างมาใช้ เช่น ผู้เฒ่าเด็กคือ เฒ่าสารพัดพิษ เป็นต้น
- ☐ ๑๒. ตัวบุคคลต่าง ๆ ในเรื่องมีคำคมและให้ข้อคิด เช่น ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา เรียนหนังสือหมั่นเล่ม มีผู้เคียดทางหมั่นสู้ เป็นต้น
- ☐ ๑๓. การดำเนินเรื่องเรียงความล้าคับเหตุการณ์และมีการเล่าย้อนหลังไปถึงเหตุการณ์ในอดีตบ้าง

- _____ ๑๔. ถ้อยคำภาษาที่ใช้มีลักษณะเด่น ซึ่งใช้เฉพาะในเรื่องเงินกำลังภายใน เช่น
เงาร่าง พลิ้วกาย ไกวเน้ย ซื่อแม่ เป็นต้น
- _____ ๑๕. อ่านเรื่องเงินกำลังภายในเพราะได้รับอิทธิพลจากการดูภาพยนตร์เงินกำลังภายใน
- _____ ๑๖. เหตุผลอื่น ๆ ที่ท่านชอบอ่านเรื่องเงินกำลังภายใน
๑.
-
๒.
-

แบบสอบถามตอนที่ ๒

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ ที่ท่าน เห็นด้วย หรือ ไม่เห็นด้วย
กับการกระทำของตัวบุคคลในเรื่องเงินกำลังภายใน ตามความคิดเห็นของท่านเอง

	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>
๑. การที่ถูกมีความอาฆาตแค้นและคิดตามล้างแค้นศัตรูที่ฆ่าพ่อแม่ ของท่าน -----	☐	☐
๒. การที่หลานตัดสินใจฆ่าตาของตนเพื่อแก้แค้นให้กับพ่อซึ่งถูก ตาฆ่าตาย -----	☐	☐
๓. การที่หญิงผู้หนึ่งฆ่าตัวตายตามชายที่ตนรัก ทั้งๆที่รักผู้นั้นไม่ สนใจในสิ่งที่ตนวางเท่าที่ควร -----	☐	☐
๔. การที่แม่ฆ่าตัวตายเพื่อตัดปัญหาข้อข้องที่เป็นเหตุให้บุตรชาย ของนางไม่สามารถช่วยเหลือชาติของตนเองได้อย่างเต็มที่ -----	☐	☐
๕. การที่หญิงผู้หนึ่งยอมแต่งงานกับชายที่ตนไม่รัก เพื่อช่วยชีวิต ของชายคนรัก -----	☐	☐

	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>
๖. การที่ผู้เป็นแม่ยอมเสียตัวกับชายอื่นเพื่อแลกกับยาเสพติดที่จะมาช่วยชีวิตบุตรชาย -----	☐	☐
๗. การยกฐานะของคนให้แก่เพื่อนซึ่งเคยช่วยชีวิตคนไว้ -----	☐	☐
๘. การยอมรับศัสด์พรคของคนที่ เป็นฝ่ายร้ายไม่มีธรรมดาเพื่อ ความสงบสุขของส่วนรวม -----	☐	☐
๙. การที่ภักดีใจช่วยผู้อาวุโสในสำนักเดียวกัน เมื่อมีการต่อสู้ ระหว่างผู้อาวุโสกับหญิงคนรัก -----	☐	☐
๑๐. การช่วยศัตรูให้ปลอดภัยจากอันตรายเสียก่อน โดยไม่ถือโอกาส ทำร้ายในขณะนั้น แล้วจึงทำต่อสู้กันเพื่อล้างแค้นให้พ่อแม่ของตน	☐	☐
๑๑. การช่วยเหลือชายแปลกหน้าที่ได้รับบาดเจ็บ โดยไม่สนใจว่า เขาจะเป็นคนดีหรือคนร้าย -----	☐	☐
๑๒. การที่ตัวบุคคลฝ่ายดีมีธรรมดาไปขอโทษยาเสพติดเพื่อช่วยชีวิต บุคคลอื่น -----	☐	☐
๑๓. การที่อาจารย์ทำลายฝีมือต่อสู้ของศิษย์ผู้ทำผิดกฎเกณฑ์ไม่ให้มี โอกาสฝึกวิทยายุทธได้อีกตลอดชีวิต -----	☐	☐
๑๔. การขอรุ้มกันหรือคนรักของเพื่อน เมื่อมีโอกาสที่จะขอได้	☐	☐
๑๕. การแย่งชิงตัวภรรยาหรือของวิเศษของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง เพื่อต้องการ เป็นหนึ่งในบุตรจักร -----	☐	☐

แบบสอบถามตอนที่ ๓

คำชี้แจง ก. โปรดเรียงลำดับคำตอบที่ท่านชอบมากที่สุดจนถึงชอบน้อยที่สุด โดยเขียน
หมายเลข ๑ ๒ ๓ และ ๔ กำกับหน้าคำตอบนั้น ๆ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง จากธรรมชาติที่ท่านชอบในเรื่องเงินก้างภายใน

- _____ ก. ถั่ว
- _____ ข. ภูเขา
- _____ ค. หุบเหว
- _____ ง. ทะเล

วิธีตอบ จากธรรมชาติที่ท่านชอบในเรื่องเงินก้างภายใน

- ๓ ก. ถั่ว
- ๑ ข. ภูเขา
- ๔ ค. หุบเหว
- ๒ ง. ทะเล

หมายความว่า ชอบ ภูเขา เป็นอันดับ ๑
 ชอบ ทะเล เป็นอันดับ ๒
 ชอบ ถั่ว เป็นอันดับ ๓
 ชอบ หุบเหว เป็นอันดับ ๔

๑. สิ่งที่ท่านชอบในการอ่านเรื่องเงินก้างภายใน

- _____ ก. เนื้อเรื่อง
- _____ ข. ตัวละคร
- _____ ค. คุณธรรม
- _____ ง. สำนวนภาษา

๒. ประเภทของเนื้อเรื่องที่ท่านชอบในเรื่องจินก่าดังภายใน

- ___ ก. รัก
- ___ ข. ต่อสู้
- ___ ค. ดึกลับ
- ___ ง. สะท้อนใจ

๓. การแสดงออกของตัวบุคคลในเรื่องที่ท่านชอบ

- ___ ก. ความเอาใจใส่
- ___ ข. การชิงดีชิงเด่น
- ___ ค. การชิงไหวชิงพริบ
- ___ ง. การแสดงคุณธรรม

๔. คุณสมบัติของตัวบุคคลสำคัญในเรื่องที่ท่านชอบ

- ___ ก. มีคุณธรรม
- ___ ข. มีวิหยาณพละสูง
- ___ ค. มีรูปร่างหน้าตาดี
- ___ ง. มีไหวพริบ เฉลียวฉลาด

๕. คุณธรรมที่ท่านเห็นว่าสำคัญในเรื่องจินก่าดังภายใน

- ___ ก. ความซื่อสัตย์
- ___ ข. ความกตัญญู
- ___ ค. ความเคารพนับถืออาจารย์
- ___ ง. ความรักเพื่อนและออกทน

๖. ข้อคิดที่ท่านได้จากการอ่านเรื่องจินก่าดังภายใน

- ___ ก. ชีวิตนี้ไม่จริงยั่งยืน
- ___ ข. วิชาความรู้เรียนกันไม่จบสิ้น
- ___ ค. ความรู้และคุณธรรมเป็นสิ่งล้ำค่า
- ___ ง. การเช่นฆ่าเอาใจใส่กันไม่ใช่การแก้ปัญหาคือ

๗. ประโยชน์ที่ท่านได้รับจากการอ่านเรื่องเงินกำลังภายใน

- ☐ ก. ให้ความเพลิดเพลิน
- ☐ ข. ให้ข้อคิดและคติสอนใจ
- ☐ ค. ให้ความรู้ต่าง ๆ โดยเฉพาะชนบทรวมเขียนประเพณีเงิน
- ☐ ง. เป็นแบบอย่างในสิ่งที่ควรมอง

๘. เหตุผลที่ท่านชอบอ่านเรื่องเงินกำลังภายใน ทั้ง ๆ ที่ส่วนมากมีขนาดยาวเพราะ

- ☐ ก. เนื้อเรื่องซับซ้อนชวนให้ติดตาม
- ☐ ข. มีวิทย์ยาพุทธแปลก ๆ มากมายชวนให้สนุกและตื่นเต้น
- ☐ ค. ได้ติดตามชีวิตของตัวบุคคลสำคัญเป็นระยะยาวนานได้อย่างจุใจ
- ☐ ง. ได้รับความเพลิดเพลินกับการติดตามบทบาทของตัวบุคคลที่มีมากมายได้อย่างเต็มที่

คำชี้แจง ขะ โปรดเขียนเครื่องหมาย / ในช่อง ☐ ที่กำหนดให้

๑. จากการที่ท่านอ่านเรื่องเงินกำลังภายใน ท่านมีความคิดเห็นโดยสรุปว่าเรื่องเงินกำลังภายในช่วยส่งเสริมศีลธรรมในสังคมไทยหรือไม่

- ☐ ส่งเสริม ☐ ไม่ส่งเสริม ☐ สรุปแน่นอนไม่ได้

๒. จากการที่ท่านอ่านเรื่องเงินกำลังภายใน ท่านมีความคิดเห็นโดยสรุปว่า เรื่องเงินกำลังภายในเหมาะสมกับชีวิตในปัจจุบันหรือไม่

- ☐ เหมาะสม ☐ ไม่เหมาะสม ☐ สรุปแน่นอนไม่ได้

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาตอบแบบสอบถาม
ให้จนสำเร็จเรียบร้อย.

เลื่อนจิตร จันจุรินทร์

วิเคราะห์วรรณกรรมจีน (แปล) ประเภทกำลังภายใน

บทคัดย่อ
ของ
เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาความหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ ๒๕๒๔

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมจีนกำลังภายใน
 ด้านธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ซึ่งจะให้เห็นลักษณะเฉพาะของ
 วรรณกรรมประเภทนี้เด่นชัดและเพื่อศึกษาคูณค่า สภาพสังคมและค่านิยมทางสังคมที่มีปรากฏ
 ในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

ผลการศึกษาวิเคราะห์พบว่า วรรณกรรมจีนกำลังภายในทั้ง ๒ เรื่อง จำนวน ๓๒
 เล่ม มีโครงเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครฝ่ายธรรมะกับอธรรมะ และผล
 ของการขัดแย้งนั้น ฝ่ายธรรมะชนะฝ่ายอธรรมะเสมอ แก่นของเรื่องจึงแสดงให้เห็นกิเลส
 ของมนุษย์เป็นเครื่องก่อให้เกิดความทุกข์มากกว่าความสุข ตัวละครเอกส่วนใหญ่มีลักษณะเหนือ
 ธรรมชาติในด้านการความสามารถ แต่ก็มีความสมจริงในด้านอุปนิสัยและอารมณ์แบบสมนทานมีลักษณะ
 เฉพาะในด้านการใช้คำคม คำทักทายและคำบริภาษ จุดเด่นของสถานที่และเวลาของเรื่อง
 อยู่ในการพรรณนาให้บังเกิดจินตภาพ กลวิธีในการแต่งมีหลายวิธีเนื้อเรื่องมีขนาดยาวมาก
 แต่ผู้แต่งสามารถพัฒนาเรื่องได้อย่างเร้าอารมณ์ผู้อ่านอยู่ตลอดเวลา โดยอาศัยกลวิธีต่าง ๆ กัน
 ท่วงทำนองแต่งประกอบด้วยถ้อยคำ ภาษาและโวหารที่กินใจ คุณค่าประการสำคัญในวรรณกรรม
 จีนกำลังภายในคือ การแสดงให้เห็นถึงจริยธรรมในด้านความกตัญญูต่อบิดามารดาและอาจารย์
 ความรักชาติ ความถูกต้องและความยุติธรรม การออกแบบสอดแทรกปรากฏผลว่า ผู้อ่าน
 วรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบการผูกเรื่องที่ทำให้ความบันเทิงใจตลอดเรื่อง มีคำคมและแสดง
 ให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ในเรื่องความรัก โลภ โกรธ หลง และการเน้นคุณธรรม

AN ANALYTICAL STUDY OF TRANSLATED CHINESE FICTION :
SUPERNATURAL INNER STRENGTH

AN ABSTRACT

BY

AUANCHIT CHUNCHATURAPHUN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1981

The purposes of this thesis were to analyse the important characteristics of translated supernatural-inner-strength Chinese fiction and to study Chinese society and social values reflected in that kind of fiction.

The findings are :

The plots of the six translated fictions consisting of thirty-six volumes showed the conflicts between scrupulous and unscrupulous characters. The defeat was always on the side of the unscrupulous. The themes showed that man's passion was the cause of unhappiness rather than happiness. The main characters' ability was supernatural but their innate character and emotion were realistic. The dialogue was significant in the use of words in greeting and condemning and the description of place and time gave the reader clear pictures. The stories were very long, but the writers had great ability to develop them to evoke the reader's emotion by using many different techniques. The value of this kind of Chinese fiction was that it showed gratefulness to parents as well as teachers, love for the country and also love for justice and rightness. The analysis of questionnaires revealed that the reader of this kind of Chinese fiction liked its exciting plot, diction, man's strong passion and the emphasis of moral attitudes in the stories.